James S.A. Corey

TREZIREA LEVIATANULUI

JAMES S.A. COREY

Seria: Expansiunea

Volumul 1

TREZIREA LEVIATANULUI

Original: *Leviathan Wakes* (2013)

Traducere din limba engleză de:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

PALADIN

2016

Inteligent scris, amuzant și alert, romanul *Trezirea Leviatanului* este o epopee spațială în adevăratul sens al cuvântului. Nu este *Hard SF,* ci un roman science-fiction care descrie atât de minuțios lumea creată, încât ai sentimentul că aceasta există în reeditate.

Fantasy Book Review

Povestea se țese rapid, concentrându-se în jurul a două personaje principale cu viziuni diferite, care nu fac compromisuri de la valorile morale în care cred. Ceea ce este captivant la acest roman este sentimentul posibilului. Imperii galactice, *Star Trek, Star Wars*: nimic din tot ce există acolo nu se va întâmpla. Acele lumi viitoare s-au stins. Dar cea descrisă cu atâta acuratețe în *Trezirea Leviatanului* este posibilă, este încă acolo.

The Wall Street Journal

Trezirea Leviatanului este un roman îndrăzneț, cu multă acțiune și extrem de amuzant, în care primează încrederea că valorile umane vor ieși învingătoare.

Kirkus Reviews

Acest roman nu te va copleși cu descrierea complicată a felului în care funcționează guvernele și corporațiile și nici nu abuzează de nume criptice sau de cuvinte inventate. Lectura acestei cărți este o plăcere.

Wired

Romanul lui James S.A. Corey este o cursă incitantă, ingenioasă și captivantă.

Locus Online

Paginile care deschid *Trezirea Leviatanului,* primul roman din seria *Expansiunea* a lui James S.A. Corey, îți dau senzația că vizionezi scena de deschidere dintr-un film SF. O mare parte din carte este dedicată construirii unei noi civilizații și războiului dur

dintre stațiile spațiale, specific mai degrabă romanelor SF militare decât epopeilor spațiale.

io9

Trezirea Leviatanului se distinge nu prin extratereștri sau prin vreo tehnologie uimitoare, ci mai degrabă prin lipsa acestor șabloane ale literaturii SF. În loc să sondeze adâncurile universului și trilioanele de stele, James S.A. Corey explorează un viitor în care călătoriile interstelare sunt încă doar un vis.

TOR.COM

PROLOG

Julie

Scopuli fusese ocupată cu opt zile în urmă, iar Julie Mao ajunsese până la urmă să accepte să fie împușcată.

Pentru a ajunge la decizia aceea, avusese nevoie de toate cele opt zile cât stătuse închisă într-un cheson de depozitare. În primele două zile rămăsese nemișcată, convinsă că bărbații în costume blindate care o încuiaseră acolo vorbiseră serios. Inițial, nava la bordul căreia fusese adusă rămăsese nemișcată, așa încât fata plutise prin cheson, servindu-se de atingeri ușoare și scurte pentru a nu se izbi de pereți sau de costumul spațial cu care împărțea același spațiu. Când nava începuse să se miște, iar accelerația îi conferise greutate, stătuse locului în tăcere până ce picioarele îi amorțiseră, după care se așezase încetișor într-o poziție fetală. Urinase în combinezon, fără să-i pese de umezeala călduță care-i provoca mâncărimi, sau de miros, temându-se doar să nu alunece și să cadă pe pata lăsată pe podea. Nu trebuia să facă niciun zgomot. Ar fi împușcat-o.

În ziua a treia, setea o silise să treacă la acțiune. Zgomotele navei răsunau de jur-împrejur. Huruitul subsonic slab al reactorului și al propulsiei. Șuierele și bufniturile constante ale hidraulicelor și bolțurilor din oțel, la deschiderea și închiderea ușilor pneumatice dintre punți. Bubuiturile bocancilor grei pe podelele metalice. Așteptă până ce toate acele sunete începură să se audă înfundat, apoi desprinse costumul presurizat din agățători și-l întinse pe podeaua chesonului. Atentă la orice zgomot care s-ar fi apropiat, dezasamblă încetișor costumul și-i scoase rezerva de apă. Era veche și stătută; în mod evident, costumul nu fusese utilizat sau verificat de foarte mult timp. Julie nu băuse însă nimic de câteva zile, iar apa călâie și cu gust de mâl din rezervor i se părea cea mai bună pe care o înghițise vreodată. Trebuise să se străduiască din răsputeri să n-o bea pe nerăsuflate, ca să nu vomite.

Când îi reveni nevoia apăsătoare de a urina, desfăcu punga de la cateterul costumului și se ușură în ea. Se așeză pe podea,

rezemată aproape confortabil în capitonajele costumului, întrebându-se cine îi capturase – Flotele Coaliției, pirații sau ceva mai rău? Uneori dormea.

•

În ziua a patra, izolarea, foamea, plictiseala și numărul tot mai mic de locuri în care putea să urineze o împinseseră în cele din urmă să ia legătura cu ei. Auzise strigăte înăbușite de durere. Undeva în apropiere, camarazii ei de navă erau bătuți sau torturați. Dacă le-ar fi atras atenția răpitorilor, poate că ar fi dus-o la ceilalți, ceea ce îi convenea. Putea suporta bătăile. Părea un preț mic, dacă asta ar fi însemnat să vadă iarăși oameni.

Chesonul se afla lângă ușa interioară a ecluzei pneumatice. În timpul zborului, zona nu era de obicei prea circulată, totuși Julie nu știa nimic despre structura interioară a acestei nave. Se gândea ce să le spună, cum să se prezinte. Când în cele din urmă auzi pe cineva apropiindu-se, încercă să strige că voia să iasă. Hârâitul uscat care-i ieși din gât o surprinse. Înghiți în sec și mișcă din limbă, străduindu-se să producă salivă, apoi încercă din nou. Alt hârâit uscat în gât.

Oamenii se aflau imediat dincolo de ușa chesonului ei. Un glas se auzea încetișor. Julie își încleștă pumnul ca să lovească în ușă, când în cele din urmă înțelese ce spunea acel glas:

Nu. Te rog, nu. Te rog, nu.

Dave. Mecanicul navei ei. Dave, care colecționa benzi desenate vechi și care știa un milion de bancuri, acum implora cu glas stins, sfârșit.

Nu. Te rog, nu. Te rog, n-o face, spunea el.

Hidraulicele și bolțurile de zăvorâre emiseră un clic și ușa interioară a ecluzei pneumatice se deschise. Un bufnet surd, de corp azvârlit înăuntru. Alt clic, la închiderea ecluzei. Șuieratul aerului evacuat.

După ce se termină ciclul de presurizare al ecluzei, oamenii aflați dincolo de ușă plecară. Fata nu bătu ca să le atragă atenția.

•

Curățaseră cu grijă nava. Să fii arestat de către flotele planetelor interioare era un scenariu neplăcut, însă toți fuseseră instruiți cum să se descurce în asemenea situații. Datele APE confidențiale fuseseră șterse și suprascrise cu jurnale inofensive, cu etichete temporale contrafăcute. Căpitanul

distrusese tot ce era prea periculos ca să fie păstrat într-un computer. Când atacatorii suiseră la bord, membrii echipajului putuseră face pe inocenții.

Nu contase câtuși de puțin.

Nimeni nu întrebase despre încărcătură sau despre autorizații. Invadatorii intraseră ca și cum ar fi fost proprietarii navei, iar căpitanul Darren se gudurase pe lângă ei ca un cățelandru. Toți – Mike, Dave, Wan Li – ridicaseră pur și simplu brațele și ascultaseră supuși ordinele. Pirații sau negustorii de sclavi, sau ce-or fi fost ei, îi târâseră afară din micuța navă transportoare care fusese căminul fetei, după care îi împinseseră printr-un tub de andocare, fără niciun costum spațial. Doar stratul subțire de polietilenă al tubului îi despărțise de vidul absolut; speraseră să nu se rupă, în caz contrar… adio plămâni.

Julie se supusese de asemenea, însă nemernicii încercaseră să-și pună labele pe ea, să-i smulgă hainele.

Urmase cinci ani de antrenamente de jiu-jitsu în condiții de gravitație redusă, iar acum se aflau în imponderabilitate și într-un spațiu închis. Îi rănise pe mulți. Aproape că începuse să creadă că ar putea învinge, când un pumn înmănușat o izbise în față pe neașteptate. După aceea, imaginile deveniseră încețoșate. Apoi chesonul și „Împușc-o dacă scoate vreun sunet”. Patru zile în care nu făcuse niciun zgomot, în vreme ce prietenii îi fuseseră bătuți pe punțile inferioare, după care unul dintre ei fusese aruncat prin ecluză, în spațiu.

După șase zile totul se liniștise.

Alternând între momente de luciditate și vise fragmentate, Julie își dădea seama doar vag că tropăiturile, conversațiile, fâsâiturile de uși pneumatice și huruitul subsonic al reactorului și al propulsiei se stinseseră treptat. Când propulsia se opri, dispăru și gravitația, iar fata se deșteptă dintr-un vis în care gonea cu vechiul ei iaht și se trezi plutind, în timp ce mușchii protestau vehement, pentru ca după aceea să se relaxeze încet-încet.

Se trase până la ușă și-și lipi urechea de metalul rece. Se simți cuprinsă de panică, până ce într-un final auzi zgomotul slab al reciclatoarelor de aer. În navă continua să existe energie și aer, dar propulsia nu funcționa și nimeni nu deschidea uși, nu mergea, nu vorbea. Poate că echipajul era în ședință. Sau poate

că dădea o petrecere pe altă punte. Sau poate că toți erau în sala mașinilor, ca să repare o problemă serioasă.

Fata petrecu o zi ascultând și așteptând.

Până în ziua a șaptea i se terminase și ultima înghițitură de apă. De douăzeci și patru de ore, în raza ei auditivă nu pătrunsese nicio mișcare. Julie supse un nasture din plastic pe care-l rupsese din costumul spațial, până strânse puțină salivă, și după aceea începu să țipe. Țipă până răguși.

Nu veni nimeni.

În ziua a opta, era pregătită să se lase împușcată. De două zile nu mai avea apă, iar punga de fecale era plină de patru zile. Își lipi umerii de peretele din spate al chesonului și se propti cu mâinile de pereții laterali. După aceea izbi cu ambele picioare cât putu de tare. Fu cât pe-aici să leșine din cauza crampelor ce urmară primei lovituri. În loc să leșine, urlă.

„Idioato”, își spuse. Era deshidratată. Opt zile fără activitate erau mai mult decât suficiente pentru a declanșa atrofierea. Măcar dacă ar fi făcut câteva exerciții înainte.

Își masă mușchii încordați, până ce contracțiile dispărură, apoi făcu niște întinderi, focalizându-și mintea ca și cum s-ar fi aflat din nou în dojo. Când își recăpătă controlul asupra corpului, lovi din nou cu picioarele. Și din nou. Și din nou, până ce prin marginile chesonului începu să se zărească lumină. Și din nou, până ce ușa se îndoi atât de mult, încât cele trei balamale și bolțul zăvorului rămaseră singurele puncte de contact între ea și canaturi.

Și apoi lovi o ultimă dată, iar ușa se curbă suficient de mult pentru ca bolțul să nu mai stea în locașul lui. Ușa se deschise.

Julie țâșni afară din cheson, cu brațele pe jumătate ridicate și pregătită să pară fie amenințătoare, fie speriată, în funcție de ceea ce ar fi părut mai util.

Nu găsi pe nimeni pe întreaga punte: ecluza pneumatică, incinta cu chesoane pentru costume în care ea petrecuse ultimele opt zile, alte șase incinte de stocare. Toate erau pustii. Julie luă dintr-o trusă AEV o cheie magnetică pentru țevi, de mărime potrivită pentru a crăpa orice țeastă, apoi coborî pe scara echipajului spre puntea de dedesubt.

Și pe cea de dedesubtul aceleia, și pe următoarea. Cabine personale ordonate, aproape cazone. Cantina, unde existau semne că acolo se dăduse o luptă. Infirmeria, pustie.

Compartimentul torpilelor. Nimeni. Nici în stația de comunicații nu era nimeni, iar aceasta fusese dezactivată și încuiată. Puținele jurnale de senzori care mai rulau nu arătau nici urmă de *Scopuli. O* spaimă nouă îi înnodă stomacul. Punte după punte și cabină după cabină, toate lipsite de orice semne de viață. Se întâmplase ceva. O scurgere radioactivă? Toxine în aer? Ceva ce impusese o evacuare. Se întreba dacă ar fi fost în stare să piloteze ea însăși nava.

Dar dacă membrii echipajului fuseseră evacuați, ar fi trebuit să-i audă ieșind prin ecluză, nu?

Ajunse la ultima trapă de punte, cea care ducea în sala mașinilor, și se opri când trapa nu se deschise automat. Pe consola de comandă a încuietorii, un led roșu arăta că sala fusese etanșată din interior. Julie se gândi iarăși la posibilitatea unor radiații și a unor avarii majore. Atunci însă de ce să fi încuiat trapa pe dinăuntru? Iar ea trecuse pe lângă toate consolele murale. Niciuna nu semnalizase vreun pericol. Nu, nu fuseseră radiații… ci altceva.

Aici existau și mai multe semne de violență. Sânge. Scule și containere împrăștiate peste tot. Dacă se întâmplase ceva, atunci aici fusese. Ba nu, aici începuse. Și se sfârșise în spatele trapei închise.

Lucră două ore cu un aparat de sudură și cu răngi luate din atelierul electromecanic, pentru a tăia prin trapa sălii mașinilor. Deoarece hidraulicele fuseseră distruse, fu nevoită s-o deschidă manual. O pală de aer cald și umed răbufnise dinăuntru, având un iz de spital septic. Un miros metalic, grețos. Camera de tortură, așadar. Prietenii ei se aflau înăuntru, bătuți sau ciopârțiți. Julie cântări în palmă cheia și se pregăti să despice cel puțin un craniu înainte de a fi ucisă. Pluti în jos.

Puntea sălii mașinilor era uriașă, cu plafonul boltit ca o catedrală. Reactorul de fuziune domina spațiul central. Ceva nu era în regulă cu el. Fata se așteptase să vadă afișaje, protecții și monitoare, însă peste miezul reactorului părea să curgă un fel de mâzgă. Julie pluti încetișor într-acolo, continuând să se țină cu o mână de scară. Mirosul straniu deveni atotpătrunzător.

Mâzga adunată peste reactor avea o structură care nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată. Prin ea treceau tuburi ca niște vene sau trahei. Unele părți pulsau. Nu era, așadar, mâzgă, ci…

Carne…

O proeminență din materia aceea se mișcă spre ea. Comparativ cu restul, nu părea mai mare decât un deget de la picior. Era capul căpitanului Darren.

— Ajutor! rosti el.

CAPITOLUL 1

Holden

Cu o sută cincizeci de ani în urmă, când dezacordurile parohiale dintre Pământ și Marte ajunseseră în pragul războiului, Centura era un orizont îndepărtat, cu uriașe bogății minerale inaccesibile pentru a fi valorificate economic, în timp ce planetele exterioare nu apăreau nici în cele mai nerealiste visuri corporatiste. Pentru ca după aceea Solomon Epstein să-și construiască micuța propulsie cu fuziune modificată, s-o monteze pe iahtul lui de trei persoane și s-o activeze. Cu un telescop bun, nava încă mai putea fi zărită gonind cu un procent mic din viteza luminii către vidul nesfârșit. Cea mai spectaculoasă și mai lungă ceremonie funerară din istoria omenirii. Din fericire, planurile rămăseseră în computerul de acasă. Propulsia Epstein nu adusese omenirii stelele, dar îi oferise accesul la planete.

Canterbury era o navă transportoare colonială reechipată, lungă de trei sferturi de kilometru, largă de un sfert de kilometru – având forma aproximativă a unui hidrant – și în cea mai mare parte goală în interior. Cândva fusese ticsită cu oameni, provizii, planuri, mașini, bule ambientale și speranțe. Aproape douăzeci de milioane de oameni locuiau acum pe sateliții lui Saturn. *Canterbury* transportase acolo aproape un milion din strămoșii lor. Patruzeci și cinci de milioane pe sateliții lui Jupiter. Un satelit al lui Uranus se mândrea cu cinci mii de coloniști, cel mai îndepărtat avanpost al civilizației umane, cel puțin până ce mormonii au terminat de construit nava-generație și au pornit spre stele căutând să se elibereze de restricțiile procreării.

Apoi era Centura.

Dacă-i întrebai pe cei care recrutau membri pentru APE, când erau băuți și aveau chef de vorbă, ți-ar fi spus că în Centură trăiau o sută de milioane de oameni. Dacă întrebai un agent de recensământ de pe planetele interioare, ar fi menționat o cifră mai apropiată de cincizeci de milioane. Oricum ai lua-o, populația era uriașă și avea nevoie de foarte multă apă.

Așa încât *Canterbury* și zecile ei de nave-surori din compania Pur'n'Kleen Water mergeau acum în circuit închis de la inelele generoase ale lui Saturn până la Centură și înapoi, remorcând ghețari, și aveau s-o facă până ce îmbătrâneau și deveneau epave reciclabile.

Jim Holden vedea ceva poetic în soarta acelor nave.

— Holden!

Bărbatul reveni cu atenția la puntea hangarului. Inginerul-șef Naomi Nagata îl domina cu statura ei, înaltă de aproape doi metri, cu părul creț strâns la spate într-o coadă neagră, cu expresia feței între amuzament și enervare. Ca toți centurienii, nu ridica din umeri, acest gest fiind înlocuit de mișcări ale mâinilor.

— Holden, tu asculți sau te zgâiești pe fereastră?

— A apărut o problemă, spuse Holden. Și pentru că tu ești foarte, foarte bună, o poți rezolva, deși n-ai nici bani, nici piese de schimb.

Naomi râse.

— Deci n-ai ascultat, spuse ea.

— Nu, nu prea.

— Măcar ideea de bază ai prins-o. Trenul de asolizare al lui *Knight* nu va funcționa bine în atmosferă până nu-i înlocuiesc etanșările. E vreo problemă?

— O să-l întreb pe bătrân, spuse Holden. Totuși, când am folosit noi ultima dată naveta în atmosferă?

— Niciodată, însă regulamentele spun că avem nevoie de minimum o navetă capabilă să funcționeze în atmosferă.

— Boss! răcni din cealaltă parte a hangarului Amos Burton, subalternul lui Naomi, născut pe Pământ.

Flutură un braț musculos în direcția lor. Gestul era adresat lui Naomi. Chiar dacă Amos lucra în nava căpitanului McDowell și chiar dacă Holden era secundul – ofițer executiv sau „ofex” numai Naomi era „boss” în lumea lui Amos Burton.

— Care-i treaba? răcni Naomi la rândul ei.

— Cablu stricat. Poți ține mizeria asta-n loc pân-aduc ceva să-l înlocuiesc?

Naomi îl privi pe Holden, parcă întrebând: „Am terminat aici?” El schiță un salut sarcastic, iar ea pufni, scuturând din cap când se îndepărtă, cu silueta înaltă și subțire în salopeta ei unsuroasă.

Șapte ani petrecuți în Flota Pământului, cinci ani de lucru în spațiu cu civilii, dar secundul tot nu se putuse obișnui cu oasele lungi, subțiri și neobișnuite ale centurienilor. Copilăria petrecută în condiții de gravitație uniformă modelase de-a pururi felul în care vedea lucrurile.

După ce intră în liftul central, Holden rămase o clipă cu degetul deasupra butonului pentru puntea de navigație, ispitit de ideea de a o vedea pe Ade Tukunbo – surâsul, glasul, parfumul de paciuli și vanilie al părului ei –, dar apoi apăsă butonul pentru infirmerie. Datoria înaintea plăcerii.

În infirmerie, tehnicianul medical Shed Garvey era ghemuit deasupra mesei și curăța ciotul brațului stâng al lui Cameron Paj. Cu o lună în urmă, cotul lui Paj fusese strivit de un bloc de gheață de treizeci de tone care se deplasa cu cinci milimetri pe secundă. Nu era un accident neobișnuit printre practicanții meseriei periculoase ce consta în tăierea și deplasarea de aisberguri în imponderabilitate, iar Paj accepta totul cu fatalismul profesionistului. Holden se aplecă peste umărul lui Shed și privi, în timp ce tehnicianul scoase unul dintre viermii medicali din țesutul mort.

— Ce se-aude? întrebă Holden.

— Arată destul de bine, ofex, răspunse Paj. Mi-au mai rămas câțiva nervi. Shed îmi povestea cum o să se lege cu proteza de ei.

— Asta presupunând că putem opri procesul de necrozare – preciză tehnicianul – și că Paj nu se vindecă prea mult înainte să ajungem la Ceres. Am verificat polița de asigurare și are vechime suficientă ca să capete o proteză cu feedback de forță, senzori de presiune și temperatură și software de reglare fină a motorașelor. Pachetul complet. Va fi aproape la fel de bună ca brațul adevărat. Planetele interioare au un biogel nou care face brațul să crească iar, însă nu e acoperit de asigurarea noastră medicală.

— Să-i ia dracu' pe interiori cu tot cu gelul lor fermecat! Prefer o proteză bună construită de centurieni mai mult decât orice ar cultiva nemernicii ăia în laboratoarele lor. Probabil că brațul ăla șmecher te face s-arăți ca un fund, spuse Paj.

Adăugă apoi repede:

— Ăăă… fără supărare, ofex.

— Nici vorbă, zise Holden. Mă bucur doar c-o să te reparăm.

— Ia zi-i și chestia ailaltă, rânji insinuant Paj.

Shed se îmbujoră.

— A, da, am auzit-o de la alții care s-au ales cu protezele astea, zise el ferindu-și ochii de ai lui Holden. Se pare că există o perioadă, cât timp stabilești identificarea cu proteza, când dacă te masturbezi, simți ca și cum ți-ar face-o altcineva.

Holden se abținu de la orice comentariu pentru câteva secunde, timp în care urechile lui Shed deveniră stacojii.

— E bine de știut, comentă el după aceea. Și necroza?

— Există o infecție, spuse Shed. Viermii o țin sub control, iar inflamarea este de fapt o chestie bună în contextul dat, așa că nu ne luptăm prea tare cu ea, dacă nu-ncepe să se extindă.

— Va fi gata pentru următoarea cursă? întrebă Holden.

Pentru prima dată, Paj se încruntă.

— Rahat, normal c-o să fiu gata! Sunt mereu gata. Asta-i *meseria* mea.

— Probabil, răspunse Shed. Depinde de felul cum se realizează legătura. Dacă nu cursa asta, următoarea sigur.

— La dracu'! zise Paj strâmbându-se. Pot tăia gheață c-o singură mână mai bine decât jumătate dintre drogații pe care-i ai pe epava asta.

— O dată în plus, spuse Holden stăpânindu-și zâmbetul, mă bucur să aflu noutăți. Zi mai departe!

Paj pufni. Shed scoase alt vierme din țesut. Holden reveni în lift, iar de data aceasta nu ezită.

Puntea de navigație din *Canterbury* nu fusese concepută pentru a impresiona. Display-urile uriașe care acopereau complet pereții, pe care și le imaginase Holden când se oferise voluntar pentru Flotă, existau într-adevăr în navele de război mari, dar chiar și acolo mai degrabă ca produs secundar de design decât dintr-o nevoie reală. Ade stătea în fața a două ecrane doar cu puțin mai largi decât un terminal de buzunar, în colțurile cărora se actualizau permanent graficele de randament și producție ale reactorului și ale motorului de pe *Canterbury,* în partea lor dreaptă se derulau jurnale de date primare, pe măsură ce erau raportate de sisteme. Femeia purta căști masive ce-i acopereau complet urechile, astfel încât bubuiturile vagi ale basului abia puteau fi auzite de altcineva. *Canterbury* avea s-o alerteze dacă sesiza o anomalie. Avea s-o alerteze dacă un sistem raporta o eroare. Avea s-o alerteze dacă McDowell pleca

de pe puntea de comandă și control, astfel încât să oprească muzica și să afișeze o expresie preocupată la sosirea lui. Neînsemnatul ei hedonism nu era decât unul dintre cele o mie de detalii care o făceau atrăgătoare în ochii lui Holden. Bărbatul veni prin spatele ei, îi îndepărtă cu blândețe căștile de pe urechi și rosti:

— Hei!

Ade zâmbi, atinse ecranul cu vârful degetului și lăsă căștile să-i cadă în jurul gâtului lung și zvelt, aidoma unor bijuterii tehnice.

— Domnul ofițer executiv James Holden, spuse ea cu formalitate exagerată, pe care accentul nigerian o făcea și mai pronunțată. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Interesant că ai pus întrebarea asta, replică el. Tocmai mă gândeam ce plăcut ar fi să vină cineva în cabina mea după ce se termină cartul al doilea. Să luăm o cină romantică din aceleași rahaturi pe care le servesc la popotă. Să ascultăm niște muzică.

— Să bem puțin vin, continuă femeia. Să ignorăm puțin protocolul. O idee atrăgătoare, însă nu am chef de sex în seara asta.

— Nu vorbeam despre sex. Puțină mâncare. Conversație.

— Eu vorbeam despre sex.

Holden îngenunche lângă scaunul ei. La o treime din gravitație, specifică propulsiei lor actuale, era perfect confortabil. Zâmbetul Adei se îndulci. Jurnalul care derula date piui; Ade îl examină, apăsă pe un buton de deblocare și se întoarse către Holden.

— Ade, îmi place de tine. Vreau să spun că-mi place pur și simplu prezența ta, zise Holden. Nu înțeleg de ce nu putem petrece timpul împreună și fără să ne scoatem hainele…

— Holden… Scumpule… Termină, da?

— Ce să termin?

— Termină cu încercările de a mă transforma în prietena ta. Ești un tip cumsecade. Ai un fundulet drăguț și-mi place cu tine-n pat. Asta nu-nseamnă însă că suntem logodiți.

Holden se legănă pe călcâie și-și simți fruntea încruntându-se.

— Ade, pentru ca o relație să meargă pentru mine, trebuie să fie mai mult decât sex.

— Dar nu este, zise ea și-l prinse de mână. Și e bine că nu este. Tu ești ofex, iar eu sunt personal temporar. Încă o cursă, poate două, și am dispărut.

— Nici eu nu sunt legat cu lanțuri de nava asta.

Râsetul ei era compus din părți egale de căldură și neîncredere.

— De cât timp ești pe *Cant*?

— De cinci ani.

— N-o să pleci nicăieri. Te simți confortabil aici.

— Confortabil? repetă el. *Cant* este un transportor de gheață vechi de un secol. Poți să găsești și posturi mai de rahat, dar va trebui să cauți serios. Toți cei de aici sunt fie extrem de „sub-calificați”, fie au dat-o-n bară rău de tot la ultima lor cursă.

— Iar tu te simți confortabil aici.

Ochii femeii erau mai puțin înțelegători acum. Își mușcă buza, privi ecranul, apoi reveni la Holden.

— Nu meritam asta, zise el.

— Nu, încuviință Ade. Ți-am spus că nu sunt binedispusă în seara asta. Sunt cu nervii-n piuneze. Am nevoie de un somn bun la noapte. Mâine o să fiu mai amabilă.

— Promiți?

— Ba chiar o să-ți pregătesc cina. Accepți scuzele?

Bărbatul lunecă înainte și-și lipi buzele de ale ei. Ade îi răspunse la sărut, politicos la început, apoi cu mai multă căldură. Degetele ei îi cuprinseră ceafa pentru o clipă, după care îl împinseră ușor.

— Ești mult prea bun la așa ceva. Hai, du-te acum! Datoria și toate celelalte…

— Bine, încuviință el, dar nu se întoarse să plece.

— Jim, spuse femeia, și intercomul navei învie în clipa aceea.

— Holden, pe punte, rosti căpitanul McDowell cu glas reținut și reverberant.

Holden replică printr-o obscenitate. Ade râse. El se aplecă, o sărută pe obraz și reveni la liftul central, dorindu-și în gând ca McDowell să sufere de furuncule și umilire publică pentru momentul acela atât de prost ales.

Puntea abia dacă era mai mare decât cabina lui Holden și cam cât trei sferturi din bucătărie. Cu excepția display-ului mai mare decât cele standard, cerut de miopia evolutivă a căpitanului McDowell și de neîncrederea lui în chirurgia

corectivă, putea la fel de bine să fie camera din spate a unei firme de contabilitate. Mirosea a detergent astringent și a ceai de *yerba maté* foarte concentrat. La apropierea lui Holden, McDowell se roti în scaunul lui, apoi se lăsă pe spate și arătă peste umăr către consola de comunicații.

— Becca! lătră el. Spune-i!

Rebecca Byers, ofițerul de serviciu responsabil cu comunicațiile, putea să fi rezultat în urma încrucișării unui rechin cu o secure. Ochi negri, trăsături ascuțite, buze atât de subțiri, încât puteau la fel de bine să nici nu existe. La bord se vorbea că acceptase postul de aici ca să scape de condamnarea pentru uciderea unui fost soț. Lui Holden îi plăcea de ea.

— SOS, zise femeia. L-am recepționat acum două ore. Verificarea prin transponder tocmai a sosit de la *Callisto.* Este real.

— Aha, spuse Holden.

Apoi adăugă:

— Rahat! Noi suntem cel mai aproape?

— Singura navă pe o rază de câteva milioane de kilometri.

— Mda, asta este.

Becca își întoarse ochii spre căpitan. McDowell își trosni încheieturile degetelor și fixă display-ul cu privirea. Lumina ecranului îi conferea chipului acestuia o nuanță stranie, verzuie.

— Provine de lângă un asteroid din afara Centurii, zise el.

— Serios? zise Holden încruntându-se neîncrezător. S-au lovit de el? Pe o rază de milioane de kilometri de-aici nu există nimic.

— Poate c-au oprit acolo fiindcă cineva trebuia să meargă la budă. Habar n-am – tot ce știm este că un cretin e acolo, că transmite SOS-uri și că noi suntem cel mai aproape de el. Asta se presupune…

Legea sistemului solar era lipsită de echivoc. Într-un mediu atât de ostil vieții pe cât era spațiul cosmic, ajutorul și bunăvoința semenilor nu erau opționale. Prin simpla sa existență, SOS-ul obliga nava cea mai apropiată să se oprească și să ofere ajutor, ceea ce nu însemna însă că legea era universal respectată.

Canterbury era complet încărcată. În ultima lună, mai bine de un milion de tone de gheață fuseseră accelerate lent. La fel ca minighețarul care-i strivise brațul lui Paj, aveau să fie greu de oprit. Exista inevitabil tentația de a suferi o neașteptată

defectare a sistemului de comunicații, de a șterge jurnalele și de a-l lăsa pe marele zeu Darwin să decidă.

Însă dacă McDowell ar fi intenționat cu adevărat să procedeze așa, nu l-ar fi chemat pe Holden sau n-ar fi făcut sugestia în prezența altui membru al echipajului. Secundul înțelegea prea bine jocul. Căpitanul ar fi trecut mai departe dacă n-ar fi fost Holden și echipajul l-ar fi respectat pentru că nu dorise să reducă profitul navei. În același timp însă l-ar fi respectat și pe Holden, care ar fi insistat pentru respectarea regulilor. Indiferent ce s-ar fi întâmplat până la urmă, atât căpitanul, cât și ofițerul executiv aveau să fie detestați pentru ceea ce le cerea să facă legea și bunul-simț omenesc.

— Va trebui să ne oprim, spuse Holden.

Apoi continuă plin de optimism:

— Poate fi vorba și de o recuperare.

McDowell își atinse ecranul. Dinspre consolă, glasul Adei se auzi scăzut și cald, de parcă ar fi fost în aceeași încăpere cu ei.

— Da, căpitane.

— Vreau cifrele pentru oprire.

— Poți preciza, căpitane?

— Cât de greu ne va fi să ajungem lângă CA-2216862?

— Ne oprim la un asteroid?

— O să-ți spun după ce mi-ai executat ordinul, navigator Tukunbo.

— Da, căpitane, zise femeia, și Holden auzi o serie de clicuri. Dacă întoarcem imediat și ardem combustibil în draci pentru aproape două zile, putem ajunge la cincizeci de mii de kilometri distanță.

— Poți defini „ardem în draci”? spuse McDowell.

— Toată lumea în cușetele de accelerație.

— Bineînțeles, zise McDowell oftând și-și scărpină barba neîngrijită. Iar transportul gheții va aduce doar vreo două milioane pentru repararea carcasei, dacă suntem norocoși. Devin prea bătrân pentru chestiile astea, Holden. Vorbesc serios.

— Da, căpitane. Ai dreptate cu îmbătrânirea. Iar eu ți-am râvnit dintotdeauna scaunul, replică Holden.

McDowell se strâmbă și făcu un gest obscen. Rebecca pufni în râs. Căpitanul se întoarse către ea.

— Trimite un mesaj spre baliză – am pornit către ei. Și anunță Ceres că vom întârzia. Holden, care-i situația cu *Knight*?

— Nu poate zbura atmosferic până nu-i înlocuim unele componente, dar se va descurca pe cincizeci de mii de kilometri în vid.

— Ești sigur?

— Așa a zis Naomi, ceea ce înseamnă că e adevărat.

McDowell se ridică. Era înalt de aproape doi metri și un sfert, dar mai slăbănog decât orice adolescent de pe Pământ. Ținând seama de vârsta lui și de faptul că nu trăise niciodată pe fundul unui puț gravitațional, accelerația care-i aștepta urma să fie probabil un coșmar pentru bătrân. Holden simți un fior de simpatie, pe care n-avea să-l exprime însă niciodată, ca să nu-l stânjenească pe căpitan.

— Uite cum stă treaba, Jim, spuse McDowell încet, pentru ca numai Holden să-l poată auzi. Ni se cere să ne oprim și să facem o încercare, dar nu trebuie să ne dăm peste cap… dacă-nțelegi ce vreau să spun.

— Ne-am oprit deja, zise Holden, iar McDowell lovi ușor aerul cu mâinile lui mari și subțiratice.

Era unul dintre numeroasele gesturi centuriene ce evoluaseră pentru a putea fi observate când purtai un costum spațial.

— Nu pot evita asta, spuse el, dar dacă vezi ceva suspect pe-acolo, nu mai face iarăși pe eroul. Strânge jucăriile și-ntoarce-te acasă.

— S-o las pentru următoarea navă care trece prin zonă?

— Să fii tu în siguranță, rosti McDowell. Este un ordin. S-a-nțeles?

— S-a-nțeles.

Când intercomul se activă și căpitanul începu să explice echipajului care era situația, lui Holden i se păru că aude un cor de gemete ridicându-se de pe punți. Se apropie de Rebecca.

— Perfect, spuse el. Ce știm despre nava naufragiată?

— Un cargobot ușor din registrul navelor marțiene. Portul de origine Eros. Se numește *Scopuli*…

CAPITOLUL 2

Miller

Detectivul Miller se lăsă pe spate în scaunul cu miez de plastic spongios, zâmbind blând și încurajator pe când se străduia să înțeleagă ceva din povestea fetei.

— Și dup-aia – bum! Sala plină de cuțitari, urlând și frecând-o pe uscat, spuse fata fluturând dintr-o mână. Parcă era un număr de dans, atâta numa' că Bomie avea privirea aia că nu știa nimic, în vecii vecilor, amin. Știi *que*?

De lângă ușă, Havelock clipi de două ori. Chipul bărbatului mătăhălos zvâcnea de iritare. De aceea n-avea să ajungă niciodată detectiv-senior. Și de aceea era jalnic la pocher.

Miller era foarte bun la pocher.

— Total, spuse Miller.

Glasul îi căpătase nazalitatea specifică unui rezident de nivel interior. Flutură mâna, descriind același arc leneș pe care-l făcuse fata.

— Bomie n-a văzut. Brațul uitat.

— Rahatul de braț uitat, da, încuviință fata de parcă Miller ar fi citat din evanghelie.

El încuviință din cap și fata îi răspunse în același fel, de parcă ar fi fost două păsări care executau un dans nupțial.

Borta închiriată era formată din trei camere zugrăvite cu fulgi negri și crem – baie, bucătărie și living. În living, traversele unui pat suspendat care se deplia se rupseseră și fuseseră reparate de atâtea ori, încât nu se mai retrăgeau pe poziție. Borta se afla atât de aproape de centrul de rotație al lui Ceres nu atât de la forța gravitațională, cât de la masa stației aflate în mișcare. Aerul avea iz de bere de la culturile vechi de proteine și ciuperci. Mâncare locală – prin urmare, cei care i-o trăseseră fetei îndeajuns de tare ca să-i rupă patul nu plătiseră destul pentru cină. Sau poate că plătiseră, dar fata alesese să cheltuiască banii pe heroină, sau malta, sau MCK.

Oricum, era treaba ei.

— *Que* a urmat? întrebă Miller.

— Bomie s-a tirat de parcă pierduse aer, spuse fata chicotind. S-a dat cu capul de zid, bunghiriseşti?

— Bunghesc, zise Miller.

— Acum numai cuţitari noi. Peste poate. Am fript-o.

— Şi Bomie?

Ochii fetei suiră încet pe corpul lui Miller, de la pantofi la genunchi şi la pălăria cu calota joasă. Detectivul chicoti. Se împinse uşor în scaun şi se ridică în picioare în gravitaţia slabă.

— Dacă apare, am întrebat de el, *que si*? spuse Miller.

— *Como no*? zise fata.

„De ce nu?”

Tunelul de afară era alb, în porţiunile unde nu era jegos. Larg de zece metri, suia lin în ambele direcţii. Ledurile albe nu pretindeau că imită soarele. La jumătate de kilometru mai jos, cineva izbise atât de violent în zid, încât se zărea piatra originală, şi nu fusese încă reparat. Poate că nici n-avea să mai fie reparat vreodată. Aceasta era zona din adânc, foarte aproape de centrul de rotaţie. Turiştii nu veneau niciodată aici.

Havelock o luă înainte spre maşinuţa lor, ricoşând prea sus la fiecare pas. Nu urca des la nivelurile cu gravitaţie redusă, şi de aceea umbla stângaci. Miller trăise toată viaţa în Ceres şi, trebui s-o recunoască, efectul Coriolis manifestat atât de intens îl putea dezechilibra şi pe el uneori.

— Deci te-ai distrat, nu-i aşa? întrebă Havelock pe când tasta codul destinaţiei lor.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, replică Miller.

Motoraşele electrice înviară şi maşinuţa porni prin tunel, abia scârţâind din roţile de plastic spongios moale.

— Că ai purtat conversaţia aia din altă lume în faţa unui pământean, spuse Havelock. N-am înţeles nici măcar jumătate din ce-aţi vorbit.

— N-am fost doi centurieni care-l ignorau pe pământean, replică Miller, ci doi oameni amărâţi care-l ignorau pe tipul educat. Şi dacă tot ai zis-o, să ştii că m-am distrat.

Havelock râse. Puteai să-l tachinezi, dar îşi vedea mai departe de treabă. De aceea era bun în sporturile de echipă: fotbal, baschet, politică.

Miller nu se prea pricepea la astea.

Ceres, portul Centurii şi al planetelor exterioare, se lăuda cu două sute cincizeci de kilometri în diametru şi cu zeci de mii de

kilometri de tuneluri suprapuse. Cele mai bune minți din Tycho Manufacturing avuseseră nevoie de o jumătate de generație pentru a-l roti la viteza necesară obținerii unei accelerații gravitaționale de 0,3, și continuau să fie destul de mândre în această privință. Ceres avea în prezent peste șase milioane de rezidenți permanenți, iar cele aproape o mie de nave ce andocau zilnic în port ridicau populația la șapte milioane.

Platină, fier și titan din Centură. Apă de pe Saturn, legume și carne de la uriașele sere de pe Ganymede și Europa, alimentate energetic cu oglinzi, alimentele naturale de pe Pământ și de pe Marte. Baterii de pe Io, heliu-3 de la rafinăriile de pe Rhea și Iapetus. Prin Ceres sosea un flux de bogăție și de putere fără egal în istoria omenirii, iar acolo unde exista comerț la nivelul acela, existau și infracțiuni. Unde existau infracțiuni, existau și forțe de securitate care să le țină în frâu. Indivizi precum Miller și Havelock, a căror meserie era să se suie cu mașinuțele electrice pe rampele late, să simtă cum se reduce sub ei falsa gravitație a rotației și să le întrebe pe târfele extravagante, dar ieftine, despre cele întâmplate în noaptea în care Bomie Chatterjee încetase să mai colecteze taxă de protecție pentru Societatea „Creanga de aur”.

Sediul Star Helix Security, secția principală de poliție și garnizoana militară a Stației Ceres, se afla la nivelul al treilea de la suprafața asteroidului. Avea o suprafață de doi kilometri pătrați și era sfredelită atât de sus în rocă, încât Miller putea să urce cinci niveluri de la biroul lui fără să o părăsească. Havelock se duse să predea mașinuța, în timp ce Miller merse în compartimentul lui, descărcă înregistrarea discuției cu fata și o ascultă. Trecuse de jumătate când partenerul lui îi apăru în spate.

— Ai aflat ceva? întrebă Havelock.

— Nu mare lucru. Bomie a fost atacat de o bandă de mardeiași locali neafiliați. Uneori, tipii cu un statut inferior, așa ca Bomie, angajează oameni care să simuleze că-i atacă, în timp ce ei se prefac că le țin piept în chip eroic. Le crește reputația. La asta s-a referit ea când a zis de dans. Cei care l-au atacat au fost de factura asta, atâta doar că, în loc să se transforme într-un ninja distrugător, Bomie a fugit și nu s-a mai întors.

— Și-acum?

— Și-acum, nimic, spuse Miller. Asta nu-nțeleg. Cineva a eliminat un recuperator al Crengii de aur și… nicio răzbunare. Perfect de-acord, Bomie este un tip mărunt, dar…

— Dar odată ce încep să-i înghită pe tipii mărunți, se reduc banii care-ajung la barosani, zise Havelock. De ce n-a recurs Creanga de aur la aplicarea justiției gangsterești?

— Nu-mi place chestia asta.

Havelock râse.

— Voi, centurienii… Ajunge ca un singur lucru să meargă altfel și credeți că s-a dus naibii tot ecosistemul. Dacă Societatea e prea slabă ca să se ridice la nivelul propriilor pretenții, asta-i bine. Nu uita că ăștia sunt tipii răi.

— Mda, așa-i. Orice s-ar spune despre crima organizată, cel puțin e organizată.

Havelock se așeză pe scăunelul de plastic de lângă biroul lui Miller și își întinse gâtul ca să vadă înregistrarea.

— Perfect, rosti el după o vreme. Ce dracu-i „brațul uitat”?

— Un termen din box, răspunse Miller. Este lovitura la care nu te-ai așteptat.

Computerul piui și din difuzoare răsună vocea căpitanului Shaddid:

— Miller, te-ai întors?

— Hm, mârâi Havelock. Semn rău.

— Poftim? zise Shaddid cu glas înțepat.

Femeia nu depășise niciodată complet prejudecata împotriva lui Havelock, originar de pe o planetă interioară. Miller ridică mâna, cerându-i partenerului său să tacă.

— Da, căpitane. Cu ce te pot ajuta?

— Vino-n biroul meu, te rog!

— Imediat.

Miller se ridică și Havelock se așeză pe scaunul lui. Nu-și vorbiră. Ambii știau că Shaddid i-ar fi chemat pe amândoi dacă ar fi dorit ca Havelock să fie acolo. Alt motiv pentru care bărbatul nu avea să ajungă niciodată detectiv-senior. Miller îl lăsă singur cu înregistrarea, ca să elucideze detaliile fine ale clasei și stației, ale originii și rasei. Era o muncă de-o viață.

Biroul căpitanului Shaddid era decorat în stil feminin, delicat. Tapiserii din țesături reale atârnau pe pereți, iar aroma de cafea și scorțișoară provenea de la un adaos în filtrul de aer, care costa o zecime din prețul alimentelor adevărate. Femeia își

purta uniforma neprotocolar, cu părul lăsat pe umeri, contrar reglementărilor corporative. Dacă lui Miller i s-ar fi cerut vreodată s-o descrie, ar fi utilizat expresia *personalitate amăgitoare.* Ea îi făcu semn spre un scaun și bărbatul se așeză.

— Ce ai descoperit? întrebă Shaddid, dar privirea îi era ațintită la peretele din spatele lui.

Nu era cu adevărat interesată, ci făcea pur și simplu conversație.

— Creanga de aur prezintă aceleași simptome ca Sohiro și Loca Greiga. Continuă să fie în treabă, totuși… parcă ar fi cumva distrași. Lasă lucrurile mărunte să treacă pe lângă ei. Mai puțini mardeiași la sol, mai puține amenințări. Au dispărut vreo șase tipi de nivel mijlociu.

Reuși să-i capteze atenția.

— Să fi fost uciși? întrebă femeia. O extindere a APE?

O extindere a Alianței Planetelor Exterioare era sperietoarea constantă a securității de pe Ceres. Trăind în tradiția Al Capone – Hamas – IRA – Marțialii Roșii, APE era iubită de cei pe care-i ajuta și temută de cei care-i stăteau în drum. Parte mișcare socială, parte națiune embrionară și parte rețea teroristă, îi lipsea complet conștiința instituțională. Poate că lui Shaddid nu-i plăcea de Havelock fiindcă sosise de pe fundul unui puț gravitațional, totuși lucrase cu el. APE l-ar fi evacuat în spațiul cosmic printr-o ecluză. În viziunea lor, cei ca Miller ar fi meritat doar un glonț în cap, și încă unul din plastic. Nimic care să poată perfora conductele cu șrapnele.

— Nu cred, spuse el. Nu miroase a război. Este… Să fiu sincer, căpitane, nu știu ce dracu' este. Sunt mulți. Protecțiile nu mai există, jocurile de noroc fără licență sunt la pământ. Cooper și Hariri au închis bordelul de minori de la nivelul șase și, din câte știm, nu l-au redeschis. Mai există ceva mișcare din partea independenților, dar în rest totul arată perfect. Atâta doar că nu mi se pare-n regulă.

Shaddid încuviință, totuși continuă să fixeze peretele cu privirea. Bărbatul îi pierduse interesul tot atât de repede pe cât i-l captase.

— Bine, zise ea, lasă astea deoparte. Am ceva. Un contract nou. Doar tu, nu și Havelock.

Miller își încrucișă brațele.

— Un contract nou, repetă el fără grabă. Ce-ar însemna asta?

— Star Helix Security a acceptat un contract pentru servicii separate de misiunile de securitate Ceres, iar în calitatea mea de manager local al corporației, ți-l atribui ție.

— Sunt concediat? întrebă Miller.

Căpitanul Shaddid îi aruncă o privire îndurerată.

— Este o misiune suplimentară, zise ea. Îți păstrezi sarcinile pe care le ai acum în Ceres. Doar că, în plus... Uite, Miller, și eu cred la fel ca tine că e un rahat. Nu te îndepărtez din secție. Nu te scot de pe contractul principal. Este vorba pur și simplu despre o favoare pe care cineva de pe Pământ i-o face unui acționar.

— Și-acum ne ocupăm de favoruri pentru acționari?

— Tu o să te ocupi, da.

Blândețea din glasul lui Shaddid dispăruse; tonul conciliator nu mai exista. Ochii îi erau la fel de întunecați precum roca udă.

— Bun, spuse Miller. Atunci așa o să fie.

Căpitanul Shaddid își ridică terminalul de buzunar. Miller bâjbâi, îl scoase pe al său și acceptă transferul pe fascicul îngust. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, Shaddid ținea documentul separat de rețeaua comună. Pe afișajul lui apăru un nou arbore de fișiere, cu numele JMAO.

— Este vorba despre o fată dispărută, preciză căpitanul Shaddid. Fiica lui Ariadne și a lui Jules-Pierre Mao.

Numele păreau cunoscute. Miller își apăsă vârfurile degetelor pe ecranul terminalului său de buzunar.

— Mao-Kwikowski Mercantile? întrebă el.

— Exact.

Miller fluieră încetișor.

Poate că Maokwik nu figura între primele zece corporații din Centură, dar cu siguranță se număra printre primele cincizeci. Inițial fusese o firmă de avocatură implicată în eșecul răsunător al orașelor-nori venusiene. Folosise banii din procesul acela, care durase decenii, pentru a se diversifica și extinde, în principal în transporturile interplanetare. Acum stația corporativă era independentă și plutea între Centură și planetele interioare cu măreția regală a unui pachebot de pe oceanele de altădată. Simplul fapt că Miller știa atâtea despre corporație însemna că avea destui bani ca să cumpere și să vândă oameni ca el pe piața liberă.

El tocmai fusese cumpărat.

— Are baza pe Lună, spuse căpitanul Shaddid. Toate drepturile și privilegiile cetățeniei pământene. Dar face o mulțime de afaceri cu transporturi pe-aici.

— Cei doi și-au pierdut o fiică?

— Oaia neagră. A plecat la colegiu și a intrat într-o grupare numită Fundația „Orizonturi Îndepărtate”. Studenți activiști.

— Organizație-paravan pentru APE, zise Miller.

— Asociată cu APE, îl corectă Shaddid.

Miller nu comentă, totuși se simți străbătut de un fior de curiozitate. Se întrebă de partea cui avea să fie căpitanul Shaddid, dacă APE ar fi atacat.

— Părinții, urmă căpitanul, au pus totul pe seama vârstei. Au doi copii mai mari care dețin pachetul majoritar de acțiuni, așa că nu vedeau nimic rău în dorința Juliei de a hoinări prin vid, autointitulându-se luptătoare pentru libertate.

— Însă acum vor s-o găsim.

— Da.

— Ce s-a schimbat?

— N-au considerat necesar să împărtășească informația respectivă.

— Am înțeles.

— Ultimele înregistrări arată că lucra în Stația Tycho, dar că avea un apartament aici. I-am găsit partiția pe rețea și am blocat-o. Parola este în fișierele pe care ți le-am trimis.

— Bine, încuviință Miller. Care-i misiunea mea?

— S-o găsești pe Julie Mao, s-o reții și s-o expediezi acasă.

— Așadar, o răpire.

— Da.

Miller își privi terminalul de buzunar și deschise fișierele, frunzărindu-le, dar fără să le studieze cu atenție. Simțea în măruntaie un ghem straniu. Lucra de șaisprezece ani pentru securitatea de pe Ceres și nu pornise la drum cu multe iluzii. Se glumea că Ceres nu avea legi, ci doar poliție. Mâinile lui nu erau mai curate decât ale căpitanului Shaddid. Uneori, oamenii cădeau în spațiul cosmic prin ecluzele pneumatice. Uneori, dovezile dispăreau din fișete. Nu era vorba atât de mult despre corectitudine sau incorectitudine, cât despre justificare. Când îți petreci viața în bula din interiorul unui bolovan, cu hrana, apa și *aerul* aduse din locuri atât de îndepărtate, încât abia le puteai găsi cu telescopul, era necesară o anumită flexibilitate morală.

Totuși, până atunci nu mai avusese parte de o misiune de răpire.

— Vreo problemă? întrebă Shaddid.

— Nu, căpitane. O să mă ocup de caz.

— Să nu pierzi prea multă vreme cu el.

— Da, căpitane. Altceva?

Ochii duri ai lui Shaddid se îmblânziră, ca și cum și-ar fi pus o mască. Îi surâse.

— Cu partenerul merge bine?

— Havelock e un tip de treabă, zise Miller. Prezența lui îi face pe cei ca mine să pară mai buni, prin contrast. Un lucru care nu-mi displace.

Singura schimbare din zâmbetul ei fu că deveni cu jumătate de grad mai autentic. Nimic mai bun pentru clădirea unei relații cu șeful decât împărtășirea unei mici unde de rasism. Miller dădu din cap cu respect și ieși.

•

Borta lui se afla la nivelul al optulea, pe un tunel rezidențial lat de o sută de metri, prin centrul căruia trecea o bandă de cincizeci de metri de parc verde, îngrijit cu atenție. Plafonul boltit al coridorului principal era luminat de lămpi ascunse în perete și vopsit într-o nuanță de albastru, despre care Havelock îl asigurase că reproducea cerul de vară de pe Pământ. Să trăiești pe suprafața unei planete a cărei masă îți trăgea de toate oasele și de toți mușchii, și unde doar gravitația îți putea menține aerul aproape, părea o cale rapidă spre demență, și totuși culoarea albastră era frumoasă.

Unii procedau la fel ca Shaddid și-și parfumau aerul. Nu întotdeauna, desigur, cu arome de cafea și scorțișoară. Borta lui Havelock mirosea a pâine proaspăt coaptă. Alții optau pentru izuri florale ori semiferomoni. Candace, fosta soție a lui Miller, preferase ceva numit TerraCrin, care îl dusese întotdeauna cu gândul la nivelurile unde se reciclau reziduurile. În ultimele zile, se mulțumise cu mirosul vag astringent al stației înseși. Aer reciclat, care trecuse printr-un milion de plămâni. Apa de la robinet era atât de curată, încât putea fi utilizată în analizele de laborator, dar anterior fusese urină, fecale, lacrimi și sânge – și avea să fie din nou. În Ceres, cercul vieții era atât de mic, încât îi puteai zări curbura. Bărbatului îi plăcea asta.

Își turnă un pahar de whisky din mușchi de copaci, o băutură originară din Ceres făcută din drojdie modificată, apoi își scoase pantofii și se instală pe patul din plastic spongios. Încă putea zări grimasa dezaprobatoare a lui Candace și-i putea auzi oftatul. Strânse din umeri în semn de scuză față de amintirea ei și se întoarse la treabă.

Juliette Andromeda Mao. Îi citi dosarul profesional, apoi pe cel educațional. Pilot talentat de iaht. Exista și o imagine a ei, la optsprezece ani, într-un costum spațial făcut pe comandă, cu casca scoasă: o fată drăguță, cu silueta subțirică a cetățenilor selenari și părul negru, lung. Zâmbea cu gura până la urechi, de parcă tocmai fusese sărutată de univers. Textul din link anunța că obținuse locul întâi la ceva numit Parrish/Dorn 500K. Miller efectuă o căutare scurtă. Era o cursă la care puteau participa numai cei realmente bogați. Iahtul ei – *Armaiar* – bătuse recordul anterior și-l păstrase vreme de doi ani.

Miller sorbi din whisky și se întrebă ce se întâmplase cu fata care avea destui bani și destulă putere pentru a deține o navă privată care s-o aducă aici. Era o cale lungă de la a participa la curse spațiale scumpe la a fi făcută pachet și expediată acasă într-un container. Sau poate că nu era…

— Sărmană fetiță bogată…, zise el uitându-se la ecran. Ar fi nasol să fiu în pielea ta.

Închise fișierele și bău, fără grabă și serios, privind plafonul alb de deasupra. Scaunul pe care obișnuia să stea Candace și să-l întrebe cum îi fusese ziua la serviciu era gol, însă imaginea femeii încă stăruia în capul lui Miller. Fiindcă acum nu mai era în apartament ca să-l facă să vorbească, era mai ușor să respecte acest impuls. Candace fusese o ființă singură. Acum își dădea seama de asta. În imaginația lui, femeia își dădu ochii peste cap în semn de exasperare.

Peste o oră, cu sângele încins de băutură, încălzi un castron de orez adevărat și fasole contrafăcută – drojdia și fungii puteau imita orice, dacă băuseși suficient whisky înainte –, deschise ușa bortei și mâncă privind traficul care se curba lin prin fața lui. Cei din schimbul doi se revărsau în stațiile metroului, apoi afară din ele. Copiii care locuiau cu două borte mai departe – o fetiță de opt ani și frățiorul ei de patru ani – își așteptară tatăl cu îmbrățișări, chiote, acuzații reciproce și lacrimi. Plafonul albastru strălucea în reflexiile propriei sale lumini – neschimbătoare,

statică, liniștitoare. O vrabie zbură prin tunel, planând într-un fel despre care Havelock îl asigurase că pasărea nu-l putea face pe Pământ. Miller îi aruncă un bob de fasole contrafăcută.

Încerca să se gândească la Juliette Mao, dar de fapt nu-i păsa prea mult. Ceva se petrecea cu grupurile de crimă organizată din Ceres, ceva care-l neliniștea foarte tare.

Cazul Julie Mao? Era minor.

CAPITOLUL 3

Holden

După aproape două zile petrecute în gravitație puternică, pe Holden îl dureau genunchii, spinarea și ceafa. Și capul. La dracu', și tălpile. Trecu prin trapa echipajului din *Knight* exact când Naomi suia scara din compartimentul cargo. Femeia îi zâmbi și ridică spre el degetul mare.

— Mecanoidul de recuperare este fixat, îl anunță ea. Reactorul se-ncălzește. Suntem gata de plecare.

— Perfect.

— Ce pilot avem?

— Alex Kamal este azi în cartul de intervenții, așa că el va pilota, deși l-aș fi dorit pe Valka. Nu-i la fel de bun ca Alex, dar e mai tăcut, iar pe mine mă doare capul.

— Mie-mi place Alex, spuse Naomi. Este efervescent.

— Nu știu ce-nseamnă „efervescent", însă dacă-nseamnă Alex, mă obosește deja.

Holden porni pe scară spre puntea operațională și cabina pilotului. Chipul lui Naomi zâmbi în spatele bărbatului, reflectat pe suprafața neagră și strălucitoare a unui panou mural dezactivat. Nu reușea să înțeleagă cum de își reveneau atât de iute centurienii – subțiri ca niște creioane – după valori *g* mari. Probabil că era vorba despre decenii de antrenamente și încrucișare selectivă.

Pe puntea operațională, Holden se fixă în fața consolei de comandă, iar materialul fotoliului de accelerație i se mulă silențios pe contururile corpului. La 0,5 *g,* cât prevăzuse Ade pentru apropierea finală, plasticul spongios îi dădea o senzație plăcută. Bărbatul gemu încet. Comutatoarele din plastic și metal, făcute să reziste la accelerații mari și la exploatare de sute de ani, produseră un sunet sec. *Knight* răspunse cu o matrice de indicatori luminoși de diagnoză și un zumzet aproape subliminal.

Peste câteva minute, Holden văzu apărând părul negru și deja rar al lui Alex Kamal, apoi chipul rotund și vesel al bărbatului, de

un cafeniu-închis, pe care anii petrecuți la bordul navelor nu-l putuseră decolora. Crescut pe Marte, Alex avea corpul mai solid decât al unui centurian. Era însă zvelt în comparație cu Holden, și chiar și așa, combinezonul de zbor îi era perfect întins pe talia care începuse să se rotunjească. Alex servise în Flota Marțiană, dar renunțase în mod clar la exercițiile fizice ale militarilor.

— Salutare, ofex! zise el cu glas tărăgănat.

Accentul vechi de american din Vest, comun tuturor celor din Valles Marineris, îl irita pe Holden. Pe Pământ, cowboy-i nu mai existau de o sută de ani, iar pe Marte iarba creștea doar sub domuri și caii tropăiau numai la grădina zoologică. Valles Marineris fusese colonizată de indienii din Orient, de chinezi și de un contingent mic de texani, dar părea că accentul tărăgănat devenise viral. Toți îl aveau acum.

— Ce face mârțoaga azi?

— Deocamdată, perfect. Avem nevoie de un plan de zbor. Ade ne va aduce la staționare relativă peste – verifică afișajul temporal – patruzeci de minute, așa că să te miști repede. Vreau să plecăm, să ne facem treaba și să readucem *Cant* pe cursul spre Ceres înainte să-nceapă să ruginească.

— Gata, șefu', zise Alex și sui în cabina pilotului de pe *Knight.*

Căștile lui Holden făcură un clic, după care vocea lui Naomi anunță:

— Amos și Shed sunt la bord. Aici toți suntem gata.

— Mulțumesc. Așteptăm doar vectorii de zbor de la Alex și i-am dat drumul.

Echipajul avea număr minim de membri: Holden la comandă, Alex ca pilot, Shed în eventualitatea că existau supraviețuitori care să fie tratați, Naomi și Amos pentru recuperări, dacă nu existau supraviețuitori.

În scurt timp, Alex anunță:

— Gata, șefu'. O să dureze cam patru ore de zbor cu samovarul. Utilizarea masei totale – în jur de treizeci la sută, dar avem rezervorul plin. Timp total pentru misiune – unsprezece ore.

— Am recepționat. Mulțumesc, Alex, zise Holden.

„Zborul cu samovarul" era argoul Flotei pentru deplasarea cu propulsiile de direcționare, care foloseau abur supraîncălzit ca masă de reacție. Jetul de fuziune al lui *Knight* ar fi fost periculos de utilizat atât de aproape de *Canterbury* și ar fi însemnat o

risipă pentru o distanță atât de mică. Jeturile erau propulsii cu fuziune pre-Epstein și mult mai puțin eficiente.

— Cerem permisiunea de a părăsi hangarul, spuse Holden și trecu de la intercom la legătura cu puntea de pe *Canterbury.* Sunt Holden. *Knight* este gata de plecare.

— Bine, Jim, dă-i drumul, spuse McDowell. Ade ne oprește chiar acum. Copii, să fiți atenți pe-acolo. Naveta aia e scumpă, iar eu am avut mereu o slăbiciune pentru Naomi.

— S-a-nregistrat, căpitane, zise Holden.

Apoi reveni la intercom și i se adresă lui Alex:

— Dă-i drumul!

Se lăsă apoi pe spătarul scaunului și ascultă scârțâiturile manevrelor lui *Canterbury,* ale cărei piese din oțel și ceramică răsunau la fel de tare și de amenințător ca bordajul din scânduri al unei corăbii. Sau ca articulațiile unui pământean după accelerații gravitaționale mari. Pentru o clipă, Holden simți un val de afecțiune pentru navă.

Bineînțeles, în realitate nu se opreau. În spațiul cosmic, nimic nu se oprea niciodată; soseau doar pe o orbită corespondentă cu un alt obiect spațial. Acum îl urmăreau pe CA-2216862 în vesela sa călătorie de un mileniu în jurul Soarelui.

Ade le dădu undă verde, iar Holden evacuă aerul din compartimentul hangarului și deschise trapele. Alex îi ridică de pe punte pe conuri albe de aburi supraîncălziți.

Plecară s-o caute pe *Scopuli.*

•

CA-2216862 era un bolovan cu diametrul de o jumătate de kilometru, care se îndepărtase de Centură și fusese accelerat de impresionanta forță gravitațională a lui Jupiter. În cele din urmă, își găsise propria orbită lentă în jurul Soarelui, în întinderea vastă și complet pustie dintre Jupiter și Centură.

Imaginea lui *Scopuli* care stătea nemișcată lângă asteroid, ținută în loc de gravitația lui foarte redusă, îl înfioră pe Holden. Chiar dacă ar fi zburat orbește, cu toate dispozitivele inactive, șansele de a nimeri din întâmplare peste un asemenea obiect cosmic erau infinitezimale. Era ca o piatră de pavaj lată de o jumătate de kilometru, pe caldarâmul unei piațete cu diametrul de milioane de kilometri. Nu ajunsese aici accidental. Bărbatul își scărpină firișoarele de păr care i se zbârliseră pe ceafă.

— Alex, menține-ne la doi kilometri depărtare, spuse el. Naomi, ce-mi poți spune despre nava aia?

— Configurația carcasei corespunde cu informațiile din registru. Este în mod clar *Scopuli.* Nu emite în spectrul electromagnetic sau infraroșu. E doar baliza mică de SOS. Se pare că reactorul a fost închis. Trebuie să fi fost o operațiune manuală, nu în urma unei avarii, fiindcă nu înregistrăm scurgeri radioactive.

Holden privi imaginile primite de la telescoapele lui *Knight,* ca și pe cea creată prin baleierea cu laserul a carcasei lui *Scopuli.*

— Ce-i chestia aia care pare o gaură în flanc?

— Mda, spuse Naomi. Ladarul zice că e o gaură în flanc.

Holden se încruntă.

— Bun, să rămânem aici pentru un minut și să mai verificăm împrejurimile. Naomi, pe telescop apare ceva?

— Nu, iar rețeaua mare a lui *Cant* poate să vadă și-un puști care aruncă pietre pe Lună. Becca zice că-n clipa de față nu e nimeni pe o rază de douăzeci de milioane de kilometri.

Holden tastă o combinație complicată de cifre pe brațul scaunului său și pluti în sus în curele. Se simțea încins și ridică brațul pentru a-și orienta spre față duza de aer cea mai apropiată. Scalpul îl furnică din cauza transpirației care se evapora.

„Dacă vezi ceva suspect pe-acolo, nu mai face iarăși pe eroul. Strânge jucăriile și-ntoarce-te acasă.” Acelea fuseseră ordinele primite. Privi imaginea lui *Scopuli,* deschizătura din flanc.

— Bun, spuse el în cele din urmă. Alex, apropie-ne până la un sfert de kilometru și rămâi pe loc. Vom străbate restul drumului cu mecanoidul. Și ține jetul încins și pregătit. Dacă-n nava aia se ascunde ceva neplăcut, vreau să fim în stare s-o ștergem cât putem de repede și-n același timp să topim în zgură orice ar veni pe urmele noastre. S-a-nțeles?

— Da, șefu’, răspunse Alex. *Knight* e pe poziția de iepuraș-alergător până în clipa când decizi altceva.

Holden mai privi o dată consola de comandă, căutând pâlpâirea ledului roșu de avertizare care i-ar fi dat permisiunea să revină pe *Cant.* Totul rămânea de un verde discret. Își desfăcu cataramele și se împinse afară din scaun. O lovitură cu piciorul în perete îl trimise către scară, iar Holden coborî cu capul înainte, prin atingeri ușoare ale treptelor.

În zona echipajului, Naomi, Amos și Shed continuau să fie fixați în cușetele de accelerație. Holden se ținu de scară și se roti, astfel încât să nu-i apară răsturnați înaintea ochilor. Și ei începură să-și desfacă centurile.

— Bun, uite care-i situația. *Scopuli* a fost perforată și cineva a lăsat-o lângă bolovanul ăsta. Pe telescoape nu se vede nimic, așa că poate s-a-ntâmplat mai demult și-au plecat. Naomi o să piloteze mecanoidul de recuperare, iar noi trei ne vom ancora cu cabluri și vom fi remorcați până la epavă. Shed, rămâi la mecanoid până găsim vreun rănit, ceea ce mi se pare improbabil. Amos și cu mine intrăm în navă prin gaura aia și inspectăm. Dacă găsim ceva care să semene, fie și pe departe, cu o bombă, ne-ntoarcem la mecanoid, Naomi ne duce înapoi la *Knight* și o ștergem. Întrebări?

Amos ridică un braț musculos.

— Poate c-ar trebui să fim înarmați, ofex, în cazul în care la bord se ascund pirați.

Holden izbucni în râs.

— Păi dacă ar fi, înseamnă că nava lor a plecat fără ei. Dacă te simți totuși mai bine așa, poți să-ți iei arma.

S-ar fi simțit *el însuși* mai bine dacă mecanicul pământean masiv și voinic ar fi avut o armă, dar prefera să n-o spună. Avea să-i lase să creadă că șeful se simțea sigur pe el.

Holden își folosi cheia de secund pentru a descuia rastelul, iar Amos luă o armă automată fără recul, concepută pentru a fi utilizată în imponderabilitate, care trăgea gloanțe de calibru mare autopropulsate. Lansatoarele de proiectile de modă veche erau mai fiabile, însă în imponderabilitate jucau rolul de propulsii de direcționare. O armă de mână clasică ar fi conferit suficient impuls pentru atingerea vitezei de eliberare din câmpul gravitațional al unui bolovan de mărimea lui CA-2216862.

Echipajul pluti în jos spre compartimentul cargo, unde aștepta mecanoidul lui Naomi – o colivie ovoidală deschisă, cu picioare de păianjen. Toate cele patru picioare se terminau într-o gheară de manipulare și aveau încorporate instrumente pentru tăiat și sudat. Perechea de picioare posterioare se putea prinde de carcasa unei nave sau de altă structură pentru a asigura o bază fixă, iar cele două picioare frontale puteau fi utilizate pentru reparații sau dezasamblare în vederea recuperării.

— Căștile, rosti Holden, și membrii echipajului se ajutară reciproc să-și fixeze și să-și asigure căștile.

Își verificară costumele, apoi fiecare controlă costumul celuilalt. După deschiderea ușilor compartimentului, avea să fie prea târziu să mai verifice dacă se încheiaseră corect.

Naomi sui în mecanoid, iar Amos, Holden și Shed își fixară cordoanele costumelor de cabina metalică a pilotului. Naomi verifică mecanoidul, apoi apăsă butonul care declanșa evacuarea aerului din compartimentul cargo și deschiderea ușilor. În costumul lui Holden, sunetele se diminuară; acum se auzeau doar șuieratul aerului și pârâiturile slabe ale radiourilor. Aerul avea un ușor iz medicinal.

Naomi porni, pilotând mecanoidul către suprafața asteroidului prin jeturi scurte de azot comprimat; echipajul o urma la capătul cordoanelor lungi de trei metri. În timp ce zburau, Holden privi în urmă spre *Knight*: o prismă triunghiulară cenușie cu un con propulsor lipit pe bază. Ca tot ceea ce construiseră oamenii în vederea deplasării prin spațiul cosmic, naveta era concepută pentru a fi eficientă, nu pentru o paradă de frumusețe. Asta îl întrista de fiecare dată. Ar fi trebuit să existe și puțină estetică, chiar și aici, în vid.

Knight părea să se îndepărteze, devenind tot mai mică, fără ca Holden să simtă că se mișcă. Iluzia dispăru când se întoarse să privească asteroidul și simți că goneau într-acolo. Deschise un canal spre Naomi, dar femeia fredona în surdină în timp ce pilota, ceea ce însemna că măcar ea nu era îngrijorată. Holden nu scoase un cuvințel, însă lăsă canalul deschis ca s-o audă.

De aproape, *Scopuli* nu arăta chiar atât de rău. Nu se vedea nicio avarie, cu excepția găurii căscate în flanc. În mod clar, nu lovise asteroidul; fusese dusă suficient de aproape pentru ca microgravitația s-o atragă lent. Pe când se apropiau, Holden fotografie cu camera căștii și expedie imaginile către *Canterbury.*

Naomi îi opri la trei metri deasupra deschizăturii din carcasa lui *Scopuli* și Amos fluieră pe canalul general.

— Ofex, chestia asta n-a fost făcută de o torpilă. A fost o încărcătură explozibilă perforantă. Vezi cum e-ndoit metalul pe margine? Asta e efectul încărcăturilor perforante lipite de carcasă.

Mecanic excelent, Amos era și expert în chirurgia explozibilelor, știință necesară pentru a sfărâma aisbergurile ce pluteau în jurul lui Saturn și a le transforma în bucăți mai lesne de cărat. Alt motiv pentru a-l avea pe *Knight.*

— Prin urmare, spuse Holden, amicii noștri din *Scopuli* s-au oprit, au lăsat pe cineva să suie pe carcasa lor și să fixeze o încărcătură explozibilă care să le spargă nava și să lase tot aerul să iasă. Chestia asta are sens pentru cineva?

— Nu, răspunse Naomi, n-are. Tot mai vrei să intri?

„Dacă vezi ceva suspect pe-acolo, nu mai face iarăși pe eroul. Strânge jucăriile și-ntoarce-te acasă."

Dar la ce s-ar fi putut aștepta? În mod clar, *Scopuli* nu funcționa. În mod clar, era ceva în neregulă. *Suspect* ar fi fost să nu vadă nimic straniu.

— Amos, ține arma aia la îndemână, pentru orice eventualitate, spuse Holden. Naomi, ne poți face o gaură mai mare? Și fii atentă! Dacă ceva pare anormal, ne retragi imediat pe toți.

Naomi apropie mecanoidul mai mult; rafalele de azot erau doar o răsuflare albă într-o noapte geroasă. Flacăra aparatului de sudură al mecanoidului învie în roșu-aprins, apoi în alb, apoi în albastru. Brațele i se depliară silențios – o mișcare ca de insectă – și Naomi începu să taie. Holden și Amos coborâră pe suprafața navei, fixându-se cu bocancii magnetici. Bărbatul simți vibrația prin tălpi când Naomi desprinse o bucată din carcasă. Peste încă o clipă, aparatul de sudură fu oprit și Naomi suflă cu stingătorul de incendiu peste marginile găurii proaspăt tăiate, ca să le răcească. Holden clătină din cap spre Amos și se lăsă să cadă foarte lent în interiorul lui *Scopuli.*

Încărcătura explozibilă fusese amplasată exact în mijlocul navei și făcuse o gaură în cambuză. Când Holden asoliză și bocancii i se fixară de peretele încăperii, zări pe jos resturi de alimente înghețate instantaneu, care acum îi trosneau sub tălpi. Nicăieri niciun trup.

— Poți să vii, Amos, spuse el prin sistemul de comunicații al costumului. Deocamdată nu se vede niciun membru al echipajului.

Se deplasă în lateral și peste o clipă pilotul coborî lângă el, ținând ferm arma în mâna dreaptă și o lanternă puternică în cea stângă. Raza albă trecu peste pereții cambuzei distruse.

— Încotro mai întâi? întrebă Amos.

Holden se lovi ușor pe coapsă cu o mână și se gândi.

— Sala mașinilor. Vreau să știu de ce nu mai funcționează reactorul.

Porniră pe scara echipajului, suind spre pupa. Toate ecluzele pneumatice dintre punți erau deschise, ceea ce era semn rău. Poziția lor prestabilită era închisă, mai ales dacă se dăduse alarma de pierdere a aerului din interior. Dacă erau deschise, însemna că în navă nu mai existau punți în care să fi rămas atmosferă. Ceea ce însemna că nu mai existau supraviețuitori. Nu era o surpriză, totuși părea o înfrângere. Traversară iute nava micuță și se opriră în atelierul electromecanic. Nu dispăruseră piesele de schimb scumpe și nici uneltele.

— Bănuiesc că n-a fost vorba despre un jaf, zise Amos.

Holden nu spuse: „Atunci ce-a fost?”, dar întrebarea atârna oricum între ei.

Sala mașinilor era perfect ordonată, rece și moartă. Secundul așteptă cât timp o examină Amos, care petrecu vreo zece minute plutind în jurul reactorului.

— Cineva a efectuat procedurile de închidere, anunță Amos. Reactorul n-a fost distrus de explozie, ci a fost dezactivat ulterior. Nu văd nicio avarie. Este ilogic. Dacă toți au murit în urma atacului, cine l-a închis? Și dacă au fost pirați, de ce n-au luat nava? Este încă funcțională.

— Iar înainte de a dezactiva reactorul, au trecut prin navă și au deschis toate ecluzele interioare. Au evacuat aerul. Cred c-au vrut să se asigure că nu se ascunde nimeni, spuse Holden. Bun, hai să ne-ntoarcem pe puntea operațională să vedem dacă putem sparge computerul central. Poate că ne va spune ce s-a-ntâmplat.

Plutiră înapoi spre provă în lungul scării echipajului, apoi sus, pe puntea operațională. Aceasta era de asemenea intactă și pustie. Lipsa cadavrelor începea să-l neliniștească pe Holden mai mult decât ar fi făcut-o prezența lor. Pluti spre consola computerului principal și atinse câteva taste pentru a vedea dacă nu cumva funcționa pe sursa de avarie. Era complet oprit.

— Amos, scoate nucleul. O să-l luăm cu noi. Eu verific comunicațiile să văd dacă găsesc baliza aia.

Amos se apropie de computer și începu să scoată scule, pe care le prinse de batardoul alăturat. În timp ce lucra, începu să

mormăie tot felul de obscenități. Nu era nici pe departe la fel de plăcut ca fredonatul lui Naomi, așa că Holden își închise legătura cu el și înaintă către consola de comunicații. Era moartă precum restul navei. Găsi baliza de SOS a navei.

N-o activase nimeni. Altcineva îi apelase. Holden se retrase un pas și se încruntă.

Privi în jur, căutând ceva nelalocul lui. Acolo… pe punte… sub consola de comunicații, o cutiuță neagră, neconectată la nimic.

Inima i se opri îndelung între două bătăi consecutive. Strigă către pilot:

— Asta nu ți se pare c-ar fi o bombă?

Amos îl ignoră. Holden își reactivă legătura radio.

— Amos, ție nu ți se pare că asta seamănă cu o bombă?

Îi arătă cutia de pe punte.

Amos abandonă computerul și pluti într-acolo ca să se uite, apoi, cu un gest care-i îngheță sângele lui Holden, ridică cutiuța și o examină.

— Nu. E un transmițător. Vezi?

O ținu în fața căștii secundului.

— Doar că are o baterie fixată cu bandă în jurul ei. Ce caută aici?

— Este baliza pe urmele căreia am venit noi. Dumnezeule! Baliza navei n-a fost activă nici măcar o clipă. Cineva a făcut o baliză falsă din transmițătorul ăsta și a cuplat-o la o baterie, zise Holden încet, stăpânindu-și panica.

— De ce-ar fi făcut așa ceva, ofex? Nu mi se pare c-ar avea vreo logică.

— Ar avea o logică, dacă ceva din transmițătorul ăsta ar diferi de unul standard.

— De pildă?

— De pildă dacă ar declanșa un al doilea semnal când este găsit de cineva, zise Holden, după care comută legătura pe canalul general. Gata, băieți și fete, am găsit ceva anormal și-o ștergem de-aici. Toată lumea înapoi la *Knight* și fiți foarte atenți când…

Radioul îi pârâi, înviind pe canalul exterior, iar glasul lui McDowell îi umplu casca:

— Jim? S-ar putea să avem o problemă.

CAPITOLUL 4

Miller

Miller ajunsese la jumătatea cinei, când sistemul din borta lui piui. Privi codul expeditor. Blue Frog[1]. Era un bar din port, care se ocupa de milionul suplimentar și constant de non-cetățeni ai lui Ceres și care-și făcea reclamă ca fiind o copie aproape exactă a unui faimos bar pământean din Mumbai, numai că avea prostituate licențiate și droguri legale. Detectivul mai înghiți o furculiță de fasole din fungi și orez crescut în cuve și se întrebă dacă să accepte sau nu conexiunea.

„Ar fi trebuit să mă aștept la asta”, își spuse el.

— Ce e? întrebă în cele din urmă.

Se deschise un ecran. Hasini, managerul-adjunct al barului, era un bărbat cu piele întunecată și ochi de culoarea gheții. Surâsul aproape afectat al acestuia era rezultatul unei leziuni nervoase. Miller îi făcuse o favoare când Hasini avusese proasta inspirație de a i se face milă de o prostituată nelicențiată. De atunci, detectivul de la securitate și barmanul din port făcuseră schimb de informații. Economia neoficială, gri, a civilizației.

— Partenerul tău este iarăși aici, zise Hasini peste pulsațiile și tânguirile muzicii *bhangra.* Cred că are o seară proastă. Să-l servesc în continuare?

— Da, spuse Miller. Ține-l fericit pentru încă... Ajung în douăzeci de minute.

— Nu vrea să fie ținut fericit. Își dorește foarte mult un motiv să fie nefericit.

— Fă astfel încât să-i fie greu să-l găsească. Sosesc.

Hasini încuviință cu surâsul lui bolnav și întrerupse legătura. Miller își privi cina mâncată doar pe jumătate, oftă și puse resturile în containerul de reciclare. Îmbrăcă o cămașă curată, apoi ezită. În Blue Frog era întotdeauna mai cald decât îi plăcea, și detesta să poarte sacou. Își puse un pistol micuț din plastic în tocul de la gleznă. Nu-l putea scoate la fel de rapid ca de sub braț, dar dacă se ajungea până acolo, o încurcase oricum.

---

[1] „Broască albastră” (engl.).

Ceres în timpul nopții nu se deosebea cu nimic de Ceres în timpul zilei. Când stația fusese inaugurată, luminile erau diminuate și amplificate potrivit tradiționalului ciclu uman de douăzeci și patru de ore, simulând rotația Pământului. Simularea aceea durase patru luni înainte de a fi oprită de consiliu.

Dacă ar fi fost în timpul serviciului, Miller ar fi mers cu o mașinuță electrică prin tunelele largi, coborând până la nivelurile portuare. Era ispitit s-o facă, deși acum era în timpul liber, însă îl opri o superstiție adânc înrădăcinată. Dacă ar fi luat mașinuța, ar fi mers ca polițist, iar metrourile funcționau perfect. Miller merse până la stația cea mai apropiată și se așeză pe banca joasă din piatră. Un bărbat de vârsta lui și o fată de cel mult trei ani apărură peste un minut și se așezară în fața lui. Fata vorbea la fel de repede și de neinteligibil ca o garnitură stricată, iar tatăl îi răspundea prin mormăituri și încuviințări în momente mai mult sau mai puțin potrivite.

Miller și bărbatul se salutară cu mișcări scurte din cap. Fetița își trase tatăl de mânecă, solicitându-i atenția. Miller o privi – ochi negri, păr bălai, piele netedă. Era deja prea înaltă ca să poată fi confundată cu un copil pământean; avea membrele mai lungi și mai subțiri. Pielea avea nuanța rozalie a copiilor centurieni, cauzată de cocteilul farmaceutic ce le asigura dezvoltarea intensă a mușchilor și a oaselor. Miller văzu că tatăl observase că e atent la ei, așa că surâse și indică din bărbie spre fată.

— Câți ani are?

— Doi și jumătate, răspunse tatăl.

— Frumoasă vârstă.

Tatăl strânse din umeri, zâmbind totuși.

— Ai copii? întrebă el.

— Nu, răspunse Miller. Am însă un divorț cam de aceeași vârstă.

Râseră împreună ca și cum ar fi fost amuzant. În imaginația lui, Candace își încrucișă brațele și privi în altă parte. Curentul ușor cu iz de ulei și ozon anunță sosirea metroului. Miller îi lăsă pe cei doi să suie primii, apoi alese alt compartiment.

Vagoanele de metrou erau cilindrice, având un diametru aproape egal cu cel al pasajelor sfredelite. Nu existau ferestre. De altfel, singura imagine disponibilă ar fi fost aceea a rocii zumzăind la trei centimetri distanță de vagon, în locul lor,

ecrane mari prezentau fluxuri de divertisment, comentau scandalurile politice de pe planetele interioare sau ofereau șansa de a-ți juca veniturile pe o săptămână în cazinouri atât de minunate, încât viața însăși ți s-ar fi părut mai bogată. Miller lăsă culorile strălucitoare și goale să danseze și le ignoră conținutul. Avea o problemă, pe care o suspendase în minte, răsucind-o pe toate părțile fără însă a căuta un răspuns.

Era un simplu exercițiu mental. Examinarea datelor fără emiterea de judecăți: Havelock era pământean. Havelock se afla din nou în barul din port și era în căutare de încăierări. Havelock era partenerul lui. Afirmație după afirmație, fapt după fapt, fațetă după fațetă. Nu încerca să le pună în ordine sau să facă din ele un soi de narațiune; toate acelea urmau să vină mai târziu. Acum era suficient să-și șteargă din minte cazurile pe care le avusese în acea zi și să se pregătească pentru situația ce urma. Când vagonul ajunse în stația de destinație, Miller se simțea deja stăpân pe sine. Ca și cum ar fi călcat pe toată talpa, așa și-ar fi descris odinioară starea, pe vremea când avea cui s-o descrie.

Barul era ticsit, iar căldura de grajd a trupurilor se adăuga temperaturii falsului Mumbai și poluării artificiale a aerului. Luminile scânteiau și pâlpâiau în afișaje care puteau induce epilepsia. Mesele se curbau și se ondulau, iar fundalul iluminat le făcea să pară mai întunecate decât negrul simplu. Muzica se deplasa prin aer cu o prezență fizică, fiecare pulsație fiind un șoc. Hasini, care stătea într-un grup de chelnerițe dezbrăcate și bodyguarzi umflați de steroizi, îl zări și-i făcu semn din cap spre spatele barului. Miller nu-i răspunse în niciun fel; se întoarse pur și simplu și-și croi drum prin mulțime.

Barurile din porturi erau mereu agresive, iar detectivul avu grijă pe cât posibil să nu se izbească de nimeni. Dacă putea să aleagă, prefera să se lovească de centurieni decât de țipi de pe planetele interioare, de femei, nu de bărbați. Chipul îi afișa o permanentă scuză grijulie.

Havelock stătea singur, strângând în palma lui lată un pahar cu caneluri. Când Miller se așeză alături, pământeanul se întoarse brusc, gata să riposteze, cu nările dilatate și ochii holbați. Apoi văzu cine era și pe față îi apăru o undă de surpriză, urmată de ceva asemănător unei rușini morocănoase.

— Miller…, rosti el.

În tunelele de afară, acesta ar fi fost un răcnet. În Blue Frog, cuvântul abia se auzi până la scaunul detectivului.

— Ce cauți aici?

— N-am mare lucru de făcut prin bortă. Mi-am zis să vin, poate-i rost de-o cafteală.

— Noaptea perfectă pentru așa ceva, spuse Havelock.

Era adevărat. Până și în barurile frecventate de cei de pe planetele interioare întâlneai rareori un pământean sau un marțian la zece localnici. Privind în jur, Miller văzu că bărbații și femeile scunde și îndesate constituiau aproape o treime din totalul clienților.

— A venit vreo navă? se interesă el.

— Da.

— FCPM?

Flotele Coaliției Pământ-Marte treceau adesea prin Ceres, în drum spre Saturn, Jupiter și stațiile din Centură, dar Miller nu fusese îndeajuns de atent la poziția relativă a planetelor ca să știe unde se aflau toate orbitele. Havelock clătină din cap.

— Schimb de securitate corporativă în Eros, spuse el. Protogen, cred.

O chelneriță apăru lângă umărul lui Miller, cu tatuajele lucindu-i pe piele și dinții sclipindu-i în lumina neagră. Bărbatul luă băutura pe care chelneriță i-o oferi, deși nu comandase nimic. Apă minerală.

— Știi…, zise el aplecându-se îndeajuns de mult spre Havelock pentru ca glasul lui cu ton normal de conversație să ajungă la acesta. Nu contează câte șuturi le tragi în fund. Shaddid tot n-o să te placă.

Pământeanul ridică fruntea brusc și-l privi, iar furia din ochii lui abia ascundea rușinea și durerea.

— E adevărat, încuviință Miller.

Havelock se ridică, se clătină și porni spre ușă. Încerca să calce apăsat, dar în starea lui de amețeală evalua greșit distanțele în câmpul gravitațional produs de rotația lui Ceres. Părea ca și cum ar fi țopăit de pe un picior pe altul. Cu paharul în mână, Miller alunecă prin mulțime în urma bărbatului, calmând prin zâmbete și ridicări din umeri fețele iritate lăsate în urmă de partenerul lui.

Tunelele obișnuite de lângă port erau acoperite cu un strat de murdărie și de grăsime pe care bureții pneumatici și detergenții

astringenți nu-l puteau îndepărta niciodată complet. Havelock ieși cu umerii gârboviți și gura încordată, iar mânia radia din el ca dogoarea. Însă ușile barului se închiseră în urma lor și etanșarea puse capăt muzicii, de parcă cineva ar fi apăsat butonul de oprire a sonorului. Pericolul cel mai mare trecuse.

— Nu sunt beat, zise Havelock pe un ton prea ridicat.

— Nici n-am zis c-ai fi.

— Și tu…

Pământeanul se răsuci și își înfipse un deget acuzator în pieptul lui Miller.

— Nu ești dădaca mea.

— Și asta-i adevărat.

Merseră în tăcere poate vreun sfert de kilometru. Firmele cu leduri strălucitoare te ademeneau. Bordeluri și localuri pentru droguri, café-baruri și cluburi de poezie, cazinouri și spectacole de lupte. Aerul mirosea a urină și a mâncare stătută. Havelock încetini pasul, iar umerii îi coborâră.

— Am lucrat la omucideri în Terrytown, spuse el. Trei ani am fost la antidrog, în L-5. Ai habar cum era? Livrau copii de acolo, iar eu sunt unul dintre cei trei tipi care i-au oprit. Sunt un polițist bun.

— Da, ești.

— Sunt al naibii de bun.

— Ești.

Trecură pe lângă un local în care se serveau paste. Un hotel cu capsule de dormit. Un terminal public, ale cărui display-uri rulau un flux informativ gratuit: PROBLEME CU SISTEMUL DE COMUNICAȚII AFECTEAZĂ STAȚIA ȘTIINȚIFICĂ PHOEBE. NOUL JOC ANDREAS K ADUCE 6 MILIARDE DE DOLARI ÎN 4 ORE. CĂDEREA CONTRACTULUI MARTE-CENTURĂ. Ecranele străluceau în ochii lui Havelock, dar bărbatul privea pe lângă ele.

— Sunt un polițist al naibii de bun, repetă el.

Apoi, după o clipă adăugă:

— Atunci, ce dracu'?

— Nu-i vorba despre tine, zise Miller. Când te privesc, oamenii nu-l văd pe Dmitri Havelock, polițistul cel bun. Ei văd Pământul.

— Ce rahat! Am fost opt ani pe stații orbitale și pe Marte înainte să fiu trimis aici. Pe Pământ n-am lucrat nici șase luni cu totul.

— Pământul, Marte… nu-s chiar așa diferite.

— Încearcă să-i zici asta unui marțian, râse amar Havelock. O să-ți rupă fundu-n șuturi.

— N-am vrut să… Uite care-i treaba, sunt convins că există tot felul de diferențe. Pământul urăște Marte fiindcă are o flotă mai bună. Marte urăște Pământul fiindcă are o flotă mai mare. Poate că fotbalul se joacă mai bine în gravitație standard; poate că se joacă mai rău. Nu știu… Ce vreau să spun este că tuturor celor aflați la depărtarea asta de Soare nu le pasă. De la distanța asta, poți să acoperi și Pământul și Marte cu buricul unui singur deget. Și…

— Și eu nu aparțin locului ăstuia, spuse Havelock.

Ușa localului din spatele lor, unde se serveau paste, se deschise și dinăuntru ieșiră patru centurieni în uniforme gri-verzui. Unul dintre ei purta pe mânecă cercul secționat al APE. Miller se încordă, dar centurienii nu veniră spre ei. Pământeanul nu-i observă. Glonțul trecuse foarte aproape.

— Știam, zise Havelock. Când am acceptat contractul Star Helix, știam că va trebui să trag tare ca să mă integrez. Crezusem că va fi la fel ca peste tot, înțelegi? Te duci și la început ți-o iei în freză. Dup-aia, când văd că ești tare pe picioare, te tratează ca pe unul din echipă. Aici nu e așa.

— Nu.

Havelock clătină din cap, scuipă și-și privi paharul din mână.

— Cred că tocmai am furat niște pahare din Blue Frog, spuse el.

— Plus că ne aflăm pe un coridor public și umblăm cu alcool neetanșat. Mai precis, tu. Eu beau apă minerală.

Havelock chicoti, dar în râsul lui se simțea disperarea. Când vorbi din nou, glasul îi era doar trist:

— Tu crezi că vin aici și mă iau la bătaie cu tipi de pe planetele interioare pentru ca Shaddid și Ramachandra și toți ceilalți să mă vadă cu ochi mai buni.

— M-am gândit la chestia asta.

— Te-nșeli.

— Bine, aprobă Miller, însă știa că nu se înșela.

Partenerul lui își înălță paharul.

— Le ducem înapoi? întrebă el.

— Ce zici de Distinguished Hyacinth[2]? replică Miller. Fac cinste.

---

[2] Zambila aleasă” (engl.).

Salonul Distinguished Hyacinth se afla cu trei niveluri mai sus, suficient de departe pentru ca traficul pietonal dinspre nivelurile portuare să se reducă la minimum. Și era un bar de polițiști. Îl frecventau mai ales cei din Star Helix Security, dar tot pe acolo se învârteau și unele dintre forțele corporatiste minore – Protogen, Pinkwater, Al Abbiq. Miller era convins în proporție de peste cincizeci la sută că cea mai recentă criză a partenerului său fusese evitată, însă dacă se înșela, ar fi fost mai bine să păstreze lucrurile în familie.

Decorul era unul tipic pentru Centură: mese și scaune pliante în stilul navelor vechi, încorporate în pereți și în tavan, de parcă gravitația ar fi putut dispărea în orice clipă. Pereții și coloanele neancorate erau decorate cu plante ca limba soacrei și iedera diavolului – produse ale primei generații de reciclatoare de aer. Muzica era îndeajuns de discretă pentru a putea conversa, dar în același timp îndeajuns de puternică pentru a păstra intimitatea discuțiilor. Primul proprietar, Javier Liu, provenea din Tycho și fusese inginer în construcții. Plecase în timpul marii rotații și îi plăcuse Ceres suficient de mult pentru a rămâne. Localul era condus acum de nepoții lui. Javier al III-lea stătea în spatele tejghelei barului și discuta cu jumătate din echipa de la antidrog și exploatare. Miller își conduse partenerul la o masă din spate, salutându-i din cap pe cunoscuții pe lângă care trecea. Dacă în Blue Frog fusese atent și diplomat, aici optase pentru o falsă masculinitate. Nu era decât o simplă poză.

— Deci…, spuse Havelock după ce fiica lui Javier, Kate, a patra generație la același bar, plecă de la masa lor ducând pe o tavă paharele din Blue Frog. Ce-i cu ancheta asta ultrasecretă și privată în care te-a băgat Shaddid? Sau pământeanul inferior nu trebuie să știe?

— Asta te rodea? întrebă Miller. Nimic spectaculos. Niște acționari nu mai dau de fata lor și vor s-o găsesc eu și s-o expediez acasă. Un caz de rahat.

— Pare mai degrabă domeniul lor, zise Havelock indicând din bărbie spre cei din departamentul antidrog și exploatare.

— Puștoaica nu e minoră, rosti Miller. Este o răpire.

— Și te pricepi la asta?

Miller se lăsă pe spate. Iedera de deasupra lor se undui. Havelock așteptă și detectivul avu senzația inconfortabilă că rolurile tocmai se inversaseră.

— Este meseria mea, răspunse el.

— Da, dar aici vorbim despre un adult, nu? Nu-i ca și cum ea nu s-ar fi putut întoarce acasă dacă ar fi vrut. Însă părinții ei apelează la forțele de securitate ca s-o aducă, indiferent dacă ea vrea sau nu. Asta nu mai este aplicarea legii. Nu-i nici măcar vorba de securitatea stației. Este o familie disfuncțională care își etalează autoritatea prin jocuri de putere.

Lui Miller îi reveni în minte silueta subțirică a fetei stând lângă iahtul ei de curse. Zâmbetul ei larg.

— Ți-am spus că e un caz de rahat, spuse el.

Kate Liu reveni la masă aducând pe tavă o bere locală și un pahar de whisky. Miller se bucură că fuseseră întrerupți. Berea era a lui – blondă, tare și doar foarte puțin amăruie. Ecologia bazată pe drojdii și fermentație însemna băuturi subtile.

Havelock sorbea agale din paharul de whisky, iar Miller interpretă gestul acestuia ca pe un semn că în seara aceea renunța la bețivăneală. Prezența colegilor de serviciu era lucrul care îți tăia cel mai repede cheful de a-ți pierde controlul.

— Salut, Miller! Noroc, Havelock! spuse un glas familiar.

Evgheni Cobb de la omucideri. Miller îi făcu semn să se apropie și conversația lui fu deviată de lăudăroșeniile lui Cobb legate de rezolvarea unui caz foarte urât. Trei luni de investigații pentru a stabili proveniența toxinelor sfârșiseră cu acordarea unei despăgubiri integrale soției defunctului și cu deportarea înapoi pe Eros a unei târfe de pe piața gri.

Până la sfârșitul serii, Havelock râdea, spunea bancuri și făcea glume la fel ca toți ceilalți. Dacă ocazional mai existau priviri mijite sau aluzii subtile, le acceptă pe toate ca firești.

Miller se îndrepta spre bar pentru încă un rând, când îi piui terminalul. Pentru ca după aceea, succesiv, prin tot barul, să răsune alte cincizeci de alerte. Detectivul simți cum i se chircesc măruntaiele, când el și ceilalți agenți de securitate din local își scoaseră terminalele.

Pe ecran se afla imaginea căpitanului Shaddid. Ochii îi erau încețoșați și plini de furie stăpânită: imaginea autentică a unei femei aflate la putere, care fusese trezită din somn.

— Doamnelor și domnilor, spuse ea, indiferent cu ce v-ați ocupa în clipa aceasta, opriți-vă și mergeți la posturile voastre pentru ordine urgente. Avem o problemă. Acum zece minute, aproximativ din direcția lui Saturn a sosit un mesaj necodificat,

semnat. Nu i-am confirmat autenticitatea, totuși semnătura corespunde cu specimenul din arhivă. L-am blocat, însă nu e exclus ca vreun idiot să-l urce pe rețea și în cinci minute lucrurile să scape de sub control. Dacă sunteți în raza vizuală a vreunui civil, deconectați imediat terminalul. Pentru ceilalți, iată despre ce-i vorba...

Shaddid se deplasă în lateral și atinse interfața sistemului ei. Ecranul se întunecă. După o clipă apărură chipul și umerii unui bărbat. Purta un costum spațial portocaliu, cu casca scoasă. Un pământean, probabil abia trecut de treizeci de ani. Piele albicioasă, ochi albaștri, păr negru tuns scurt. Chiar înainte ca bărbatul să deschidă gura, Miller sesiză semnele de șoc și furie din ochii lui și din postura rigidă a capului aplecat puțin înainte.

— Mă numesc James Holden, zise bărbatul.

CAPITOLUL 5

Holden

Zece minute la accelerație de 2 *g* și pe Holden începuse deja să-l doară capul. Totuși, McDowell îi rechemase pe toți cât mai repede. *Canterbury* își activase propulsia masivă. Holden nu voia să rateze îmbarcarea.

— *Jim*? *S-ar putea să avem o problemă.*
— Spune.
— Becca a găsit ceva atât de înspăimântător, că mi s-a făcut părul măciucă. Ne cărăbănim imediat de-aici.

— Alex, cât mai durează? întrebă Holden pentru a treia oară în zece minute.
— Mai bine de-o oră. Vrei să trecem pe cocteil?
„Trecerea pe cocteil” era jargonul piloților pentru o accelerație gravitațională mare, care ar fi dus la pierderea cunoștinței în condiții normale. „Cocteilul” era combinația de medicamente pe care scaunul pilotului i-ar fi injectat-o pentru a-l menține conștient, alert, și care, se spera, l-ar fi scutit de accidente cerebrovasculare atunci când corpul i-ar fi cântărit cinci sute de kilograme. Holden utilizase cocteilul de multe ori în Flotă și știa că efectele lui secundare erau neplăcute.
— Numai dacă va fi necesar, zise el.

— *În ce fel înspăimântător*?
— Becca, conectează-l. Jim, vreau să vezi și tu ce vedem noi.

Holden prinse cu vârful limbii un calmant din cască și rederulă pentru a cincea oară fluxul senzorial primit de la Becca. Punctul din spațiu se afla la aproximativ două sute de mii de kilometri de *Canterbury.* În timpul scanării efectuate de *Cant,* afișajul prezentase o fluctuație – culoarea falsă gri-neagră căpătase treptat pe margini o nuanță roșiatică, echivalentă unei creșteri mici de temperatură, de nici două grade. Holden era uimit că

Becca o detectase. Își notă să-i dea o recomandare strălucită la următoarea posibilă promovare.

— *De unde a apărut*? *întrebă Holden.*

— *Habar n-am. Este pur și simplu un punct mai cald decât fundalul, spuse Becca. Aș fi zis că este un nor de gaze, fiindcă n-aveam niciun răspuns radar de la el, dar acolo n-ar trebui să existe nori de gaze. Întrebarea este de unde ar fi putut să apară*?

— *Jim, întrebă McDowell, există vreo posibilitate ca* Scopuli *să fi distrus nava care a atacat-o*? *Ar putea fi un nor de vapori provenit de la o navă distrusă*?

— *Nu cred, căpitane.* Scopuli *este complet lipsită de armament. Gaura din flanc i-a fost provocată de o încărcătură explozivă, nu de torpile, așa că nu cred să fi existat vreo luptă. Ar putea fi aerul evacuat din* Scopuli, *dar*...

— *Sau poate că nu. Întoarce-te la hangar, Jim. Imediat.*

— Naomi, ce poate să se încălzească lent și să nu aibă răspuns radar sau ladar la scanare? Poți să vii cu ipoteze oricât de năstrușnice, zise Holden.

— Hmm..., exclamă femeia oferindu-și timp de gândire. Indiferent ce a absorbit energia de la bateria de senzori n-ar produce un răspuns radar. Pe de altă parte, energia aceea absorbită l-ar încinge.

Monitorul infraroșu de pe consola senzorilor aflată lângă scaunul lui Holden se ilumină ca soarele. Alex înjură copios pe intercomul general.

— Ați văzut? întrebă pilotul.

Holden îl ignoră și deschise un canal spre McDowell.

— Căpitane, spuse el, tocmai am avut un vârf IR masiv.

Vreme de multe secunde, nu primi niciun răspuns. Când McDowell se auzi pe canal, glasul îi era încordat. Până atunci, ofexul nu-l auzise niciodată pe bătrân vorbind speriat.

— Jim, o navă tocmai a apărut în locul ăla cald. Radiază căldură ca la balamuc. De unde dracu-a apărut?

Holden dădu să răspundă, după care auzi slab vocea lui Becca prin căștile căpitanului:

— Nu știu, căpitane, dar este mai mică decât amprenta ei termică. Potrivit radarului, are mărimea unei fregate.

— Cum? întrebă McDowell. Invizibilitate? Teleportare magică prin găuri de vierme?

— Căpitane, spuse Holden, Naomi crede că radiația termică pe care am detectat-o poate să provină de la materiale care absorb energia. Materiale nedetectabile. Iar asta înseamnă că nava se ascundea în mod deliberat. Iar asta înseamnă că n-are intenții bune.

Ca răspuns, șase obiecte noi îi apărură pe radar, pictograme de un galben strălucitor ce deveniră imediat portocalii când sistemul le etichetă accelerația. În *Canterbury,* Becca strigă:

— Vectori rapizi! Șase contacte noi de viteză mare pe cursuri de coliziune!

— Doamne Dumnezeule, nava aia a tras spre noi o salvă de torpile? întrebă McDowell. Încearcă să ne prăjească?

— Da, căpitane, spuse Becca.

— Durata până la contact?

— Sub opt minute.

McDowell blestemă în barbă.

— Sunt pirați, Jim.

— Ce putem face noi? întrebă Holden, străduindu-se să pară calm și profesionist.

— Să ieșiți de pe radio și să-mi lăsați echipajul să lucreze. În cazul cel mai fericit, mai aveți o oră până la noi. Torpilele mai au doar opt minute. McDowell, terminat, zise căpitanul.

Intercomul se închise și Holden ascultă doar bâzâitul slab al electricității statice.

După aceea urmă o explozie de voci. Alex cerea să treacă pe cocteil și să se întreacă cu torpilele până la *Cant,* Naomi bolborosea ceva despre strategiile de bruiere a proiectilelor, Amos blestema nava nedetectabilă și făcea referiri concrete la mamele membrilor echipajului. Shed era singurul care tăcea.

— Gura, toată lumea! zbieră Holden în microfon, și echipajul amuți șocat. Alex, calculează drumul cel mai rapid până la *Cant,* care să nu ne omoare. Anunță-mă când ai terminat. Naomi, deschide un canal trilateral: Becca, tu și eu. O să-i ajutăm cât putem. Amos, nu te opri din înjurat, dar închide microfonul.

Așteptă. Ceasul ticăia spre momentul impactului.

— Legătura a fost stabilită, anunță Naomi.

Holden auzi pe canalul de comunicații două serii distincte de zgomote de fond.

— Becca, sunt Jim. O am și pe Naomi pe canalul ăsta. Spune-ne cu ce vă putem ajuta. Naomi zicea ceva despre tehnicile de bruiere.

— Fac tot ce știu să fac, replică Becca uimitor de calmă. Ne fixează cu un laser de țintire. Eu emit paraziți ca să-l dau peste cap, dar are niște chestii bune de tot. Dacă am fi fost mai aproape, laserul ăla ne-ar fi găurit carcasa.

— Ce zici de contramăsurile de bruiaj fizice? întrebă Naomi. Nu poți arunca panglici metalizate?

În timp ce Naomi și Becca vorbeau, Jim deschise un canal privat spre Ade:

— Salut, sunt Jim. L-am pus pe Alex să lucreze la o soluție de accelerare, pentru a ajunge acolo înainte ca...

— Înainte ca torpilele să ne transforme într-o cărămidă zburătoare? Bună idee. Nu putem rata să fim capturați de pirați, zise Ade, și bărbatul îi simți frica din spatele tonului persiflant.

— Ade, te rog, vreau să spun ceva...

— Jim, tu ce crezi? întrebă Naomi de pe celălalt canal.

Holden blestemă. Ca să-și acopere neatenția, întrebă:

— Ăăă... despre ce?

— S-o utilizăm pe *Knight* ca să-ncercăm s-atragem rachetele, spuse Naomi.

— Putem face asta?

— Poate că da. N-ai ascultat chiar deloc?

— Ăăă... s-a-ntâmplat ceva care mi-a distras atenția un minut, se scuză Holden. Mai spuneți-mi o dată.

— Încercăm să reproducem frecvența cu care lumina se reflectă din *Cant* și s-o emitem prin rețeaua noastră de comunicații, explică Naomi ca și cum i-ar fi vorbit unui copil. Poate că torpilele vor crede că noi suntem ținta.

— Și atunci vor veni să ne distrugă pe noi?

— Mă gândeam să atragem torpilele după noi și să fugim. Apoi, când le îndepărtăm suficient de *Cant,* să dezactivăm rețeaua de comunicații și să-ncercăm să ne-ascundem în spatele asteroidului.

— Nu merge, zise Holden oftând. Pentru direcționare generală, torpilele urmăresc împrăștierea laserului de țintire, dar în același timp fotografiază ținta prin telescop. Ajunge să se uite o singură dată la noi și să știe că nu suntem ținta lor.

— Nu merită o-ncercare?

— Chiar dac-am reuși, niște torpile destinate scoaterii din luptă a lui *Cant* ne-ar transforma pe noi într-o pată unsuroasă de vid.

— Bine, încuviință Naomi. Ce altceva mai avem?

— Nimic. Băieții foarte isteți din laboratoarele Flotei s-au gândit deja la tot ce putem născoci noi în următoarele opt minute, spuse Holden.

Faptul că o rostise cu glas tare însemna că recunoscuse situația și în sinea lui.

— Ce facem atunci, Jim? insistă Naomi.

— Șapte minute, anunță Becca straniu de calm.

— Să mergem acolo. Poate că reușim să salvăm pe cineva din navă după ce va fi lovită. Să ajutăm la controlul de avarie, zise Holden. Alex, ai definitivat ruta?

— Da, ofex. Accelerația e programată la sânge. Curs de apropiere oblic, ca jetul nostru să n-o găurească pe *Cant.* Îi dăm drumul?

— Da. Naomi, fixați-vă pentru *g* mare, spuse Holden. Apoi deschise un canal spre McDowell:

— Căpitane, venim cu viteză. Încercați să rămâneți în viață și noi o vom pregăti pe *Knight* pentru recuperare sau pentru ajutor la controlul de avarie.

— Bine, încuviință McDowell și întrerupse legătura.

Holden redeschise canalul spre Ade:

— Ade, o să venim în forță, așa că n-o să pot vorbi, dar lasă canalul ăsta deschis pentru mine, da? Spune-mi ce se-ntâmplă. La dracu', ajunge și să fredonezi! Fredonatul e plăcut. Trebuie s-aud pur și simplu dacă ești bine.

— În regulă, Jim.

Ade nu fredonă, dar își lăsă canalul deschis. Bărbatul îi putea auzi respirația.

Alex începu numărătoarea inversă pe intercomul general. Holden verifică curelele fotoliului de accelerație și-și așeză palma pe butonul care declanșa cocteilul. O duzină de ace i se înfipseră în spate prin membranele costumului. Inima îi zvâcni și benzi chimice de fier îi strânseră creierul. Șira spinării i se transformă într-un bloc de gheață, în timp ce chipul îl frigea ca o arsură cauzată de radiații. Izbi cu pumnul în brațul fotoliului. Detesta partea asta, dar următoarea avea să fie și mai rea. Pe intercomul general, Alex chiui când cocteilul îi intră în sistem.

Sub puntea operațională, ceilalți primeau de asemenea medicamentele care nu-i lăsau să moară și-i țineau sedați pe durata părții celei mai grele.

— Unu, spuse Alex.

Holden cântări dintr-odată cinci sute de kilograme. Nervii din fundul orbitelor urlară la încărcarea masivă a globilor oculari. Testiculele i se striviră de coapse. Se concentră disperat să nu-și înghită limba. În jurul lui, naveta pârâia și gemea. De sub punte răsună un zăngănit îngrijorător, totuși pe consola lui Holden nu se aprinse niciun led roșu. Jetul propulsiei lui *Knight* putea dezvolta o accelerație mare, însă cu prețul unei rate uriașe de ardere a combustibilului. Asta nu conta însă dacă o puteau salva pe *Cant.*

Peste bubuiturile sângelui în timpane, secundul auzea respirația lină a Adei și clicurile tastaturii ei. Ar fi dorit să adoarmă pur și simplu pe fundalul acela sonor, însă cocteilul îi cânta și-i ardea în sânge. Era mai treaz decât fusese vreodată.

— Da, căpitane, o auzi pe Ade prin intercom.

Holden avu nevoie de o secundă ca să înțeleagă că vorbise cu McDowell. Crescu volumul, pentru a-l auzi pe căpitan.

— … principala on-line, la putere maximă.

— Suntem complet încărcați, căpitane. Dacă încercăm să accelerăm atât de puternic, o să smulgem propulsia din monturi, replică Ade.

Probabil că McDowell îi ceruse să activeze propulsia Epstein.

— Navigator Tukunbo, zise McDowell, mai avem… patru minute. Dacă o smulgi, n-o să te penalizez.

— Da, căpitane. Aduc generatorul principal on-line. Îl setez la accelerație maximă, spuse Ade, iar Holden auzi pe fundal alarma de avertizare pentru accelerația gravitațională mare.

Fu urmată de clicul sec al închiderii centurilor femeii.

— Principala on-line în trei secunde… două… una… executare! anunță Ade.

Canterbury gemu atât de puternic, încât Holden trebui să reducă volumul intercomului. Vui și scrâșni câteva secunde aidoma unei zâne rele prevestitoare de moarte, după care se auzi un trosnet strident. Bărbatul deschise imaginile din exterior, luptându-se cu întunericul care îi invada vederea periferică, ca urmare a accelerației gravitaționale mari. *Canterbury* rămăsese întreagă.

— Ade, ce dracu’ a fost asta? se auzi vocea bolborosită a lui McDowell.

— Propulsia a rupt un suport. Principala este off-line, replică Ade, fără să adauge: „Exact cum am spus că se va întâmpla.”

— Am câștigat ceva? întrebă McDowell.

— Nu mare lucru. Torpilele au atins peste patruzeci de kilometri pe secundă și continuă să accelereze. Suntem limitați la propulsiile de direcționare.

— Rahat!

— Ne vor lovi, căpitane, spuse Ade.

— Jim, rosti McDowell, iar glasul i se auzi dintr-odată puternic pe canalul direct pe care-l deschisese. Vom fi loviți și n-avem scăpare. Clic de două ori dacă ai recepționat.

Holden emise cele două clicuri în microfon.

— Acum trebuie să ne gândim la supraviețuirea de după impact. Dacă vor să ne scoată din funcțiune înainte de abordaj, ne vor distruge propulsiile și rețeaua de comunicații. Becca a emis SOS din clipa lansării torpilelor, dar vreau să continuați și voi s-o faceți dacă noi încetăm. Dacă ei știu că sunteți acolo, este mai puțin probabil să-i arunce pe toți prin ecluză. Martori, înțelegi…?

Holden făcu iarăși de două ori clic.

— Întoarceți-vă, Jim! Ascundeți-vă după asteroid! Cereți ajutor! Acesta a fost un ordin.

Secundul emise mesajul de recepționare, apoi îi semnală lui Alex oprirea completă. Gigantul care-i stătea pe piept dispăru într-o clipă, înlocuit de imponderabilitate. Tranziția bruscă l-ar fi făcut să vomite, dacă venele nu i-ar fi fost pline de antiemetice.

— Care-i treaba? întrebă pilotul.

— O misiune nouă, răspunse Holden cu dinții clănțănindu-i din cauza cocteilului. Cerem ajutor și negociem eliberarea prizonierilor după ce banditii intră în *Cant.* Îndreaptă-te spre asteroid. E adăpostul cel mai apropiat.

— Am înțeles, șefu’, rosti Alex. După aceea continuă pe ton scăzut:

— Aș da orice în clipa asta pentru două torpile sau un tunuleț electromagnetic montat pe chilă.

— Te-am auzit.

— Îi trezesc pe copiii de jos?

— Lasă-i să doarmă.

— S-a-nțeles, aprobă Alex, apoi decuplă legătura.

Înainte să reînceapă accelerația apăsătoare, Holden activă emiterea semnalului SOS. Canalul spre Ade continua să fie deschis, iar acum când McDowell nu mai era conectat, putea auzi din nou răsuflarea femeii. Deschise volumul la maximum și se lăsă pe spate în curele, așteptând să fie strivit. Alex nu-l dezamăgi.

— Un minut, spuse Ade, cu glas îndeajuns de puternic ca să se distorsioneze prin difuzoarele căștii.

Holden nu reduse volumul. Vocea ei era admirabil de calmă în timp ce anunța numărătoarea inversă până la impact.

— Treizeci de secunde.

Holden ar fi dorit cu disperare să vorbească, să spună ceva liniștitor, să facă declarații ridicole și neadevărate de dragoste. Gigantul care-i stătea pe piept se mulțumi să râdă la unison cu huruitul grav al jetului lor de fuziune.

— Zece secunde.

— Fii gata să oprești reactorul și să facem pe morții după ce lovesc torpilele, spuse McDowell. Dacă nu reprezentăm o amenințare, nu ne vor mai ataca încă o dată.

— Cinci secunde, anunță Ade. Patru… Trei… Două… Una.

Canterbury se cutremură și monitorul deveni alb. Ade trase brusc aer în piept, apoi legătura radio se întrerupse. Pârâiturile electricității statice aproape că îi sparseră timpanele lui Holden. Apăsă cu bărbia pentru a reduce volumul și reluă legătura radio cu Alex.

Accelerația se reduse brusc la o valoare tolerabilă de 2 *g* și toți senzorii navetei indicară supraîncărcare. O lumină strălucitoare se revărsă prin hubloul micuț al ecluzei.

— Raportează, Alex! răcni Holden. Ce s-a-ntâmplat?

— Doamne… Au fost nucleare… Au tras în *Cant* cu nucleare, rosti Alex cu glas stins și stupefiat.

— Care-i starea ei? Dă-mi un raport despre *Canterbury*! Senzorii mei sunt zero aici. Totul e alb!

După o pauză prelungă, Alex anunță:

— Și senzorii mei sunt zero aici, șefu’. Îți pot raporta totuși starea lui *Cant.* O pot vedea.

— O vezi de-aici?

— Da. A fost transformată într-un nor de vapori de mărimea lui Olympus Mons. Nu mai există, căpitane. Nu mai există.

„Nu poate fi adevărat”, protestă mintea lui Holden. Așa ceva nu se întâmplă. Pirații nu trag cu nuclearele-n transportoare de apă. Nu câștigă nimeni. Nimeni nu se-alege cu niciun ban. Iar dacă vrei pur și simplu să omori cincizeci de oameni, este *mult* mai simplu să intri cu o mitralieră într-un restaurant.

Ar fi vrut să urle, să-i zbiere pilotului că se înșală. Dar trebuia să-și păstreze calmul. „Acum eu sunt cel bătrân.”

— Alex, misiune nouă. Am fost martori la crimă. Du-ne înapoi la asteroid. Eu încep să compilez o transmisie. Trezește-i pe toți. Trebuie să afle. Reinițializez suita senzorială.

Închise metodic senzorii și softurile lor, așteptă două minute, apoi le readuse încet on-line. Îi tremurau mâinile. Simțea că-i vine să vomite. Avea impresia că-și conducea corpul de la depărtare și nu știa în ce măsură senzația aceea se datora cocteilului sau șocului.

Senzorii se activară. Ca toate navele cosmice, *Knight* era blindată împotriva radiațiilor. Altfel nu te-ai fi putut apropia deloc de masiva centură de radiații a lui Jupiter. Totuși, Holden se îndoia că, atunci când concepuseră specificațiile tehnice, proiectanții navetei se gândiseră la detonarea în vecinătate a unei jumătăți de duzină de arme nucleare. Avuseseră noroc. Vidul îi putea proteja împotriva impulsurilor electromagnetice, însă rafala de radiații ar fi putut arde toți senzorii navetei.

După ce aceștia redeveniră activi, bărbatul scană spațiul în care fusese *Canterbury.* Nu exista niciun fragment mai mare decât o minge de handbal. Comută imaginea la nava care o distrusese și care se îndepărta spre Soare fără să se grăbească, cu 1 *g.* Văpaia îi crescu în piept.

Nu era speriat. Furia cauzatoare de anevrism îi bubuia în tâmple și pumnii i se încleștară până simți durere în tendoane. Deschise comunicațiile și direcționă un fascicul îngust spre navă.

— Mesajul acesta se adresează celui care a ordonat distrugerea lui *Canterbury,* cargobotul civil de gheață pe care tocmai l-ai transformat în vapori. N-ajunge să fugi, ticălos asasin! Nu-mi pasă care ți-au fost motivele, dar tocmai mi-ai ucis cincizeci de prieteni. Trebuie să știi cine-au fost. Îți trimit numele și fotografiile celor care-au murit în nava aceea. Uită-te bine la ce ai făcut. Gândește-te la asta în timp ce eu voi afla cine ești.

Închise canalul voce, apelă fișierele celor din *Canterbury* și începu să le expedieze dosarele către cealaltă navă.

— Ce faci? întrebă Naomi, care se afla chiar în spatele lui.

Stătea în picioare, cu casca scoasă. Transpirația îi lipise de cap și de gât părul negru și des. Chipul îi era indescifrabil. Holden își scoase casca.

— Le arăt că a fost ceva real, o navă în care erau oameni reali. Oameni cu nume și familii, răspunse el, și cocteilul îi făcu glasul mai tremurător decât ar fi vrut. Dacă-n nava aia comandă cineva care aduce cât de cât cu o ființă umană, sper ca imaginile astea să-l hăituiască până-n ziua în care îl vor băga în reciclator pentru crimă.

— Nu cred că-ți apreciază anunțul, zise Naomi și arătă spre consola din spatele lui.

Nava inamică îi urmărea cu laserul de țintire. Holden își ținu răsuflarea. Nicio torpilă nu fu lansată și, după câteva secunde, nava nedetectabilă își dezactivă laserul și propulsia îi înflori când acceleră. O auzi pe Naomi expirând tremurător.

— Deci *Canterbury* nu mai există? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

— Javrele…, mârâi Amos.

Amos și Shed stăteau unul lângă celălalt, lângă scara pentru echipaj. Fața lui Amos avea pete alb-roșii, iar mâinile mari i se încleștau și i se descleștau. Shed căzu în genunchi și se lovi de punte la accelerația puternică de 2 *g*. Nu urlă. Îl privi pe Holden și spuse:

— Cameron n-o să mai aibă parte niciodată de brațul ăla nou.

Își îngropă apoi capul în palme, cutremurându-se din tot corpul.

— Încetinește, Alex, zise Holden în intercom. Nu mai e nevoie să ne grăbim.

Naveta coborî încet la 1 *g*.

— Ce facem acum, căpitane? întrebă Naomi privindu-l ferm.

„Tu ești acum la conducere. Comportă-te ca atare."

— Prima mea opțiune ar fi să-i fac fărâme pe nenorociții ăia, dar fiindcă n-avem arme… o să-i urmărim. Să stăm cu ochii pe ei până aflăm unde merg. Să-i dăm în gât.

— Futu-i! exclamă Amos.

— Amos, vorbi Naomi peste umăr, du-l pe Shed jos și pune-l într-o cușetă. Dacă e nevoie, dă-i ceva să-l adoarmă.

— Da, șefa.

Mecanicul își trecu un braț gros în jurul mijlocului lui Shed și-l coborî sub punte.

După ce plecară, Naomi reveni către Holden.

— Nu. *Nu* vom urmări nava aia. Vom cere ajutor și apoi vom merge acolo unde ni se va spune să mergem.

— Eu…, spuse bărbatul.

— Da, tu ești șeful. Asta-nseamnă că eu sunt ofex, iar treaba unui ofex este să-i spună căpitanului când e idiot. Ești idiot, căpitane. Ai încercat deja să-i provoci să ne omoare cu mesajul tău. Acum vrei să-i urmărești? Și ce-o să faci dacă te lasă să-i prinzi din urmă? O să le expediezi alt mesaj emoționant? Trebuie să-i duci într-un loc sigur pe cei patru membri supraviețuitori ai echipajului. Și asta-i tot. După ce vom fi în siguranță, îți poți începe cruciada. Căpitane!

Holden își desfăcu cataramele și se ridică din fotoliu. Cocteilul începea să se disipeze, lăsându-i corpul vlăguit și bolnav. Naomi ridică bărbia și nu cedă.

— Mă bucur că ești cu mine, spuse el. Du-te și ai grijă de echipaj. McDowell mi-a dat un ultim ordin.

Femeia îl examină încruntată; neîncrederea îi era perfect vizibilă. Nu se apără, ci așteptă pur și simplu ca ea să termine. Naomi încuviință scurt din cap și coborî din cabina pilotului spre puntea de dedesubt.

După plecarea ei, se puse conștiincios pe treabă, asamblând pentru emisie un pachet care includea toate datele senzorilor din *Canterbury* și din *Knight.* Alex coborî din cabina pilotului și se lăsă să cadă în scaunul alăturat.

— Știi, căpitane, m-am gândit…, zise el.

Glasul lui avea aceleași tremurături care urmau cocteilului.

Holden își stăpâni iritarea cauzată de faptul că fusese întrerupt și întrebă:

— La ce?

— La nava aia nedetectabilă.

Holden se întoarse către el.

— Spune!

— Eu n-am auzit de vreun pirat care să dispună de o asemenea tehnologie.

— Mai departe…

— De fapt, singura dată când am văzut o asemenea tehnologie a fost pe când eram în Flota Spațială, continuă pilotul. Am lucrat pe nave cu învelișuri absorbante de energie și trape termice interne. Sunt arme mai degrabă strategice decât tactice. Nu poți ascunde o propulsie activă, dar dacă poți s-ajungi pe poziție, să-ți dezactivezi propulsia și să-ți stochezi intern toată căldura radiată, te poți ascunde destul de bine. Adaugă la asta învelișul absorbant de energie, iar radarul, ladarul și senzorii pasivi nu te pot detecta. În plus, dacă nu ești militar, nu e deloc simplu să faci rost de torpile nucleare.

— Vrei să spui c-a fost Flota marțiană?

Alex inspiră adânc, cutremurându-se din tot trupul.

— Dacă *noi* am fi avut tehnologia, răspunse el, știi bine că și pământenii ar fi lucrat la așa ceva.

Se priviră ochi în ochi de aproape, iar semnificațiile celor spuse erau mai apăsătoare decât o accelerare la 10 *g.* Holden scoase din buzunarul de pe coapsă al costumului transmițătorul și bateria pe care le recuperaseră din *Scopuli.* Începu să le demonteze, căutând un marcaj sau un logo. Alex îl privea, neașteptat de tăcut. Transmițătorul era clasic și ar fi putut proveni din cabina radio a oricărei nave din sistemul solar. Bateria era un dispozitiv cenușiu simplu. Pilotul întinse mâna și Holden i-o dădu. Alex scoase învelitoarea de plastic gri și răsuci în mâini bateria metalică. Fără un cuvânt, o îndreptă cu partea inferioară spre el. Pe metalul negru era stanțat un număr de serie care începea cu literele *FRCM.*

Flota Republicii Congresionale Marțiene.

Setară radioul să emită la putere maximă. Pachetul de date era pregătit pentru transmisie. Holden se postă în fața videocamerei și se aplecă puțin înainte.

— Mă numesc James Holden și nava mea, *Canterbury,* tocmai a fost distrusă de o navă de război cu tehnologie nedetectabilă și cu părți stanțate cu numerele de serie ale Flotei marțiene. Urmează fluxul de date.

CAPITOLUL 6

Miller

Mașinuța gonea prin tunel, iar sirena ei acoperea țiuitul motorașelor. Lăsau în urmă civili curioși și izul cuzineților supraîncălziți. Miller se aplecă înainte în scaun, dorindu-și să poată mări viteza și mai mult. Se aflau la trei niveluri și poate patru kilometri depărtare de secție.

— Îmi pare rău, spuse Havelock, dar ceva îmi scapă aici.

— Ce? întrebă Miller.

Voia să spună: „Ce tot bolborosești acolo?” Havelock interpretă întrebarea ca: „Ce îți scapă?”

— A fost vaporizat un transportor de apă aflat la milioane de kilometri depărtare. De ce intrăm noi în alertă generală? Cisternele ne vor ajunge luni de zile fără măcar să recurgem la raționalizare. În spațiu sunt o mulțime de alte transportoare. De ce e asta o criză?

Miller se întoarse și-și fixă partenerul cu privirea. Statura măruntă, îndesată. Oasele masive modelate de copilăria petrecută în condiții constante de gravitație. Exact ca maimuțoiul din transmisie. Ei nu înțelegeau. Dacă Havelock ar fi fost în locul lui James Holden ăla, ar fi putut emite aceleași rahaturi stupide, iresponsabile și idioate. Timp de o secundă, cei doi nu mai erau membri ai securității. Nu mai erau parteneri. Erau un centurian și un pământean. Își feri privirea înainte ca Havelock să-i poată sesiza schimbarea din ochi.

— Retardatul ăla de Holden, cel din transmisie, tocmai a declarat război cu Marte în numele nostru, spuse detectivul.

Mașinuța coti și se legănă, iar computerul ei intern se configura pentru un posibil ambuteiaj la o jumătate de kilometru în față. Havelock își schimbă poziția și prinse traversa de susținere. Suiră o rampă spre nivelul următor, în timp ce pietonii civili se dădeau la o parte din calea lor.

— Tu ai crescut într-un loc unde poate că apa e murdară, dar îți cade din cer, continuă Miller. Aerul este impur, însă nu dispare dacă ți se strică etanșările ușii. Aici lucrurile stau altfel.

— Dar noi nu suntem în transportor. Noi n-avem nevoie de gheață. Nu suntem amenințați.

Miller oftă și se frecă la ochi cu dosul degetelor mari până îi înfloriră pe retine spectre de culori mozaicate.

— Când am lucrat la omucideri, am avut un caz, zise el. Un specialist în managementul proprietăților, detașat prin contract de pe Lună. Cineva i-a ars jumătate din piele și l-a azvârlit în spațiu printr-o ecluză. S-a dovedit că răspundea de întreținerea a șaizeci de borte de la nivelul treizeci. Un cartier mizerabil. Făcuse treabă de mântuială. Nu înlocuise filtrele de aer de trei luni. În trei unități apăruse mucegaiul. Și știi ce-am descoperit după aia?

— Ce?

— Absolut nimic, fiindcă am încetat investigația. Niște oameni trebuia să moară și el a fost unul dintre ei. Iar cel care i-a urmat în slujbă a curățat conductele și a schimbat filtrele conform graficului. Cam așa stă treaba-n Centură. Oricine a venit aici și n-a pus sistemele ambientale mai presus de orice, a murit tânăr. Cei care sunt acum în viață sunt cei cărora le-a păsat.

— Efectul selectiv? întrebă Havelock. Susții realmente efectul selectiv? Nu mă gândisem vreodată c-o s-aud rahatul ăsta de la tine.

— Care anume?

— Rahatul ăsta de propagandă rasistă. Cel care afirmă că diferența de mediu i-a schimbat pe centurieni în asemenea măsură, încât aceștia nu sunt pur și simplu o ceată de obsesiv-compulsivi slăbănogi, ci de fapt nici nu mai sunt oameni.

— Nu spun asta, replică Miller, deși avea sentimentul că exact asta zisese. Însă centurienii nu te mai privesc cu simpatie dacă te joci cu resursele lor esențiale. Apa aia însemna pentru noi aer, masă propulsivă și băutură. În privința asta, n-avem simțul umorului.

Mașinuța ajunse pe o rampă din grătar metalic. Nivelul inferior se îndepărtă sub ei. Havelock rămase tăcut.

— Holden ăla n-a spus c-a fost Marte. Doar c-au găsit o baterie marțiană. Crezi că oamenii vor… declara război? întrebă pământeanul în cele din urmă. Și asta bazându-se doar pe imaginile furnizate de el ale unei baterii?

— Problema noastră nu sunt cei care așteaptă să afle întreaga poveste.

„Cel puțin nu-n seara asta”, gândi el. „Când se va afla întreaga poveste, vom ști cum stă treaba.”

Secția era plină aproape pe trei sferturi. Polițiștii stăteau în grupuri și se salutau reciproc din cap, cu ochii mijiți și maxilarele încleștate. Cineva de la antidrog râse cu un amuzament zgomotos, forțat, care mirosea a frică. Miller văzu schimbarea din expresia lui Havelock când traversară zona comună spre birourile lor. Pământeanul pusese reacția detectivului pe seama hipersensibilității sale, dar acum era vorba de o sală întreagă. O secție întreagă. Până ajunseră la scaunele lor, ochii lui Havelock se făcură largi cât cepele.

Căpitanul Shaddid își făcu apariția. Privirea adormită îi dispăruse. Părul îi era strâns la spate, uniforma scrobită și profesională, glasul la fel de calm ca al unui chirurg dintr-un spital de campanie. Se urcă pe unul dintre birouri, improvizând un podium.

— Doamnelor și domnilor, ați văzut transmisiunea. Aveți întrebări?

— Cine l-a lăsat pe tâmpitul de pământean lângă radio? strigă cineva.

Miller îl văzu pe Havelock râzând împreună cu ceilalți, însă ochii nu-i erau prea veseli. Shaddid făcu o grimasă și oamenii se potoliră.

— Uite care-i situația, continuă ea. Este imposibil să cenzurăm informația asta. A fost emisă peste tot. Pe rețeaua internă, cinci site-uri au difuzat informația și e de presupus că de acum zece minute este de domeniu public. Sarcina noastră este să menținem scandalurile la minimum și să asigurăm integritatea stației în zona portului. Ne vor ajuta și secțiile cincizeci și două sute treisprezece. Autoritatea portuară a dat undă verde de plecare tuturor navelor înregistrate pe planetele interioare. Asta nu înseamnă c-au și plecat toate. Trebuie mai întâi să-și adune echipajele, apoi vor pleca.

— Birourile guvernamentale? întrebă Miller suficient de tare ca să se facă auzit.

— Slavă Domnului, nu sunt problema noastră. Au infrastructura lor. Ușile blindate sunt deja coborâte și etanșate. S-au separat de sistemele ambientale principale, așa că-n clipa de față nici măcar nu le respirăm aerul.

— Da, asta-i chiar o ușurare, zise Evgheni din grupul de detectivi de la omucideri.

— Și-acum veștile rele, spuse Shaddid, iar Miller auzi tăcerea celor o sută cincizeci de polițiști cu respirația tăiată. Avem în stație optzeci de agenți APE cunoscuți. Toți sunt angajați și legali, și știți și voi că ăsta e exact genul de incident pe care-l așteptau. Guvernatorul ne-a transmis să nu facem arestări preventive. Nimeni nu va fi reținut dacă nu comite vreun delict.

Glasuri furioase se ridicară în cor.

— Da’ cine se crede el? strigă cineva din spate.

Shaddid se repezi ca un rechin în direcția din care se auzise comentariul.

— Guvernatorul este cel care ne-a angajat prin contract să menținem starea de funcționare a acestei stații, spuse ea. Îi vom asculta ordinele.

Cu coada ochiului, Miller îl zări pe Havelock încuviințând din cap. Se întreba ce părere avea guvernatorul despre independența centurienilor. Poate că APE nu era singura organizație care așteptase un asemenea incident. Shaddid continuă să vorbească, descriind acțiunile de securitate care le erau permise. Detectivul ascultă doar cu o ureche, atât de pierdut în speculații despre politica din spatele situației, încât aproape că nu auzi când i se rosti numele.

— Miller, iei a doua echipă la nivelul portului și acoperi sectoarele de la treisprezece la douăzeci și patru. Kasagawa, echipa trei, sectoarele de la douăzeci și cinci la treizeci și șase, și așa mai departe. Asta-nseamnă câte douăzeci de oameni pentru fiecare, mai puțin echipa lui Miller.

— Mă descurc și cu nouăsprezece, rosti Miller. După care i se adresă încetișor lui Havelock:

— Tu o să stai deoparte de data asta, partenere. Un pământean umblând înarmat prin stație nu va-mbunătăți deloc situația.

— Da, rosti Havelock. Mă așteptam la asta.

— Perfect, încheie Shaddid. Cunoașteți toți procedurile. Să-i dăm drumul.

Miller își strânse echipa anti-revolte. Toate chipurile îi erau familiare, bărbați și femei cu care lucrase în anii petrecuți în securitate. Îi organiză în minte cu o eficiență aproape reflexă. Brown și Gelbfish aveau experiență în SWAT, așa că aveau să

conducă flancurile în eventualitatea în care se impunea controlul mulțimilor. Lui Aberforth îi fuseseră întocmite trei rapoarte pentru exces de violență de când băiatul îi fusese arestat pentru trafic de droguri pe Ganymede, așa că avea s-o țină în rezervă. Putea să-și rezolve altă dată problemele de management al furiei. Auzea cum ceilalți comandanți de echipe luau decizii similare prin secție.

— Perfect, încheie Miller. Echiparea!

Porniră în grup către compartimentul pentru echipamente. Miller se opri. Havelock rămăsese rezemat de biroul lui, cu brațele încrucișate, cu privirea pierdută în gol. Sentimentele detectivului oscilau între compasiune și iritare. Era greu să faci parte din echipă și în același timp să nu faci parte din echipă. Pe de altă parte, la ce dracu' se așteptase? Sperase că va primi un contract în Centură? Pământeanul ridică ochii și-i întâlni privirea. Amândoi clătinară din cap. Miller fu primul care se întoarse cu spatele.

Compartimentul pentru echipamente era jumătate depozit și jumătate seif, conceput de cineva mai preocupat de conservarea spațiului decât de scoaterea cu eficiență a obiectelor dinăuntru. Luminile – leduri albe în nișe – confereau un aspect steril pereților cenușii. Roca neacoperită făcea ca vocile și pașii să capete ecou. Rasteluri cu arme și muniție, pungi sterile pentru probe și console de testare, servere de rezervă și uniforme de schimb se înșirau în lungul pereților, umplând o mare parte din spațiu. Echipamentele anti-revolte se aflau într-o incintă alăturată, în dulapuri din oțel cenușiu cu încuietori electronice de înaltă securitate. Dotarea standard consta din scuturi de plastic rezistente la impact, bastoane electrice, apărătoare pentru tibii, blindaje pentru pectorali și pentru coapse și căști cu vizoare ranforsate – toate concepute pentru a transforma o mână de membri ai securității stației într-o forță intimidantă, neumană.

Miller își tastă codul de acces. Etanșările sigilate se dezactivară; dulapurile se deschiseră.

— Ca să vezi, rosti el pe un ton degajat. Să-mi bag…

Dulapurile erau goale – sicrie cenușii din care dispăruseră toate cadavrele. Din cealaltă parte a incintei auzi strigătul de furie al altei echipe. Metodic, Miller deschise dulapurile cu

echipamente la care putea ajunge. Toate erau goale. Shaddid apăru lângă el, albă la față de mânie.

— Care-i planul B? întrebă detectivul.

Shaddid scuipă pe podea, apoi închise ochii. Globii oculari i se mișcau pe sub pleoape ca și cum ar fi visat. După două răsuflări adânci, femeia redeschise ochii.

— Verifică dulapurile SWAT. Acolo ar trebui să fie echipament suficient pentru câte doi oameni din fiecare echipă.

— Lunetiști? spuse Miller.

— Ai vreo idee mai bună, detectiv? replică Shaddid apăsând pe ultimul cuvânt.

Miller ridică brațele împăciuitor. Echipamentele anti-revolte erau concepute pentru intimidare și control. Echipamentele SWAT aveau scopul de a ucide cu cea mai mare eficiență posibilă. Se părea că mandatul lor tocmai se schimbase.

•

La stația Ceres puteau andoca zilnic o mie de nave, iar activitatea din port încetinea rareori și nu se oprea niciodată. Fiecare sector putea primi douăzeci de nave și traficul corespunzător de oameni și mărfuri, dube de transport, macarale intermediare și elevatoare industriale cu furcă, iar echipa lui Miller răspundea de douăzeci de sectoare.

Aerul duhnea a lubrifianți și substanțe refrigerente. Gravitația era cu puțin peste 0,3 *g,* iar simpla rotație a stației producea o senzație de oprimare și pericol. Lui Miller nu-i plăcea portul. Îl neliniștea faptul că vidul se afla atât de aproape sub tălpile lui. Trecând pe lângă muncitorii din docuri și pe lângă echipele de transport, nu știa dacă să se încrunte ori să zâmbească. Se afla aici pentru a-i face pe oameni să respecte legea și în același timp pentru a-i asigura că totul era sub control. După ce parcursese primele trei sectoare, decise că era mai bine să zâmbească. Era genul de minciună la care se pricepea cel mai bine.

Tocmai ajunseseră la joncțiunea sectoarelor nouăsprezece și douăzeci, când se auziră țipete. Miller își scoase terminalul de buzunar, se conectă la rețeaua centrală de supraveghere și accesă videocamerele de securitate. În câteva secunde găsi locul în care o gloată de cincizeci-șaizeci de civili invadaseră aproape tot tunelul, blocând traficul în ambele sensuri. Deasupra capetelor fluturau arme. Cuțite, bâte. Se vedeau cel

puțin două pistoale. Pumnii loveau aerul. Iar în mijlocul mulțimii, un bărbat uriaș, dezbrăcat până la brâu, omora pe cineva în bătaie.

— A-nceput spectacolul, zise Miller și îi făcu semn echipei să alerge într-acolo.

Mai avea o sută de metri până la intersecția care urma să-i conducă la ghemul de violență umană, când îl văzu pe bătăuș doborându-și victima la pământ, apoi călcând-o pe gât. Capul acesteia se răsuci în lateral sub un unghi care nu mai lăsa loc de întrebări. Miller reduse deplasarea echipei la nivel de mers rapid. Și așa avea să fie greu să-l aresteze pe ucigaș, înconjurat de atâția suporteri; nu era necesar să ajungă acolo gâfâind.

Sângele fusese vărsat și atrăgea de acum rechinii. Miller o putea simți. Gloata avea să se reverse prin stație, spre nave. Dacă și alții aveau să se alăture haosului... în ce direcții ar fi pornit-o? La un nivel mai sus și la o jumătate de kilometru în sensul invers rotației asteroidului se afla un bordel pentru cei de pe planetele interioare. Inspectorul de tarife pentru sectorul douăzeci și unu era însurat cu o fată de pe Lună și se mândrise cu asta nițeluș cam mult.

Erau o grămadă de ținte, gândi Miller chiar în timp ce le făcea semn lunetiștilor să se răsfire. Încerca să se lupte cu un foc. Stinge-l aici și nu va mai muri nimeni.

În imaginația lui, Candace își încrucișă brațele și spuse: „Care-i planul B?”

Oamenii aflați la marginile gloatei dădură alarma cu mult înainte ca Miller să ajungă acolo. Valul de corpuri și de amenințări se mișcă. Detectivul își dădu pălăria pe spate. Bărbați, femei. Piei negre, albe, cafeniu-aurii, toți cu constituția înaltă și subțire specifică centurienilor, toți cu gurile deschise de furie ca niște cimpanzei porniți la război.

— Dă-mi voie să dobor câțiva, spuse Gelbfish prin terminalul lui. Să bag în ei frica Domnului.

— O s-ajungem și acolo, răspunse Miller zâmbind spre mulțimea mânioasă. O s-ajungem și acolo.

Omul pe care-l aștepta se ivi în față. Fără cămașă, voinic, cu sânge împroșcat pe mâini și pe obraji. Nucleul de cristalizare al revoltei.

— Ăla? întrebă Gelbfish, iar Miller știu că un punctuleț infraroșu era fixat pe fruntea matahalei, chiar în timp ce acesta îi fulgera din priviri pe detectiv și pe polițiștii din spatele lui.

— Nu, răspunse el. N-am face decât să-i ațâțăm pe ceilalți.

— Ce facem atunci? spuse Brown.

Bună întrebare.

— Nasolul ăla mare, zise Gelbfish, are un tatuaj APE pe umărul stâng.

— Bun, dacă va trebui să-l împuști, să începi de-acolo.

Miller făcu un pas înainte, își conectă terminalul la sistemul local și trecu pe comandă prioritară, anulând alarma. Când vorbi, glasul îi bubui din difuzoarele de deasupra capetelor.

— Sunt detectivul Miller. Dacă nu vreți să fiți toți închiși pentru complicitate la crimă, vă sugerez să vă împrăștiați rapid.

Dezactivă microfonul din terminalul lui și se adresă matahalei:

— Nu și tu, voinicule. Fă un pas și ești mort.

Cineva din mulțime aruncă spre polițiști cu o cheie fixă și metalul argintiu descrise o curbă joasă prin aer spre capul lui Miller. Detectivul se feri în ultima clipă, totuși mânerul îi lovi urechea. Capul i se umplu de dangăte de clopot și simți pe gât un firicel cald de sânge.

— Nu trageți! strigă Miller. Nu trageți!

Cei din mulțime izbucniră în râs de parcă detectivul li s-ar fi adresat lor. Idioții... Încurajată, matahala avansă. Steroizii îi deformaseră coapsele în asemenea măsură, încât bărbatul se legăna ca o rață. Detectivul își reactivă microfonul terminalului. Gloata nu se deda la distrugeri câtă vreme urmărea confruntarea dintre ei. Nu se răspândea prin stație. Nu încă.

— Așa deci, prietene, omori doar oameni neajutorați sau accepți și alte categorii? întrebă Miller cu glas măsurat, care însă răsuna din difuzoarele tunelului precum cuvântul Domnului.

— Ce latri, câine pământean? zbieră matahala.

— Pământean? chicoti Miller. Ți se pare c-aș fi crescut într-un puț gravitațional? M-am născut în bolovanul ăsta.

— Interioarele te-au halit, jigodie, spuse namila. Ești potaia lor.

— Așa crezi?

— Pe mă-ta așa.

„Pe mă-ta c-așa e.” Matahala își încordă pectoralii și Miller își stăpâni impulsul de a izbucni în râs.

— Prin urmare, uciderea amărâtei ăleia a fost pentru binele stației? întrebă el. Pentru binele Centurii? Nu fi fraier, puștiule. Ei vă manipulează. Vor să acționați ca o adunătură de idioți, ca să aibă un motiv să-nchidă locul ăsta.

— *Schrauben sie sie weibchen,* spuse matahala în germana lui argotică cu inflexiuni centuriene.

„Bun, deci a doua oară când sunt numit jigodie”, gândi Miller.

— În rotulă, zise el și picioarele matahalei explodară în jeturi asemănătoare, stacojii, iar bărbatul se prăbuși urlând.

Miller trecu pe lângă corpul care se zbătea și păși spre mulțime.

— Pe voi vă comandă *pendejo* ăsta? spuse el. Ascultați-mă, toți știm ce-o să urmeze. Toți știm că-ncepe dansu’, că vine bubuiala, da? Și-au bătut joc de *tu agua* și toți știm răspunsul. Aruncați prin ecluză, da?

Putu zări pe chipurile lor teama bruscă față de lunetiști, apoi deruta. Insistă, fără să le dea timp să gândească. Reveni la graiul vorbit în nivelurile inferioare, limbajul educației și al autorității.

— Știți ce vrea Marte? Vrea ca voi să faceți exact asta. Vrea ca rahatul ăsta de aici să-i facă pe toți să se uite la centurieni și să creadă că suntem o gașcă de psihopați care-și distrug propria stație. Vrea ca marțienii să-și spună că noi suntem la fel ca ei. Ei bine, nu suntem. Noi suntem centurieni și-avem grijă de ai noștri.

Alese un bărbat de la marginea gloatei. Nu era la fel de musculos ca matahala, dar era voinic. Pe braț avea un cerc despicat APE.

— Tu, zise Miller. Vrei să lupți pentru Centură?

— Da, spuse bărbatul.

— Fac pariu că vrei. Și el a vrut, arătă Miller cu degetul mare spre bărbatul dezgolit până în brâu. Dar acum e olog și-o să fie judecat pentru omor. Deci am pierdut deja unul. Vedeți? Ne asmut unul împotriva celuilalt. Nu le putem îngădui să facă asta. Fiecare dintre voi pe care trebuie să-l arestez, să-l schilodesc ori să-l omor înseamnă unul mai puțin de-al nostru când va sosi ziua. Și va sosi. Dar nu acum. Înțelegeți?

Bărbatul din APE se încruntă. Gloata se retrase de lângă el, creând un spațiu gol. Miller simți asta ca un curent care îl lovea. Mulțimea se mișca.

— Vine ziua, *hombre,* spuse omul din APE. Tu știi de partea cui ești?

Tonul lui era amenințător, însă îi lipsea puterea. Miller inspiră ușor. Se terminase.

— Întotdeauna de partea îngerilor, răspunse el. Ce-ar fi să plecați acum la treburile voastre? Spectacolul s-a terminat aici și-avem cu toții destule de făcut.

Cu elanul tăiat, mulțimea se risipi. Mai întâi se desprinseră de pe margini câțiva, apoi se desfăcu iute întregul nod. La cinci minute după apariția lui Miller, matahala care schelălăia într-o baltă de sânge, rana de pe urechea detectivului și corpul femeii la a cărei omorâre în bătaie asistaseră cincizeci de cetățeni destoinici erau unicele urme ale incidentului. Femeia era scundă și purta combinezonul de zbor al unei linii de cargoboturi marțiene.

„Un singur mort. Asta înseamnă o noapte liniștită”, gândi amar Miller.

Se apropie de bărbatul căzut. Tatuajul APE al acestuia era mânjit cu roșu. Detectivul îngenunche.

— Prietene, rosti el, ești arestat pentru uciderea necunoscutei de-acolo. Nu vei fi anchetat în absența unui avocat sau a unui reprezentant al sindicatului, dar, dacă te mai uiți urât la mine, te trimit afară prin ecluză. Ne-am înțeles?

Din privirea bărbatului, Miller știu că înțelesese.

CAPITOLUL 7

Holden

Holden putea să bea cafeaua la 0,5 *g.* De fapt, își ținea sub nas cana, lăsând aroma să se ridice. Sorbea încetișor ca să nu-și ardă limba. Băutul cafelei nu era una dintre activitățile care se pretau la trecerea în microgravitație, dar la 0,5 *g* era bine.

Așa încât Holden stătea și se străduia din răsputeri să se gândească la cafea și la gravitație în liniștea minusculei săli de mese din *Knight.* Tăcuse până și Alex, care de obicei era guraliv. Amos își pusese arma mare pe masă și o fixa cu o concentrare îngrijorătoare. Shed dormea. Naomi se afla în cealaltă parte a încăperii. Bea ceai și trăgea cu ochiul la panoul mural de alături, pe care direcționase operațiunile.

Atâta timp cât se concentra asupra cafelei, nu trebuia să se gândească la Ade, care scosese un ultim icnet de spaimă și apoi se transformase în vapori strălucitori.

Alex distruse totul, vorbind:

— La un moment dat va trebui să decidem încotro pornim.

Holden încuviință, sorbi din cafea și închise ochii. Mușchii îi vibrau ca niște corzi ciupite, iar vederea periferică îi era împestrițată cu puncte de lumină imaginară. Începeau primele spasme ale colapsului post-cocteil și avea să fie unul urât. Dorea să se bucure de aceste câteva ultime clipe înainte ca durerea să izbească.

— Are dreptate, Jim, spuse Naomi. Nu putem zbura de-a pururi în cerc cu 0,5 *g.*

Holden nu deschise ochii. Îndărătul pleoapelor întunericul era intens, activ și îi dădea o ușoară senzație de greață.

— Nu așteptăm de-a pururi, răspunse el. Așteptăm cincizeci de minute, pentru ca stația Saturn să-mi răspundă și să-mi spună ce să fac cu nava ei. *Knight* continuă să fie proprietatea lui P&K. Noi continuăm să fim angajați. Ați vrut să cer ajutor, am cerut ajutor. Acum așteptăm să vedem ce formă capătă.

— Atunci n-ar trebui să-ncepem să zburăm spre stația Saturn, șefa? întrebă mecanicul, direcționându-și întrebarea către Naomi.

Alex pufni.

— Nu cu motorul lui *Knight.* Chiar dac-am avea combustibil pentru o asemenea distanță, și nu avem, nu vreau să stau următoarele trei luni în rabla asta. Dacă plecăm undeva, vom merge fie în Centură, fie pe Jupiter. Suntem aproape exact la jumătatea distanței dintre ele.

— Eu votez să continuăm spre Ceres, spuse Naomi. P&K are reprezentanțe acolo. În complexul Jupiter nu cunoaștem pe nimeni.

Holden scutură din cap fără să deschidă ochii.

— Nu, îi așteptăm să ne răspundă.

Naomi scoase un sunet de exasperare. „Interesant”, gândi bărbatul, „cum poți ghici vocea cuiva din sunetele cele mai mărunte. O tuse sau un oftat... Sau icnetul scurt dinaintea morții...”

Se îndreptă de spate și deschise ochii. Își așeză pe masă, cu grijă, cana de cafea și simți că mâinile începeau să-i amorțească.

— Nu vreau să zbor către Soare, spre Ceres, fiindcă aceea este direcția în care a plecat nava torpiloare, iar spusele tale, Naomi, despre urmărirea ei sunt perfect adevărate. Nu vreau să zbor spre Jupiter fiindcă avem combustibil doar pentru dus, iar după ce vom zbura un timp în direcția aceea, vom rămâne blocați acolo. Stăm aici și ne bem cafeaua, fiindcă trebuie să iau o decizie, iar P&K are un cuvânt de spus în decizia respectivă. Așa că-i așteptăm să ne răspundă, după care decid.

Se sculă încet, cu atenție, și porni spre scara echipajului.

— Mă duc să mă-ntind câteva minute, să treacă partea cea mai rea a frisoanelor. Dacă ne apelează P&K, anunțați-mă.

•

Holden înghiți tablete sedative – subțiri și amare, care lăsau un gust de pâine mucegăită –, însă nu adormi. McDowell obișnuia să își pună mâna pe brațul lui și să-i spună Jim. Becca râdea și înjura ca un marinar. Cameron se lăuda cu abilitatea lui de a manevra gheața.

Ade își dădea sufletul.

Holden zburase de nouă ori cu *Canterbury* pe circuitul Ceres-Saturn. Două călătorii dus-întors pe an, timp de aproape cinci ani. O mare parte a echipajului rămăsese neschimbată în tot acel timp. Poate că a lucra pe *Cant* nu era tocmai un vis, însă nu aveau unde altundeva să se ducă. Oamenii rămâneau și făceau din navă casa lor. După detașările aproape constante de care avusese parte în Flotă, era în măsură să aprecieze stabilitatea. *Canterbury* reprezenta și pentru el o casă. McDowell spunea ceva neclar. *Cant* gemea ca atunci când se afla sub accelerație ridicată.

Ade zâmbea și-i făcea cu ochiul.

Cea mai teribilă crampă pe care o avusese vreodată îi izbi simultan toți mușchii din corp. Holden mușcă sălbatic proteza dentară din cauciuc și urlă. Durerea îl făcu să uite, ceea ce era aproape o ușurare. Mintea i se dezactivă, inundată de necesitățile trupului. Din fericire sau nu, medicamentele începură să acționeze. Mușchii i se deznodară. Nervii încetară să-i mai zbiere și luciditatea reveni aidoma unui elev fără chef. Fălcile îl durură când își scoase proteza. Cauciucul purta amprentele dinților lui.

În lumina albăstruie și slabă a cabinei, se gândi la genul de om care urmase ordinul de a distruge o navă civilă.

În Flotă, el însuși făcuse lucruri ce-l ținuseră treaz nopțile. Executase unele ordine pe care le dezaprobase total. Totuși să ținteşti o navă civilă cu cincizeci de oameni la bord și să apeși butonul de lansare a șase torpile nucleare? Ar fi refuzat așa ceva. Dacă comandantul lui ar fi insistat, l-ar fi anunțat că era un ordin ilegal și ar fi cerut ca secundul să preia comanda navei și să-l aresteze pe căpitan. Ar fi trebuit să-l împuște pentru a-l smulge de la postul de tragere.

În același timp însă, cunoscuse genul de oameni care ar fi executat ordinul. Își spuse că aceștia erau sociopați, niște animale, cu nimic mai buni decât pirații care pătrundeau în navă, îți demontau propulsia și-ți luau aerul. Nu erau oameni.

Dar nici când își alimenta furia pe care medicamentele i-o diluaseră și care îi oferea o alinare nihilistă, nu putea crede că acei indivizi erau niște idioți. Întrebările care îl măcinau încă erau: „De ce? Ce ar câștiga cineva din distrugerea unui transportor de gheață? Cine este plătit? Cineva este întotdeauna plătit.

O să vă găsesc. O să vă găsesc și-o să vă rad. Dar înainte de asta, o să vă silesc să explicați.”

Al doilea val de substanțe farmaceutice îi explodă în fluxul sangvin. Era încins și inert, cu venele pline de melasă, înainte ca medicamentele să-l adoarmă într-un final, Ade surâse și-i făcu cu ochiul.

Apoi se risipi ca praful.

•

Sistemul de comunicații îi piui.

— Jim, se auzi glasul lui Naomi, a sosit răspunsul de la P&K. Vrei să ți-l trimit acolo?

Holden se strădui să înțeleagă cuvintele femeii. Ceva nu era în regulă cu cușeta lui. Cu nava. Treptat, își reaminti.

— Jim?

— Nu, zise el. Vreau să-l văd sus, pe puntope, cu voi. Cât am dormit?

— Trei ore.

— Doamne! Nu s-au grăbit deloc cu răspunsul.

Coborî din cușetă și-și șterse urdorile care-i lipeau genele. Plânsese în somn. Își spuse că de vină era colapsul de după cocteil. Durerea profundă din piept era cauzată de apăsarea la care îi fuseseră supuse cartilajele.

„Ce-ați făcut, fraților, trei ore?” gândi Holden.

Naomi îl aștepta la consola comunicațiilor; pe ecranul din fața ei, chipul unui bărbat încremenise în mijlocul unui cuvânt. Părea familiar.

— Ăsta nu e managerul de operațiuni.

— Nu. Este consilierul juridic al P&K din stația Saturn. Cel care a ținut discursul ăla de după oprirea furturilor de provizii, răspunse Naomi. „A fura de la noi înseamnă a fura de la voi.” Ăla e.

— Avocat, zise Holden strâmbându-se. Vești proaste, prin urmare.

Naomi reporni mesajul. Avocatul începu să vorbească.

— James Holden, sunt Wallace Fitz din stația Saturn. Am receptat semnalul tău SOS și raportul asupra incidentului. Am receptat, de asemenea, transmisia în care ai acuzat Marte de distrugerea lui *Canterbury.* Ca să nu spun mai multe, a fost un gest neinspirat. Reprezentantul marțian în stația Saturn a sosit în biroul meu la nici cinci minute după încheierea transmisiunii

făcute de tine și RCM este cu totul nemulțumită de ceea ce consideră a fi o acuzare nefondată de piraterie a guvernului ei. Pentru investigarea problemei și pentru descoperirea adevăraților făptași, dacă aceștia au existat, FRCM a trimis una dintre navele sale din sistemul Jupiter ca să vă preia. Nava se numește *Donnager.* Instrucțiunile P&K pentru tine sunt următoarele: Vei porni cu cea mai mare viteză posibilă spre sistemul Jupiter. Vei respecta întrutotul ordinele lui *Donnager* sau ale oricărui ofițer al Flotei Republicii Congresionale Marțiene. Vei ajuta FRCM în ancheta privind distrugerea lui *Canterbury.* Te vei *abține* de la oricare alte transmisiuni, cu excepția celor spre noi sau spre *Donnager.* Nerespectarea acestor instrucțiuni primite de la companie și de la guvernul marțian va duce la încheierea contractului tău cu P&K și vei fi considerat posesor ilegal al unei navete P&K. Drept urmare, vei fi pus sub acuzare și urmărit în conformitate cu prevederile legii. Wallace Fitz, terminat.

Holden se încruntă la monitor, apoi clătină din cap.

— N-am zis nicio clipă c-ar fi făcut-o Marte.

— Cumva ai zis-o, replică Naomi.

— N-am spus nimic nefondat și nu m-am angajat în nicio speculație cu privire la datele pe care le-am transmis.

— Nu mai contează, zise Naomi. Ce facem în continuare?

•

— Nici vorbă, spuse Amos. *Nici* vorbă!

Sala de mese era strâmtă, iar ei stăteau înghesuiți, în poziții inconfortabile. Pe pereții din laminat gri, spirale răzuite mai deschise la culoare indicau locurile unde crescuse cândva mucegai, care fusese îndepărtat cu microunde și bureți din sârmă. Shed stătea cu spatele rezemat de perete, iar Naomi ședea de cealaltă parte a mesei. Alex stătea în prag. Mecanicul începuse să se plimbe agitat – doi pași iuți înainte, apoi se întorcea – înainte ca avocatul să fi încheiat prima propoziție.

— Nici eu nu sunt încântat, dar asta ne-au transmis cei de-acasă, zise Holden arătând spre ecran. N-am vrut să vă bag în necazuri.

— Nicio problemă, Holden. Eu continui să cred c-ai procedat corect, replică Shed trecându-și o mână prin părul moale și blond. Ia zi, ce crezi că vor face marțienii cu noi?

— Eu cred c-o să ne smulgă unghiile dacă nu intră Holden iar pe undele radio ca să nege că au fost ei, spuse Amos. Ce mama dracilor mai e și asta? Ne-au atacat și-acum ar trebui să *cooperăm*? Ne-au ucis căpitanul!

— Amos, zise Holden.

— Scuze, Holden. Căpitane. Dar soarele mă-sii, suntem băgați în rahatul ăsta până peste cap. Sper că n-o să facem ce-au zis ei, nu?

— Nu vreau să dispar pe vecie într-o navă-penitenciar marțiană, răspunse Holden clătinând din cap. După cum văd eu lucrurile, dispunem de două opțiuni. Fie urmăm instrucțiunile primite, ceea ce înseamnă practic că ne lăsăm la mila lor, fie o ștergem, încercăm să ajungem în Centură și ne ascundem.

— Eu votez pentru Centură, spuse Naomi.

Amos ridică un braț, în semn de aprobare. Încet, Shed ridică și el mâna.

Alex clătină din cap.

— O știu pe *Donnager,* zise el. Nu e vreun pinguin. Este nava-amiral a flotei jupiteriene FRCM. Navă de război. Un sfert de milion de tone de vești rele. Ați lucrat vreodată într-o navă atât de mare?

— Nu, răspunse Holden. N-am lucrat în nimic mai mare decât un distrugător.

— Eu am făcut parte din echipajul lui *Bandon* din flota planetară. O navă ca aia ne găsește și-n gaură de șarpe. Are patru propulsii principale și toate sunt mai mari decât nava noastră. Este proiectată pentru perioade prelungite de accelerație puternică, iar toți membrii echipajului sunt injectați până în bronhii cu cocteiluri. Nu putem fugi și, chiar dac-am face-o, suita ei senzorială poate urmări o minge de golf și-o poate lovi c-o torpilă din cealaltă parte a sistemului solar.

— Ia mai dă-i în mă-sa, căpitane! exclamă Amos ridicându-se. Cretinii ăia de marțieni sfrijiți au aruncat-o-n aer pe *Cant*! Eu zic să fugim. Cel puțin să le-ngreunăm misiunea.

Naomi puse o mână pe brațul lui și mecanicul voinic se opri, scutură din cap și se așeză. Încăperea rămase cufundată în tăcere. Holden se întrebă dacă McDowell fusese vreodată nevoit să ia o asemenea decizie și ce ar fi făcut în locul lui.

— Jim, tu decizi, zise femeia, iar privirea îi era apăsătoare.

„Ceea ce trebuie să faci este să-i duci într-un loc sigur pe supraviețuitorii echipajului. Asta-i tot.”

Holden aprobă din cap și se lovi ușor cu degetele peste buze.

— P&K nu ne apără spatele. Probabil că nu putem scăpa, însă nici nu vreau să dispar, zise el. Cred c-ar trebui să ne supunem, dar nu în tăcere. De ce să n-o facem sfidându-le fățiș ordinul?

•

Naomi își termină treaba la consola de comunicații; în imponderabilitate, părul îi plutea în jur ca un nor negru.

— Gata, Jim, anunță ea, am băgat toți wații în rețea. Se va auzi clar și răspicat până-n Titania.

Holden ridică mâna și o trecu prin părul care i se lipise transpirat de țeastă. În condiții de imponderabilitate, asta nu făcea decât să îndrepte firele în toate direcțiile, rigide ca niște bețe. Trase fermoarul combinezonului de zbor și apăsă butonul de înregistrare.

— Sunt James Holden, fost ofex din *Canterbury,* acum căpitan al navetei *Knight.* Cooperăm la o investigație asupra distrugerii lui *Canterbury* și, ca parte a acestei cooperări, consimțim să fim luați la bordul navei voastre *Donnager.* Sperăm că această cooperare nu înseamnă că vom fi ținuți prizonieri sau că vom fi răniți. Orice acțiune de felul acesta n-ar face decât să confirme ipoteza distrugerii lui *Canterbury* de o navă marțiană. James Holden, terminat.

Se lăsă apoi pe spate și adăugă:

— Naomi, expediază mesajul pe bandă largă.

— Joci murdar, șefu’, zise Alex. Mai greu să dispărem acum.

— Domnule Kamal, replică Holden, eu cred în idealul societății transparente.

Pilotul rânji, se împinse cu picioarele și pluti în jos prin pasaj. Naomi tastă pe consola de comunicații, scoțând un sunet surd, de satisfacție.

— Naomi, zise Holden.

Femeia se întoarse și părul îi undui leneș, de parcă s-ar fi scufundat.

— Dacă lucrurile merg prost, va trebui să… va trebui să mă…, zise el.

— Să te arunc în gura lupilor, încuviință Naomi. Să pun totul în cârca ta și să-i duc pe ceilalți în siguranță la stația Saturn.

— Exact, aprobă Holden. Să nu faci pe eroina.

Femeia lăsă cuvintele să atârne în aer până se goliră de ultima fărâmă de ironie.

— Nici nu m-am gândit la asta, căpitane, îi răspunse ea în cele din urmă.

•

— *Knight,* sunt căpitanul Theresa Yao a navei FRCM *Donnager,* anunță femeia cu chip sever de pe ecranul de comunicații. Am receptat mesajul. Vă rugăm să vă abțineți de la viitoare transmisiuni pe bandă largă. În scurt timp navigatorul meu vă va trimite informațiile cu privire la rută. Urmați-o cu exactitate. Yao, terminat.

Alex izbucni în râs.

— Cred c-ai șucărit-o, spuse el. Am primit informațiile despre rută. Ne vor lua la bord peste treisprezece zile. Are timp destul să fiarbă-n suc propriu.

— Treisprezece zile până-mi vor pune fiare la mâini și-mi vor vârî ace sub unghii, oftă Holden și se lăsă pe spătarul fotoliului. Bun, în cazul ăsta să ne-ncepem zborul spre întemnițare și tortură. Domnule Kamal, poți fixa cursul receptat.

— Da, căpi… Hopa! zise pilotul.

— Probleme?

— *Knight* tocmai a încheiat baleierea pentru obiecte de coliziune necesară înainte de pornire, spuse Alex. Am descoperit șase obiecte centuriene pe curs de intercepție.

— Obiecte centuriene?

— Deplasări rapide fără semnale transponder, răspunse Alex. Nave care zboară cu farurile stinse. Ne vor prinde cam cu două zile înaintea lui *Donnager.*

Holden deschise ecranul. Șase amprente micuțe, galben-portocalii bătând spre roșu. Accelerații puternice.

— Mda, spuse bărbatul cu ochii ațintiți la ecran. Cine dracu’ mai sunteți și *voi*?

CAPITOLUL 8

Miller

„Pământul și Marte supraviețuiesc pe baza agresiunilor împotriva Centurii. Slăbiciunea noastră este forța lor”, spunea femeia mascată de pe ecranul lui Miller; în spatele ei, cercul despicat al lui APE unduia, ca și cum ar fi fost desenat pe un cearșaf. „Nu vă temeți de ele. Unica lor putere este frica voastră.”

— Plus vreo sută de nave de război, comentă Havelock.

— Din câte-am auzit, zise Miller, dacă aplauzi și spui ca ei, nu te pot împușca.

— O să-ncerc asta cândva.

„Trebuie să ne răsculăm!” spunea femeia cu glas tot mai strident. „Trebuie să ne luăm destinul în propriile mâini înainte de a ne fi smuls de alții! Să ne amintim de *Canterbury*!”

Miller închise ecranul și se lăsă pe spate în scaun. Secția era animată de schimbul de ture. Vocile se acopereau una pe cealaltă pe măsură ce polițiștii din tura anterioară îi puneau pe nou-veniți la curent cu cele întâmplate. Aroma de cafea proaspătă concura cu fumul de țigară.

— Mai sunt vreo duzină de felul ăsta, spuse Havelock arătând din cap spre ecranul stins al terminalului. Dar ea este favorita mea. În unele momente jur că face pur și simplu spume la gură.

— Câte fișiere mai sunt? întrebă Miller.

Partenerul lui ridică din umeri.

— Două-trei sute, îi răspunse și trase din țigară – se reapucase de fumat. La câteva ore apare altul nou. Uneori emit prin radio. Alteori fișierele apar pe partiții publice. Orlan a găsit niște tipi dintr-un bar din port care transmiteau RV-urile alea ca pe niște pamflete.

— I-a arestat?

— Nu, spuse pământeanul de parcă acel fapt n-ar fi însemnat mare lucru.

Trecuse o săptămână de când James Holden, martir autodesemnat, anunțase cu mândrie că el și echipajul lui vor

merge să discute cu cineva din Flota marțiană, în timp ce alții preferau să împroaște cu rahat și să facă speculații. Imaginile distrugerii lui *Canterbury* circulau peste tot, cu dezbateri animate în jurul fiecărui cadru. Fișierele de jurnal care documentau incidentul erau fie perfect legitime, fie evident măsluite. Torpilele care nimiciseră transportorul fuseseră fie nucleare, fie proiectile piraterești standard care străpunseseră din greșeală propulsia, fie totul nu era decât un trucaj făcut din înregistrări vechi pentru a camufla obiectul care distrusese de fapt *Canterbury.*

Răzmerițele duraseră trei zile, cu intermitențe, ca un foc îndeajuns de puternic pentru a se reaprinde de fiecare dată când era pompat oxigen. Birourile administrative se redeschiseseră și se aflau sub maximă securitate. Totuși se redeschiseseră. Porturile rămăseseră în urmă, dar recuperau terenul pierdut. Matahala care fusese împușcată din ordinul lui Miller se afla în infirmeria închisorii Star Helix, unde i se făceau genunchi noi. Completa reclamații împotriva detectivului și se pregătea pentru procesul de omucidere care i se intentase.

Șase sute de metri cubi de azot dispăruseră dintr-un antrepozit din sectorul cincisprezece. O târfă nelicențiată fusese bătută și încuiată într-o unitate de depozitare; fusese arestată imediat ce depusese mărturie împotriva atacatorilor ei. Îi prinseseră pe puștii care spărseseră videocamerele de supraveghere de la nivelul șaisprezece. Aparent, totul își urma cursul obișnuit.

Numai aparent.

Când începuse să lucreze în brigada de omucideri, unul dintre lucrurile care-l șocaseră pe Miller fusese calmul ireal al familiilor victimelor. Oameni care tocmai își pierduseră neveste, bărbați, copii și iubiți. Oameni ale căror vieți tocmai fuseseră marcate de violență. În majoritatea cazurilor, îți ofereau calm ceva de băut și răspundeau la întrebări, făcându-i pe detectivi să se simtă bine-veniți. Cineva care ar fi sosit întâmplător printre ei ar fi fost complet indus în eroare. Miller le putea vedea profunzimea durerii în felul foarte atent în care se purtau și în sfertul suplimentar de secundă de care ochii lor aveau nevoie pentru a se concentra.

Stația Ceres se mișca cu atenție. Ochii ei aveau nevoie de un sfert suplimentar de secundă pentru a focaliza. Cei din pătura

mijlocie – proprietarii de magazine, lucrătorii din întreținere, tehnicienii de computere – îl evitau în metrou așa cum o făceau și infractorii mărunți. Conversațiile se stingeau când Miller se apropia. În stație creștea senzația stării de asediu. Cu o lună în urmă, Miller și Havelock, Cobb și Richter și toți ceilalți fuseseră mâna fermă a legii. Acum erau angajații unui contractor de securitate cu sediul pe Pământ.

Diferența era subtilă, dar profundă. Îl făcea să-și dorească să ridice cât mai mult din umeri, să fie mai înalt, să arate prin corp că era centurian. Îl făcea să-și dorească să recâștige respectul oamenilor. Poate chiar să-i lase să scape cu un simplu avertisment pe cei care distribuiau materiale propagandistice despre realitatea virtuală.

Nu era un imbold înțelept.

— Ce-avem în agendă? întrebă Miller.

— Două spargeri care par opera aceleiași bande, răspunse Havelock. N-am încheiat încă raportul despre scandalul conjugal de săptămâna trecută. La Nakenesh Import Consortium a avut loc un ultraj destul de serios, dar Shaddid a discutat cu Dyson & Patel despre el, așa că probabil că s-a rezolvat.

— Iar tu vrei…

Havelock privi în depărtare pentru a nu lăsa să se vadă că, de fapt, își ferea privirea. Era un gest pe care-l făcea tot mai des de când situația o luase razna.

— Trebuie neapărat să-ncheiem rapoartele, răspunse el. Nu numai pe cel despre scandalul conjugal. Patru-cinci dosare au rămas deschise fiindcă trebuie să tragem concluzii.

— Mda, spuse Miller.

După izbucnirea răzmerițelor, detectivul remarcase cum toți clienții din orice bar erau serviți înaintea lui Havelock. Văzuse cum ceilalți polițiști aflați sub Shaddid pe scara ierarhică se străduiau din răsputeri să-l reasigure pe Miller că *el* era unul dintre tipii cei mai buni, o scuză tacită pentru că i se dăduse ca partener un pământean. Și văzuse că și Havelock observase aceste reacții.

Situația îl făcea să-și dorească să-l protejeze pe pământean, să-l lase să-și petreacă zilele în siguranța hârțoagelor și a cafelei din secție, să-l ajute să se mintă că nu era detestat pentru gravitația în care crescuse.

Nici imboldul acela nu era înțelept.

— Ce se mai aude de cazul tău de rahat? întrebă Havelock.
— Poftim?
Pământeanul ridică un dosar. Cazul Julie Mao. Răpirea. Misiunea secundară.
Miller dădu din cap și-și frecă ochii. În partea din față a secției cineva scoase un chiot. Altcineva râse.
— Da, da, spuse el. Nu l-am atins.
Havelock surâse larg și i-l întinse. Miller îl luă și-l deschise. Puștoaica de optsprezece ani îi zâmbi cu dinții ei perfecți.
— Nu vreau să te-mpovărez cu toată munca de birou, zise detectivul.
— Nu tu ești cel care m-a ținut departe de cazul ăsta, ci Shaddid. Și oricum... nu-i decât hârțogărie. Hârțoagele n-au omorât pe nimeni niciodată. Dacă te simți vinovat, poți să-mi faci cinste c-o bere după program.
Miller lovi ușor dosarul în marginea biroului pentru a aranja hârtiile din el.
— Așa e, spuse detectivul. O să merg nițel pe urma rahatului. Mă-ntorc la prânz și-o să scriu ceva s-o fac fericită pe șefa.
— Mă găsești aici, zise Havelock.
Când detectivul se ridică, pământeanul adăugă:
— Să știi că n-am vrut să spun nimic până nu eram sigur, dar nu vreau nici s-auzi de la altcineva...
— Vrei să te transferi?
— Da. Am discutat cu niște contractori de la Protogen care-au fost în trecere pe-aici. Ziceau că biroul Ganymede caută un nou investigator-șef. Și m-am gândit...
Havelock ridică din umeri.
— E o mișcare bună, comentă Miller.
— Vreau pur și simplu să merg într-un loc unde să existe un cer, chiar dacă-l vezi numai prin domuri, zise pământeanul și nici chiar duritatea aparentă specifică tuturor polițiștilor nu-i putu ascunde nostalgia din glas.
— E o mișcare bună, repetă Miller.

•

Borta Juliettei Andromeda Mao se afla la nivelul al nouălea al unui tunel cu paisprezece etaje de lângă port. Uriașul V inversat avea lățimea de aproape jumătate de kilometru în vârf, în timp ce lungimea bazei n-o depășea pe cea a unui tunel standard de metrou. Era o incintă reechipată, provenind din rândul celor de

masă de reacție existente înainte ca asteroidul să-și fi căpătat falsa gravitație. Mii de borte ieftine sfredeleau acum pereții, sute la fiecare nivel, întinzându-se rectiliniu ca niște case de tip vagon. Câțiva puști se jucau pe străzile terasate, țipând și râzând din nimic. Pe fundal, cineva înălțase un zmeu în briza lină și constantă provocată de rotație, iar rombul strălucitor din poliester vira și se cabra în microturbulență. Miller își cercetă terminalul să verifice cifrele vopsite pe perete. *5151-I.* Căminul drag al sărmanei fete bogate.

Acționă comanda prioritară de șperaclu și ușa verde murdară își dezactivă etanșarea și-l lăsă să intre.

Borta suia pieziș în corpul stației. Trei odăițe: camera de zi în față, apoi un dormitor cu puțin mai mare decât patul pe care-l conținea, după care venea o încăpere cu duș, toaletă și chiuvetă, toate aproape lipite între ele. Design standard. Îl văzuse de mii de ori.

Miller rămase nemișcat aproape un minut, fără să privească nimic anume, ascultând șuieratul liniștitor al aerului care își derula ciclul prin conducte. Se abținu de la orice judecată, așteptând ca subconștientul să-și clădească o impresie generală despre loc și, prin intermediul ei, despre fata care trăise aici.

„Spartan” nu era cuvântul nimerit, deși locul era într-adevăr simplu. Singurele decorațiuni erau un tablou mic, înrămat, realizat în acuarelă, reprezentând chipul ușor impersonal al unei femei, atârnat deasupra mesei din camera de zi, și un grup de plăcuțe de mărimea cărților de joc, expuse la capul patului din dormitor. Se aplecă spre ele, pentru a citi literele mărunte. O diplomă oficială îi acorda lui Julie Mao – nu lui Juliette – centura violetă pentru jiu-jitsu a Centrului Ceres. O alta îi ridica statutul la centura maro. Între cele două date trecuseră doi ani. O școală dură, așadar. Atinse cu degetele spațiul gol de pe perete unde ar fi putut urma diploma pentru centura neagră. Nimic pompos – nicio armă japoneză stilizată, nicio imitație a vreunei săbii. Doar simpla recunoaștere a ceea ce făcuse Julie Mao. Îi acordă o bilă albă pentru asta.

În dulap erau două schimburi de haine: unul din canava groasă și dril, celălalt din in albastru, cu o eșarfă de mătase. Unul pentru muncă, altul pentru distracție. Mai puțin decât avea Miller, care nu era nici pe departe un tip preocupat de eleganță.

Alături de ciorapi și lenjerie se afla o brasardă lată cu cercul despicat al lui APE. Deloc surprinzător pentru o fată care întorsese spatele bogăției și privilegiilor pentru a locui într-un loc ca acesta. În frigider erau două cutii de carton portabile, pline cu mâncare stricată, și o sticlă de bere locală.

Miller șovăi, apoi luă berea. Se așeză la masă și activă terminalul încorporat al bortei. Așa cum îi spusese Shaddid, partiția Juliei se deschise cu parola pe care o introdusese.

Pe fundal se vedea imaginea unei curse de iahturi. Interfața era personalizată cu pictograme mici, lizibile. Comunicații, Divertisment, Muncă, Personale. „Elegant” – acela era termenul potrivit. Nu spartan, ci elegant.

Îi răsfoi iute fișierele profesionale, dându-și răgaz să-și facă o impresie, la fel cum procedase și atunci când analizase interiorul bortei. Avea să fie timp și pentru rigoare, iar o primă impresie era de obicei mai utilă decât o enciclopedie. Fata avea înregistrări video cu instrucțiuni pentru utilizarea câtorva modele diferite de vehicule ușoare de transport. Câteva arhive politice, însă nimic care să atragă atenția. Un volum scanat de poezii aparținând unora dintre primii coloniști ai Centurii.

Trecu la corespondența personală a fetei. Totul era aranjat și împărțit sistematic, ca la un centurian. Mesajele primite fuseseră clasificate în sub-fișiere. Muncă, Personal, Difuzări, Shopping. Deschise sub-fișierul „Difuzări”: Două-trei sute de fluxuri informative politice, rezumatele unor grupuri de discuții, buletine și anunțuri. Câteva fuseseră vizionate ici-colo, totuși nu exista nimic care să pară a fi urmărit cu sfințenie. Julie era genul de femeie care s-ar fi sacrificat pentru o cauză, dar nu genul căreia i-ar fi plăcut să citească materiale de propagandă. Miller închise fișierul.

„Shopping” conținea o mulțime de mesaje comerciale simple. Câteva rețete, câteva anunțuri, câteva cereri de bunuri și servicii. Îi atrase atenția anularea înscrierii într-un grup de celibatari cu sediul în Centură. Miller reordonă corespondența după mesaje asociate. În luna februarie a anului trecut, Julie se înscrisese pentru serviciul de intermedieri relații cu sexul opus, optând pentru *„g* mică, presiune mică”, dar se dezabonase în luna iunie fără să-l fi utilizat.

Dosarul „Personal” era mult mai variat. La o aproximare rapidă, existau șaizeci-șaptezeci de sub-fișiere, etichetate cu

nume. Unele nume aparțineau unor persoane – Sascha Lloyd-Navarro, Ehren Michaels. Altele erau denumiri private – Cerc parteneri, APE.

„Remușcări de rahat”.

— Ei, asta ar putea fi interesant, spuse bărbatul în singurătatea bortei.

Cincizeci de mesaje, cel mai vechi de acum cinci ani, toate provenite de la stațiile Mao-Kwikowski Mercantile din Centură și de pe Lună. Spre deosebire de cele politice, fuseseră deschise toate, mai puțin unul.

Miller trase un gât din bere și se uită la ultimele două mesaje. Cel mai recent, încă necitit, provenea de la JPM. Bănuia că era vorba despre Jules-Pierre Mao. Cel imediat anterior avea trei ciorne de răspuns; niciuna nu fusese expediată. Fusese primit de la Ariadne. Mama.

Meseria de detectiv presupunea întotdeauna și ceva voyerism. Pentru el era perfect legal să se afle aici și să scotocească prin viața intimă a unei femei pe care n-o întâlnise niciodată. Făcea parte din ancheta lui legală să știe că fusese singură, că unicele obiecte de toaletă din baie erau ale ei. Că era mândră. Nimeni n-ar fi putut formula plângeri – cel puțin nimic care să aibă repercusiuni asupra slujbei lui – dacă detectivul ar fi citit toate mesajele private din partiția ei. Să-i bea berea era lucrul cel mai imoral pe care-l făcuse de când intrase în borta lui Julie.

Cu toate acestea, șovăi câteva secunde înainte să deschidă penultimul mesaj.

Imaginea ecranului tremură. Pe un echipament mai bun ar fi fost absolut identică cu scrierea cu cerneală pe hârtie, dar sistemul ieftin al lui Julie pâlpâia la liniile foarte subțiri și emitea o strălucire slabă la marginea din stânga. Literele erau delicate și lizibile. Fie fuseseră realizate cu un software caligrafic destul de bun pentru a le varia forma și grosimea liniilor, fie fuseseră scrise pur și simplu de mână.

Scumpa mea,

Sper că ești bine. Mi-aș dori să-mi scrii uneori din proprie inițiativă. Am impresia că trebuie să completez o cerere în trei exemplare doar pentru a auzi ce mai

face fiica mea. Știu că aventura aceasta a ta presupune libertate și independență, dar cu siguranță că mai trebuie să existe loc și pentru amabilitate.

Am dorit să iau legătura cu tine mai ales pentru că tatăl tău trece din nou printr-una dintre etapele lui de consolidare și ne gândim să vindem Armaiarul. *Știu că a fost cândva important pentru tine, dar bănuiesc că toți am renunțat la cursele tale. Acum nu face decât să acumuleze taxe de depozitare și nu mai are rost să fim sentimentali.*

Era semnat cu inițialele cursive *AM.*

Miller cântări fiecare cuvânt. Se așteptase ca șantajul părintesc al celor foarte bogați să fie mai subtil. „Dacă nu faci așa cum îți spunem, o să-ți aruncăm jucăriile. Dacă nu scrii. Dacă nu te-ntorci acasă. Dacă nu ne iubești.”

Deschise prima ciornă, care conținea răspunsul incomplet al lui Julie.

Mamă, dacă asta te consideri,

Mulțumesc foarte mult pentru alt rahat cu care mi-ai înfrumusețat ziua. Nu pot să cred cât de egoistă și de meschină ești. Nu pot să cred că dormi fără griji noaptea sau că te-ai gândit vreodată că aș putea

Miller sări peste restul. Tonul părea consecvent. A doua ciornă fusese începută după două zile.

Mami, îmi pare rău că am fost atât de înstrăinați în ultimii ani. Știu că a fost greu pentru tine și pentru tata. Sper că puteți înțelege că deciziile pe care le-am luat n-au fost niciodată menite să vă rănească.

În privința Armaiarului, *aș dori să vă mai gândiți. A fost primul meu vehicul și am*

Acolo se oprea. Miller se lăsă pe spate.

— Nu te lăsa doborâtă, fetițo, se adresă el Juliei imaginare, apoi deschise ultima ciornă.

Ariadne,
Faceți ceea ce trebuie să faceți.

Julie

Miller râse și toastă, ridicând sticla spre ecran. Părinții știuseră s-o lovească acolo unde durea cel mai tare, dar Julie nu se lăsase îngenuncheată. Dacă avea s-o găsească vreodată și s-o expedieze acasă, avea să fie o zi proastă pentru amândoi. Pentru ei toți.

Își termină berea, aruncă sticla în containerul de reciclare și deschise ultimul mesaj. Aproape că detesta să afle soarta finală a iahtului *Armaiar,* dar meseria lui era să știe cât mai multe cu putință.

Julie,

Nu este o glumă. Nu este unul dintre accesele de dramoletă ale mamei tale. Dețin informații concrete că Centura este pe cale să devină un loc foarte nesigur. Indiferent care ar fi neînțelegerile dintre noi, le putem lămuri ulterior.

PENTRU PROPRIA TA SIGURANȚĂ, ÎNTOARCE-TE IMEDIAT ACASĂ.

Miller se încruntă. Reciclatorul de aer zumzăia. Afară, copiii din partea locului fluierau zgomotos și ascuțit. Atinse ecranul, închizând ultimul mesaj – „Remușcări de rahat” – apoi îl redeschise.

Fusese expediat de pe Lună cu două săptămâni înainte ca James Holden și *Canterbury* să alimenteze un potențial război între Marte și Centură.

Spectacolul devenea interesant.

CAPITOLUL 9

Holden

— Navele tot nu răspund, anunță Naomi tastând o combinație de cifre pe consola de comunicații.

— Nici nu mă așteptam s-o facă, răspunse Holden. Vreau totuși să-i arăt lui *Donnager* că ne temem că suntem urmăriți. Deocamdată nu facem decât să ne acoperim spatele.

Șira spinării femeii trosni când se întinse îndelung ca o felină. Holden scoase un baton cu proteine din cutia pe care o ținea în poală și i-l aruncă.

— Mănâncă.

Ea desfăcu ambalajul în timp ce Amos urcă scara și se trânti apoi pe scaunul de alături. Salopeta îi era atât de murdară, încât lucea. Ca și în cazul celorlalți, trei zile petrecute în naveta strâmtă i-au afectat igiena personală. Holden ridică o mână și-și scărpină cu neplăcere părul unsuros. *Knight* era prea mică pentru dușuri, iar chiuvetele de imponderabilitate erau prea mici pentru a putea fi folosite să te speli pe cap. Amos rezolvase problema respectivă tunzându-se zero și acum avea doar un cerc de țepi în jurul cheliei. Cumva părul lui Naomi se păstra strălucitor și cu aspect curat. Holden era curios care era secretul.

— Aruncă-mi și mie ceva de haleală, ofex, zise mecanicul.

— E căpitan, îl corectă Naomi.

Holden îi azvârli un baton cu proteine. Amos prinse din aer pachețelul lung și subțire și îl examină cu dezgust.

— La dracu', căpitane! Aș renunța la un testicul doar ca să nu mai fiu nevoit să mănânc mâncare în formă de vibrator, zise el, apoi își atinse batonul de al lui Naomi, ca și când și-ar fi ciocnit paharele.

— Zi-mi ce-i cu apa, spuse Holden.

— M-am târât toată ziua printre carcase, am strâns toate ventilele și-am băgat epoxi unde era nevoie, așa că nu mai avem scurgeri pe nicăieri.

— Va fi la limită, Jim, zise Naomi. Sistemele de reciclare din *Knight* sunt de tot rahatul. Naveta n-a fost proiectată să proceseze două săptămâni reziduurile de la cinci oameni pentru a obține apă potabilă.

— Dacă e la limită, pot să fac față. Va trebui pur și simplu să ne obișnuim să trăim cu mirosul celorlalți. Mă temeam de „nici pe departe suficient”.

— Apropo de asta, spuse Amos, mă duc în cușeta mea să mai pulverizez niște deodorant. După ce m-am târât toată ziua prin măruntaiele navetei, propria-mi duhoare mă va ține treaz la noapte.

Înghiți ultima bucățică de baton și își linse buzele prefăcându-se extrem de mulțumit, după care se ridică și coborî pe scara echipajului. Holden mușcă din batonul lui. Avea gust de carton uns cu grăsime.

— Ce face Shed? întrebă el. E destul de tăcut.

Naomi se încruntă și puse pe consola de comunicații batonul din care mâncase jumătate.

— Tocmai voiam să discutăm despre asta. Nu face prea bine, Jim. Dintre toți, el este cel mai afectat de... ce s-a întâmplat. Tu și Alex ați fost în Flotă, iar acolo v-au învățat cum să faceți față pierderii camarazilor. Amos zboară de atâta vreme, iar asta a fost de fapt *a treia* navă care a eșuat cu el – dacă poți să crezi.

— Iar tu ești făcută integral din fontă și titan, spuse Holden glumind doar pe jumătate.

— Nu tocmai. Optzeci, nouăzeci la sută. Maximum, surâse ușor Naomi. Acum vorbesc serios. Cred c-ar trebui să discuți cu el.

— Și ce să-i spun? Nu sunt psihiatru. Dacă aș folosi discursul militar, i-aș spune despre datorie, sacrificiu măreț și răzbunarea camarazilor căzuți. Nu funcționează la fel de bine când prietenii ți-au fost omorâți aparent fără motiv și când, practic, nu mai poți face absolut nimic.

— N-am zis că trebuie să-l pui pe picioare. Am zis că trebuie să discuți cu el.

Holden se ridică din scaun cu un salut milităresc.

— Da, să trăiți!

Când ajunse la scară se opri și se întoarse:

— Naomi, mulțumesc încă o dată. Realmente...

— Știu. Du-te și fii căpitan, răspunse ea și reveni spre consolă, deschizând pe ecran operațiunile navetei. Eu voi continua să strig la vecini.

•

Holden îl găsi pe Shed în infirmeria minusculă din *Knight* – o încăpere puțin mai mare decât o debara. Conținea un pat ranforsat, dulăpioare de medicamente și șase aparate montate pe pereți, astfel că nu mai era loc decât pentru un taburet fixat de podea prin picioare magnetice. Shed stătea pe el.

— Hei, amice, te deranjează dacă intru? zise Holden.

„Chiar am zis «Hei, amice»?”

Shed strânse din umeri și afișă pe consola murală un ecran de inventar, apoi deschise diverse sertare și le examină conținutul. Se prefăcea că este ocupat.

— Uite care-i treaba, Shed. Toată situația asta cu *Canterbury* ne-a afectat pe toți și tu ai…

Shed se întoarse și ridică un tub alb.

— Soluție de acid acetic, trei la sută. Nu știam că o aveam aici. În *Cant* s-a terminat și am trei oameni cu NG, pentru care ar fi excelentă. Mă-ntreb de ce au pus-o în *Knight*?

— NG? întrebă Holden neștiind ce altceva să spună.

— Negi genitali. Soluția de acid acetic este tratamentul pentru orice negi vizibili. Îi cauterizează. Usturǎ ca dracu’, da-și face treaba. N-avem niciun motiv s-o ținem în navetă. Inventarul medicamentelor e întotdeauna vraiște.

Holden deschise gura ca să vorbească, însă descoperi că tot nu avea nimic de spus și o închise la loc.

— Avem cremă cu acid acetic, continuă Shed cu glas tot mai ascuțit. Dar niciun calmant. Tu care crezi că ar fi mai util într-o navetă de salvare? Dacă în epava aia am fi găsit pe cineva suferind de NG, n-am fi avut probleme. O fractură? Ghinion, băiete. Strânge din dinți!

— Ascultă, Shed, zise Holden încercând să-l întrerupă.

— Și ia fii atent aici! Niciun susținător de coagulare. Ce dracu’? Păi sigur, nu există niciun risc ca cineva dintr-o misiune de salvare să-nceapă, înțelegi, *să sângereze.* Să te-acoperi de bube roșii pe daravelă, sigur că da, dar să sângerezi? Exclus! Vreau să zic că-n clipa de față avem patru cazuri de sifilis în *Cant.* E printre cele mai vechi boli din manual, și tot nu putem scăpa de ea. Le-am spus tipilor: „Măi băieți, târfele din stația

Saturn și-o trag cu toți tăietorii de gheață de pe circuit, așa că puneți-vă căciulița”, da’ ce, m-ascultă? Nu! Așa că, uite, ne-am pricopsit cu sifilis și n-avem destul ciprofloxacin.

Holden era uluit. Se prinse de laturile trapei și se aplecă spre interiorul cabinei.

— Toți din *Cant* sunt morți, spuse el apăsând pe cuvinte, astfel încât să fie clare, puternice și nemiloase. Au murit toți. Nimeni nu mai are nevoie de antibiotice. Nimeni nu mai are nevoie de cremă pentru negi.

Shed amuți și aerul îi ieși din piept de parcă fusese lovit în plexul solar. Închise sertarele dulăpiorului de medicamente și dezactivă ecranul inventarului cu mișcări scurte, precise.

— Știu, rosti el încetișor. N-am înnebunit. Doar că-mi trebuie nițel timp.

— Tuturor ne trebuie timp, însă suntem închiși împreună în cutia asta de conserve. Să fiu sincer, am venit aici fiindcă Naomi era îngrijorată în privința ta, dar acum chiar m-ai băgat în sperieți. Nu-i nimic, eu sunt căpitanul și mă descurc, totuși nu te pot lăsa să-i sperii pe Amos și pe Alex. Mai avem zece zile până vom fi preluați de o navă de război marțiană, ceea ce e suficient de înspăimântător și fără ca medicul s-o ia razna.

— Eu nu sunt medic, vorbi cu glas stins Shed. Nu sunt decât un tehnician.

— Tu ești medicul *nostru,* da? Pentru noi patru care suntem împreună cu tine în naveta asta, tu ești medicul. Dacă Alex începe să aibă crize post-traumă și are nevoie de medicamente care să-l țină pe picioare, o să vină la tine. Însă dacă tu stai aici și bați câmpii despre negi, el o să plece, o să se întoarcă în cabina piloților și-o să piloteze pur și simplu ca naiba. Vrei să plângi? Plângi cu noi. Stăm toți în sala de mese, ne-mbătăm și plângem ca niște copii, dar o facem împreună fără nicio problemă. Nu stai să suferi singur.

Shed clătină din cap.

— Putem face asta? întrebă el.

— Ce anume?

— Să ne-mbătăm și să plângem ca niște copii?

— Ce dracu’, sigur că da! Face parte din programul oficial de diseară. Domnule Garvey, vă prezentați în sala de mese la ora douăzeci zero zero. Aduceți cu dumneavoastră o cană.

Shed dădu să-i replice, când intercomul general se activă și Naomi zise:

— Jim, urcă pe puntea operațională.

Holden îi strânse umărul lui Shed pentru o clipă, apoi plecă.

Pe puntea operațională, Naomi activase din nou ecranul comunicațiilor și vorbea cu Alex pe ton scăzut. Pilotul clătina din cap și se încrunta. Pe ecran strălucea o hartă.

— Care-i treaba? întrebă Holden.

— Receptăm un fascicul îngust, Jim. Este fixat pe noi și a început să transmită acum două minute, răspunse Naomi.

— De la *Donnager*?

Nava de război marțiană era singura la care se gândise că putea fi în interiorul razei de comunicație prin laser.

— Nu, spuse Naomi. Din Centură. Și nu de la Ceres, Eros sau Pallas. De la niciuna dintre stațiile mari.

Arătă un punctuleț de pe ecran.

— Provine de-aici.

— Acolo e spațiu gol, observă Holden.

— Nu. A verificat Alex. Este locul unui proiect mare de construcție la care lucrează Tycho. N-avem prea multe detalii, dar reflexiile radar sunt destul de puternice.

— Chestia aflată în acel loc are o rețea de comunicații care poate pune pe noi de la o depărtare de peste trei unități astronomice un punct tot atât de mare cât un anus, preciză Alex.

— Perfect, este impresionant, încuviință Holden. Și ce zice punctul ăla cât un anus?

— N-o să-ți vină să crezi, spuse Naomi și deschise înregistrarea.

Pe ecran apăru un bărbat cu piele neagră și osatura facială masivă de pământean. Părul începuse să-i albească, mușchii bătrâni ai gâtului aveau aspectul unor funii. Zâmbi și spuse:

— Salut, James Holden. Numele meu este Fred Johnson.

Holden apăsă butonul de pauză.

— Mi se pare familiar. Ia căutați-i numele în baza de date a navetei.

Naomi nu se clinti, ci rămase privindu-l cu o expresie nedumerită.

— Ce este? întrebă bărbatul.

— Este *Frederick Johnson,* spuse ea.

— Și?

— Colonelul Frederick Lucius Johnson.

Pauza care urmă putea să pară de o secundă, însă la fel de bine putea să pară că ținuse o oră.

— Sfinte Sisoe…, rosti Holden.

Bărbatul de pe ecran se numărase cândva printre cei mai decorați ofițeri din forțele militare ale Națiunilor Unite și sfârșise ca unul dintre cele mai stânjenitoare eșecuri ale NU. Pentru centurieni, el era pământeanul șerif din Nottingham care se transformase în Robin Hood. Pentru Pământ, era eroul care căzuse în dizgrație.

Fred Johnson își începuse ascensiunea spre faimă printr-o serie larg mediatizată de capturi de pirați din Centură, într-una dintre perioadele de tensiune între Pământ și Marte, ce păreau să izbucnească la fiecare câteva decenii, pentru ca apoi să se risipească. Ori de câte ori cele două supraputeri din sistemul solar își zăngăneau armele una spre cealaltă, infracționalitatea creștea în Centură. În doi ani, colonelul Johnson – pe atunci, căpitanul Johnson – și mica lui escadrilă de trei fregate înarmate cu torpile distruseseră mai multe nave de pirați și două baze importante. Când Coaliția a încetat ciorovăielile, pirateria *se redusese* în Centură și numele lui Fred Johnson era pe toate buzele. Fusese promovat și căpătase comanda diviziei din Flota Coaliției care se ocupa cu aplicarea legii și impunerea ordinii în Centură, unde continuase să activeze cu merite deosebite.

Până la stația Anderson.

O stație micuță de distribuție, aproape diametral opusă față de Ceres în raport cu Soarele. O stație pe care majoritatea centurienilor nici n-o puteau găsi pe hartă. Unica ei importanță era aceea că asigura distribuția apei și a aerului într-una dintre porțiunile cel mai slab populate din Centură. Mai puțin de un milion de centurieni își luau aerul de la stația Anderson.

Gustav Marconi, un birocrat local de carieră al Coaliției, decisese să aplice o suprataxă de manipulare de 3% tuturor transporturilor ce treceau prin stație, în speranța de a ridica nivelul profitului. Maximum 5% dintre centurienii care-și cumpărau aerul de la Anderson trăiau cu buteliile la gură, așa încât aproximativ cincizeci de mii de centurieni ar fi putut fi nevoiți să petreacă o zi din fiecare lună fără să respire. Doar unui mic procent din cei cincizeci de mii îi lipsea capacitatea de

acoperire a neajunsului aceluia minor din sistemele lor de reciclare. Iar dintre ei, doar un număr mic considera că revolta armată ar fi constituit calea corectă.

De aceea, din milionul de centurieni afectați, numai 170 de indivizi înarmați veniseră în stație, preluaseră conducerea și-l azvârliseră pe Marconi printr-o ecluză în spațiul cosmic. După aceea, ceruseră garanția guvernamentală că la prețul apei și al aerului care soseau în stație nu se va mai adăuga suprataxa pentru manipulare.

Coaliția îl trimisese pe colonelul Johnson.

În timpul masacrului din stația Anderson, centurienii lăsaseră videocamerele deschise, transmițând imagini în direct în tot sistemul solar. Toți văzuseră cum pușcașii Coaliției duseseră o bătălie lungă și sângeroasă din coridor în coridor, împotriva unor oameni care nu aveau nimic de pierdut și niciun motiv pentru a se preda. Coaliția învinsese – finalul fusese cunoscut din prima clipă –, dar avusese nevoie de trei zile de masacre transmise în direct. Imaginea simbolică a transmisiunilor acelora nu fusese una din timpul luptelor, ci chiar ultimul cadru difuzat înainte ca videocamerele să fie scoase din funcțiune: colonelul Johnson pe puntea operațională a stației, înconjurat de cadavrele centurienilor care apăraseră ultima poziție, privea carnajul cu ochi inexpresivi și brațele nemișcate pe lângă corp.

Forțele militare NU încercaseră să păstreze discreția în privința demisiei lui Johnson, dar colonelul era un personaj prea vizibil. Înregistrările bătăliei rulaseră neîncetat timp de săptămâni și fuseseră retrase abia după ce fostul colonel făcuse o declarație publică în care își cerea scuze pentru masacru și anunța că relația dintre Centură și planetele interioare era vulnerabilă și se îndrepta către o tragedie încă și mai mare.

După aceea dispăruse. Fusese aproape uitat, o notă de subsol în istoria masacrelor omenirii, până la izbucnirea revoltei din colonia Pallas patru ani mai târziu. De data aceea, muncitorii din rafinăriile de metale îl azvârliseră afară din stație pe guvernatorul Coaliției. Nu mai era însă o stație lăturalnică cu doar 170 de rebeli, ci un bolovan important din Centură, cu peste 150 000 de locuitori. Când Coaliția le ordonase pușcașilor să intervină, toți se așteptaseră la o baie de sânge.

Colonelul Johnson apăruse ca din senin și-i convinsese pe metalurgiști să renunțe; îi convinsese apoi pe conducătorii

Coaliției să-i oprească pe pușcași până la preluarea pașnică a stației. Petrecuse mai bine de un an negociind cu guvernatorul Coaliției pentru a îmbunătăți condițiile de muncă din rafinării. Și pe neașteptate, responsabilul pentru măcelul din stația Anderson deveni un erou și un simbol al Centurii.

Un simbol care acum transmitea mesaje private către *Knight.*

Holden apăsă butonul de redare și *acel* Fred Johnson vorbi:

— Domnule Holden, cred că ești manipulat. Dă-mi voie să te anunț de la început că-ți vorbesc în calitate de reprezentant oficial al Alianței Planetelor Exterioare. Nu știu ce ai auzit despre noi, însă te asigur că nu suntem o bandă de cowboy care trag în stânga și-n dreapta ca să-și câștige libertatea. Am petrecut ultimii zece ani străduindu-mă să le creez condiții de viață mai bune centurienilor, fără ca *nimeni* să fie împușcat. Cred atât de mult în ideea asta, încât am renunțat la cetățenia de pământean atunci când am venit aici. Îți spun toate acestea ca să știi cât sunt de implicat. Am crezut că sunt singurul individ din sistemul solar care își dorește cel mai puțin un conflict armat, iar cuvântul meu atârnă greu în consiliile APE. Poate că ai auzit unele dintre transmisiunile care bat tobele de război și incită la răzbunare împotriva lui Marte pentru cele întâmplate cu nava voastră. Am discutat cu toți liderii de celule APE pe care-i cunosc și nimeni nu revendică atacul. Cineva se străduiește din răsputeri să declanșeze un război. Dacă este Marte, atunci, după ce vei ajunge în nava aceea, nu vei mai rosti niciodată în public vreun cuvânt care să nu-ți fi fost impus de marțieni. Eu nu vreau să cred că *este* Marte. Nu văd cum ar avea ceva de câștigat de pe urma unui război. Așa încât speranța mea este că și după ce vei fi preluat de *Donnager,* vei avea un cuvânt de spus în evenimentele ce vor urma. Îți trimit un cuvânt-cheie. Când vei mai emite public, folosește cuvântul *ubicuu* în prima frază a transmisiunii, pentru a semnala că nu ești constrâns. Dacă nu-l vei folosi, voi presupune că ești constrâns. Indiferent cum vor sta lucrurile, vreau să știi că ai aliați în Centură. Nu știu cine sau ce ai fost anterior, dar vocea ta este importantă acum. Dacă vrei s-o folosești pentru a îmbunătăți situația, eu voi face tot ce pot ca să te ajut în privința asta. Dacă ești lăsat în libertate, contactează-mă la adresa care urmează. S-ar putea ca noi doi să avem multe de discutat. Johnson, terminat.

•

Echipajul stătea în sala de mese și bea o sticlă de tequila contrafăcută, pe care Amos o șterpelise de undeva. Shed sorbea politicos dintr-o ceșcuță și încerca de fiecare dată să-și ascundă strâmbătura. Alex și Amos beau ca marinarii: turnau câte un deget pe fundul cănii și-l dădeau pe gât dintr-odată. Alex obișnuia să spună „Dă-i, băiete!” după fiecare dușcă. Mecanicul se mulțumea să folosească de fiecare dată altă înjurătură. Era la al unsprezecelea păhărel și încă nu intrase în pană de idei.

Holden se uita la Naomi. Femeia roti tequila în cană și-i întoarse privirea. Căpitanul se întreba ce soi de amestec genetic îi produsese trăsăturile. În mod clar fuseseră implicați africani și sud-americani. Numele de familie indica o descendență japoneză, fin sugerată printr-un abia vizibil pliu al pleoapei. Nu fusese niciodată o frumusețe clasică, dar văzută din unghiul potrivit era de-a dreptul captivantă.

„Rahat, sunt mai beat decât credeam.”

Ca să-și disimuleze starea, rosti:

— Deci…

— Deci colonelul Johnson te-a apelat direct, zise Naomi. Ai devenit un om important.

Amos își așeză ceașca pe masă cu o grijă exagerată.

— Chiar voiam să te-ntreb despre asta, căpitane. Există vreo șansă să-i acceptăm oferta de a ne ajuta și să ne-ntoarcem pur și simplu-n Centură? întrebă el. Nu știu ce părere aveți voi, dar cu nava de război marțiană în față și cu șase nave misterioase în spate, spațiul începe să se simtă al dra- cu’ de strâmt.

— Glumești? pufni pilotul. Dacă-ncepem să frânăm acum, ne-am opri cam pe când ne-ar ajunge *Donnager.* Ăia-s în stare să-și ardă și scaunele ca să ne prindă înaintea navelor centuriene. Dacă pornim în direcția lor, *Donnie* o poate lua ca pe un semn c-am schimbat taberele și ne-ar putea face scrum.

— Sunt de acord cu domnul Kamal, spuse Holden. Ne-am ales cursul și-l vom duce până la capăt. Nu voi pierde adresa de contact a lui Fred. Că veni vorba. Ai șters mesajul, Naomi?

— Da, căpitane. L-am râcâit cu peria de sârmă din memoria navetei. Marțienii nu vor ști niciodată c-a vorbit cu noi.

Holden aprobă din cap și-și mai coborî puțin fermoarul combinezonului. Cu cinci oameni matoliți înăuntru, aerul din sala de mese devenise irespirabil. Naomi ridică dintr-o sprânceană la

vederea tricoului neschimbat de multe zile al căpitanului. Stingherit, bărbatul ridică înapoi fermoarul.

— Căpitane, zise Alex. Navele-alea n-au nicio noimă pentru mine. Șase nave pornite în misiune kamikaze cu bombe nucleare legate de fuzelaj *n-ar putea decât* să zgârie ușor o navă de luptă ca *Donnie,* dar nimic altceva. Dacă *Donnager* deschide focul cu rețeaua defensivă punctiformă și tunurile electromagnetice, poate să creeze o zonă de interdicție cu diametrul de o mie de kilometri. Ar fi putut distruge deja navele alea cu torpile, dar probabil că sunt la fel de derutați ca și noi în privința identității lor.

— Navele astea știu că nu ne pot ajunge înaintea lui *Donnager,* zise Holden. Și că n-o pot învinge într-o bătălie. Așa că habar n-am ce gânduri au.

Amos împărți în mod egal restul de tequila și-și înălță cana în semn de toast.

— Om trăi și-om vedea.

CAPITOLUL 10

Miller

Când începea să se enerveze, căpitanul Shaddid își lovea degetul mare cu vârful celui mijlociu. Sunetele erau slabe, delicate ca cele produse de lăbuțele unei pisici, dar din clipa în care Miller îi sesizase ticul, sunetele i se părură detectivului tot mai puternice. Deși era un gest atât de inaudibil, sunetul produs putea umple cabinetul.

— Miller, rosti ea cu un zâmbet fals, toți suntem cu nervii întinși de câteva zile. Au fost momente foarte, foarte grele.

— Da, încuviință bărbatul plecându-și capul ca un rugbist decis să spargă prin forța mușchilor apărarea adversă. Totuși cred că e destul de important ca să merite o mai atentă…

— Este o favoare pentru un acționar. Tatăl fetei s-a speriat. Nu există niciun motiv să credem că acesta se referea la distrugerea navei *Canterbury* de către marțieni. Taxele cresc din nou. La o exploatare Red Moon a explodat o mină. Eros are necazuri cu ferma de drojdii. În Centură nu trece o zi în care să nu se-ntâmple ceva care poate face un tătic să se teamă pentru odorul lui.

— Da, căpitane, totuși concordanța temporală…

Degetele femeii iuțiră ritmul. Miller își mușcă buza.

Cauza era pierdută.

— Nu-ți pierde vremea cu presupuse conspirații, spuse Shaddid. Avizierul e plin de delicte despre care știm că sunt reale. Politică, război, grupuri conspirative malefice de pe planetele interioare care vor să ne-o tragă? Nu sunt de competența noastră. Tu-mi dai doar un raport în care spui că investighezi, eu îl trimit mai departe și putem reveni la treburile noastre.

— Da, căpitane.

— Altceva?

— Nu, căpitane.

Shaddid încuviință și reveni la terminalul ei. Miller își luă pălăria de pe colțul biroului și ieși. Unul dintre filtrele de aer ale

secției se stricase în weekend și înlocuitorul trimitea în camere un iz liniștitor de plastic nou și de ozon. Bărbatul se așeză la biroul lui, cu degetele încrucișate la ceafă, și privi fix plafoniera de deasupra. Simțea încă acel nod în stomac. Nu era bine.

— Așadar, spuse Havelock, n-a mers prea grozav.

— Se putea și mai bine.

— A anulat cazul?

Miller clătină din cap.

— Nu, mi l-a lăsat. Dar nu vrea să-mi dau prea mult interesul pentru rezolvarea lui.

— Putea să fie și mai rău. Cel puțin vei reuși să afli ce s-a-ntâmplat. Și poate mai petreci nițel timp după orele de program scotocind, doar așa, ca să-ți faci mâna, înțelegi?

— Mda, zise Miller. Să-mi fac mâna.

Atât biroul lui, cât și cel al lui Havelock erau nefiresc de curate. Fortăreața de hârțoage pe care pământeanul o ridicase între el și secție se erodase, iar Miller putea citi în ochii și în gesturile partenerului său, că polițistul din el ardea de nerăbdare să revină în tunele. Nu-și putea da seama dacă pentru a-și dovedi valoarea înainte de a i se aproba transferul sau pur și simplu pentru a sparge câteva capete. Poate că erau două moduri de a spune același lucru.

„Numai să nu te omori singur înainte de a pleca de aici”, gândi Miller. Apoi rosti cu glas tare:

— Ce-avem?

— Un magazin de hardware. Sectorul opt, nivelul trei spre interior. Reclamație de extorcare.

Miller rămase locului câteva clipe, analizându-și propria lipsă de chef de parcă ar fi aparținut altcuiva. Era ca și cum Shaddid îi dăduse unui câine doar o bucățică dintr-o halcă de carne proaspătă, după care îl trimisese înapoi în cușcă. Tentația de a ignora cazul privind magazinul de hardware înflori înăuntrul lui, și pentru un moment aproape că cedă în fața ei. După aceea oftă, își coborî picioarele pe podea și se sculă.

— Bine-atunci, zise el. Să facem din stația asta un loc sigur pentru comerț.

— Ăsta da principiu de viață, comentă Havelock verificându-și arma.

În ultima vreme o făcea tot mai des.

Magazinul era o franciză de divertisment. Dispozitive albe, imaculate, care ofereau divertisment la comandă pentru medii interactive: simulări de bătălii, jocuri de explorare, sex. Vocea unei femei unduia prin sistemul acustic general undeva între o chemare islamică la rugăciune și orgasm, însoțită de ritm de tobe. Jumătate dintre titluri erau în hindi, cu traduceri în spaniolă și chineză. Cealaltă jumătate era în engleză, cu hindi ca limbă secundară. Vânzătorul era aproape un băiețandru. Șaisprezece-șaptesprezece ani, cu barbă neagră și rară, pe care o purta ca pe o emblemă.

— Cu ce vă pot ajuta? îi întrebă și îl privi pe Havelock aproape disprețuitor.

Pământeanul își scoase legitimația, asigurându-se că puștiul avusese timp suficient să-i vadă pistolul.

— Am dori să stăm de vorbă cu…

Miller privi reclamația de pe ecranul terminalului său.

— Asher Kamamatsu. E pe-aici?

Managerul era cam gras pentru un centurian. Mai înalt decât Havelock, avea un colac mare de grăsime în jurul abdomenului și mușchi puternici pe umeri, pe brațe și pe ceafă. Dacă se uita atent, Miller putea întrezări sub urmele lăsate de vârstă și de deziluzii băiatul de șaptesprezece ani care existase cândva și care semăna foarte bine cu vânzătorul din încăperea din față. Ticsit de cutii cu software pornografic, biroul era aproape prea mic pentru ei trei.

— I-ați prins? întrebă managerul.

— Nu, răspunse Miller. Încă încercăm să aflăm despre cine e vorba.

— La dracu', v-am zis deja! Imaginile cu el sunt pe videocamera magazinului. V-am dat și numele idiotului!

Detectivul își privi terminalul. Suspectul se numea Mateo Judd, docher cu cazier nespectaculos.

— Așadar, zise detectivul, crezi c-a fost numai el. Perfect. O să mergem să-l arestăm și să-l băgăm la bulău. Noi n-avem niciun motiv să aflăm pentru cine lucrează. Și de fapt, probabil că n-o să se șucărească nimeni. Din experiența mea cu afacerile de protecție, băieții care vin să ceară banii sunt înlocuiți cu alții atunci când se duc la fund. Dar pentru că ești convins că individul ăsta e *toată* problema…

Expresia acră a managerului îl anunță că înțelesese mesajul. Rezemat de o stivă de cutii stanțate cu сиротливые девушки, Havelock surâse.

— De ce nu-mi spui ce-a vrut? întrebă Miller.

— I-am spus deja polițaiului de dinainte, replică managerul.

— Acum spune-mi mie.

— Voia să ne vândă o poliță privată de asigurare. Cerea un sutar pe lună, la fel ca ultimul tip.

— Ultimul tip? repetă Havelock. Deci chestia asta s-a mai întâmplat?

— Normal, spuse managerul. Toți trebuie să plătească ceva, nu? Costul afacerii.

Miller își închise terminalul încruntându-se.

— Foarte filosofic. Dar dacă ăsta-i costul afacerii, noi de ce-am mai venit?

— Pentru c-am crezut că voi... țineți sub control rahaturile astea. De când încetasem să-i mai plătim lui Loca, izbutisem să am un câștig decent. Acum o iau de la-nceput.

— Stai așa, zise Miller. Îmi zici că Loca Greiga nu mai cere taxă de protecție?

— Chiar așa. Și nu doar aici. Jumate din tipii pe care-i cunosc din Creangă n-au mai apărut. Crezusem că poliția făcuse în sfârșit ceva. Acum au venit nemernicii ăștia noi și-am luat-o de la capăt.

Un fior rece se furișă pe șira spinării lui Miller. Îl privi pe Havelock, care scutură din cap. Nici el nu auzise de așa ceva. Societatea „Creanga de aur”, echipa lui Sohiro, Loca Greiga... Toată crima organizată din Ceres suferea același colaps ecologic și o nouă grupare se instala în nișa evacuată. Putea să fie vorba de oportunism. Putea să fie altceva. Aproape că nu dorea să pună următoarele întrebări. Havelock avea să-l creadă paranoic.

— Cât a trecut de când cei vechi nu ți-au mai cerut taxa de protecție? întrebă el.

— Nu știu. Mult.

— Înainte sau după ce Marte a distrus transportorul ăla de apă?

Managerul își încrucișă brațele groase și își miji ochii.

— Înainte, răspunse el. Cu vreo lună sau două. Ce legătură are una cu alta?

— Încercam să fixez niște repere în timp, zise Miller. Individul ăsta nou, Mateo, ți-a spus cine era în spatele poliței lui de asigurare?

— Asta-i treaba voastră să aflați, nu?

Expresia managerului devenise brusc atât de opacă, încât Miller își imagină că vede cum un oblon îi cade rapid peste chip. Da, Asher Kamamatsu știa cine-l extorca. Era îndeajuns de curajos să chițăie, dar nu și să arate cu degetul.

Interesant.

— În regulă, mulțumesc, spuse detectivul și se ridică. Te vom anunța ce-am aflat.

— Mă bucur că vă ocupați de caz, replică managerul la fel de sarcastic.

În tunelul exterior, detectivul se opri. Cartierul se afla la limita dintre mizerie și respectabilitate. Urme albe acopereau ceea ce odată fuseseră graffiti. Bărbați pe biciclete virau și făceau slalom, roțile din plastic spongios zumzăiau pe roca lustruită. Miller merse fără grabă, cu ochii ațintiți la plafonul aflat deasupra lor, până găsi videocamera de securitate. Își scoase terminalul, navigă la jurnalele ce corespundeau cu codul videocamerei și extrase eticheta temporală pentru fotografiile din magazin. Apoi derulă imaginea, deplasând accelerat oamenii înainte și înapoi. Iată-l pe Mateo ieșind din magazin. Un rânjet mulțumit deforma chipul bărbatului. Miller se opri aici și mări imaginea. Privind peste umărul detectivului, Havelock fluiera încetișor.

Însemnul APE se distingea clar pe brasarda mardeiașului – același tip de brasardă pe care o găsise în borta lui Julie Mao.

„Cu ce tipi te-ai înhăitat, puștoaico?” își zise Miller. „Ești mai presus de așa ceva. Trebuie să știi că ești mai presus de așa ceva.”

— Ia zi, partenere, zise el cu glas tare. Crezi că poți să scrii raportul despre discuția noastră cu Kamamatsu? Aș vrea să fac ceva și n-ar fi foarte înțelept să te iau cu mine. Fără supărare.

Havelock ridică surprins din sprâncene.

— Vrei să-i interoghezi pe membrii APE?

— Doar să scutur nițel copacul.

•

Miller se aștepta ca un polițist să fie imediat remarcat într-un bar despre care se știa că e frecventat de APE. În cele din urmă

însă, jumătate dintre chipurile pe care le recunoscu în lumina slabă din clubul John Rock Gentlemen’s aparțineau unor cetățeni obișnuiți. Mulți erau din Star Helix, la fel ca el. Muzica era pur centuriană, carilon discret acompaniat de țiteră și chitară, cu versurile în mai multe graiuri. Miller era la a patra bere. Trecuseră două ore de când ieșise din tură și era pe punctul de a renunța la planul lui, considerându-l sortit eșecului, când un bărbat înalt și slab i se așeză alături, la bar. Obrajii ciuruiți de acnee îi confereau un aspect de vătămare feței care altfel părea veselă. Nu era prima brasardă APE pe care o văzuse în seara aceea, însă era purtată cu un aer de sfidare și autoritate. Miller îl salută clătinând din cap.

— Am auzit c-ai întrebat de APE, zise bărbatul. Te interesează să i te alături?

Miller surâse și își ridică paharul într-un gest care nu-l angaja cu nimic.

— Cu tine ar trebui să stau de vorbă dac-aș fi interesat? întrebă pe un ton degajat.

— Te-aș putea ajuta.

— Poate că mi-ai putea spune două chestii atunci, spuse Miller scoțându-și terminalul și așezându-l pe tejgheaua din bambus contrafăcut a barului.

Pe ecran străluci imaginea lui Mateo Judd. Bărbatul din APE se încruntă și răsuci ecranul spre el pentru a vedea mai bine.

— Sunt un tip realist, adăugă Miller. Când Chucky Snails s-a ocupat de taxele de protecție, nu m-am dat în lături să discut cu oamenii lui. La fel când afacerea a fost preluată de Hand și apoi de Societatea „Creanga de aur”. Meseria mea nu e să-i opresc pe oameni să ocolească legile, ci să mențin stabilitatea în stația Ceres. Înțelegi ce spun?

— Nu pot spune că-nțeleg, rosti bărbatul cu fața ciuruită de acnee.

Accentul îl făcea să pară mai educat decât se așteptase Miller.

— Cine-i individul ăsta? întrebă bărbatul.

— Se numește Mateo Judd și a început o afacere de protecție în sectorul opt. Spune că e susținut de APE.

— Oamenii spun fel de fel de lucruri, domnule detectiv. Ești detectiv, nu? Discutai însă despre realism.

— Dacă APE încearcă să pătrundă pe piața neagră din Ceres, ar fi mult mai bine dacă am discuta între noi. Dacă am comunica.

Bărbatul chicoti și îi întinse terminalul. Barmanul trecu prin fața lor, iar în ochi îi sclipi o întrebare fără legătură cu dorința lor de a mai comanda altceva. Nu îi era adresată lui Miller.

— Auzisem că-n Star Helix există un anumit nivel de corupție, zise bărbatul. Recunosc că sunt impresionat de maniera ta directă. O să clarific. APE nu-i o organizație criminală.

— Serios? Greșeala mea. Crezusem din felul în care ucide atâția oameni că…

— Mă iei peste picior. Noi ne apărăm împotriva celor care comit acte de terorism economic împotriva Centurii. Pământeni… Marțieni… Misiunea noastră este de a-i proteja pe centurieni. Chiar și pe tine, domnule detectiv.

— Terorism economic, repetă Miller. Mi se pare nițel cam mult spus.

— Așa crezi? Planetele interioare ne privesc ca pe forța lor de muncă. Ne taxează. Decid ce trebuie să facem. Impun legi proprii și le ignoră pe ale noastre în numele stabilității. În ultimul an și-au dublat tarifele spre Titania. Cinci mii de oameni pe o sferă din gheață care orbitează planeta Neptun, la luni distanță de civilizație. Pentru ei, Soarele nu e decât o stea strălucitoare. Crezi că în situația asta ar trebui să primească despăgubiri? Interioarele au blocat toate cargoboturile centuriene ca să nu mai preia contracte de la Europa. Ne taxează de două ori mai mult pentru andocarea la Ganymede. Stația științifică de pe Phoebe? N-avem voie nici măcar să intrăm pe *orbita* ei. Acolo nu există nici măcar un centurian. Indiferent cu ce s-ar ocupa acolo, n-o să aflăm decât după ce ne vor vinde tehnologia respectivă, probabil peste vreo zece ani.

Miller sorbi din bere și arătă cu bărbia spre terminal.

— Deci nu-i al vostru?

— Nu, nu este.

Detectivul clătină din cap și își puse terminalul înapoi în buzunar. În mod straniu, îl credea pe bărbat. Nu se comporta ca un gangster. Nu era urmă de fanfaronadă, nu-l simțea că ar fi încercat să impresioneze lumea. Nu, omul acesta era sigur pe sine, amuzat și, dincolo de toate, obosit. Miller cunoscuse soldați ca el, dar nu criminali.

— Încă o chestie. Caut pe cineva.

— Altă anchetă?

— Nu tocmai. O fată, Juliette Andromeda Mao. I se spune Julie.

— Ar trebui s-o cunosc?

— Face parte din APE, spuse Miller ridicând din umeri.

— Tu-i știi pe toți din Star Helix?

Când nu căpătă un răspuns, bărbatul adăugă:

— Noi suntem mult mai mari decât corporația voastră.

— Corect, totuși aș aprecia dacă ai ține urechile deschise în privința asta.

— Nu cred că ai vreun drept să te aștepți la favoruri.

— Nu costă nimic să-ntreb.

Bărbatul cu chip ciupit de acnee râse și-și puse mâna pe umărul lui Miller.

— Să nu te mai întorci aici, domnule detectiv, spuse el, apoi se îndepărtă și dispăru în mulțime.

Miller trase încă o dușcă din bere și se încruntă. Îl zgândărea sentimentul neplăcut că făcuse un pas greșit. Fusese convins că APE acționa în Ceres, profitând de distrugerea transportorului de apă și de creșterea temerilor și a urii Centurii față de planetele interioare. Dar ce legătură era între toate astea și tatăl Juliei Mao, a cărui stare de neliniște coincisese destul de suspect cu evenimentele petrecute? Sau cu dispariția principalilor suspecți din stația Ceres? Parcă urmărea un film în care imaginea nu era niciodată focalizată. Senzația că pricepea tabloul de ansamblu era acolo și în același timp îl ocolea complet.

— Prea multe puncte și insuficiente linii pentru a le uni, zise el cu glas tare.

— Poftim? întrebă barmanul.

— Nimic, răspunse detectivul și împinse pe tejghea sticla pe jumătate plină. Mulțumesc.

Ajuns în borta lui, Miller își puse muzică. Incantațiile lirice care-i plăcuseră lui Candace, demult, pe când erau tineri și când, chiar dacă nu avuseseră mai multe speranțe, cel puțin fuseseră mai veseli în fatalismul lor. Reglă intensitatea luminilor la jumătate, sperând că dacă se va relaxa, dacă se va elibera fie și numai pentru câteva minute de sentimentul sâcâitor că îi scăpase un detaliu esențial, piesa lipsă ar fi putut sosi singură.

Cumva se așteptase ca în minte să îi apară Candace, oftând și privindu-l încruntată, așa cum pe vremuri obișnuia să o facă. Se

pomeni însă vorbind cu Julie Mao. În picoteala indusă de alcool și de oboseală, și-o imagină așezată la biroul lui Havelock. Nu avea vârsta corectă, ci era mai tânără decât în realitate. Acum era de vârsta puștoaicei surâzătoare din fotografie. Fata care concurase cu *Armaiar* și câștigase. El avu luciditatea necesară să-i pună întrebări, iar răspunsurile ei avură forța de a descâlci misterul. Totul căpăta sens. Nu numai schimbarea produsă în Societatea „Creanga de aur” și cazul răpirii Juliei, ci și transferul lui Havelock, distrugerea transportorului de gheață, viața și munca lui Miller însuși. O visă pe Julie Mao râzând și se trezi târziu, cu o durere de cap.

Havelock aștepta la biroul său. Chipul lui lătăreț și scurt de pământean părea complet străin, însă Miller se strădui să alunge acea impresie.

— Arăți ca un rahat, comentă partenerul lui. N-ai dormit bine?

— Ba da, doar că îmbătrânesc și beau bere ieftină.

Cineva din brigada antidrog strigă furios ceva despre fișierele care-i fuseseră blocate din nou, iar un tehnician de computere traversă iute secția, aidoma unui gândac speriat. Havelock se aplecă spre detectiv cu o mină serioasă.

— Acum fără glumă, zise el. Suntem încă parteneri și... îmi dau cuvântul, cred că s-ar putea să fii singurul meu prieten din bolovanul ăsta. Poți să ai încredere în mine. Dacă vrei să-mi spui ceva, mă pricep s-ascult.

— Perfect, zise Miller. Nu știu însă despre ce vorbești. N-am rezolvat nimic aseară.

— Nu i-ai găsit pe APE?

— Cum să nu? În stația asta ajunge să tragi un scuipat și lovești trei tipi din APE. Doar că informațiile lor nu mi-au folosit la nimic.

Havelock se lăsă pe spate, cu buzele strânse, care deveniră subțiri și palide. Miller ridică din umeri nedumerit, iar pământeanul arătă din cap spre avizierul cazurilor. Se comisese o nouă crimă. La ora trei dimineața, în timp ce Miller purta conversații incoerente în vis, cineva deschisese borta lui Mateo Judd și-i trăsese în ochiul stâng un glonț cu gel balistic.

— Ei bine, comentă Miller, n-au împușcat pe cine trebuia.

— Poftim?

— APE nu încearcă să preia controlul organizațiilor criminale, ci pe al polițiștilor.

CAPITOLUL 11

Holden

Donnager era o navă urâtă.

Holden văzuse fotografii și înregistrări cu vechile nave ce cutreieraseră oceanele Pământului și chiar și în epoca oțelului acestea fuseseră mereu frumoase. Lungi și zvelte, dădeau impresia că taie vânturile – creaturi greu de ținut în frâu. *Donnager* nu se asemăna cu nimic acestora. Aidoma tuturor navelor spațiale destinate zborurilor lungi, fusese construită în configurația „bloc de birouri”: fiecare punte reprezenta un etaj, cu scări sau elevatoare trecând prin axa longitudinală. Accelerația constantă înlocuia gravitația.

Însă *Donnager* arăta *realmente* ca un bloc de birouri înclinat într-o parte. Era paralelipipedică și îndesată, cu proeminențe mici și bulbucate risipite aparent aleatoriu pe întreaga suprafață. Lungă de aproape cinci sute de metri, avea mărimea unei clădiri cu 130 de etaje. Alex afirmase că greutatea ei atingea 250.000 de tone, dar părea mai grea. Nu pentru prima dată, Holden reflectă la cât de mult se dezvoltase simțul uman al esteticului în epoca în care obiectele aerodinamice tăiau văzduhul. *Donnager* nu ar fi trecut niciodată prin ceva mai dens decât gazul interstelar, de aceea curbele și unghiurile nu ar fi însemnat decât o risipă de spațiu. Rezultatul era urât.

În același timp era intimidant. Pe când Holden privea de la locul lui de lângă Alex, din cabina piloților lui *Knight,* masiva navă de război își potrivea cursul după al lor. Se apropie, crescând uriașă, apoi se opri deasupra lor. Un compartiment de andocare se deschise, decupând în pântecul lui *Donnager* un pătrat de lumină roșie, palidă. *Knight* piui insistent, semn că laserele de ochire se proiectau pe fuzelajul navetei. Holden căută cu privirea tunurile defensive punctiforme, așteptându-se ca acestea să fie îndreptate asupra lui, dar nu descoperi niciunul.

Tresări speriat când Alex vorbi pe neașteptate.

— Am înțeles, *Donnager,* spuse pilotul. Avem direcționarea fixată. Opresc propulsia.

Ultimele fărâme de greutate dispărură. Ambele nave continuau să se deplaseze cu sute de kilometri pe minut, dar corespondența dintre cursurile lor le dădea membrilor echipajului impresia că stăteau nemișcați.

— Am primit autorizația de andocare, căpitane. O duc înăuntru?

— Pare cam târziu s-o luăm la fugă, domnule Kamal, replică Holden.

Și-l imagină pe Alex făcând o greșeală pe care *Donnager* ar fi putut s-o interpreteze ca pe o amenințare, proiectând prin ei cu tunurile defensive punctiforme două sute de mii de bucăți de oțel acoperite cu teflon.

— Ușurel, Alex, adăugă el.

— Se zice că o navă ca asta poate distruge o planetă, comentă prin intercom Naomi, aflată pe puntea operațională de dedesubt.

— Oricine poate distruge o planetă de pe orbită, replică Holden. Nici măcar n-ai nevoie de bombe. Ajunge să arunci nicovale prin ecluză. Însă chestia asta de-aici ar putea distruge… Rahat! Orice.

Comenzi fine le schimbară poziția, odată declanșate rachetele de poziționare. Holden știa că Alex direcționa naveta, totuși nu-și putea alunga impresia că *Donnager* îi înghițea.

•

Andocarea dură aproape o oră. După ce *Knight* ajunse în interiorul hangarului, un braț manipulator o prinse și o așeză pe o porțiune goală a punții. Cleme prinseră naveta și carcasa îi reverberă cu un zăngănit metalic, care-i reaminti lui Holden de zăvoarele magnetice ale unei celule de detenție la bord.

Marțienii extinseră un tub de andocare fixat de un perete și-l cuplară la ecluza lui *Knight.* Holden strânse echipajul în fața trapei interioare.

— Fără pistoale, fără cuțite, fără nimic care-ar putea aduce cu o armă, spuse el. Probabil că nu vor avea nimic împotriva terminalelor de buzunar, totuși țineți-le dezactivate pentru orice eventualitate. Dacă vi le cer, predați-le fără comentarii. Viețile noastre pot depinde de încrederea pe care le-o câștigăm.

— Mda, comentă Amos. Ticăloșii l-au omorât pe McDowell, dar *noi* trebuie să ne comportăm frumos…

Alex vru să spună ceva, însă Holden îl opri.

— Alex, tu ai zburat de multe ori cu FRCM. Există ceva ce ar trebui să știm?

— Exact ce-ai zis, căpitane, replică pilotul. „Da, căpitane”, „nu, căpitane” și poziția de drepți când primești un ordin. În general, soldații sunt niște tipi la locul lor, dar ofițerilor li se extirpează simțul umorului.

Holden își privi micul echipaj, sperând că nu le semnase condamnarea la moarte aducându-i acolo. Deschise ecluza și plutiră toți prin tubul scurt de andocare în imponderabilitate. Când ajunseră la ecluza din capătul opus – imaculată și netedă, realizată din materiale compozite gri –, se împinseră spre podea. Bocancii cu tălpi magnetice li se fixară de pardoseală. Ecluza se închise și șuieră câteva secunde înainte ca trapa interioară să se deschidă într-o cabină mare, în care se aflau mai mulți oameni. Holden o recunoscu pe căpitanul Theresa Yao. Câțiva ofițeri ai Flotei, care făceau probabil parte din personalul ei, un bărbat în uniformă militară, cu o expresie de iritare abia disimulată, și șase pușcași spațiali în costume blindate de luptă, cu carabine de asalt. Carabinele erau îndreptate către el, astfel că Holden ridică brațele.

— Nu suntem înarmați, rosti el zâmbind și încercând să pară inofensiv.

Carabinele nu se clintiră, însă căpitanul Yao făcu un pas înainte.

— Bun venit la bordul lui *Donnager,* zise ea. Secund, percheziționează-i.

Militarul avansă tropăind către ei și-i pipăi cu gesturi iuți și profesioniste. Ridică apoi degetul mare în semn de aprobare spre pușcașii spațiali. Aceștia își lăsară în jos carabinele și Holden se strădui să nu ofteze de ușurare.

— Și-acum, căpitane? întrebă el pe un ton degajat.

Yao îl privi încruntată pentru câteva secunde înainte de a răspunde. Părul îi era strâns la spate și puținele șuvițe sure i se întindeau în linii drepte. Bărbatul îi putea citi vârsta în curba maxilarului și în colțurile ochilor. Expresia ei împietrită avea aceeași aroganță tăcută, caracteristică tuturor căpitanilor de

nave pe care-i cunoscuse. Se întrebă ce gândea oare despre el. Se împotrivi imboldului de a-și netezi părul unsuros.

— Secundul Gunderson vă va duce la cabinele în care veți sta, răspunse ea. În scurt timp va sosi cineva care să vă chestioneze.

Secundul Gunderson se întoarse pentru a-i conduce afară din cabină, când Yao vorbi din nou, cu glas ce devenise brusc tăios:

— Domnule Holden, dacă știi ceva, *orice,* despre cele șase nave care te urmăresc, spune acum. În urmă cu o oră le-am anunțat că le acordăm două ore pentru a-și schimba cursul. Deocamdată n-au făcut-o. Peste o oră voi ordona lansarea de torpile. Dacă îți sunt prieteni, i-ai putea salva de multe neplăceri.

Holden clătină apăsat din cap.

— Căpitane, tot ce știu este că au ieșit din Centură când ați pornit spre noi. Nu ne-au vorbit. Bănuim că ar fi locuitori îngrijorați din Centură, care vin să vadă ce se întâmplă.

Yao încuviință. Nu se arăta tulburată de ideea existenței unor martori.

— Poți să-i duci, secund, ordonă ea, apoi se întoarse cu spatele.

Secundul Gunderson fluieră ușor și arătă spre una dintre cele două uși. Echipajul lui Holden îl urmă, escortat de pușcașii spațiali. Străbătând coridoarele din *Donnager,* Holden vedea pentru întâia dată cum arată interiorul unei nave marțiene de război. În Flota NU, nu servise niciodată pe nave de război și în șapte ani intrase doar de trei ori în ele, întotdeauna în docuri și de obicei pentru vreo petrecere. Fiecare centimetru din *Donnager* depășea în precizia execuției orice navă NU în care lucrase vreodată. „Marte le construiește într-adevăr mai bine decât noi.”

— Pe toți dracii, căpitane, zise Amos din spatele lui. Își țin porcăriile al naibii de curate.

— În timpul unui zbor lung, explică Alex, majoritatea echipajului oricum n-are mare lucru de făcut. Iar când n-ai altceva de făcut, dai cu mopul.

— Vezi, de-asta lucrez eu în transportoare, replică mecanicul. Ori freci punți, ori te-mbeți și fuți – și eu știu clar ce vreau.

Pe când mergeau printr-un labirint de coridoare, nava începu să vibreze ușor și gravitația reapăru lent. Începuseră să

accelereze. Holden se lăsă pe călcâie pentru a atinge comenzile de glisare ale bocancilor, dezactivând magneții.

Nu văzură aproape pe nimeni, iar puținii oameni cu care se întâlniră se mișcau iute și tăcuți, abia aruncându-le vreo privire. Șase nave se apropiau de ei, așa că toți erau probabil la posturile de luptă. Când căpitanul Yao spusese că-și va lansa torpilele după o oră, în glasul ei nu existase nici urmă de amenințare. Fusese o simplă declarație, anunțarea unui fapt în sine. Pentru majoritatea tinerilor din *Donnager,* aceasta avea să fie probabil prima dată când luau parte la o confruntare armată... dacă se ajungea la așa ceva. Holden nu credea că se va întâmpla asta.

Se întrebă ce ar fi trebuit să înțeleagă din faptul că Yao era pregătită să distrugă o mână de nave centuriene doar pentru că se apropiau în tăcere. Acest fapt nu sugera că ar fi șovăit să distrugă un transportor de apă precum *Cant,* dacă apreciase că existau motive s-o facă.

Gunderson se opri în fața unei trape pe care scria *OQ117.* Trecu un card prin încuietoare și le făcu semn să intre.

— Mai bine decât mă așteptam, comentă Shed impresionat.

Compartimentul era mare, dacă se luau în considerare standardele navelor. Avea șase cușete pentru accelerație și o măsuță cu patru scaune, fixate de punte cu picioare magnetice. Printr-o ușă deschisă dintr-un batardou se vedea un compartiment mai mic, cu toaletă și chiuvetă. Gunderson și locotenentul pușcașilor spațiali îi urmară înăuntru.

— Pentru moment, aici veți locui, anunță secundul. Pe perete există o consolă de comunicații. Doi oameni ai locotenentului Kelly vor fi permanent lângă trapa de afară. Sunați-i și vor trimite după orice aveți nevoie.

— S-ar putea niște mâncare? întrebă Amos.

— O să vă trimitem. Nu veți ieși de aici decât dacă sunteți chemați. Locotenent Kelly, ai ceva de adăugat?

Șeful pușcașilor spațiali îi măsură rapid din cap până-n picioare.

— Oamenii de afară, rosti el, se află aici pentru a vă proteja, însă vor reacționa neplăcut dacă faceți necazuri. Ați înțeles?

— Am înțeles perfect, locotenente, zise Holden. Nu-ți face griji. Oamenii mei vor fi oaspeții cei mai discreți pe care i-ați avut.

Kelly dădu din cap, aparent recunoscător. Era un profesionist căruia i se dăduse o misiune neplăcută. Holden îl înțelegea perfect. Cunoscuse destui pușcași spațiali ca să știe cât de neplăcuți puteau deveni dacă se simțeau amenințați.

— Locotenente, spuse Gunderson, când pleci, îl poți conduce pe domnul Holden la întâlnire? Eu mai rămân să-i pregătesc pe ceilalți.

Kelly aprobă din cap și-l prinse pe Holden de braț.

— Vino cu mine, domnule, zise el.

— Unde mergem?

— Locotenentul Lopez a solicitat să te vadă imediat ce ajungi la bord. Te conduc la el.

Shed privi agitat de la pușcașul spațial la Holden și înapoi. Naomi încuviință. Holden își spuse că se vor revedea toți și chiar credea că acest lucru era posibil.

Kelly îl conduse cu pas energic prin navă. Nu mai ținea carabina în mâini, ci o lăsase să-i atârne liber pe umăr. Considerase fie că Holden nu-i va face necazuri, fie că-l putea înfrânge cu ușurință, dacă se întâmpla asta.

— Pot să întreb cine este locotenentul Lopez?

— Cel care a cerut să te vadă, replică Kelly.

Se opri în fața unei uși simple, gri, ciocăni o dată, apoi îl duse pe Holden într-un compartiment micuț cu o masă și două scaune ce nu păreau deloc confortabile. Un bărbat cu păr negru pregătea un videorecorder. Flutură vag din mână în direcția unui scaun. Holden se așeză. Scaunul era chiar mai puțin confortabil decât părea.

— Poți pleca, domnule Kelly, spuse bărbatul pe care Holden îl identificase drept Lopez.

Kelly ieși și închise ușa.

După ce-și termină treaba, Lopez se așeză la masă în fața lui Holden și întinse o mână. Holden i-o strânse.

— Eu sunt locotenentul Lopez. Probabil că deja te-a informat Kelly. Lucrez pentru serviciul de informații al Flotei, ceea ce aproape sigur nu ți-a spus. Meseria mea nu e secretă, dar pușcașii sunt învățați să-și țină gura.

Își vârî mâna în buzunar, scoase un pachețel de tablete albe și-și strecură una în gură. Nu-i oferi și lui Holden. Ca efect al pastilei, pupilele i se contractară până deveniră puncte minuscule. Droguri de focalizare. În timpul interogatoriului avea

să observe orice reacție de pe fața lui Holden. Era greu să-l minți.

— Locotenent-major James R. Holden din Montana, spuse el.

Nu fusese o întrebare.

— Da, încuviință oricum Holden.

— Șapte ani în FNU, ultimul post în distrugătorul *Zhang Fei.*

— Exact.

— Dosarul tău consemnează că ai fost demis pentru ofensă la adresa unui ofițer superior, zise Lopez. Destul de banal. L-ai pocnit pe bătrân, Holden? Serios?

— Nu. L-am ratat. Mi-am lovit mâna de un batardou.

— Cum s-a-ntâmplat?

— A fost mai rapid decât mă așteptasem.

— De ce ai încercat așa ceva?

— Îmi revărsam asupra lui disprețul pe care-l simțeam față de mine. Am avut pur și simplu noroc că am sfârșit prin a face rău persoanei care o merita.

— Se pare c-ai meditat nițeluș la episodul acela, observă Lopez fără ca pupilele lui minuscule să i se desprindă de pe chipul lui Holden. Ca terapie?

— În *Canterbury* am avut destul timp să mă gândesc.

Lopez ignoră franchețea lui Holden și spuse:

— Și la ce concluzii ai ajuns după atâta gândire?

— Că de peste o sută de ani Coaliția calcă pe oamenii de aici. Că nu mi-ar plăcea să fiu eu acea cizmă.

— Simpatizezi, așadar, cu APE? întrebă locotenentul Lopez inexpresiv.

— Nu. N-am schimbat taberele. Am încetat să mai joc. N-am renunțat la cetățenia mea. Îmi place Montana. Sunt aici pentru că-mi place să zbor și numai o rablă ruginită centuriană precum *Canterbury* m-ar fi angajat.

Lopez zâmbi pentru prima oară.

— Domnule Holden, ești un bărbat foarte onest.

— Da.

— De ce ai susținut că o navă militară marțiană v-a distrus transportorul?

— N-am susținut așa ceva. Am explicat totul în transmisiune. Atacatorul deținea tehnologie disponibilă numai în flotele planetelor interioare și în dispozitivul care ne-a păcălit să ne oprim am găsit o piesă de hardware FRCM.

— Vom dori s-o vedem.

— Sunteți bineveniți.

— În dosarul tău scrie că ai fost unicul copil într-o organizație familială, zise Lopez, comportându-se de parcă până atunci discutaseră numai despre trecutul lui Holden.

— Da, cinci tați și trei mame.

— Mulți părinți pentru un singur copil, comentă Lopez scoțând altă tabletă.

Marțienilor le plăceau familiile clasice.

— Scutirea de impozite pentru opt adulți care au un singur copil le-a permis să dețină nouă hectare de teren agricol. Pe Pământ trăiesc peste treizeci de miliarde de oameni. Nouă hectare înseamnă un parc național, răspunse Holden. În plus, combinarea de ADN-uri este legală. Nu sunt părinți doar cu numele.

— Cum au decis cine să poarte sarcina?

— Mama Elise avea pelvisul cel mai lat.

Lopez vârî în gură a doua tabletă și o supse câteva secunde. Înainte de a pune altă întrebare, puntea se zgudui. Videorecorderul se clătină pe brațul extensibil.

— Lansări de torpile? întrebă Holden. Bănuiesc că navele centuriene n-au schimbat cursul.

— Ceva opinii în privința aceasta, domnule Holden?

— Doar că păreți destul de dispuși să distrugeți nave centuriene.

— Ne-ați pus într-o situație în care nu ne putem permite să părem slabi. În urma acuzațiilor tale, mulți au o părere proastă despre noi.

Holden ridică din umeri. Dacă bărbatul căuta pe chipul lui remușcare sau vinovăție, n-avea noroc. Navele centuriene știuseră către ce se îndreptau. Nu schimbaseră cursul. Cu toate acestea, ceva îl deranja.

— Poate că vă urăsc de moarte, totuși este greu să găsești destui sinucigași ca să asiguri echipaje pentru șase nave, spuse el. Poate au impresia că pot scăpa de torpile.

Lopez nu se clinti; trupul îi era nefiresc de rigid din cauza drogurilor de focalizare care-i curgeau prin vene.

— Noi…, începu el să spună.

În clipa aceea alarma generală a navei răsună asurzitor în micul compartiment din metal.

— Dumnezeule! zise Holden. Au *răspuns* focului?

Lopez tresări ca și cum s-ar fi trezit dintr-o reverie. Se sculă și apăsă butonul intercomului de lângă ușă. Peste câteva secunde apăru un pușcaș spațial.

— Du-l pe domnul Holden înapoi în cabina lui, spuse Lopez și ieși în fugă.

Pușcașul arătă cu țeava carabinei spre coridor. Chipul îi era împietrit.

„Totu-i numai joc și voie bună, până când cineva răspunde focului”, gândi Holden.

•

Naomi bătu cu palma pe cușeta de lângă ea și zâmbi.

— Ți-a înfipt ace sub unghii? îl întrebă.

— Nu, ba chiar a fost surprinzător de uman pentru un expert în contrainformații, răspunse Holden. Bineînțeles, n-a avut timp decât pentru încălzire. Ați aflat ceva despre navele celelalte?

— Nu, zise Alex, dar alarma aceea înseamnă că brusc au început să le ia în serios.

— Ce tâmpenie, spuse încet Shed. Să zbori prin spațiu în cutiile astea din metal și dup-aia să-ncerci să le găurești pe ale inamicului. Ați văzut vreodată efectele decompresiunii și expunerii la vid pe termen lung? Toate vasele capilare din ochi și din piele ți se sparg. Distrugerea țesuturilor pulmonare poate cauza pneumonii serioase, urmate de leziuni similare celor cauzate de emfizem. Asta dacă nu mori pur și simplu.

— Al dracu’ de liniștitor ai fost, doctore, pufni Amos. Mulțumesc tare mult.

Nava vibră brusc într-un ritm sincopat, dar foarte rapid. Alex îl privi pe Holden cu ochii cât cepele.

— Asta a fost foc de la rețeaua defensivă punctiformă, zise el. Asta-nseamnă torpile care se apropie. Ar fi bine să vă legați strâns centurile, copilași. Nava ar putea face niște manevre violente.

Cu excepția lui Holden, toți erau deja fixați în cușete. Bărbatul își legă și el centurile.

— Rahat! se plânse pilotul. Totul se-ntâmplă la numai câteva mii de kilometri depărtare și noi n-avem niciun fel de acces vizual. Nu vom ști dacă ceva a trecut prin barajul defensiv decât după ce perforează carcasa.

— Băi băiete, da’ toți ați devenit un izvor de voioșie, zise apăsat Amos.

Shed căscase ochii larg și era foarte palid. Holden clătină din cap.

— Nu se va-ntâmpla nimic, spuse el. Nava asta e invulnerabilă. Indiferent cui aparțin navele atacatoare, nu pot oferi decât un spectacol de calitate, nimic mai mult.

— Cu tot respectul, căpitane, zise Naomi, dar indiferent cui aparțin navele alea, ar fi trebuit să fie deja distruse, or, nu s-a-ntâmplat asta.

Continuară să se audă zgomotele îndepărtate de luptă. Huruitul ocazional al lansării unei torpile. Vibrațiile aproape constante ale tunurilor defensive punctiforme de mare viteză. Holden nu își dădu seama că adormise decât atunci când îl trezi un bubuit asurzitor. Amos și Alex răcneau. Shed zbiera.

— Ce s-a-ntâmplat? țipă Holden, încercând să se facă auzit peste vacarm.

— Am fost loviți! urlă pilotul. Asta a fost o lovitură de torpilă!

Gravitația dispăru brusc. *Donnager* își oprise motoarele. Sau îi fuseseră distruse.

— Căcat, căcat, căcat! continua Amos să răcnească.

Cel puțin Shed se oprise din zbierat. Se uita cu ochii larg deschiși, alb ca varul. Holden își desfăcu cataramele și se împinse către consola de comunicații.

— Ce faci, Jim? strigă Naomi.

— Trebuie să aflăm ce se-ntâmplă, răspunse el peste umăr.

Când ajunse la batardoul de lângă trapă, apăsă butonul de apel de pe consola de comunicații. Nu primi niciun răspuns. Îl apăsă din nou, după care începu să bată cu pumnii în trapă. Nu apăru nimeni.

— Unde-s blestemații ăia de pușcași spațiali?

Luminile păliră, apoi se reaprinseră. După aceea, din nou și din nou, într-o cadență lentă.

— Salve de turele gauss, mormăi Alex stupefiat. Rahat, asta e LIP.

În istoria Coaliției, nicio navă de război nu se angajase vreodată într-o luptă în proximitate. Se întâmpla însă acum, când tunurile mari ale navei trăgeau, ceea ce însemna că distanța era suficient de mică încât să fie viabil armamentul neghidat. Sute sau chiar zeci de kilometri, în niciun caz mii.

Cumva navele centuriene supraviețuiseră ploii de torpile lansate de *Donnager.*

— La dracu', sunt singurul care crede că nu e adevărat? zise mecanicul cu un ton de panică în glas.

Donnager începu să răsune ca un gong lovit în mod repetat de un ciocan masiv. Foc de răspuns.

Proiectilul gauss care-l ucise pe Shed nu făcu absolut niciun zgomot. Ca într-un spectacol de iluzionism, două găuri perfect rotunde apărură de ambele părți ale cabinei, de o parte și de alta a unei linii care intersecta cușeta lui Shed. Tehnicianul medical stătuse întins acolo, iar în clipa următoare capul îi dispăruse de la mărul lui Adam în sus. Sânge arterial țâșni afară într-un nor roșu, se înșiră în două linii subțiri, apoi se învolbură către găurile din pereții cabinei odată cu aerul care năvălea afară.

CAPITOLUL 12

Miller

Miller lucrase doisprezece ani în securitate. Violența și moartea nu îi erau străine. Bărbați și femei. Animale. Copii. Odată ținuse de mână o femeie în ultimele ei clipe de viață. Detectivul ucisese doi oameni, iar dacă închidea ochii și se gândea, le putea vedea chipurile în agonie. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi răspuns că puține lucruri îl mai puteau zgudui.

Dar până atunci nu asistase niciodată la începutul unui război.

Localul Distinguished Hyacinth era în iureșul schimbului de ture. Bărbați și femei în uniforme de securitate – majoritatea din Star Helix, dar și din câteva companii mai mici – fie își beau păhărelul de după program și se destindeau, fie făceau ture la bufet ca să ia cafea, fungi texturați în sos de zahăr, cârnați conținând carne în proporție de poate unu la mie. Miller mesteca un cârnat și privea ecranul mural. Capul unui purtător de cuvânt al Star Helix privea cu sinceritate în obiectivul videocamerei, radiind calm și siguranță în timp ce explica felul cum totul se duce de râpă.

— Scanări preliminare sugerează că explozia a fost rezultatul unei tentative eșuate de a conecta un dispozitiv nuclear la stația de andocare. Oficialii din guvernul marțian au descris incidentul ca fiind „o presupusă acțiune teroristă” și au refuzat să facă orice comentarii până la încheierea anchetei.

— Altul, rosti Havelock din spatele detectivului. Până la urmă să știi că unul dintre cretinii ăia o s-o nimerească.

Miller se răsuci și-i făcu semn spre scaunul de alături. Pământeanul se așeză.

— Va fi o zi interesantă, spuse detectivul. Tocmai voiam să te contactez.

— Mda, îmi pare rău, mormăi partenerul lui. M-am trezit cam târziu.

— Vreo știre despre transfer?

— Nu. Se pare că cererea mea zace pe vreun birou din Olympus. Dar tu? Vreo noutate în cazul special cu fata?

— Deocamdată nimic. Uite care-i treaba, motivul pentru care am vrut să ne-ntâlnim înainte de a intra... Trebuie să-mi iau două zile libere, să-ncerc să urmăresc niște piste despre Julie. Cu toate rahaturile astea care se-ntâmplă acum, Shaddid mi-a interzis să investighez.

— Însă tu o ignori, spuse Havelock.

Nu fusese o întrebare.

— Ceva nu e-n regulă cu cazul ăsta.

— Cum te pot ajuta eu?

— Vreau să m-acoperi.

— Cum anume? Nu le pot spune că ești bolnav. Au acces la dosarul tău medical, la fel ca toată lumea.

— Spune-le că m-am îmbătat mult în ultima vreme. C-a venit Candace. Fosta mea soție.

Havelock mestecă încruntat din cârnat, apoi clătină încet din cap – nu în semn de refuz, ci ca preambul la o întrebare. Detectivul așteptă.

— Îmi spui c-ai prefera ca șefa să creadă că absentezi de la muncă fiindcă te-a lovit o criză sentimentală mai degrabă decât că lucrezi la cazul pe care ți l-a însărcinat chiar ea? Nu mă prind...

Miller își umezi buzele și se aplecă în față, punându-și coatele pe masa netedă și alburie. Cineva zgâriase un desen pe ea. Un cerc divizat. Iar acesta era un bar al polițiștilor.

— Nu-mi dau seama exact care e schema, zise el. Sunt mai multe chestii care se leagă cumva, dar încă nu știu sigur cum anume. Până nu știu mai multe, trebuie să fiu discret. Un tip o arde cu fosta lui soție și pentru câteva zile se îneacă în băutură. Chestia asta n-o să alarmeze pe nimeni.

Havelock clătină iarăși din cap, de data aceasta cu ușoară neîncredere. Dacă ar fi fost centurian, ar fi făcut acel gest din mâini specific celor crescuți în Centură. Nefăcându-l, era unul dintre sutele de feluri în care se putea trăda cineva care nu era din partea locului. Imaginea de pe monitorul mural arătă o femeie blondă în uniformă sobră. Purtătorul de cuvânt vorbea despre răspunsul tactic al Flotei marțiene și se întreba dacă APE se afla în spatele creșterii vandalismului. Așa numea ea detonarea accidentală a unui reactor de fuziune supraîncărcat de către cel care tocmai meșterea un mecanism exploziv capcană: vandalism.

— Mi se pare ilogic, spuse Havelock și pentru o clipă Miller nu știu dacă se referea la acțiunile de gherilă ale centurienilor sau la favoarea pe care i-o ceruse. Serios! Ce face Pământul? Uite câte rahaturi se-ntâmplă și n-auzim un cuvințel din partea lor.

— De ce-ar comenta? Disputa este între Marte și Centură.

— Când a îngăduit ultima dată Pământul să se întâmple ceva foarte important fără să intervină? întrebă Havelock și oftă. Bine. Ești prea beat ca să vii la muncă. Viața ta personală este praf și pulbere. O să-ncerc să te-acopăr.

— Numai două zile.

— Ai grijă să te-ntorci înainte să-i vină cuiva ideea că acum e ocazia perfectă ca un glonț rătăcit să-l curețe pe polițistul pământean.

— Așa o să fac, zise Miller și se ridică. Fii totuși cu ochii-n patru.

— Nu e nevoie să-mi zici de două ori.

•

Centrul Ceres pentru jiu-jitsu se afla în vecinătatea portului, acolo unde gravitația creată de rotație avea valoarea maximă. Borta era un fost depozit, acum reamenajat, datând dinaintea marii rotații – un cilindru retezat pe lung, a cărui podea fusese montată cam la o treime de circumferință. De plafonul arcuit atârnau rackuri ce conțineau diverse modele de bastoane, săbii din bambus și cuțite din plastic boante, pentru antrenament. Piatra lustruită răsuna de gemetele celor care se antrenau la aparatele de forță și de bufnetele slabe ale unei femei care lovea un sac masiv de box ceva mai departe. Pe salteaua centrală, trei elevi discutau în surdină.

Peretele frontal era acoperit de fotografii de ambele părți ale ușii. Soldați în uniformă. Agenți de securitate din mai multe corporații centuriene. Câteva imagini cu indivizi de pe planetele interioare. Plăcuțe ce comemorau clasări în competiții. O pagină scrisă mărunt care rezuma istoria sălii.

O elevă scoase un strigăt și se prăbuși, trăgându-și oponentul pe saltea. Cel rămas în picioare aplaudă și-i ajută să se ridice. Miller examină fotografiile de pe perete, sperând s-o găsească pe Julie.

— Te pot ajuta cu ceva?

Bărbatul era cu o jumătate de cap mai scund decât detectivul și de cel puțin două ori mai lat în spate. Conformația ar fi trebuit

să-l facă să arate ca un pământean, însă toate celelalte caracteristici ale sale indicau fără dubiu că era centurian. Purta un tricou de sport alb, care făcea ca pielea să-i pară încă și mai întunecată. Zâmbea plin de curiozitate și la fel de senin ca un prădător bine hrănit. Miller îl salută printr-o înclinare de cap.

— Sunt detectivul Miller, se prezentă el. Mă ocup de securitatea stației. Doream niște informații despre unul dintre elevii centrului.

— Este o anchetă oficială? întrebă bărbatul.

— Mă tem că da.

— Atunci va trebui să-mi arăți un mandat.

Miller surâse. Bărbatul îi răspunse în același fel.

— Fără mandat nu oferim niciun fel de informații despre elevii noștri, spuse el. Politica sălii.

— Vă spun cât se poate de serios că respect politica sălii, spuse Miller. Doar că... unele părți din această anchetă sunt poate nițel mai oficiale decât altele. Fata n-a intrat în bucluc. N-a făcut absolut nimic, însă familia ei de pe Lună dorește să fie găsită.

— Să înțeleg că este vorba despre o răpire, spuse bărbatul încrucișându-și brațele.

Chipul senin al acestuia devenise rece și rigid.

— Doar partea oficială, replică Miller. Pot obține un mandat și putem derula acțiunea prin canalele oficiale. Atunci însă va trebui să-i raportez șefei mele. Cu cât va știi mai multe, cu atât mai puțin spațiu de manevră voi avea eu.

Bărbatul nu reacționă. Nemișcarea lui era descurajantă. Miller se strădui să-și țină în frâu neastâmpărul. Femeia care boxa la sacul greu din capătul îndepărtat al sălii execută o serie rapidă de lovituri succesive, însoțite de strigăte.

— Despre cine e vorba? întrebă bărbatul.

— Julie Mao, răspunse Miller.

După reacția pe care o primi, ar fi putut la fel de bine să spună că o căuta pe mama lui Buddha.

— Cred c-a dat de necazuri, se grăbi el să adauge.

— Și de ce v-ar păsa de ea?

— Nu știu răspunsul la întrebarea asta, zise detectivul. Eu mă ocup pur și simplu de un caz. Dacă nu vrei să mă ajuți, atunci asta e.

— Iar tu vei merge să-ți obții mandatul. Să derulezi ancheta prin canalele oficiale.

Miller își scoase pălăria, își trecu mâna lungă și subțire prin păr, apoi își puse pălăria la loc.

— Probabil că nu.

— Arată-mi legitimația, îi ceru bărbatul.

Miller își scoase terminalul și-l lăsă pe bărbat să-i verifice identitatea. Acesta îi restitui terminalul și îi arătă o ușiță aflată în spatele sacilor grei de box. Detectivul porni într-acolo.

Odăița era ticsită. Un birou mic din laminat, care avea în loc de scaun o sferă moale. Două taburete ca cele pe care le vezi prin baruri. Un fișet cu un dispozitiv mic, care duhnea a ozon și a ulei și care producea probabil plăcuțele și diplomele.

— De ce o caută familia? întrebă bărbatul așezându-se pe sferă.

Aceasta juca rolul de scaun, dar cel care stătea pe ea trebuia să își mențină permanent echilibrul. Un loc unde să te odihnești fără ca în realitate să te odihnești de fapt.

— Părinții cred că Julie poate avea necazuri. Cel puțin așa au spus și deocamdată n-am motiv să nu-i cred.

— Ce fel de necazuri?

— Nu știu. Știu doar că fata a fost în stație. Știu c-a plecat spre Tycho, iar după aceea – nimic.

— Familia o dorește înapoi în stația lor?

Bărbatul știa cine era familia fetei. Miller reținu informația fără măcar să clipească.

— Nu cred, zise el. Ultimul mesaj pe care fata l-a primit de la ei a fost direcționat prin Lună.

— Din adâncul puțului.

Rostise acele cuvinte de parcă ar fi vorbit despre o boală.

— Caut pe oricine știe cu cine a plecat. Dacă a fugit cu gândul să se ascundă, unde a plecat și când intenționa să ajungă acolo? Dacă se află în raza vreunui fascicul îngust.

— Nu știu nimic din toate astea, răspunse bărbatul.

— Cunoști pe cineva cu care mi-ar fi util să vorbesc?

Urmă o pauză.

— Poate. O să încerc să aflu.

— Ce altceva îmi poți spune despre ea?

— A venit la sală acum cinci ani. Era… furioasă când a apărut. Nedisciplinată.

— A progresat, comentă Miller. Centura maro, nu?

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Sunt polițist, îi reaminti Miller. Meseria mea este să aflu diverse lucruri.

— A progresat, da. Fusese atacată. Imediat după ce ajunsese în Centură. A avut grijă ca incidentul să nu se mai repete.

— Atacată, repetă detectivul analizând tonul celuilalt. Violată?

— N-am întrebat. Se antrena intens, chiar și când lipsea din stație. Îți poți da seama când oamenii sar peste antrenamente. Se întorc mai lipsiți de energie. Cu ea nu s-a întâmplat asta niciodată.

— O fată dură. Bravo ei. Avea prieteni? Oameni cu care se antrena?

— Puțini. Nu știu de niciun iubit. Presupun că asta ar fi fost următoarea întrebare.

— Ciudat. O fată ca ea…

— „Ca ea” – cum adică?

— Drăguță, zise Miller. Competentă. Inteligentă. Dedicată. Cine n-ar dori să fie cu o asemenea persoană?

— Poate că nu a întâlnit omul potrivit.

Bărbatul rostise acele cuvinte cu un soi de amuzament. Miller strânse din umeri, simțindu-se cumva stânjenit.

— Ce anume lucra? întrebă el.

— În cargoboturi ușoare. Nu știu să fi avut vreo specializare anume. Am rămas cu impresia că pleca atunci când apărea o necesitate.

— Așadar nu lucra pe o rută regulată?

— Asta a fost impresia mea.

— Cu navele cui lucra? Avea un cargobot anume sau accepta orice contract? Lucra cu o companie anume?

— O să mă interesez, zise bărbatul.

— Curier pentru APE?

— O să încerc să aflu, spuse bărbatul.

•

În după-amiaza aceea, capul de afiș al știrilor era ținut de Phoebe. Fusese lovită stația științifică de acolo – cea la care centurienii nu aveau nici măcar dreptul să andocheze. Raportul oficial arăta că jumătate dintre locuitorii bazei muriseră, iar restul dispăruseră. Deocamdată nimeni nu revendicase atacul, dar părerea generală era că o grupare centuriană – poate APE,

poate alta – izbutise până la urmă un act de „vandalism” soldat cu morți. În borta lui, Miller bea și urmărea știrile.

Totul se ducea dracului. Transmisiunile piraterești de la APE care chemau la război. Acțiunile de gherilă care răbufneau. Totul. Urma să vină un moment când Marte n-avea să le mai ignore. Iar când Marte trecea la acțiune, n-avea să mai conteze dacă Pământul făcea la fel. Avea să fie primul război real în Centură. Catastrofa se apropia și niciuna dintre părți nu părea să înțeleagă cât de vulnerabile erau. Iar el nu putea face nimic – absolut nimic, fir-ar a dracului! – ca să oprească dezastrul. Nu putea nici măcar să-i încetinească venirea.

Julie Mao îi surâdea din fotografie, cu iahtul pe fundal. Fusese atacată, spusese bărbatul din sala de jiu-jitsu. În dosarul ei nu exista nicio menționare a unui asemenea incident. Poate că voiseră s-o jefuiască. Era posibil să fi fost ceva mult mai rău. Miller cunoscuse multe victime și le clasifica în trei categorii. Din prima făceau parte cele care pretindeau că nu se întâmplase nimic, sau că orice s-ar fi întâmplat fusese lipsit de importanță. În categoria aceea intra mai bine de jumătate dintre oamenii cu care stătuse de vorbă. Urmau apoi specialiștii, cei care considerau că abuzul la care fuseseră supuși le dădea dreptul să acționeze așa cum credeau de cuviință. În categoria aceasta intra majoritatea celor rămași.

Poate cinci la sută, poate mai puțin, erau cei care înghițeau, învățau lecția și mergeau mai departe. Cei ca Julie. Cei buni.

Soneria de la intrare răsună la trei ore după ce programul oficial de lucru al detectivului se încheiase. Miller se ridică mai puțin sigur pe picioare decât se așteptase. Numără sticlele goale de pe masă. Erau mai multe decât crezuse. Șovăi o clipă, întrebându-se dacă să deschidă ușa ori să arunce mai întâi sticlele în containerul de reciclare. Soneria se auzi din nou. Merse să deschidă. Dacă era cineva de la secție, se aștepta oricum să-l găsească beat. Nu avea niciun motiv să-i dezamăgească.

Fața era familiară: ciuruită de vestigiile acneei, stăpână pe sine. Brasarda APE a bărbatului din bar. Cel care decisese uciderea lui Mateo Judd.

Polițistul.

— Bună seara, rosti Miller.

— Domnule detectiv Miller, spuse bărbatul, cred c-am pornit cu stângul în prima noastră întâlnire. Sper să putem încerca din nou.

— Așa e.

— Pot să intru?

— Nu obișnuiesc să-i poftesc pe străini în casă. Nu știu nici măcar cum te cheamă.

— Anderson Dawes, zise bărbatul. Sunt reprezentantul Alianței Planetelor Exterioare pentru Ceres. Cred că ne-am putea ajuta reciproc. Pot să intru?

Miller se retrase și vizitatorul neanunțat păși înăuntru. Dawes cercetă interiorul bortei în răstimpul a două răsuflări lente, apoi se așeză ca și cum sticlele și mirosul de bere stătută ar fi fost ceva obișnuit. Blestemându-se în gând și dorindu-și să nu fi fost atât de matolit, detectivul se așeză în fața lui.

— Am nevoie de o favoare din partea ta, zise Dawes. Sunt dispus să plătesc. Nu cu bani, desigur. Cu informații.

— Ce vrei?

— Să n-o mai cauți pe Juliette Mao.

— Nu e de vânzare.

— Încerc să nu las spiritele să se încingă, domnule detectiv, spuse Dawes. Ar trebui să m-asculți.

Miller se apleca în față sprijinindu-și coatele pe masă. Serenisimul instructor de jiu-jitsu lucra pentru APE? Așa părea să sugereze momentul vizitei lui Dawes. Miller nu pierdu din vedere acest fapt, dar nu comentă nimic.

— Mao a lucrat pentru noi, urmă Dawes. Asta cred că ai dedus deja.

— Mai mult sau mai puțin. Știi unde este?

— Nu. O căutăm. *Noi* trebuie să fim cei care o găsesc. Nu tu.

Miller clătină din cap. Exista un răspuns pe măsura acelei afirmații. Cuvintele erau undeva acolo, încurcate în hățișurile minții lui împâclite. Dacă n-ar fi fost atât de amețit…

— Tu ești unul dintre *ei,* domnule detective. Poate că ai trăit toată viața aici, dar salariul îți este plătit de o corporație de pe planetele interioare. Nu, ai răbdare! Nu te învinuiesc, înțeleg cum este. Ți-au oferit exact ce-ți doreai – un loc de muncă. Dar… în clipa de față pășim pe un teren fragil. *Canterbury.* Elementele radicale din Centură cheamă la război.

— Stația Phoebe.

— Da, ne vor învinovăți și pentru ea. Adaugă la asta fiica risipitoare a unei corporații de pe Lună…

— Crezi că i s-a întâmplat ceva.

— Era în *Scopuli,* spuse Dawes, iar când Miller nu reacționă imediat, adăugă: Cargobotul pe care Marte l-a folosit ca momeală când a distrus *Canterbury.*

Detectivul analiză îndelung informația: apoi începu să fluiere încet.

— Nu știm ce s-a-ntâmplat, continuă Dawes. Până nu aflăm, nu te putem lăsa să tulburi apele. Și-așa sunt destul de nămoloase.

— Și ce informație îmi oferi? întrebă Miller. Facem un troc, nu?

— O să-ți spun ce aflăm. După ce o găsim.

Miller chicoti și bărbatul continuă:

— Este o ofertă generoasă, ținând seama de ceea ce reprezinți. Un angajat al lui Marte. Partenerul unui pământean. Unii ar considera toate astea de ajuns ca să fii luat și tu drept dușman.

— Dar nu și tu.

— Cred că noi doi ne dorim în esență aceleași lucruri. Stabilitate. Siguranță. Vremurile imprevizibile creează alianțe imprevizibile.

— Două întrebări vreau să-ți pun.

Dawes își desfăcu larg brațele, așteptând.

— Cine a furat echipamentele anti-revolte? întrebă Miller.

— Echipamentele anti-revolte?

— Înainte de distrugerea navei *Canterbury,* cineva ne-a furat echipamentele respective. Poate c-a vrut să înarmeze soldați pentru controlul maselor. Sau poate că n-a vrut ca acestea să poată fi controlate. Cine le-a luat? De ce?

— N-am fost noi.

— Ăsta nu e un răspuns. Să-ncerc altceva. Ce s-a întâmplat cu Societatea „Creanga de aur”?

Dawes îl privi derutat.

— Loca Greiga? Sohiro? insistă Miller.

Dawes deschise gura, apoi o închise la loc. Detectivul își aruncă berea în containerul de reciclare.

— N-am nimic personal cu tine, prietene, rosti el, dar tehnicile tale de investigare nu mă impresionează. Ce te face să crezi c-o poți găsi?

— N-a fost un test corect, replică Dawes. Lasă-mă câteva zile și-o să-ți dau niște răspunsuri.

— În cazul ăsta, o să stăm de vorbă la momentul respectiv. O să-ncerc să nu stârnesc un război total până atunci, dar nu abandonez cazul Juliei. Acum poți să pleci.

Dawes se sculă. Avea o expresie acră.

— Faci o greșeală, spuse el.

— N-ar fi prima.

După plecarea lui, Miller rămase așezat la masă. Fusese un idiot. Mai rău încă, dovedise îngăduință prea mare față de propria-i persoană. Își băuse mințile, în loc să lucreze. În loc s-o găsească pe Julie. Acum însă știa mai multe. *Scopuli. Canterbury.* Mai multe linii ce uneau punctele.

Aruncă sticlele goale, făcu un duș și-și scoase terminalul. Căută tot ce putea fi găsit despre nava Juliei. După o oră avu o nouă bănuială, un gând neliniștitor care, examinat, se transforma în teamă. Către miezul nopții, apelă borta lui Havelock.

Partenerul lui răspunse abia după vreo două minute. Apăru ciufulit și cu ochii lipiți de somn.

— Miller?

— Eu sunt. Mai ai zile de vacanță?

— Puține.

— Concediul medical?

— E neatins.

— Ia-l, spuse Miller. Ia-l imediat. Pleacă din stație. Du-te într-un loc sigur, dacă-l găsești. Într-un loc unde pământenii nu vor fi în pericol dacă lucrurile se-mput.

— Nu-nțeleg. Ce tot vorbești acolo?

— În seara asta m-a vizitat un agent APE. A încercat să mă convingă să renunț la misiunea de răpire. Cred… cred că era neliniștit. Cred că era speriat.

Havelock tăcu o clipă, până ce cuvintele îi pătrunseră prin pâcla somnului.

— Doamne, zise el. Ce ar putea să înfricoșeze așa de tare o organizație ca APE?

CAPITOLUL 13

Holden

Holden îngheță privind sângele care gâlgâia din gâtlejul lui Shed, pentru ca după aceea să unduiască aidoma unui fuior de fum într-un exhaustor. Zgomotele bătăliei începură să se stingă pe măsură ce aerul părăsea cabina. Urechile îi pulsară, apoi îl durură înfiorător, de parcă timpanele i-ar fi fost perforate. Pe când se lupta să se desprindă din centurile cușetei, privi spre Alex. Pilotul urla ceva, dar sunetele nu puteau fi auzite prin aerul rarefiat. Naomi și Amos ieșiseră deja din cușetele lor și se propulsaseră de-a curmezișul cabinei spre cele două găuri. Amos avea o tavă din plastic într-o mână. Naomi ținea un dosar alb cu trei divizoare. Holden se holbă la ei pentru o jumătate de secundă, timpul de care avu nevoie ca să înțeleagă ce făceau. Lumea se îngusta, iar vederea periferică îi era inundată de stele și întuneric.

Până se desfăcu din centuri, Amos și Naomi acoperiseră deja găurile cu plasturi improvizați. În cabină răsunau două șuierături ascuțite, provocate de aerul care încerca să iasă prin etanșările imperfecte. Holden își recăpătă văzul normal odată cu creșterea presiunii aerului. Gâfâia opintit încercând să-și recapete suflul. Volumul sonor din cabină crescu lent și țipetele de ajutor ale lui Naomi deveniră audibile.

— Jim, zbieră ea, deschide chesonul pentru situații de urgență!

Îi făcu semn spre un panou micuț, roșu cu galben, de pe batardoul de lângă cușeta lui de accelerație. Anii de antrenament la bordul navelor îl ajutară să înfrângă anoxia și depresurizarea, iar bărbatul smuci plăcuța sigilatoare a chesonului și deschise ușa. Înăuntru se afla o trusă de prim ajutor pe care se vedea străvechiul simbol al crucii roșii, mai multe măști de oxigen și o pungă sigilată, conținând discuri din plastic dur, atașată de un pistol cu adeziv. Dispozitivul pentru etanșări de avarie. Holden îl înhăță.

— Numai pistolul! răcni Naomi.

Bărbatul nu era sigur dacă glasul ei suna îndepărtat din cauza aerului rarefiat sau pentru că scăderea presiunii îi perforase lui timpanele.

Desfăcu pistolul de punga cu discuri și i-l aruncă. Naomi aplică în jurul dosarului o dâră de adeziv etanșator cu efect rapid, apoi îi azvârli instrumentul lui Amos. Acesta îl prinse din aer și etanșă perimetrul tăvii de plastic. Fluierăturile încetară și fură înlocuite de șuieratul sistemului atmosferic, care se străduia să readucă presiunea la nivelul normal. Trecuseră cincisprezece secunde.

Toți se uitară spre Shed. În absența vidului, sângele îi ieșea din gâtlej într-o sferă roșie, curgătoare – o caricatură hidoasă a capului.

— Doamne Dumnezeule, rosti Amos luându-și ochii de la tehnician și îndreptându-i spre Naomi.

Scrâșni din dinți și clătină din cap:

— Ce…

— O salvă gauss, îi răspunse Alex. Navele alea au tunuri electromagnetice.

— Nave *centuriene* cu tunuri *electromagnetice*? zise mecanicul. Centura are o Flotă militară și mie nu mi-a spus nimeni?

— Jim, atât coridorul din exteriorul nostru, cât și cabina din cealaltă parte sunt acum în condiții de vid, spuse Naomi. Nava este compromisă.

Holden dădu să răspundă, apoi privi dosarul lipit de femeie peste gaura din perete. Pe coperta albă era scris cu litere negre: PROCEDURI DE URGENȚĂ FRCM. Își stăvili un hohot de râs care, cu certitudine, ar fi fost luat drept un acces de nebunie.

— Jim! zise Naomi îngrijorată.

— Sunt în regulă, răspunse el și inspiră adânc. Cât vor rezista peticele alea?

Naomi ridică din umeri, apoi își legă părul la spate cu o bandă elastică roșie.

— Mai mult decât va dura aerul. Dacă împrejurul nostru este vid, înseamnă că oxigenul din cabină provine de la buteliile pentru avarie. Nu mai merg reciclatoarele. Nu știu ce rezerve au cabinele, dar nu vor ajunge pentru mai mult de două ore.

— Bine-ar fi fost dac-am fi purtat căcaturile alea de costume spațiale, mormăi Amos.

— Oricum n-ar fi contat prea mult, replică pilotul. Dacă veneam aici îmbrăcați în ele, ne-ar fi pus cu siguranță să le scoatem.

— Am fi putut încerca, insistă Amos.

— Partenere, dacă vrei să te-ntorci în timp și s-o faci, n-ai decât.

— Hei! zise apăsat Naomi, dar nu mai adăugă absolut nimic.

Nimeni nu vorbea despre Shed. Se străduiau din răsputeri să nu-i privească trupul. Holden își drese glasul pentru a-i face atenți, după care pluti spre cușeta lui Shed însoțit de privirile celorlalți. Se opri o clipă, dându-le tuturor răgazul să vadă bine corpul decapitat, apoi scoase o pătură din sertarul de depozitare de sub cușetă și o prinse cu centurile peste cadavrul tehnicianului.

— Shed e mort, iar noi suntem în pericol. Discuțiile în contradictoriu nu ne vor prelungi viața nici măcar cu o secundă, zise el privindu-i pe rând pe fiecare. Ce e de făcut?

Nimeni nu răspunse. Holden se întoarse mai întâi către Naomi.

— Ce putem face în clipa de față ca să câștigăm mai mult timp? întrebă el.

— O să caut oxigenul pentru avarii. Cabina este pentru șase persoane, iar noi suntem numai… suntem numai patru. Poate c-aș putea micșora debitul, prelungind astfel timpul.

— Bine gândit. Mulțumesc. Alex?

— Dacă au mai scăpat și alții în afară de noi, vor începe să caute supraviețuitorii. O să bat în batardou. Fiind vid, nu vor auzi zgomotul, dar sunetul se va propaga prin metal dacă au mai rămas cabine cu aer.

— O idee bună. Refuz să cred că suntem singurii supraviețuitori din nava asta, zise Holden și se răsuci spre mecanic. Amos?

— S-arunc un ochi pe consola aia de comunicații. Poate că reușim să contactăm puntea sau intervențiile în caz de avarie sau… la naiba, *orice*!

— Mulțumesc. Aștept cu nerăbdare să afle cineva că suntem aici.

Toți trecură la treabă, iar Holden rămase plutind lângă Shed. Naomi începu să smulgă panourile de acces de pe batardouri. Alex se întinse pe podea și izbi în perete cu bocancii. Cabina

vibra ușor la fiecare lovitură. Amos scoase din buzunar o unealtă universală și începu să demonteze consola de comunicații.

După ce se asigură că nu îl vede nimeni, Holden puse o mână pe umărul lui Shed, chiar sub pata roșie care se lățea pe pătură.

— Îmi pare rău, șopti el spre cadavru.

Ochii îi ardeau și-i frecă apăsat cu încheieturile degetelor mari.

Unitatea de comunicații, care atârna de fire afară din perete, bâzâi o dată, puternic. Amos țipă și se îndepărtă de ea dintr-o țâșnitură, plutind prin cabină. Holden îl prinse și aproape că-și dislocă umărul încercând să oprească forța produsă de cele 120 de kilograme ale mecanicului pământean. Dispozitivul de comunicații bâzâi din nou. Holden îi dădu drumul lui Amos și se îndreptă spre aparat. Lângă butonul alb al consolei pâlpâia un led galben. Apăsă pe buton. Aparatul învie și se auzi glasul locotenentului Kelly.

— Îndepărtați-vă de trapă, zise el. Intrăm.

— Prindeți-vă de ceva! strigă Holden spre echipajul lui, după care apucă o curea a cușetei și-o înfășură în jurul mâinii și al brațului.

Când trapa se deschise, Holden se aștepta ca aerul să năvălească afară. Se auzi însă doar un pocnet puternic și presiunea scăzu puțin, poate pentru o secundă. Pe coridor fuseseră lipite etanș de pereți foi groase de plastic, care formau o ecluză. Pereții acesteia se bombară periculos spre exterior din cauza presiunii aerului din cabina lor, dar rezistară. În ecluză, locotenentul Kelly și trei pușcași spațiali purtau costume blindate rezistente în vid și suficient armament ca să lupte în câteva mici războaie.

Pușcașii intrară iute în cabină, cu armele gata să deschidă focul, apoi etanșară trapa. Unul dintre ei îi aruncă lui Holden o geantă mare.

— Cinci costume de vid, zise Kelly. Îmbrăcați-le.

Ochii i se îndreptară către pătura pătată de sânge care-l acoperea pe Shed, apoi spre improvizațiile de petice etanșatoare de pe pereți.

— Victime?

— Medicul nostru, răspunse Holden. Shed Garvey.

— Ce dracu’ se-ntâmplă? întrebă Amos. Cine-s ăștia care vă fac franjuri frumusețe de navă?

Naomi și Alex nu rostiră niciun cuvânt, ci începură să scoată costumele din geantă și să le distribuie.

— Nu știu, răspunse Kelly, dar plecăm imediat. Mi s-a ordonat să vă scot din *Donnager* cu o navetă de salvare. Avem la dispoziție mai puțin de zece minute ca s-ajungem în hangar, să luăm o navetă și s-o ștergem din zona de luptă. Îmbrăcați-vă rapid.

Holden își puse costumul, gândindu-se la ce-ar fi putut să însemne evacuarea lor.

— Locotenente, nava se dezintegrează? întrebă el.

— Nu încă, dar inamicii au suit la bord.

— Atunci de ce plecăm?

— Suntem înfrânți.

Locotenentul Kelly aștepta ca cei patru să-și etanșeze costumele fără să bată nervos din picior, iar Holden bănui că n-o făcea doar pentru că pușcașii aveau activați bocancii magnetici. După ce Holden și oamenii lui îi făcură semn că s-au echipat, locotenentul verifică rapid toate aparatele radio din costume, apoi se întoarse pe coridor. Cu opt oameni înăuntru, dintre care patru în costume blindate, mini-ecluza era strâmtă. Kelly scoase un cuțit masiv din teaca fixată pe piept și secționă bariera din plastic, care cedă acelei singure lovituri. Trapa dinapoia lor se închise bufnind și aerul din coridor dispăru într-o unduire silențioasă de flapsuri din plastic. Kelly se repezi pe coridor, iar echipajul se grăbi să țină pasul cu el.

— Mergem cu toată viteza spre grupul de lifturi de la chilă, anunță locotenentul prin radio. După declanșarea alarmei, au fost oprite, dar pot deschide ușile unuia și vom merge prin puțul lui până la hangar. Toată lumea în pas alergător! Dacă vedeți inamici, nu vă opriți. Mergeți mai departe. Ne ocupăm noi. S-a-nțeles?

— Da, locotenente, zise Holden. Dar de ce s-au suit la bordul navei voastre?

— Centrul de comandă și informații, explică Alex. Sfântul Graal. Coduri, amplasamente, procesoare, aplicații… Visul erotic al oricărui strateg este să pună mâna pe CCI-ul unei nave-amiral.

— Gata cu flecăreala, zise Kelly.

Holden îl ignoră.

— Asta-nseamnă că mai degrabă îl vor detona decât să permită ocuparea lui, nu?

— Exact, încuviință pilotul. Asta e procedura standard pentru echipaj. Pușcașii spațiali apără puntea, CCI-ul și sala mașinilor. Dacă oricare dintre ele este ocupată, celelalte două apasă butonul. Pentru câteva secunde, nava se transformă într-o stea.

— „Proceduri standard”, mârâi Kelly. Ăia-s prietenii mei.

— Scuze, locotenente, zise Alex. Am servit și eu în *Bandon.* N-am vrut să par insensibil.

Cotiră și ajunseră la grupul de lifturi. Toate cele opt cabine erau închise și sigilate. Uriașele uși de etanșare se zăvorâseră automat când nava fusese perforată.

— Gomez, zise Kelly, rulează șuntul. Mole și Dookie, păziți coridoarele.

Doi pușcași se desprinseră de grup și cercetară coridoarele prin lunetele armelor. Al treilea se apropie de ușa unui lift și apăsă butoanele de comandă într-o combinație greu de urmărit. Holden le făcu semn oamenilor lui să se lipească de perete ca să iasă din bătaia puștilor. Din când în când podeaua le vibra ușor sub tălpi. Navele inamice n-ar mai fi tras acum, când propriii lor oameni se aflau la bord, așa că era vorba probabil despre arme de mână și material explozibil. Stând însă acolo, în tăcerea perfectă a vidului, totul căpăta o senzație de ireal îndepărtat. Holden sesiză că mintea nu-i funcționa cum ar fi trebuit. Reacție la traumă. Distrugerea lui *Canterbury,* moartea lui McDowell și a Adei. Iar acum cineva îl ucisese pe Shed în cușeta lui. Era prea mult; nu putea să mai proceseze. Simțea cum lucrurile din jur deveneau tot mai îndepărtate.

Se uită spre Naomi, Alex și Amos. Echipajul lui. Aceștia îi întoarseră privirea – chipuri pământii și spectrale în lumina verzuie a ecranelor din costume. Gomez ridică pumnul în semn de triumf când trapa pneumatică exterioară culisă, dând la iveală ușile cabinei liftului. Kelly le făcu semn oamenilor lui.

Cel căruia îi spusese Mole se întoarse și porni spre lift, când chipul i se dezintegră într-un jet de sânge și cioburi de sticlă armată. Spatele lui blindat și batardoul de alături înfloriră în mii de explozii și fuioare de fum. Corpul îi zvâcni și se legănă, menținut în poziție verticală de bocancii cu tălpi magnetice.

Senzația de irealitate a lui Holden se destrămă în adrenalină. Salvele care ciuruiau peretele și trupul lui Mole erau gloanțele

explozive ale unei arme cu cadență mare de tragere. Canalul de comunicații se umplu de urletele pușcașilor spațiali și ale oamenilor lui Holden. În stânga, Gomez căscă larg ușile liftului, utilizând puterea amplificată a costumului blindat. În spatele ușilor se afla puțul gol.

— Înăuntru! răcni Kelly. Toată lumea-năuntru!

Holden rămase locului, împingându-i înainte pe Naomi, apoi pe Alex. Ultimul pușcaș – cel pe care locotenentul îl numise Dookie – trăgea foc automat continuu într-o țintă ascunsă după un colț, pe care Holden nu o putea vedea. Când termină gloanțele, pușcașul se lăsă într-un genunchi și extrase încărcătorul dintr-o mișcare. Aproape mai repede decât puteai urmări cu ochii, scoase alt încărcător de la centură și-l vârî în armă. Reîncepu să tragă la nici două secunde după ce se oprise.

Naomi țipă către Holden să intre în puțul liftului, apoi o mână ca o menghină prinse umărul bărbatului, îl smulse din fixarea magnetică ce îl ținea lipit de podea și-l trase prin ușile deschise ale liftului.

— N-ai decât să mori când nu ești în grija mea! lătră locotenentul Kelly.

Se împinseră în pereții liftului și plutiră prin tunelul lung spre pupa navei. Holden privea mereu în urmă, la ușa deschisă care se micșora în urma lor.

— Dookie a rămas acolo, zise el.

— Ne acoperă, răspunse Kelly.

— Așa c-ar fi bine să ne-ndepărtăm cât mai mult, adăugă Gomez. Să nu fie-n zadar ce face el.

Aflat în fruntea grupului, Kelly se prinse de o traversă din peretele puțului și se opri brusc. Toți îi urmară exemplul.

— Aici este ieșirea noastră, anunță el. Gomez, verifică. Holden, uite care-i planul. O să luăm o corvetă din hangar.

Părea perfect logic. Clasa corvetă însemna fregatele ușoare utilizate ca nave de escortă, cele mai mici unități navale echipate cu propulsie Epstein. Corveta avea să fie îndeajuns de rapidă pentru a ajunge oriunde în sistemul solar și pentru a scăpa de majoritatea amenințărilor. Rolul ei secundar era de bombardier cu torpile, așa că putea de asemenea să muște serios. Holden încuviință, apoi îi făcu semn locotenentului să continue. Kelly așteptă până ce Gomez deschise ușile liftului și intră în hangar.

— Eu am cardul-cheie și codul de activare pentru a intra și pentru a porni nava. Voi merge direct la ea, așa că faceți bine să vă țineți după mine. Dezactivați-vă tălpile magnetice. Ne vom împinge în perete și vom pluti până la corvetă, așa că țintiți drept ca să nu ratați plecarea. Sunteți gata?

Primi replici afirmative de jur împrejur.

— Perfect. Gomez, care-i situația acolo?

— Probleme, locotenente. Șase inamici păzesc navele din hangar. Costume blindate amplificate, unități de deplasare în imponderabilitate și arme de calibru mare. Pregătiți și cu ochii-n patru, răspunse Gomez în șoaptă.

Oamenii vorbeau întotdeauna în șoaptă când se ascundeau. În costum spațial și înconjurat de vid, Gomez ar fi putut lansa artificii în interiorul blindajului său fără să fie auzit de cineva, totuși șoptea.

— Gonim spre navă și tragem pe tot traseul până acolo, spuse Kelly. Gomez, îi scot pe civili în zece secunde. Deschizi foc de acoperire. Tragi și te deplasezi. Fă-i să creadă că ești un pluton mic.

— Mă faci mic, locotenente? replică pușcașul. Îți livrez imediat șase capete seci moarte.

Holden, Amos, Alex și Naomi îl urmară pe Kelly afară din puțul liftului, intrară în hangar și se opriră în spatele unei stive de lăzi kaki. Holden trase cu ochiul pe deasupra lor și-i văzu imediat pe atacatorii care pătrunseseră în navă. Erau două grupuri de câte trei, lângă *Knight*; un grup se afla pe navetă și celălalt pe podea, sub ea. Costumele lor blindate erau complet negre, cu o croială pe care Holden nu o mai văzuse niciodată.

Kelly arătă spre ei, apoi îl privi pe Holden. Bărbatul încuviință. Locotenentul arătă după aceea către peretele opus, lângă care se afla o fregată neagră cu aspect butucănos, la douăzeci și cinci de metri depărtare, cam la jumătatea distanței dintre ei și *Knight.* Ridică apoi mâna stângă și începu numărătoarea inversă pe degete, pornind de la cinci. Când ajunse la doi, hangarul se umplu de lumini stroboscopice, ca într-un club: la zece metri de ei, Gomez deschisese focul. Prima salvă lovi doi inamici de pe *Knight* și-i propulsă în aer. Peste o secundă, a doua salvă izbucni de la cinci metri de poziția unde Holden o văzuse pe prima. Ar fi jurat că trăseseră două persoane diferite.

Kelly coborî ultimul deget al mâinii, își lipi ambele tălpi de perete și se propulsă spre corvetă. Holden îi așteptă pe Alex, Amos și Naomi, apoi se lansă el însuși. Până când se puse în mișcare, Gomez trăsese deja din altă poziție. Unul dintre invadatorii aflați pe podea îndreptă o armă mare către locul unde licărise carabina pușcașului. Gomez și lada în spatele căreia se adăpostise dispărură în flăcări și șrapnel.

Se aflau la jumătatea distanței până la corvetă și Holden începu să creadă că ar putea reuși, când o linie de fum traversă hangarul și se intersectă cu Kelly, iar locotenentul pieri într-un fulger de lumină.

CAPITOLUL 14

Miller

Xinglong pieri în mod stupid. Ulterior toți aflară că era una dintre miile de nave prospectoare mici care treceau de la un bolovan la altul. Centura era infestată de ele: afaceri formate din cinci-șase familii care economisiseră suficient pentru a plăti un avans și a începe operațiunile. Când se întâmplase, avea deja trei rate neplătite și banca – Consolidated Holdings & Investments – pusese sechestru pe navă. Motiv pentru care, așa mergea vorba, îi scoseseră transponderul din funcțiune. Niște tipi onești cu un hârb ruginit care nu voiau decât să-și continue afacerea.

Dacă ai fi conceput un poster despre visul centurienilor, ai fi putut foarte bine s-o reprezinți acolo pe *Xinglong.*

Distrugătorul de patrulare *Scipio Africanul* revenea spre Marte la sfârșitul unui tur de doi ani prin Centură. Ambele nave se îndreptau către un corp de cometă capturat, aflat la câteva sute de mii de kilometri de Chiron, pentru a se aproviziona cu apă.

Când *Xinglong* îi apăruse pentru prima dată pe radar, *Scipio* văzuse o navă fără elemente de identificare care gonea rapid aproximativ în direcția sa. Toate comunicatele oficiale de presă marțiene afirmau că *Scipio* încercase în mod repetat s-o contacteze. Toate transmisiunile pirat APE spuneau că era o minciună și că nicio stație de ascultare din Centură nu auzise absolut nimic. Toate recunoșteau însă că *Scipio* deschisese focul cu tunurile defensive punctiforme și transformase nava prospectoare în zgură strălucitoare.

Reacția fusese la fel de predictibilă ca fizica elementară. Marțienii detașaseră alte douăzeci de nave pentru a ajuta la „menținerea ordinii”. Zbierând, purtătorii de cuvânt ai APE ceruseră război deschis, și tot mai puține site-uri și transmisiuni independente erau împotrivă. Mașinăria uriașă și implacabilă a războiului ticăia, apropiindu-se cu încă un pas de confruntările directe.

Pe Ceres, cineva îl torturase timp de opt sau nouă ore pe cetățeanul Enrique Dos Santos născut pe Marte, după care-i țintuise rămășițele de un perete lângă instalația de reciclare a apei din sectorul unsprezece. Bărbatul fusese identificat după terminalul lăsat pe podea alături de verigheta sa și de un portofel subțire din imitație de piele, care conținea date de acces la credit și treizeci de mii de yeni noi, tipăriți pe Europa. Marțianul mort fusese fixat de perete printr-un piron cu încărcătură unică, utilizat de prospectori. După cinci ore, reciclatoarele de aer încă se străduiau să elimine mirosul acru și înțepător. Echipa de legiști își colectase eșantioanele. Erau aproape gata să-l coboare pe nefericit de pe perete.

Pe Miller îl surprindea de fiecare dată aspectul senin al morților. Oricât de teribile ar fi fost circumstanțele morții, calmul de la sfârșit semăna cu somnul. Îl făcea să se întrebe dacă el avea să simtă cu adevărat liniștea aceea finală când avea să-i sune ceasul.

— Videocamerele de supraveghere? întrebă detectivul.

— Nu mai funcționau de trei zile, răspunse noua lui parteneră. Le-au stricat copiii.

Octavia Muss lucrase în departamentul crime împotriva persoanelor fizice înainte ca Star Helix să clasifice actele de violență în specialități mai restrânse. De acolo trecuse în echipa violuri. Apoi, pentru două luni, în echipa crime împotriva copiilor. Dacă femeia încă mai avea suflet, fusese într-atât de erodat, încât puteai vedea prin el ca printr-o țesătură destrămată. Ochii nu-i trădau niciodată mai mult decât o ușoară surprindere.

— Știm care copii?

— Niște golani de sus. Reținuți, amendați, eliberați în sălbăticie.

— Ar trebui să-i mai adunăm o dată, spuse Miller. Ar fi interesant de știut dacă cineva i-a plătit să strice tocmai videocamerele astea.

— N-aș miza pe asta.

— Atunci criminalii au știut că aceste camere nu funcționau.

— Cineva de la întreținere?

— Sau un polițist.

Muss plescăi din buze și strânse din umeri. Era din a treia generație de centurieni. Membrii familiei ei lucrau în nave precum cea care fusese distrusă de *Scipio.* Pielea, oasele și

cartilajele ce spânzurau pe peretele din fața lor n-o surprindeau. Dacă scapi un ciocan când nava accelerează, va cădea pe punte. Dacă guvernul tău a măcelărit șase familii de prospectori de etnie chineză, cineva te țintuiește de roca interioară din Ceres cu un piron din aliaj de titan lung de un metru. Cauză și efect.

— Vor fi urmări, spuse Miller lăsând să se înțeleagă: „Ăsta nu e doar un simplu cadavru, ci un mesaj. Este o chemare la război."

— Nu se există, replică Muss.

„Războiul e deja aici, cu și fără mesaje", gândi ea.

— Da, ai dreptate, încuviință bărbatul. Nu *se* există.

— Vrei s-anunți tu rudele? Eu mă duc să verific camerele de supraveghere din jur. Nu i-au ars degetele aici pe coridor, deci l-au adus de undeva.

— Bine, zise Miller. Am un model de scrisoare de condoleanțe și-o să-l trimit pe-ăla. Are nevastă?

— Nu știu. Nu m-am uitat.

Revenit în secția stației, detectivul se așeză singur la biroul lui. Muss avea deja propriul ei birou, la două compartimente depărtare, personalizat după cum îi plăcea. Biroul lui Havelock era gol și fusese curățat de două ori, de parcă serviciile de întreținere doriseră să îndepărteze definitiv orice iz pământean de pe mobilierul lor centurian. Miller deschise fișierul decedatului și-i căută rudele. Jun-Yee Dos Santos, lucrător pe Ganymede. Căsătorit de șase ani. Fără copii. Măcar pentru asta putea fi fericit. Dacă tot mori, măcar să nu lași durere în urmă.

Căută modelul de scrisoare și-l completă cu numele și adresa de contact a văduvei. *Dragă doamnă Dos Santos, regret enorm că trebuie să vă anunț că* bla-bla-bla. *Soțul dumneavoastră* [Miller derulă meniul de opțiuni] *a fost un membru prețuit și respectat al comunității Ceres și vă asigur că se vor întreprinde toate eforturile posibile pentru ca asasinul sau asasinii ei* [Miller selectă opțiunea] *lui să răspundă pentru fapta comisă. Cu stimă*...

Era un mesaj fără suflet – impersonal, rece și pustiu ca vidul. Halca de carne de pe peretele coridorului aceluia fusese un om real, cu pasiuni și temeri, la fel ca oricare altul. Miller ar fi vrut să mediteze la ce spunea oare despre sine faptul că putea ignora toate astea cu atâta ușurință, dar adevărul era că știa

foarte bine răspunsul. Expedie mesajul și încercă să nu se gândească la durerea pe care avea s-o provoace.

Lista de cazuri era lungă. Numărul incidentelor era de două ori mai mare decât în mod normal. „Așa arată”, își spuse el. Fără revolte. Fără acțiuni militare din bortă în bortă, fără pușcași spațiali pe coridoare. Doar o sumedenie de cazuri de homicid nerezolvate.

Apoi se corectă: „Așa arată deocamdată.”

Nu-i ușura cu nimic următoarea sarcină.

Shaddid era în biroul ei.

— Te pot ajuta cu ceva? îl întrebă ea.

— Trebuie să solicit niște transcrieri de interogatorii, dar este nițel cam neregulamentar. De aceea mă gândeam c-ar fi mai bine dacă solicitările ar sosi prin intermediul tău.

Shaddid se lăsă pe spătarul scaunului.

— O să mă uit despre ce-i vorba. Ce încerci să obții?

Miller încuviință din cap ca și cum dacă el însuși ar fi zis *da,* ar fi putut-o face și pe ea să gândească la fel.

— E vorba despre Jim Holden. Pământeanul de pe *Canterbury.* Marte trebuie să-i fi preluat deja oamenii și vreau transcrierile de interogatorii.

— Ai vreun caz care are legătură cu *Canterbury*?

— Da, aprobă Miller, așa se pare.

— Ia povestește-mi. Vreau să știu chiar acum.

— Este cazul secundar. Julie Mao. M-am ocupat nițel…

— Ți-am citit raportul.

— Știi atunci că face parte din APE. Din câte am aflat, se pare că se afla într-un cargobot care opera curse de curierat pentru ei.

— Ai vreo dovadă-n sensul ăsta?

— Mi-a spus un tip din APE.

— Oficial?

— Nu, răspunse Miller. A fost neoficial.

— Și ce legătură are cu distrugerea lui *Canterbury* de către Flota marțiană?

— Fata era pe *Scopuli.* Nava a fost utilizată ca momeală pentru oprirea lui *Canterbury.* În transmisiunile făcute, Holden a spus c-au găsit o baliză a Flotei marțiene, dar că nava era pustie.

— Crezi că e ceva acolo care te va ajuta?

— N-o să știu până nu văd, dar dacă Julie a fost pe cargobotul ăla, atunci cineva a trebuit s-o scoată de-acolo.

Surâsul lui Shaddid nu se reflectă și în ochii ei.

— Deci vrei să rugăm frumos Flota marțiană să ne transmită declarațiile lui Holden.

— Dacă el a văzut ceva pe *Scopuli*... orice din care să transpară ce s-a-ntâmplat cu Julie și cu ceilalți...

— Nu gândești situația până la capăt, așa cum ar trebui, spuse Shaddid. Flota marțiană a distrus-o pe *Canterbury.* A făcut-o în scopul provocării unei reacții din partea Centurii, ca să aibă un pretext pentru a interveni și a ne prelua. Unicul motiv pentru care-i „chestionează” pe amărâții ăia de supraviețuitori este ca nimeni să nu ajungă la ei. Holden și echipajul lui sunt fie morți, fie cu mințile sfredelite chiar acum de specialiștii marțieni în interogatorii.

— Nu putem fi siguri...

— Și chiar dac-aș putea obține o înregistrare completă a declarațiilor lor făcute în timp ce li se smulgeau unghiile de la picioare, tot nu ți-ar folosi absolut la nimic. Flota marțiană nu va întreba nimic despre *Scopuli.* Ei știu foarte bine ce s-a-ntâmplat cu echipajul. Ei au pus-o pe *Scopuli* ca momeală.

— Asta e poziția oficială a lui Star Helix? întrebă detectivul.

Abia terminase de rostit cuvintele, când își dădu seama că făcuse o greșeală. Chipul lui Shaddid se întunecă aidoma unei lumini care se stinge. Acum, după ce rostise cuvintele, înțelese și amenințarea implicită pe care o făcuse.

— Nu fac altceva decât să atrag atenția asupra problemei încrederii în sursă, spuse femeia. Nu te duci la suspect și-l întrebi unde crede el c-ar trebui să cauți în continuare. Iar găsirea Julietteі Mao nu e prioritatea ta.

— N-am spus așa ceva, zise Miller, întristat să-și audă tonul de dezvinovățire din voce.

— Avem o listă de cazuri care se lungește pe zi ce trece. Prioritățile noastre sunt siguranța și continuitatea serviciilor. Dacă ceea ce faci nu-i legat direct de asta, atunci să știi că ai lucruri mai bune de făcut.

— Războiul ăsta...

— Nu-i treaba noastră, îl întrerupse Shaddid. Treaba noastră este Ceres. Vreau un raport final despre Juliette Mao, pe care să-l trimit prin canalele oficiale. Am făcut ce-am putut.

— Nu cred...

— Eu cred. Am făcut ce-am putut. Acum termină să te mai comporți ca o fetișcană, șterge-o de-aici și prinde-i pe răufăcători, detectiv Miller.

— Da, căpitane.

Când se întoarse în secție, Muss stătea la biroul detectivului și ținea în mână o cană care conținea fie ceai puternic, fie cafea slabă. Îi făcu semn spre monitorul de pe birou: trei centurieni – doi bărbați și o femeie -ieșeau pe ușa unui antrepozit purtând un container din plastic portocaliu. Detectivul ridică din sprâncene.

— Proprietatea unei companii independente de transport de gaze. Azot, oxigen. Gaze de atmosferă fundamentale. Nimic spectaculos. Se pare că amărâtul a fost ținut în antrepozit. Am trimis legiștii acolo să vadă dacă pot găsi ceva picături de sânge pentru confirmare.

— Ai făcut treabă bună, încuviință Miller.

Muss ridică din umeri de parcă ar fi spus: „Treaba care trebuia făcută”.

— Unde sunt făptașii? întrebă detectivul.

— Au plecat ieri. Jurnalul planului de zbor spune că se-ndreaptă spre Io.

— Io?

— Sediul Coaliției Pământ-Marte. Vrei să pariem dacă vor ajunge realmente acolo?

— Cum să nu? Fac pariu pe cincizeci că n-o s-ajungă.

Muss izbucni în râs.

— I-am pus pe sistemul de alertă generală. Indiferent unde-ar asoliza, localnicii vor avea un avertisment și un număr de urmărire pentru cazul Dos Santos.

— Prin urmare, dosar închis, zise Miller.

— Mai bifează o victorie a băieților buni.

Restul zilei fu agitat. Trei acte de violență, două fățiș politice și unul conjugal. Muss și Miller le bifară pe toate de pe listă înainte de sfârșitul schimbului. Mâine aveau să fie și mai multe.

După ce părăsi secția, detectivul se opri la o tarabă de lângă o stație de metrou și își cumpără un castronaș cu orez de cultură și proteine texturate care aduceau la gust cu puiul *teriyaki.* În jurul lui, în metrou, cetățenii din Ceres își citeau fluxurile informative și ascultau muzică. La jumătate de vagon

depărtare, o pereche de tineri murmurau și chicoteau lipiți unul de celălalt. Aveau cam șaisprezece-șaptesprezece ani. Zări mâna băiatului șerpuind pe sub fusta fetei. Ea nu protestă. Exact în fața lui Miller, o bătrână moțăia cu capul legănându-i-se de perete și sforăia aproape delicat.

Acești oameni sunt miza tuturor eforturilor, își spuse el. Oameni normali care trăiau vieți normale, într-un bolovan înconjurat de vid. Dacă ar fi lăsat stația să se transforme într-o zonă de revolte, dacă ar fi îngăduit subminarea ordinii, toate viețile acelea s-ar fi dezintegrat ca aruncate într-o mașină de tocat. Iar cei care se asigurau că nu se va întâmpla asta erau oamenii ca el, ca Muss, ba chiar și ca Shaddid.

„Și atunci, de ce n-ar fi treaba ta să oprești Marte s-arunce o nucleară și să spargă Ceres ca pe-un ou?” gândi el. „Care-i amenințarea cea mai mare pentru tipul de-acolo – câteva târfe nelicențiate sau un război între Centură și Marte?”

Ce rău putea ieși din aflarea adevărului despre *Scopuli*?

Dar, desigur, el știa răspunsul la această întrebare. Până nu cunoștea adevărul, nu putea să judece cât era de periculos... ceea ce în sine constituia un motiv perfect pentru a continua.

Anderson Dawes din APE stătea pe un scăunel pliant și citea o carte în fața bortei lui Miller. Era o carte reală – foi subțiri ca foița de ceapă, legate în piele care ar fi putut fi naturală. Miller mai văzuse imagini ale unor asemenea cărți, iar ideea unei asemenea poveri pentru un singur megabyte de date i se părea decadentă.

— Salut, domnule detectiv.

— Salut, domnule Dawes.

— Aș vrea să discutăm.

Când intrară, Miller se bucură că reușise să facă puțină ordine. Toate sticlele de bere dispăruseră în containerul de reciclare. Mesele și dulapurile erau șterse de praf. Toate pernele de pe scaune fuseseră drese sau înlocuite. Când Dawes se așeză, Miller își dădu seama că făcuse ordine anticipând această vizită. Până atunci nu realizase acest lucru.

Dawes își puse cartea pe masă, scotoci în buzunarul jachetei și împinse pe masă un filmdrive negru și subțire. Detectivul îl ridică.

— Ce conține? întrebă el.

— Nimic ce nu poți verifica în arhivele oficiale.

— Ceva măsluit?

— Da, spuse Dawes cu un rânjet care nu-i îndulcea cu nimic expresia feței. Dar nu de către noi. Te-ai interesat despre echipamentele anti-revolte. Sergentul Pauline Trikoloski a semnat cererea lor de transfer la unitatea 23 din serviciile speciale.

— Unitatea 23 din serviciile speciale?

— Da, încuviință Dawes. Așa ceva nu există. Și nici Trikoloski nu există. Echipamentele au fost ambalate și livrate la un doc, de unde au fost preluate pe semnătură. La data respectivă, cargobotul din doc era înregistrat la Corporaçõ do Gato Preto.

— Motanul Negru?

— Îi știi?

— Import-export, ca toată lumea, spuse Miller ridicând din umeri. I-am investigat ca posibil paravan pentru Loca Greiga. Nu i-am prins însă niciodată cu nimic.

— Ai avut dreptate.

— O poți dovedi?

— Nu-i treaba mea, dar asta te-ar putea interesa: jurnalele automate ale andocărilor navei pentru plecarea de aici și sosirea la Ganymede. Nava este cu trei tone mai ușoară, fără măcar să ținem seama de consumul de masă de reacție. Iar timpul de tranzit este mai lung decât proiecțiile mecanicii orbitale.

— Cineva a întâmpinat-o. A transferat echipamentele în altă navă.

— Ăsta-i răspunsul pe care-l căutai, încuviință Dawes. Ambele răspunsuri. Crima organizată locală a scos echipamentele anti-revolte din secția stației. Nu există dovezi înregistrate care să susțină afirmația asta, dar cred că nu ne înșelăm dacă presupunem c-au trimis și personal care să utilizeze echipamentele respective.

— Unde anume le-au trimis?

Dawes ridică mâinile în semn că nu știe. Miller dădu din cap. Erau în afara stației. Dosar închis. Mai bifează o victorie a băieților buni.

La dracu’!

— Eu mi-am respectat partea de înțelegere, zise Dawes. Ai cerut informații. Ți-am făcut rost de ele. Acum e rândul tău să faci cum ne-am înțeles.

— Să renunț la ancheta Mao, zise Miller.

Nu fusese o întrebare și Dawes nu reacționă ca și cum ar fi fost. Detectivul se lăsă pe spate în scaun.

Juliette Andromeda Mao. Moștenitoarea sistemului interior, devenită curier APE. Pilot de iahturi de curse. Centura maro la jiu-jitsu, în curs de obținere a celei negre.

— Sigur, ce dracu', zise el. Poate că nici n-aș fi expediat-o acasă dac-aș fi găsit-o.

— Nu?

Miller își mișcă mâinile într-un gest care însemna „Bineînțeles că nu".

— E un copil bun, spuse el. Tu cum te-ai simți să fii om în toată firea și maică-ta să te-aducă acasă de urechi? A fost o misiune de rahat din capul locului.

Dawes zâmbi iarăși. De data aceasta chiar cu folos.

— Mă bucur să te-aud spunând asta. Și n-o să uit restul înțelegerii noastre. Când o vom găsi, îți *voi spune.* Îmi dau cuvântul.

— Îți sunt recunoscător.

Urmă un moment de tăcere. Miller nu putu decide dacă era plăcut sau stânjenitor. Poate că era loc pentru ambele. Dawes se sculă și întinse mâna. Detectivul i-o strânse. Dawes plecă. Doi polițai care lucrau pentru tabere diferite. Poate că aveau ceva în comun.

Nu însemna însă că Miller se simțea stingherit pentru că-l mințise.

Deschise programul de codificare al terminalului său, îl direcționă spre senzorii de comunicații și începu să vorbească în videocameră:

— Stimate domn, nu ne cunoaștem, dar sper că veți găsi câteva minute ca să m-ajutați. Sunt detectivul Miller de la Star Helix Security. Lucrez cu contract de securitate pentru Ceres și am fost însărcinat să vă găsesc fiica. Am câteva întrebări.

CAPITOLUL 15

Holden

Holden o prinse pe Naomi și se strădui să se orienteze în timp ce se rostogoleau amândoi prin hangar. Nu aveau nimic de care să se poată împinge pentru a schimba direcția și nimic care să le poată opri plonjonul. Se aflau în mijlocul încăperii și nu aveau nimic după care să se ascundă.

Suflul exploziei îl azvârlise pe Kelly cinci metri în aer și-l izbise de o ladă de ambalare, unde plutea acum, cu talpa magnetică a unui bocanc fixată de container. Se străduia să atingă podeaua cu celălalt picior. Amos fusese doborât și zăcea întins pe punte, iar una dintre gambe îi era răsucită sub un unghi nefiresc. Alex se ghemuise lângă el.

Holden își întinse gâtul și se uită la atacatori. Cel cu lansatorul de grenade care trăsese în Kelly se apropia de ei pentru lovitura finală. „Suntem morți”, gândi Holden. Naomi făcu un gest obscen.

Bărbatul cu lansatorul de grenade se cutremură și se dizolvă într-o pâclă de sânge și mici fragmente.

— Suiți-vă-n navă! răcni Gomez prin radio.

Glasul îi era strident și puternic, un amalgam de durere și exaltare războinică.

Holden derulă cordonul de ancorare din costumul lui Naomi.

— Ce faci...? întrebă femeia.

— Ai încredere-n mine, răspunse căpitanul, apoi își propti tălpile în abdomenul ei și o împinse puternic.

Se izbi de podea, în timp ce Naomi se roti spre plafon. Holden activă magneții tălpilor, apoi smuci de cordon ca s-o tragă spre el.

Hangarul se zgudui în ritmul focurilor armelor automate.

— Stai jos! răcni Holden și sprintă spre Alex și Amos pe cât de iute îi îngăduiau tălpile magnetice.

Mecanicul își mișca ușor membrele, așa că trăia. Holden își dădu seama că ținea încă în mâini cordonul lui Naomi și îl prinse

de o carabinieră a costumului. De acum aveau să stea legați împreună.

Îl ridică pe Amos de pe podea, apoi îi stopă momentul inerțial. Mecanicul gemu și mormăi o obscenitate. Holden își prinse de costum și cordonul lui Amos. Dacă era necesar, avea să remorcheze tot echipajul. Fără un cuvânt, Alex își fixă cordonul de el și își ridică cu greu degetul mare.

— A fost… vreau să zic, *la naiba,* zise pilotul.

— Mda, încuviință Holden.

— Jim! strigă Naomi și Holden îi urmări privirea.

Kelly se împleticea spre ei. Costumul blindat îi fusese în mod vizibil perforat în partea stângă, iar de acolo se prelingea fluid hidraulic, care lăsa în urmă o dâră de picături plutitoare. Cu toate astea locotenentul înainta… spre fregată.

— Bun, spuse Holden. Să-i dăm drumul.

Merseră în grup către navă; în aer pluteau bucăți de lăzi, distruse în confruntarea care încă nu se sfârșise. Holden simți o înțepătură ca de viespe în braț, iar ecranul căștii îl informă că etanșase o breșă minoră. Ceva călduț i se prelingea pe biceps.

Gomez urla ca un nebun pe canalul radio, în timp ce alerga pe perimetrul hangarului, trăgând sălbatic. Focurile de răspuns erau la fel de constante. Holden văzu cum pușcașul fu lovit de mai multe ori, iar fragmente mici și norișori de ablație i se ridicau din costum. Îi era greu să creadă că cel dinăuntru mai putea fi viu. Totuși, Gomez reușea încă să le distragă atenția inamicilor, iar Holden și echipajul lui izbutiră să șchiopăteze până la ecluza corvetei, unde erau mai în siguranță.

Kelly scoase un card metalic mic dintr-un buzunar al costumului și-l trecu printr-o fantă. Ușa exterioară se deschise și Holden trase înăuntru trupul mecanicului. Naomi, Alex și locotenentul rănit îi urmară, privindu-se între ei stupefiați în timp ce ecluza își efectuă ciclul și apoi ușa interioară se deschise.

— Nu pot să cred că…, zise Alex și apoi amuți.

— Vorbim mai târziu despre asta! lătră locotenentul. Alex Kamal, ai servit în nave FRCM. O poți pilota pe asta?

— Sigur că da, locotenente, replică bărbatul, apoi își îndreptă vizibil postura. De ce tocmai eu?

— Pilotul nostru se sacrifică afară. Ia asta! spuse Kelly și-i întinse cardul metalic. Restul – puneți-vă centurile. Am pierdut foarte mult timp.

Privit de aproape, costumul locotenentului părea încă și mai avariat. Probabil că suferise răni grave la piept. Nu tot ce curgea din costum era fluid hidraulic. În mod clar, acolo era și sânge.

— Dă-mi voie să te-ajut, zise Holden întinzându-i mâna.

— Nu m-atinge! răcni locotenentul cu o furie care-l surprinse pe căpitan. Pune-ți centurile și ține-ți gura! E un ordin!

Holden nu-l contrazise. Desfăcu centurile de la costumul lui și o ajută pe Naomi să-l ducă pe Amos la cușetele de accelerație și să-l prindă cu centurile de siguranță. Kelly rămăsese pe puntea de deasupra, însă glasul i se auzea prin intercomul navei.

— Domnule Kamal, suntem gata de decolare?

— Da, domnule locotenent. Reactorul era deja fierbinte când am ajuns aici.

— *Tachi* era vehiculul în așteptare. De aceea l-am luat. Dă-i drumul. Imediat cum am ieșit din hangar, accelerează la maximum.

— Am înțeles, confirmă Alex.

Gravitația reveni în rafale mici și pe direcții aleatorii când pilotul ridică nava de pe podeaua hangarului și o roti spre ieșire. Holden își termină de strâns centurile și verifică dacă Naomi și Amos făcuseră la fel. Mecanicul gemea și se strângea cu disperare de marginile cușetei.

— Amos, mă auzi? întrebă Holden.

— Distracție, căpitane.

— Rahat, zise Alex prin intercom. Îl văd pe Gomez. E căzut. Lepădăturile! Trag în el deși e la pământ! Scursuri blestemate!

Nava se opri și pilotul zise cu glas egal:

— Ia luați-o pe-asta, târâturilor!

Corveta vibră o jumătate de secundă, după care înaintă spre ecluză.

— Tunuri defensive punctiforme? întrebă Holden.

— Justiție făcută la marginea drumului, mârâi Alex.

Holden își imagina ce ar fi făcut unor trupuri omenești câteva sute de proiectile din wolfram acoperite cu teflon, lovind cu viteza de cinci mii de metri pe secundă. Alex acceleră, iar Holden simți în piept aerul care îl apăsa cu greutatea unui mastodont.

•

Holden se trezi în imponderabilitate. Orbitele oculare și testiculele îl dureau, ceea ce însemna că goniseră ceva timp cu accelerație mare. Terminalul mural de alături îl anunță că trecuse aproape o jumătate de oră. Naomi se foia în cușeta ei, însă Amos își pierduse cunoștința, iar sângele îi curgea alarmant printr-o gaură în costum.

— Naomi, ocupă-te de Amos, spuse Holden gutural. Alex, raportează!

— *Donnie* a explodat în urma noastră, căpitane, spuse încet pilotul. Probabil că pușcașii spațial n-au mai făcut față. Nu mai există.

— Și cele șase nave atacatoare?

— După explozie n-am mai văzut nici urmă de ele. Aș zice că au ars.

Holden încuviință tăcut. Într-adevăr, justiție făcută la marginea drumului. Abordajul unei nave era una dintre manevrele cele mai riscante din bătăliile navale. Practic era o cursă între invadatorii care goneau spre sala mașinilor și voința colectivă a celor care aveau degetul deasupra butonului de autodistrugere. După o singură privire aruncată căpitanului Yao, Holden le-ar fi putut spune *cine* va pierde cursa aceea.

Cu toate acestea, cineva considerase că era un risc ce merita să fie asumat.

Își desfăcu centurile și pluti spre Amos. Naomi deschisese o trusă de prim ajutor și tăia costumul mecanicului cu o foarfecă. Gaura fusese făcută de tibia ruptă a lui Amos atunci când costumul o apăsase la 12 *g*.

După ce termină de tăiat, Naomi păli la vederea masei de țesut strivit și sânge în care se transformase partea inferioară a piciorului bărbatului.

— Ce facem? întrebă Holden.

Ea îl privi fix, apoi râse gutural ca un lătrat.

— N-am nicio idee.

— Bine, dar tu…, zise Holden, dar femeia îl întrerupse:

— Dac-ar fi fost din metal, l-aș fi îndreptat și-aș fi sudat totul la loc.

— Eu…

— Dar *nu e* făcut din piese mecanice, continuă ea cu glasul strident ca un țipăt, așa că de ce mă-ntrebi *pe mine* ce să facem?

Holden își ridică brațele într-un gest împăciuitor.

— Gata, am înțeles. Deocamdată să ne ocupăm doar de oprirea hemoragiei, da?

— Dacă Alex va fi ucis, o să-mi ceri să pilotez și nava?

Bărbatul dădu să răspundă, apoi se opri. Naomi avea dreptate. Când nu știa ce să facă, îi transmitea sarcina ei. Așa procedase de ani buni. Femeia era inteligentă, capabilă, stăpână pe sine în mai toate situațiile dificile. Devenise o proptea și trecuse prin aceleași traume ca el. Dacă nu era atent, avea s-o sfărâme și nu trebuia să facă asta.

— Ai dreptate, rosti el. O să mă ocup eu de Amos. Tu mergi sus și vezi ce-i cu Kelly. Vin și eu în câteva minute.

Naomi rămase locului fixându-l cu privirea până ce respirația i se domoli, după care zise:

— Bine.

Porni apoi spre scara echipajului.

Holden pulveriză susținător de coagulare pe piciorul lui Amos și-l înfășură în pansamentul din trusa de prim ajutor. După aceea apelă baza de date a navei pe terminalul mural și efectuă o căutare pentru fracturi deschise. Citea tot mai îngrozit, când îl contactă Naomi.

— Kelly e mort, anunță ea cu glas sec.

Stomacul lui Holden se strânse ca un ghem. Bărbatul inspiră adânc de trei ori pentru a-și alunga panica din voce.

— Bine. O să am nevoie de ajutorul tău ca să-ndrept osul ăsta. Alex? Treci pe accelerație la 0,5 *g* cât ne ocupăm de Amos.

— Avem o direcție anume, căpitane?

— Nu-mi pasă, tu ține-mă la 0,5 *g* și stai departe de radio până te anunț.

Naomi coborî prin casa scării odată cu revenirea gravitației.

— Se pare că pe partea stângă Kelly are toate coastele rupte, spuse ea. Probabil că în urma apăsării accelerației, acestea i-au perforat toate organele.

— Sigur știa că așa se va-ntâmpla, zise Holden.

— Mda.

Era ușor să râzi de pușcașii spațiali când nu erau de față. În perioada petrecută de Holden în Flotă, bancurile pe seama lor

erau la fel de firești ca înjurăturile. Totuși patru pușcași spațiali muriseră ca să-l scoată din *Donnager,* iar trei luaseră în mod conștient această decizie. Holden își promise că nu va mai face niciodată glume despre ei.

— Trebuie să-ndreptăm osul înainte să-l imobilizăm în atele, spuse el. Tu ține-l să nu se miște și eu o să trag piciorul. Anunță-mă când osul s-a retras și s-a realiniat.

Naomi vru să protesteze.

— Știu că nu ești medic, continuă bărbatul. Spune-mi doar când ți se pare că ar fi bine.

A fost unul dintre cele mai oribile lucruri pe care le făcuse vreodată. Amos se trezi urlând în timpul intervenției. Holden fu nevoit să-i tragă de două ori de picior, fiindcă prima dată oasele nu se aliniaseră, iar când îi dăduse drumul, capătul tibiei zvâcnise afară într-un jet de sânge. Din fericire, Amos leșinase după aceea și izbutiră să-i alinieze oasele fără zbierete. Părea să fie bine. Holden pulveriză rana cu antiseptice și coagulante, apoi o închise cu copci, îi aplică un bandaj de stimulare a creșterii și încheie cu o orteză cu atele modelată rapid și un plasture antibiotic pe care îl lipi pe coapsa mecanicului.

După aceea se prăvăli pe podea și se lăsă pradă tremurăturilor. Naomi se urcă în cușeta ei și plânse cu sughițuri. Era prima dată când Holden o vedea plângând.

•

Holden, Alex și Naomi pluteau în jurul cușetei de accelerație în care zăcea corpul locotenentului Kelly. Dedesubtul punții aceleia, Amos fusese sedat și dormea profund. *Tachi* gonea prin spațiu fără o destinație precisă. Pentru prima dată după mult timp nu-i mai urmărea nimeni.

Holden știa că ceilalți doi așteptau. Așteptau să audă cum avea să-i salveze. Îl priveau întrebător. Se strădui să pară calm și gânditor. În interior însă era cuprins de panică. Habar nu avea încotro să se îndrepte. Habar nu avea ce să facă. După găsirea lui *Scopuli,* tot ce ar fi trebuit să îi protejeze se transformase în capcane letale. *Canterbury*... *Donnager*... Holden era îngrozit să meargă *oriunde,* de teamă să nu fie aruncat în aer după câteva secunde.

„Faceți ceva”, spusese cu decenii în urmă un mentor către tinerii lui ofițeri. „Nu trebuie să fie neapărat bine, ci trebuie să fie pur și simplu ceva, orice.”

— Cineva o să investigheze ce s-a-ntâmplat cu *Donnager,* rosti Holden. Navete marțiene gonesc către locul acela chiar acum, în timp ce vorbim. Ele știu că *Tachi* a scăpat, fiindcă transponderul nostru ne semnalizează prezența în întregul sistem solar.

— Nu e chiar așa, spuse Alex.

— Vrei să explici, te rog, domnule Kamal?

— Acesta este un bombardier cu torpile. Crezi că-și doreau să aibă un semnal de transponder prin care să fie localizați atunci când atacau vreo navă de război inamică? Nu – în cabina pilotului există un comutator foarte util, denumit „dezactivare transponder”. I-am schimbat poziția înainte de a porni. În clipa de față suntem pur și simplu un obiect mișcător printre un milion de alte obiecte mișcătoare.

Holden tăcu pentru câteva secunde.

— Alex, spuse el în cele din urmă, ăsta poate fi cel mai măreț lucru pe care l-a făcut cineva în toată istoria universului.

— Totuși nu putem asoliza, îi atrase Naomi atenția. În primul rând, niciun port nu va lăsa să se apropie de el o navă fără semnal transponder, iar în al doilea rând, în clipa în care vom fi vizibili va fi greu de ascuns faptul că suntem o navă de război marțiană.

— Asta-i partea nasoală, încuviință Alex.

— Fred Johnson ne-a dat adresa de rețea pentru a lua legătura cu el, zise Holden. Mă gândesc că APE ar fi singurul grup care să-i permită navei noastre de război furate să asolizeze undeva.

— Nu e furată, zise pilotul. Actualmente este vehicul recuperat în mod legal.

— Mda, asta s-o spui tu FRCM-ului dacă ne prinde. Totuși haide să ne asigurăm că n-o va face.

— Perfect, și-atunci ce facem? întrebă Alex. Așteptăm aici până ne răspunde colonelul Johnson?

— Nu, eu aștept. Voi doi pregătiți funeraliile locotenentului Kelly. Alex, tu ai fost în FRCM și cunoști obiceiurile. Onoruri complete și înregistrare în jurnalul de bord. Și-a dat viața ca să ne scoată din nava aia și-i vom acorda respectul cuvenit. Imediat ce vom asoliza undeva, vom trimite înregistrarea integrală către comandamentul FRCM ca să o poată oficializa.

Alex încuviință din cap.

— O vom face așa cum se cuvine, căpitane.

•

Fred Johnson îi răspunse atât de rapid mesajului transmis, încât Holden se întrebă dacă nu cumva bărbatul stătuse în fața terminalului său, așteptându-l. Mesajul lui Johnson consta numai din coordonate și din cuvintele „fascicul îngust”. Holden orientă rețeaua laser către locul specificat – era același din care Fred își expediase primul mesaj –, apoi își activă microfonul și rosti:

— Fred?

Coordonatele se aflau la ceva mai mult de unsprezece minute-lumină depărtare și se pregăti să aștepte douăzeci și două de minute până la primirea răspunsului. Pentru a-și umple timpul, direcționă coordonatele către cabina pilotului și-i ceru lui Alex să pornească în direcția respectivă cu 1 *g,* după ce termina cu pregătirea lui Kelly pentru funeralii.

Peste douăzeci de minute, accelerația fu activată și Naomi se sui pe scară. Își scosese costumul spațial și purta un combinezon marțian roșu, care-i era cu cincisprezece centimetri prea scurt, dar în același timp cu trei numere prea larg. Părul și fața îi păreau curate.

— Nava asta are baie cu duș, zise ea. O putem păstra?

— Cum a mers?

— Ne-am ocupat de el. Lângă camera motoarelor există un compartiment cargo măricel și l-am pus acolo până vom putea găsi un mod să-l trimitem acasă. Am dezactivat atmosfera dinăuntru ca să nu se descompună.

Întinse mâna și lăsă un cubuleț negru să cadă în poala bărbatului.

— Am găsit asta într-un buzunar de sub costumul lui.

Obiectul semăna cu un tip de dispozitiv de stocare de date.

— Poți afla ce conține? întrebă Holden.

— Bineînțeles. Dă-mi puțin timp.

— Amos?

— Tensiunea arterială este constantă, ceea ce ar trebui să fie un semn bun.

Consola de comunicații piui și Holden activă înregistrarea.

— Jim, se auzi glasul lui Fred, vestea despre *Donnager* tocmai a început să intre pe rețea și recunosc că sunt foarte surprins să aud vești de la tine. Cu ce te pot ajuta?

Holden tăcu câteva clipe, pregătindu-și răspunsul în minte. Lipsa de încredere a lui Fred era palpabilă, însă Holden avea la îndemână cuvântul cheie transmis de Fred, util tocmai în asemenea situații.

— Fred, deși inamicii noștri au devenit *ubicui,* lista prietenilor ni s-a micșorat. Ba chiar, s-a redus la tine. Sunt într-o navă furată…

Alex își drese glasul.

— O navă FRCM *recuperată,* continuă Holden. Nu trebuie să se afle acest lucru. Aș vrea să andochez într-un loc unde să nu fiu imediat ciuruit. Poți să mă ajuți?

Până la sosirea răspunsului trecu o jumătate de oră.

— Pe un subcanal am atașat un fișier de date cu noul tău cod transponder și instrucțiunile pentru instalarea lui, spuse Fred. Codul se va regăsi în toate registrele. Este legal. În același fișier vei găsi coordonatele unui port sigur. O să ne-ntâlnim acolo. Avem multe de discutat.

— Un cod transponder nou? repetă Naomi. Cum face APE rost de coduri transponder noi?

— Sparge protocoalele de securitate ale Coaliției Pământ-Marte sau are pe cineva infiltrat în biroul de înregistrări, răspunse Holden. Indiferent cum ar sta lucrurile, cred că acum jucăm în liga întâi.

CAPITOLUL 16

Miller

Miller privea fluxul de știri de pe Marte ca toți cei din stație. Podiumul era drapat în negru, ceea ce nu prevestea nimic bun. Steaua și cele treizeci de dungi ale drapelului Republicii Congresionale Marțiene atârnau pe fundal nu o dată, ci de opt ori. Asta era și mai rău.

— Un asemenea incident, declară președintele marțian, nu se poate întâmpla fără o planificare prealabilă minuțioasă. Informațiile pe care au încercat să le fure ar fi compromis profund și fundamental securitatea Flotei marțiene. Au eșuat, dar cu costul a două mii optzeci și șase de vieți marțiene. Agresiunea aceasta a fost pregătită de Centură de ani de zile.

Centura, remarcă Miller. Nu APE, ci Centura.

— În săptămâna care a urmat veștii atacului, am asistat la treizeci de incursiuni în raza de securitate a navelor și a bazelor marțiene, inclusiv a stației Pallas. Dacă rafinăriile acelea vor fi pierdute, economia marțiană poate suferi pagube ireversibile. În fața unei forțe de gherilă organizate și înarmate, nu avem alternativă decât să instaurăm un cordon militar pentru stațiile, bazele și navele Centurii. Congresul a expediat ordine către toate elementele navale care nu sunt actualmente implicate în misiuni active ale Coaliției și sperăm că frații și surorile noastre de pe Pământ vor aproba în cel mai scurt timp manevrele comune ale Coaliției. Noul mandat al Flotei marțiene este de a asigura securitatea tuturor cetățenilor onești, de a distruge infrastructurile răului care se ascund în prezent în Centură și de a-i aduce în fața justiției pe cei care sunt responsabili pentru aceste atacuri. Vă anunț cu satisfacție că primele noastre acțiuni au dus la distrugerea a optsprezece nave de război ilegale și…

Miller opri fluxul. Așadar, asta era. Războiul secret ieșise la lumină. Tăticul Mao avusese dreptate s-o evacueze pe Julie, dar era prea târziu. Iubita lui fiică avea să fie nevoită să-și asume riscurile la fel ca toată lumea.

În cazul cel mai fericit, asta avea să însemne instaurarea stării de asediu și urmărire personală în toată stația Ceres. Oficial, stația era neutră. Nu era nici proprietatea APE, nici a altcuiva. Iar Star Helix era o corporație pământeană care nu avea obligații contractuale sau prin tratate față de Marte. În cazul cel mai bun, Marte și APE aveau să-și ducă luptele în exteriorul stației. În cazul cel mai rău, în Ceres aveau să se înmulțească răzmerițele. Aveau să se înmulțească morțile.

Nu, asta nu era adevărat. În cazul cel mai rău, Marte sau APE urma să facă o declarație prin lansarea către stație a unui bolovan sau a câtorva focoase nucleare. Sau prin detonarea unei propulsii cu fuziune dintr-o navă andocată. Dacă situația scăpa de sub control, ar fi însemnat șase-șapte milioane de morți și sfârșitul a tot ce cunoscuse Miller vreodată.

În mod straniu, percepea acea situație aproape ca pe o ușurare.

Detectivul știuse de săptămâni de zile. Toată lumea știuse. Nu se întâmplase însă nimic, așa că toate conversațiile, glumele, interacțiunile întâmplătoare, încuviințările semianonime și momentele politicoase de flecăreală superficială din metrou păruseră un subterfugiu. Nu putea să vindece cancerul războiului, nu putea nici măcar să-i încetinească răspândirea, dar cel puțin putea admite că se întâmpla. Se întinse, mâncă ultimele bucățele de brânză din fungi, bău zațul a ceva ce nu diferea în totalitate de cafea și plecă să mențină ordinea în vreme de război.

În secție, Muss îl întâmpină cu un salut vag din cap. Avizierul era plin de cazuri – delicte ce așteptau să fie investigate, documentate și rezolvate. De două ori mai multe decât fuseseră cu o zi în urmă.

— O seară proastă, comentă bărbatul.

— Putea fi și mai rău.

— Da?

— Star Helix ar fi putut fi o corporație marțiană. Atâta timp cât Pământul rămâne neutru, nu trebuie să fim chiar Gestapoul.

— Și cât crezi că va dura neutralitatea asta?

— Cât e ceasul acum? pufni ea. Îți zic totuși o chestie: când se va prăbuși totul, va trebui să fac o escală în sus, spre miez. Pe vremea când lucram în departamentul violuri a existat un tip pe care nu l-am putut dovedi niciodată.

— De ce să mai aștepți? întrebă Miller. Putem să suim, să-i tragem un glonț în cap și să fim înapoi numai bine pentru prânz.

— Da, dar știi și tu cum stau lucrurile de fapt... Încerci să rămâi profesionist. Oricum, dacă am face așa, ar trebui după aceea să anchetăm cazul și nu mai sunt locuri libere pe avizier.

Miller se așeză la biroul lui. Simple discuții de serviciu. Genul de pălăvrăgeală teribilistă și seacă pe care o purtai când ziua îți era ticsită de prostituate minore și droguri contrafăcute. Totuși percepea starea de tensiune din secție. Se simțea în felul în care râdeau oamenii, în felul în care se purtau. Se zăreau mai multe tocuri de armă ca de obicei, ca și cum prin simpla etalare a pistoalelor ar fi fost mai în siguranță.

— Tu crezi că e vorba despre APE? întrebă Muss, pe un ton scăzut de data aceasta.

— Te referi la cei care au distrus nava *Donnager*? Cine alții ar fi putut s-o facă? În plus, se fălesc cu asta.

— Doar unii dintre ei. Din câte am auzit, nu există numai o singură organizație APE. Cei vechi nu știu absolut nimic despre toate astea. Toți fac în pantaloni și-ncearcă să urmărească transmisiunile pirat care revendică acțiunea.

— Ca să facă ce? pufni Miller. Poți să-nchizi toate transmisiunile din Centură și tot nu vei schimba nimic.

— Totuși dacă în APE există o schismă...

Muss privi avizierul.

Dacă în APE exista o schismă, avizierul, așa cum îl vedeau ei în clipa de față, nu mai însemna nimic. Miller trecuse prin două războaie majore între bande. Prima dată fusese când Loca Greiga îi înlocuise și îi distrusese pe Zburătorii Arieni, iar apoi când se scindase Creanga de aur. APE era mai mare, mai dură și mai profesionistă decât oricare dintre ele. Asta ar fi însemnat război civil în Centură.

— S-ar putea să nu fie, zise el.

Shaddid ieși din biroul ei și privi prin secție. Conversațiile se domoliră. Femeia îl zări pe Miller și îi făcu un gest scurt. „Treci în birou.”

— Te-ai ars, zise Muss.

În birou, Anderson Dawes stătea relaxat într-un scaun. Miller simți un fior prin tot corpul când înțelese relevanța prezenței lui acolo. Marte și Centura în conflict armat deschis. Reprezentantul APE în Ceres stând în biroul căpitanului forțelor de securitate.

„Deci așa stau lucrurile”, își spuse detectivul.

— Lucrezi la cazul Mao, zise Shaddid după ce se așeză.

Miller nu fusese invitat să ia loc, așa că-și încrucișă mâinile la spate.

— Mi l-ai repartizat.

— Ți-am spus că nu era o prioritate.

— N-am fost de aceeași părere, replică Miller.

Dawes zâmbi. Avea o expresie surprinzător de caldă, mai ales prin comparație cu cea a lui Shaddid.

— Detectiv Miller, nu-nțelegi ce se-ntâmplă aici, spuse el. Stăm pe un butoi cu pulbere și tu te joci cu focul. Trebuie să-ncetezi.

— Nu te mai ocupi de cazul Mao, zise Shaddid. Ai înțeles? Din clipa asta ți l-am retras oficial. Dacă vei continua cu investigațiile în direcția asta, te voi sancționa disciplinar pentru deturnarea resurselor Star Helix. Îmi vei preda toate materialele asociate cazului. Vei șterge orice date pe care le ai pe partiția personală. Și vei face toate astea înainte să ieși din tură.

Gândurile lui Miller goneau nebunește, dar bărbatul își păstră expresia impasibilă. Shaddid i-o lua pe Julie. N-avea să-i îngăduie s-o facă. Asta era indiscutabil. În același timp însă nu era o prioritate.

— Am niște întrebări cu ocazia asta…, zise el.

— Ba nu, îl opri Shaddid, n-ai nicio întrebare. Scrisorica pe care ai trimis-o părinților a fost un gest lipsit de politețe. Orice contact cu acționarii trebuia derulat prin intermediul meu.

— Cu alte cuvinte, mă anunți că scrisoarea mea n-a fost transmisă, rosti Miller, vrând să spună: „M-ai monitorizat.”

— Nu, zise ea lăsând să se înțeleagă: „Da, așa este. Ce-ai de gând să faci în privința asta?”

Iar el nu putea face absolut nimic.

— Și transcrierile interogatoriului lui James Holden? întrebă detectivul. Au fost trimise înainte…

Înainte ca *Donnager* să fie distrusă, luând cu ea pe singurii martori în viață ai capcanei *Scopuli* și trimițând sistemul solar în război? Miller știa că întrebarea suna ca un scâncet. Maxilarul femeii se încordă. N-ar fi fost surprins să-i audă dinții scrâșnind. Dawes întrerupse tăcerea.

— Cred că putem ușura situația, spuse el. Domnule detectiv Miller, dacă înțeleg corect, crezi că noi înmormântăm cazul. Te

înșeli. Pe de altă parte, nu este în interesul nimănui ca Star Helix să fie cea care găsește răspunsurile căutate de tine. Gândește-te puțin. Poate că ești centurian, dar lucrezi pentru o corporație pământeană. În clipa de față, Pământul este singura putere mare care nu e antrenată în conflicte. Singura care poate negocia cu toate părțile implicate.

— Și atunci de ce n-ar dori să cunoască adevărul? zise Miller încruntându-se.

— Nu asta-i problema, răspunse Dawes. Problema este că nici Star Helix, nici Pământul nu pot apărea implicate sub nicio formă. Ele trebuie să rămână cu mâinile curate. Iar cazul acesta depășește de acum atribuțiile contractului tău. Juliette Mao nu e pe Ceres. Poate c-a existat un moment când ai fi putut da fuga cu o navă spre locul unde credeai că se află și să o răpești. Extrădezi... Ridici... Sau cum preferi să-i spui. Dar momentul acela a trecut. Star Helix înseamnă Ceres, o parte din Ganymede și câteva zeci de asteroizi-antrepozite. Dacă ieși în afara lor, intri pe teritoriul inamic.

— Pe când APE nu face parte din nimic, spuse Miller.

— Noi deținem resursele pentru a acționa așa cum se cuvine, zise Dawes. Mao este una de-a noastră. *Scopuli* a fost una de-a noastră.

— Iar *Scopuli* a fost momeala care a dus la distrugerea navei *Canterbury.* La rândul ei, *Canterbury* a fost momeala care a dus la distrugerea lui *Donnager.* De ce ar fi mai sigur ca voi să fiți singurii care investighează un incident pe care este posibil să-l fi provocat chiar voi?

— Crezi că noi am distrus-o pe *Canterbury.* APE împotriva navelor de război marțiene, care sunt vârful de lance al tehnologiei?

— *Donnager* a fost adusă într-o situație în care a putut fi atacată. Dacă ar fi rămas în cadrul Flotei, nici nu putea fi vorba despre abordaj.

Dawes se încruntă.

— Domnule Miller, zise el, astea sunt teorii conspirative. Dacă am fi deținut nave stealth de război marțiene, n-am fi pierdut.

— Ați deținut totuși tehnologie suficient de avansată ca s-o distrugeți pe *Donnager* cu doar șase nave.

— Nu. N-am făcut-o noi. Versiunea noastră despre distrugerea lui *Donnager* este că a fost atacul sinucigaș al unui grup de

prospectori hoinari înarmați cu bombe nucleare. Noi avem multe, multe resurse. Incidentul cu *Donnager* n-a fost cauzat de ele.

Doar zumzetul reciclatorului de aer întrerupea liniștea care se lăsase. Miller își încrucișă brațele peste piept.

— Nu-nțeleg atunci, zise el. Dacă nu APE a început totul, atunci cine a făcut-o?

— Asta ne pot spune Juliette Mao și echipajul lui *Scopuli,* răspunse Shaddid. Asta e miza, Miller. Cine, de ce și, Doamne, dă-ne o idee despre cum i-am putea opri!

— Deci nu vreți să-i găsiți? întrebă detectivul.

— Nu vreau ca *tu* să-i găsești, replică Dawes. Nu vreau, deoarece altcineva o poate face mai bine.

Miller clătină din cap. Lucrurile mergeau prea departe, iar el înțelegea asta. Pe de altă parte, când mergi uneori prea departe, poți afla ceva nou.

— Nu sunt convins, zise el.

— Nu trebuie *să fii convins,* spuse Shaddid. Nu negociem. Nu te-am chemat să-ți cerem o favoare, da? Sunt șefa ta. Îți dau un ordin. Cunoști sensul acestor cuvinte? Un ordin! Ție!

— Noi îl avem pe Holden, zise Dawes.

— Poftim! exclamă Miller, iar Shaddid spuse:

— Nu trebuia să vorbești despre asta.

Dawes ridică un braț spre ea, folosind acel gest centurian prin care-i cereai cuiva să tacă. Spre surprinderea detectivului, femeia se conformă.

— Noi îl avem pe Holden, continuă reprezentantul APE. El și echipajul lui au supraviețuit și sunt sau vor fi în curând în mâinile noastre. Înțelegi ce spun, domnule detectiv? Înțelegi substratul spuselor mele? Eu pot desfășura investigația asta pentru că dispun de resursele necesare. *Tu* nu ești în stare să afli nici măcar ce s-a-ntâmplat cu propriile tale echipamente anti-revolte.

Fusese o palmă. Miller își coborî privirea în pământ. Își încălcase cuvântul pe care i-l dăduse lui Dawes că va abandona cazul, iar bărbatul nu suflase un cuvânt despre asta până atunci. În privința aceasta nu putea decât să-i acorde o bilă albă. În plus, dacă Dawes și APE îl aveau într-adevăr pe James Holden, nu exista absolut nicio șansă ca el să aibă acces la interogatoriu.

Când Shaddid vorbi, glasul îi sună surprinzător de blând:

— Ieri s-au comis trei crime. Opt antrepozite au fost sparte, probabil de aceeași bandă. Șase persoane au fost spitalizate după căderi nervoase cauzate de un lot de pseudo-heroină „artizanală”. Toată stația este cu nervii în pioneze. Poți face multe alte lucruri, Miller. Du-te și prinde niște infractori.

— Da, căpitane, încuviință bărbatul. Așa o să fac.

Muss îl aștepta rezemată de biroul lui. Își ținea brațele încrucișate și îl privea cu aceiași ochi plictisiți ca atunci când examinase cadavrul lui Dos Santos țintuit de peretele coridorului.

— Ai un anus nou? întrebă ea.

— Da.

— O să se vindece. Lasă-i vreme. Am luat unul dintre cazurile de crimă. Un contabil de la Naobi-Shears, locuitor în nivelurile mijlocii, căruia i-au fost zburați creierii lângă un bar. Părea distractiv.

Miller își scoase terminalul de buzunar și parcurse datele esențiale. Nu avea nicio tragere de inimă.

— Auzi, Muss, spuse el, am o întrebare.

— Bagă.

— Să zicem c-ai avea un caz pe care nu vrei să-l rezolvi. Cum ai proceda?

Noua lui parteneră se încruntă, înclină capul într-o parte și strânse din umeri.

— I-l dau unui pilangiu. Când am lucrat la crime împotriva copiilor, aveam un tip de teapa asta. Dacă știam că făptașul era unul dintre informatorii noștri, îi dădeam întotdeauna cazul lui. Niciunul dintre noi n-a avut vreodată probleme.

— Mda.

— La fel fac și când trebuie să plasez un partener de rahat, continuă Muss. Știi la ce mă refer... Unul cu care nu vrea să lucreze nimeni. Îi pute gura, sau are o fire nașpa, sau altceva, totuși are nevoie de un partener. Atunci îl aleg pe un detectiv care o fi fost bun cândva, dar apoi a divorțat, a-nceput să bea. El continuă să se creadă mare sculă. Se și comportă ca atare. Doar că rezultatele lui nu-s mai bune decât ale altora. Îi dau lui cazurile de rahat. Îi dau lui partenerul de rahat.

Miller închise ochii. Simțea un ghem în stomac.

— Tu ce-ai făcut? întrebă el.

— Ca să fiu numită partenera ta? Un șef s-a dat la mine și l-am reclamat.

— Și s-a zis cu promovarea ta.

— În mare măsură. Haide, Miller, doar nu ești fraier. Trebuie să fi știut.

Trebuia să fi știut că el era ținta glumelor din secție. Cel care fusese bun cândva, cel care-și pierduse aptitudinile.

Și totuși nu, habar nu avusese de asta. Miller deschise ochii. Muss nu arăta fericită sau tristă, încântată de suferința lui sau cine știe ce tulburată de durerea lui. Pentru ea nu însemna nimic altceva decât un job. Morții, răniții, schiloditii. Nu-i păsa. Mulțumită nepăsării își putea duce ziua până la capăt.

— Poate că n-ar fi trebuit să-i respingi avansurile, spuse el.

— O, da' nu ești un partener chiar rău, replică Muss. În plus, individul avea păr pe spinare. Urăsc părul pe spinare.

— Mă bucur s-o aflu. Bine, acum să mergem să facem dreptate.

•

— Ești beat, spuse Hasini.

— 'unt polițai, zise Miller împungând cu degetul prin aer. 'ă nu te pui cu mine.

— Știu că ești polițai. Vii de trei ani în barul meu. Sunt eu, Hasini. Și ești beat, prietene. Ești periculos de beat.

Miller privi în jur. Într-adevăr se afla în Blue Frog. Nu-și amintea să fi venit aici, totuși o făcuse. Iar beleaua aia era chiar Hasini.

— Io…, zise el, apoi își pierdu șirul gândurilor.

— Haide, spuse Hasini trecându-și un braț peste umerii lui. Nu-i chiar așa departe. Te duc eu acasă.

— Cât e ceasu'? întrebă Miller.

— E târziu.

Cuvântul acela avea ceva profund. *Târziu.* Era târziu. Scăpase toate șansele de a îndrepta lucrurile. Sistemul solar era în pragul războiului și nici măcar nu se știa sigur de ce. Miller însuși avea să împlinească cincizeci de ani în luna iunie a anului următor. Era târziu. Târziu s-o ia de la început. Târziu să-și dea seama câți ani petrecuse alergând pe drumul greșit. Hasini îl conduse spre o mașinuță electrică pe care barul o păstra exact pentru asemenea situații. Din bucătărie venea iz de grăsime încinsă.

— Stai așa, zise Miller.

— Vrei să vomiți? întrebă Hasini.

Miller se gândi pentru o clipă. Nu, era prea târziu până și să vomite. Se împletici înainte. Hasini îl întinse în mașină, apoi porni motoarele și, cu un zumzăit, ieșiră în coridor. Deasupra lor, luminile păliseră. Mașinuța vibra la fiecare cotitură din intersecții. Sau poate că nu mașina vibra. Poate că nu era decât propriul lui corp.

— Credeam că sunt bun, zise el. Știi, tot timpu-ăsta, am crezut că sunt cel puțin bun.

— Te descurci foarte bine, răspunse Hasini, doar că ai o muncă de rahat.

— La care eram bun.

— Te descurci foarte bine, repetă Hasini ca și cum prin simpla rostire cuvintele ar fi devenit realitate.

Miller stătea întins pe platforma mașinuței. Profilul curbat al locului unde se afla roata îi intra în coaste. Îl durea, însă i se părea prea greu să-și schimbe poziția. Și să gândească era prea greu. Izbutise să ducă ziua până la capăt, având-o alături pe Muss. Predase toate datele și materialele despre Julie. În borta lui n-avea nimic la care să merite să se întoarcă și n-avea nici alt loc unde să se ducă.

Luminile apăreau și dispăreau din câmpul lui vizual. Se întrebă dacă la fel se petrecea și când te uitai la stele. Nu privise niciodată cerul de pe suprafața unei planete. Ideea în sine îi dădea o stare de vertij, o senzație aproape plăcută de spaimă față de infinit.

— Are cine să aibă grijă de tine? se interesă Hasini când ajunseră la borta lui Miller.

— N-o să pățesc nimic. Atât doar că… am avut o zi proastă.

— Julie, încuviință Hasini.

— De unde știi despre Julie?

— Numai despre ea ai povestit toată seara. E o tipă care ți-a căzut cu tronc, da?

Miller se încruntă și se prinse cu o mână de mașinuță. Julie… Povestise despre Julie. Despre asta era vorba de fapt. Nu despre slujba lui. Nu despre reputația lui. I-o luaseră pe Julie. Cazul special. Cazul care conta.

— O iubești? întrebă Hasini.

— Mda, într-un fel, răspunse detectivul și ceva ca o revelație își făcu loc cu forța prin pâcla alcoolului. Cred că da.

— Ghinionul tău…

CAPITOLUL 17

Holden

Sala de mese din *Tachi* era dotată cu o bucătărie complet utilată și o masă pentru douăsprezece persoane. Avea până și un aparat automat de cafea care putea prepara patruzeci de cești în mai puțin de cinci minute, indiferent dacă nava era în imponderabilitate sau dacă accelera cu 5 *g.* Holden înălță în gând o rugăciune de mulțumire zeilor militari ai risipei bugetare, apoi apăsă butonul de acționare. De-abia se abținu să mângâie capacul din oțel inoxidabil al automatului, în momentul în care acesta începu să bolborosească încetișor.

Aroma de cafea începu să umple aerul, concurând cu cea de pâine coaptă provenită de la ceea ce pusese Alex în cuptor. Amos bocănea în jurul mesei cu orteza cea nouă, așezând farfuriile din plastic și tacâmurile din argint adevărat. Naomi amesteca într-un castron ceva ce răspândea izul plăcut de hummus cu usturoi. Privindu-și echipajul trebăluind ca o familie, Holden avu un sentiment de pace și siguranță, care-l ameți ca un păhărel de tărie.

Goniseră de săptămâni bune vânați de nave misterioase. Pentru prima dată după distrugerea lui *Canterbury,* nimeni nu știa unde se aflau. Nimeni nu le cerea nimic. Pentru sistemul solar, erau doar niște victime din miile ce pieriseră odată cu *Donnager.* Amintirea fulgerătoare a capului lui Shed dispărând ca printr-o scamatorie macabră îi reaminti că cel puțin un membru al echipajului său fusese *într-adevăr* victimă. Și totuși era atât de bine să fii din nou stăpânul propriului destin, încât părerile de rău aproape că păleau.

Alarma unui ceas piui și Alex scoase o tavă plină cu pâini mici și plate. Le tăie în felii pe care Naomi întinse o pastă asemănătoare hummusului. Amos așeza feliile unse pe farfuriile înșirate pe masă, în timp ce Holden umplea cu cafea căni ce purtau pe ele numele navei. Le oferi tuturor câte una. Urmă un moment de stingherealǎ mută când priviră neclintiți masa atât

de frumos aranjată, parcă temându-se să nu-i distrugă perfecțiunea.

Amos rezolvă însă situația.

— Sunt flămând ca un urs, izbucni el și se trânti pe un scaun. Îmi dă și mie cineva piperu-ăla?

Pentru câteva minute nimeni nu vorbi. Mâncau în liniște. Holden mușcă puțin din lipia cu hummus și gustul intens îl buimăci, după ce săptămâni întregi nu consumase altceva decât batoane insipide cu proteine. După aceea începu să îndese mâncarea atât de repede în gură, încât glandele salivare îi explodară parcă în agonia deliciilor. Privi stânjenit în jurul mesei, dar toți ceilalți înfulecau la fel de grăbiți, așa că renunță la bunele maniere și se concentră asupra farfuriei. Când termină de înghițit și ultimele firimituri, se lăsă pe spate cu un suspin, sperând ca satisfacția să dăinuie cât mai mult cu putință. Alex sorbea din cafea cu ochii închiși. Amos mânca ultimele resturi de hummus cu lingura, direct din castron. Pe sub pleoapele pe jumătate coborâte, Naomi îi aruncă lui Holden o privire somnoroasă care i se păru acestuia năucitor de atrăgătoare. Holden alungă iute acel gând și își înălță cana de cafea.

— Pentru pușcașii spațiali ai lui Kelly. Au fost eroi până-n ultima clipă. Odihnească-se-n pace! rosti el.

— Pentru pușcași, repetară toți, apoi ciocniră cănile și băură.

— Pentru Shed! zise pilotul și înălță cana.

— Da, pentru Shed și să putrezească în iad jegurile care l-au omorât, adăugă Amos încet. La fel și pentru nenorociții care-au distrus-o pe *Cant.*

Atmosfera din jurul mesei deveni mai sobră și Holden simți cum momentul acela de pace tihnită dispăruse la fel de discret pe cum se așternuse.

— Bun, spuse el. Alex, povestește-ne despre nava noastră cea nouă.

— O bijuterie, căpitane. Când am fugit de pe *Donnie,* am ținut-o mai bine de o jumătate de oră la 12 *g* și-a tors tot timpul ca o pisicuță. Până și fotoliul pilotului e confortabil.

Holden clătină din cap.

— Amos, ai avut ocazia să arunci o privire prin sala mașinilor?

— Da, e curată lună. O să fie o cursă cam plictisitoare pentru unul ca mine, obișnuit cu mizeria gresajelor, replică mecanicul.

— Ar fi grozav dac-ar fi plictisitoare, comentă Holden. Naomi? Tu ce crezi?

Femeia surâse.

— Îmi place. Are cele mai minunate dușuri pe care le-am văzut într-o navă de mărimea asta. Plus că infirmeria e realmente incredibilă, cu sistem computerizat expert care știe cum să-i vindece pe pușcașii răniți. Ar fi fost excelent dacă am fi găsit-o înainte să-i punem la loc piciorul lui Amos după capul nostru.

Amos ciocăni cu degetele în orteză.

— Ați făcut o treabă a-ntâia, șefa.

Holden își privi echipajul proaspăt ieșit de sub duș, apoi își trecu o mână prin păr și, pentru prima dată în atâtea săptămâni, nu mai avu acea senzație unsuroasă.

— Da, o baie bună și derogarea de la responsabilitățile de doctor sunt tot ce mi-am dorit. Altceva?

Naomi își lăsă capul pe spate și ochii i se mișcară în orbite de parcă ar fi parcurs o listă de control imaginară.

— Rezervorul e plin cu apă, injectoarele au destule granule de combustibil ca să mențină reactorul vreo treizeci de ani, iar cambuza e plină ochi. Va trebui să mă legi, dacă intenționezi s-o restitui Flotei. O iubesc de-a dreptul.

— E dată naibii nava noastră, zise Holden zâmbind. Ai avut timp să te uiți și la armament?

— Două lansatoare și douăzeci de torpile cu rază mare de acțiune și focoase cu plasmă de mare putere, zise Naomi. Cel puțin așa spune documentația. Armele de genul ăsta sunt încărcate din exterior, așa că nu le pot verifica existența reală decât dacă ies pe carcasă.

— Consola de armament afirmă același lucru, căpitane, zise Alex. Și indică încărcături complete pentru toate tunurile defensive punctiforme. Mă rog, mai puțin…

„Mai puțin salva pe care ai tras-o în cei care l-au ucis pe Gomez.”

— Încă ceva, căpitane, interveni Naomi. Când l-am pus pe Kelly în compartimentul cargo, am găsit o ladă mare pe care scria „PAM”. Potrivit documentelor însoțitoare, este un „Pachet pentru asalt mobil”. Așa numesc cei din Flotă armele individuale.

— Da, zise pilotul. Este un echipament complet pentru opt pușcași spațiali.

— Bun, zise Holden. Prin urmare, cu un Epstein de rang militar avem picioare iuți. Și dacă aveți dreptate în privința armamentului, avem și dinți. Întrebarea următoare este ce facem cu ele? Tind să accept oferta de refugiere prezentată de colonelul Johnson. Alte idei?

— Eu sunt de acord, căpitane, zise Amos. Dintotdeauna am considerat că centurienii au fost cei dezavantajați. Cred că pentru o vreme vreau să fiu revoluționar.

— Obsesia pământeanului? zise Naomi rânjind către Amos.

— Adică ce vrei să spui?

— Nimic, doar te tachinam. Știu că sunteți de partea noastră doar pentru că vreți să ne furați femeile.

Mecanicul rânji larg, înțelegând gluma.

— Adevărul e c-aveți niște craci pân-la gât, zise el.

— Bun, suficient, interveni Holden ridicând mâna. Prin urmare, două voturi pentru Fred. Altcineva?

Naomi ridică brațul.

— Și eu votez pentru Fred.

— Alex? Tu ce crezi? întrebă Holden.

Pilotul marțian se lăsă pe spate în scaun și se scărpină în cap.

— N-am nicio întâlnire programată în altă parte, așa că rămân cu voi. Sper totuși că n-o să fim tratați ca niște marionete și pe-acolo.

— Nu, zise Holden clătinând din cap. Acum am o navă cu armament pe care am de gând să-l folosesc data viitoare când cineva îmi mai ordonă să fac ceva.

•

După cină, Holden făcu pe îndelete turul noii lui nave. Deschise toate trapele, examină toate spațiile de depozitare, activă toate consolele și citi toate afișajele. În sala mașinilor, stătu cu ochii închiși lângă reactorul de fuziune, ascultându-i vibrațiile abia perceptibile. Dacă vreodată ceva nu mergea cum trebuie, voia să simtă asta înainte să-l anunțe vreo alarmă. Se aplecă și atinse toate instrumentele din service-ul bine utilat al navei, iar apoi se urcă pe puntea personalului. Intră în toate cabinele până ce găsi una care să-i placă și răvăși așternuturile de pe pat ca să arate că locul fusese deja luat. Găsi câteva combinezoane care păreau pe măsura lui și le duse în dulapul

din cabina aleasă. Făcu din nou un duș, lăsând apa fierbinte să-i maseze spatele încordat de trei săptămâni. Revenind spre cabina sa, își trecu degetele în lungul peretelui, pipăind elasticitatea plasticului spongios ignifug și plasa anti-fragmentare ce acoperea batardourile din oțel blindat. Amos și Alex se instalau și ei în cabinele pe care și le aleseseră.

— Naomi ce cabină și-a luat? îi întrebă Holden.

Mecanicul ridică din umeri.

— E tot pe puntea operațională. Nu știu ce meșterește acolo.

Holden decise să mai amâne somnul și se sui cu scara-elevator din chilă – „avem lift!” – pe puntea operațională. Naomi stătea așezată pe podea, având în față panoul deschis dintr-un batardou și ceea ce părea o sută de piese și fire întinse în jurul ei într-o înșiruire precisă. Privea cu atenție ceva din interiorul compartimentului deschis.

— Auzi, spuse Holden, ar trebui să te odihnești și tu. La ce lucrezi acolo?

Femeia făcu un gest vag spre compartiment.

— La transponder, zise Naomi.

Holden se apropie și se așeză lângă ea.

— Zi-mi cum te pot ajuta.

Naomi îi întinse terminalul ei de buzunar; pe ecranul acestuia erau afișate instrucțiunile lui Fred pentru modificarea semnalului de transponder.

— E gata. Am conectat consola la portul de date al transponderului, exact cum a spus. Am setat programul să ruleze suprareglarea pe care a descris-o. Noul cod de transponder și datele de înregistrare a navei sunt pregătite pentru introducere. Am băgat numele nou. Fred l-a ales?

— Nu, eu am făcut-o.

— Aha. Bun, atunci. Totuși…

Tăcu și schiță iarăși un gest neclar către transponder.

— Care-i problema? întrebă Holden.

— Jim, chestiile astea sunt construite astfel încât *să nu* te joci cu ele. Versiunea civilă a dispozitivului ăstuia se topește și se transformă într-o masă amorfă de siliciu dacă i se pare că cineva își bagă nasul. Cine știe cum e versiunea militară de autoprotejare? Dacă aruncă sticla magnetică în reactor? Dacă ne transformă în supernovă?

Se întoarse către bărbat.

— Am setat totul și este pregătit de rulare, dar acum nu cred c-ar trebui s-o facem, continuă ea. Nu știm care sunt consecințele eșecului.

Holden se sculă și se apropie de consola computerului. Un program pe care Naomi îl botezase Trans01 aștepta să fie lansat în execuție. Șovăi o secundă, apoi apăsă butonul de rulare. Nava nu se vaporiză.

— Așadar, comentă el, cred că Fred ne vrea vii.

Naomi se relaxă și expiră zgomotos și prelung.

— Vezi, de-asta nu pot eu să fiu șeful cel mare.

— Nu-ți place să iei decizii fundamentale bazându-te pe informații incomplete?

— Mai mult chiar. Nu sunt o sinucigașă iresponsabilă, replică ea și începu să reasambleze fără grabă carcasa transponderului.

Holden activă intercomul mural.

— Echipaj, bun sosit la bordul transportorului de gaze *Rosinanta*[3]!

— De fapt, ce-nseamnă numele ăsta? se interesă Naomi după ce Holden închise intercomul.

— Înseamnă că trebuie să căutăm niște mori de vânt, răspunse Holden peste umăr, îndreptându-se spre lift.

•

Tycho Manufacturing & Engineering Concern era una dintre primele corporații importante care se mutaseră în Centură. În primele zile ale expansiunii, inginerii săi și o flotă de nave capturaseră o cometă mică și o trecuseră pe o orbită stabilă ca punct de aprovizionare cu apă, cu decenii înainte ca nave precum *Canterbury* să înceapă să aducă gheață de pe câmpurile vaste din inelele lui Saturn. Fusese operațiunea cea mai complexă și cea mai dificilă de inginerie la scară cosmică pe care o realizase vreodată omenirea… asta până la următoarea lor ispravă.

Tycho încorporase după aceea masivele propulsii cu reacție în roca asteroizilor Ceres și Eros și petrecuse mai bine de un deceniu „învățându-i” să se rotească. Erau în cărți să construiască o rețea de orașe plutitoare în stratosfera lui Venus, asta înainte ca drepturile pentru respectivul proiect să se încâlcească într-un labirint de litigii aflate acum în al optulea

[3] Numele calului personajului Don Quijote de la Mancha din romanul omonim al scriitorului spaniol Miguel de Cervantes Saavedra. (n.r.).

deceniu. Se discutase de asemenea despre ascensoare spațiale pentru Marte și pentru Pământ, dar deocamdată nu se concretizase nimic. Dacă aveai un proiect ingineresc imposibil care trebuia realizat în Centură și dacă îți puteai permite costurile, apelai la Tycho.

Stația Tycho, sediul din Centură al companiei, era un inel masiv construit în jurul unei sfere cu diametrul de jumătate de kilometru, având în interior peste șaizeci și cinci de milioane de metri cubi de spații de producție și depozitare. Cele două inele rezidențiale invers rotative din jurul sferei ofereau spațiu suficient pentru cincisprezece mii de lucrători și familiile lor. Calota superioară a sferei era dotată cu mai multe brațe telecomandate masive, care păreau că pot rupe un cargobot greu în două. O proeminență cu diametrul de cincizeci de metri de pe calota inferioară găzduia un reactor de fuziune și un sistem de propulsie de clasă militară, care făceau din stația Tycho cea mai mare platformă mobilă de construcție din sistemul solar. Toate compartimentele din interiorul inelelor masive erau construite pe sisteme pivotante care le îngăduiau să se reorienteze în conformitate cu gravitația indusă de accelerație, când inelele încetau să se mai rotească și stația zbura către următorul șantier.

Holden știa toate astea, totuși vederea stației îi tăie răsuflarea. Reacția lui nu se datora numai mărimii stației, cât mai degrabă gândului că patru generații din cei mai inteligenți oameni din sistemul solar locuiseră și munciseră acolo pentru a aduce omenirea pe planetele exterioare, și asta aproape exclusiv prin simpla putere a voinței.

— Parcă ar fi un gândac uriaș, zise Amos.

Holden vru să îl contrazică, însă gândi că, într-adevăr, stația aducea cu un păianjen gigantic: corp rotund, bulbucat, și toate picioarele ridicându-se din vârful capului.

— Dați-o-ncolo de stație, spuse Alex. Mai bine uitați-vă la monstrul *ăla.*

Nava pe care o construia eclipsa stația. Socotind după reflexiile ladar, Holden își dădu seama că nava avea o lungime de peste doi kilometri și diametrul de o jumătate de kilometru. Rotundă și butucănoasă, semăna cu un trabuc din oțel. În spatele schelelor se întrevedeau compartimentele interne și mașinăriile aflate în diverse etape de asamblare, însă motoarele

păreau complete, iar carcasa fusese asamblată peste provă. Pe ea scria cu litere albe și mari *Nauvoo.*

— Deci mormonii vor merge cu asta tocmai până la Tau Ceti, da? zise mecanicul, apoi fluieră prelung. Ai dracu', au ceva sânge-n vine! Și nu le-a garantat nimeni că la capătul călătoriei ăleia de o sută de ani vor găsi măcar o planetă care să fi meritat efortul.

— Ei însă par destul de siguri în privința asta, replică Holden. Și dacă au reușit să facă bani și să-și permită o navă ca asta, sigur nu sunt proști. Eu unul le doresc tot norocul de pe lume.

— Vor atinge stelele, zise Naomi. Cum să nu-i invidiezi?

— Poate că strănepoții lor vor atinge *o* stea, dacă n-o să moară cu toții de foame pe orbita unui bolovan inutilizabil, pufni Amos. Haide să n-o umflăm prea tare.

Arătă apoi spre rețeaua uriașă de comunicații, care ieșea în relief de pe un flanc al navei, și adăugă:

— Fac pariu că asta ne-a trimis mesajul ăla pe fascicul îngust.

Pilotul încuviință.

— Dacă vrei să trimiți mesaje private de la o depărtare de peste doi ani-lumină, ai nevoie de o coerență serioasă a fasciculului. Probabil c-au redus intensitatea ca să nu ne găurească fuzelajul.

Holden se ridică din fotoliul copilotului și își făcu loc pe lângă Amos.

— Alex, vezi dacă ne lasă să asolizăm.

•

Asolizarea fu surprinzător de ușoară. Controlul stației îi direcționă spre un port de andocare dintr-o parte a sferei și rămase activă, ghidându-i până ce Alex cuplă tubul de andocare la ușa ecluzei. Nu le atrase nicio clipă atenția că aveau cam mult armament pentru un transportor și în același timp niciun rezervor pentru gazele comprimate. Îi ajută să andocheze, după care le ură o zi plăcută.

Holden își îmbrăcă costumul presurizat și făcu o vizită scurtă în compartimentul cargo, apoi se alătură celorlalți lângă trapa interioară a ecluzei *Rosinantei,* aducând cu el o geantă mare de voiaj.

— Puneți-vă costumele. De acum asta va fi procedura standard pentru echipaj ori de câte ori ajungem într-un loc nou. Și luați câte una fiecare, zise el și scoase din geantă arme de

mână și încărcătoare. Ascundeți-le în buzunare sau în gențile voastre dacă vreți. Eu îmi voi purta arma la vedere.

Naomi se încruntă.

— Nu crezi că pare nițel cam… provocator?

— M-am săturat să fiu dat de colo-colo. *Rosi* este un început bun spre independență și iau cu mine o bucățică din ea. Puteți s-o considerați o amuletă.

— O, da! rânji Amos și-și prinse arma la șold.

Pilotul își îndesă revolverul în buzunarul combinezonului de zbor. Naomi strâmbă din nas și refuză să ia arma. Holden o puse la loc în geanta sa, conduse echipajul în ecluza *Rosinantei* și-i acționă ciclul. De partea cealaltă îi aștepta un bărbat în vârstă, cu pielea întunecată. Le zâmbi când apărură.

— Bun sosit pe stația Tycho, zise exterminatorul stației Anderson. Spuneți-mi Fred.

CAPITOLUL 18

Miller

Distrugerea lui *Donnager* lovi în Ceres aidoma unui ciocan care izbește un gong. Fluxurile informative transmiteau până la saturație imagini ale bătăliei filmate prin telescoape de mare putere, majoritatea, dacă nu toate, fiind contrafăcute. Conversațiile din Centură abundau în speculații despre existența unei flote APE secrete. Membrii echipajelor din cele șase nave care nimiciseră nava-amiral marțiană erau omagiați ca eroi și martiri. Slogane de felul „Am făcut-o o dată și-o putem face din nou” și „Bolovanii nu iartă” apărură până și în locurile cele mai pașnice.

Canterbury scosese Centura din mulțumirea de sine în care zăcea, însă *Donnager* făcuse ceva mai mult. Le desființase teama. Centurienii obținuseră o victorie rapidă, decisivă și neașteptată. Acum orice părea posibil și speranța îi seducea.

Situația l-ar fi speriat pe Miller mai mult, dacă detectivul n-ar fi fost amețit de băutură.

Alarma îi suna de zece minute. Bâzâitul acesteia căpăta diverse tonalități dacă îl asculta suficient de mult timp. Cacofonia aceea sonoră ascundea sunete ce creșteau constant sub ritmul pulsând al percuției, ba chiar și o muzică liniștitoare. Iluzii. Halucinații acustice. Glasul turbioanelor.

Sticla de bourbon din fungi pe care o băuse seara trecută stătea pe noptieră, acolo unde aștepta de obicei o carafă de apă. Mai erau în ea două degete de vin. Miller privi gânditor lichidul maroniu, întrebându-se cum l-ar fi simțit pe limbă.

Își spuse că partea frumoasă a pierderii iluziilor era faptul că nu mai era nevoie să te prefaci. Toți anii aceia în care-și spusese că era respectat, că era priceput în meseria lui, că toate sacrificiile aveau un sens dispăruseră și-l lăsaseră cu constatarea clară, lipsită de orice îndoială că era un alcoolic funcțional, care extirpase tot ce era bun din propria lui viață pentru a face loc anestezicului. Shaddid îl credea o glumă. Muss îl credea prețul plătit de ea pentru că nu se culcase cu un bărbat

care nu-i plăcea. Singurul care l-ar fi putut respecta era Havelock, un pământean. Cumva întreaga situație era reconfortantă. Putea să înceteze efortul de a păstra aparențele. Dacă rămânea în pat și asculta bâzâitul alarmei, nu făcea decât să fie la înălțimea reputației. Nicio rușine în asta.

Avea totuși treabă de făcut. Se întinse și dezactivă alarma. Chiar înainte s-o închidă, auzi glasul slab, dar insistent, al unei femei. Nu înțelegea ce spunea. Întrucât exista numai în închipuirea lui, avea să beneficieze de altă șansă mai târziu.

Coborî din pat, supse niște sedative și își bău siropul rehidratant. Se împletici spre duș și consumă rația pe o zi și jumătate de apă fierbinte, stând pur și simplu nemișcat și uitându-se cum i se înroșeau picioarele. Îmbrăcă ultimul schimb de haine curate. Micul dejun consta dintr-un baton de drojdie presată și îndulcitor extras din struguri. Aruncă sticla de bourbon în containerul de reciclare fără s-o termine, doar pentru a-și demonstra că mai putea face un asemenea gest.

Muss aștepta la birou. Își ridică privirea când detectivul se așeză.

— Încă așteptăm rezultatele de laborator pentru violul de la nivelul opșpe, îl anunță ea. Au promis că ni le dau până la prânz.

— O să vedem, zise Miller.

— Am un posibil martor. O fată care a fost cu victima mai devreme în acea seară. A declarat c-ar fi plecat înainte de incident, dar videocamerele de securitate spun altceva.

— Vrei să particip la interogatoriu?

— Nu încă, dar dacă voi avea nevoie de ceva teatru, o s-apelez la tine.

— În regulă.

Miller nu se uită după femeie când aceasta plecă. După ce stătu mult timp privind în gol, își deschise partiția, trecu în revistă ce mai avea de făcut și începu să facă ordine în birou.

În timp ce trebăluia, mintea îi rederula pentru a milioana oară discuția lungă și umilitoare cu Shaddid și Dawes. „Noi îl avem pe Holden”, spusese Dawes. „Tu nu ești în stare să afli nici măcar ce s-a-ntâmplat cu propriile tale echipamente anti-revolte.” Miller revenea obsesiv la cuvintele acelea, așa cum limba revine la golul lăsat de un dinte extras. Erau adevărate. Din nou.

Era totuși posibil să fie minciuni sfruntate. O poveste născocită tocmai pentru a-l face să se simtă neînsemnat. La

urma urmelor nu exista nicio dovadă că Holden și echipajul lui supraviețuiseră. Ce dovadă putea să existe? *Donna- ger* pierise și odată cu ea toate jurnalele de bord. Probabil că o navă izbutise să fugă. Fie o navetă de salvare, fie una dintre navele de escortă marțiene. Era imposibil ca o navă să fi scăpat teafără și să nu fi devenit instantaneu subiectul de senzație al tuturor fluxurilor informative și al transmisiunilor pirat. Nu puteai ține secret un asemenea eveniment.

Sau puteai... Sigur că da, n-ar fi fost ușor... Miller miji din ochi și privi în gol prin secție. Ia să vedem... Cum ai ascunde *tu* o navă supraviețuitoare?

Detectivul scoase un dispozitiv navigant ieftin, pe care-l cumpărase cu cinci ani în urmă, când avusese nevoie de timpii de tranzit într-un caz de contrabandă, și introduse data și coordonatele distrugerii lui *Donnager.* Orice navă care ar fi zburat cu o propulsie non-Epstein ar fi fost tot acolo, iar navele de război marțiene fie ar fi recuperat-o, fie ar fi transformat-o în radiație de fond. Prin urmare, dacă Dawes nu-l fraierea cu minciuni, asta însemna o propulsie Epstein. Rulă câteva calcule rapide. Cu o propulsie bună, o navă ar fi putut ajunge la Ceres în mai puțin de o lună. Să zicem trei săptămâni...

Rămase privind datele aproape zece minute, dar pasul următor nu-i era limpede, așa că se ridică de la birou, își luă o cafea și deschise înregistrarea interogatoriului pe care el și Muss îl luaseră unui centurian necalificat din echipa de sol. Fața bărbatului era prelungă, cadaverică și cumva neîndurătoare. Recorderul nu-l centrase bine, așa că imaginea se deplasa neîncetat. Muss îl întrebase ce văzuse și detectivul se aplecă în față pentru a citi răspunsurile transcrise, căutând cuvinte incorect recunoscute. Peste treizeci de secunde, bărbatul spuse „curvetă” și transcrierea afișă „corvetă”. Miller corectă, însă gândurile continuau să-i fiarbă.

Probabil că la Ceres andocau zilnic opt-nouă sute de nave. Să zicem o mie... Calculând câte două zile la începutul și la sfârșitul intervalului de trei săptămâni, asta însemna numai patru mii de intrări. Cam greu, însă nu imposibil. Ganymede ar fi fost alt ghimpe în coastă. Ținând cont de agricultura care se practică acolo, se pot face sute de transporturi zilnic. N-ar fi dublat totuși volumul de muncă. Eros... Tycho... Pallas... Câte nave andocau zilnic la Pallas?

Pierduse aproape două minute din înregistrare. O rederulă încercând să fie atent de data aceasta, însă peste o jumătate de oră abandonă.

În cele două zile dinaintea și după intervalul de timp estimat pentru traseul unei nave cu propulsie Epstein, luând în considerare data și locul distrugerii navei *Donnager,* în principalele zece porturi se înregistraseră douăzeci și opt de mii de andocări. Le-ar fi putut însă reduce la șaptesprezece mii, dacă excludea stațiile și porturile conduse explicit de militari marțieni, ca și stațiile de cercetare în care lucrau aproape exclusiv oameni de pe planetele interioare. De cât timp ar fi avut nevoie pentru a verifica manual toate înregistrările de andocare, pretinzând pentru o clipă că ar fi fost atât de idiot încât s-o facă? Ar fi necesitat 118 zile – dacă n-ar fi mâncat și n-ar fi dormit. Dacă ar fi lucrat câte zece ore pe zi fără pauză, fără să facă absolut nimic altceva, ar fi putut termina în mai puțin de un an. Doar cu câteva zile mai puțin de un an.

Însă nu trebuia să procedeze așa pentru că existau modalități de a scurta căutarea. Pe el îl interesau doar navele cu propulsie Epstein. În toate porturile, cea mai mare parte a traficului avea să fie local. Nave prospectoare cu jet propulsiv și curieri pe distanțe scurte. Considerentele de natură economică ale zborurilor spațiale făceau ca soluția corectă pentru zborurile lungi să fie navele relativ mari, care erau relativ puține. Așa că, dacă ar fi redus convențional numărul acela la un sfert, ar fi fost vorba de aproape patru mii de nave. Tot ar fi însemnat sute de ore de muncă, însă dacă s-ar fi putut gândi și la alte filtre care să-i ușureze găsirea potențialilor suspecți... De pildă, probabil că nava nu putuse completa un plan de zbor înainte de distrugerea lui *Donnager.*

Interfața de solicitări pentru jurnalele portuare era veche, inconfortabilă și ușor diferită între Eros, Ganymede, Pallas și restul. Miller atașă cererile de informații la șapte cazuri diferite, inclusiv la unul vechi de o lună pentru care era doar consultant. Jurnalele portuare erau publice, așa că n-ar fi avut neapărată nevoie de statutul de detectiv pentru ca ceea ce făcea să treacă neobservat. Cu puțin noroc, ochiul vigilent al lui Shaddid nu s-ar fi extins și la investigațiile lui minore prin arhivele publice. Și chiar dacă s-ar fi extins, el ar fi putut obține răspunsurile înainte ca femeia să-și dea seama.

Dacă nu-ți forțezi norocul, nu poți ști dacă mai ai. În plus, n-avea cine știe ce de pierdut.

Când legătura cu laboratorul i se deschise pe terminal, Miller tresări puternic, luat prin surprindere. Tehnicianul era o femeie cu păr sur și chip nefiresc de tânăr.

— Muss e cu tine? întrebă ea.

— Nu. E la un interogatoriu, răspunse detectivul.

Era destul de sigur că asta-i spusese partenera lui. Tehniciana se mulțumi să ridice din umeri.

— Nu-i răspunde sistemul... Voiam să v-anunț că am identificat persoana în cazul violului pe care ni l-ați trimis. N-a fost prietenul ei. Șeful ei a făcut-o.

Miller dădu din cap.

— Ai completat cererea de mandat?

— Da. E deja-n dosar.

Detectivul o extrase: ÎN NUMELE STAȚIEI CERES, STAR HELIX AUTORIZEAZĂ ȘI EMITE MANDAT DE REȚINERE PE NUMELE LUI IMMANUEL CORVUS DOWD PÂNĂ LA JUDECAREA INCIDENTULUI DE SECURITATE SC-4949231. Semnătura digitală a judecătorului era evidențiată în verde. Miller simți cum buzele i se destind într-un surâs abia schițat.

— Mulțumesc, spuse el.

În timp ce ieșea din secție, cineva din echipa antidrog îl întrebă încotro. Îi răspunse că mergea să ia prânzul.

Arranha Accountancy Group își avea birourile în partea drăguță a cartierului guvernamental din sectorul șapte. Nu era locul favorit al lui Miller, însă mandatul era valabil în toată stația. Detectivul merse la secretarul de la recepția din față – un centurian arătos, cu vestă brodată cu explozii stelare – și anunță că vrea să stea de vorbă cu Immanuel Corvus Dowd. Pielea ciocolatie a secretarului căpătă o nuanță albicioasă. Miller se retrase un pas, fără să blocheze ieșirea, dar rămase aproape.

După douăzeci de minute, un bărbat mai în vârstă intră pe ușa din față, se opri în fața lui și-l măsură din cap până în picioare.

— Detectiv Miller? întrebă el.

— Probabil că dumneata ești avocatul lui Dowd, spuse Miller voios.

— Da, și aș dori să...

— N-are rost, spuse detectivul. Trebuie s-o facem acum.

Biroul era curat și modest, cu pereți bleu iluminați din interior. Dowd stătea la masă. Era îndeajuns de tânăr ca să pară încă arogant, totuși îndeajuns de bătrân ca să fie speriat. Miller îl salută scurt din cap.

— Dumneata ești Immanuel Corvus Dowd? întrebă el.

— Înainte de a continua, domnule detectiv – interveni avocatul –, trebuie să știi un lucru: clientul meu este implicat în negocieri la nivel foarte înalt. Printre clienții lui se numără persoane importante pentru efortul de război, înainte de a formula orice acuzații, ar trebui să fii conștient de faptul că pot, și nu voi ezita, să cer examinarea tuturor acțiunilor dumitale, iar dacă va exista o singură greșeală vei fi tras la răspundere.

— Domnule Dowd, zise Miller, ceea ce voi face este realmente unicul moment plăcut de azi. Aș aprecia dacă ai înțelege ce se va-ntâmpla dacă te opui arestării.

— Harry! zise Dowd uitându-se la avocatul lui.

Glasul îi sunase puțin spart. Avocatul scutură din cap.

După ce reveni la mașina poliției, Miller nu se grăbi. Pe locul din spate, unde putea fi văzut de trecători, Dowd tăcea încătușat. Detectivul își scoase terminalul de buzunar, notă ora arestării, obiecțiile avocatului și câteva comentarii minore. În ușa firmei, șovăia o tânără în taior din in crem. Miller n-o recunoscu; nu era implicată în cazul de viol, sau cel puțin nu în acesta la care lucra el. Fața ei avea calmul inexpresiv al unui luptător. Detectivul întoarse capul și se uită la Dowd, care rămase umil cu privirea în pământ. Femeia își mută ochii la Miller. Încuviință o singură dată din cap. „Mulțumesc.”

El îi răspunse în același fel. „Nu-mi fac decât meseria.”

Ea dispăru prin ușa deschisă.

După două ore, Miller termină de completat ultimul formular și-l trimise pe Dowd în celulă.

După trei ore și jumătate, sosi primul răspuns la solicitările sale privind jurnalele de andocare.

După cinci ore, guvernul lui Ceres se prăbuși.

•

Deși era plină ochi, secția era cufundată în tăcere. Detectivi și anchetatori stagiari, polițiști de patrulare și funcționari de birou, inferiori și superiori, se adunaseră cu toții în fața lui Shaddid. Femeia stătea la pupitrul ei, cu părul strâns la spate. Purta uniforma Star Helix, dar fără niciun însemn. Glasul îi tremura.

— Ați auzit toți deja, însă din clipa asta este oficial. Răspunzând la solicitarea lui Marte, Națiunile Unite își retrag supravegherea și… protecția stației Ceres. Este o tranziție pașnică, nu o lovitură de stat. O să repet. Nu este o lovitură de stat. Pământul se retrage de aici, noi nu am insistat.

— Vrăjeală, căpitane! strigă cineva și Shaddid ridică mâna.

— Se spun multe, continuă ea, și nu vreau s-aud din partea voastră nimic de felul ăsta. Guvernatorul va difuza anunțul oficial la începutul următorului schimb de lucru, iar atunci vom afla mai multe detalii. Până la alte înștiințări, contractul Star Helix rămâne valabil. Se va forma un guvern provizoriu, cu membri din companiile locale și reprezentanți sindicali. Noi continuăm să reprezentăm legea în Ceres și m-aștept din partea voastră să vă comportați ca atare. Veți veni toți la program, potrivit schimburilor de lucru. Nu va-ntârzia nimeni. Vă veți comporta profesionist și în limitele practicii standard.

Miller privi către Muss. Partenera lui avea părul vâlvoi, așa cum se ridicase de pe pernă. Era miezul nopții și amândoi fuseseră treziți din somn.

— Întrebări? spuse Shaddid pe un ton care sugera că n-ar trebui să fie.

„Cine va finanța Star Helix?” gândi Miller. „Ce legi vom aplica noi? Ce informații deține Pământul ca să considere că retragerea din cel mai mare port din Centură este o decizie inteligentă? Cine va negocia acum tratatul de pace?”

Văzându-i expresia, Muss surâse.

— Cred că vom fi măturați, zise detectivul.

— Trebuia să se-ntâmple, spuse Muss. Eu cred c-ar fi mai bine să plec. Am de făcut o escală.

— Sus, în miez?

Femeia nu răspunse pentru că nici nu trebuia să o facă. Ceres nu avea legi. Avea poliție. Miller plecă spre borta lui. Stația zumzăia, roca vibra de la nenumăratele cleme de andocare și miezuri de reactoare, metrouri, reciclatoare și echipamente pneumatice. Roca era vie și el uitase semnele mărunte care dovedeau acest fapt. Șase milioane de oameni locuiau aici și respirau aerul acesta. Mai puțini decât într-un oraș de mărime mijlocie de pe Pământ. Se întrebă dacă fuseseră etichetați ca fiind elemente dispensabile.

Oare situația ajunsese realmente atât de departe, încât planetele interioare să accepte pierderea unei stații importante? Așa părea că stau lucrurile dacă Pământul abandona Ceres. Indiferent dacă ar fi dorit-o sau nu, APE avea să intervină. Vidul de putere era prea mare. După aceea, Marte avea să anunțe că fusese o lovitură de stat organizată de APE. Și apoi... Apoi ce? Ar izola-o și ar trece-o sub legea marțială? Acela era scenariul cel mai fericit. Ar transforma-o în pulbere cu nuclearele? Nu se putea convinge nici de asta. La mijloc erau pur și simplu prea mulți bani. Taxele de andocare în sine ar fi alimentat o economie națională mică. Iar Shaddid și Dawes – oricât de mult detesta s-o recunoască – aveau dreptate. Ceres aflată sub contract pământean fusese cea mai mare speranță pentru negocierea unei păci.

Exista cineva pe Pământ care *nu dorea* pacea aceea? Cineva sau ceva îndeajuns de puternic pentru a pune în mișcare birocrația înțepenită a Națiunilor Unite?

— Ce am eu în față, Julie? se adresă el coridorului pustiu. Ce-ai văzut tu acolo atât de important, încât Marte și Centura să fie gata să se omoare între ele?

Stația zumzăia – un sunet constant și discret, prea slab pentru ca bărbatul să-i poată auzi glasurile din interior.

•

Dimineață, Muss nu apăru în secție, dar pe sistemul lui Miller era afișat un mesaj din partea ei, care-l anunța că va întârzia. „Curățenie” era unica explicație.

La o simplă privire, nimic nu se schimbase în secție. Aceiași oameni veneau în același loc ca să facă aceeași treabă. Ba nu, nu era adevărat. Se simțea tensiunea. Oamenii zâmbeau, râdeau, se prosteau – surescitare, panică ascunsă îndărătul unei măști de normalitate din tifon. N-avea să dureze.

Ei erau singurul bastion care apăra Ceres de anarhie. Ei reprezentau legea, iar între viețile a șase milioane de persoane și un dement care ar fi deschis ecluzele sau ar fi otrăvit reciclatoarele stăteau vreo treizeci de mii de oameni. Oameni ca el. Poate că ar fi trebuit să se alăture lor, să fie la înălțimea situației, asemeni celorlalți. Adevărul însă era că simplul gând îl obosea.

Shaddid trecu pe lângă el și-l bătu pe umăr. Bărbatul oftă, se sculă de pe scaun și o urmă. Dawes era tot în biroul ei. Părea

tulburat și nedormit. Miller îl salută dând din cap. Shaddid își încrucișă brațele și ochii îi erau mai blânzi și mai puțin acuzatori decât cei cu care se obișnuise detectivul în ultima vreme.

— Va fi greu, zise ea. Ne confruntăm cu o situație mai dificilă decât orice am întâmpinat până acum. Am nevoie de o echipă în mâinile căreia să am curajul să-mi încredințez viața. Este o situație ieșită din comun. Pricepi?

— Da, rosti el. Am înțeles. O să termin cu băutura și-o să mă adun.

— Miller, tu nu ești o persoană rea în esență. A fost o vreme când erai un polițai destul de bun. Dar n-am încredere în tine și nici n-avem timp s-o luăm de la zero, spuse Shaddid cu glasul cel mai blajin pe care detectivul îl auzise vreodată la ea. Ești concediat.

CAPITOLUL 19

Holden

Fred nu era însoțit și ținea mâna întinsă, afișând un zâmbet cald și deschis pe chipul lui lat. În spatele lui nu erau gărzi de corp cu carabine de asalt. Holden îi strânse mâna, apoi începu să râdă. Fred surâse și păru derutat, totuși îl lăsă să-i scuture brațul, așteptând să-i explice de ce era atât de amuzat.

— Scuză-mă, dar n-ai idee cât de bine mă simt, spuse Holden în cele din urmă. După mai bine de o lună este *literalmente* prima dată când cobor dintr-o navă fără ca aceasta să explodeze în urma mea.

Fred râse prietenos și sincer. După încă un moment, spuse:

— Aici sunteți în siguranță. Suntem stația cea mai protejată din planetele exterioare.

— Fiindcă sunteți APE?

— Nu, zise Fred clătinând din cap. Contribuim la campaniile electorale ale politicienilor de pe Pământ și de pe Marte cu sume care l-ar face să roșească pe un Hilton. Dacă ne distruge cineva, jumătate din adunarea Națiunilor Unite și tot Congresul marțian îi vor cere capul. Asta-i problema cu politica. Adesea inamicii îți sunt aliați. Și invers.

Arătă spre o ușă din spatele lui și le făcu semn tuturor să-l urmeze. Călătoria fu scurtă, dar la jumătatea ei gravitația reapăru, schimbându-și direcția într-un salt dezorientant. Holden se clătină și Fred păru stânjenit.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă previn. Axa centrală este la zero *g* și intrarea în gravitația de rotație a inelului poate fi neplăcută când o simți pentru prima dată.

— Mă simt perfect, zise Holden.

Nu-și dădea seama sigur dacă zâmbetul fugar de pe chipul lui Naomi existase numai în imaginația lui.

După o secundă, ușa liftului se deschise pe un coridor larg, mochetat, cu pereți verde-pal. Se simțea izul liniștitor al filtrelor de aer și al adezivului de mochetă recent utilizat. Holden n-ar fi fost surprins să afle că pompau în aer miros de „stație spațială

nouă”. Ușile care se aliniau pe coridor erau dintr-o imitație de lemn atât de reușită, încât puteau fi deosebite de lemnul adevărat doar prin faptul că nimeni nu avea atâția bani încât să și le poată permite. Din tot echipajul, Holden era aproape sigur că doar el crescuse într-o locuință cu mobilier și accesorii din lemn real. Amos crescuse în Baltimore. Acolo nu mai existau arbori de peste un secol.

Holden își scoase casca și se întoarse să le spună oamenilor lui să facă la fel, însă aceștia și le scoseseră deja. Mecanicul cercetă coridorul cu privirea, apoi începu să fluiere.

— Elegant hogeag, Fred, comentă el.

— O să vă conduc la cabinele voastre, zise Fred și porni pe coridor, continuând să vorbească. În ultima sută de ani, stația Tycho a cunoscut mai multe modernizări, așa cum poate ați ghicit, însă lucrurile fundamentale nu s-au schimbat prea mult. A fost un design genial din capul locului; Malthus Tycho a fost un geniu al ingineriei. Actualmente compania este condusă de nepotul lui, Bredon. Nu se află acum în stație, ci în puțul gravitațional, pe Lună, unde negociază următoarea afacere importantă.

— Se pare c-aveți deja o grămadă de lucru, ținând seama de monstrul de-afară. În plus, cu războiul...

Pe lângă ei trecu un grup de indivizi în combinezoane divers colorate, care discutau cu însuflețire. Coridorul era atât de larg, încât nimeni nu trebui să se ferească. După ce trecură, Fred arătă în urma lor:

— Se termină primul schimb, așa că este aglomerat. Da, ar fi într-adevăr momentul să căutăm proiecte noi. *Nauvoo* este aproape terminată. Coloniștii vor începe îmbarcarea peste șase luni. Întotdeauna trebuie să fii pregătit din timp cu următorul proiect. Tycho cheltuiește unsprezece milioane de dolari NU în fiecare zi de funcționare, indiferent dacă noi câștigăm sau nu bani în ziua respectivă. Este o stație uriașă. Cât despre război... ei bine, sperăm să fie doar ceva temporar.

— Iar acum acceptați refugiați, zise Holden. Asta n-o să v-ajute.

— Încă patru persoane n-o să ne bage-n faliment, zise Fred râzând.

Holden se opri brusc, iar cei din spatele lui aproape că se loviră de el. Fred nu-și dădu seama de asta decât după câțiva pași, iar atunci se răsuci cu o expresie derutată.

— Te eschivezi, zise Holden. Cu excepția a vreo două miliarde de dolari cât valorează nava de război marțiană cu care am venit, n-avem nimic de valoare. Toți cred că suntem morți. Orice accesare a conturilor noastre anulează ipoteza asta, și eu nu trăiesc într-un univers în care Daddy Warbucks[4] apare pe neașteptate și repară totul din pură mărinimie. Așa că ori ne spui de ce v-asumați riscul de a ne oferi azil, ori ne-ntoarcem la nava noastră și ne încercăm mâna în piraterie.

— Ne vor spune „Biciul flotei comerciale marțiene”, mormăi Amos pe un ton încântat.

Fred își ridică brațele. În ochi îi apăru o licărire aspră de respect amuzat.

— Vă dau cuvântul că nu e niciun vicleșug. Sunteți înarmați, iar securitatea stației vă va permite să vă luați armele oriunde doriți. Asta ar fi suficient pentru a vă asigura că nu plănuiesc nicio înșelăciune. Aș vrea totuși să vă cazez înainte de a ne continua discuția, de acord?

Holden nu se clinti. Muncitorii ieșiți din schimb care treceau prin coridor priveau scena curioși.

— Totul e în regulă, Fred? strigă unul dintre ei.

Bărbatul încuviință din cap și le făcu semn să nu se oprească.

— Măcar să ieșim din coridor, spuse el.

— Nu despachetăm nimic până nu primim niște răspunsuri, replică Holden.

— Perfect. Aproape c-am ajuns.

Fred iuți pasul și se opri în fața unei firide cu două uși. Trecu un card printr-o fantă și deschise o ușă, apoi îi conduse într-un apartament mare, cu living spațios.

— Baia este ușa aceea din spate, în stânga. Dormitorul este ușa din dreapta, iar acolo aveți o chicinetă, spuse Fred arătându-le pe rând încăperile.

Holden se așeză într-un fotoliu rabatabil mare, capitonat cu imitație de piele maronie, și-l lăsă pe spate. În buzunarul unui braț era o telecomandă. Bănui că era pentru ecranul impresionant de mare, care ocupa aproape în totalitate unul

[4] Personaj din revista de benzi desenate *Little Orphan Annie,* protectorul fetiței orfane Annie, pe care o ajută să iasă din cele mai dificile situații. (n.r.).

dintre pereți. Naomi și Amos se așezară pe o canapea asortată cu fotoliul, iar Alex se tolăni într-un fotoliu crem pentru două persoane, a cărui culoare contrasta elegant cu restul.

— Stați comod? întrebă Fred și-și trase aproape de Holden un scaun de la masa pentru șase persoane.

— E-n regulă, rosti Holden circumspect. Nava mea are un automat de cafea excelent.

— Știu că nu puteți fi cumpărați. Totuși – vă simțiți comod? V-am pregătit două apartamente, ambele cu structura aceasta esențială. Celălalt are însă două camere. Nu eram sigur în privința… ăăă, felului cum dormiți…

Îi privi ușor stingher.

— Nu-ți face griji, șefa, poți să dormi cu mine, zise Amos și-i făcu cu ochiul lui Naomi.

Femeia se mulțumi să-i surâdă scurt.

— În regulă, Fred, spuse ea, acum suntem doar noi și poți să răspunzi întrebărilor căpitanului.

Fred aprobă din cap, apoi se ridică și-și drese glasul. Părea că recapitulează ceva. Când vorbi, masca de cozeur dispăru. Vocea lui avea o autoritate sobră.

— Războiul dintre Centură și Marte este sinucidere curată. Chiar dacă toate navele și navetele din Centură ar fi înarmate, tot n-am putea concura cu Flota marțiană. Am distruge câteva nave, cu vicleșuguri și atacuri kamikaze, iar Marte s-ar vedea silită să ne distrugă cu nuclearele una dintre stații ca să arate de ce e în stare. În același timp însă noi putem fixa rachete chimice pe câteva sute de bolovani de mărimea unor cușete și să abatem Armaghedonul asupra orașelor-domuri marțiene.

Bărbatul tăcu de parcă și-ar fi căutat cuvintele, apoi se așeză pe scaun.

— Toți susținătorii războiului ignoră aceste aspecte. Este genul de adevăr evident trecut cu vederea. Orice om care nu locuiește într-o navă spațială este vulnerabil structural. Tycho, Eros, Pallas, Ceres… Stațiile nu pot fugi dinaintea proiectilelor care se apropie. Iar pentru că toți cetățenii inamicului trăiesc pe fundul unor uriașe puțuri gravitaționale, noi nici măcar nu trebuie să țintim foarte precis. Einstein a avut dreptate. Următorul război îl vom lupta cu pietre, însă Centura are pietre care vor transforma suprafața lui Marte într-un ocean de rocă topită. În clipa de față, toți continuă să se comporte elegant și

trag doar în nave. Ca niște gentlemeni. Însă mai devreme sau mai târziu, una dintre tabere va fi împinsă să treacă la măsuri disperate.

Holden se aplecă în față și costumul lui spațial scoase un scârțâit stânjenitor pe imitația de piele a fotoliului. Nimeni nu râse.

— Sunt de acord, zise el, dar ce legătură au toate astea cu noi?

— S-a vărsat deja prea mult sânge. *Canterbury*... *Donnager*... Oamenii nu vor uita navele acelea și miile de nevinovați de la bordul lor.

— Șefu', zise Alex. Se pare că tocmai ai tăiat singurele variante. Nici război, nici pace.

— Există o a treia opțiune, răspunse Fred. Societatea civilizată dispune de alt mod de a trata asemenea cazuri. Procesul penal.

Pufnetul lui Amos vibră prin aer. Holden se strădui și el să nu zâmbească.

— Vorbești serios? zise Amos. Și cum aduci la judecată o nenorocită de navă stealth marțiană? Mergem să le-ntrebăm pe toate unde au fost și să le verificăm alibiurile?

Fred ridică o mână.

— Nu mai interpretați distrugerea lui *Canterbury* ca pe o acțiune de război, zise el. A fost o crimă. Deocamdată oamenii reacționează impulsiv, dar spiritele se vor calma după ce lucrurile se vor lămuri. Ambele tabere vor vedea încotro duce drumul acesta și vor căuta altă soluție. Există această posibilitate ca persoane raționale să investigheze evenimentele, să negocieze jurisdicțiile și să atribuie vinovăția uneia sau mai multor părți, cu care să fie de acord ambele tabere. Un proces. Este unica soluție care nu presupune milioane de morți și colapsul infrastructurii omenești.

Holden strânse din umeri, un gest abia vizibil în costumul lui spațial masiv.

— Perfect, se ajunge la un proces. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Fred îi ținti pe rând cu degetul pe membrii echipajului.

— Voi sunteți asul din mânecă. Voi patru sunteți singurii martori oculari la distrugerea *ambelor* nave. La proces voi avea nevoie de voi și de declarațiile voastre. Am deja influență prin intermediul contactelor noastre politice, dar voi îmi puteți aduce

un loc chiar la masa tratativelor. Vor urma acorduri complet noi între Centură și planetele interioare. În câteva luni am putea face ceea ce eu visasem că vom face peste decenii.

— Și vrei să te folosești de noi pentru a avea acces la proces, astfel încât tratatele alea să arate așa cum vrei tu, conchise Holden.

— Da. Și până se va ajunge acolo sunt dispus să vă ofer protecție, adăpost și acces liber prin stația mea.

Holden inspiră prelung și adânc, apoi se ridică și începu să-și deschidă fermoarele costumului.

— Bine, în regulă, spuse el. Mi se pare suficient de egoist ca s-o cred. Să ne instalăm, atunci.

•

Naomi cânta karaoke. Pe Holden îl apuca amețeala numai când se gândea la asta. Naomi... Karaoke... Chiar și ținând seama de tot ce li se întâmplase în ultima lună, imaginea lui Naomi pe scenă, cu un microfon într-o mână și un cocteil martini în cealaltă, zbierând un imn furios al punkiștilor din Centură compus de Moldy Filters, era cel mai straniu lucru pe care-l văzuse vreodată. Femeia termină, primi câteva aplauze răzlețe și fluierături admirative, apoi coborî de pe scenă împleticindu-se și se prăbuși vizavi de el, în separeu.

Își ridică paharul, vărsând cam jumătate din conținut pe masă, după care dădu restul pe gât cu un gest scurt.

— Ce zici? întrebă ea făcându-i semn barmanului pentru încă un cocteil.

— A fost groaznic.

— Haide, vorbesc serios.

— A fost într-adevăr una dintre cele mai oribile interpretări ale unuia dintre cele mai oribile cântece pe care le-am auzit vreodată.

Naomi clătină din cap și suflă exasperată o boabă de zmeură spre el. Părul negru îi cădea peste față împiedicând-o să bea cel de-al doilea martini viu colorat pe care i-l adusese barmanul. În cele din urmă își prinse părul bogat și-l ținu deasupra capului în timp ce bea.

— Nu-nțelegi, explică ea. Așa și *trebuie* – să fie oribil. Exact ăsta-i scopul.

— Atunci a fost cea mai bună interpretare pe care am auzit-o vreodată, zise Holden.

— Să știi c-așa-i, zise Naomi privind prin local. Unde-s Amos și Alex?

— Amos a pus mâna pe ceea ce cred eu că este cea mai scumpă prostituată din toate timpurile. Alex e-n sala din spate și joacă darts. A făcut niște afirmații despre superioritatea jucătorilor marțieni de darts. Bănuiesc c-o să-l omoare și-o să-l arunce printr-o ecluză.

O a doua cântăreață îngâna pe scenă un fel de baladă sentimentală vietnameză. Sorbindu-și cocteilul, Naomi o privi o vreme, apoi spuse:

— Poate c-ar trebui să mergem să-l salvăm.

— Pe care dintre ei?

— Pe Alex. De ce-ar trebui să-l salvăm pe Amos?

— Pentru că sunt destul de sigur că i-a spus prostituatei că e pe cheltuiala lui Fred.

— Haide să organizăm o misiune de recuperare. Îi putem salva pe-amândoi, zise Naomi apoi dădu pe gât ce mai rămăsese în pahar. Pentru misiunea asta am însă nevoie de mai mult combustibil.

Vru să-i facă semn barmanului, însă Holden se întinse, o prinse de mână și i-o ținu pe masă.

— Poate c-ar fi mai bine să facem o pauză, îi spuse.

Un val de furie aprinse chipul femeii, însă se stinse aproape instantaneu. Naomi își retrase mâna.

— Fă tu o pauză! Eu tocmai am avut parte de două nave și de niște prieteni făcuți scrum și-am zburat trei săptămâni de coșmar ca s-ajung aici. Așa că nu. Îmi iau ceva de băut și dup-aia mai fac o cântare. Publicul mă iubește.

— Și misiunea de salvare?

— O cauză pierdută. Amos va fi omorât de târfele cosmice, dar cel puțin va muri așa cum a trăit.

Naomi se ridică de la masă, își înhăță paharul de martini de la bar și porni spre scena de karaoke. Holden o privi, apoi termină scotchul de care trăsese în ultimele două ore și se ridică.

Pentru o clipă își imagină cum se împleticeau împreună spre cabină și ajungeau în pat. Probabil că dimineața s-ar fi detestat pentru că profitase de starea femeii, însă tot ar fi făcut-o. Naomi îl privea de pe scenă, iar el realiză că se holba la ea. Flutură ușor din mână și ieși pe ușă însoțit doar de fantome – Ade, căpitanul McDowell, Gomez, Kelly și Shed.

•

Apartamentul era confortabil, uriaș și deprimant. Nu stătu pe pat nici cinci minute, ci se ridică și ieși din nou. Merse o jumătate de oră pe coridor, căutând intersecțiile mari care duceau în alte părți ale inelului. Găsi un magazin cu produse electronice, o ceainărie și ceva care la o privire mai atentă se dovedi a fi un bordel foarte scump. Refuză catalogul video de servicii pe care i-l oferi recepționerul și ieși întrebându-se dacă nu cumva Amos era acolo.

Ajunsese la jumătatea unui coridor pe care nu-l mai văzuse până atunci, când pe lângă el trecu un grup mic de adolescente. După chipuri, nu aveau mai mult de paisprezece ani, dar erau deja la fel de înalte ca el. Amuțiră în dreptul lui, pentru ca după aceea să izbucnească în hohote și să iuțească pasul. Tycho era un oraș în toată regula, iar Holden se simți pierdut, incapabil să decidă unde să se ducă sau ce să facă.

După ce mai hoinări o vreme, nu fu surprins să descopere că ajunsese la liftul din zona docurilor. Apăsă butonul și intră, amintindu-și la timp să-și activeze tălpile magnetice ale bocancilor pentru a nu fi zburat cât colo din cauza dispariției gravitației.

Deși navigase cu *Rosinanta* numai trei săptămâni, când intră în navă se simți de parcă revenise acasă. Urcă în cabina piloților. Se așeză în fotoliul copilotului, își fixă centurile și închise ochii.

Nava era silențioasă. Reactorul era dezactivat și nimeni nu era la bord. Totul era cufundat în neclintire. Tubul flexibil de andocare care o conecta pe *Rosi* la stație vibra aproape imperceptibil. Holden putea să închidă ochii și să se deconecteze de tot din jur.

Însă de fiecare dată când închidea ochii vedea chipul spectral al lui Ade destrămându-se ca un norișor de praf. Auzea glasul lui McDowell, care încercase până în ultima clipă să-și salveze nava. Se întreba dacă amintirea lor avea să-l bântuie toată viața, tulburându-i clipele de liniște.

Își aminti de veteranii din zilele petrecute în Flotă. Militari de carieră grizonanți, care dormeau buștean în timp ce la nici doi metri depărtare, camarazii lor jucau pocher făcând tămbălău sau ascultau înregistrări cu volumul la maximum. Pe atunci crezuse că era vorba pur și simplu de obișnuință – oamenii se

adaptau și se puteau odihni în locuri unde realmente nu exista repaus. Acum se întreba dacă nu cumva veteranii aceia preferau de fapt zgomotul. Dacă nu cumva era o cale prin care să țină la distanță amintirea camarazilor pierduți. Probabil că nu mai dormeau niciodată după ce treceau în rezervă. Deschise ochii și se uită la ledul verde, micuț, care pâlpâia pe consola pilotului.

Era unica lumină din cabină, iar intensitatea ei palidă era cumva liniștitoare. Era semnul vital al navei.

Își spuse că Fred avea dreptate; un proces era singura salvare. Își dorea însă ca nava care distrusese *Canterbury* să fie ținta lansatoarelor de torpile ale lui Alex. Voia ca echipajul acela necunoscut să trăiască momentul terifiant când toate contramăsurile au eșuat, când torpilele sunt la câteva secunde de impact și nu le mai poate opri absolut nimic.

Voia să le audă scâncetul de spaimă, așa cum auzise din microfonul Adei.

Pentru o vreme, locul spectrelor fu luat de scenarii ale răzbunării. Când și acelea deveniră de prisos, pluti jos, pe puntea echipajului, se fixă în cușeta lui și încercă să doarmă. *Rosinanta* îi cânta un cântec de leagăn din sunete de reciclatoare de aer și tăcere.

CAPITOLUL 20

Miller

Miller stătea într-o cafenea în aer liber, sub tunelul care se lățea deasupra lui. Iarba creștea înaltă și palidă în spațiile publice, iar plafonul strălucea alb. Stația Ceres era liberă. Mecanica orbitală și inerția o mențineau din punct de vedere fizic în locul unde fusese dintotdeauna, dar poveștile despre ea se schimbaseră. Defensivele punctiforme erau aceleași. Rezistența la tracțiune a trapelor blindate ale portului era aceeași. Nu pierduse decât protecția efemeră a statutului politic, adică totul.

Miller se aplecă ușor în față și sorbi din cafea.

Copiii se jucau în parc. Îi considera copii, deși își amintea că la aceeași vârstă el se considera adult. Cincisprezece-șaisprezece ani. Purtau brasarde APE. Băieții vorbeau tare și furios despre tiranie și libertate. Fetele îi priveau cum se împăunează. Străvechea poveste a instinctelor, aceeași indiferent dacă se petrecea în interiorul unui bolovan rotitor înconjurat de vid absolut, ori în rezervațiile de cimpanzei de mărimea unor cutii de chibrit de pe Pământ. Chiar și în Centură, tinerețea aducea invulnerabilitate, imortalitate, convingerea de nezdruncinat că lucrurile vor fi altfel pentru tine. Legile fizicii te vor lăsa în pace, proiectilele nu te vor lovi niciodată, aerul nu va șuiera niciodată pentru a se pierde în vid. Nenorocirile se întâmplau altora – navelor de luptă improvizate ale APE, transportoarelor de gheață, navelor de război marțiene, *Scopuli, Canterbury, Donnager,* altor o sută de nave care fuseseră distruse în conflicte de când sistemul solar se transformase într-un câmp de luptă dar nu ție. Iar când tinerețea era suficient de norocoasă pentru a supraviețui propriului optimism, Miller nu simțea decât puțină teamă, puțină invidie și sentimentul copleșitor al fragilității vieții. Avea însă în cont echivalentul a trei luni de salariu de la companie, o mulțime de timp liber, iar cafeaua nu era rea deloc.

— Mai doriți ceva, domnule? întrebă chelnerul.

Nu părea mai în vârstă decât copiii de pe iarbă. Detectivul clătină din cap.

Trecuseră cinci zile de când Star Helix îi anulase contractul. Guvernatorul lui Ceres dispăruse, evacuat în secret cu un transportor înainte ca știrile să se fi răspândit peste tot. Alianța Planetelor Exterioare anunțase includerea lui Ceres printre proprietățile oficiale ale APE și nimeni n-o contrazisese. Miller își petrecuse în stare de ebrietate prima zi de șomaj, însă chercheleala aceea îi lăsase o stranie senzație că înfăptuia un lucru de rutină. Se afundase în pahar pentru că era ceva familiar, pentru că asta făceai când îți pierdeai cariera care te definea.

În ziua a doua fusese mahmur. În ziua a treia se plictisise. În toată stația, forțele de securitate recurgeau la genul de spectacol la care el se așteptase: menținerea preventivă a păcii. Puținele mitinguri și proteste politice se sfârșeau iute și brutal, iar cetățenilor lui Ceres nu le păsa prea mult. Stăteau cu ochii ațintiți pe monitoare, la război. Nu merita să se interese de cei câțiva localnici cu capetele sparte care erau aruncați în închisoare fără a fi puși sub acuzare. Iar Miller nu era răspunzător pentru niciunul dintre cazurile respective.

În ziua a patra își verificase terminalul și descoperise că 80% dintre solicitările de verificare a jurnalelor de andocare sosiseră înainte ca Shaddid să-i dezactiveze accesul. Mai bine de o mie de intrări și oricare dintre ele putea fi unica pistă rămasă spre Julie Mao. Deocamdată nu fusese lansată nicio bombă nucleară care să pulverizeze stația Ceres. Nu apăruseră trupe de ocupare a stației. Bineînțeles situația se putea schimba într-o clipită, dar până atunci Miller își savura cafeaua și examina înregistrările navelor. Verificarea datelor unei singure nave îi lua cincisprezece minute. Apreciase că dacă nava lui Holden era ultima din lista aceea, avea s-o descopere în aproximativ șase săptămâni.

Adrianopole, un prospector de a treia generație, andocase la Pallas în intervalul de sosire. Miller citi înregistrarea publică, frustrat o dată în plus de numărul redus de informații, comparativ cu bazele de date ale securității. Proprietatea lui Strego Anthony Abramowitz. Cu opt citații pentru întreținere neconformă, nava era interzisă în Eros și în Ceres, fiind considerată un pericol pentru port. Un idiot și un accident care

se putea întâmpla oricând, totuși planul de zbor părea valid, iar trecutul navei era destul de îndelungat ca să nu miroasă a vopsea proaspătă. Miller șterse acel raport.

Badass Motherfucker[5], transportor de marfă care deservea Luna, Ganymede și Centura. Proprietatea Corporației MYOFB de pe Lună. O căutare în bazele publice de pe Ganymede arătă că nava plecase din portul de acolo la ora și data afișate, dar că pur și simplu nu se sinchisise să completeze un plan de zbor. Miller lovi ecranul cu unghia. Nu așa ar fi procedat el dacă ar fi vrut să nu atragă atenția. Orice autoritate i-ar fi putut face necazuri navei aceleia pur și simplu din răutate. Șterse și acel raport.

Terminalul îl anunță că primise un mesaj. Miller îl deschise. O fată din parc țipă și celelalte râseră. O vrabie trecu în zbor cu aripile vâjâind în briza neîntreruptă a reciclatoarelor.

Havelock arăta mai bine decât în perioada petrecută pe Ceres. Era mai fericit. Cearcănele îi dispăruseră de sub ochi și chipul i se îndulcise ușor, ca și cum efortul depus în Centură pentru a-și dovedi calitățile îi modificase osatura, iar acum aceasta revenea la forma ei naturală.

— Miller! zise Havelock. Am auzit despre Pământ și Ceres chiar înainte de a primi mesajul tău. Ghinion! Mi-a părut rău s-aud că te-a concediat Shaddid. Între noi fie vorba, e o idioată constipată. Potrivit zvonurilor auzite de mine, Pământul face tot ce poate ca să se țină departe de război, inclusiv să cedeze orice stație pe care o consideră o potențială țintă de dispute. Știi cum e... Când ai într-o parte un pitbull, iar în cealaltă un rottweiler, primul lucru pe care-l faci e s-arunci osul din mână.

Miller chicoti.

— Am semnat un contract cu firma de securitate Protogen, o companie mare, care se consideră echivalentul unei armate private. La salariul pe care-l iau, merită să le accept iluzia grandorii. Potrivit contractului, ar trebui să lucrez pe Ganymede, dar cu situația actuală de rahat, cine știe unde voi ajunge până la urmă. Am aflat că Protogen are o bază de antrenament și instruire în Centură. N-auzisem niciodată de așa ceva, dar cică ar fi ultramodernă. Știu că sunt în căutare de oameni și-aș putea pune o vorbă bună pentru tine. Anunță-mă și te pun în legătură

[5] Expresie vulgară folosită pentru a caracteriza persoanele care nu respectă nicio regulă, nu se tem de nimic și nu se dau bătute niciodată. (n.r.).

cu cel care face recrutările, ca să scapi de bolovanul ăla blestemat.

Havelock surâse.

— Ai grijă de tine, partenere, încheie el. Ținem legătura.

Protogen. Pinkwater. Al Abbiq. Firme mici de securitate pe care marile companii transorbitale le foloseau ca armate private și forțe mercenare pe care le angajau la nevoie. AnnanSec avea contract de securitate cu Pallas de ani buni, dar avea sediul pe Marte. APE probabil că făcea angajări, dar nu l-ar fi luat pe el.

Trecuseră ani buni de când Miller încercase ultima oară să-și caute de lucru. Presupusese că genul acela de bătaie de cap era istorie, că el avea să moară lucrând în securitatea stației Ceres. Acum când evenimentele îl azvârliseră afară din slujbă, avea senzația stranie că plutește. Aidoma răstimpului dintre momentul când ești lovit și momentul în care simți durerea. Trebuia să-și găsească altă slujbă. Trebuia să facă mai mult decât să apeleze la foștii lui parteneri. Existau firme care intermediau angajări. În Ceres existau baruri care ar fi angajat ca bodyguard un fost polițai. Existau piețe gri, care ar fi acceptat orice individ capabil să le asigure un luciu de legalitate.

Cel mai irațional era să stea locului, holbându-se la puștoaicele din parc și căutând piste într-un caz de care inițial nici nu dorise să audă.

Dagon andocase la Ceres cu puțin înainte de intervalul de sosire. Era proprietatea lui Glapion Collective, probabil un paravan APE – detectivul era aproape sigur de asta. Acest lucru o făcea o posibilă candidată. Doar că planul de zbor fusese predat cu numai câteva ore după ce *Donnager* explodase, iar înregistrarea plecării de pe Io părea autentică. Miller mută raportul într-un fișier în care aduna datele ce meritau să fie reexaminate.

Rosinanta, proprietatea lui Silencieux Courant Holdings de pe Lună, era un transportor de gaze care andocase la Tycho cu numai câteva ore înainte de sfârșitul intervalului de sosire. Silencieux Courant era o entitate corporativă de mărime mijlocie, fără legături evidente cu APE, iar planul de zbor de la Pallas era plauzibil. Miller puse degetul pe tasta „Delete”, apoi se opri. Se lăsă pe spate.

Ce căuta un transportor de gaze pe ruta dintre Pallas și Tycho? Ambele stații erau *consumatoare* de gaze. Zborul de la

un consumator la altul fără a trece pe la o sursă de alimentare intermediară însemna să nu-ți poți acoperi nici măcar cheltuielile de andocare. Trimise o solicitare pentru planul de zbor care o adusese pe *Rosinanta* în Pallas de la portul anterior, apoi se lăsă pe spate în scaun și așteptă. Dacă înregistrările se aflau în memoriile cache ale serverelor Ceres, răspunsul n-ar fi trebuit să întârzie mai mult de un minut sau două. Bara de notificare estimă o oră și jumătate, ceea ce însemna că solicitarea fusese redirecționată la sistemele de andocare Pallas. Nu existase în backup-ul local.

Miller își frecă bărbia; după cinci zile în care nu se mai bărbierise, aproape că se putea mândri cu o barbă. Simți cum colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet. Dădu o căutare să vadă ce însemna *Rosinanta.* Însemna literalmente „fost cal de povară”, iar prima definiție de pe listă anunța că fusese iapa lui Don Quijote.

— Tu ești ăsta, Holden? se adresă el ecranului. Tu te lupți cu morile de vânt?

— Doriți ceva, domnule? întrebă chelnerul, dar Miller îi făcu semn să-l lase în pace.

Mai avea de verificat sute de intrări, iar în fișierul care trebuia reexaminat existau câteva zeci. Detectivul le ignoră și miji ochii spre nava de la Tycho, de parcă prin simpla putere a voinței ar fi putut aduce mai multe informații pe ecran. După aceea, fără grabă, redeschise mesajul de la Havelock, apăsă tasta pentru înregistrarea unui răspuns și privi în punctul negru și minuscul al camerei terminalului.

— Salut, partenere, spuse el. Mulțumesc pentru ofertă. S-ar putea să mă intereseze, dar mai am câte ceva de descâlcit înainte de a pleca. Știi cum e… Dacă mi-ai putea face însă o favoare… trebuie să urmăresc o navă și nu pot lucra decât cu ce găsesc în bazele de date publice, plus că Ceres poate fi de-acum în război cu Marte. Cine știe, înțelegi? Oricum, dacă poți să pui planurile de zbor ale navei ăsteia sub supraveghere de gradul unu, anunță-mă dacă apare ceva… O să-ți fac cinste cândva.

Făcu o pauză. Ar fi trebuit să mai adauge ceva.

— Ai grijă de tine, partenere.

Vizionă mesajul. Pe ecran, chipul lui apărea obosit, zâmbetul mai degrabă fals, glasul ceva mai ascuțit decât îl auzise în minte. Transmitea însă ceea ce trebuia. Îl expedie.

Asta se alesese din el. Nu mai avea acces la date, arma de serviciu îi fusese confiscată – deși mai avea vreo două în bortă –, banii se duceau. Trebuia să se folosească de toate mijloacele, să solicite favoruri pentru lucruri care altădată îi erau la îndemână, să păcălească sistemul pentru orice fărâmă de informație. Fusese polițist, iar ei îl preschimbaseră în șoricel. „Și totuși”, își spuse lăsându-se pe spate în scaun, „pentru un șoricel, am făcut treabă bună.”

Bubuitul detonării se auzi dinspre sensul mișcării de rotație și fu urmat de glasuri furioase. Puștii din parc își opriră leapșa și se priveau mirați. Miller se ridică în picioare. Se vedea fum, dar nu și flăcări, deocamdată. Briza se înteți, deoarece purificatoarele de aer ale stației crescuseră debitul pentru a absorbi orice particule, astfel încât senzorii să nu creadă că exista riscul înteţirii focului. Trei împușcături răsunară în tir rapid, iar glasurile se contopiră în scandări violente. Miller nu putea distinge cuvintele, însă ritmul lor îi spuse tot ce trebuia să știe. Nu fusese nici vreo catastrofă, nici vreun incendiu, nici vreo străpungere a învelișului. Era doar o răzmeriță.

Puștii porniseră către locul respectiv. Miller prinse o fată de braț. Ochi aproape negri și chip în formă de inimă perfectă; nu putea avea mai mult de șaisprezece ani.

— Nu te duce-acolo, îi spuse el. Cheamă-ți prietenii și plecați în partea opusă.

Fata se uită la el, la mâna cu care o ținea de braț, apoi privi spre locul de unde veneau strigătele.

— Nu puteți fi de niciun ajutor, continuă detectivul.

Ea își trase brațul, eliberându-se.

— Trebuie să-ncercăm, da? îi zise fata. *Podría intentar,* să știi.

„Și tu ai putea.”

— Tocmai am făcut-o, replică Miller, apoi își puse terminalul în husă și se îndepărtă.

În spatele lui, hărmălaia lua amploare. Miller consideră că poliția putea face față.

În următoarele paisprezece ore, rețeaua sistemului raportă cinci revolte în stație și câteva avarii structurale minore. Un individ de care Miller nu auzise niciodată anunță instituirea stării de asediu în trei etape; persoanele care nu se aflau în bortele lor cu mai mult de două ore înainte sau după schimburile de lucru riscau să fie arestate. Cei care conduceau acum credeau că pot

să țină închiși șase milioane de oameni și în același timp să asigure stabilitatea și pacea. Se întreba ce părere avea Shaddid despre asta.

În exteriorul lui Ceres situația se înrăutățea. Laboratoarele astronomice de cercetare a spațiului cosmic îndepărtat, situate pe Triton, fuseseră ocupate de o bandă de prospectori simpatizanți ai APE. Aceștia direcționaseră rețeaua radiotelescoapelor spre interiorul sistemului solar și difuzaseră coordonatele tuturor navelor marțiene din sistem, alături de imagini de înaltă rezoluție a suprafeței lui Marte, pe care se vedeau până și femeile care făceau plajă topless în parcurile de sub domuri. Se spunea că o salvă de nucleare pornise către stație, iar radiotelescoapele aveau să fie transformate în pulbere strălucitoare în mai puțin de o săptămână. Pământul începea să se precipite, după ce până atunci reacționase ca un melc. Companiile cu sediile pe Pământ și pe Lună se retrăgeau în adâncul puțului gravitațional. Nu toate, nici măcar jumătate, totuși suficiente pentru a transmite mesajul pământean: „Nu contați pe noi.” Marte făcea apel la solidaritate; Centura făcea apel la justiție sau, cel mai adesea, îi transmitea leagănului omenirii să se ducă dracului.

Situația nu scăpase deocamdată de sub control, dar se agrava. Alte câteva incidente, și nici n-ar mai fi contat cum începuse totul. N-ar mai fi contat care era miza. Marte știa că Centura nu putea învinge, iar Centura știa că nu avea nimic de pierdut. Era rețeta pentru moarte la o scară pe care omenirea nu o mai văzuse până atunci.

Și, asemeni stației Ceres, nici Miller nu putea face mare lucru în privința asta. Putea totuși să-l găsească pe James Holden, să afle ce s-a întâmplat cu *Scopuli,* să urmeze pistele ce duceau la Julie Mao. Era detectiv. Asta îi era meseria.

În timp ce-și făcea curățenie în bortă, aruncând toate gunoaiele pe care le adunase și care de-a lungul deceniilor crescuseră aidoma unei cruste, Miller stătu de vorbă cu Julie. Încercă să-i explice motivul pentru care renunțase la toate doar pentru a o găsi. După ce o descoperise pe *Rosinanta,* îi venea greu să evite cuvântul „donquijotesc”.

Julie imaginată de el râdea sau era mișcată. Îl considera un omuleț trist și demn de milă, al cărui unic scop în viață era să-i dea ei de urmă. Îl făcea de două parale fiindcă era unealta

părinților ei. Plângea și-l cuprindea în brațe. Stătea alături de el într-o sală de observații ce cu greu putea fi imaginată și priveau stelele.

Miller înghesui tot ce avea într-o geantă de umăr. Două schimburi de haine, actele, terminalul de buzunar. O fotografie a lui Candace făcută demult, în zilele lor bune. Tot ce imprimase pe hârtie din dosarul lui Julie Mao înainte ca Shaddid să-i șteargă partiția, inclusiv trei poze ale fetei. Își zise că viața lui ar fi trebuit să însemne mai mult de-atât. Apoi se răzgândi. Probabil că asta era tot.

Petrecu ultima zi ignorând starea de asediu, hoinărind prin stație și luându-și rămas bun de la puținii oameni cărora le-ar fi putut simți lipsa sau care i-ar fi putut duce lui dorul. Spre surprinderea sa, Muss, pe care o găsi într-un bar inconfortabil în care obișnuiau să se strângă polițiștii, izbucni în plâns și-l strânse în brațe până ce Miller își auzi coastele pârâind.

Își rezervă bilet într-un transportor spre Tycho. Cușeta îl costă un sfert din fondurile care-i mai rămăseseră. Se gândi, nu pentru prima dată, că trebuia s-o găsească pe Julie cât mai repede, ori să-și găsească o slujbă din care să se întrețină pe durata investigației. Nu reușise încă, și, cum momentan universul era departe de a fi un loc stabil, planurile pe termen lung nu erau altceva decât o glumă amară.

Parcă pentru a-i întări ideea, în timp ce aștepta să se îmbarce în transportor, îi sună terminalul.

— Salut, partenere, zise Havelock. Legat de favoarea aia pe care mi-ai cerut-o. Am găsit ceva. Nava care te interesează tocmai a depus un plan de zbor spre Eros. Îți trimit atașate datele de acces public. Ți-aș fi făcut rost și de celelalte, dar ăștia din Protogen sunt tare stricți. I-am pomenit de tine tipei care se ocupă de recrutări și-a părut interesată. Așa că, dă-mi un semn, da? Ne mai auzim.

„Eros.”

„Grozav.”

Miller dădu din cap spre femeia din spatele lui, ieși din rând și se duse la casa de bilete. Îmbarcarea finală pentru transportorul spre Tycho se anunțase înainte să se deschidă vreun ecran. Miller returnă biletul, primi banii înapoi și cheltui pentru un bilet spre Eros o treime din ce mai avea în cont. Ar fi putut fi și mai

rău. Ar fi putut primi vestea după ce plecase deja spre Tycho. Trebuia să considere asta un noroc, nu un ghinion.

Rezervarea fu confirmată cu un clinchet blând ca de trianglu.

— Sper să nu mă înșel, îi zise el lui Julie. Dacă Holden nu e acolo, o să mă simt ca un idiot.

În mintea lui, fata surâse trist.

„Viața înseamnă să îți asumi riscuri”, îi spuse ea.

CAPITOLUL 21

Holden

Navele erau mici. Spațiul costa întotdeauna și chiar într-un monstru ca *Donnager,* coridoarele și compartimentele erau strâmte și inconfortabile. În *Rosinanta,* singurele incinte în care Holden își putea întinde brațele fără să atingă doi pereți erau sala de mese și cala cargo. Niciunul dintre cei a căror meserie avea de-a face cu zborul cosmic nu era claustrofob, dar până și cel mai oțelit prospector din Centură recunoștea tensiunea alimentată de traiul în limitele unei nave. Era străvechiul răspuns la stres al unui animal încolțit, înțelegerea subconștientă că nu puteai literalmente să ajungi în niciun loc pe care să nu-l poți deja vedea din poziția în care te aflai. Debarcarea într-un port era o eliberare bruscă și uneori amețitoare de tensiune.

Adesea lua forma unei întreceri bahice.

Ca toți astronauții profesioniști, Holden încheiase uneori zboruri lungi prin beții crâncene. Nu doar o dată intrase într-un bordel și ieșise numai când fusese azvârlit afară cu contul golit, vintrele dureroase și o prostată mai uscată decât deșertul Sahara. Așa că atunci când Amos intră împleticindu-se în cabina lui după trei zile petrecute în stație, Holden știa exact ce simțea marele mecanic.

Holden și Alex erau întinși în cușetele lor și urmăreau știrile. Doi analiști comentau acțiunile Centurii, folosind cuvinte precum „criminale”, „teroriste” și „sabotaj”. Marțienii erau „forțele de menținere a păcii”. Era un canal marțian de știri. Amos pufni și se prăvăli pe cușeta lui. Holden dădu televizorul mai încet.

— A fost bună permisia, marinare? zise el rânjind.

— În viața mea nu mai beau, icni Amos.

— Naomi o să aducă ceva de mâncare de la localul ăla unde fac sushi, zise Alex. Pește crud, minunat, în alge marine de cultură.

Mecanicul icni din nou.

— Nu-i frumos din partea ta, îl mustră Holden pe Alex. Lasă ficatul omului să moară în pace.

Ușa apartamentului glisă, redeschizându-se, și Naomi intră ținând în brațe un teanc înalt de cutii albe.

— A sosit mâncarea! anunță ea.

Pilotul deschise toate cutiile și începu să împartă farfurioare de unică folosință.

— De fiecare dată când îți vine rândul s-aduci de mâncare, vii cu rulouri cu somon, comentă Holden umplându-și farfuria. Asta denotă lipsă de imaginație.

— Îmi place somonul, răspunse femeia.

În încăpere se lăsă liniștea în timp ce oamenii mâncau; nu se auzeau decât țăcăniturile bețișoarelor din plastic și zgomotul năclăit al sosurilor de wasabi și soia. Când terminară de mâncat, Holden își șterse ochii înlăcrimați de la mâncarea picantă și-și lăsă fotoliul mult pe spate. Amos folosi un bețișor pentru a se scărpina sub orteză.

— Să știi c-ați făcut o treabă bună, comentă el. În clipa de față piciorul ăsta mă doare cel mai puțin din tot corpul.

Naomi luă telecomanda de pe brațul fotoliului lui Holden și dădu televizorul mai tare, apoi începu să comute de pe un flux pe altul. Alex închise ochii și se lăsă să lunece mai comod pe fotoliul său, încrucișându-și degetele pe abdomen și suspinând mulțumit. Confortul căruia se lăsase pradă echipajul lui îi stârni lui Holden o bruscă și irațională iritare.

— Nu v-ați săturat încă de supt de la țâța lui Fred? întrebă el. Eu unul știu că mi-a cam ajuns.

— Ce naiba zici acolo? zise mecanicul scuturând din cap. Eu de-abia-ncep.

— Întrebarea mea este cât timp o să mai stăm în Tycho să bem, să mergem la curve și să mâncăm sushi pe banii lui Fred? spuse Holden.

— Atât cât pot eu? chicoti Alex.

— Ai, așadar, un plan mai bun, zise Naomi.

— N-am niciun plan, dar vreau să mă întorc la treabă. Când am ajuns aici, toți clocoteam de furie și de visuri de răzbunare, dar după câteva futaiuri și câteva beții parcă nu s-a întâmplat nimic niciodată.

— Căpitane, spuse Alex, răzbunarea necesită o persoană pe care să te descarci. În cazul în care n-ai observat, noi n-avem așa ceva.

— Nava aia continuă să fie pe undeva prin spațiu, zise Holden. La fel și indivizii care au ordonat distrugerea lui *Canterbury.*

— Prin urmare, replică pilotul tărăgănat, decolăm și zburăm în spirală până dăm de ea?

Naomi izbucni în râs și aruncă înspre el cu un pachet de soia.

— Nu știu ce-ar trebui să facem, zise Holden, dar o iau razna stând aici, în vreme ce indivizii care ne-au distrus nava continuă să facă *ceea ce fac.*

— Suntem aici de trei zile, îi aminti Naomi. Merităm niște paturi confortabile, mâncare decentă și ocazia de a ne elibera de stres. Nu ne face să ne simțim vinovați.

— În plus, interveni Amos, Fred a spus c-o să-i aranjăm pe nemernicii ăia la proces.

— Dacă va fi un proces, spuse Holden. *Dacă.* Iar asta nu se va-ntâmpla decât peste luni de zile, sau poate chiar peste ani. Și chiar și atunci, prioritatea lui Fred vor fi tratatele lui. Amnistia poate fi altă monedă de schimb, corect?

— Jim, zise Naomi, ai acceptat destul de rapid condițiile lui Fred. Te-ai răzgândit între timp?

— Dacă pentru un pat și o masă Fred vrea la schimb să depunem mărturie, atunci prețul a fost ieftin. Asta nu înseamnă că eu cred că un proces va rezolva totul sau că doresc să stau pe tușă până va avea loc.

Arătă cu mâna spre canapeaua capitonată cu imitație de piele și spre ecranul mural uriaș.

— În plus, asta poate fi o închisoare. Este frumoasă, nimic de zis, dar atâta timp cât Fred controlează băierile pungii, suntem proprietatea lui. Să nu vă faceți iluzii.

Naomi se încruntă și ochii îi deveniră serioși.

— Ce alternativă avem, căpitane? întrebă ea. Să plecăm?

Holden își încrucișă brațele peste piept și se gândi la toate cuvintele pe care le spusese, de parcă atunci le auzise pentru prima oară. Rostite, acestea își limpeziseră sensul.

— Mă gândeam să căutăm de muncă, spuse el. Avem o navă bună și, mai important, o navă șmecheră. Este rapidă. Dacă e nevoie, putem zbura fără transponder. În timp de război, mulți vor vrea să mute chestii dintr-un loc într-altul. Vom avea ceva

de făcut în timp ce așteptăm procesul lui Fred. Vom câștiga bani și nu vom mai fi la mila lui. Cât zburăm de colo-colo stăm cu ochii mari și cu urechile ciulite. Nu se știe niciodată ce poți găsi. Vorbind serios acum, cât timp credeți că mai rezistați cu traiul ăsta de ploșniță?

Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea, după care Amos întrebă:

— Aș mai putea fi ploșniță… o săptămână?

— Nu e o idee rea, căpitane, încuviință Alex.

— Decizia îți aparține, căpitane, zise Naomi. Eu sunt de partea ta și-mi place ideea să am din nou propriii mei bani. Sper totuși că mai amânăm puțin. Mi-ar prinde bine alte câteva zile de odihnă.

Holden își lovi palmele și sări în picioare.

— Așa vom face. Nu mă grăbesc. Important este să existe un plan. Mă bucur mai mult de timpul liber când știu că se va termina.

Alex și Amos se ridicară la unison și porniră spre ușă. Pilotul câștigase ceva dolari jucând darts, iar acum el și Amos plănuiau să-i înmulțească la jocurile de cărți.

— Nu sta trează să ne-aștepți, șefa, spuse mecanicul către Naomi. Norocul e de partea mea azi.

Ieșiră, iar Holden se duse în chicinetă să prepare cafea. Femeia îl urmă.

— Încă ceva, zise ea.

Holden deschise pachetul sigilat de cafea și aroma puternică umplu încăperea.

— Spune!

— Fred se ocupă de toate aranjamentele pentru trupul lui Kelly. Îl va ține aici până vom anunța public faptul că suntem în viață, după care îl va trimite înapoi pe Marte.

Holden umplu cafetiera cu apă de la robinet și apăsă pe buton. Aparatul începu să bolborosească sacadat.

— Foarte bine. Locotenentul merită tot respectul.

— Asta m-a dus cu gândul la dispozitivul lui de date. N-am izbutit să-l sparg. Are un soi de codificare dublă care-mi dă dureri de cap. Așa că…

— Zi mai departe, spuse Holden încruntându-se.

— Mă gândeam să i-l dăm lui Fred. Știu că e riscant. Habar n-avem ce conține și, în ciuda șarmului și a ospitalității lui, Fred rămâne totuși membru APE. Pe de altă parte, a fost ofițer

superior al Națiunilor Unite și dispune în stație de o grămadă de minți strălucite. Ar putea să-l descifreze.

Bărbatul căzu pe gânduri, apoi încuviință.

— În regulă, o să mă gândesc la asta. Vreau să știu ce încerca Yao să scoată din navă, totuși…

— Mda.

Amuțiră amândoi așteptând să fiarbă cafeaua. Când fu gata, Holden umplu două căni și-i întinse una lui Naomi.

— Căpitane, spuse femeia, apoi făcu o pauză. Jim, până acum am fost un ofex de toată jalea. În optzeci la sută din cazuri am fost stresată și speriată de făceam pe mine.

— Atunci te-ai priceput de minune să n-o arăți.

Naomi dădu din cap ignorându-i comentariul.

— Oricum, am fost insistentă în situații în care nu era cazul.

— Fleacuri.

— Bine, lasă-mă atunci să termin. E admirabil ce ai făcut ca să ne salvezi viețile. Ne ajuți să ne folosim energia constructiv și să nu stăm să ne plângem de milă. Ne ții alături de tine. Nu oricine poate să facă asta. Eu n-aș putea s-o fac. Aveam nevoie de acest sentiment de stabilitate.

Holden simți un val de mândrie. Nu se așteptase la așa ceva și nici n-avea încredere în sentimentul care-l invada, totuși era măgulit.

— Mulțumesc, zise el.

— Nu pot să vorbesc în numele lui Amos și al lui Alex, dar intenționez să rămân în nava asta. Nu ești căpitan doar pentru că McDowell nu mai este. Din punctul meu de vedere, ești căpitanul *nostru.*

Coborî după aceea ochii, roșind de parcă tocmai îi făcuse o mărturisire. Poate că așa se și întâmplase.

— O să-ncerc să nu te dezamăgesc, spuse bărbatul.

— Aș aprecia asta, căpitane.

•

Cabina lui Fred Johnson semăna cu ocupantul ei: era mare, intimidantă și ticsită cu lucruri ce așteptau să fie rezolvate. Avea cel puțin 2,5 metri pătrați, fiind mai mare decât orice cabină din *Rosinanta.* Biroul era din lemn autentic, părea mai vechi de o sută de ani și mirosea a ulei de lămâie. Holden stătea pe un scaun aproape la fel de înalt ca cel al lui Fred și privea munții de dosare și de hârtii întinși peste tot.

Fred îl chemase, dar după sosirea lui petrecuse zece minute vorbind la telefon. Discuția era tehnică și formală. Holden bănui că avea legătură cu nava gigantică pe care o construia Tycho. Nu îl deranja faptul că Fred îl ignora. În spatele acestuia se afla un ecran cât tot peretele, care lăsa impresia că ar fi o fereastră. Înfățișa o imagine spectaculoasă a lui *Nauvoo* trecând pe lângă ei odată cu rotația stației. Fred puse jos receptorul și contemplarea lui Holden luă sfârșit.

— Scuză-mă, rosti el. Sistemul de procesare atmosferică a fost un coșmar din prima zi. Când funcționezi mai bine de o sută de ani doar cu aerul pe care-l poți lua cu tine, standardele privind pierderile sunt... mai stricte ca de obicei. Uneori este greu să-i convingi pe contractori de importanța detaliilor fine.

— Admiram panorama, spuse Holden arătând spre ecran.

— Încep să mă întreb dacă vom fi în stare să terminăm conform graficului.

— De ce?

Fred oftă și se lăsă pe spate în scaunul care scârțâi.

— Din cauza războiului dintre Marte și Centură.

— Probleme cu aprovizionarea?

— Și nu numai. Transmisiunile pirat care susțin că vorbesc în numele APE au încins spiritele. Prospectori centurieni cu lansatoare artizanale de torpile trag în navele de război marțiene. Sunt distruși imediat de marțieni, însă uneori torpilele lor își ating ținta și ucid oameni.

— Ceea ce înseamnă că Marte va începe să tragă prima.

Fred încuviință, apoi se sculă și începu să se plimbe prin cameră.

— De aceea până și cetățenii onești, cu afaceri perfect legale, încep să se teamă să mai iasă din casă, zise el. Luna asta au întârziat mai multe livrări și mă tem că întârzierile sunt doar un preambul la anularea comenzilor.

— Știi, m-am gândit și eu la asta.

Fred păru că nu-l aude.

— Eu am trecut prin astfel de situații, spuse el. O navă neidentificată vine spre tine și trebuie să iei o decizie. Nimeni nu vrea să apese butonul. Nava se apropie tot mai mult, iar tu ești cu degetul pe butonul care deschide focul. Îmi amintesc cum i-am implorat să se oprească.

Holden nu spuse nimic. Și el asistase la o astfel de scenă. Nu avea ce să adauge. Fred lăsă tăcerea să plutească pentru câteva clipe în aer, apoi scutură din cap și se îndreptă de spate.

— Vreau să-ți cer o favoare, îi spuse el.

— Oricând. Ca să zic așa, ai plătit cu vârf și îndesat pentru ea.

— Am nevoie să-ți împrumut nava.

— Pe *Rosi*? De ce?

— Trebuie să aduc ceva aici și am nevoie de o navă discretă, dar care poate în același timp să întreacă navele marțiene de patrulare, dacă va fi nevoie.

— În cazul ăsta, *Rosinanta* este exact nava potrivită, totuși nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce?

Fred se întoarse cu spatele la el și se uită la ecran. Botul lui *Nauvoo* tocmai ieșea de pe ecran. Imaginea reveni la negrul nesfârșit, împestrițat de stele.

— Trebuie să iau pe cineva de pe Eros, zise el. O persoană importantă. Am oamenii necesari, dar singurele noastre vehicule sunt cargoboturi ușoare și două navete mici. Nimic care să poată parcurge distanța suficient de rapid sau care să aibă o șansă reală de a scăpa cu fuga dacă apar necazuri.

— Persoana aceea are un nume? întrebă Holden. Vreau să spun că ne tot repeți că nu vrei să lupți, dar singurul lucru prin care nava mea se deosebește cu adevărat de cele de aici este armamentul. Sunt convins că APE are o listă impresionantă de obiective pe care ar dori să le distrugă.

— N-ai încredere în mine.

— Nu.

Fred se întoarse din nou cu fața la el și strânse spătarul scaunului. Încheieturile degetelor i se albiră. Holden se întrebă dacă nu întinsese prea mult coarda.

— Uite ce-i, continuă el, vorbești foarte frumos despre pace, și procese, și lucruri de genul acesta. Condamni transmisiunile pirat. Ai o stație de ispravă cu oameni de ispravă. Am toate motivele să cred că ești ceea ce spui că ești. Noi suntem însă aici de trei zile și în prima noastră discuție despre planurile tale mă rogi să-ți împrumut nava pentru o misiune secretă. Îmi pare rău. Dacă vrei să accept, vreau să știu tot; fără secrete. Chiar dac-aș ști cu certitudine că n-ai decât intenții bune, tot n-aș fi de acord cu rahaturile astea misterioase.

Fred îl fixă cu privirea câteva secunde, după care se așeză. Holden își lovea nervos coapsa cu degetele și-și impuse să înceteze. Ochii lui Fred coborâră scurt spre mâna interlocutorului său, apoi reveniră la chipul acestuia. Continua să nu spună nimic.

Holden își drese glasul.

— Uite care-i treaba, tu ești șeful aici. Chiar dacă n-aș fi știut cine ești, tot m-ai fi intimidat, așa că nu te osteni să-mi demonstrezi nimic. Indiferent însă cât de intimidat sunt, nu dau înapoi.

Fred nu izbucni în râs, așa cum sperase. Holden încercă să-și înghită nodul din gât fără ca acest fapt să fie prea evident.

— Pun prinsoare că toți căpitanii cu care ai zburat te-au considerat o mare pacoste, zise Fred în cele din urmă.

— Cred că dosarul meu reflectă asta, replică Holden străduindu-se să-și ascundă ușurarea.

— Trebuie să ajung la Eros și să găsesc un bărbat pe nume Lionel Polanski și să-l aduc apoi pe Tycho.

— Asta-nseamnă doar o săptămână, dacă forțăm, spuse Holden calculând rapid în minte.

— Faptul că Lionel nu există în realitate complică misiunea.

— Da, așa e. Acum chiar că sunt derutat…

— Ai vrut să știi? zise Fred cu o ferocitate reținută. Acum știi! Lionel Polanski există doar pe hârtie și este proprietarul unor lucruri pe care domnul Tycho nu vrea să le dețină. Printre care nava de curierat *Scopuli.*

Holden se aplecă în față, cu chipul încordat.

— Sunt numai ochi și urechi.

— Non-existentul proprietar al lui *Scopuli* s-a cazat la un hotel ieftin de pe unul dintre nivelurile de rahat din Eros. Noi am primit doar mesajul. Va trebui să acționăm pornind de la premisa că ocupantul camerei ne cunoaște în detaliu operațiunile, are nevoie de ajutor și nu-l poate cere în mod deschis.

— Putem pleca într-o oră, spuse Holden dintr-o suflare.

Deși pământean, Fred ridică mâinile în felul specific centurienilor.

— De unde și până unde plecați *voi*? întrebă el.

— N-o să-ți împrumut nava, dar n-am nimic împotrivă să ți-o închiriez. De fapt, tocmai discutasem cu echipajul c-ar fi cazul să

ne găsim de lucru. Angajează-ne pe noi. Scade din sumă ceea ce-ți datorăm pentru serviciile pe care ni le-ai oferit deja.

— Nu, răspunse Fred. Am nevoie de *voi.*

— Nu-i adevărat! Ai nevoie de depozițiile noastre. Și n-o să așteptăm aici un an sau doi până le intră ăstora mințile în cap. Vom înregistra toți depoziții video, vom semna toate declarațiile necesare pentru autentificarea lor, dar o să plecăm și-o să ne găsim de muncă într-un fel sau altul. Ca atare, ai putea profita de decizia noastră.

— Nu. Sunteți prea valoroși ca să ne permitem să vă pierdem.

— Ce zici atunci dacă pun la bătaie dispozitivul de date pe care căpitanul lui *Donnager* a încercat să-l salveze cu orice preț?

Se lăsă tăcere.

— Uite care-i treaba, continuă Holden. Tu ai nevoie de o navă ca *Rosi.* Eu am ce-ți dorești tu. Ai nevoie de un echipaj pentru ea. Eu am și asta. Mai mult, ești la fel de curios ca și mine să știi ce conține dispozitivul.

— E prea riscant.

— Alternativa pentru tine este să ne arunci în închisoare și să rechiziționezi nava. Și asta e riscant.

Fred râse și Holden se relaxă.

— Te vei confrunta cu aceeași problemă care v-a adus aici, îi aminti Fred. Indiferent ce ar arăta transponderul, nava ta arată ca una de luptă.

Holden sări de pe scaun, luă o hârtie de pe birou și începu să scrie pe ea cu un pix luat dintr-un set decorativ.

— M-am gândit și la chestia asta. Voi aveți aici facilități complete pe producție. Iar noi ar trebui să fim un cargobot pentru transportul gazelor. De aceea, spuse el trasând conturul navei, sudăm pe carcasă mai multe rezervoare pentru gaze, goale bineînțeles, pe două rânduri în jurul fuzelajului, astfel încât să ascundă torpilele. Revopsim totul. Mai sudăm câteva protuberanțe care să schimbe profilul fuzelajului și să ne ascundă de dispozitivele de recunoaștere a navelor. O să arate îngrozitor și-o să se ducă dracu’ aerodinamica, dar o să semene exact cu o navă cârpită în grabă de niște centurieni.

Îi întinse hârtia lui Fred, care începu să râdă din toată inima fie de desenul lui jalnic, fie de absurditatea ideii în sine.

— Le-ați putea face piraților o surpriză de proporții, comentă el. Și dacă sunt de acord, tu și echipajul tău vă veți înregistra

depozițiile, veți lucra ca transportatori independenți pentru misiuni ca cea de pe Eros și veți depune mărturie pentru mine când încep negocierile de pace?

— Da.

— Vreau dreptul de a supralicita orice ofertă de închiriere a serviciilor voastre. Vreau să nu semnați niciun contract fără contraoferta mea.

Holden întinse mâna și Fred i-o strânse.

— Îmi place să fac afaceri cu tine.

Imediat ce Holden ieși din birou, Fred luă legătura cu atelierele de fabricație. Holden își scoase terminalul de buzunar și o sună pe Naomi.

— Da, zise femeia.

— Adună copiii. Plecăm spre Eros.

CAPITOLUL 22

Miller

Transportorul de pasageri spre Eros era mic, ieftin și supraaglomerat. Reciclatoarele de aer degajau izul de plastic și adezivi pe care Miller îl asocia cu antrepozitele și depozitele de combustibili. Iluminatul se realiza prin leduri ieftine cu tente roz, care fuseseră gândite să confere o nuanță cât mai naturală tenului oamenilor, dar îi făcea de fapt să semene cu niște fripturi în sânge. Nu existau cabine, ci doar șiruri de scaune din plastic laminat și doi pereți lungi cu cinci niveluri de cușete. Până atunci, detectivul nu mai fusese niciodată într-un transportor ieftin, deși știa cum funcționau. Dacă se isca vreo bătaie între pasageri, echipajul navei pompa gaze anti-revolte în interior, îi amețea pe toți, iar apoi îi încătușa pe cei implicați. Metoda era dură, însă reușea să mențină un simulacru de armonie. Barul era deschis non-stop și băutura era ieftină. Nu cu mult timp în urmă, Miller ar fi găsit acest fapt ispititor.

Acum însă stătea pe un scaun, cu terminalul de buzunar deschis. Fișierul cazului Julie – ceea ce reconstituise din el – îi strălucea în fața ochilor. Fotografia fetei, mândră și zâmbitoare, cu *Armaiar* pe fundal, datele și înregistrările, ședințele de antrenament de jiu-jitsu. Părea foarte puțin, ținând seama de locul pe care fata ajunsese să-l ocupe în viața lui.

Pe latura stângă a terminalului se derula un mic flux informativ. Războiul dintre Marte și Centură escalada cu fiecare nou incident, dar știrea principală o constituia secesiunea stației Ceres. Pământul era criticat de comentatorii marțieni pentru că nu se aliase cu celelalte planete interioare, sau cel puțin pentru că nu-i predase lui Marte contractul de securitate cu Ceres. Reacțiile centurienilor acopereau toată gama, de la satisfacția de a vedea influența Pământului prăbușindu-se în propriul ei puț gravitațional, până la panica agitată cauzată de pierderea neutralității lui Ceres, și la teorii ale conspirațiilor potrivit cărora Pământul ațâța conflictul urmărindu-și propriile interese.

Miller prefera să nu se pronunțe.

— De fiecare dată îmi amintesc de strane.

Detectivul întoarse capul. Bărbatul de alături părea de aceeași vârstă cu el; păr rar și grizonant, abdomen flasc. Judecând după zâmbetul acestuia, Miller presupuse că era un misionar pornit prin spațiul cosmic pentru a mântui sufletele oamenilor. Sau poate că Biblia și ecusonul bărbatului i-au sugerat această ipoteză.

— La scaune mă refeream, adăugă misionarul. De fiecare dată când le văd, rânduri-rânduri în felul acesta, mă gândesc la o biserică. Doar că în loc de amvon, avem cușete suprapuse.

— Maica Somnului până la destinație, replică Miller știind că era atras în conversație, dar neputând să se abțină.

Misionarul râse.

— Cam așa ceva. Mergi la biserică?

— N-am mai fost de ani de zile. Am fost metodist, pe timpul când am fost ceva. Tu ce variantă vinzi?

Misionarul ridică palmele într-un gest pașnic ce provenea din câmpiile africane din pleistocen. „Nu sunt înarmat. Nu caut conflicte."

— Mă întorc pe Eros de la o conferință ținută pe Lună, răspunse bărbatul. Au trecut de mult zilele când făceam prozeliți.

— Nu credeam că zilele acelea se sfârșesc vreodată.

— Așa este. Oficial nu se sfârșesc niciodată. Dar după câteva decenii ajungi în punctul în care înțelegi că de fapt nu există absolut nicio diferență între a încerca și a nu încerca. Eu continui să călătoresc. Continui să vorbesc cu oamenii. Uneori vorbim despre Iisus Hristos. Uneori vorbim despre rețete de mâncăruri. Dacă cineva este pregătit să-l accepte pe Hristos, nu e necesar foarte mult efort din partea mea ca să-l ajut. Dacă nu e pregătit, nu-i sunt de folos niciun fel de insistențe. Așa că, de ce să încerc?

— Oamenii pe care-i întâlnești vorbesc despre război? întrebă Miller.

— Adesea.

— Îi găsește cineva vreo rațiune?

— Nu. Nici nu cred că există vreun război care să poată fi justificat rațional. Este o nebunie care face parte din firea noastră. Uneori crește năvalnic, alteori descrește.

— Descrii războiul ca pe o molimă.

— Herpes simplex al speciei? spuse misionarul râzând. Bănuiesc că poate fi descris și în feluri mult mai rele. Mă tem însă că atâta vreme cât vom fi oameni, ne va însoți tot timpul.

Miller îi cercetă fața rotundă ca luna plină.

— „Atâta vreme cât vom fi oameni”?

— Unii dintre noi cred că până la urmă vom deveni toți îngeri.

— Nu și metodiștii.

— Până la urmă o vor crede și ei, zise misionarul. Totuși probabil că nu ei vor fi primii. Dar ce te aduce pe tine în Maica Somnului până la destinație?

Miller oftă și se lăsă pe spate în scaunul rigid. La două rânduri depărtare de el, o tânără femeie se răţoi la doi puşti să înceteze să mai ţopăie pe scaune, însă fu ignorată. În spatele lor, un bărbat tuși. Detectivul inspiră prelung și expiră lent.

— Am fost polițist în Ceres.

— Aha. Schimbarea de contract…

— Exact.

— Și ți-ai găsit de lucru pe Eros?

— Mai degrabă sunt în căutarea unui prieten vechi, zise Miller.

După aceea, spre propria lui surprindere, continuă:

— M-am născut pe Ceres. Am trăit acolo toată viața. Asta-i… a cincea? Da, a cincea oară când am părăsit stația.

— Intenționezi să te întorci?

— Nu, spuse Miller pe un ton mai sigur decât crezuse. Nu, cred că de data aceasta am pus punct.

— Trebuie să fie dureros, zise misionarul.

Miller tăcu, gândindu-se la cuvintele bărbatului. Avea dreptate; ar fi trebuit să fie dureros. Pierduse totul. Munca lui, anturajul lui… De acum nu mai era nici măcar polițai, în ciuda armei din bagajul predat la cală. N-avea să mai mănânce niciodată la mica tarabă indiană de la marginea sectorului nouă. Recepționista secției n-avea să-l mai salute niciodată când el se îndrepta grăbit spre birou. Se terminase cu serile petrecute în bar cu alți polițai, se terminase cu poveștile pitorești despre arestări care o luaseră razna, se terminase cu puștii care înălțau zmeie prin tunelurile înalte. Se examină ca un medic care te palpează în căutarea inflamațiilor. Acolo durea? Acolo simțea pierderea?

Nu simțea nimic. Doar o senzație de ușurare atât de intensă, încât îi provoca amețeală.

— Scuză-mă, zise misionarul derutat. Am spus ceva caraghios?

•

Eros avea o populație de un milion și jumătate de oameni, cu puțin mai mult decât numărul vizitatorilor zilnici în Ceres. Deoarece avea formă de cartof, fusese mai dificil să i se imprime o mișcare de rotație în jurul unei axe, iar viteza la suprafață era considerabil mai mare decât a lui Ceres pentru aceeași gravitație internă. Vechile șantiere navale ieșeau în exteriorul asteroidului – pânze uriașe de păianjen din plasă de oțel și carbon, presărate cu lumini de semnalizare și rețele de senzori pentru a îndepărta navele care s-ar fi apropiat prea mult. În cavernele de pe Eros se născuse Centura. De la minereuri brute la cuptoare de topire, la platforme de recoacere și apoi la scheletele transportoarelor de apă, ale recoltatoarelor de gaze și ale navelor prospectoare. Eros fusese o escală în expansiunea primei generații a omenirii. De acolo, Soarele însuși nu era decât o stea strălucitoare printre alte milioane de stele.

Economia Centurii progresase. Stația Ceres începuse să se rotească cu docuri mai moderne, cu susținere industrială mai mare, cu personal mai numeros. Transporturile se mutaseră la Ceres, în timp ce Eros rămăsese un centru pentru construirea și repararea navelor. Rezultatele fuseseră la fel de previzibile ca legile fizicii. În Ceres, prea mult timp petrecut în doc însemna bani irosiți, iar asta se vedea în structura taxelor de dană. Pe Eros, o navă putea să aștepte săptămâni sau luni fără să împiedice fluxul traficului. Dacă membrii unui echipaj doreau un loc unde să se relaxeze, să se destindă și să-și piardă urma pentru o vreme, Eros era locul perfect. Și pentru că taxele de dană erau mai mici, stația Eros găsise alte modalități de a atrage banii vizitatorilor ei. Cazinouri. Bordeluri. Localuri pentru narcomani. Toate formele comerciale ale viciilor își găsiseră cămin pe stația Eros, a cărei economie locală înflorise, alimentată de dorințele centurienilor.

Un fericit accident de mecanică orbitală îl aduse pe Miller acolo cu o jumătate de zi înaintea *Rosinantei.* Bărbatul se plimbă prin cazinourile ieftine, prin barurile de opiu și prin sex cluburi, prin arenele de lupte în care bărbați sau femei se prefăceau că se bat între ei până își pierdeau cunoștința spre

extazul spectatorilor. Și-o imagină pe Julie alături de el, surâsul ei discret potrivindu-se cu al lui, toate astea în timp ce citea anunțurile de pe uriașele ecrane animate. RANDOLPH MAK, DEȚINĂTOR DE ȘASE ANI AL CENTURII DE CAMPION ÎN IMPONDERABILITATE, ÎMPOTRIVA MARȚIANULUI KIVRIN CARMICHAEL ÎNTR-O LUPTĂ PÂNĂ LA MOARTE!

„Sunt sigură că va fi pe bune”, comentă Julie în mintea lui.

„Mă-ntreb cine va câștiga”, gândi el și și-o închipui râzând.

Se oprise la un cărucior de paste și tocmai își luase conul aburind cu tăiței din ouă în sos negru în valoare de doi yeni noi, când o mână îl lovi ușor pe umăr.

— Domnule detectiv Miller, rosti un glas familiar. Cred că ești în afara jurisdicției tale.

— Inspector Sematimba! exclamă el. În carne și oase! Sperii fetele furișându-te așa.

Sematimba izbucni în râs. Era un bărbat înalt chiar și printre centurieni și avea cea mai neagră piele pe care o văzuse Miller vreodată. Cu ani în urmă, colaboraseră într-un caz foarte urât. Un contrabandist cu o încărcătură de euforice modificate o rupsese cu furnizorul lui. Trei persoane din Ceres fuseseră prinse în mijlocul schimbului de focuri și contrabandistul fugise spre Eros. Concurența tradițională și autonomia declarată a forțelor de securitate din stație la momentul acela aproape că duseseră la pierderea făptașului. Însă Miller și Sematimba fuseseră de acord să colaboreze, ocolind canalele corporatiste.

— Ce te-aduce în buricul Centurii, în glorioasa și puternica stație Eros? întrebă Sematimba rezemându-se de o balustradă subțire din oțel și arătând spre tunel.

— Urmăresc o pistă.

— Aici n-o să găsești nimic bun. După ce s-a retras Protogen, lucrurile au mers din rău în mai rău.

Miller supse câțiva tăiețel.

— Cine are noul contract? se interesă el.

— CPM.

— N-am auzit niciodată de ăștia.

— *Carne Por la Machina*[6], explică Sematimba și se strâmbă sugerând masculinitate falsă și exagerată.

---

[6] Combinație de cuvinte în spaniolă și latină, care s-ar traduce prin „carne dată la mașină”. (n.r.).

Se bătu apoi cu pumnul în piept și mârâi, după care își abandonă rolul și clătină din cap:

— O corporație nouă de pe Lună. În majoritate centurieni care se dau duri, dar în general sunt amatori. Numai vorbă, curaj ioc. Protogen era de pe planetele interioare, iar asta era o problemă, însă erau serioși și pe felie. Spărgeau capete, dar mențineau pacea. Ratații ăștia noi? Cele mai corupte secături pentru care am lucrat vreodată. Nu cred că consiliul de guvernatori le va reînnoi contractul la expirare. N-am spus eu asta, dar așa e.

— Un vechi partener de-al meu a semnat un contract cu Protogen, zise Miller.

— Nu-s răi. Să știi că aproape regret că nu i-am ales pe ei când s-au retras.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Nu știi cum e? Eu sunt de-aici.

— Mda, încuviință Miller.

— Asta este, conchise Sematimba filosofic. Deci nu știai cine face acum cărțile. N-ai venit aici ca să cauți de lucru.

— Nu. Sunt în vacanță. Călătoresc în scop personal.

— Ai bani pentru așa ceva?

— Nu prea, dar nu mă deranjează să stau în condiții modeste. Pentru o vreme, înțelegi? Ai auzit ceva despre o tipă pe nume Juliette Mao? I se spune Julie.

Sematimba clătină din cap.

— Mao-Kwikowski Mercantile, adăugă Miller. A venit din puțul gravitațional și s-a stabilit aici. APE. A fost un caz de răpire.

— „A fost”?

Detectivul se lăsă pe spate. Imaginara Julie își arcui sprâncenele.

— S-a mai schimbat nițel de când l-am primit, explică el. Poate avea legătură cu un alt caz. Ceva baban.

— Cât de baban? întrebă Sematimba.

Orice urmă de jovialitate îi dispăruse de pe chip. Acum era doar polițist. Cu excepția lui Miller, oricine ar fi găsit intimidantă fața inexpresivă, aproape mânioasă a bărbatului.

— Războiul, spuse detectivul.

Sematimba își încrucișă brațele peste piept și comentă:

— Asta a fost o glumă proastă.

— Nu glumesc.

— Bătrâne, eu consider că suntem prieteni, dar nu vreau necazuri pe-aici. Și-așa situația e nesigură.

— O să-ncerc să fiu discret.

Sematimba clătină din cap. O sirenă răsună în depărtare, în tunel. Nu era o sirenă ambientală, ci chiar alarma securității. Sematimba privi prin tunel cu ochii mijiți, de parcă ar fi putut să pătrundă prin mulțimile de oameni, biciclete și cărucioare cu mâncare.

— Ar fi mai bine să văd despre ce e vorba, zise el resemnat. Probabil că unii dintre camarazii mei întru menținerea ordinii se amuză spărgând geamuri.

— Minunat să faci parte dintr-o asemenea echipă.

— Ce știi tu? zise zâmbind Sematimba. Dacă ai nevoie de ceva...

— Și reciproc, spuse Miller și îl privi pe celălalt cum se pierde în marea zbuciumată de oameni.

Era un bărbat masiv, totuși ceva din indiferența mulțimii la auzul sunetului sirenei îl făcea să pară mai mărunt. „O pietricică într-un ocean”, cum se spunea. O stea printre milioane de alte stele.

Miller se uită la ceas, apoi accesă programul public al andocărilor. *Rosinanta* părea să fi venit la timp. Dana de andocare era listată. Termină de mâncat tăițeii, azvârli conul din plastic mânjit cu sos negru într-un reciclator public, căută cea mai apropiată toaletă pentru bărbați, iar după aceea se grăbi spre nivelul cazinourilor.

Arhitectura lui Eros se modificase de la înființarea stației. Fusese cândva precum Ceres – o rețea de tunele către alte căi de legătură –, dar învățase între timp încotro merg banii, astfel încât toate căile duceau la nivelul cazinourilor. Indiferent unde ai fi dorit să mergi, treceai prin giganticul pântec de balenă cu lumini și ecrane. Pocher, blackjack, ruletă, acvarii înalte umplute cu păstrăvi uriași care erau pescuiți și preparați, automate mecanice, automate electronice, curse de greieri, zaruri, concursuri măsluite de îndemânare. Luminile pâlpâitoare, clovnii dansatori în culori țipătoare și reclamele de pe videoecrane îți luau cu asalt retina. Râsete artificiale zgomotoase, fluierături și clopoței veseli te asigurau că nu te-ai mai simțit așa de bine niciodată. Iar în tot acest timp, mirosul emanat de corpurile miilor de oameni înghesuiți într-un spațiu prea mic concura cu

aromele cărnii de cultură abundent condimentate, vândute din cărucioare purtate încolo și încoace pe coridoare. Lăcomia și aspectul cazinoului transformaseră stația Eros într-un iarmaroc arhitectural.

Adică exact ce-i trebuia lui Miller.

Stația de metrou dinspre port avea șase uși mari, care se deschideau pe podeaua cazinoului. Detectivul acceptă un pahar cu băutură din partea unei femei cu chip obosit, a cărei unică piesă vestimentară era o pereche de chiloți adânc decupați. Căută un ecran în fața căruia să stea și de unde să poată vedea toate cele șase uși. Echipajul *Rosinantei* nu avea pe unde altundeva să intre. Consultă terminalul de buzunar. Jurnalele de andocare arătau că nava sosise de zece minute. Miller se instală confortabil, prefăcându-se că-și savurează băutura.

CAPITOLUL 23

Holden

Cazinourile din Eros îți luau cu asalt toate simțurile. Holden le detesta.

— Îmi place-aici, zise Amos rânjind larg.

Holden își făcu loc printre mulțimile de jucători chercheliți care râdeau zgomotos și zbierau și ajunse într-un spațiu mai aerisit, lângă un șir de terminale fixate pe perete.

— Amos, zise el, o să mergem la un nivel cu mai puțini turiști și tu o să ne-asiguri spatele. Hotelul pe care-l căutăm este într-un cartier mai dubios.

— Am înțeles, căpitane.

Naomi, Alex și Amos formară un paravan în fața lui, iar Holden își duse mâna la spate pentru a-și aranja pistolul care-i trăgea cureaua în jos. Polițaii din Eros nu erau încântați să umbli înarmat prin stație, dar el nu concepuse să meargă fără pistol în căutarea lui „Lionel Polanski”. Amos și Alex erau de asemenea înarmați. Mecanicul își ținea pistolul în buzunarul drept al jachetei, iar degetul îi era deja fixat pe trăgaci. Doar Naomi refuzase sec să poarte orice fel de armă.

Holden conduse grupul spre lifturile cele mai apropiate, iar în spate Amos arunca ocazional câte o privire peste umăr. Cazinourile din Eros se întindeau pe trei niveluri aparent interminabile. Deși înaintau cât puteau de repede, Holden și echipajul lui avură nevoie de o jumătate de oră ca să scape de hărmălaie și de mulțimile de oameni. Primul nivel de deasupra era un cartier rezidențial șocant de tăcut și de îngrijit, ținând seama de vacarmul cazinoului. Holden se așeză pe marginea unei jardiniere uriașe cu ferigi decorative și-și trase răsuflarea.

— Te-nțeleg, căpitane, zise Naomi așezându-se alături. M-a luat durerea de cap după numai cinci minute petrecute acolo.

— Faceți mișto de mine? zise mecanicul încruntându-se. Mie-mi pare rău că n-am stat mai mult. Alex și cu mine le-am luat aproape un miar fraierilor ălora din Tycho. Probabil că de-aici am fi ieșit milionari!

— Să știi, încuviință Alex lovindu-l pe umăr.

— Ei bine, spuse Holden, dacă din chestia asta cu Polanski nu iese nimic, aveți permisiunea mea să ne faceți rost de un milion de dolari la masa de joc. Eu o să v-aștept în navă.

Rețeaua metroului se sfârșea la primul nivel de cazinouri și nu reîncepea decât la nivelul la care se aflau ei acum. Puteai opta să nu-ți cheltuiești banii la mesele de joc, dar Eros se asigura că vei fi pedepsit pentru asta. După ce suiră într-un vagon și porniră spre hotelul lui Lionel, Amos se așeză lângă Holden.

— Ne urmărește cineva, căpitane, spuse el pe un ton nepăsător. N-am fost sigur până nu s-a suit la două vagoane mai în spate. S-a ținut după noi prin cazinouri.

Holden oftă și-și lăsă capul în palme.

— Bine, zise el. Cum arată?

— Centurian. Cincizeci, poate patruzeci de ani, dar obosit rău. Cămașă albă și pantaloni negri. Are o pălărie caraghioasă.

— Polițist?

— În mod sigur, deși nu i-am putut vedea tocul de armă.

— Bine. Fii cu ochii pe el, dar nu te îngrijora prea tare. Nu facem nimic ilegal.

— Exceptând faptul c-am sosit într-o navă de război furată de la marțieni, nu? comentă Naomi.

— Te referi la cargobotul nostru pentru gaze *perfect legal* despre care toate actele și datele de înregistrare spun că este *perfect legal*? zise căpitanul cu un surâs abia schițat. Lăsând gluma la o parte, dac-ar fi mirosit ceva, ne-ar fi oprit în docuri, nu ne-ar fi urmărit prin stație.

Un ecran publicitar mural afișa o panoramă fascinantă de nori multicolori, prin care unduiau licăriri de fulgere, invitându-l pe Holden să facă o călătorie la uimitoarele stațiuni-domuri de pe Titan. Nu fusese niciodată pe Titan. Pe neașteptate își dori enorm să meargă acolo. Câteva săptămâni în care să doarmă după pofta inimii, să mănânce în restaurante elegante și să zacă într-un hamac privind furtuna din atmosfera pitorească a lui Titan păreau aproape un paradis. Ce naiba, dacă tot visa cu ochii deschiși, o introduse în reveria lui și pe Naomi, care se apropia de hamacul lui ținând în mâini două cocteiluri din fructe.

Femeia spuse ceva și îi destrămă visul.

— Urmează stația noastră.

— Amos, ia vezi dacă și amicul nostru coboară, spuse Holden, apoi se ridică și se apropie de ușă.

După ce coborâră din vagon și merseră câțiva pași prin coridor, Amos îi șopti din spate:

— Da.

„Rahat!” Bun, era clar că erau urmăriți, dar nu exista niciun motiv pentru care să nu continue misiunea și să afle ce era cu Lionel. Fred nu le ceruse să-i facă ceva celui care pretindea că este proprietarul lui *Scopuli.* Nimeni nu îi putea aresta pentru simplul motiv că ciocăneau la o ușă. Holden mergea fluierând vesel, pentru a le lăsa impresia echipajului său și urmăritorului că nu-și făcea niciun fel de griji.

Se opri când văzu hotelul.

Era sumbru și ponosit și părea exact genul de loc în care oamenii erau jefuiți sau chiar mai rău. Becurile sparte creau penumbre și nicăieri nu se zărea picior de turist. Se întoarse și îi privi cu subînțeles pe Alex și pe Amos. Cei doi erau deja cu mâna pe pistoale.

Holul hotelului era sărac mobilat – două sofale într-un capăt, lângă o măsuță acoperită cu reviste pe care le răsfoia leneș o doamnă în vârstă. În capătul opus, lângă o ușă pe care scria SCARĂ, se aflau nișele ușor adâncite ale lifturilor. În centru era recepția, unde un terminal cu touchscreen le permitea clienților să-și achite camera.

Holden se opri și își îndreptă privirea către femeia de pe sofa. Avea părul sur, dar trăsături frumoase și constituție sportivă. Într-un stabiliment jalnic ca acesta, probabil că era o prostituată aflată la sfârșitul carierei. Femeia îi ignoră deliberat privirea.

— Coada mai e după noi? întrebă el încet.

— S-a oprit undeva pe-afară. Probabil că acum supraveghează ușa, răspunse mecanicul.

Holden dădu din cap și apăsă butonul de interogare de pe ecranul de cazare. Un meniu simplu îi oferea posibilitatea să trimită un mesaj către camera lui Lionel Polanski, însă preferă să iasă din sistem. Știau că Lionel era tot în hotel, iar Fred îi dăduse numărul camerei. Nu avea niciun motiv să-l prevină că sunt acolo.

— Bun, este încă aici. Să mergem! zise Holden, apoi se opri când văzu că femeia de pe sofa era acum lângă pilot.

Nici n-o văzuse, nici n-o auzise apropiindu-se.

— O să veniți cu mine, rosti ea cu glas tăios. Mergeți încet spre scară și stați la cel puțin trei metri în fața mea. Dați-i drumul.

— Ești polițistă? întrebă Holden fără să se clintească.

— Sunt înarmată, replică femeia și o armă micuță îi apăru ca prin farmec în mână.

O îndreptă spre capul lui Alex și adăugă:

— Faceți cum vă spun.

Arma era mică, din plastic și avea un soi de acumulator. Amos scoase pistolul lui de calibru greu și-l aținti spre fața femeii.

— A mea e mai mare, spuse el.

— Amos, nu…, spuse Naomi înainte ca ușa de la casa scării să se deschidă violent și prin ea să năvălească mai mulți bărbați și femei cu arme automate, care răcniră la ei să arunce pistoalele.

Holden dădu să ridice brațele, când unul dintre ei deschise focul cu o armă care scuipa proiectile cu o rapiditate incredibilă; era imposibil să auzi fiecare foc în parte. Mecanicul se aruncă la podea. Un șir de găuri traversă de-a curmezișul pieptul femeii cu părul sur, iar aceasta căzu pe spate cu un bufnet surd.

Holden o prinse pe Naomi de mână și o târî în spatele tejghelei recepției. Cineva din grupul de atacatori zbiera „Opriți focul! Opriți focul!”, însă Amos, care era întins pe podea, începuse deja să tragă. Un urlet de durere și o înjurătură îl anunțară pe Holden că nimerise probabil pe cineva. Mecanicul se rostogoli în lateral spre tejghea, la timp pentru a evita o grindină de gloanțe care sfârtecară parchetul și peretele și cutremurară recepția.

Holden vru să își scoată arma, dar țeava i se prinse în betelia pantalonilor. Reuși să o desprindă, apoi se târî până la marginea tejghelei și privi în recepție. Alex era întins pe jos în partea opusă a încăperii, cu arma în mână și alb la față. Sub ochii căpitanului, o rafală de focuri lovi sofaua, împrăștiindu-i umplutura prin aer și trasând o linie de găuri pe spătarul ei, la nici douăzeci de centimetri deasupra capului pilotului. Acesta își întinse pistolul după colțul canapelei și trase orbește de șase ori, urlând.

— Lua-v-ar dracu’ de cretini! zbieră Amos, după care se rostogoli din nou, mai trase de două ori și reveni la poziția anterioară înainte de a începe salvele de răspuns.

— Unde sunt? răcni Holden spre el.

— Doi doborâți, restu-n casa scării! îi răspunse mecanicul, iar urletele lui acoperiră detunăturile.

Pe neașteptate, o rafală de gloanțe ricoșă din podea pe lângă genunchiul lui Holden.

— Rahat, ne-au luat prin flanc! urlă Amos, apoi se târî sub tejghea, îndepărtându-se de proiectile.

Holden se târî spre partea opusă a tejghelei și privi în recepție. Cineva alerga ghemuit spre intrarea hotelului. Ieși mai mult de după tejghea și trase de două ori, dar trei arme deschiseră focul din ușa casei scării și-l siliră să se ascundă la loc.

— Alex, cineva fuge spre ușă! strigă el din răsputeri, sperând ca pilotul să-l poată doborî pe individ înainte de a fi sfârtecați de focul încrucișat.

Un pistol se auzi trăgând de trei ori la intrare. Holden se încumetă să arunce o privire. Urmăritorul lor cu pălărie caraghioasă era ghemuit lângă ușă, cu o armă în mână, iar la picioarele lui zăcea atacatorul cu pistol-mitralieră. Urmăritorul nu-i țintea pe ei, ci avea arma îndreptată spre casa scării.

— Nu trageți în individul cu pălărie! urlă el, apoi reveni la marginea tejghelei.

Mecanicul se rezemase cu spatele de ea și scosese încărcătorul din armă. Pe când bâjbâia în buzunar în căutarea altuia, comentă:

— O fi polițai.

— Cu-atât mai mult *să nu-mpușcăm* vreun polițai, zise Holden și trase de câteva ori către ușa de la casa scării.

Naomi, care pe toată durata schimburilor de focuri stătuse întinsă pe podea cu brațele deasupra capului, zise:

— S-ar putea ca toți să fie polițai.

Holden mai trase două gloanțe și clătină din cap.

— Polițaii n-au pistoale-mitralieră mici, ușor de ascuns, și nu atacă oamenii prin ambuscadă. Așa că definiția corectă ar fi asasini, zise el, însă cuvintele îi fură acoperite de zgomotul gloanțelor venite dinspre casa scării.

Urmară câteva momente de liniște. Holden trase cu ochiul la timp ca să vadă ușa închizându-se.

— Cred c-o șterg, comentă el ținând totuși pistolul îndreptat într-acolo. Probabil că mai este și altă ieșire. Amos, stai cu ochii pe ușa aia. Dacă se deschide, începe să tragi.

O bătu ușor pe umăr pe Naomi și îi spuse:

— Nu te clinti.

Se ridică de după terminalul acum distrus. Partea frontală a tejghelei fusese făcută țăndări, dezgolind piatra de dedesubt. Holden ținu pistolul cu țeava în sus și deschise larg cealaltă mână. Bărbatul cu pălărie se ridică, privi cadavrul de la picioarele sale apoi pe Holden, care se apropia.

— Mulțumesc. Eu sunt Jim Holden. Cu cine am plăcerea?

Bărbatul tăcu pentru câteva secunde. Când vorbi, glasul îi era calm, aproape obosit.

— În curând o să apară poliția, zise el. Trebuie să dau un telefon, altfel înfundăm toți închisoarea.

— Nu ești polițist?

Bărbatul râse; fusese un sunet scurt și amar, dar în mod evident amuzat. Se pare că Holden spusese ceva amuzant.

— Nu. Mă numesc Miller.

CAPITOLUL 24

Miller

Miller privi trupul inert – omul pe care tocmai îl ucisese – și încercă să simtă ceva. Simți sfârșitul valului de adrenalină care încă îi iuțea bătăile inimii. Continua să fie uluit de schimbul neașteptat de focuri. Dincolo de asta însă mintea lui făcea ceea ce fusese obișnuită ani la rând – analiza situația. O femeie plasată în recepție, astfel încât Holden și echipajul lui să nu vadă nimic suspect. Un grup de idioți care au acoperit-o dornici să apese pe trăgaci. Până *acolo* totul mersese bine.

Fusese o ambuscadă încropită în grabă de indivizi care fie nu știau ce fac, fie nu dispuneau de timpul sau de resursele necesare pentru a lucra ca la carte. Dacă n-ar fi fost o improvizație, Holden și cei trei amici ai lui ar fi fost luați prizonieri sau uciși. Și el împreună cu ei.

Cei patru supraviețuitori din *Canterbury* stăteau în mijlocul dezastrului cauzat de schimburile de focuri, asemenea unor recruți la primul lor raid. Miller privea în jurul lui cu gândurile deja în altă parte. Holden era mai scund decât părea în înregistrările video. N-ar fi trebuit să fie o surpriză; era pământean. Avea genul de chip care nu se pricepea să-și tăinuiască gândurile.

— Mulțumesc. Eu sunt Jim Holden. Cu cine am plăcerea?

Miller se gândi la șase răspunsuri diferite și le respinse pe toate. Unul dintre însoțitorii lui Holden – un bărbat înalt, voinic, ras în cap – mergea de colo-colo cu ochii pierduți, la fel ca ai lui Miller. Dintre cei patru, era singurul care mai fusese implicat până atunci într-o luptă cu arme de foc.

— În curând o să apară poliția, zise Miller. Trebuie să dau un telefon, altfel înfundăm toți închisoarea.

Celălalt însoțitor al lui Holden – mai slab, mai înalt, indian după aspect – stătuse ascuns îndărătul unei sofale. Stătea pe vine acum, cu ochii holbați și părea speriat. Holden arăta oarecum la fel, dar se controla mai bine. Atitudine de lider, gândi Miller.

— Nu ești polițist?

Detectivul râse.

— Nu, răspunse el. Mă numesc Miller.

— Bine, zise femeia. Tipii ăia au încercat să ne omoare. De ce?

Holden făcu o jumătate de pas către aceasta înainte de a se întoarce să o privească. Naomi era aprinsă la față, cu buzele pline strânse acum într-o linie subțire și palidă. Trăsăturile ei indicau un amestec de mai multe rase, neobișnuit chiar și în vastul creuzet genetic al Centurii. Îi tremurau mâinile. Bărbatul masiv avea cea mai multă experiență, însă femeia avea cele mai bune instincte, fu concluzia lui Miller.

— Da, spuse el, am observat.

Își scoase terminalul de buzunar și îl apelă pe Sematimba. Polițistul răspunse în câteva secunde.

— Semi, zise Miller, îmi pare sincer rău, știi că intenționam să fiu discret.

— Așaaa…, spuse polițaiul lungind sunetele.

— N-am izbutit. Mergeam la o întâlnire cu un prieten…

— „La o întâlnire cu un prieten”, repetă Sematimba.

Detectivul își putea imagina brațele prietenului său încrucișate peste piept.

— Și s-a-ntâmplat să văd un grup de turiști în locul nepotrivit și la momentul nepotrivit. Situația a scăpat de sub control.

— Unde ești? întrebă Sematimba.

Miller îi dădu adresa.

Urmă o pauză lungă, timp în care polițistul consultă un software intern de comunicații care făcuse parte cândva din setul de instrumente al lui Miller. Oftă apăsător.

— Nu văd nimic. S-au tras focuri de armă?

Miller privi haosul și dezastrul din jur. O mie de alarme diferite ar fi trebuit să se declanșeze încă de la primul foc de armă. Forțele de securitate ar fi trebuit să fie deja acolo.

— Câteva, zise el.

— Ciudat, spuse Sematimba. Rămâi acolo. Vin imediat.

— Bine, încuviință detectivul și închise.

— Cine-a fost ăsta? întrebă Holden.

— Un polițist adevărat. Va sosi în curând. Totul o să fie-n regulă.

„Cred c-o să fie-n regulă.” Își dădu seama că trata situația ca și cum ar fi fost încă polițist, o rotiță din mașinărie. Lucrurile nu mai stăteau așa și dacă mergea înainte cu această mascaradă urma să suporte consecințele.

— Ne-a urmărit, i se adresă femeia lui Holden, după care se întoarse către Miller.

— Ne-ai urmărit.

— Da, aprobă el.

Miller nu credea că tonul lui lăsase să se vadă vreo urmă de remușcare, dar bărbatul masiv clătină din cap.

— Pălăria ta, îi spuse el. Cam ieșea în evidență.

Miller își scoase pălăria și o examină. Bineînțeles că tipul voinic fusese cel care-l observase. Ceilalți erau amatori competenți și Miller știa despre Holden că servise o vreme în Flota NU. În același timp însă, era convins că dosarul bărbatului masiv ar fi reprezentat o lectură interesantă.

— De ce ne urmăreai? întrebă Holden. Da, îți sunt recunoscător că ai tras în cei care voiau să ne omoare, totuși aș vrea să-mi răspunzi la întrebare.

— Voiam să vorbesc cu voi. Caut pe cineva.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care Holden zâmbi.

— O persoană anume? zise el.

— Un membru al echipajului lui *Scopuli.*

— *Scopuli*? repetă Holden.

Dădu să se uite spre femeie, apoi se opri. Devenea interesant. *Scopuli* însemna pentru el mai mult decât văzuse Miller la știri.

— Când am ajuns noi acolo, la bord nu era nimeni, spuse femeia.

— Măiculiță, zise bărbatul care tremura ascuns după sofa.

Era primul cuvânt pe care îl spusese de când se sfârșise schimbul de focuri și îl repetă rapid de cinci-șase ori.

— Și voi? întrebă Miller. *Donnager* a explodat, voi ați ajuns la Tycho, iar acum sunteți aici. Care e treaba?

— De unde știi toate astea? spuse Holden.

— E meseria mea. Mai exact, a fost…

Răspunsul nu păru să-l mulțumească pe pământean. Tipul masiv trecu în spatele căpitanului iar pe chip afișa un mesaj prietenos: Nu fac probleme decât dacă sunt probleme, iar atunci pot face o grămadă de probleme. Miller dădu din cap, pe

jumătate pentru bărbatul din spatele lui Holden, pe jumătate pentru sine.

— O sursă din APE mi-a spus că n-ați murit în *Donnager,* explică el.

— Ți-a spus asta *pur și simplu*? întrebă femeia scandalizată.

— La momentul acela încerca să îmi demonstreze ceva, zise detectivul. Oricum, a spus-o, iar eu am urmărit pista mai departe. Și peste vreo zece minute o să fac tot ce pot ca securitatea Eros să nu ne arunce pe toți după gratii. Așa că dacă aveți să-mi spuneți ceva, orice – de pildă, ce căutați aici –, acum ar fi momentul cel mai potrivit.

Tăcerea era umplută doar de sunetele reciclatoarelor ce se străduiau să elimine fumul și particulele provenite din schimbul de focuri. Bărbatul care tremura în spatele sofalei se ridică. Ceva din ținuta lui trăda un fost militar – aprecie Miller – totuși nu din trupele de sol. Din flota spațială poate; ar fi zis că e marțian. Avea acea pronunție nazală specifică unora dintre marțieni.

— Totuși, căpitane, a făcut câteva victime azi, zise bărbatul masiv. O fi un idiot, dar nu mă deranjează.

— Mulțumesc, Amos, spuse Holden.

Miller reținu numele bărbatului masiv. Holden își duse mâinile la spate, vârându-și pistolul sub curea.

— Și noi căutăm pe cineva, spuse el. Probabil un individ de pe *Scopuli.* Tocmai verificam dacă mai este cazat aici, când am fost întâmpinați cu o ploaie de gloanțe.

— Aici? întrebă detectivul și un soi de emoție i se revărsă în vene; nu era speranță, ci teamă. Cineva din *Scopuli* se află acum în dărăpănătura asta?

— Așa credem.

Miller privi afară prin ușile recepției. În tunel începuseră să se adune câțiva curioși. Brațe încrucișate, priviri nervoase. Știa ce simțeau acei oameni. Sematimba și poliția erau pe drum. Pistolarii care trăseseră în Holden și în echipajul lui nu pregăteau alt atac, dar asta nu însemna că plecaseră. Putea să urmeze altă ambuscadă. Poate că se retrăseseră pe o poziție mai bună și îl așteptau pe Holden să înainteze.

Dar dacă Julie era acolo? Cum putuse să ajungă atât de departe și apoi să se oprească în recepție? Spre surprinderea lui, continua să țină pistolul în mână. Era cu totul neprofesionist.

Ar fi trebuit să-l bage în toc. Marțianul era singurul cu arma la vedere. Miller scutură din cap. Neglijență... Trebuia să înceteze cu așa ceva.

În pistol îi rămăsese mai bine de jumătate de încărcător.

— Ce cameră? întrebă el.

•

Coridoarele hotelului erau înguste și scunde. Pereții aveau luciul impermeabil al vopselei folosite în halele depozitelor, iar mocheta era o țesătură din silicat de carbon, mai rezistentă până și decât piatra. Miller și Holden o luară înainte, urmați de femeie și de marțian – se numeau Naomi și Alex –, iar Amos venea în ariergardă, privind precaut peste umăr. Miller se întreba dacă ceilalți își dădeau seama că el și Amos îi acopereau. Holden părea să știe și să fie iritat din acest motiv; o lua înainte.

Ușile camerelor erau identice – plăci laminate din fibră de sticlă, îndeajuns de subțiri pentru a putea fi produse pe bandă rulantă. În cariera lui, Miller doborâse cu piciorul vreo sută. Ici-colo, câteva fuseseră decorate de clienții care locuiseră acolo mult timp – un tablou cu flori neverosimil de roșii, o tablă albă cu o sfoară de care fusese cândva legat un pix, reproducerea ieftină a unei benzi desenate obscene, al cărei mesaj se întrezărea șters într-o bulă de dialog.

Din punct de vedere tactic era un coșmar. Dacă atacatorii ar fi țâșnit pe ușile din fața și din spatele lor, toți cinci ar fi fost măcelăriți în câteva secunde. Nu zbură însă niciun glonț, iar prin singura ușă care se deschise ieși un bărbat extrem de slab, cu barbă lungă, ochi tulburi și gură posomorâtă. Miller îl salută din cap și bărbatul îi răspunse în același fel, posibil mai surprins de faptul că cineva îl băga în seamă decât de pistoalele pe care le aveau în mâini. Holden se opri.

— Asta e, murmură el. Asta e camera.

Detectivul clătină din cap. Ceilalți se apropiară în grup. Doar Amos rămase aparent nepăsător în urmă, cu ochii ațintiți pe coridorul din spatele lor. Miller examină ușa. Ar fi fost ușor s-o doboare printr-o lovitură de picior. O singură izbitură deasupra sistemului de închidere. După aceea s-ar fi năpustit înăuntru ghemuit și ar fi luat-o spre stânga, iar Amos ar fi intrat în picioare și s-ar fi dus spre dreapta. Regretă că Havelock nu era

acolo. Tactica era simplă pentru cei care se antrenau împreună. Îi făcu semn lui Amos să se apropie.

Holden ciocăni în ușă.

— Ce fa...? șopti Miller furios, însă bărbatul îl ignoră.

— Alo? strigă el. E cineva aici?

Miller se încordă. Nu se auzi nimic. Niciun glas, niciun foc de armă. Nimic. Deși își asumase un mare risc, Holden părea perfect liniștit. Din expresia de pe chipul lui Naomi, detectivul bănui că nu era pentru prima dată când procedase așa.

— Vrei s-o deschizi? întrebă Amos.

— Păi da, spuse Miller în același moment în care Holden zise:

— Da, sparge-o.

Amos privi de la unul la celălalt, însă nu se clinti până ce Holden nu îi făcu semn. După aceea trecu pe lângă ei, doborî ușa dintr-o lovitură de picior și se împletici îndărăt, înjurând.

— Ai pățit ceva? întrebă Miller.

Bărbatul clătină scurt din cap, cu chipul palid schimonosit într-o grimasă.

— Mi-am belit recent piciorul. S-a desprins orteza. Uit mereu de ea.

Miller se reîntoarse spre cameră. Interiorul era cufundat într-o beznă de cavernă. Nu se vedea nicio lumină, nici măcar strălucirea slabă a monitoarelor și a dispozitivelor senzoriale. Detectivul intră cu pistolul în mână. Holden îl urmă îndeaproape. Podeaua trosnea sub tălpile lor precum prundișul și în aer se simțea un iz tăios pe care Miller îl asocia cu mirosul ecranelor scurtcircuitate. Dintr-o altă încăpere pătrundea un alt miros, mult mai puțin plăcut. Miller nu vru să se gândească ce era.

— Alo? zise el. E cineva aici?

— Aprinde luminile, spuse Naomi din spate.

Miller îl auzi pe Holden apăsând pe consola murală, dar nu se aprinse nicio lumină.

— Nu funcționează, spuse căpitanul.

În lumina slabă pătrunsă din coridor nu se distingea aproape nimic. Detectivul rămase cu pistolul în mâna dreaptă, gata să tragă dacă cineva deschidea focul din beznă. Cu mâna stângă își scoase terminalul de buzunar, activă lumina de fond și deschise o filă nouă, albă, pentru scris. Odaia se lumină în monocrom. Alături, Holden procedă la fel.

Un pat micuț lipit de un perete și o tavă îngustă alături. Faldurile boțite ale așternutului sugerau că cel care dormise acolo avusese o noapte agitată. Un dulap era deschis, gol. Forma masivă a unui costum spațial zăcea pe podea ca un manechin fără cap. O consolă veche de divertisment atârna pe peretele din fața patului, cu ecranul spart după mai multe lovituri. În perete erau găuri făcute de loviturile care își rataseră ținta. Alt terminal de buzunar străluci în încăpere, și încă unul. Se puteau distinge pete de culoare – auriul ieftin al pereților, verdele păturilor și al cearșafului. Sub pat licărea ceva. Un model vechi de terminal de buzunar. Miller se ghemui, iar ceilalți se apropiară.

— Rahat, mormăi Amos.

— Nu atingeți nimic, spuse Holden. Nimic! Punct.

Era lucrul cel mai rațional pe care detectivul îl auzise din partea lui.

— A fost cafteala dracu' aici, murmură Amos.

— Nu, spuse Miller clătinând din cap.

Fusese vandalism, poate. În niciun caz o luptă. Scoase din buzunar o pungă subțire din plastic pentru colectarea probelor, o trase pe mână ca pe o mănușă și apucă terminalul. Apoi răsuci plasticul peste el și activă funcția de sigilare.

— Ăla e… sânge? întrebă Naomi arătând spre salteaua ieftină din plastic spongios.

Linii umede se întindeau peste cearșaf și pernă, nu mai late de un deget și foarte închise la culoare. Prea întunecate pentru a fi sânge.

— Nu, răspunse Miller și vârî terminalul în buzunar.

Dârele duceau către baie. Detectivul ridică un braț, cerându-le celorlalți să rămână pe loc, și înaintă încetișor spre ușa pe jumătate deschisă. În camera de baie mirosul neplăcut era mult mai puternic. Intens și în același timp organic, fiziologic. De bălegar utilizat ca îngrășământ într-o seră, de dormitor după consumarea unui act sexual sau de abator. Toate laolaltă. Closetul era din oțel mat, modelul folosit în închisori. Chiuveta la fel. Atât ledul de deasupra ei, cât și cel din plafon fuseseră distruse. În lumina slabă proiectată de terminalul bărbatului, tentacule negre se întindeau de la cabina dușului spre lămpile sparte, îndoite și ramificate ca niște frunze descărnate.

În cabina dușului, Juliette Andromeda Mao zăcea moartă.

Ochii îi erau închiși, din fericire. Se tunsese de când făcuse fotografiile pe care le văzuse Miller, iar tunsoarea îi schimba forma feței, totuși era inconfundabilă. Era goală și doar vag umană. Tentacule spiralate îi ieșeau din gură, din urechi și din organele genitale. Din coaste și din șira spinării îi crescuseră țepi aidoma unor cuțite, care îi împungeau pielea albă pregătiți să o străpungă și să se elibereze de sub ea. Tuburi se întindeau din spinarea și din gâtul fetei, suind pe pereții din spate. O substanță gelatinoasă maronie-închis se prelinsese din ea, umplând cada până la o înălțime de aproape trei centimetri. Detectivul rămase tăcut, dorindu-și ca ființa din fața lui să nu fie adevărată, străduindu-se să se trezească din acel coșmar.

„Ce ți-au făcut?” gândi el. „Puștoaico… Ce ți-au făcut?”

— Doamne Dumnezeule Doamne, rosti Naomi, care stătea în spatele lui.

— Nu atingeți nimic, zise el. Ieșiți din cameră. Pe hol. Imediat!

Fără terminalele de buzunar, lumina din camera alăturată păli. Pentru un moment, umbrele rotitoare creară iluzia că trupul fetei se mișcă. Miller așteptă, însă cutia toracică deformată rămase nemișcată. Nicio pâlpâire nu-i clinti pleoapele. Absolut nimic. Bărbatul se ridică, își verifică atent manșetele și pantofii și porni spre coridor.

Văzuseră toți. Își putea da seama din expresiile lor. Și nu știau mai multe decât el despre ce putea fi vorba. Închise încet ușa spartă și-l așteptă pe Sematimba. Nu dură mult.

Cinci bărbați cu carabine și îmbrăcați în costume blindate anti-revolte avansau pe hol. Miller înaintă spre ei, iar ținuta corpului și gesturile lui spuneau mai mult decât orice legitimație. Detectivul îi văzu relaxându-se. Sematimba îi urma.

— Ce dracului e asta, Miller? zise el. Ai zis că n-o să te clintești.

— N-am plecat, răspunse detectivul. Cei din spatele meu sunt civilii care au fost atacați în recepție de indivizii care zac acum morți la parter.

— De ce?

— Habar n-am. Poate voiau niște fise. Nu asta-i problema.

Sematimba se încruntă.

— Am patru morți la parter și tu spui că nu asta-i problema?

Miller arătă din cap spre coridor.

— Al cincilea e acolo. Este fata pe care o căutam.

Expresia celuilalt se înmuie.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Sunt în regulă, replică Miller.

Nu putea accepta să fie compătimit. Nu putea accepta să fie consolat. O atingere blândă l-ar fi făcut țăndări, așa că preferă să fie tare.

— În privința fetei însă ar fi bine să chemi legistul.

— E nasol?

— Nici n-ai idee, zise Miller. Fii atent, Semi. Situația de aici mă depășește. Vorbesc serios. Dacă tipii ăia de jos n-ar fi fost mână-n mână cu securitatea voastră, atunci alarmele ar fi trebuit să pornească la primul foc tras. A fost clar o ambuscadă. Îi așteptau pe ăștia patru. Tipul ăla mărunt cu păr negru e James Holden. Nici n-ar trebui să fie în viață.

— Holden care a ațâțat războiul?

— Exact. E nasoală treaba. E una de-aia care te trage la fund. Și știi ce se spune când te-arunci în valuri ca să scapi pe cineva de la înec.

Sematimba privi pe coridor, apoi încuviință.

— Lasă-mă să te-ajut, spuse acesta, dar Miller clătină din cap.

— Sunt băgat prea adânc. Uită de mine. Ai primit un apel. Ai găsit locul. Nu mă cunoști, nu te cunosc, habar n-ai ce s-a-ntâmplat. Altfel, ne ducem amândoi la fund. Tu alegi.

— Să nu pleci din stație fără să-mi spui.

— În regulă.

— Bine atunci, zise Sematimba.

După câteva secunde, întrebă:

— Chiar e Holden?

— Cheamă legistul. Ai încredere-n mine.

CAPITOLUL 25

Holden

Miller îi făcu semn lui Holden și porni spre lift fără să aștepte să vadă dacă acesta îl urma. Gândul că bărbatul ar fi putut să nu facă întocmai îl irita.

— Așadar, spuse Holden, am fost implicați într-un schimb de focuri în care am ucis cel puțin trei oameni, iar acum plecăm? Nimeni nu ne interoghează și nu dăm nicio declarație? Poți să-mi spui exact cum se poate așa ceva?

— Asta se numește curtoazie profesională, răspunse Miller, iar căpitanul nu-și putu da seama dacă glumea sau vorbea serios.

Ușa liftului se deschise cu un sunet înfundat, iar Holden și ceilalți îl urmară pe Miller înăuntru. Naomi se afla cel mai aproape de panoul de comandă și vru să apese butonul pentru parter. Mâna îi tremura însă atât de rău, încât ezită și își încleștă pumnul. Inspiră profund, apoi întinse un deget ferm și apăsă butonul.

— Basme, i se adresă Holden lui Miller, care era întors cu spatele. Dacă ai fost cândva polițai, nu înseamnă că poți să tragi cu arma când ai chef.

Miller nu se clinti, dar păru că se gârbovește puțin. Suspină adânc și sincer. Pielea îi părea mai pământie decât înainte.

— Sematimba știe cum stau lucrurile. Jumătate din meseria asta înseamnă să știi când să privești în altă parte. În plus, am promis că nu vom părăsi stația fără să-l anunțăm.

— Pe dracu! exclamă Amos. Amice, de când faci tu promisiuni în numele nostru?

Liftul se opri și ușa se deschise în holul scăldat în sânge, unde se aflau mai mulți polițiști. Miller dădu din cap spre ei și i se răspunse în același fel. Își conduse însoțitorii afară, pe coridorul stației, unde se întoarse să le vorbească.

— Lămurim treaba cu promisiunile, spuse el. Deocamdată să găsim un loc unde să putem discuta.

Holden strânse din umeri, apoi aprobă.

— În regulă, dar pe banii tăi.

Miller porni pe coridor spre stația de metrou.

Naomi își puse o mână pe brațul lui Holden, semn să-și încetinească pasul. După ce detectivul se distanță suficient, femeia spuse:

— O cunoștea.

— Cine cunoștea pe cine?

— El, zise Naomi uitându-se la Miller. O cunoștea pe ea.

Arătă din cap spre hotelul din care plecaseră.

— De unde știi?

— Nu se așteptase s-o găsească acolo, dar știa cine e. Imaginea ei l-a șocat.

— Vorbești serios? Eu n-am observat nimic. Mi s-a părut rece și inexpresiv de la început până la sfârșit.

— Nu, nu, au fost prieteni sau altceva. Încă n-a depășit șocul, așa c-ar fi bine să nu-l iei prea tare. S-ar putea să avem nevoie de el.

•

Camera de hotel aleasă de Miller era doar cu puțin mai bună decât cea în care găsiseră cadavrul. Alex se îndreptă imediat spre baie și încuie ușa. Sunetele apei care curgea în chiuvetă nu erau însă suficient de puternice pentru a-i acoperi icnetele de vomă.

Holden se trânti pe cuvertura decolorată ce acoperea patul mic, silindu-l pe detectiv să se așeze pe un scaun incomod, singurul din încăpere. Naomi se așeză tot pe pat, dar Amos rămase în picioare, plimbându-se de colo-colo aidoma unui animal nervos în cușcă.

— Vorbește atunci, i se adresă căpitanul lui Miller.

— Să-i așteptăm pe toți să termine, replică acesta arătând spre baie.

Alex ieși după câteva momente. Era alb la față, dar curat și împrospătat.

— Te simți bine? îl întrebă blând Naomi.

— Sută la sută, ofex, răspunse el după care se așeză pe podea și-și lăsă capul în palme.

Holden îl privi fix pe Miller și așteptă. Detectivul își învârti pălăria în mâini aproape un minut, după care o azvârli pe consola din plastic ieftin, fixată în perete.

— Ați știut că Julie era acolo, zise el. De unde ați știut?

— Nici măcar n-am știut că o cheamă Julie, răspunse Holden. Știam doar că era cineva de pe *Scopuli.*

— Trebuie să-mi spuneți de unde ați știut, spuse Miller cu o privire înspăimântător de sfredelitoare.

Holden tăcu o clipă. Detectivul ucisese câțiva oameni ca să îi apere și puteau deci să îl considere prieten. Totuși nu intenționa să-i dezvăluie totul despre Fred și despre gruparea lui. Ezită, apoi decise să spună doar parțial adevărul.

— În camera aia de hotel se cazase proprietarul fictiv al lui *Scopuli,* explică el. Părea clar că era vorba despre un membru al echipajului care trimitea astfel un semnal.

Miller clătină din cap.

— Și cine v-a anunțat?

— Nu-ți pot spune asta, replică Holden. Dar credem că informația a fost corectă. *Scopuli* a fost momeala folosită pentru distrugerea navei *Canterbury.* Ne-am gândit că un membru al echipajului lui *Scopuli* ar putea ști motivul pentru care suntem vânați.

— Rahat, zise Miller, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și rămase cu ochii în tavan.

— O căutai pe Julie și sperai că și noi suntem tot pe urmele ei, că știm ceva, interveni Naomi.

— Da, zise detectivul.

Fu rândul lui Holden să-l întrebe de ce o căuta pe fată.

— Părinții i-au adresat securității de pe Ceres solicitarea să o găsim și să o trimitem acasă. Cazul mi-a revenit mie.

— Așadar, lucrezi pentru securitatea de pe Ceres?

— Nu mai lucrez pentru ei.

— Și atunci de ce-ai venit aici? zise Holden încruntându-se.

— Familia Juliei avea legătură cu un alt caz… Iar defectul meu profesional este că nu îmi plac misterele.

— Și de unde ai știut că nu era doar simpla dispariție a unei fete, ci un caz mai amplu?

Discuția cu detectivul semăna cu încercarea de a săpa un tunel printr-un perete de granit folosindu-te de o daltă din cauciuc. Miller zâmbi amar.

— Am fost concediat pentru exces de zel.

Holden își zise că nu era cazul să se enerveze pentru felul în care Miller continua să se eschiveze.

— Să discutăm atunci despre asasinii din hotel.

— Chiar așa! zise Amos oprindu-se în cele din urmă din mers.

Pilotul își ridică fruntea din palme și privi pentru prima dată cu interes. Până și Naomi se aplecă puțin înainte pe marginea patului.

— N-am nici cea mai vagă idee cine ar putea fi, însă este clar că cineva știa că veniți, răspunse Miller.

— Mda, pufni mecanicul. Mulțumim frumos pentru excelenta logică polițienească. Cred că singuri nu ne-am fi dat seama.

Holden îl ignoră.

— În același timp însă, atacatorii nu știau de ce veniți, altfel s-ar fi dus deja în camera Juliei și ar fi luat ce doreau.

— Asta înseamnă oare că Fred este înconjurat de spioni? zise Naomi.

— Cine-i Fred? întrebă Miller.

— Posibil. Sau poate că altcineva a aflat de afacerea Polanski, dar n-a știut numărul camerei, spuse căpitanul.

— Dar de ce să ne atace? se miră Amos. N-avea niciun sens să ne-mpuște.

— A fost o *eroare,* interveni Miller. Am văzut cum s-a întâmplat totul. Amos a scos arma și cineva și-a pierdut cumpătul. Au strigat să se oprească focul până în clipa când ați început și voi să trageți.

Holden porni să numere pe degete.

— Deci niște indivizi au aflat că am pornit spre Eros și că misiunea noastră are legătură cu *Scopuli.* Au știut până și hotelul, dar nu și numărul camerei.

— N-au știut nici că era vorba de Lionel Polanski, completă Naomi. Altfel l-ar fi putut căuta la recepție, așa cum am făcut noi.

— Corect. De aceea au așteptat să apărem noi și au pregătit o echipă de pistolari care să ne imobilizeze. Totul s-a dus însă naibii și s-a transformat într-o bătălie pe viață și pe moarte în holul hotelului. În niciun caz *nu știuseră* de venirea ta, domnule detectiv, așa că nu sunt atotștiutori.

— Exact, încuviință Miller. Totul mi se pare o improvizație de ultimă clipă. Intenționau să pună mâna pe voi și să afle ce căutați. Dacă atacatorii voștri ar fi dispus de mai mult timp, ar fi putut scotoci pur și simplu hotelul. Să zicem că ar fi durat două-trei zile, dar se putea face. N-au făcut asta, ceea ce înseamnă că era mai simplu să pună mâna pe voi.

— Deducem că aveau deja echipe aici, spuse Holden. Asasinii ăia nu păreau localnici.

Miller afișă o figură dezorientată:

— Să știi că ai dreptate.

— Deci au trupe de asasini pe Eros pe care le-ar putea trimite oricând să ne atace sau să ne răpească, spuse căpitanul.

— În plus, adăugă Miller, au destule contacte sau influență în serviciile locale de securitate ca să le facă să nu miște un deget în cazul unor schimburi de focuri. Până nu i-am chemat noi, polițiștii habar n-aveau ce se întâmplă.

Holden își înclină capul într-o parte, după care spuse:

— Rahat, trebuie s-o ștergem rapid de aici!

— Stați puțin, zise Alex apăsat. Stați puțintel! Cum se face că nimeni nu vorbește despre *oroarea aia mutantă* din baie? Eu am fost singurul care-a văzut-o?

— Sfinte Sisoe, chiar așa, aia ce-a mai fost? spuse Amos calm.

Detectivul își vârî mâna în buzunar și scoase punga în care pusese terminalul Juliei.

— Se pricepe vreunul dintre voi la tehnică? întrebă el. Poate că reușim să aflăm ceva.

— Probabil c-aș putea intra în el, zise Naomi. Dar în niciun caz n-am de gând să-l ating până nu știm ce i-a făcut fetei și dacă nu cumva chestia aia se ia. Clar nu pun mâna pe ce-a atins ea.

— Nu trebuie să-l atingi. Lasă punga sigilată. Lucrează prin plastic. Touchscreenul ar trebui să mai funcționeze.

Naomi ezită o clipă, apoi se întinse și luă punga.

— Lăsați-mă un minut, spuse ea și se apucă de treabă.

Miller se lăsă iarăși pe spătarul scaunului și oftă prelung.

— Așadar, o cunoșteai pe Julie? întrebă Holden. Lui Naomi i s-a părut că te-ai schimbat la față când ai văzut-o moartă.

Detectivul clătină lent din cap.

— Când primești un caz ca ăsta, investighezi totul despre persoana respectivă. Chestiile personale, vreau să spun. Îi citești mesajele, vorbești cu cei care o cunosc, faci rost de fotografii…

Se opri și-și frecă apăsat ochii cu degetele mari. Holden nu insistă, dar Miller continuă:

— Julie a fost un copil bun, zise el ca și cum ar fi făcut o mărturisire. Pilota o navă nervoasă de curse. Eu doar… am vrut s-o aduc vie pe Ceres.

— E parolat, anunță Naomi ridicând terminalul. Aș putea sparge hardware-ul, dar ar trebui să-i deschid carcasa.

Miller întinse mâna.

— Dă-mi-l să-ncerc ceva.

Naomi îi dădu terminalul și detectivul tastă câteva litere pe ecran, după care i-l restitui.

— *Armaiar,* citi femeia. Ce-i asta?

— Un iaht.

— Tipu-ăsta vorbește cu noi? spuse Amos indicând din cap spre Miller. Fiindcă altcineva nu mai este pe-aici, dar mă jur că-n majoritatea timpului nu-nțeleg ce dracu' vrea să spună.

— Scuze, zise detectivul. Am lucrat mai tot timpul de unul singur și mi-am format obiceiuri proaste.

Naomi strânse din umeri și reveni asupra terminalului. Miller și Holden priveau peste umerii femeii.

— Are multe chestii în el, zise ea. De unde să-ncep?

Miller indică un fișier text denumit simplu ÎNSEMNĂRI, aflat chiar pe desktopul terminalului.

— Începe de aici. Avea o obsesie să pună fiecare document în dosarul cuvenit. Dacă l-a lăsat pe ăsta pe desktop, înseamnă că nu era sigură unde-i era locul.

Naomi deschise documentul. Pe ecran apărură fragmente de texte asemănătoare însemnărilor dintr-un jurnal.

> *În primul rând, adună-te. Panica n-ajută. N-ajută niciodată.*
> *Respiră adânc, gândește-te, fă mișcările corecte.*
> *Frica ucide mintea. Ha*! *Ciudato*...
> *Avantajele navetei*:
> *N-are reactor, doar acumulatori. Radiații f. mici.*
> *Provizii pentru opt,*
> *Masă de reacție mare.*
>
> *Dezavantajele navetei*:
> *N-are Epstein, n-are jet.*
> *Comunicații nu doar dezactivate, ci* înlăturate fizic (*nițel paranoici în privința scurgerilor de informații, băieți*?)

Punctul cel mai apropiat este Eros. Într-acolo mergem? Poate mergem altundeva? Dar cu „samovarul" ăsta va dura foarte mult.
Alt punct de tranzit mai adaugă șapte săptămâni. Așadar, Eros.

Am luat virusul Phoebe, nu-ncape îndoială. Nu sunt sigură cum anume, dar rahatu-ăla maro era peste tot.
E anaerob și probabil că l-am atins.
Nu mai contează cum s-a-ntâmplat, rezolvă problema.

Am dormit trei săptămâni. *Nu m-am sculat nici măcar să fac pipi. Ce efecte are virusul ăsta*?

Sunt pur și simplu terminată.
Chestii pe care trebuie să le ții minte:

- *BA834024112*
- *Radiația ucide. Naveta asta n-are reactor, totuși ține luminile stinse. Nu scoate costumul. Măscăriciul din înregistrare zicea că chestia asta se hrănește cu radiații. N-o hrăni.*
- *Trimite un semnal. Cere ajutor. Lucrezi pentru tipii cei mai inteligenți din sistem. O să vină ei cu ceva.*
- *Ferește-te de oameni. Nu răspândi virusul. Încă nu tușești mâzgă maro. Nu știu când va-ncepe.*
- *Ține-te departe de băieții răi*... (*de parc-ai ști care sunt*). *Bun. Deci, ține-te departe de toți. Numele meu este fals. Hmm. Polanski*?

La dracu'. Îl pot simți. Ard mereu și mor de foame.
Nu mânca. Nu-l hrăni. Hrănești un guturai, înfometezi o gripă? *Altă cale*?
Mai e o zi până la Eros și după o să primești ajutor. Luptă!

Eros, în siguranță. Am trimis semnalul. Sper că sediul veghează. Mă doare capul. Se-ntâmplă ceva

cu spatele meu. Am o umflătură deasupra rinichilor.
Darren s-a transformat în mâzgă.
O să fiu oare un costum plin cu mâzgă?

Sunt bolnavă. Din spate îmi ies chestii care picură mâzgă maro peste tot. Trebuie să scot costumul. Dacă citiți asta, nu lăsați pe nimeni s-atingă mâzga. Incinerați-mă.
Simt că iau foc pe dinăuntru.

Naomi puse terminalul jos, dar nimeni nu zise nimic vreme de un minut. În cele din urmă Holden spuse:

— Virusul Phoebe… Are cineva vreo idee?

— Pe Phoebe era o stație științifică, zise Miller. Un centru al planetelor interioare interzis centurienilor. A fost lovită în urma unui atac. Au murit mulți, însă…

— Fata spunea c-a venit într-o navetă, spuse Naomi. *Scopuli* n-avea navetă.

— Probabil că a fost o altă navă, încuviință Alex. Poate c-a luat naveta din acea navă.

— Da, spuse căpitanul. Au trecut în altă navă, s-au infectat cu virusul Phoebe, iar restul echipajului… Nu știu. Au murit.

— Fata a fugit de-acolo, dar abia în navetă și-a dat seama că este infectată, zise Naomi. A venit aici, a transmis semnalul pentru Fred și a murit din cauza infecției în camera de hotel.

— Fără să se fi transformat totuși în mâzgă, observă Holden. Deși arăta teribil… Nu știu… Tuburile alea și excrescențele din oase… Ce fel de boală produce așa ceva?

Întrebarea rămase suspendată în aer. Din nou, nimeni nu scoase o vorbă. Holden știa că toți gândeau același lucru. Nu atinseseră nimic din camera de hotel, dar asta însemna oare că erau în siguranță? Sau luaseră virusul Phoebe sau ce dracu' o fi fost? Fata spusese totuși că era anaerob. Holden era aproape sigur că asta însemna că virusul nu se putea transmite prin aer. *Aproape* sigur…

— Ce facem mai departe, Jim? întrebă Naomi.

— Ce ziceți de Venus? replică el cu glas mai încordat și mai ascuțit decât se așteptase. Pe Venus nu se întâmplă nimic interesant.

— Vorbesc serios, spuse femeia.

— Bine. Vorbind serios, cred că domnul Miller ar trebui să-i povestească amicului lui polițai toată istoria, după care s-o ștergem imediat de aici. Probabil că e o armă biologică, nu? Cineva o fură dintr-un laborator științific marțian, răspândește virusul într-un oraș și într-o lună toți oamenii de acolo sunt morți.

Mecanicul îl întrerupse cu un mormăit.

— Căpitane, zise el, teoria asta nu se leagă. De pildă, ce dracu' treabă are asta cu distrugerea lui *Cant* și a lui *Donnager*?

Holden o privi în ochi pe Naomi și spuse:

— Cel puțin acum avem o pistă, un loc unde să căutăm, nu?

— Da, avem. BA834024112 este codul de identificare al unui bolovan.

— Ce credeți c-ar putea fi acolo? întrebă Alex.

— Dac-aș pune pariu, aș zice că însăși nava din care Julie a luat naveta, răspunse Holden.

— Nu e exclus, aprobă Naomi. Toți asteroizii din Centură sunt cartografiați. Dacă vrei s-ascunzi ceva, pui obiectul respectiv pe o orbită stabilă în apropierea unui astfel de bolovan și-l poți recupera oricând mai târziu.

Miller se întoarse către Holden cu chipul parcă și mai emaciat.

— Dacă mergeți acolo, vreau să vin și eu, spuse detectivul.

— De ce? Fără supărare, dar ai găsit-o pe fată, nu? Cazul tău e închis.

Detectivul se uita la Holden, iar încordarea i se citea în expresia gurii.

— Ăsta e alt caz, spuse el. Trebuie să aflu cine a ucis-o.

CAPITOLUL 26

Miller

— Amicul tău din poliție a pus ordin de restricționare pe nava mea, zise Holden scandalizat.

Restaurantul hotelului era animat. Prostituatele se amestecau cu turiștii și cu oamenii de afaceri la bufetul ieftin, scăldat în lumini roz. Pilotul și prietenul lui spătos – Alex și Amos – își disputau ultimii covrigei. Naomi stătea lângă Holden cu brațele încrucișate peste piept; în fața ei se răcea o ceașcă de cafea proastă.

— Am ucis totuși niște oameni, îi reaminti detectivul cu blândețe.

— Credeam că ne-ai scos din chestia aia prin relațiile tale cu agenția de securitate. Atunci de ce e nava mea restricționată?

— Ții minte ce-a spus Sematimba – că n-ar trebui să părăsim stația fără să-l anunțăm.

— Țin minte doar că tu ai ajuns la o înțelegere cu el. Nu-mi amintesc ca eu să fi fost de acord.

— Bun, o să ne țină aici până va fi sigur că nu va fi concediat pentru că ne-a lăsat să plecăm. După ce știe că are spatele acoperit, va ridica și ordinul de restricționare. Așa că hai mai bine să vorbim despre cum facem să închiriez și eu o cușetă în nava ta.

Holden și Naomi făcură un schimb scurt de priviri – unul dintre acele gesturi mărunte care spun mai mult decât o mie de cuvinte. Miller nu-i cunoștea pe niciunul dintre ei îndeajuns de bine pentru a descifra mesajul acelor priviri, dar bănui că erau sceptici în privința lui.

Aveau de altfel motive întemeiate. Detectivul își verificase contul înainte să îi contacteze. Mai avea suficienți bani pentru încă o noapte la hotel sau pentru o cină bună, dar nu pentru ambele. Pentru a le câștiga bunăvoința își cheltuia acum ultimii bani oferindu-le lui Holden și echipajului său un mic dejun ieftin, de care aceștia nu aveau nevoie și care probabil nu le făcea nicio plăcere.

— Trebuie să mă asigur că înțeleg ceea ce-mi spui, zise Holden când Amos se întoarse la masă și se așeză lângă el cu un covrig în mână. Deci vrei să-mi spui că amicul tău ne va reține aici dacă nu te primesc în nava mea? Ăsta-i șantaj.

— Extorcare, preciză Amos.

— Poftim? spuse căpitanul încruntându-se.

— Nu este șantaj, spuse Naomi. Ar fi șantaj dacă ne-ar amenința că divulgă informații pe care noi vrem să le ținem secret. Dacă e doar o amenințare, atunci se cheamă extorcare.

— Nu, nu asta am vrut să spun, răspunse Miller. Vrei să umbli liber prin toată stația pe durata derulării anchetei? Nicio problemă. Însă a ieși de sub jurisdicție este cu totul altceva. Eu nu vă pot reține aici. Tot așa cum nu vă pot nici elibera. Nu fac altceva decât să solicit un loc la bordul navei voastre când veți pleca.

— De ce? întrebă Holden.

— Pentru vă veți merge la asteroidul Juliei.

— Sunt gata să pun pariu că acolo nu există niciun port. După aceea intenționezi să ajungi undeva anume?

— N-am niciun plan clar. La capitolul ăsta n-am stat prea bine niciodată.

— Nu ești singurul, zise Amos rânjind. Am fost frecați pe toate părțile de când am aterizat aici.

Holden își încrucișă mâinile pe masă și bătu nervos cu degetul în tăblia din beton care imita lemnul. Nu era un semn bun.

— Să fiu sincer, semeni cu un… bătrân acru și căpos. În ultimii cinci ani am lucrat numai în transportoare de apă așa că, după părerea mea, o să te integrezi perfect.

— Dar…, zise Miller lăsând cuvântul să atârne în aer.

— Dar în ultima vreme am cam tot fost vânați, iar pistoalele-mitralieră de ieri au fost printre armele cel mai puțin letale cu care-am avut de-a face. Nu dau voie în nava mea decât oamenilor în mâinile cărora aș putea să-mi încredințez și viața, or, pe tine nu te cunosc deloc.

— Pot să fac rost de bani, zise detectivul simțind un ghem în stomac. Dacă-i vorba despre bani, nu e o problemă.

— Nu negociem un preț.

— Să faci rost de bani? zise Naomi mijindu-și ochii. „Să faci rost de bani”, aha. Adică, cum s-ar zice, în momentul de față n-ai niciun chior.

— Sunt nițel strâmtorat, spuse Miller, dar e ceva temporar.

— Ai o sursă de venit? zise femeia insistent.

— Mai degrabă o strategie. În docuri există și afaceri independente. Există peste tot, în toate porturile. Jocuri ilegale… Lupte… Chestii de-astea. Majoritatea sunt tolerate. Chestia este cum să-i mituiești pe polițiști fără să fie evident.

— Ăsta-i planul tău? întrebă Holden cu neîncredere. Să colectezi mitele în numele polițailor?

În capătul opus al restaurantului, o prostituată în rochie de seară roșie căscă cu poftă; clientul așezat la masă în fața ei se încruntă.

— Nu, răspunse Miller ezitant. Mă bag în pariurile ilegale. Un polițist pariază și eu fac un pariu secundar că el o să câștige. În general îi cunosc pe polițiști. Cei care țin casele de pariuri îi cunosc și ei, că doar le plătesc dreptul. Pariurile secundare se fac cu fraierii care nu dorm noaptea știind că fac treburi ilegale.

Cu fiecare cuvânt rostit, Miller simțea cât de jalnic suna planul său. Alex apăru la masă și se așeză lângă detectiv. Cafeaua lui răspândea un miros puternic și amărui.

— Care-i afacerea? întrebă el.

— Nu există nicio afacere, replică Holden. N-a existat nici înainte și nu există nici acum.

— Să știi că merge mai bine decât ai crede, spuse Miller încercând să pară entuziasmat.

Patru terminale de buzunar sunară simultan.

Holden și Naomi făcură din nou schimb de priviri, de data aceasta mai puțin complice, și-și scoaseră terminalele. Amos și Alex își citeau deja mesajele. Miller întrezări chenarul verde-roșu care însemna fie un mesaj prioritar, fie o felicitare de Crăciun trimisă foarte din timp. Pentru câteva momente toți citiră în tăcere, apoi Amos începu să fluiere.

— Etapa a treia? spuse Naomi.

— N-aș putea zice că-mi place cum sună, comentă pilotul.

— Vă deranjează dacă vă întreb despre ce-i vorba? zise Miller.

Holden își împinse terminalul pe masă către detectiv. Mesajul era de la Tycho, un text lizibil, codificat.

SPION PRINS ÎN STAȚIA DE COMUNICAȚII TYCHO.
PREZENȚA ȘI DESTINAȚIA VĂ SUNT ȘTIUTE DE
PERSOANE NECUNOSCUTE DIN EROS. AVEȚI

GRIJĂ.

— Nițeluș cam târziu, comentă detectivul.
— Citește mai departe, îi zise Holden.

CODUL SPIONULUI A PERMIS INTERCEPTAREA
ACUM CINCI ORE A UNEI EMISII SUB-SEMNAL DE LA EROS.
URMEAZĂ MESAJUL INTERCEPTAT:
HOLDEN A SCĂPAT, DAR A FOST RECUPERATĂ MOSTRA.
REPET: A FOST RECUPERATĂ MOSTRA.
TRECEM LA ETAPA A TREIA.

— Ai idee ce înseamnă asta? întrebă căpitanul.
— Câtuși de puțin, răspunse Miller împingându-i terminalul înapoi. Doar dacă nu cumva… mostra este corpul Juliei.
— Ceea ce putem presupune că este corect.
Miller lovi cu vârfurile degetelor în tăblia mesei, reproducând fără să-și dea seama ritmul bătăilor lui Holden. Detectivul analiza în minte diverse variante.
— Chestia asta, spuse el în cele din urmă, armă biologică sau ce-o fi… O expediaseră aici. Deci a ajuns la destinație. Perfect! Nu există niciun motiv special pentru a distruge portul Eros. Nu e tocmai un punct strategic pentru război dacă îl compari cu Ceres, cu Ganymede sau cu șantierele navale de la Callisto. Iar dacă vrei să-l distrugi, există moduri mai simple. Detonezi o bombă mare la suprafață și crapi asteroidul ca pe un ou.
— Nu e o bază militară, totuși este un nod comercial, comentă Naomi. Și spre deosebire de Ceres, nu se află sub controlul APE.
— Prin urmare, vor trimite mostra în altă parte, spuse Holden. Vor contamina alt loc. Dacă apucă să părăsească stația, va fi imposibil să-i oprim.
Detectivul clătină din cap. Ceva în acest scenariu nu se lega. Ceva îi scăpa. Imaginea Juliei apăru în capătul opus al sălii. Ochii îi erau întunecați, iar dâre negre i se revărsau pe obraji, ca lacrimile.
„Ce avem noi aici, Julie?” gândi el. „E ceva, dar îmi scapă.”
Zguduitura se simți înfundat, iar podeaua vibră mai slab decât un vagon de metrou. Câteva farfurii zăngăniră; cafeaua din ceașca lui Naomi dansă în cercuri concentrice. Toți cei din hotel amuțiră, brusc loviți de conștiința propriei fragilități.

— Hopa! exclamă Amos. Ce naiba a fost asta?

În clipa aceea începură să urle sirenele.

— Sau poate că etapa a treia este cu totul altceva, rosti Miller încercând să se facă auzit în vacarm.

•

Sistemul de radiodifuziune publică era gândit astfel încât să nu înțelegi nimic din ce se transmitea. Același glas răsuna din console și difuzoare care fie erau instalate din metru în metru, fie se aflau atât de departe una de cealaltă, încât de abia puteau fi auzite. Drept urmare, toate cuvintele reverberau în false ecouri. Din cauza aceasta, glasul vorbea foarte rar și apăsat, pronunțând fiecare silabă cu atenție.

— Atenție, vă rog! Stația Eros intră în procedură de închidere de urgență. Deplasați-vă imediat la nivelul cazinoului, pentru luarea măsurilor de protecție radiologică. Cooperați cu personalul pentru cazuri de urgență. Atenție, vă rog! Stația Eros intră în procedură de închidere…

Și tot așa, într-o buclă care avea să continue, dacă nimeni nu acționa comanda prioritară de oprire, până ce toți bărbații, femeile, copiii, animalele și insectele din stație erau transformate în praf și pulbere. Scenariul era unul de coșmar, iar Miller procedă așa cum fusese antrenat în viața petrecută pe asteroizi cu atmosferă presurizată. Sări de la masă, ieși pe coridor și porni către coridoarele mai largi, deja ticsite de oameni. Era urmat îndeaproape de Holden și de echipajul lui.

— A fost o explozie, zise Alex. Propulsia unei nave, în cazul cel mai fericit. Poate o nucleară.

— Vor distruge stația, spuse Holden stupefiat. Știam că sunt în stare să arunce în aer o navă ca să mă omoare, dar nu și un asteroid.

— N-au crăpat-o, zise detectivul.

— Ești sigur? întrebă Naomi.

— Te aud vorbind, deci nu iese aerul, replică Miller.

— Păi sunt și ecluze, nu? zise Holden. Dacă stația este perforată și ecluzele se-nchid…

O femeie îl îmbrânci pe Miller croindu-și drum înainte. Dacă nu erau atenți, sfârșeau călcați în picioare. Oamenii erau cuprinși de panică. Nimeni nu fusese încă trântit la pământ, dar mulțimea agitată și tensiunea produsă de spaimă îi dădeau detectivului o stare de neliniște.

— Asta nu e o navă, ci o stație, spuse el. Suntem pe un asteroid, un bolovan. Dacă o bombă perforează acele părți ale stației unde există atmosferă, totul se va sparge ca un ou. Un ou uriaș, presurizat.

Mulțimea se opri, fiindcă tunelul era plin. Era nevoie rapid de intervenția echipelor de control. Pentru prima dată de când plecase de pe Ceres, Miller regretă că nu avea un ecuson de securitate. Cineva îl îmbrânci pe Amos, apoi se retrase când mecanicul voinic mârâi nemulțumit.

— În plus, există riscul de iradiere, explică detectivul. Nu trebuie să le iei aerul ca să-i omori pe toți din stație. Ajunge să accelerezi prin ea câteva cvadrilioane de neutroni la viteza luminii și rezervele de oxigen rămân neatinse.

— Cretinii dracu', mormăi Amos.

— Stațiile au fost construite în interiorul asteroizilor tocmai pentru că radiațiile traversează cu greu atâția metri de rocă, spuse Naomi.

— Odată am petrecut o lună într-un adăpost anti-radiații, zise Alex în timp ce se străduiau să înainteze prin puhoiul de oameni. Nava în care eram suferise o defecțiune la sistemul de siguranță magnetică. Decuplările automate n-au pornit și reactorul a mai funcționat aproape o secundă. A topit sala motoarelor. A ucis cinci oameni de pe puntea imediat superioară fără ca aceștia să știe măcar ce se întâmpla. Ne-a luat trei zile să le recuperăm corpurile de pe puntea topită. Noi, ceilalți optsprezece supraviețuitori, am stat treizeci și șase de zile în adăpostul anti-radiații până a sosit un remorcher care să ne salveze.

— Sună grozav, comentă Holden.

— Ca să vă zic toată povestea, continuă pilotul, șase dintre supraviețuitori s-au căsătorit între ei, iar restul n-am mai vorbit niciodată unii cu ceilalți.

Undeva în față cineva țipă. Nu era un strigăt de spaimă, nici de furie. Frustrare. Panică. Exact ce nu voia să audă Miller.

— Asta poate fi marea noastră problemă, zise el, dar nu apucă să explice, fiindcă un nou glas se auzi în difuzoare.

— Atenție, toată lumea! Aici securitatea stației Eros, *que no*? Suntem într-o situație de urgență, așa că faceți ce vă spunem și nimeni nu va fi rănit.

„Era și timpul", gândi Miller.

— Regulile sunt următoarele, se auzi în difuzoare. Primul cretin care se îmbulzește va fi împușcat. Vă deplasați în ordine. Prima prioritate: ordinea. A doua prioritate: *vă mișcați*! Dați-i drumul, hai, hai, hai!

La început nu se întâmplă nimic. Nodul de corpuri omenești era legat prea strâns pentru ca până și cele mai dure echipe de control a mulțimii să-l poată desface lesne, totuși peste un minut detectivul văzu capete mișcându-se și înaintând hăt departe înaintea lui. În tunel începu să se simtă iar mirosul de plastic încins al reciclatoarelor supraîncărcate, ajuns la el exact când mulțimea se răsfiră. Miller începu să respire mai bine.

— Au adăposturi? o femeie îl întrebă pe cel care o însoțea, apoi se pierdu în mulțime.

Naomi îl prinse pe Miller de mânecă.

— Au? întrebă ea.

— Ar trebui, da. Destule pentru vreun sfert de milion de oameni, iar prioritate o vor avea personalul de bază și echipele medicale.

— Și ceilalți? întrebă Amos.

— Dacă va supraviețui evenimentului, personalul stației va salva cât de mulți oameni va putea, răspunse Holden.

— Aha, zise Amos. Splendid. Mergem la *Rosi,* da?

— Bineînțeles, încuviință căpitanul.

Mulțimea grăbită din tunel se contopea în fața lor cu alte valuri de oameni evacuați de dedesubt. Îi dirijau cinci bărbați cu cefe groase, îmbrăcați în echipamente anti-revolte. Doi dintre ei aveau armele ațintite spre mulțime. Miller simți imboldul de a merge la ei și de a le trage una idioților ălora. Nu așa mențineai ordinea, amenințând cu arma. Echipamentul unuia dintre polițai era prea strâmt pentru pântecul pe care trebuia să-l acopere, iar ariciul adeziv al costumului se lăbărțase și stătea să pocnească.

Detectivul își lăsă privirea în jos și încetini pasul; deveni brusc extrem de preocupat. Un polițai roti arma peste mulțime. Altul – pântecosul – râse și vorbi ceva în coreeană.

Ce spusese Sematimba despre noile servicii de securitate? Numai vorbă, curaj ioc. O corporație nouă de pe Lună. În majoritate centurieni. Corupți.

Numele… Aveau un nume… CPM. *Carne Por la Machina.* Carne pentru mașină. Un polițai înarmat își coborî pistolul, își scoase casca și se scărpină cu putere după ureche. Avea părul

negru, zbârlit, un tatuaj pe gât și o cicatrice care cobora de la o pleoapă până aproape de articulația maxilarului.

Miller îl cunoștea. Cu un an și jumătate în urmă îl arestase pentru atac armat și activități criminale. Iar echipamentul – blindaje, bastoane, arme neletale pentru înăbușirea revoltelor – îi părea de asemenea foarte familiar. Dawes se înșelase. Miller izbutise până la urmă să dea de urma echipamentelor dispărute.

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, toată nebunia începuse cu mult înaintea mesajului SOS receptat de *Canterbury* de la *Scopuli.* Cu mult înaintea dispariției Juliei. Aducerea unor bătăuși de pe stația Ceres în fruntea serviciilor de control al locuitorilor din Eros și dotarea acestora cu echipamente furate de pe Ceres făcuseră parte din plan. Etapa a treia.

„Hopa”, gândi el. „Mda. Nu-mi miroase-a bine.”

Se trase mai într-o parte, lăsând mulțimea să umple spațiul dintre el și derbedeii îmbrăcați în polițiști.

— Coborâți la nivelul cazinoului! strigă unul dintre ei. De-acolo vă conducem în adăposturile anti-radiații, dar trebuie s-ajungeți la nivelul cazinoului!

Holden și echipajul lui nu observaseră nimic anormal. Discutau între ei, stabilind strategii despre cum să ajungă la navă și ce să facă după aceea, speculând asupra posibililor atacatori ai stației și asupra destinației corpului deformat și infectat al Juliei Mao. Miller își stăpâni impulsul de a-i întrerupe. Trebuia să rămână calm, să gândească situația cu grijă. Nu puteau atrage atenția asupra lor. Trebuia să aștepte momentul potrivit.

Coridorul făcu un cot și se lăți. Presiunea trupurilor lipite unul de celălalt se reduse. Detectivul așteptă să iasă din raza vizuală a falșilor polițiști și îl prinse pe Holden de braț.

— Nu vă duceți acolo, îi spuse Miller.

CAPITOLUL 27

Holden

— De ce? întrebă căpitanul, smulgându-și brațul din strânsoarea lui Miller. Stația a fost atacată cu o nucleară. Situația a degenerat dincolo de capacitatea noastră de a o controla. Dacă nu putem ajunge la *Rosi,* vom urma instrucțiunile de securitate.

Detectivul se retrase un pas și ridică mâinile; în mod clar se străduia din răsputeri să pară inofensiv, ceea ce îl irită încă și mai mult pe Holden. În spatele lui, forțele anti-revolte îi îndrumau spre cazinou pe oamenii care se înghesuiau prin coridoare. În aer răsunau vocile lor amplificate electronic și murmurele cetățenilor îngrijorați. Iar peste toate bubuia sistemul de radiodifuziune publică, care le spunea să-și păstreze calmul și să coopereze cu personalul pentru situații de urgență.

— Îl vezi pe durul ăla în echipament anti-revolte? întrebă Miller. Se numește Gabby Smalls și conduce o ramură din organizația ilegală de securitate Creanga de aur de pe Ceres. Mai vinde și ceva prafuri pe lângă și bănuiesc c-a azvârlit destui oameni prin ecluze.

Holden îl privi pe individ. Umeri lați, pântec proeminent. Acum că îl privea cu atenție, realiză că individul nu arăta deloc a polițist.

— Nu pricep, spuse el.

— Cu două luni în urmă, când tu ai declanșat o serie de răzmerițe anunțând că Marte ți-a distrus transportorul de apă, noi am descoperit că…

— N-am anunțat niciodată…

— … am descoperit că majoritatea echipamentelor anti-revolte din Ceres dispăruseră. Cu câteva luni înainte, plecaseră o parte dintre gorilele interlopilor noștri. Acum tocmai am aflat unde au ajuns și unele, și celelalte.

Miller făcu semn spre Gabby Smalls, care purta un echipament anti-revolte.

— Eu nu m-aș duce acolo unde ne trimite el, continuă detectivul. Vorbesc cât se poate de serios.

Pe lângă ei își făcură loc câțiva oameni.

— Atunci unde să ne ducem? întrebă Naomi.

— Adevărul e că dacă aș avea de ales între radiații și mafioți, m-aș duce cu mafioții, interveni Alex dând din cap cu convingere.

Miller își scoase terminalul de buzunar și-l ridică astfel încât ceilalți să-i poată vedea ecranul.

— Nu am niciun avertisment de radiații, zise el. Indiferent ce s-a întâmplat în exterior, la nivelul acesta nu există niciun pericol. Nu în clipa de față. Haideți să ne calmăm și să acționăm inteligent.

Holden se întoarse cu spatele la detectiv și-i făcu semn lui Naomi. O trase deoparte și îi spuse în șoaptă:

— Eu tot cred c-ar trebui să plecăm de-aici și să ne întoarcem la navă. Să ne-ncercăm norocul și să trecem de gangsterii ăștia.

— Dacă nu există pericol de radiații, atunci sunt de acord.

— Eu nu sunt de acord, zise Miller fără să încerce să ascundă faptul că trăsese cu urechea. Ca să facem asta, ar trebui să traversăm trei niveluri de cazinouri înțesate cu asasini și așa-zise forțe de securitate. Ne vor spune să intrăm într-unul dintre cazinouri pentru binele nostru. Dacă refuzăm, o să ne bată până facem pe noi, după care tot unde vor ei o s-ajungem. Și tot pentru binele nostru.

Alte grupuri se revărsară dintr-un coridor lateral, atrase parcă de prezența liniștitoare a poliției și a luminilor strălucitoare din cazinou. Holden ținu piept cu greu valului de oameni. Un bărbat cu două valize enorme se izbi de Naomi și fu cât pe-aici s-o răstoarne. Holden o prinse de mână în ultima clipă.

— Care-i alternativa? îl întrebă acesta pe Miller.

Detectivul privi de-a lungul coridorului, cântărind parcă din ochi mulțimile. Arătă din cap spre o trapă vopsită în dungi negre și galbene dintr-un coridor de întreținere.

— Acolo, spuse el. Scrie pe ea „ÎNALTĂ TENSIUNE” și cine-i caută pe rătăciți n-o să se deranjeze să se uite acolo. Nu e genul de loc în care să te ascunzi.

— Poți să deschizi rapid ușa aia? îl întrebă Holden pe mecanic.

— Pot să-i sparg sistemul de închidere?

— Dacă e nevoie.

— Atunci sigur că da.

Amos își croi drum prin mulțime spre trapa coridorului de întreținere. Ajuns la ea, își scoase dispozitivul multifuncțional și demontă carcasa din plastic ieftin a cititorului de carduri. După ce legă între ele două fire, trapa glisă și se deschise cu un șuierat hidraulic.

— Pa-bammm! exclamă mecanicul. Cititorul n-o să mai funcționeze, așa că poate să intre oricine vrea.

— O să ne facem griji pentru asta la momentul potrivit, replică Miller și-i conduse în pasajul slab luminat.

Coridorul de întreținere era plin cu cabluri electrice prinse laolaltă prin cleme de plastic. Pe o distanță de zece-cincisprezece metri era încă scăldat de o lumină slabă, roșiatică, pentru ca apoi să se cufunde în penumbră. Lumina provenea de la ledurile montate pe traversele metalice fixate pe pereți la fiecare un metru și jumătate pentru a susține cablurile. Naomi fu nevoită să se aplece ca să intre, deoarece era mai înaltă cu patru centimetri decât plafonul. Se lipi cu spatele de perete și se lăsă pe vine.

— Credeam că tunelurile de întreținere au fost făcute ca să poată intra centurienii, mormăi ea iritată.

Holden atinse peretele aproape cu respect și pipăi cu degetele să găsească numărul de identificare al coridorului săpat direct în rocă.

— Centurienii care au construit locul ăsta nu erau înalți, spuse el. Astea sunt unele dintre conductele electrice principale. Tunelul ăsta este din vremea primei colonii centuriene. Cei care l-au săpat au crescut în gravitație.

Detectivul, care fusese nevoit să meargă tot aplecat, se așeză pe podea cu un geamăt, iar genunchii îi trosniră.

— Lasă lecția de istorie pe mai târziu, spuse el. Să ne gândim cum scăpăm de pe bolovanul ăsta.

Privind cu atenție mănunchiurile de cabluri, Amos le zise peste umăr:

— Dacă vedeți vreo porțiune uzată, n-o atingeți. Prin rahatul ăsta trec două milioane de volți. O să vă topească pe loc.

Pilotul se așeză lângă Naomi și se strâmbă când atinse cu fesele piatra rece a podelei.

— Dacă decid să etanșeze stația, spuse el, s-ar putea să golească de aer coridoarele astea.

— Am înțeles, zise Holden apăsat. Este o ascunzătoare incomodă și de tot rahatul. Acum aveți permisiunea mea să tăceți.

Se lăsă pe vine în fața lui Miller și spuse:

— Așa, domnule detectiv. Ce facem acum?

— Acum, răspunse Miller, așteptăm să treacă ultimii polițai, ne strecurăm în urma lor și încercăm s-ajungem la docuri. Nu e greu să trecem nevăzuți de cei din adăposturi. Adăposturile sunt sus, în adâncul bolovanului. Problema e cum trecem prin cazinouri.

— Nu ne putem deplasa prin pasajele astea de întreținere? întrebă Alex.

— Este imposibil fără hartă, spuse mecanicul clătinând din cap. Dacă te pierzi aici, ai încurcat-o.

— Atunci îi așteptăm pe toți să plece spre adăposturile anti-radiații, după care ieșim, spuse Holden.

Miller încuviință și cei doi bărbați rămaseră privindu-se pentru o clipă. Aerul dintre ei păru să se solidifice și tăcerea căpătă propriul ei înțeles. Detectivul ridică din umeri ca și cum l-ar fi incomodat sacoul.

— Ce se ascunde de fapt în spatele acestor manevre și de ce nu are nicio reacție poliția din Eros? întrebă Holden rupând tăcerea.

— Bună întrebare, zise Miller.

— Dacă se folosesc de derbedeii ăștia, atunci e clar de ce tentativa de răpire din hotel a mers atât de prost. Nu par să fie profesioniști.

— Nu. Nu e tocmai domeniul lor.

— Voi doi, tăceți puțin! spuse Naomi.

Tăcură secunde bune.

— Ar fi o prostie, nu-i așa, dacă am merge să vedem ce se-ntâmplă, zise Holden.

— Da, răspunse Miller. Indiferent ce s-ar întâmpla în adăposturile alea, acolo vor fi toți paznicii și toate patrulele.

— Mda, mormăi Holden.

— Căpitane…, zise Naomi pe un ton alarmat.

— Totuși, detești misterele, se adresă Holden detectivului.

— Foarte adevărat, spuse Miller surâzând. Iar tu, prietene, ești al naibii de curios.

— Mi s-a mai spus.

— La dracu'! zise încet Naomi.

— Ce-i, șefa? întrebă Amos.

— Ăștia doi tocmai ne-au dat peste cap planul de evadare, zise femeia strâmbându-se.

Apoi i se adresă lui Holden:

— Voi doi o să intrați în belele și-o să ne trageți și pe noi după voi.

— Nu, tu nu vii cu noi, răspunse căpitanul. Rămâi aici cu Amos și cu Alex. Dați-ne trei ore, spuse el privindu-și terminalul. Ne vom duce să vedem ce e acolo și ne vom întoarce. Dacă în trei ore nu suntem înapoi...

— Vă lăsăm pe mâinile gangsterilor, iar noi trei ne găsim de lucru în Tycho și trăim fericiți până la adânci bătrânețe.

— Exact, zise Holden cu un surâs larg. Nu faceți pe eroii.

— Nici nu-mi trece prin cap, căpitane.

•

Holden privea din umbră cum gangsterii de pe Ceres îmbrăcați în uniforme de polițiști îi mânau pe locuitorii din Eros în grupuri mici spre cazinouri. Sistemul public de comunicare continua să anunțe că există riscuri de iradiere și-i sfătuia pe cetățenii și pe vizitatorii din stație să coopereze pe deplin cu personalul pentru situații de urgență. Holden alesese grupul pe care să-l urmărească și se pregătea să pornească, când Miller îl prinse de umăr.

— Așteaptă, îi spuse acesta. Vreau să dau mai întâi un telefon.

Tastă iute un număr pe terminalul de buzunar, dar, după câteva secunde, pe ecran apăru scris cu litere cenușii mesajul sec „Rețea indisponibilă".

— A căzut rețeaua? întrebă căpitanul.

— Asta e prima măsură pe care aș lua-o și eu.

— Înțeleg, zise Holden, deși nu înțelegea nimic.

— Cred că de acum suntem pe cont propriu, zise Miller, apoi scoase încărcătorul pistolului și îl umplu cu cartușele din buzunarul sacoului.

Deși în ultima vreme avusese parte de împușcături cât pentru toată viața, Holden își scoase și el arma și-i verifică încărcătorul. Îl înlocuise după atacul din hotel, așa că era plin. Asigură pistolul și-l puse la spate, sub cureaua pantalonilor. Observă că

detectivul îl ținea pe al său la îndemână, lipit de coapsă, sub sacou.

Nu era greu să urmărească grupurile prin stație către nivelurile interioare unde se aflau adăposturile anti-radiații. Atâta vreme cât se deplasau în aceeași direcție cu mulțimea, nimeni nu le dădea atenție. Holden reținu numeroasele intersecții păzite de bărbații echipați în costumele lor speciale. Avea să fie mult mai dificil să găsească drumul de întoarcere.

Când grupul pe care-l urmăreau se opri în cele din urmă în fața unei uși metalice mari pe care se vedea străvechiul simbol de avertizare privind radiațiile, Holden și Miller se traseră discret în lateral și se ghemuiră în spatele unei jardiniere imense cu ferigi și doi copăcei pipernicIți. Holden privea cum polițiștii le ordonau oamenilor să intre în adăpost. Aceștia etanșară apoi ușa, trecând un card prin sistemul de închidere. Plecară după aceea toți, mai puțin unul, care rămase de pază.

— Haide să-i cerem să ne lase înăuntru, spuse încet detectivul.

— Vino după mine, încuviință Holden, apoi se ridică și porni spre adăpost.

— Băi, cap sec, zise paznicul cu mâna pe patul armei, ar trebui să fii într-un adăpost sau în cazinou. Tai-o de-aici la grupul tău!

Căpitanul ridică brațele împăciuitor, zâmbi și continuă să se apropie de el.

— M-am rătăcit de grupul meu. Nu știu cum naiba m-am încurcat. Nu sunt de pe bolovanul ăsta.

Paznicul arătă în lungul coridorului cu bastonul paralizant pe care-l ținea în mâna stângă.

— Mergi într-acolo pân-ajungi la rampele de coborâre, îi spuse acesta.

Miller apăru ca din senin pe coridorul slab luminat, cu arma ațintită spre capul paznicului. O despiedică, iar arma făcu țac.

— Ce-ar fi să ne-alăturăm grupului care e deja înăuntru? zise el. Deschide ușa!

Paznicul îl privi cu coada ochiului, fără să întoarcă deloc capul. Ridică brațele și lăsă bastonul să-i cadă din mână.

— Omule, nu cred că vrei să faci asta, spuse el.

— Ba cred că vrea, spuse Holden. Și-ar trebui să-l asculți. Nu e un tip prea amabil.

Miller lipi țeava pistolului de capul paznicului și spuse:

— Când lucram în secția de poliție a stației Ceres, știi la ce spuneam „desfăcător de creiere”? E atunci când un glonț în cap îți zboară pur și simplu creierul din țeastă. Asta se-ntâmplă de obicei când țeava e lipită de craniu cam în locul ăsta. Gazele n-au pe unde să iasă și scuipă creierul afară prin gaura pe unde iese glonțul.

— Omule, au zis să nu deschidem astea după ce le etanșăm, spuse paznicul vorbind atât de repede, încât cuvintele i se amestecau. A fost un ordin clar.

— Ți-o spun pentru ultima dată, zise Miller. Dup-aia o să folosesc cardul pe care-l iau de la cadavrul tău.

Holden îl răsuci pe paznic cu fața spre ușă și-i scoase pistolul din toc. Spera ca toate amenințările detectivului să nu fie decât simple amenințări. Ceva îi spunea însă că nu erau doar atât.

— Deschide-ne ușa și-ți promit că te lăsăm să pleci, îi spuse paznicului.

Bărbatul încuviință și se apropie de ușă, apoi trecu cardul prin fantă și tastă un număr. Ușa blindată masivă glisă în lateral. Încăperea era încă și mai întunecată decât coridorul exterior. Câteva leduri de avarie străluceau roșu-palid. În lumina slabă, Holden putea vedea zeci… *sute* de corpuri care zăceau nemișcate pe podea.

— Sunt morți? întrebă el.

— Nu știu nimic despre…, zise paznicul, dar Miller îl opri.

— Tu intri primul, îi zise el și-l împinse înăuntru.

— Oprește-te, spuse căpitanul. Nu cred că e o idee bună să ne avântăm pur și simplu…

Trei lucruri se întâmplară simultan. Paznicul înaintă patru pași, apoi se prăbuși pe podea. Miller strănută o dată cu putere, după care se clătină ca și cum ar fi fost amețit. Terminalele lor de buzunar începură să bâzâie electric și isteric.

Miller se împletici înapoi și mormăi;

— Ușa…

Holden apăsă butonul și ușa glisă, închizându-se.

— Gaze, zise Miller tușind. Înăuntru sunt gaze.

În timp ce detectivul tușea rezemat de peretele coridorului, Holden își scoase terminalul ca să oprească bâzâitul. Însă alarma care-i pâlpâia pe ecran nu era o alertă de contaminare a aerului, ci avertismentul cu cele trei palete circulare orientate cu

vârful spre centru. Radiație. Semnul, care ar fi trebuit să fie alb, deveni portocaliu-închis, apoi roșu-întunecat.

Miller își privea și el terminalul, cu chip inexpresiv.

— Am fost iradiați, spuse căpitanul.

— Până acum n-am văzut niciodată detectorul activându-se, zise Miller cu glas răgușit și stins după criza de tuse. Ce-nseamnă când e roșu?

— Că peste vreo șase ore o să sângerăm prin rect, replică Holden. Acum chiar că trebuie s-ajungem la navă. Acolo există medicamentele de care avem nevoie.

— Ce *dracului* se-ntâmplă? întrebă detectivul.

Holden îl prinse de braț și-l conduse pe coridor spre rampă. Îl furnica pielea și o simțea dogorind. Nu știa dacă era vreo arsură provocată de radiații sau un efect psihosomatic. Ținând seama de cantitatea de radiații la care tocmai se expusese, era bine că avea spermă depozitată în Montana și pe Europa.

Numai când se gândea la asta și i se zbârlea părul.

— Au lovit stația cu o nucleară, spuse el. La dracu', poate că doar s-au *prefăcut.* Apoi i-au adus pe oameni aici și i-au aruncat în adăposturile anti-radiații, care sunt radioactive numai în interior. Și i-au gazat ca să nu facă scandal.

— Există și metode mai simple să omori oameni, zise Miller gâfâind în timp ce alergau în josul coridorului.

— Prin urmare trebuie să fie mai mult decât atât. Virusul, nu-i așa? Cel care a ucis-o pe Julie. Chestia aia... se hrănește cu radiații.

— Incubatoare, zise detectivul.

Ajunseseră la una dintre rampele care duceau spre nivelurile inferioare, dar pe ea suia un grup de cetățeni condus de doi polițiști. Holden îl prinse de braț pe Miller și-l trase în lături, în umbra unei tonete părăsite de unde odată puteai cumpăra paste.

— Deci i-au infectat? șopti el, așteptând să treacă grupul. Poate că le-au dat așa-zise medicamente anti-radiații, care conțineau de fapt virusul. Poate că mâzga aia maro s-a-ntins pur și simplu pe podea. Și-atunci ceea ce ieșea din fata aia, din Julie...

Tăcu atunci când Miller porni către grupul care ajunsese în capătul rampei.

— Domnule polițist, se adresă detectivul unuia dintre cei doi falși oameni ai legii.

Ambii se opriră și unul dintre ei zise:

— Tu ar fi trebuit să fii…

Miller îl împușcă în gât, acolo unde nu mai era protejat de vizorul căștii. După aceea se roti lin și-l împușcă pe celălalt în coapsă, sub vintre. Când bărbatul căzu pe spate urlând de durere, Miller păși spre el și-i mai trase un glonț, de data aceasta în gât.

Doi cetățeni începură să țipe, dar amuțiră când detectivul își îndreptă arma spre ei.

— Coborâți un nivel sau două și găsiți un loc în care să vă ascundeți, le spuse Miller. Nu cooperați cu indivizii ăștia chiar dacă poartă uniforme de polițiști. N-au nici cea mai vagă intenție să vă facă vreun bine. Dați-i drumul!

Oamenii șovăiră, apoi o luară la fugă. Miller scoase câteva cartușe din buzunar și le înlocui pe cele trei pe care le trăsese. Căpitanul vru să rostească ceva, dar detectivul îl opri:

— Dacă poți, împușcă-i în gât. Vizorul și blindajul pectoral nu acoperă bine partea asta. Dacă gâtul le este acoperit, trage în interiorul coapsei. Acolo blindajul este foarte subțire. O chestie de mobilitate. În general îi dobori cu un singur foc.

Holden încuviință ca și cum toate acele indicații ar fi fost perfect firești.

— Bine, zise el. N-ar fi rău totuși să ajungem la navă înainte să începem să sângerăm. Și pe cât posibil, să nu mai împușcăm pe nimeni.

Glasul îi sună mai calm decât ar fi crezut. Miller puse încărcătorul în armă și introduse un glonț în camera de tragere.

— Bănuiesc că până se termină totul vom mai face câteva victime, spuse el. Dar ai dreptate. O luăm în ordinea importanței.

CAPITOLUL 28

Miller

Detectivul era în al treilea său an de activitate când omorâse pentru prima dată un om. Avea douăzeci și doi de ani, era proaspăt însurat și se gândea să aibă copii. Fiind nou-venit în serviciile de apărare, primea misiunile cele mai neplăcute: patrula prin niveluri aflate atât de sus, încât forța Coriolis îl făcea să vomite, prelua apeluri în departamentul scandaluri conjugale, închis în borte nu mai mari decât o ladă, păzea celulele cu bețivi aflați în comă ca să nu fie violați. Umilințele obișnuite. Știuse ce urma să se întâmple. Crezuse că va putea rezista.

Apelul sosise de la un restaurant ilegal aflat aproape de centrul masic. Redusă la mai bine de o zecime, gravitația era mai degrabă o sugestie, iar urechea lui internă era derutată și se împotrivea schimbării rotației. Dacă se gândea la episodul acela, încă își mai putea aminti glasurile precipitate, cuvintele stâlcite de alcool. Mirosul de brânză făcută în casă. Pâcla de fum de la grătarul electric ieftin.

Se întâmplase repede. Agresorul ieșise din bortă ținând o armă într-o mână și trăgând o femeie de păr cu mâna cealaltă. Partenerul lui Miller, Carson, un veteran de peste zece ani, îl somase să se oprească. Agresorul se răsucise, rotind arma ca un cascador.

La antrenamente, instructorii îi avertizaseră că nu poți să știi cum vei reacționa decât când va sosi clipa. Era greu să ucizi un om. Unii n-o puteau face. Arma agresorului se rostogoli în aer, mâna lui se desprinse din părul femeii, și se auzi un zbieret. Se dovedi că, cel puțin pentru Miller, nu era chiar așa de greu.

După aceea urmase consilierea psihologică obligatorie. Plânsese. Suferise de coșmaruri și de tremurături și de toate lucrurile de care polițaii sufereau în tăcere, fără să le pomenească vreodată. Dar chiar și atunci avea impresia că totul se petrece undeva departe, în afara lui, ca și cum ar fi fost

teribil de beat și se putea privi vomitând. Nu fusese decât o reacție de natură fizică. Avea să treacă.

Important era faptul că știa răspunsul la întrebare. Da, dacă era necesar, putea să ia viața unui om.

Însă până acum, când mergea pe coridoarele din Eros, nu simțise nicio satisfacție în a ucide. Chiar și atunci când îl doborâse pe amărâtul ăla în primul lui schimb de focuri, simțise totul ca pe o tristă misiune. Plăcerea de a ucide apăruse abia după moartea lui Julie, și de fapt nici nu era plăcere. Era mai degrabă o scurtă alinare a durerii.

Ținea arma coborâtă. Holden pornise pe rampă în jos și detectivul îl urmă, lăsându-l să-și asume cea mai vulnerabilă poziție. Pământeanul mergea mai repede decât el și avea flexibilitatea incontestabilă a celui care experimentase de-a lungul vieții niveluri diferite de gravitații. Miller avea senzația că-l tulburase și regreta puțin situația. Nu intenționase să-l facă să se simtă astfel și apoi era absolut necesar să ajungă la bordul navei lui Holden dacă dorea să afle ce i se întâmplase Juliei.

Sau, de fapt, dacă dorea să nu moară iradiat în următoarele câteva ore.

— Bun, zise Holden când ajunseră la baza rampei. Trebuie să ne-ntoarcem, dar între noi și Naomi sunt o mulțime de paznici care se vor întreba ce e cu acești doi indivizi care merg în direcția greșită.

— Cam nasol, zise Miller.

— Ai vreo propunere?

Detectivul se încruntă și examină podeaua. Podelele de pe Eros difereau de cele de pe Ceres. Erau laminate și aveau picățele aurii.

— Metroul nu va funcționa, zise el. Și chiar dacă ar funcționa, ar opri doar la cazinouri. Deci varianta asta iese din discuție.

— Tot coridoarele de întreținere?

— Da, dacă am putea găsi unul care să facă legătura între niveluri. N-o să fie prea simplu, dar e o soluție mai bună decât să dăm piept în piept cu gorilele alea blindate. Cât mai avem până decolează prietenii tăi?

Holden își privi terminalul de buzunar. Alerta de radiație continua să fie de un roșu-intens. Miller se întreba după cât timp avea să se reseteze.

— Puțin mai mult de două ore, anunță pământeanul. N-ar trebui să fie o problemă.

— Să vedem ce găsim.

Coridoarele cele mai apropiate de adăposturile anti-radiații – capcanele morții, incubatoarele – fuseseră golite de oameni. Animate doar de sunetele pașilor celor doi bărbați și ale reciclatoarelor de aer, pasajele largi, menite să permită accesul vechilor sfredelitoare care făcuseră din Eros un habitat uman, aveau acum un aer înfricoșător. Miller nu sesizase când încetaseră mesajele de avertizare, dar absența lor i se părea acum rău prevestitoare.

Dacă ar fi fost pe Ceres, ar fi știut unde să meargă, încotro duce fiecare tunel, cum să se deplaseze cu grație de pe o scenă pe alta. În Eros însă nu se putea baza decât pe instinct. Nu era totuși chiar atât de rău.

Era conștient însă că dura prea mult și, mai rău – nu vorbeau despre asta, niciunul nu scotea un cuvânt –, mergeau mai încet decât ar fi fost normal. Fără să conștientizeze pe deplin situația, Miller știa că trupurile lor resimțeau deja efectele dăunătoare ale radiației. Starea nu avea să li se îmbunătățească.

— Bun, spuse Holden. Undeva pe-aici ar trebui să fie un puț de-ntreținere.

— Am putea încerca și-n stația de metrou, zise detectivul. Vagoanele se deplasează prin vid, totuși trebuie să existe și tuneluri paralele pentru service.

— Nu crezi că le-au închis și pe-astea?

— Probabil.

— Hei! Voi doi! Ce mama dracu’ faceți aici?

Miller privi înapoi peste umăr. Doi bărbați în echipamente anti-revolte fluturau amenințător din brațe înspre ei. Holden mormăi ceva tăios, ca pentru sine. Detectivul își miji ochii.

Indivizii ăștia erau niște amatori. În timp ce polițiștii se îndreptau înspre ei, lui Miller îi veni o idee. Să îi ucidă și să le ia echipamentele n-ar fi mers. Urmele de arsuri și sângele ar fi fost un semn clar că ceva se petrecuse. Totuși…

— Miller, zise pământeanul alarmat.

— Da, da, știu.

— V-am întrebat ce mama dracu’ faceți voi doi aici, repetă unul dintre polițai. Stația e-n stare de urgență. Toată lumea

coboară la nivelul cazinoului sau suie la adăposturile anti-radiații.

— Tocmai căutam o cale să... ăăă... ajungem la nivelul cazinoului, răspunse Holden zâmbind cât mai pașnic cu putință. Nu suntem de pe-aici și...

Unul dintre polițai îl izbi puternic pe căpitan cu patul armei în picior. Pământeanul se clătină și Miller îl împușcă pe atacator sub vizor, apoi se răsuci spre celălalt, care rămăsese cu gura căscată.

— Ești Mikey Ko, nu? zise el.

Bărbatul păli încă și mai mult, dar încuviință din cap. Holden gemu și se îndreptă.

— Sunt detectiv Miller. Te-am arestat pe Ceres acum patru ani. Ai fost nițel cam prea vesel într-un bar. Tappan's, parcă... Ai lovit o fată cu tacul de biliard.

— Aha, rosti Ko cu un surâs speriat. Da, te țin minte. Ce mai faci?

— Și bine, și rău. Știi cum e viața. Dă-i pământeanului arma ta.

Ko îi măsură pe rând cu privirea, umezindu-și buzele și cântărindu-și șansele. Detectivul clătină din cap.

— Vorbesc serios, zise el. Dă-i arma.

— Sigur că da. Nicio problemă.

Unul ca ăsta o ucisese pe Julie, gândi Miller. Prost. Limitat. Un om născut cu oportunism în loc de suflet. În închipuirea lui Miller, Julie clătină din cap dezgustată și tristă. Detectivul se întrebă dacă gestul de dezaprobare se referea la bătăușul care acum îi dădea arma lui Holden sau la el însuși. Poate la amândoi.

— Care-i mișcarea pe-aici, Mikey? întrebă el.

— Cum adică? spuse polițaiul făcând pe prostul, așa cum obișnuiau să facă la interogatorii.

Trăgea de timp. Juca vechiul scenariu al polițaiului și al infractorului, de parcă ar mai fi avut vreun sens. De parcă lucrurile mai erau la fel. Miller fu surprins de nodul pe care-l simțea în gât. Oare ce se întâmpla?

— Ce faci? zise el. Cu ce te ocupi?

— Nu știu...

— Auzi, tocmai l-am ucis pe amicu-tău, zise detectivul cu blândețe.

— Și e al treilea pe ziua de azi, adăugă Holden. L-am văzut.

Miller îi putea citi în priviri: viclenie, eschivă, schimbarea strategiei. Atitudinea veche și fumată a gangsterului, la fel de previzibilă precum succesiunea anotimpurilor.

— Păi, e doar o slujbă. Acum vreun an ne-au spus c-o să facem o mutare importantă. Însă nimeni nu știe ce e de fapt. Acum câteva luni au început să ne-aducă aici. Să ne-antreneze ca pe polițai, înțelegi?

— Cine v-a antrenat?

— Tipii dinainte. Cei care-au avut contractul de securitate înaintea noastră.

— Protogen?

— Așa ceva, da, zise Ko. Dup-aia s-au cărat și am intrat noi pe felie. Doar ca să ne încordăm mușchii, înțelegi? Și ceva contrabandă.

— Cu ce?

— Tot felul de căcaturi, zise bărbatul, care începuse să se simtă în afara oricărui pericol, iar asta se vedea în purtarea lui și în felul în care vorbea. Echipamente de supraveghere, rețele de comunicații, servere mișto de tot, cu propriul lor software deja încorporat. Și echipamente științifice. Chestii pentru controlul apei și al aerului și-alte căcaturi. Dup-aia niște roboți vechi teleghidați, utilizați pentru săpăturile în vid. Tot soiul.

— Unde mergeau toate astea? întrebă Holden.

— Aici, răspunse bărbatul indicând aerul, roca, stația. Totu-i aici. A durat luni de zile până le-au instalat. Dup-aia nu s-a mai făcut nimic vreme de săptămâni bune.

— Cum adică „nimic”? zise Miller.

— Nimic, nimic. O grămadă de pregătiri, după care-am tăiat frunze la câini.

Se întâmplase ceva. Virusul Phoebe nu ajunsese încă, apoi sosise Julie și jocul se schimbase cu o sută optzeci de grade, gândi detectivul. O văzu din nou pe fată de parcă ar fi fost aievea. Tentaculele lungi și răsfirate, făcute din dracu’ știe ce, țepii osoși care voiau să-i iasă prin piele, spuma neagră care i se revărsa prin ochi.

— Mălaiu’ e bun însă, adăugă Ko pe un ton meditativ. Și n-a fost rea nici vacanța luată de la Ceres.

Miller clătină din cap, se apropie de el, vârî țeava pistolului în interstițiul blindajelor abdominale și-l împușcă.

— Ce dracu’ faci? urlă Holden în timp ce Miller își strecura arma în buzunarul sacoului.

— Tu ce credeai c-o să se-ntâmple? replică detectivul lăsându-se pe vine lângă bărbatul împușcat în stomac. Doar nu credeai c-o să ne lase să scăpăm.

— Bine, dar…

— Ajută-mă să-l ridic, zise Miller și-și trecu un braț pe sub subsuoara lui Ko.

Gangsterul răcni când îl puse în picioare.

— Poftim?!

— Treci de partea cealaltă. Omul are nevoie de un doctor, nu?

— Ăăă… Da.

— Atunci ia-l de brațul celălalt.

Nu se aflau atât de departe de adăposturile anti-radiații pe cât se așteptase Miller, ceea ce avea avantaje și dezavantaje. Partea bună era că bărbatul era viu și zbiera. Existau șanse ca acesta să fie lucid, ceea ce Miller nu-și dorea. Când se apropiară de primul grup de paznici, bolboroselile celui împușcat erau suficient de aiuristice încât să nu poată fi înțelese.

— Hei! strigă detectivul. Dați-ne o mână de-ajutor!

Din vârful rampei, patru paznici schimbară priviri, după care porniră spre ei. Curiozitatea învinsese ordinele pe care le primiseră. Holden gâfâia. Miller, la fel. Ko nu era totuși atât de greu. Nu era un semn bun.

— Ce dracu-i asta? zise un paznic încruntându-se.

— Acolo sus sunt mai mulți indivizi cu arme, spuse detectivul. O mișcare de rezistență. Crezusem c-ați curățat nivelul ăla.

— Nu era treaba noastră, răspunse același bărbat. Noi avem grijă doar ca grupurile din cazinou să intre-n adăposturi.

— Ei bine, cineva a făcut-o lată! răcni Miller. Aveți mijloace de transport?

Paznicii se uitară din nou unul la altul.

— Putem chema, răspunse unul dintre ei.

— Nu contează. Mai bine mergeți după ăia care-au tras.

— Ia stai așa, zise primul paznic. Voi cine dracu’ sunteți?

— Tehnicienii de la Protogen, spuse Holden. Înlocuim senzorii defecți. Băiatu’ ăsta ar fi trebuit să ne dea o mână de ajutor.

— N-am auzit nimic despre chestia asta.

Miller își strecură un deget sub blindajul lui Ko și-l răsuci apăsat în rană. Ko urlă și încercă să se îndepărteze de el.

— Băieți, zise Miller, discutați asta cu șefu’ vostru, pe timpul vostru. Acum haide să-l ducem pe nefericitul ăsta la un doctor.

— Stați așa! zise primul paznic și Miller oftă.

Erau totuși patru. Dacă-l împingea pe Ko și sărea să se adăpostească… dar nu prea aveai unde să te adăpostești. Și cine dracu’ putea ști ce-avea să facă Holden?

— Unde-s ăia de-au tras? întrebă paznicul.

Detectivul se sili să nu surâdă.

— Într-o bortă la un sfert de kilometru în sens invers mișcării de rotație, explică el. Corpul celuilalt e încă acolo. Nu se poate să nu-l vedeți.

Se întoarse către rampă. În spatele lui, paznicii discutau animat despre ce să facă, pe cine să contacteze, pe cine să trimită.

— Ești complet țicnit, comentă Holden peste vaietele semiconștiente ale lui Ko.

Poate că avea dreptate.

•

„Când încetezi să mai fii uman?” se întrebă Miller. Trebuia să existe un moment, o decizie pe care o luai, înainte de care erai cineva, pentru ca după aceea să fii cu totul altcineva. Coborând prin nivelurile de pe Eros, cu trupul sângerând al lui Ko între el și Holden, detectivul reflecta. Probabil că murea în urma efectelor radiațiilor. Reușise să-i fraierească pe acești criminali, care îl lăsaseră să scape doar pentru că erau obișnuiți ca oamenilor să le fie frică de ei, iar detectivului pur și simplu nu îi era. În ultimele două ore, ucisese trei oameni. Patru, dacă-l punea la socoteală și pe Ko. Poate că era mai corect să zică patru.

Partea analitică a minții lui, pe care o antrenase ani buni, rederula evenimentele. Tot ce făcuse fusese perfect justificat la momentul respectiv. Faptul că îi împușcase pe Ko și pe ceilalți trei. Faptul că părăsise locul în care se ascunsese echipajul pentru a investiga ce se petrecea în stație. La nivel emoțional, lucrurile fuseseră clare la momentul respectiv. Vedea pericolul doar dacă analiza lucrurile din exterior. Dacă altcineva ar fi făcut ce a făcut el – Muss, Plavelock, Sematimba –, i-ar fi considerat pe loc nebuni. Întrucât însă era vorba despre propria lui persoană, îi trebuise ceva mai mult timp să înțeleagă. Totuși Holden avea dreptate. Undeva pe traseu, pierduse contactul cu sine.

Voia să creadă că motivul fusese găsirea Juliei, imaginea trupului ei deformat, frustrarea că nu fusese în stare s-o salveze, dar gândea astfel doar pentru că era într-o stare sentimentală. Adevărul era că niciuna dintre deciziile lui anterioare – faptul că plecase din Ceres și se avântase în căutarea nebunească a Juliei, faptul că se înecase în alcoolul care-i distrusese cariera, faptul că rămăsese în poliție fie și numai pentru încă o zi după acel prim omor, comis cu ani în urmă – nu părea să aibă vreo logică, dacă le privea cu toată obiectivitatea. Se despărțise de femeia pe care o iubise cândva. Se afundase în cele mai josnice lucruri pe care le inventase omenirea. Aflase nemijlocit că era în stare să omoare alt om. Și nicăieri pe acest traseu n-ar fi putut spune că acolo, iată, în momentul acela fusese un individ sănătos, întreg, pentru ca după aceea să nu mai fie așa.

Poate că efectele se vedeau în timp, ca în cazul fumatului. O țigară nu însemna mare lucru. Cinci țigări nu însemnau cu mult mai mult. Fiecare emoție pe care și-o reprimase, fiecare om pe care-l respinsese, fiecare iubire, prietenie și moment de compasiune cărora le întorsese spatele îl mai îndepărtaseră cu un pas de propria lui ființă. Până acum, fusese în stare să ucidă fără teamă, să-și confrunte moartea iminentă cu un refuz care-i îngăduia să-și facă planuri și să acționeze.

În mintea lui, Julie Mao își înclină capul pe un umăr, ascultându-i gândurile. În mintea lui, fata îl ținea în brațe, avea corpul lipit de al lui într-un fel care era mai degrabă liniștitor decât erotic. Consolator. Iertător.

Acela era motivul pentru care o căutase. Julie devenise acea parte din el care era capabilă de sentimente umane. Simboliza ce ar fi putut el să fie… dacă n-ar fi fost așa cum era. Nu avea niciun motiv să creadă că Julie cea imaginată de el ar fi avut ceva în comun cu femeia adevărată. Întâlnirea cu ea ar fi fost o dezamăgire pentru amândoi.

Trebuia să creadă asta, așa cum trebuia să creadă tot ce-l îndepărtase până atunci de iubire.

Holden se opri și inerția corpului – acum a cadavrului – lui Ko îl trase pe Miller înapoi spre el.

— Ce-i? întrebă detectivul.

Pământeanul arătă din cap spre panoul de acces din fața lor. Miller îl privi neînțelegând, apoi pricepu. Reușiseră. Reveniseră la ascunzătoare.

— Te simți bine? zise Holden.

— Da, da. Eram pur și simplu cu gândurile aiurea. Scuze…

Îi dădu drumul lui Ko, care căzu pe podea cu un bufnet înfundat. Brațul îi amorțise. Îl scutură, însă furnicăturile nu dispărură. Fu străbătut de un val de amețeală și greață. „Simptome”, își spuse.

— Cum stăm cu timpul? întrebă Miller.

— Am depășit cu puțin termenul limită. Cinci minute. E perfect, zise căpitanul și trase ușa.

Încăperea unde fuseseră Naomi, Alex și Amos era pustie.

— La naiba! spuse Holden.

CAPITOLUL 29

Holden

— La naiba! spuse Holden.

Iar peste o clipă adăugă:

— Ne-au abandonat.

Nu. *Ea* îl abandonase pe *el.* Naomi spusese c-o va face, dar, confruntat acum cu realitatea situației, Holden își dădu seama că n-o crezuse cu adevărat. Însă era limpede ca lumina zilei. Locul unde așteptase Naomi era gol. Inima îi bubui în piept și simți un nod în gât care-i tăie răsuflarea. Senzația de vomă din măruntaie era fie disperare, fie colonul care-și elimina mucoasele. Avea să moară lângă un hotel ieftin de pe Eros, fiindcă Naomi făcuse exact ceea ce spusese că va face. Ceea ce el însuși îi ordonase să facă. Resentimentele refuzau să asculte rațiunea.

— Suntem morți, zise el și se așeză pe marginea unei jardiniere cu ferigi.

— Cât mai avem? întrebă Miller privind de-a lungul coridorului în timp ce se juca nervos cu pistolul.

— Habar n-am, zise Holden făcând un gest vag spre simbolul radiației care îi pâlpâia roșu pe terminal. Cred că vor mai trece câteva ore până vom simți efectele cu adevărat, dar nu știu sigur. Dumnezeule, ce bine-ar fi fost dacă Shed era aici!

— Shed?

— Un prieten, răspunse Holden neavând chef să detalieze. Un doctor excelent.

— Sun-o, zise Miller.

Holden își privi terminalul și apăsă ecranul de câteva ori.

— Rețeaua e la pământ, zise el.

— Să mergem atunci la nava ta. Poate e încă în doc.

— Au plecat. Naomi va face tot ce va putea ca să-și salveze echipajul. M-a avertizat, dar eu…

— Să mergem oricum, spuse Miller foindu-se de pe un picior pe celălalt în timp ce privea în lungul coridorului.

— Miller, zise Holden, după care se opri.

În mod limpede, Miller avea nervii întinși la maximum după ce împușcase patru oameni. Lui Holden începea să-i fie tot mai teamă de fostul detectiv. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, acesta se apropie, dominându-l cu înălțimea lui de doi metri. Îi zâmbi trist, cu ochi descurajant de blânzi. Holden aproape că ar fi preferat să fie amenințători.

— Din punctul meu de vedere, există trei variante, spuse Miller. Unu: găsim nava în doc, luăm medicamentele și poate că supraviețuim. Doi: încercăm să ajungem la navă și dăm peste un grup de mafioți. Murim glorios sub ploaie de gloanțe. Trei: stăm aici până ne curge sângele prin ochi și prin rect.

Holden nu spuse nimic, ci doar îl fixă cu privirea și se încruntă.

— Primele două finaluri îmi plac mai mult decât al treilea, zise detectivul pe un ton care parcă cerea iertare. Tu pe care l-ai prefera?

Holden izbucni în râs, dar Miller nu păru ofensat.

— Sigur că da, spuse căpitanul. N-a fost nevoie decât de un minut ca să-mi plâng de milă și hai să ne omoare mafioții.

Rostise cuvintele cu mai multă bravadă decât intenționase. Adevărul era că dorea să moară. Chiar și pe vremea când servise în Flotă, ideea că ar putea muri la datorie i se păruse ceva îndepărtat și ireal. Nava *lui* n-avea să fie distrusă niciodată, iar dacă ar fi fost, atunci *el* ar fi scăpat în naveta de salvare. Fără el, universul era lipsit de sens. Își asumase riscuri; îi văzuse pe alții murind. Chiar și pe oamenii pe care-i iubea. Acum, pentru prima dată, propria lui moarte era ceva real.

Îl privi pe detectiv. Nu-l cunoștea nici măcar de o zi, nu avea încredere în el și nu era convins că-l plăcea prea mult. Totuși el era cel alături de care avea să moară. Holden scutură puternic din umeri, apoi se ridică și își scoase arma de la spate. Dincolo de panică și de frică, simțea o stare profundă de calm. Spera că va dura.

— După tine, zise el. Dacă reușim, amintește-mi să le dau telefon mamelor mele.

Cazinourile erau un butoi cu pulbere care avea nevoie doar de o scânteie. Dacă acțiunile de evacuare avuseseră cât de cât succes, atunci în trei niveluri ale stației ar fi trebuit să fie înghesuiți peste un milion de oameni. Alimentând spaima, bărbați furioși, îmbrăcați în costume speciale, treceau prin

mulțimile de oameni, spunându-le să nu miște până nu erau duși în adăposturile anti-radiații. Din când în când, câte un grup mic de oameni era scos din încăpere și dus undeva. Știind care le era destinația, Holden simțea o arsură în stomac. Ar fi vrut să strige că polițaii erau niște impostori, că-i duceau la moarte, însă o răzmeriță cu atâția oameni în spațiul acela închis ar fi însemnat un carnaj. Poate că era inevitabil, totuși nu el avea să fie cel care-l declanșa.

O făcu altcineva.

Auzi glasuri precipitate, mugetul furios al gloatei, urmat de vocea amplificată electronic a unui individ cu cască de protecție, care le striga oamenilor să se dea înapoi. Răsună după aceea un foc de armă, iar după o pauză scurtă o întreagă canonadă. Oamenii țipau. Mulțimea din jurul lui Holden și a lui Miller se repezi în direcții opuse – unii către locul unde izbucnise conflictul, dar cei mai mulți cât mai departe de el. Căpitanul se răsuci în vârtejul de trupuri; Miller se întinse și-l prinse de partea din spate a cămășii, pe care o strânse puternic în pumn urlând la Holden să se țină aproape.

La vreo zece metri mai departe pe coridor, în apropierea unei cafenele separate de restul localului printr-o balustradă din fier forjat înaltă până la mijloc, mai mulți inși încolțiseră un mafiot. Acesta își scosese pistolul și se dădea înapoi, urlându-le să-i facă loc, dar oamenii înaintau, cu chipurile sălbatice, amețite de setea de a devora.

Mafiotul trase o dată și un trup micuț se clătină, apoi se prăbuși la picioarele lui. Holden nu putea spune dacă era băiat sau fată, însă nu putea avea mai mult de treisprezece-paisprezece ani. Gangsterul înaintă, își coborî privirea la corpul plăpând și apoi își aținti arma către mulțime.

Deja era prea mult.

Holden se pomeni sprintând pe coridor spre asasin, cu arma scoasă și urlându-le oamenilor să se ferească din calea lui. Când mai avea doar câțiva metri până la asasin, mulțimea se dădu în lături suficient pentru ca Holden să poată trage. Jumătate din gloanțele pe care le trase nimeriră cu totul alte ținte, lovind tejgheaua și pereții cafenelei, iar un glonț transformă în cioburi un maldăr de farfurioare din ceramică. Câteva își atinseră însă ținta, iar mafiotul se clătină dându-se pe spate.

Căpitanul sări peste balustrada înaltă până la mijloc și derapă, oprindu-se la trei metri de falsul polițai și de victima sa. Mai trase o dată, apoi culata armei rămase deschisă, anunțându-l pe Holden că încărcătorul era gol.

Gangsterul nu căzu. Se îndreptă, își coborî privirea spre tors, apoi își ridică ochii și întinse arma spre fața lui Holden. Pământeanul avu timp să numere cele trei urme lăsate de gloanțele lui pe armura groasă, blindată, a costumului anti-revolte. „Murim glorios sub o ploaie de gloanțe”, gândi el.

— Futu-i! Mor…, spuse ucigașul.

Capul îi zvâcni apoi pe spate într-un jet roșu. Se prăbuși pe podea.

— Interstițiul de la gât, ții minte? zise Miller din spate. Blindajul pectoral este prea gros ca să-l perforezi cu un pistol.

Cuprins de amețeală, Holden se îndoi de mijloc și începu să gâfâie încercând să-și recapete răsuflarea. Simți acru de-a lungul gâtlejului și înghiți de două ori repede, ca să nu vomite. Se temea că voma îi era plină de sânge și mucoase stomacale. Nu avea nevoie să vadă așa ceva.

— Mulțumesc, icni el întorcându-și capul spre Miller.

Detectivul se mulțumi să dea vag din cap, după care se apropie de mafiot și-l împunse cu vârful piciorului. Căpitanul se ridică și privi în jur pe coridor, așteptându-se ca puhoiul răzbunător de gangsteri să se năpustească asupra lor. Nu văzu niciunul. El și detectivul stăteau într-o insulă de calm în mijlocul Armaghedonului. În rest, peste tot țâșneau tentacule de violență. Oamenii fugeau în toate direcțiile; gangsterii răcneau, punctându-și amenințările cu focuri de armă. Ei erau însă numai câteva sute, pe când civilii furioși și panicați erau de ordinul miilor. Miller arătă spre ei.

— Asta se-ntâmplă când înarmezi niște brute, spuse el.

Holden îngenunche lângă copilul căzut. Era un băiat de treisprezece ani, cu trăsături asiatice și păr negru. În piept i se căsca o gaură din care sângele se scurgea ușor. Pământeanul nu-i putu simți pulsul, totuși îl ridică în brațe și privi în jur, căutând un loc unde să-l ducă.

— E mort, zise Miller în timp ce înlocuia cartușul pe care-l trăsese.

— Du-te dracului! Nu știm dacă e mort. Dacă-l putem duce la navă, poate că…

Detectivul clătină din cap și chipul i se întristă privind copilul din brațele căpitanului.

— N-a avut nicio șansă, spuse Miller. E mort.

— La naiba, spuse Holden.

— Altceva nu știi să spui?

O reclamă strălucitoare pâlpâia deasupra coridorului care ieșea din nivelurile cazinoului și cobora pe rampe spre docuri. ÎȚI MULȚUMIM CĂ AI JUCAT, spunea mesajul. ÎN EROS EȘTI ÎNTOTDEAUNA CÂȘTIGĂTOR. Dedesubtul ei, două șiruri de bărbați în costume blindate masive blocau drumul. Poate că noul ordin era să nu lase pe nimeni să iasă din cazinouri.

Holden și Miller se ghemuiră în spatele unui cărucior de cafea răsturnat, aflat la o sută de metri de paznici. Mai mulți oameni se năpustiră asupra lor și fură retezați de foc de automate. Căzură pe podea lângă cei care încercaseră aceeași schemă mai devreme.

— Am numărat treizeci și patru, zise Miller. La câți poți face față?

Holden se întoarse și-l privi surprins, dar de pe chipul detectivului își dădu seama că acesta glumise.

— Lăsând glumele, *cum* trecem totuși mai departe? întrebă el.

— Treizeci de oameni cu pistoale-mitralieră și spațiu deschis în fața lor. Cel puțin pe ultimii douăzeci de metri n-ai unde să te adăpostești. N-avem nicio șansă să trecem de așa ceva.

CAPITOLUL 30

Miller

Se așezară pe podea cu spatele la un rând de automate pachinko[7] la care nu juca nimeni și priveau valul de violență ce se dezlănțuise în jur, ca și cum ar fi fost un meci de fotbal. Miller își așezase pălăria pe un genunchi. Simți pe spate vibrațiile automatului care tocmai își declanșase programul. Cu lumini orbitoare, credulii erau ademeniți să joace. Alături, Holden răsufla greu, ca și cum tocmai alergase într-o cursă. În jurul lor, ca într-un tablou de Hieronymus Bosch, cazinourile din Eros se pregăteau pentru moarte.

Avântul răzmeriței se domolise. Bărbați și femei se adunau laolaltă în grupuri mici. Paznicii treceau printre ei amenințând și împrăștiind grupurile prea mari sau prea greu de stăpânit. Ceva ardea atât de iute, încât filtrele de aer nu puteau îndepărta mirosul de plastic topit. Plânsetele, țipetele și tânguirile de disperare se amestecau cu muzica indiană ambientală. Un nerod depășit de situație se rățoia la unul dintre pretinșii polițiști: era avocat, înregistra totul pe video și cei responsabili urma să dea socoteală. Detectivul se uită spre grupul de oamenii care se adunau să privească spectacolul. Individul în echipament special ascultă, încuviință din cap, apoi îl împușcă pe avocat în rotulă. Mulțimea se împrăștie cu excepția unei femei, soția sau prietena avocatului, care zbiera aplecată peste el. În mintea lui Miller, totul se nărui.

Bărbatul era conștient că era scindat în două. Una dintre ființe era Miller cu care era obișnuit, familiarizat. Cel care gândea la ce se va întâmpla după ce va scăpa de acolo, la noile conexiuni între Phoebe, Ceres, Eros și Juliette Mao, la cum va aborda cazul. Acel Miller scana mulțimea ca și cum ar fi privit scena unei crime, așteptând ca un detaliu, o schimbare, să-i atragă atenția, să-i arate calea spre rezolvarea misterului. Era sinele lui

[7] Tip de jocuri mecanice cu bile, inventat în Japonia în prima jumătate a secolului al XX-lea. (n.r.).

limitat și nerod, care nu putea să conceapă propria pieire și care credea că da, *sigur* că da, trebuia să existe viață după moarte.

Celălalt Miller era diferit. Mai tăcut. Trist, poate, dar împăcat. Cu mulți ani în urmă citise un poem numit „Moartea sinelui” și până acum nu înțelesese titlul acela. Simțea ceva ca o eliberare. Toată energia pe care o pusese în anumite lucruri – Ceres, căsătoria lui, cariera lui, el însuși – se elibera. Acest Miller ucisese azi mai mulți oameni decât în toată cariera lui de polițist. Începuse – abia începuse – să înțeleagă că se îndrăgostise cu adevărat de obiectul căutărilor sale după ce știuse cu certitudine că-l pierduse. Văzuse fără echivoc că haosul pentru eliminarea căruia își dedicase toată viața era mai puternic, mai mare și mai viguros decât avea el să fie vreodată. Niciun compromis pe care l-ar fi putut face n-ar fi fost îndeajuns. Moartea sinelui său înflorea întunecat fără niciun efort. Se simțea ușurat, liniștit, putea din nou să respire.

Era o epavă, dar nu-i nimic, oricum murea.

— Hei, zise Holden cu o forță care-l uimi pe detectiv.

— Ce e?

— Când erai puști, te uitai la „Misko și Marisko”?

Miller se încruntă.

— Emisiunea pentru copii?

— Aia cu cinci dinozauri și tipul cel rău cu pălărie roz ascuțită, zise pământeanul, apoi începu să fredoneze o melodie veselă și amuzantă.

Miller închise ochii și-l acompanie. Cântecul acela avusese cândva cuvinte. Acum era un dans de sunete.

— Probabil că m-am uitat, spuse detectivul.

— Îmi plăcea tare mult emisiunea aia. Cred c-aveam opt-nouă ani când am văzut-o ultima dată. Curios cum îți rămân în cap chestiile astea.

— Da, zise Miller.

Tuși, își întoarse capul și scuipă ceva roșu.

— Cum te simți?

— Cred că bine, răspunse Holden.

După câteva clipe, adăugă:

— Atâta vreme cât nu stau în picioare.

— Greață?

— Da, ceva…

— Și eu.

— Nu înțeleg nimic din ce se petrece aici, zise Holden. Vreau să zic ce dracu-i toată chestia asta? De ce *fac* asta?

Era o întrebare logică. Nu era deloc greu să distrugi stația Eros sau o altă stație din Centură. Oricine avea noțiuni elementare de mecanică orbitală putea foarte ușor găsi o cale să lanseze suficient de rapid o rocă suficient de mare încât să spargă o stație ca pe un ou. Grație eforturilor făcute de Protogen, ar fi putut opri alimentarea cu oxigen, ar fi putut otrăvi aerul sau ar fi putut face absolut orice ar fi dorit. N-ar fi semănat cu o crimă, cu un genocid.

Apoi toate echipamentele de observare. Videocamere, rețele de comunicații, senzori pentru aer și apă. Existau doar două motive pentru care fusese nevoie de genul acela de aparatură. Fie că ticăloșii din Protogen aveau o plăcere sadică să-i privească pe oameni murind, fie că…

— Habar n-au, rosti Miller.

— Poftim?

Se întoarse și-l privi pe Holden. Acum vorbea primul Miller, detectivul, optimistul, cel care trebuia să afle. Celălalt Miller nu lupta. Sinele acela nu lupta cu nimeni. Miller își ridică mâna de parcă s-ar fi pregătit să dăscălească un novice.

— Habar n-au ce se întâmplă… Înțelegi? Nu știu ce urmează să se întâmple. Locul ăsta nici măcar nu e construit ca o cameră de tortură. Totul este supravegheat, da? Senzori pentru aer și apă. Este ca un vas Petri în care crești bacterii. Nu știu ce e porcăria aia care a ucis-o pe Julie și așa încearcă ei să afle.

Holden se încruntă.

— N-au laboratoare, locuri unde ar putea testa drăcia aia pe animale sau așa ceva? Dacă ce se întâmplă aici e într-adevăr un experiment, atunci e nebunie curată.

— Poate că au nevoie de un eșantion de dimensiuni mari, zise Miller. Sau poate că nu e vorba despre oameni, ci despre ceea ce se-ntâmplă cu stația.

— M-am liniștit, ce să-ți spun!

Julie Mao din imaginația lui Miller își îndepărtă din ochi o șuviță de păr. Se încrunta gânditoare, interesată, preocupată. Trebuia să existe o logică. Era ca una dintre problemele fundamentale de mecanică orbitală, în care dificultățile și abaterile păreau aleatorii, până ce toate variabilele își ocupau locul corect. Inexplicabilul devenea inevitabil. Julie îi zâmbi. Julie

așa cum fusese odată. Așa cum își imagina el că fusese. Acel Miller care nu se resemnase în fața morții îi zâmbi și el. Apoi imaginea fetei dispăru și mintea lui reveni la zgomotul automatelor pachinko și la țipetele surde, demonice, ale mulțimilor.

Alt grup – douăzeci de bărbați aplecați ca niște jucători de rugbi care se pregătesc să formeze o grămadă – se repezi către mercenarii care păzeau trecerea spre port. Fură mitraliați fără ezitare.

— Dacă am avea destui oameni, am reuși, zise Holden după ce sunetul automatelor încetă. Nu ne-ar putea omorî pe toți.

— Exact ăsta e și scopul patrulelor, explică Miller. Se asigură că nimeni nu poate organiza un asalt puternic. De-asta și creează starea asta de neliniște.

— Totuși, dacă ar fi mulți, foarte mulți vreau să zic, ar putea…

— Poate că da, încuviință Miller.

Dintr-odată, ceva în pieptul lui scotea un sunet foarte ciudat. Inspiră adânc și lent, iar sunetul se auzi din nou. Îl putea simți adânc în plămânul stâng.

— Cel puțin Naomi a scăpat, spuse Holden.

— Asta-i bine.

— E uimitoare. Dacă ar putea, nu i-ar pune niciodată în pericol pe Amos și pe Alex. Vreau să zic că e foarte serioasă. Profesionistă. Puternică, știi? E foarte, foarte…

— Și drăguță, zise Miller. Are un păr frumos. Îmi plac și ochii ei.

— Nu, nu asta voiam să spun.

— Nu crezi că e o femeie frumoasă?

— Este secundul meu. Este… înțelegi…

— În afara zonei permise.

Holden oftă.

— A scăpat, nu? întrebă el.

— Aproape sigur.

Tăcură. Unul dintre bărbații mitraliați tuși, se ridică și șchiopătă înapoi în cazinou, lăsând în urmă o dâră de sânge care i se prelingea din zona coastelor. Muzica indiană fu înlocuită cu o amestecătură afropop, un glas răgușit, senzual, care cânta în graiuri necunoscute detectivului.

— O să ne-aștepte, spuse Holden. Nu crezi c-o să ne aștepte?

— Aproape sigur, răspunse partea pesimistă și resemnată din Miller, fără să-i pese prea mult dacă era o minciună.

Se gândi apoi câteva clipe și se întoarse către căpitan.

— Auzi? Așa, doar ca să știi… În clipa de față, nu sunt în cea mai bună formă.

— Am înțeles.

— Așa.

Luminile portocalii-strălucitoare care anunțau închiderea stației de metrou din partea opusă a nivelului deveniră brusc verzi. Miller se aplecă ușor înainte, interesat. Își simțea spinarea lipicioasă, dar probabil că era doar transpirație. Și alții observaseră schimbarea. Precum un curent într-un rezervor de apă, atenția mulțimii din apropiere trecu de la mercenarii care blocau accesul spre port, la ușile din oțel mat ale stației.

Ușile se deschiseră și apărură primii zombi. Bărbați și femei cu ochi sticloși și mușchi flasci se împleticiră afară. În programul de instruire de pe stația Ceres, detectivul văzuse cândva un documentar despre febra hemoragică. Mișcările bolnavilor acelora erau la fel: lipsite de energie, dirijate, mecanice. Aidoma unor câini turbați ale căror minți au cedat deja.

— Hei, zise el și puse mâna pe umărul lui Holden. Se întâmplă…

Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în salopeta serviciilor de urgență, se apropie de nou-veniții care avansau târându-și picioarele și își întinse brațele în față, de parcă i-ar fi putut opri prin simpla putere a minții. Primul zombi din grup se uită la el cu ochi goi și vomită un jet de mâzgă maro.

— Uită-te! zise Holden.

— Am văzut.

— Nu, *uită-te*!

În tot nivelul cazinoului, luminile stațiilor de metrou semnalizau deschiderea ușilor. Oamenii zvâcniră spre ușile deschise – o promisiune deșartă a libertății –, sperând să îi ducă departe de acei zombi care tocmai ieșeau din vagoane.

— Monștrii vomei, zise Miller.

— Din adăposturile în care au fost radiați. Virusul… organismul… Se dezvoltă mai rapid în prezența radiațiilor, nu? De aceea… Cum o cheamă? Era atât de speriată de lumini și stătea în costumul spațial.

— O cheamă Julie. Da, ai dreptate. Ăsta era scopul incubatoarelor. Chiar aici, zise detectivul oftând și încercă să se ridice. Ei bine, s-ar putea ca la urma urmelor să nu murim iradiați.

— De ce n-au pompat pur și simplu virusul în aer? întrebă Holden.

— Este anaerob, ai uitat? Prea mult oxigen îl ucide.

Acoperit de vomă, sanitarul din serviciul de urgențe încă mai voia să trateze creaturile care se bălăngăneau ca pe niște pacienți obișnuiți, ca pe niște oameni. Pe haine și pe pereți se vedeau pete de mâzgă maro. Ușile metroului se deschiseră din nou și Miller văzu câțiva indivizi care se năpustiră într-un vagon mânjit cu mâzgă. Mulțimea se foi, neștiind ce să facă. Clacaseră. Fizic și psihic erau depășiți de situație.

Un polițist din echipele de control avansă și trase cu mitraliera în creaturi. Din ele țâșniră tentacule fine, negre, ca niște filamente, iar trupurile se prăbușiră. Detectivul chicoti fără să știe de ce. Holden se uită la el.

— Nu știau, spuse Miller. Idioții ăștia de paznici chiar nu știau. Vor rămâne și ei închiși aici. Carne de tocat, la fel ca noi toți.

Holden îl aprobă descumpănit. Detectivul dădu din cap, totuși ceva îl frământa. Mafioții în costume blindate furate de pe Ceres erau sacrificați, dar asta nu însemna că toți aveau să fie lăsați să moară. Privi cu mai multă atenție.

Arcada care ducea spre port continua să fie păzită de mercenari în formație, cu armele pregătite. Păreau chiar mai disciplinați decât înainte. În spatele lor, văzu un bărbat cu însemne suplimentare pe costum, care răcnea ceva la microfon.

Crezuse că nu mai era nicio speranță. Crezuse că își jucase toate cărțile, dar apoi, perfidă, șansa se arătă după colț.

— Scoală-te, spuse el.

— Poftim?

— Scoală-te. Se retrag.

— Cine?

Miller indică din cap spre mercenari.

— Știau. Uită-te la ei. Nu sunt speriați. Nu sunt derutați. Așteptau chestia asta.

— Și crezi că se retrag?

— N-au de gând să se contamineze. Scoală-te.

De parcă ar fi fost un îndemn pentru sine, detectivul gemu și se ridică în picioare. Genunchii și șira spinării îl dureau cumplit. Sunetul acela din piept se înrăutățise. Stomacul îi scotea zgomote ciudate, înfundate, care ar fi fost îngrijorătoare în alte circumstanțe. Imediat ce începu să se miște, simți cât de gravă era situația; pielea încă nu începuse să-l doară, dar era ceva ce anunța durerea, ca senzația pe care o ai imediat ce te-ai fript, înainte să se ridice bășica. Dacă supraviețuia, urma să îl doară.

Dacă supraviețuia, *totul* avea să fie dureros.

Partea întunecată din el încerca să îl domine. Percepea senzația de eliberare, de ușurare, de *odihnă,* ca pe pierderea unui lucru prețios. Chiar în vreme ce mintea ca o mașinărie, bolborosind agitată, continua să macine, să macine, să macine întruna, sufletul rănit îl îndemna să ia o pauză, să se așeze înapoi, să lase problemele să piară de la sine.

— Noi ce căutăm? întrebă căpitanul.

Se ridicase în picioare. În ochiul stâng i se spărsese un vas de sânge și albul scleroticii se transforma în roșu-strălucitor, de carne crudă.

„Noi ce căutăm?”, repetă ca un ecou resemnarea.

— Se vor retrage, răspunse Miller. O să-i urmăm. Ne ținem departe de bătaia puștilor în caz că îi trece vreunuia prin cap să tragă.

— Nu crezi că toți vor face la fel? Vreau să zic că odată ce se retrag paznicii, toți de-aici vor alerga spre port.

— M-aștept la asta, așa că hai să le-o luăm înainte, zise Miller. Uite! Acolo.

Nu era mare lucru. O simplă schimbare în poziția mercenarilor, o modificare a centrului lor colectiv de gravitație. Miller tuși. Îl durea din ce în ce mai rău.

„Noi ce căutăm?”, întrebă din nou, insistent, sinele lui resemnat. „Un răspuns? Dreptate? Altă ocazie pentru ca universul să ne tragă un șut în boașe? Ce se află dincolo de arcada aia, care să nu fie versiunea mai rapidă, mai curată, mai puțin dureroasă a ceea ce există în țevile pistoalelor noastre?”

Conducătorul echipelor de control se retrase nepăsător un pas, apoi porni pe coridorul exterior și dispăru din vedere. În locul în care fusese, stătea acum imaginea Juliei Mao, care se uita după el. Fata îl privi pe Miller. Îi făcu semn să-i dea drumul.

— Nu încă, spuse el.

— Când? întrebă pământeanul și vocea lui îl surprinse pe detectiv.

Imaginea Juliei dispăru și bărbatul reveni în lumea reală.

— Vine, zise el.

Ar trebui să-l avertizeze pe Holden. Așa era corect. Când intri într-o chestie nasoală, îi datorezi partenerului minimul respect de a-i spune despre ce e vorba. Miller își drese glasul. Și asta îl duru.

„Este posibil să încep să halucinez sau să vreau să mă sinucid. S-ar putea să fie nevoie să mă împuști.”

Pământeanul îl privea. Automatele pachinko îi scăldau în lumini albastre și verzi.

— Ce-ai spus? întrebă Holden.

— Nimic. Mă dezechilibrasem.

O femeie țipă în spatele lor. Miller întoarse capul și o zări făcându-i vânt uneia dintre creaturi; era însă deja acoperită cu o peliculă de mâzgă maro. Sub arcadă, paznicii se retraseră în tăcere și porniră prin coridor.

— Haide, spuse detectivul.

Își puse pălăria și porni împreună cu Holden după ei. Glasuri stridente, țipete, oameni care vomitau. Filtrele de aer nu mai făceau față și aerul căpăta un iz acru, intens, de borș și oțet. Miller simțea ca și când îi intrase o piatră în pantof, dar era aproape sigur că dacă s-ar fi uitat, n-ar fi văzut decât o pată roșie, acolo unde pielea începea să i se dezintegreze.

Nimeni nu trase în ei. Nimeni nu le ceru să se oprească.

Când ajunseră la arcadă, Miller îi ceru lui Holden să se lipească de perete, după care privi iute după colț. Acea fracțiune de secundă îi fu de-ajuns ca să constate că tunelul era pustiu. Mercenarii își terminaseră treaba aici și lăsau stația Eros în voia sorții. Aveau cale liberă.

„Ultima șansă”, își zise el, iar asta însemna atât ultima șansă de a trăi, cât și ultima „șansă” de a muri.

— Miller?

— Da, răspunse el. Pare în regulă. Haide, până nu le vine și altora ideea.

CAPITOLUL 31

Holden

Holden simțea ceva mișcându-i-se în măruntaie. Ignoră senzația și rămase cu ochii ațintiți la spinarea lui Miller. Detectivul înalt și slăbănog zorea prin coridor spre port, oprindu-se ocazional la răspântii ca să vadă ce pericole se ascund după colț. Devenise o mașinărie. Tot ce putea face Holden era să încerce să țină pasul.

Distanța dintre ei și paznicii care supravegheaseră intrarea în cazinou rămânea aceeași. Făceau un pas, făcea și Miller. Încetineau, încetinea și detectivul. Mercenarii le netezeau drumul spre port, dar probabil că ar fi deschis focul asupra oricui s-ar fi apropiat prea mult. În tot cazul, îi împușcau pe toți cei pe care-i întâlneau. Mitraliaseră deja doi oameni care se repeziseră către ei. Ambii vomitaseră mâzgă maro. „De unde dracu' vin atât de iute creaturile astea?"

— De unde dracu' vin atât de iute creaturile astea? zise Holden, care mergea în spatele lui Miller.

Detectivul ridică din umeri; în mâna dreaptă continua să țină pistolul.

— Nu cred că din Julie a ieșit suficient de mult rahat din ăsta ca să infecteze toată stația, spuse el fără să încetinească. Bănuiesc că ăștia au fost primul lot. Cei pe care i-au radiat ca să obțină suficientă mâzgă cu care să infecteze adăposturile.

Avea sens. Iar când nu mai aveai nevoie de cobai, îi lăsai în libertate printre oameni. Când începeau să realizeze ce se întâmpla, jumătate din ei erau deja infectați. După aceea era doar o chestiune de timp.

Făcură o pauză scurtă la intersecția a două coridoare și îl văzură pe conducătorul mercenarilor oprindu-se la o sută de metri în față și vorbind prin stație. Holden gâfâia cu răsuflarea tăiată când grupul plecă mai departe, iar Miller porni imediat după el. Întinse mâna și prinse centura detectivului, lăsându-se tras de acesta. De unde avea centurianul slăbănog atâta energie?

Miller se opri. Chipul îi era inexpresiv.

— Se ceartă, zise el.

— Poftim?

— Șeful cu unii de-ai lui. Ceva nu le convine.

— Și? întrebă Holden, apoi tuși ceva umed în palmă.

Își șterse mâna de turul pantalonilor, fără să se uite dacă era sânge. „Dă Doamne să nu fie sânge!”

Detectivul ridică din nou din umeri.

— Nu cred că fac toți parte din aceeași tabără, comentă el.

Mercenarii cotiră pe alt coridor și Miller îi urmă trăgându-l după el pe Holden. Ajunseseră la nivelurile exterioare, unde se aflau antrepozitele, atelierele de reparații navale și depozitele cu piese de schimb. În zonă nu era prea mult trafic nici în perioadele de maximă activitate a stației și coridorul răsuna ca un mausoleu sub pașii lor. Mercenarii cotiră din nou și, înainte ca Miller și Holden să ajungă la intersecție, le ieși în cale o siluetă.

Nu părea înarmată, așa încât detectivul înaintă precaut, ducând în același timp brațul în spate și desprinzându-i mâna lui Holden de pe centură. După ce se eliberă de acesta, Miller ridică palma stângă într-un gest caracteristic polițailor.

— Este periculos să umblați prin zona aceasta, domnule, spuse el.

Bărbatul se afla la nici cincisprezece metri depărtare și mergea șchiopătat. Era îmbrăcat ca pentru o petrecere, în frac ieftin, cămașă cu jabou și papion roșu-strălucitor. Într-un picior purta un pantof negru, impecabil lustruit, iar în celălalt n-avea decât un ciorap roșu. Vomă maronie i se prelingea din colțurile buzelor, pătându-i pieptul cămășii albe.

— La naiba, zise Miller și își ridică arma.

Holden îl prinse de braț și-l trase în jos.

— N-are nicio vină, zise el și simți cum ochii îi ard. N-are nicio vină.

— Se-apropie de noi.

— Atunci grăbește pasul, spuse căpitanul. Iar dacă mai împuști pe cineva fără permisiunea mea, te asigur că n-o să pui piciorul pe nava mea. Ai înțeles?

— Crede-mă, i-ar fi mai bine mort, spuse Miller. Nu îl ajuți cu nimic.

— Nu tu decizi asta, replică Holden pe un ton care vibra de furie.

Celălalt dădu să-i răspundă, însă pământeanul ridică o mână și-l opri:

— Vrei în *Rosi*? Eu sunt căpitanul. Fără-ntrebări, fără rahaturi.

Rânjetul afectat al detectivului se transformă într-un surâs.

— Da, șefu'. Mercenarii se îndepărtează, zise el indicând în jos pe coridor.

După aceea dădu din cap și porni din nou, hotărât ca o mașinărie. Holden nu întoarse capul, dar îl auzi pe bărbatul pe care Miller fusese gata să-l împuște zbierând pe coridor în urma lor. Pentru a acoperi sunetele, care existau probabil doar în mintea lui, după ce avansară pe coridoare, începu să fredoneze iarăși melodia din „Misko și Marisko”.

Mama Elise, care stătuse cu el acasă când era micuț, îi aducea mereu câte ceva de ronțăit în fața televizorului, după care se așeza alături, jucându-se cu degetele prin părul lui. Râdea încă mai tare decât băiețelul de tâmpeniile făcute de dinozauri. Cândva, de Halloween, îi croise o pălărie roz țuguiată cum avea contele Mungo cel rău. Nu fusese niciodată clar de ce voia contele să-i prindă pe dinozauri. Poate că-i plăceau pur și simplu aceste creaturi. Odată îi făcuse mici cu niște unde…

Se izbi de spatele lui Miller, care se oprise brusc. Detectivul se lipi iute de perete, ghemuindu-se pentru a nu fi văzut. Holden făcu la fel. La treizeci de metri depărtare, grupul de mercenari se mărise și se împărțise în două tabere.

— Mda, zise Miller. O zi proastă pentru toată lumea.

Holden dădu din cap și șterse ceva ce-i curgea pe față. Era sânge. Nu credea că se izbise de spatele lui Miller chiar atât de tare încât să-l bușească sângele pe nas și nu credea că hemoragia avea să se oprească de la sine. I se scurgeau mucoasele. Era un efect al radiațiilor? Rupse fâșii din cămașă și le îndesă în nări fără să-și ia ochii de la scena care se petrecea la capătul coridorului.

În mod clar, între cele două tabere se încinsese atmosfera. În alt context, n-ar fi fost nicio pagubă. Lui Holden puțin îi păsa. Acum însă erau aproape o sută, înarmați până-n dinți, și blocau coridorul care ducea la nava lui.

— Cred că n-au plecat toți cei din Protogen, șopti Miller și arătă spre una dintre facțiuni. Cei din dreapta nu seamănă cu localnicii.

Căpitanul privi cu atenție și încuviință. În mod clar păreau profesioniști. Costumele blindate le veneau ca turnate. Celălalt grup era format în mare parte din indivizi îmbrăcați în costume de protecție folosite de poliție și doar câțiva aveau echipamente blindate pentru luptă.

— Ghicești de ce se ceartă? întrebă Miller.

— „Hei, nu ne puteți lua și pe noi?” spuse Holden, imitând batjocoritor accentul celor de pe Ceres. „Ăăă… nu, avem nevoie de voi, băieți, să rămâneți aici și… ăăă, să supravegheați lucrurile. Vă promitem că veți fi în *perfectă* siguranță și că nu există *niciun* pericol să vă transformați în zombi.”

Detectivul chicoti, iar în clipa următoare prin coridor izbucni o perdea de focuri de armă. Ambele tabere trăgeau cu arme automate. Zgomotul era asurzitor. Bărbați urlau și se dezintegrau, împrăștiind în jur sânge și bucăți din propriile trupuri. Holden se întinse pe podea și privi acel spectacol al ororii.

După rafalele inițiale, supraviețuitorii din ambele facțiuni începură să se îndepărteze în direcții opuse, continuând să tragă. Podeaua intersecției era presărată cu trupuri. Holden estimă că cel puțin douăzeci de mercenari muriseră în primele secunde ale luptei. Zgomotele împușcăturilor se îndepărtară, pe măsură ce grupurile se distanțară pe coridor.

În mijlocul intersecției, un corp întins pe podea se mișcă și își înălță capul. Înainte să se ridice în picioare, un glonț îi sparse vizorul și rănitul se prăbuși înapoi, fără viață.

— Unde ți-e nava? întrebă Miller.

— Liftul e la capătul coridorului ăstuia.

Miller scuipă pe podea ceva care părea a fi flegmă cu sânge.

— Iar coridorul care îl întretaie este acum zonă de război, cu tabere înarmate care se vânează reciproc, comentă el. Cred c-am putea încerca să traversăm pur și simplu în fugă intersecția.

— Există și altă opțiune?

Detectivul își privi terminalul.

— Am depășit cu cincizeci și trei de minute termenul limită al lui Naomi, zise el. Cât timp mai vrei să pierdem?

— N-am fost niciodată bun la matematică, dar cred că sunt câte patruzeci de inși înarmați de-o parte și de cealaltă a intersecției, zise Holden. Coridorul e lat de trei metri, poate trei metri și jumătate. Asta înseamnă că vom traversa un spațiu de trei metri în care ne-ar putea mitralia optzeci de trăgători. Cu tot norocul din lume, tot am încasa o mulțime de gloanțe fatale. Hai să ne gândim și la un plan B.

Parcă pentru a-i întări argumentele, altă canonadă izbucni peste intersecție, smulgând bucăți mari din izolația cauciucată a pereților și ciuruind corpurile care zăceau pe podea.

— Continuă să se retragă, spuse Miller. Împușcăturile au venit de și mai departe. Cred c-am putea aștepta să se îndepărteze complet. Dacă mai putem…

Cârpele cu care Holden își înfundase nările nu opriseră hemoragia, ci doar împiedicaseră sângele să se scurgă. Simțea cum i se prelingea prin gât, întorcându-i stomacul pe dos. Miller avea dreptate. Nu mai puteau aștepta.

— La dracu'! Ce bine ar fi dac-am putea-o apela pe Naomi să vedem măcar dacă e în navă, zise el privind mesajul „Rețea indisponibilă" care-i pâlpâia pe terminal.

— Ia taci, șopti Miller și-și duse degetul la buze.

Arătă după aceea înapoi pe coridor, în direcția din care veniseră; pământeanul auzi pași apăsați apropiindu-se.

— Musafiri care-au întârziat la petrecere, zise detectivul și Holden dădu din cap în tăcere.

Amândoi se întoarseră, își ațintiră armele în direcția din care veneau sunetele și așteptară.

De după colț apăru un grup de patru bărbați în uniformele speciale ale poliției. Nu aveau armele scoase, ba chiar doi dintre ei își dăduseră jos căștile. Se părea că nu auziseră schimburile de focuri din intersecție. Holden îl așteptă pe Miller să tragă, dar când acesta n-o făcu, se răsuci și-l privi. Detectivul îi întoarse privirea.

— Nu m-am îmbrăcat îndeajuns de gros, zise el parcă cerându-și scuze.

Holden avu nevoie de o jumătate de secundă să înțeleagă la ce se referise.

Îi acordă permisiunea, deschizând el focul. Îl ținti pe unul dintre mafioții fără cască și-l împușcă în față, apoi continuă să tragă până goli încărcătorul armei. Miller îl urmase la nicio

secundă după primul glonț și nu se opri nici el decât după ce epuiză toate gloanțele. Când totul se sfârși, cei patru gangsteri zăceau cu fețele în jos pe coridor. Holden răsuflă prelung, apoi oftă și se așeză pe podea.

Miller se apropie de bărbații căzuți și-i împunse pe rând cu vârful piciorului, în timp ce-și înlocuia încărcătorul. Holden nu se deranjă să-l înlocuiască pe al său. Nu voia să mai audă de împușcături. Își vârî pistolul descărcat în buzunar și se apropie de detectiv. Se aplecă și începu să desfacă costumul blindat care i se părea cel mai puțin avariat. Miller își arcui o sprânceană, însă nu se clinti să-l ajute.

— O să încercăm să traversăm intersecția în fugă, spuse Holden și înghiți gustul de vomă și sânge din gât, în timp ce desfăcea blindajul pectoral și dorsal de pe unul dintre cadavre. Poate că ne va fi de ajutor să purtăm chestiile astea.

— Poate, aprobă Miller, apoi îngenunche și începu să dezbrace un cadavru.

Holden îmbrăcă costumul, străduindu-se din răsputeri să se convingă că dâra trandafirie de pe spatele blindajului nu era creierul bărbatului. Obosise desfăcând cataramele. Își simțea degetele amorțite. Luă un blindaj de coapsă, apoi îl lăsă jos. Mai bine să fugă. Miller își terminase de fixat costumul și ridică o cască neatinsă de gloanțe. Holden găsi una care avea doar o știrbitură și și-o puse pe cap. Casca era unsuroasă în interior și bărbatul fu bucuros că nu mai avea simțul mirosului. Bănuia că posesorul anterior al căștii nu obișnuia să se spele prea des.

Detectivul bâjbâi pe partea laterală a căștii sale, până activă stația de transmisie. După o secundă glasul îi răsună în microdifuzoarele căștii:

— Hei, sosim pe coridor! Nu trageți! Vrem să venim cu voi!

Dezactivă după aceea microfonul, se întoarse către Holden și adăugă:

— Cel puțin unii dintre ei nu vor mai trage în noi.

Înaintară pe coridor și se opriră la zece metri de intersecție. Holden numără până la trei, apoi sprintă. Era deprimant de lent; își simțea picioarele ca umplute cu plumb. Parcă ar fi alergat printr-o piscină. Parcă ar fi fost într-un coșmar. Îl auzea pe Miller în spate, cu pantofii tropăind pe podeaua din beton, răsuflând întretăiat.

Apoi mai auzi doar sunetele împușcăturilor. Nu-și dădea seama dacă planul detectivului funcționase. Nu putea spune din ce direcție veneau gloanțele. Răsunau constant și asurzitor și începuseră în clipa în care pășise pe coridorul transversal. În momentul acela, își coborî capul în piept și sări trei metri de partea cealaltă a coridorului. În gravitația redusă de pe stația Eros, i se păruse că zboară și aproape că ajunsese în partea opusă când o salvă îl lovi în blindajul care-i proteja coastele și-l izbi de perete cu o bubuitură care parcă îi dislocă șira spinării. Se târî din locul în care căzuse, cu gloanțele continuând să-i răpăie în jurul picioarelor; unul dintre ele îi traversă gamba.

Miller trecu peste el tot în salt, îl depăși cu vreun metru, apoi căzu grămadă. Holden se apropie târâș de el.

— Trăiești?

Detectivul dădu din cap că da.

— M-au nimerit. Mi-au rupt brațul. Nu te opri, gemu el.

Holden se ridică și-și simți piciorul stâng de parcă ar fi fost băgat în foc, atunci când mușchiul gambei se contractă în jurul rănii căscate. Îl trase pe Miller în picioare și se rezemă de el, după care șchiopătară împreună spre lift. Brațul stâng al centurianului îi atârna inert pe lângă trup și din mână îi curgea sânge.

Holden apăsă butonul de apelare a liftului și se sprijini de Miller așteptând. Fredonă încet melodia din „Misko și Marisko”, iar după câteva secunde începu să cânte și detectivul.

După ce intrară în cabină, căpitanul apăsă butonul pentru docul *Rosinantei* și așteptă ca ascensorul să se oprească în fața unei trape de ecluză cenușii, oarbe, în spatele căreia să nu existe nicio navă. În momentul acela va avea voie să se întindă pe podea și să moară. Abia aștepta clipa când toate strădaniile i se puteau sfârși într-o alinare care l-ar fi surprins dacă încă ar mai fi fost capabil să fie surprins de ceva. Miller îi dădu drumul și lunecă în jos sprijinit de peretele cabinei, lăsând o dâră de sânge pe metalul strălucitor. Rămase căzut pe podea. Avea ochii închiși. Aproape puteai să crezi că doarme. Holden îi privi pieptul care se ridica și cobora neregulat, dureros, cu răsuflări tot mai scurte.

Îl invidia, dar înainte de a se putea întinde pe jos trebuia să vadă trapa închisă a ecluzei. Viteza redusă cu care se mișca liftul începu să-l irite.

Liftul se opri în cele din urmă și ușile se deschiseră cu un țiuit vesel.

Amos stătea în ecluză de cealaltă parte, cu câte o carabină în fiecare mână și cu două banduliere de încărcătoare pe umeri. Îl privi pe Holden din cap până în picioare, apoi se uită la Miller și din nou la căpitan.

— Dumnezeule, căpitane, arăți mai rău decât dracu'.

CAPITOLUL 32

Miller

Mintea lui Miller se repuse în funcțiune lent. În vis rezolva un puzzle ale cărui piese își schimbau constant forma și de fiecare dată când era pe punctul de a pune totul laolaltă, visul o lua de la capăt. Primul lucru pe care-l conștientiză fu durerea dintre omoplați, apoi greutatea din brațe și din picioare, apoi greața. Cu cât se apropia mai mult de punctul în care își recăpăta cunoștința, cu atât se străduia mai aprig să-l amâne. Degete imaginare încercau să rezolve puzzle-ul, dar înainte de a potrivi piesele, ochii i se deschiseră.

Nu-și putea clinti capul. Simțea ceva în gât; un mănunchi gros de tuburi negre ieșeau din el și se prelungeau în afara razei lui vizuale. Încercă să-și ridice brațele, să alunge tentaculele invadatoare, vampirice, dar nu izbuti.

„E în mine”, își zise el și îl străbătu un fior de groază. „Sunt infectat.”

Femeia apăru din stânga lui. Fu surprins că nu era Julie. Piele ciocolatie, ochi negri cu pliuri epicantale abia sesizabile. Femeia îi zâmbi. Părul negru îi cobora de o parte și de cealaltă a feței.

Jos… Exista un *jos*. Exista gravitație. Se aflau în plină accelerare. Era un lucru foarte important, însă nu știa de ce.

— Bine-ai revenit, domnule detectiv, zise Naomi.

„Unde sunt?” încercă el să spună. Își simțea gâtlejul de beton. Părea umplut cu ceva și blocat ca o stație aglomerată de metrou.

— Nu încerca să te ridici sau să vorbești, spuse femeia. Ai fost în comă indusă aproape treizeci și șase de ore. Partea bună este că avem o infirmerie cu sistem expert de nivel militar și medicamente pentru cincisprezece soldați marțieni. Cred că pe jumătate dintre ele le-am consumat pentru tine și pentru căpitan.

Căpitanul. Holden. Așa era. Fuseseră implicați într-un schimb de focuri. Un coridor și niște oameni care trăgeau. Și cineva

vomitase. Își amintea de o femeie acoperită de vomă maronie și cu ochi goi, dar nu știa dacă făcea parte din coșmar.

Naomi continua să vorbească. Ceva despre înlocuirea completă a plasmei și leziuni la nivel celular. Miller încercă să-și ridice o mână, să o atingă, dar brațul îi era fixat cu o curea. Durerea din spate venea de la rinichi și se întrebă ce era oare filtrat și eliminat din sângele lui. Închise ochii și adormi înainte să decidă dacă să se odihnească.

De data aceasta nu-l mai tulbură niciun vis. Se trezi iarăși când ceva i se mișcă pe gât în jos, îl smuci de laringe și dispăru. Fără să deschidă ochii, bărbatul se întoarse pe o parte, tuși, vomită și reveni pe spate.

Când se deșteptă, respira fără ajutorul aparatelor. Își simțea gâtlejul iritat și dureros, dar mâinile nu-i mai erau legate de pat. În abdomen și pe o parte a torsului avea tuburi de dren, iar din penis îi ieșea un cateter gros cât un creion. Nimic nu-l durea foarte rău, așa că probabil fusese îndopat cu narcotice. Fusese dezbrăcat de toate hainele și goliciunea îi era acoperită doar de un halat din hârtie subțire; brațul stâng îi era ținut nemișcat într-un mulaj rigid. Cineva îi așezase pălăria pe patul vecin.

Acum când o examina cu atenție, infirmeria semăna perfect cu cele văzute în reclame. Nu era un spital cât mai degrabă conceptul în argintiu și negru-mat al felului cum ar fi trebuit să arate un spital. Monitoarele atârnau prinse de armături complexe, raportând tensiunea arterială, concentrațiile de acizi nucleici, oxigenarea, echilibrul fluidelor. Două dispozitive cu funcția „numărătoare inversă” rulau în paralel: unul până la următoarea rundă de auto-fagi, celălalt până la administrarea calmantelor. De partea opusă a culoarului, pe altă consolă, datele privind starea lui Holden păreau să fie mai mult sau mai puțin similare.

Căpitanul arăta ca o stafie. Pielea îi era foarte palidă, iar albul ochilor îi era roșu din cauza hemoragiei. Fața îi era umflată de steroizi.

— Hei, zise Miller.

Pământeanul își ridică un braț și-l mișcă ușor.

— Am reușit, continuă detectivul.

Vocea i se auzi gâjâit.

— Da.

— A fost nasol.

— Da.

Miller dădu din cap. Gestul îl secătui de toată energia. Rămase întins pe spate și adormi sau își pierdu temporar cunoștința. Cu o clipă înainte de a aluneca în uitare, surâse. Reușise. Se afla în nava lui Holden. Și mergeau să descopere ce le lăsase Julie.

Îl treziră voci.

— Atunci poate n-ar trebui.

Era femeia. Naomi. O parte din el o detestă fiindcă îl deranjase, însă în glasul ei se simțea un fior – nu de teamă sau furie –, ceva care îl intriga. Nu se clinti, nici nu deveni pe deplin conștient. Dar ascultă.

— Trebuia s-o fac, spuse Holden cu voce vâscoasă. Ce s-a-ntâmplat pe Eros… m-a făcut să înțeleg altfel lucrurile. Am ținut totul în mine.

— Căpitane…

— Nu, ascultă-mă! Când stăteam acolo gândindu-mă că mi-a mai rămas doar o jumătate de oră de trăit și apoi urma moartea… atunci, am știut exact ce regrete aveam. Înțelegi? Am știut tot ce dorisem să fac, dar n-avusesem niciodată curajul. Acum că știu, pur și simplu nu mai pot să ignor situația. Nu mai pot pretinde că nu există.

— Căpitane, repetă Naomi și fiorul din glasul ei deveni mai intens.

„Nu-i spune, amărâtule”, gândi Miller.

— Te iubesc, zise Holden.

Pauza care urmă dură cât o bătaie de inimă.

— Nu, căpitane, spuse femeia. Cred că te înșeli.

— Ba nu. Știu ce gândești. Crezi c-am trecut printr-o experiență foarte traumatică și că fac ceea ce fac pentru că pur și simplu vreau să mă bucur de viață, să mă reconectez, și poate că parțial așa e. Crede-mă însă că știu ce simt. Iar când am fost acolo, am știut că cel mai mult îmi doream să fiu cu tine.

— Căpitane, cât timp am lucrat noi împreună?

— Poftim? Nu știu exact…

— O estimare aproximativă…

— Păi opt curse și jumătate înseamnă aproape cinci ani, zise pământeanul derutat.

— Perfect. În tot acest timp, câte femei din echipaj ți-au intrat în pat?

— Contează asta?

— Doar puțin.

— Câteva.

— Mai mult de-o duzină?

— Nu, răspunse bărbatul, însă nu părea prea sigur.

— Hai să zicem zece.

— Bine. Dar este cu totul altceva. Nu vorbesc despre o mică aventură la bordul navei ca să ne ținem de urât. Încă de când…

Detectivul și-o închipui pe femeie ridicând brațul, sau prinzându-l pe Holden de mână, sau doar fixându-l cu privirea. Orice pentru a-i opri torentul de cuvinte.

— Și știi când m-am îndrăgostit de tine, căpitane?

Tristețe. Asta era fiorul din vocea ei. Tristețe. Dezamăgire. Regret.

— Când… când te-ai…

— Îți pot spune ziua exactă, zise Naomi. Prima ta cursă începuse de vreo șapte săptămâni. Eu eram încă nervoasă fiindcă un pământean sosise din ecliptică și-mi luase postul de ofex. La început nu mi-a plăcut de tine. Erai prea seducător, prea drăguț și te simțeai prea al naibii de comod în scaunul care trebuia să fie al meu. După aceea a fost o partidă de pocher în sala mașinilor. Tu, eu, cei doi băieți de pe Lună, proaspăt ieșiți din schimb, și Kamala Trask. Ți-o mai amintești pe Trask?

— Tehniciana de comunicații… Cea solidă…

— Ca un frigider, nu? Care avea față de buldog.

— Da, mi-o amintesc.

— Era înnebunită după tine. În toată cursa aia adormea seara plângând după tine. N-a jucat atunci cu noi pentru c-ar fi interesat-o pocherul, voia doar să respire același aer cu tine, și toți știau asta. Chiar și tu. În seara aia v-am urmărit pe amândoi și nu i-ai dat speranțe nicio clipă. Nu i-ai oferit niciodată vreun motiv să creadă c-ar avea vreo șansă cu tine. În același timp însă ai tratat-o cu respect. Atunci a fost prima dată când m-am gândit c-ai putea fi un secund bun și a fost prima dată când mi-am dorit să fiu eu fata din cușeta ta la sfârșitul cartului.

— Din cauza lui Trask?

— Din cauza lui Trask și a fundului tău, căpitane. Vreau să spun c-am zburat împreună mai bine de patru ani și-aș fi venit cu tine în oricare zi din anii aceia, dacă mi-ai fi cerut-o.

— N-am știut, spuse Holden cu voce sugrumată.

— Nu mi-ai cerut-o. Întotdeauna ai fost cu ochii pe altcineva. Și, să fiu sinceră, cred că femeile din Centură îți repugnau. Până la *Cant*… Până când am rămas numai noi cinci. Te-am văzut privindu-mă. Știam exact ce-nseamnă privirile alea, pentru că eu însămi le-am practicat vreme de patru ani. M-ai băgat însă în seamă doar după ce am rămas singura femeie de la bord, iar asta nu-i îndeajuns pentru mine.

— Nu știu…

— Nu, căpitane, nu știi. Asta și vreau să spun. Te-am văzut seducând multe femei și știu cum procedezi. Faci o fixație pe o femeie, te excită prezența ei. După aceea te convingi că între voi doi există o legătură specială, iar până ajungi tu să crezi asta, de obicei crede și ea la fel. Apoi deveniți intimi și legătura voastră specială își mai pierde din luciu. Unul dintre voi ajunge să spună ceva de genul „profesionalism” sau „limite cuvenite”, ori începe să-și facă griji despre ce va gândi echipajul și totul se duce de râpă. După aceea femeile continuă să țină la tine. Toate. Faci lucrurile atât de bine, încât nici măcar nu simt c-ar trebui să te urască pentru situația în care sunt.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Și până nu vei înțelege că nu trebuie să le iubești pe toate femeile cu care te culci, nu voi ști niciodată dacă mă iubești sau vrei doar să te culci cu mine. Și n-o să mă vezi în patul tău, până nu știi clar răspunsul. N-aș paria pe iubire.

— Eu nu făceam decât…

— Dacă vrei să te culci cu mine, fii sincer, zise Naomi. Respectă-mă îndeajuns pentru asta. Bine?

Miller tuși. Nu intenționase s-o facă, nici măcar nu-și dăduse seama că va tuși. Abdomenul i se încordă, simți un nod în gât și tuși profund și cu flegmă. Odată ce începu, îi fu greu să se mai oprească. Se sculă în capul oaselor, cu ochii înlăcrimați de efort. Holden stătea întins pe patul lui. Naomi era așezată pe patul de alături și zâmbea ca și cum între ei n-ar fi existat niciun schimb de cuvinte. Monitoarele pământeanului arătau că tensiunea arterială îi crescuse, iar bătăile inimii i se întețiseră. Miller spera că nefericitul nu avea și o erecție, cu cateterul în el.

— Te-ai trezit, zise Naomi. Cum te simți?

Miller dădu încet din cap, după care răspunse:

— Am avut și zile mai rele.

Peste o clipă, reveni asupra afirmației:

— Ba nu, n-am avut. Dar sunt bine. Cât de rău a fost?

— Erați ca morți, zise femeia. Serios vorbind, a trebuit să intervenim de mai multe ori peste filtrele de triere la amândoi. Sistemul expert vă tot trimitea la salonul pentru bolnavii în fază terminală și vă îndopa cu morfină.

Vorbea pe un ton degajat, dar Miller o crezu. Încercă să se ridice. Continua să-și simtă corpul teribil de greu, însă nu știa dacă era din cauza faptului că era slăbit sau din cauza accelerației navei. Holden tăcea, cu fălcile încleștate. Detectivul se prefăcu că nu observă.

— Estimările pe termen lung?

— Tot restul vieții va trebui să vă faceți controale lunare ca să vedeți dacă nu s-au dezvoltat noi tumori. Căpitanului i s-a făcut un implant de tiroidă fiindcă a lui era aproape ferfeniță. Ție a trebui să-ți extirpăm aproape jumătate de metru din intestinul subțire, care sângera încontinuu. O vreme vă veți învineți foarte ușor, iar dacă vă doriți copii, sper că aveți ceva spermă la bancă, pentru că soldățeii voștri au acum două capete.

Miller chicoti. Monitoarele la care era conectat semnalizau că ceva nu era în regulă, apoi își reveniră.

— După cum vorbești, s-ar zice c-ai fost instruită ca tehnician medical, comentă el.

— Nu. Sunt specialist în inginerie. Dar am citit zilnic rapoartele și am reținut jargonul. Păcat că Shed nu e aici, spuse femeia cu tristețe în glas.

Era a doua oară când cineva îl menționa pe Shed. Era clar că ceva se întâmplase, dar detectivul decise să nu intre în acest subiect.

— O să ne cadă părul? întrebă el.

— Poate că da. Sistemul v-a îndopat cu medicamente care ar trebui să împiedice asta, dar dacă foliculele mor, nu le mai învie nimeni.

— Bun. Norocul meu că mai am pălăria. Ce s-a întâmplat cu Eros?

Chipul lui Naomi se întunecă.

— A fost distrusă, răspunse Holden din patul lui și se întoarse să-l privească pe Miller. Cred că noi am fost ultimii care au plecat. Stația nu mai răspunde la apeluri și toate sistemele automate o văd ca fiind închisă pentru carantină.

— Nave de salvare? întrebă detectivul și tuși din nou.

Gâtul continua să-l doară.

— Nici vorbă, spuse Naomi. În stație erau un milion și jumătate de oameni. Nimeni nu dispune de resursele necesare pentru o asemenea operațiune de salvare.

— La urma urmelor, adăugă Holden, suntem în război.

Se lăsase noaptea, iar luminile din navă păliră. Miller stătea întins în pat. Sistemul expert îi comutase tratamentul la o fază nouă, iar de trei ore detectivul avea fie febră puternică, fie frisoane de-i clănțăneau dinții în gură. Îl dureau atât dinții, cât și vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare. Somnul nu era o opțiune, așa încât zăcea în semiîntuneric și încerca să se adune.

Se întreba ce ar fi spus foștii lui parteneri despre ce făcuse pe Eros. Havelock... Muss... Încercă să și-i imagineze pe cei doi în locul lui. Ucisese și o făcuse cu sânge rece. Eros fusese un laborator al morții, iar când cei care răspundeau de aplicarea legii voiau să te omoare, legea nu se mai aplica. Iar unii dintre imbecilii de acolo o omorâseră pe Julie.

Așadar... Ucisese ca să se răzbune. Oare decăzuse într-atât încât să ucidă ca să se răzbune? Era trist. Încercă să și-o închipuie pe Julie stând lângă el, așa cum stătuse Naomi lângă Holden. Fata din imaginația lui parcă așteptase să fie invitată. Julie Mao, pe care n-o cunoscuse de fapt niciodată. Fata ridică o mână în semn de salut.

„Și cu noi cum stă treaba?” o întrebă privind-o în ochii negri, ireali. „Te iubesc sau îmi doresc așa de tare să te iubesc, încât nici nu-mi mai dau seama care e diferența?”

— Miller, zise Holden și Julie dispăru. Ești treaz?

— Da. Nu pot să dorm.

— Nici eu.

Amândoi tăcură câteva clipe. Sistemul expert zumzăia. Miller simțea furnicături în brațul stâng, sub ghips, deoarece țesutul trecea printr-o nouă etapă de creștere forțată.

— Ești bine? întrebă detectivul.

— De ce n-aș fi? replică Holden tăios.

— L-ai omorât pe tipu-ăla… În stație. L-ai împușcat. Știu c-ai mai tras în oameni. De pildă, în hotel. Dar acolo, pe coridor, la final, ai împușcat un om direct în față.

— Da. Așa e.

— Ai vreo mustrare de conștiință?

— Nu, răspunse Holden repede.

Reciclatoarele de aer bâzâiau și manșeta tensiometrului de pe brațul teafăr al detectivului îl strângea ca o mână. Holden nu spuse nimic, însă când privi mai bine, Miller văzu cum căpitanului îi crescuse tensiunea, iar activitatea cerebrală i se intensificase.

— Pe noi ne obligau să ne luăm liber, zise el.

— Poftim?

— După ce împușcam pe cineva. Indiferent dacă respectivul murea sau nu, întotdeauna ne obligau să ne luăm liber. Să predăm arma. Să mergem la psihiatru.

— Birocrați…

— Aveau o logică. Să împuști o persoană te afectează cumva. Să ucizi… e și mai rău. Nu conta dacă respectivul o meritase ori dacă nu avuseseși de ales. Sau poate conta, dar prea puțin. Oricum asta nu schimba cu nimic lucrurile.

— Pare că tu ai reușit să treci peste.

— Poate că da. Știi? Ții minte ce ți-am zis acolo, în stație, despre cum ucizi pe cineva? Despre faptul că nu-i faci niciun bine dacă-l lași să trăiască? Îmi pare rău.

— Crezi că te-ai înșelat?

— Nu, nu m-am înșelat. Totuși îmi pare rău.

— Bine.

— La naiba! Fii atent. E bine că te-a tulburat. E bine că vezi și iar vezi ce s-a întâmplat. Partea aia care te bântuie. Așa și trebuie să fie.

Holden tăcu o vreme. Când vorbi, glasul îi era cenușiu ca piatra.

— Am mai omorât oameni și înainte, dar erau simple puncte pe un ecran de radar. Am…

— Nu e la fel, nu?

— Nu, nu e la fel. Trece vreodată starea asta?

„Câteodată”, gândi Miller.

— Nu, răspunse el. Nu trece dacă mai ai suflet.

— Bine. Mulțumesc.

— Mai vreau să-ți spun ceva.
— Așa…
— Știu că nu e treaba mea, dar eu n-aș lăsa-o să te dea înapoi. Nu înțelegi sexul, dragostea și femeile? Asta nu înseamnă decât că ești bărbat. Dar fata asta, Naomi? Pare c-ar merita nițel mai mult efort. Înțelegi?
— Da, spuse Holden, apoi adăugă: Putem să nu mai vorbim despre asta?
— Sigur.
Nava scârțâi și gravitația se mută cu un grad spre dreapta lui Miller. Corecție de curs. Nimic interesant. Închise ochii și încercă să-și impună să adoarmă. În minte i se derulau tot felul de lucruri: Julie, dragoste, sex. Holden spusese ceva important despre război, dar el nu mai era în stare să gândească. Detectivul oftă și se întoarse pe partea cealaltă. Blocă un dren sub greutatea corpului și fu nevoit să se tragă înapoi ca să oprească alarma monitorului.
Când manșeta pentru tensiunea arterială porni din nou, Julie îl ținea în brațe, îl trăgea atât de aproape de ea, încât buzele îi atingeau urechea. Deschise ochii și mintea văzu atât fata imaginară, cât și monitoarele pe care Julie le-ar fi blocat dacă ar fi fost cu adevărat acolo.
„Și eu te iubesc și voi avea grijă de tine”, spuse Julie.
Miller zâmbi, văzând cum datele de pe monitor se modificară atunci când inima își înteți bătăile.

CAPITOLUL 33

Holden

Holden și Miller rămaseră încă cinci zile în infirmerie, în timp ce sistemul solar ardea în jurul lor. Știrile despre distrugerea stației Eros veneau cu explicații diferite – de la colaps ecologic cauzat de lipsa proviziilor asociată războiului, până la atacuri marțiene secrete și accidente provocate de experimentele secrete cu arme biologice din Centură. Analizele planetelor interioare susțineau că APE și alți teroriști de acest fel dovediseră finalmente cât de periculoși puteau fi pentru populațiile civile, care nu aveau nicio vină. Centura dădea vina pe Marte, pe echipele de întreținere de pe Eros și pe APE, pentru că nu punea capăt situației.

Apoi un grup de fregate marțiene blocară stația Pallas, o răscoală pe Ganymede se încheie cu șaisprezece morți, iar noul guvern al lui Ceres anunță sechestrarea tuturor navelor înregistrate pe Marte și andocate în stație. Pe fundalul constant al tobelor de război, amenințările și acuzațiile continuau. Pe Eros avusese loc o tragedie, se comiseseră crime, dar se terminase, în timp ce noi primejdii se iveau din toate colțurile spațiului populat de oameni.

Holden închise fluxul de știri, se foi pe pat și încercă să-l trezească pe detectiv fixându-l cu privirea. Nu avu succes. Deși fusese radiat, nu căpătase supraputeri. Miller începu să sforăie.

Pământeanul se ridică și testă gravitația. Sub 0,25 *g.* Așadar, Alex nu se grăbea. Naomi le oferea timp pentru a se vindeca înainte de a ajunge la misteriosul asteroid al Juliei.

„Rahat.”

„Naomi.”

Vizitele ei cele mai recente în infirmerie fuseseră stânjenitoare. Nu pomenise niciodată de discuția pe care o avuseseră, dar căpitanul simțea un zid între ei, care-l umplea de amărăciune. Și de fiecare dată când Naomi părăsea încăperea, Miller își lua privirea de la el și ofta, ceea ce nu făcea decât să înrăutățească situația.

Nu putea totuși s-o evite la infinit, chiar dacă se simțea ca un idiot. Își coborî picioarele peste marginea patului și le așeză pe podea. Le simțea slăbite, totuși nu ca de cauciuc. Tălpile îl dureau, dar mai puțin decât toate celelalte părți ale corpului. Se ridică ținându-se de pat și-și testă echilibrul. Se clătină, însă rămase în poziție verticală. Făcu doi pași și se asigură că putea păși în gravitația redusă. Perfuzia îl trase de braț. Acum nu-i mai făceau perfuzii decât dintr-o singură pungă, care conținea un fluid albăstrui. Habar n-avea ce era, însă bănuia că ceva important, judecând după cât de aproape de moarte spusese Naomi că fuseseră. O desprinse din cârlig și o ținu în mâna stângă. Camera mirosea a antiseptic și a fecale. Era fericit să iasă.

— Unde pleci? întrebă Miller somnoros.

— Afară.

Brusc, Holden retrăi visceral amintirea vârstei de cincisprezece ani.

— Bine, mormăi detectivul și se întoarse pe o parte.

Trapa infirmeriei era la patru metri de scara centrală și Holden parcurse distanța târșâindu-și picioarele încet și atent; papucii lui din hârtie foșneau stins pe podeaua din metal acoperită cu mochetă. Scara însă îl învinse. Deși puntea operațională se afla imediat deasupra, cei trei metri puteau la fel de bine să fie de o mie de metri. Chemă liftul și trapa din podea se deschise peste câteva secunde. Liftul apăru cu un țiuit electric. Pământeanul încercă să sară înăuntru, dar reuși doar un fel de cădere în ralanti. Se prinse cu disperare de scară și îngenunche pe podeaua liftului. Opri liftul, se ridică în picioare și-l porni iarăși, apoi urcă până la puntea următoare. Spera că arăta cât mai puțin secătuit de puteri și cât mai mult a căpitan.

— Dumnezeule, căpitane, tot ca dracu' arăți, zise Amos când liftul se opri.

Mecanicul era tolănit pe două scaune în fața consolelor de senzori și molfăia ceva ce semăna cu o fâșie de piele.

— Repeți asta întruna.

— Rămâne la fel de adevărat de fiecare dată.

— Amos, interveni Naomi, tu n-ai treabă?

Femeia stătea la una dintre consolele computerului și urmărea ceva care fulgera pe ecran. Nu își ridică ochii când Holden păși pe punte. Semn rău.

— Nu. E nava cea mai plictisitoare în care am lucrat vreodată, șefa. Nu se strică, n-are scurgeri, n-are nici măcar vreun zăngănit enervant de care să te ocupi, răspunse Amos înghițindu-și ultima bucățică de mâncare și plescăind satisfăcut.

— Când n-ai treabă, fă curățenie, replică Naomi și apăsă pe ecranul din față.

Amos se uită de la ea la Holden și înapoi.

— Ah, bine că mi-am amintit. Trebuie să mă duc în sala mașinilor să mă uit la... la chestia aia la care trebuia de mult să mă uit, zise mecanicul și sări în picioare. Mă scuzați, căpitane.

Se strecură pe lângă Holden, păși pe platforma liftului și porni spre pupa. Trapa punții se închise în urma lui.

— Salut, spuse Holden după ce mecanicul dispăru.

— Salut, zise Naomi fără să se întoarcă.

Nici asta nu era bine. Când femeia îl expediase pe Amos, Holden sperase că dorea să-i vorbească. Nu părea să fie așa. Oftă, își târșâi picioarele către fotoliul de lângă Naomi și se prăbuși în el. Picioarele îl furnicau de parcă cei douăzeci de pași amărâți ar fi fost douăzeci de kilometri.

Naomi își despletise părul, iar chipul îi era ascuns de acesta. Holden ar fi vrut să își întindă mâna și să i-l dea la o parte, dar se temea că femeia i-ar fi tras una.

— Uite ce-i, zise el, însă Naomi îl ignoră în continuare și apăsă un buton de pe consolă.

Holden amuți când chipul lui Fred apăru pe ecran.

— Asta e Fred? întrebă el, fiindcă nu-i venise altceva mai puțin idiot în minte.

— Trebuie să vezi chestia asta. Am primit-o acum două ore de la Tycho pe fascicul îngust, după ce am expediat o actualizare a situației noastre.

Naomi apăsă butonul „Play" și chipul lui Fred învie.

— Se pare că ați avut probleme mari de tot, zise el. Peste tot se discută despre distrugerea stației și despre presupusa explozie nucleară. Nimeni nu știe ce să creadă. Țineți-ne la curent. Între timp am reușit să spargem cubul de date pe care ni l-ați lăsat. Nu cred însă că va fi de mare ajutor. Nu conține decât date înregistrate de senzorii lui *Donnager,* în mare parte chestii electromagnetice. Am încercat să găsim mesaje ascunse, dar oamenii mei cei mai isteți n-au putut descoperi nimic. Vă trimit datele și vouă. Anunțați-mă dacă găsiți ceva. Tycho, terminat.

Ecranul redeveni gol.

— Cum arată datele? întrebă Holden.

— Exact cum le-a descris Fred. Sunt date provenite de la senzorii electromagnetici din *Donnager,* culese în timpul urmăririi celor șase nave și a bătăliei în sine. Am examinat datele brute, gândindu-mă că poate găsesc mesaje ascunse, dar n-am găsit absolut nimic. Am pus-o și pe *Roși* să verifice datele și scanează deja de vreo două ore în căutarea unor tipare. Are un software foarte bun pentru așa ceva, însă deocamdată – nimic.

Atinse din nou ecranul și datele brute începură să se deruleze mai repede decât le putea urmări Holden. Într-o fereastră mai mică de pe ecranul mare, software-ul *Rosinantei* de identificare a tiparelor lucra încercând să găsească o semnificație. Holden privi timp de un minut, dar nu-și putu păstra concentrarea.

— Locotenentul Kelly a murit pentru datele astea, zise el. Și-a părăsit nava, în vreme ce camarazii lui continuau să lupte. Pușcașii spațiali nu fac așa ceva decât dacă e extrem de important.

Naomi strânse din umeri și arătă resemnată spre ecran.

— Asta a fost tot ce am găsit în cub. Poate că e ceva securizat prin steganografie, dar n-am alt set de date cu care să le compar.

Holden începu să-și lovească ușor cu degetele coapsa, uitând pentru moment de durere și de alte probleme.

— Bun, să presupunem atunci că nu există nimic altceva decât datele astea. Să mai presupunem că n-ar fi nimic ascuns. Ce-ar putea însemna informațiile astea pentru Flota marțiană?

Femeia se lăsă pe spate în fotoliu și închise ochii, gândindu-se. Cu un deget își răsucea o șuviță de păr de pe tâmplă.

— O mare parte din ele sunt date electromagnetice – multe amprente EM ale motoarelor. Radiațiile emise de propulsii sunt modul cel mai eficient prin care să ții evidența altor nave. Ele îți spun unde este fiecare navă în timpul luptei. Să fie, așadar, date tactice?

— Poate… Sunt ele însă atât de importante încât să pui în joc viața unui locotenent precum Kelly?

Naomi inspiră adânc și expiră lent.

— Nu cred, răspunse ea.

— Nici eu.

Ceva îl zgândărea.

— Ce-a fost chestia aia cu Amos? o întrebă el.

— Cu Amos?

— Când am sosit cu Miller, era în pragul ecluzei, înarmat până-n dinți.

— Am avut niște probleme în drum spre navă.

— Adică? întrebă el și Naomi schiță un zâmbet.

— Niște indivizi n-au vrut să ne lase să ridicăm restricția pusă lui *Rosi.* Amos a discutat cu ei și-a rezolvat problema. Doar nu crezi c-am întârziat decolarea pentru că te-am așteptat pe *tine,* căpitane?

Simțise oare un surâs în glasul ei? O aluzie jucăușă? Un flirt? Pământeanul se străduia să nu surâdă.

— *Rosi* ce-a zis despre date când le-ai rulat? întrebă el schimbând subiectul.

— Uite, răspunse Naomi și apăsă o tastă de pe consolă.

Ecranul începu să afișeze liste lungi de date. Multe chestii din spectrul electromagnetic și din cel al luminii, ceva scurgeri din cauza avariilor…

Holden scoase un strigăt și femeia îl privi.

— Ce idiot sunt!

— Aici sunt de acord. Poți să dezvolți ideea?

Căpitanul atinse ecranul și începu să caute prin date. Indică cu degetul o listă de litere și cifre, apoi se lăsă pe spate zâmbind mulțumit.

— Asta e! zise el.

— Asta e… ce?

— Structura carcasei nu e unicul parametru utilizat pentru identificare. Este într-adevăr cel mai exact, dar în același timp necesită raza de apropiere cea mai mică și – făcu un gest de jur împrejur, indicând-o pe *Rosinanta* – este cel mai simplu de păcălit. Următoarea metodă ca acuratețe este amprenta propulsiei. E imposibil să-ți camuflezi tiparele termice și radioactive. Iar astea sunt ușor de detectat de la distanță foarte mare.

Se răsuci către ecranul de lângă fotoliu și apelă baza de date prieteni/dușmani a navei, după care o conectă la ecranul lui Naomi.

— Ăsta e mesajul, Naomi. Îi spune lui Marte cine a distrus-o pe *Donnager,* arătându-i amprenta propulsiei.

— De ce n-a zis atunci „Cutare ne-a distrus” într-un fișier text ușor de citit? întrebă ea încruntându-se sceptic.

Holden se aplecă în față, deschise gura, apoi o închise și reveni oftând la poziția inițială, sprijinit de spătar.

— Nu știu.

O trapă se deschise țiuind hidraulic. Femeia privi spre scară și spuse:

— Urcă Miller.

Holden se întoarse și-l privi pe detectiv urcând lent de pe puntea infirmeriei. Semăna cu un pui jumulit, cu pielea roz-cenușie presărată cu pori larg deschiși. Halatul din hârtie nu îi venea deloc bine cu pălăria.

— Să știi că există și un lift, spuse pământeanul.

— Regret că n-am știut, replică Miller și se târî cu un icnet pe puntea operațională. N-am ajuns încă?

— Încercăm să rezolvăm un mister, spuse Holden.

— Detest misterele, zise detectivul apoi se îndreptă către un fotoliu.

— Atunci rezolvă-l pe ăsta pentru noi. Să zicem că afli cine a omorât o persoană. Nu-l poți aresta tu însuți pe făptaș, așa că trimiți informația partenerului tău. Dar nu-i trimiți numele ucigașului, ci doar indiciile necesare pentru a-l afla singur. De ce ai proceda așa?

Miller tuși, după care își scărpină barba. Privirea îi era ațintită înainte de parcă citea ceva de pe un ecran invizibil.

— Pentru că n-am încredere în mine și vreau ca partenerul meu să ajungă la aceeași concluzie ca și mine fără să-l influențez. Îi ofer punctele și văd ce desen rezultă după ce le unește.

— Mai ales dacă o concluzie incorectă are consecințe, zise Naomi.

— Nu e recomandabil să greșești mai ales când e vorba de o acuzație de crimă, încuviință Miller. E lipsit de profesionalism.

Consola lui Holden răsună ascuțit.

— Rahat! zise el după ce privi ecranul. Acum știu de ce erau prudenți. *Rosi* crede că sunt motoare standard pentru crucișătoare ușoare produse de șantierele navale Bush.

— Crede că erau nave pământene? zise Naomi. Dar n-aveau niciun fel de însemne și… *Nenorociții* dracu’!

Era prima dată când Holden o auzea țipând și-i dădea dreptate. Dacă nave FNU secrete distruseseră *Donnager,* însemna că Pământul era în spatele tuturor acțiunilor. Poate chiar în spatele distrugerii lui *Canterbury.* Ar fi însemnat că navele de război marțiene îi ucideau pe centurieni fără absolut niciun motiv. Pe centurieni ca Naomi.

Căpitanul se aplecă în față și apelă ecranul de comunicații, apoi activă transmisiunea generală. Miller își trase brusc răsuflarea.

— Sper că butonul ăla pe care tocmai l-ai apăsat nu face ceea ce cred eu, zise detectivul.

— Am terminat misiunea lui Kelly în numele lui, răspunse Holden.

— Habar n-am cine dracu-i Kelly, dar aș vrea să-mi spui că n-ai transmis datele respective în tot sistemul solar.

— Oamenii trebuie să știe ce se întâmplă.

— Perfect adevărat, dar poate că și noi ar trebui să știm cu exactitate ce dracu' se întâmplă înainte de a le spune ceva, zise Miller și din glas îi dispăruse orice urmă de oboseală. Cât de naiv *poți să fii*?

— Poftim? zise Holden, dar centurianul îl întrerupse.

— Ai găsit o baterie marțiană, da? Imediat ai anunțat întregul sistem solar și ai declanșat cel mai mare război din istoria omenirii. Doar că e posibil ca nu marțienii să o fi lăsat acolo. Apoi niște nave misterioase o distrug pe *Donnager,* iar Marte învinuiește Centura, doar că – la naiba! – Centura nici măcar nu știa că e *capabilă* să distrugă un crucișător marțian.

Holden deschise gura să spună ceva, însă Miller înhăță o pastilă de cafea lăsată de mecanic pe consolă și-o aruncă spre capul căpitanului.

— Lasă-mă să termin! Și-acum găsești niște date care au legătură cu Pământul. Primul lucru pe care-l faci: le dai drumul în univers, astfel ca Marte *și* Centura să târască Pământul în chestia asta, amplificând un război care era oricum la cote alarmante. Observi că e aceeași tactică?

— Da, spuse Naomi.

— Ce crezi c-o să se-ntâmple? întrebă Miller. Așa lucrează indivizii ăștia! Au făcut să pară că marțienii au distrus *Canterbury*. N-a fost așa. Au făcut să pară că Centura a distrus *Donnager.* N-a fost așa. Acum pare că în spatele ororilor este

Pământul. E același tipar. Probabil că nu e Pământul! Niciodată, *niciodată* nu lansezi genul ăsta de acuzații până nu știi adevărul. Te uiți. Asculți. Îți ții gura, pentru Dumnezeu, iar când știi sigur, abia *atunci* îți faci cunoscute concluziile.

Detectivul se lăsă pe spate. Era în mod clar epuizat. Transpira. Puntea se cufundă în tăcere.

— Ai terminat? întrebă Holden.

Miller dădu din cap, răsuflând greu.

— Cred că m-am cam ambalat.

— N-am acuzat pe nimeni c-ar fi făcut ceva, zise Holden. Nu trag concluzii. Nu fac decât să dau publicității datele. Acum nu mai este secret. Ceva se întâmplă pe Eros, iar cei implicați nu vor să fie deranjați. Iar Marte și Centura, care ar putea să intervină, sunt ocupate cu alte lucruri, cum ar fi să tragă una în cealaltă.

— Iar tu tocmai ai târât Pământul în toată chestia asta, îi reaminti Miller.

— Poate că așa e, însă criminalii au folosit *totuși* nave construite, cel puțin parțial, în șantierele navale orbitale ale Pământului. Poate că cineva va investiga. Și *asta* este și ideea. Dacă se cunosc toate datele, atunci nimic nu mai poate fi ținut secret.

— Mda, bine, zise Miller.

Însă căpitanul îl ignoră și continuă:

— Până la urmă cineva o să-și dea seama care e toată schema. Ca să funcționeze, chestiile de genul ăsta necesită multă discreție, așa că dacă facem publice datele secrete, într-un final o să le dăm lovitura de grație. Este unicul fel în care putem pune capăt definitiv acestei situații.

Detectivul oftă, încuviință ca pentru sine, își scoase pălăria și se scărpină în cap.

— Eu mă pregăteam să-i arunc prin ecluză, zise el.

•

BA834024112 nu era cine știe ce asteroid. Avea diametrul de numai treizeci de metri și fusese prospectat cu mult timp în urmă, dar nu se găsiseră minerale utile sau prețioase. Figura în registrul corpurilor cerești doar pentru ca navele să știe că e acolo și să nu-l lovească. Când plecase cu naveta spre Eros, Julie îl lăsase ancorat de ceva care valora miliarde.

Privită de aproape, nava care o distrusese pe *Scopuli* și-i capturase echipajul semăna cu un rechin. Era lungă, subțire și complet neagră, aproape imposibil de distins cu ochiul liber în întunericul spațiului cosmic. Curbele ei, care deviau undele radar, îi confereau un aspect aerodinamic, inexistent de obicei la navele cosmice. Imaginea ei îi dădu fiori lui Holden, totuși căpitanul nu putea nega că nava era frumoasă.

— Măiculiță! mormăi Amos, care se afla în cabina de pilotaj a *Rosinantei* alături de restul echipajului, pentru a privi nava distrugătoare.

— *Rosi* nici măcar n-o vede, căpitane, zise pilotul. O împroșc cu ladarul și nu distingem decât o pată puțintel mai roșiatică pe asteroid.

— Așa cum a văzut Becca înainte de distrugerea lui *Cant,* își reaminti Naomi.

— Îi lipsește naveta de salvare, așa că bănuiesc că asta e nava stealth pe care o căutăm și pe care cineva a andocat-o de un bolovan, zise Alex. Asta dacă nu cumva sunt mai multe.

Holden lovi de câteva ori cu degetele în spătarul scaunului lui Alex, atunci când pluti pe deasupra acestuia.

— Este probabil plină de zombi și de mâzgă, zise el.

— Vrei să mergem să vedem? întrebă Miller.

— Bineînțeles.

CAPITOLUL 34

Miller

Costumul spațial era mai bun decât cele cu care se obișnuise detectivul. În anii petrecuți pe Ceres părăsise doar de câteva ori asteroidul, iar echipamentul Star Helix era deja învechit: articulații groase, gofrate, unitate de oxigen amovibilă și mănuși în care mâinile erau cu treizeci de grade mai reci decât restul corpului. Costumele militare ale *Rosinantei* erau moderne, nefiind mai voluminoase decât echipamentele anti-revolte standard, cu sistem integrat de susținere biotică, care menținea probabil degetele calde și după ce erai împușcat în braț. Miller pluti ținându-se cu o mână de un inel de susținere din ecluză și-și flexă degetele uitându-se la aspectul de piele de rechin din zona articulațiilor încheieturilor.

Nu i se părea suficient.

— Gata, Alex, spuse Holden. Am ajuns. Pune-o pe *Rosi* să ciocănească în numele nostru.

Se auzi o huruitură puternică și nava se zgudui. Naomi se rezemă cu un braț de peretele curb al ecluzei pentru a-și menține echilibrul. Amos se aplecă în față cu aceeași intenție, fără să lase din mâini arma automată fără recul. Când își îndoi gâtul, Miller auzi prin radio cum îi trosnesc vertebrele. Era de altfel unicul fel în care l-ar fi putut auzi; se aflau deja în vid.

— Gata, căpitane! anunță pilotul. Am realizat etanșarea. Sistemul standard de securitate nu funcționează, așa că lasă-mă o secundă… să…

— Ai probleme? întrebă Holden.

— Gata, am reușit. Avem conexiune.

După câteva zeci de secunde, Alex adăugă:

— Mda, se pare că în interior nu există atmosferă respirabilă.

— Sunt alte gaze?

— Nu. Vid, pur și simplu. Ambele trape ale ecluzei navei sunt deschise.

— Bine, prieteni, atenție la rezerva de aer, spuse Holden. Să-i dăm drumul!

Miller inspiră adânc. Trapa externă a ecluzei își schimbă culoarea din roșu-pal în verde-pal. Holden o deschise și Amos se lansă urmat imediat de căpitan. Miller dădu din cap spre Naomi. „Mai întâi doamnele.”

Tubul conector era blindat și putea devia laserele inamice sau încetini gloanțele. Amos ateriză pe cealaltă navă în clipa în care trapa *Rosinantei* se închise în urma lor. Detectivul simți pentru un moment că îl ia amețeala, având impresia că nava din fața lor, în loc să se deplaseze înainte, se dusese în jos, iar ei căzuseră pur și simplu în gol.

— Te simți bine? îl întrebă Naomi.

Miller dădu din cap că da. Mecanicul trecu prin trapa celeilalte nave. Îl urmară unul câte unul.

Nava era moartă. Proiectoarele costumelor lor alunecară peste liniile fine, aproape aerodinamice ale batardourilor, ale pereților capitonați și ale dulăpioarelor cenușii pentru costume. Unul dintre chesoane era deformat, de parcă cineva sau ceva se luptase să iasă din el. Amos își reduse viteza de înaintare. În condiții normale, vidul cosmic le oferea cel puțin siguranța că nimic nu se putea năpusti asupra lor. În clipa de față însă, gândi Miller, șansele erau egale.

— Totul este scos din funcțiune, spuse Holden.

— Poate că în sala mașinilor există unități de avarie, zise Amos.

— E tocmai în partea din spate a navei.

— Cam așa.

— Să fim prudenți.

— Eu urc pe puntea operațională, anunță Naomi. Dacă există ceva care merge pe baterii, pot…

— Nu pleci nicăieri, zise Holden. Nu ne despărțim unii de ceilalți până nu știm cu ce avem de-a face.

Amos avansă și dispăru în întuneric. Holden se propulsă după el. Miller îi urmă. Din limbajul trupului femeii, nu-și putea da seama dacă era iritată sau ușurată.

Sala de mese era goală, dar pe alocuri se zăreau semne de luptă. Un scaun cu un picior îndoit. O zgârietură lungă și neregulată pe un perete, provocată de ceva ascuțit. Două găuri de gloanțe sus pe un batardou, probabil împușcături ratate. Miller întinse o mână, se prinse de o masă și se roti lent.

— Miller! strigă Holden. Nu vii?

— Ia uite-aici, spuse detectivul.

Pata întunecată avea culoarea chihlimbarului, părea solzoasă, iar în raza lanternei lui Miller sclipea ca sticla. Holden se apropie.

— Vomă de la zombi? întrebă el.

— Așa cred.

— Pare-se atunci că suntem în nava cea bună. Dacă putem numi așa ceva „bun”.

Cabinele echipajului erau tăcute și pustii. Trecură pe rând prin toate, însă nu existau obiecte personale – nici terminale, nici fotografii, nici indicii despre numele bărbaților și femeilor care locuiseră, respiraseră și probabil muriseră acolo. Cabina căpitanului nu se deosebea de celelalte cușete decât prin faptul că era mai mare și avea un seif.

Urma după aceea un compartiment central masiv, de înălțimea și lățimea *Rosinantei,* în întunericul căruia se distingeau doisprezece cilindri uriași acoperiți de schele și pasarele înguste. Detectivul văzu cum expresia lui Naomi se schimbă.

— Ce sunt astea? o întrebă el.

— Tuburi pentru torpile.

— Pentru *torpile*? repetă Miller. Sfinte Sisoe, da’ câte sunt acolo? Un milion?

— Douăsprezece, zise ea. Doar douăsprezece.

— Distrugătoare de nave de război, explică Amos. Sunt concepute să distrugă din prima lovitură aproape orice țintă.

— Ceva precum *Donnager*? zise Miller.

Holden se întoarse spre el cu chipul luminat de ledurile ecranului din cască.

— Sau *Canterbury,* rosti el.

Toți patru trecură în tăcere printre tuburile mari și negre.

Semnele de violență erau mai pronunțate în compartimentul electromecanic. Pe podea și pe pereți erau urme de sânge și dâre late din rășina aurie cu aspect sticlos care fusese cândva vomă. O uniformă zăcea mototolită. Fusese împachetată și îmbibată de un lichid înainte ca gerul spațiului cosmic s-o înghețe. Deprinderile formate în anii în care fusese polițist îl ajutară pe Miller să pună cap la cap fiecare detaliu: zgârieturile de pe podea și de pe ușile lifturilor, sângele și voma împroșcate

peste tot, urmele de tălpi. Toate îl ajutau să construiască povestea.

— Sunt în sala mașinilor, zise Miller.

— Cine? întrebă Holden încruntându-se.

— Echipajul. Cei care se aflau în navă. Toți, mai puțin ea, zise Miller și arătă spre urma unei jumătăți de talpă îndreptată spre lift. Urmele bocancilor ei sunt peste tot. Iar acolo, când a călcat în sânge, acesta era deja închegat. S-a desprins în cojițe, nu s-a întins.

— De unde știi c-a fost o „ea”? întrebă Holden.

— Pentru că a fost Julie, răspunse detectivul.

— În sfârșit, interveni Amos, oricine ar fi acolo, au stat în vid multă vreme. Vreți să mergem să vedem?

Nimeni nu spuse „da”, însă toți plutiră înainte. Trapa era căscată. Dacă bezna de dincolo de ea părea mai compactă, mai amenințătoare, mai *personală* decât în restul navei moarte, atunci de vină era numai imaginația lui Miller. Bărbatul șovăi și încercă să o cheme în imaginație pe Julie, dar ea nu vru să apară.

În sala mașinilor, parcă înotau printr-o peșteră submarină. Detectivul vedea luminile lanternelor celorlalți jucând peste pereți și panouri, căutând console care încă funcționau sau care ar fi putut fi readuse la viață. El își îndreptă lanterna spre centrul punții, dar întunericul înghiți lumina.

— Avem acumulatori, căpitane, spuse Amos. Și... se pare că reactorul a fost închis. Intenționat.

— Crezi că l-ai putea reporni?

— Mai întâi aș vrea să rulez niște diagnoze. Poate că au avut motive să-l închidă și nu vreau să le descopăr pe pielea mea.

— Ai dreptate.

— Aș putea totuși să fac niștee... niște... *hai,* la naiba!

Pe punte se aprinseră lumini alb-albastre. Strălucirea lor neașteptată îl orbi pe Miller pentru o clipă. Îi reveni vederea, însă starea lui de confuzie spori. Naomi icni și Holden scoase un sunet de dezgust. Ceva din Miller voia să urle, dar detectivul se stăpâni. Nu era decât scena unei crime. Nu erau decât corpuri.

Însă nu erau simple corpuri.

Reactorul se ridica în fața lui tăcut și mort. Era acoperit de un strat de carne umană. Putea distinge brațe, mâini cu degetele atât de rășchirate, încât vederea lor te înfiora. Șarpele lung al

unei coloane vertebrale se curba, cu coastele întinse către exterior aidoma picioarelor unei insecte malefice. Miller încerca să înțeleagă ceea ce avea în fața ochilor. Mai văzuse oameni eviscerați. Știa că ghemul lung și gros din stânga erau niște intestine. Putea vedea locul în care intestinul subțire se unea cu cel gros. Forma familiară a unei țeste îi sărea în ochi.

Pe de altă parte însă, în anatomia aceea a morții existau și alte lucruri: spirale de nautilus, mănunchiuri late de filamente negre și moi, o suprafață alburie care ar fi putut fi piele, crestată în fante similare branhiilor, o excrescență care semăna atât cu o insectă, cât și cu un fetus, dar care nu era niciuna, nici alta. Carnea moartă și înghețată învelea reactorul precum coaja unei portocale. Echipajul navei stealth. Poate și echipajul lui *Scopuli.*

Toți, mai puțin Julie.

— Mda, zise în cele din urmă Amos. S-ar putea să dureze nițel mai mult decât am crezut, căpitane.

— E-n regulă, răspunse Holden, iar glasul îi răsună stupefiat în difuzoarele radio. Nu e nevoie, dacă nu vrei.

— N-ar fi mare șmecherie. Atâta timp cât nimic din rahatul *ăsta* n-a afectat ecranarea, reactorul ar trebui să repornească fără probleme.

— Nu te deranjează să te bagi prin… chestia aia?

— Să fiu sincer, căpitane, încerc să nu mă gândesc la ea. Lasă-mă douăzeci de minute și-o să-ți zic dacă avem energie sau dacă trebuie să tragem un cablu de la *Roși.*

— Bine, zise Holden.

Căpitanul adăugă cu glas mai ferm:

— Dar să nu atingi nimic.

— Nici nu intenționam.

Plutiră înapoi prin trapă. Holden, Naomi și Miller erau ultimii din șir.

— Același…, zise femeia, apoi o înecă tusea. Același lucru se întâmplă și pe Eros?

— Probabil, răspunse Miller.

— Amos, ai suficientă energie în acumulatoare ca să activezi și computerele? întrebă Holden.

Urmară câteva momente de tăcere. Miller inspiră adânc și izul de plastic și ozon din sistemul de aer al costumului îi umplu nările.

— Așa cred, răspunse mecanicul nesigur. Dar dac-am putea porni mai întâi reactorul…

— Vreau computerele.

— Tu ești șeful, căpitane. În cinci minute le activez.

Plutiră în tăcere în sus, înapoi spre ecluză, apoi pe lângă ea, spre puntea operațională. Miller rămase tot timpul în spate, privind felul în care Holden se apropia și se îndepărta de Naomi.

Protector și timid în același timp, își spuse detectivul. O combinație proastă.

Julie aștepta în ecluză. Nu de la bun început, bineînțeles. Miller lunecă înapoi în spațiu, analizând tot ce văzuse, ca și cum ar fi fost un alt caz. Un caz normal. Privirea i se opri pe chesonul spart. Înăuntru nu se afla niciun costum spațial. Pentru o clipă mintea îi reveni pe Eros, în apartamentul în care murise Julie și unde văzuse un costum spațial. Apoi Julie își făcu loc în imaginația detectivului, ieșind din cheson.

„Ce făceai acolo?”, o întrebă el.

— N-au celule de detenție, zise bărbatul.

— Poftim? spuse Holden.

— Tocmai am observat că nava nu are celule de detenție. N-a fost concepută pentru transportul deținuților.

Holden mormăi încet, aprobator.

— Sunt tare nedumerită în legătură cu ce aveau de gând să facă cu echipajul lui *Scopuli,* zise Naomi.

Tonul glasului sugera că nu era defel nedumerită.

— Nu cred c-aveau vreun plan, spuse detectivul fără grabă. Toată chestia asta… cred că improvizau.

— „Improvizau”? repetă Naomi.

— În navă era ceva contagios, dar nu exista un sistem de protecție care să țină situația sub control. Au luat prizonieri, dar nu aveau celule în care să-i închidă. Este clar că luau decizii din mers.

— Sau au fost nevoiți să se grăbească, sugeră Holden. S-a întâmplat ceva care i-a făcut să se grăbească. Pe de altă parte, cele petrecute pe Eros au necesitat câteva luni pentru a fi puse la punct. Poate chiar ani. De aceea, e posibil ca ceva să se fi întâmplat în ultimul minut…

— Ar fi interesant de știut ce anume, zise Miller.

Comparativ cu restul navei, puntea operațională arăta pașnic. Normal. Computerele își încheiaseră diagnozele și ecranele

străluceau netulburate. Naomi se apropie de unul dintre ele, ținându-se cu o mână de spătarul unui scaun, astfel încât să nu fie împinsă înapoi atunci când va atinge cu degetele ecranul.

— O să fac tot ce pot, spuse ea. Voi puteți inspecta puntea de comandă.

Urmă o pauză lungă.

— N-o să pățesc nimic, continuă Naomi.

— Bine. Știu c-o să… Eu… Hai, Miller!

Miller îl lăsă pe căpitan să plutească primul pe puntea de comandă. Ecranele rulau diagnoze atât de obișnuite, încât până și detectivul le recunoștea. Puntea de comandă era mai largă decât și-o imaginase, cu cinci console cu fotolii de accelerație modelate după corpurile altor ocupanți. Holden se așeză într-un fotoliu și se prinse cu centurile. Miller se roti fără grabă și privi puntea. Nimic nu părea nelalocul lui aici – nu vedea sânge, scaune rupte sau capi- tonaje smulse. Lupta se dăduse jos, lângă reactor. Nu era deocamdată sigur ce însemna asta. Se așeză la consola care, în cazul unei configurații standard, ar fi trebuit să fie consola de protecție și deschise un canal privat spre Holden.

— Cauți ceva anume?

— Informări. Treceri în revistă, răspunse concis pământeanul. Orice poate fi util. Tu?

— Să văd dacă pot intra în monitoarele interne.

— Ce speri să găsești?

— Ceea ce a găsit Julie.

Potrivit protocoalelor securității, oricine stătea la consola aceea avea acces la informațiile de bază. Avu nevoie totuși de o jumătate de oră pentru a analiza structura de comandă și a interoga interfața. După aceea, fu ușor. Găsi datele din ziua dispariției lui *Scopuli* după marcajul temporal din jurnal. Videocamera de securitate din compartimentul ecluzei arăta cum echipajul – format în mare parte din centurieni – era adus înăuntru. Cei care îi capturaseră purtau costume blindate, cu vizoarele coborâte. Miller se întreba dacă erau îmbrăcați astfel pentru a nu-și trăda identitatea. Așa ceva ar fi putut sugera că plănuiseră să nu omoare echipajul. Sau poate că pur și simplu se temeau de o rezistență de ultim moment. Cei de pe *Scopuli* nu purtau costume spațiale sau costume blindate. Doi dintre ei nu purtau nici măcar uniforme.

Însă Julie purta.

Era straniu să o privească mișcându-se. Cu o senzație de dislocare, Miller își dădu seama că de fapt n-o văzuse niciodată mișcându-se. Toate imaginile pe care le avusese în dosarul de pe Ceres fuseseră statice. Acum Julie plutea aici, alături de cei pe care-i alesese drept compatrioți, cu părul strâns la spate, cu fălcile încleștate. Înconjurată de echipajul ei și de cei în costume blindate, părea foarte mititică. Micuța fată bogată care întorsese spatele banilor și statutului ei pentru a se alătura nefericitei Centuri. Fata care preferase să-i spună mamei ei s-o vândă pe *Armaiar* – nava pe care o iubea – decât să cedeze șantajului emoțional, în mișcare, părea ușor diferită de versiunea imaginară pe care și-o clădise detectivul – felul în care își trăgea umerii în spate, obiceiul de a-și îndrepta degetele de la picioare spre podea chiar și în imponderabilitate –, dar imaginea fundamentală era aceeași. Miller simțea că aceste noi detalii completau spațiile goale din portretul pe care i-l făcuse Juliei. Nu trebuia să și-o reimagineze.

Paznicii spuseră ceva – fluxul audio al securității se derulase în vid – și echipajul de pe *Scopuli* păru îngrozit. Apoi, șovăitor, căpitanul începu să-și scoată uniforma. Îi dezbrăcau pe prizonieri. Miller clătină din cap.

— Prost plan.

— Poftim? întrebă Holden.

— Nimic. Scuze.

Julie nu se clintea. Un paznic înaintă spre ea împingându-se cu picioarele de un perete. Julie – fata care supraviețuise unui viol sau unui lucru la fel de rău și care apoi practicase jiu-jitsu pentru a se putea apăra singură. Poate că o crezuseră pur și simplu pudică. Poate că se temuseră că ascundea o armă sub haine. În tot cazul, încercaseră s-o forțeze. Un paznic o împinse, iar ea îl prinse de braț ca și cum întreaga viață i-ar fi depins de acel gest. Miller făcu o grimasă când văzu cum cotul bărbatului se îndoaie într-o poziție nefirească, dar în același timp zâmbi.

„Așa te vreau”, își spuse el. „Învață-i minte.”

Și asta făcea. Pentru aproape patruzeci de secunde, compartimentul ecluzei se transformă într-un câmp de luptă. Până și unii dintre membrii echipajului care se supuseseră fără să cârtească încercau acum să i se alăture. Apoi Julie nu-l văzu pe bărbatul lat în umeri care se năpusti asupra ei din spate.

Miller avu impresia că simte pe propria lui piele lovitura mănușii în tâmpla fetei. Julie nu-și pierdu cunoștința, dar lovitura o ameți. Indivizii înarmați o dezbrăcară cu eficiență indiferentă, iar după ce văzură că nu ascundea arme sau dispozitive de comunicații, îi dădură un combinezon de navă și o îmbrânciră într-un cheson. Pe ceilalți îi duseră în navă. Miller sincroniză marcajele temporale și comută fluxurile.

Prizonierii fură duși în sala de mese și legați de mobilier. Un paznic le vorbi aproape un minut, dar, pentru că acesta avea vizorul coborât, Miller nu putea vedea decât reacțiile echipajului – ochi mari de neîncredere, confuzie, scandalizare și spaimă. Paznicul putea să le fi spus orice.

Începu să deruleze pe repede-înainte. Câteva ore, apoi alte câteva. Nava începuse să accelereze, lucru evident din faptul că prizonierii nu mai pluteau pe lângă mese, ci erau așezați. Detectivul comută pe alte părți din navă. Chesonul Juliei continua să fie încuiat. Dacă n-ar fi știut cum sfârșise, ar fi putut presupune că murise.

Derulă mai departe.

După o sută treizeci și două de ore, echipajul lui *Scopuli* căpătă curaj. Miller o citi în mișcarea trupurilor lor, chiar înainte să fi început măcelul. Mai văzuse revolte ale deținuților închiși, iar oamenii aceia aveau aceeași privire întunecată, dar surescitată. Imaginile arătau peretele în care văzuse găurile de gloanțe. Încă nu existau. Aveau să apară. Un bărbat intră în cadrul videocamerei purtând o tavă cu alimente.

„Acum începe”, gândi Miller.

Lupta fu scurtă și violentă. Prizonierii nu avură nicio șansă. Detectivul privi cum unul dintre ei – un bărbat cu părul nisipiu – fu târât la ecluză și azvârlit în spațiu. Ceilalți fură legați zdravăn. Unii plânseră. Alții urlară. Miller derulă mai departe.

Pe aici pe undeva trebuia să fie momentul în care se declanșase totul, însă fie se petrecuse în vreo cabină nemonitorizată, fie era acolo de la bun început. După aproape o sută șaizeci de ore de la închiderea Juliei în cheson, un bărbat în salopetă albă, cu ochi sticloși și clătinându-se pe picioare, ieși din zona cabinelor echipajului și vomită pe un paznic.

— Futu-i! urlă Amos.

Miller sări din scaun înainte de a ști ce se întâmplase. Holden se ridică și el.

— Amos! zise căpitanul. S-a-ntâmplat ceva? Vorbește!

— Stai puțin, răspunse mecanicul. Gata, e în regulă, căpitane. Idioții ăștia rupseseră o bucată din izolația reactorului. L-am pornit, dar am absorbit mai mulți razi decât ar fi trebuit.

— Întoarce-te imediat în *Rosi,* spuse Holden.

Miller se sprijini de un perete și se împinse înapoi către consolele de control și comandă.

— Fără supărare, căpitane, dar încă nu urinez sânge, zise Amos. Am fost doar luat prin surprindere. Dacă m-apucă mâncărimile, mă-ntorc imediat, dar pot să pompez niște atmosferă, dacă mă mai lași câteva minute în atelier.

Miller se uită la chipul lui Holden, care șovăia. Ar fi putut să-i ordone să se întoarcă în nava lor sau ar fi putut să nu insiste.

— Bine, zise pământeanul în cele din urmă. Dar dacă simți că amețești sau altceva – *orice* altceva –, te duci imediat la infirmerie.

— Da, căpitane.

— Alex, fii atent la fluxul biomedical al lui Amos și anunță-ne imediat dacă ți se pare că sunt probleme, spuse Holden pe canalul general.

— Am înțeles, căpitane, se auzi glasul leneș și tărăgănat al pilotului.

— Ai găsit ceva? i se adresă Holden lui Miller pe canalul lor privat.

— Nimic neașteptat. Tu?

— Cred că da. Vino să vezi.

Detectivul se împinse spre ecranul în fața căruia lucrase căpitanul. Holden reveni la consolă și începu să deruleze date.

— Mă gândeam că cineva trebuie să fi rămas ultimul, spuse el. Cineva care era cel mai puțin bolnav când lucrurile au scăpat cu totul de sub control. Așa că am parcurs înregistrările ca să văd ce activitate se derula înainte ca sistemul să moară.

— Și?

— Cu două zile înainte de închiderea sistemului au avut loc o mulțime de activități, apoi pauză timp de alte două zile. Iar după aceea apare doar un mic semnal de activitate. Multe accesări de fișiere și diagnoze de sistem. După care cineva a spart codurile prioritare ca să evacueze atmosfera în spațiu.

— Înseamnă c-a fost Julie.

— Așa mă gândisem și eu, însă unul dintre fluxurile pe care le-a accesat a fost… Ce dracu’, unde-i? Era chiar… Aha! Aici. Uită-te.

Ecranul pâlpâi, comenzile trecură pe standby și apăru o emblemă cu verde și auriu. Era logoul corporativ al lui Protogen, cu un slogan pe care Miller nu-l mai văzuse până atunci. „Cei dintâi. Cei mai rapizi. Cei mai departe.”

— Care e marcajul temporal al fișierului? întrebă el.

— Originalul a fost creat acum vreo doi ani. Copia asta a fost scrisă acum opt luni.

Emblema dispăru, fiind înlocuită de imaginea unui bărbat cu trăsături plăcute, așezat la birou. Avea păr negru, cu numai câteva firișoare sure la tâmple, și buze ce păreau obișnuite să zâmbească. Încuviință către obiectivul videocamerei. Zâmbetul nu i se reflecta însă în ochi, care erau la fel de goi ca ai unui rechin.

„Sociopat[8]”, gândi Miller.

Buzele bărbatului începură să se miște fără sunet.

— Rahat! exclamă Holden și apăsă pe un comutator pentru ca semnalul audio să fie transmis în costumele lor.

Derulă înregistrarea de la început și o reporni.

— Domnule Dresden, spuse bărbatul, vreau să vă mulțumesc dumneavoastră și membrilor consiliului de administrație pentru timpul pe care vi l-ați dedicat examinării acestei informații. Sprijinul dumneavoastră, și nu mă refer strict la partea financiară, a fost absolut esențial pentru descoperirile incredibile ale acestui proiect. Deși echipa mea a fost fără doar și poate vârful de lance, realizările noastre au fost posibile grație contribuției neobosite a lui Protogen la progresul științific. Domnilor, voi fi sincer. Protomolecula Phoebe a depășit toate așteptările noastre. Consider că reprezintă un salt tehnologic care va schimba realmente toate regulile anterioare. Știu foarte bine că genul acesta de prezentări corporative cad adesea victimă exagerării și vă rog să înțelegeți că m-am gândit la asta și mi-am ales cu atenție cuvintele: Protogen poate deveni cea mai importantă și mai puternică entitate din istoria speciei umane. Va necesita însă inițiativă, ambiție și acțiuni îndrăznețe.

---

[8] Persoană care suferă de sociopatie, una dintre cele mai dificil de tratat tulburări de comportament, caracterizată prin respingerea normelor sociale, impulsivitate, agresivitate, iresponsabilitate, lipsa remușcării și a empatiei. (n.r.).

— Vorbește despre crimă, spuse Miller.

— Ai văzut deja mesajul ăsta?

Detectivul clătină din cap. Fluxul se schimbă. Bărbatul fu înlocuit de o animație. Reprezentarea grafică a sistemului solar. Orbite marcate prin linii groase și colorate arătau planul eclipticii. Videocamera virtuală se ridică de la planetele interioare, unde se aflau probabil domnul Dresden și membrii consiliului de administrație, și porni spre gigantele gazoase.

— Pentru acei membri ai consiliului de administrație care nu sunt familiarizați cu proiectul, acum opt ani a avut loc prima asolizare pe Phoebe a unei nave pilotate de oameni, zise sociopatul.

Animația transfocă spre Saturn, iar inelele și planeta rămaseră în urmă într-un triumf al designului grafic asupra acurateței.

— Întrucât Phoebe era un satelit mic din gheață, s-a presupus că în cele din urmă va fi exploatat pentru apă, așa cum se întâmplă cu inelele în sine. Guvernul marțian a ordonat o cercetare științifică, mânat mai degrabă de dorința de a parcurge întregul proces birocratic decât de anticiparea unui câștig economic. Au fost prelevate eșantioane din sol, iar când anomaliile silicaților au stârnit îngrijorare, a fost abordată Protogen pentru a co-sponsoriza o cercetare pe termen lung.

Imaginea satelitului Phoebe umplu ecranul, rotindu-se lent și arătându-și toate formele aidoma unei prostituate într-un bordel ieftin. Era un bolovan presărat cu cratere, cu nimic deosebit de miile de asteroizi și planetoizi văzuți de Miller.

— Ținând seama de orbita extra-ecliptică a lui Phoebe, continuă bărbatul, s-a emis ipoteza că era un corp originar în Centura Kuiper, care fusese capturat de Saturn când trecuse prin sistemul solar. Existența în interiorul gheții a unor structuri complexe din siliciu, alături de structuri rezistente la impact întrevăzute în interiorul corpului în sine, ne-au silit să revizuim ipoteza respectivă. Utilizând analize realizate de Protogen și care n-au fost deocamdată dezvăluite echipei marțiene, am ajuns la concluzia certă că ceea ce vedeți acum nu este un planetoid format în mod natural, ci o armă. Mai precis, o armă concepută pentru a-și purta încărcătura prin adâncurile spațiului interplanetar și pentru a o aduce pe Pământ acum două miliarde

trei sute de milioane de ani, când viața însăși se afla în etapele cele mai timpurii. Iar încărcătura ei, domnilor, este aceasta!

Ecranul afișă o imagine grafică pe care Miller n-o putu înțelege. Semăna cu descrierea medicală a unui virus, dar avea structuri largi, în buclă, frumoase și în același timp ireale.

— Protomolecula ne-a atras în primul rând interesul pentru capacitatea ei de a-și menține structura primară într-un spectru larg de condiții, prin schimbări secundare și terțiare. A demonstrat de asemenea o afinitate pentru structurile pe bază de carbon și siliciu. Activitatea ei sugera că nu era un organism viu în sine, ci doar un set de instrucțiuni autonome, concepute pentru a se adapta și a ghida alte sisteme duplicate. Experimentele pe animale sugerează că efectele ei nu se limitează la simple duplicări, ci că, de fapt, protomolecula se dezvoltă.

— Experimente pe animale, repetă Miller. Ce-au făcut – au aruncat-o pe pisici?

— Concluzia inițială este că există o biosferă mai mare, din care sistemul nostru solar nu reprezintă decât o parte, și că protomolecula este un produs artificial al mediului respectiv, explică bărbatul din înregistrare. Cred că veți fi de acord cu mine că doar această descoperire în sine ar revoluționa felul în care înțelegem universul. Vreau să vă asigur însă că nu este decât un detaliu neînsemnat. Dacă accidentele mecanicii orbitale n-ar fi dus la capturarea lui Phoebe, viața așa cum o cunoaștem noi n-ar fi existat. Ar fi existat însă altceva. Primele forme de viață celulară de pe Pământ ar fi fost reprogramate potrivit unor instrucțiuni conținute în protomoleculă.

Imaginea bărbatului reapăru pe ecran. Pentru prima oară, acesta surâdea și riduri fine, burlești i se iviră în jurul ochilor. Miller simțea cum în măruntaie îi creștea o ură viscerală și se cunoștea suficient de bine pentru a ști ce era. Frică.

— Protogen poate deveni unicul deținător nu numai a primei tehnologii de origine autentic extraterestră, ci și a unui mecanism prefabricat pentru manipularea sistemelor vii, ca și a primelor indicii asupra biosferei mai mari – o voi numi *galactică.* Ghidate de mințile umane, aplicațiile ce pot rezulta de aici sunt nelimitate. Consider că oportunitatea care ne este oferită acum nu numai nouă, ci și vieții în sine, este mai profundă și mai revoluționară decât orice s-a întâmplat vreodată. În plus,

controlul acestei tehnologii va reprezenta de azi înainte baza întregii noastre puteri politice și economice. Insist să analizați detaliile tehnice din documentul atașat. O acțiune rapidă pentru înțelegerea programării, a mecanismului și a scopului protomoleculei, ca și a aplicării ei directe pe oameni, va face diferența dintre un viitor condus de Protogen și a rămâne în urmă. Susțin și insist pentru o acțiune imediată și decisivă în vederea preluării controlului exclusiv al protomoleculei și a testării acesteia la scară largă. Vă mulțumesc pentru timpul și atenția acordate.

Sociopatul zâmbi din nou, iar pe ecran reapăru logoul corporației. „Cei dintâi. Cei mai rapizi. Cei mai departe." Miller simțea cum inima îi sparge pieptul.

— Bun, zise el. În regulă. Lua-m-ar dracu'!

— Protogen, protomoleculă, zise Holden. Habar n-aveau ce face chestia asta, dar și-au trântit eticheta pe ea, de parcă ei ar fi creat-o. Au găsit o armă galactică și singurul lucru la care s-au gândit a fost s-o transforme într-un *brand.*

— Avem destule motive să credem că băieții ăștia chiar sunt încântați de ce-au făcut.

— Eu nu sunt nici pe departe savant, dar mi se pare o idee foarte neinspirată să arunci un *supervirus extraterestru* într-o stație spațială.

— Au trecut doi ani, reflectă Miller. În tot acest timp au făcut teste. Au... habar n-am ce dracu-au făcut. Însă într-un final au decis să testeze virusul pe Eros. Și știm cu toții ce s-a întâmplat acolo. Cealaltă tabără e de vină. N-au existat nave de cercetare și salvare fiindcă toate se luptau între ele sau păzeau câte ceva. Războiul e doar un mod de a distrage atenția.

— Și Protogen... ce crezi că face?

— Păi aș zice că vor să verifice cum se comportă animăluțul lor când îl scot la plimbare.

Rămaseră tăcuți multă vreme, după care Holden spuse:

— Avem, așadar, de-a face deci cu o companie care pare să n-aibă conștiință instituțională și care deține suficiente contracte guvernamentale de cercetare pentru a fi aproape o filială a armatei, dar cu conducere privată. Cât de departe ar fi în stare să meargă pentru Sfântul Graal?

— Cei dintâi, cei mai rapizi, cei mai departe, replică Miller.

— Mda.

— Băieți, ar trebui să coborâți aici, se auzi glasul lui Naomi. Cred c-am găsit ceva.

CAPITOLUL 35

Holden

— Am găsit jurnalele de comunicații, spuse femeia când Holden și Miller apărură plutind pe punte.

Holden își lăsă o mână pe umărul ei, apoi o retrase și se detestă pentru că făcuse asta. Cu o săptămână în urmă, Naomi n-ar fi fost deranjată de un gest simplu de afecțiune ca acela, iar el nu s-ar fi temut de reacția femeii. Regreta zidul care apăruse între ei, dar nu mai mult decât ar fi regretat dacă n-ar fi zis absolut nimic. Ar fi vrut să-i spună toate aceste lucruri.

În schimb însă, spuse:

— Ceva interesant?

Ea atinse ecranul cu degetul și deschise jurnalul.

— Au fost excesiv de stricți în privința disciplinei comunicațiilor, spuse Naomi și le arătă lista lungă de date și ore. Nimic nu era emis prin radio, ci numai pe fascicul îngust. În plus, totul era codat prin fraze cu dublu sens.

Buzele lui Miller se vedeau mișcându-se în interiorul căștii. Holden îi atinse cu degetul vizorul. Detectivul dădu ochii peste cap în semn de exasperare, după care atinse cu bărbia legătura de comunicații și vorbi pe canalul general.

— Scuze, dar nu sunt obișnuit cu costumele spațiale. Ați găsit ceva interesant?

— Nu mare lucru, însă ultima transmisiune nu a fost codată, spuse femeia și atinse ultimul rând din listă.

STAȚIA THOTH

ECHIPAJUL DEGENEREAZĂ. ESTIMEZ 100% PIERDERI. MATERIALELE AU FOST ASIGURATE. STABILIZEZ CURSUL ȘI VITEZA. URMEAZĂ DATELE VECTORILOR. RISC EXTREM DE CONTAMINARE PENTRU ECHIPELE CARE INTRĂ.

CPT. HIGGINS

Holden reciti mesajul de câteva ori, imaginându-și-l pe căpitanul Higgins asistând neputincios la răspândirea infecției în rândul echipajului său. Și-i imagină pe oameni vomitând în acea cutie metalică ce îi despărțea de vid, în condițiile în care o singură moleculă din substanța aceea te condamna practic la moarte dacă îți atingea epiderma. Își imagină tentaculele acoperite cu filamente negre erupându-le din ochi și ieșindu-le pe gură. Iar apoi… tocana aceea care acoperea reactorul. Se cutremură bucurându-se că Miller nu-i putuse vedea reacția prin costumul presurizat.

— Așadar tipu-ăsta, Higgins, și-a dat seama că echipajul lui se transforma în zombi și le-a expediat șefilor un ultim mesaj? zise Miller întrerupând gândurile lui Holden. Ce înseamnă „datele vectorilor”?

— Știa că vor muri toți, așa că i-a anunțat pe ai lui cum să ajungă la navă, explică Holden.

— Însă n-au ajuns, fiindcă nava este aici, fiindcă Julie i-a preluat controlul și a pilotat-o altundeva, adăugă detectivul. Asta nu înseamnă că acum o caută, nu?

Holden îl ignoră și-și așeză din nou mâna pe umărul lui Naomi, sperând ca gestul lui să pară prietenesc și nepremeditat.

— Avem așadar mesajele pe fascicul îngust și informațiile despre vectori, zise el. Toate au avut aceeași destinație?

— Oarecum, răspunse femeia. Locul nu este același – mai degrabă pare că au fost mai multe puncte din Centură. Bazându-mă însă pe schimbările de direcție și pe orele expedierii mesajelor, cred că e vorba despre un punct din Centură aflat în mișcare… nici măcar situat pe o orbită stabilă.

— O navă…

Naomi clătină din cap.

— Probabil, zise ea. M-am jucat cu diverse adrese, dar n-am găsit în registre nimic plauzibil. Nicio stație sau bolovan locuiți. O navă ar fi un răspuns plauzibil, dar…

Pământeanul o așteptă să termine, însă Miller se aplecă în față, nerăbdător.

— Dar… ce?

— Dar de unde știau ei unde va fi? întrebă Naomi. În jurnale nu există niciun mesaj recepționat. Dacă o navă se deplasa aleatoriu prin Centură, cum știau unde să expedieze mesajele?

Holden o strânse de umăr atât de ușor, încât Naomi probabil nu simți nimic prin costumul spațial, apoi se împinse și pluti spre plafon.

— Prin urmare, nu se deplasa la întâmplare, zise el. Au avut o hartă a locului unde va fi nava în momentul în care expediau transmisiunile laser. Poate fi una dintre navele lor stealth.

Naomi se răsuci în scaun ca să-l privească.

— Poate fi o stație, spuse ea.

— Este laboratorul, zise Miller. Pentru că făceau un experiment în Eros, aveau nevoie de cercetători în apropiere.

— „Materialele au fost asigurate”, repetă Holden. Naomi, în cabina căpitanului se află un seif care n-a fost descuiat. Crezi că ai putea reuși să-i spargi cifrul?

Femeia ridică o mână, sugerând că nu poate da un răspuns sigur.

— Nu știu. Poate. Probabil că Amos l-ar putea deschide cu niște explozibile din cele găsite în lada cu arme.

— Da, zise Holden râzând. O să elimin totuși varianta asta, având în vedere că seiful este probabil plin cu eprubete în care colcăie viruși ucigași.

Naomi închise jurnalul de comunicații și derulă un meniu general al sistemului navei.

— Pot să arunc un ochi și să văd dacă computerul are acces la seif, spuse ea. Să încerc să-l deschid în felul ăsta. S-ar putea să dureze…

— Fă ce poți, zise Holden. Te lăsăm să lucrezi liniștită.

Se propulsă apoi către plafon și trapa punții operaționale, prin care se trase pe coridorul din exterior. Miller îl urmă după câteva clipe. Detectivul își fixă tălpile magnetice ale bocancilor de podea și rămase privindu-l.

Pământeanul coborî încet lângă el.

— Ce crezi? îl întrebă Holden. Să fie Protogen capul întregii afaceri? Sau e iar altcineva în spate?

Miller tăcu vreme de câteva secunde.

— De data asta cred că sunt chiar ei, răspunse el în cele din urmă cu jumătate de gură.

Amos apăru de dedesubt pe scara echipajului, trăgând după el un container mare din metal.

— Căpitane, în atelier am găsit o ladă întreagă de granule de combustibil pentru reactor. N-ar fi rău să le luăm cu noi.

— Bravo, spuse Holden, apoi ridică o mână pentru a-l anunța pe detectiv să aștepte. Du-te și du-le în nava noastră. Și mai vreau să faci ceva: concepe un plan să distrugem nava asta.

— Stai, stai! zise mecanicul. Chestia asta valorează *jde-milioane* de dolari. O navă stealth cu torpile? Păi APE și-ar vinde și bunicii pentru așa ceva. Iar șase din tuburile alea sunt încă pline. Distrugătoare de nave de război. Cu ele poți transforma în zgură un satelit. Am zis bunici? APE și-ar scoate fiicele la mezat pentru echipamentele alea. De ce dracu-ai vrea s-o distrugem?

Holden se holbă la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ai uitat ce e în sala mașinilor?

— Ce dracu', căpitane, pufni Amos. Rahatu-ăla e-nghețat bocnă. Cu aparatul de sudură, în două ore ți l-am făcut bucățele și l-am și evacuat prin ecluză. Gata pregătit.

Imaginea lui Amos hăcuind cu o lampă de sudură corpurile înghețate ale fostului echipaj, pentru a le desprinde și a le azvârli apoi voios prin ecluză îi întoarse lui Holden stomacul pe dos. Capacitatea mecanicului de a ignora pur și simplu tot ce nu voia să vadă era probabil utilă când se târa în sala motoarelor prin spații strâmte și unsuroase. Dar puterea acestuia de a ignora faptul că zeci de oameni fuseseră mutilați și omorâți amenința să transforme dezgustul căpitanului în furie.

— Lăsând la o parte oroarea de acolo și posibilitatea foarte reală să ne contaminăm cu ceea ce *a cauzat-o,* există „șanse" foarte mari ca nava asta stealth foarte scumpă să fie căutată cu disperare, iar deocamdată *Alex nu i-a găsit pe cei care o caută,* spuse căpitanul.

Se opri și dădu din cap spre Amos, în timp ce mecanicul se încrunta încercând să înțeleagă. „Am găsit o navă stealth. Și alții caută nava stealth. Noi nu-i putem vedea pe cei care o caută. La naiba!"

Amos păli.

— Bine atunci, zise el. Programez reactorul s-o transforme în zgură.

Își coborî privirea spre ecranul ceasului fixat pe antebrațul costumului.

— La dracu', am stat prea mult aici. Mai bine s-o ștergem.

— Mai bine, încuviință Miller.

Naomi era pricepută. *Foarte* pricepută. Holden descoperise asta când se angajase pe *Canterbury,* iar de-a lungul anilor

adăugase acea descriere pe lista lui de adevăruri incontestabile, alături de „spațiul cosmic este rece” și „gravitația este fenomenul de atracție reciprocă a corpurilor din Univers”. Când ceva nu mai funcționa în transportorul de apă, îi spunea ei să-l repare, după care putea să stea liniștit, știind că treaba va fi făcută. Uneori femeia susținea că ceva nu putea fi reparat, însă era întotdeauna doar o tactică de negociere. Urma o discuție scurtă la finalul căreia Naomi cerea piese de schimb sau angajarea unui nou membru în echipaj la prima escală, și asta era tot. Nu exista problemă legată de piesele electronice sau mecanice pe care ea să n-o poată rezolva.

— Nu pot deschide seiful, spuse Naomi.

Plutea lângă seiful din cabina căpitanului, atingând cușeta ușor cu un picior pentru a se stabiliza în timp ce gesticula. Holden era pe podea, cu tălpile magnetice ale bocancilor activate. Miller se afla în pragul trapei spre coridor.

— Ce-ți trebuie? întrebă Holden.

— Nu-l pot deschide decât dacă mă lași să-l detonez sau să-l tai.

Pământeanul clătină din cap, însă Naomi fie că nu-l văzu, fie că-l ignoră.

— Seiful a fost programat să se deschidă când peste placa aceea metalică frontală trece o configurație specifică de câmpuri magnetice, explică ea. Cineva are o cheie concepută pentru așa ceva, dar cheia respectivă nu se află pe navă.

— E pe stația aia, zise Miller. Nu l-ar fi trimis acolo, dacă nu-l puteau deschide.

Holden privea seiful din perete și bătea ușor cu degetele în batardoul de alături.

— Cât de mari sunt riscurile ca atunci când îl tăiem să se declanșeze o bombă? întrebă el în cele din urmă.

— Măricele, căpitane, zise Amos.

Mecanicul asculta din compartimentul torpilelor, unde aranja micul reactor de fuziune care alimenta unul dintre cele șase proiectile rămase. Ar fi fost prea periculos să lucreze cu reactorul principal al navei, care avea izolația desprinsă.

— Naomi, vreau neapărat seiful ăsta, cu datele de cercetare și mostrele pe care le conține, spuse Holden.

— Nu știi că asta conține, spuse Miller, apoi izbucni în râs. Glumeam. Bineînțeles că asta conține. Nu ne va ajuta însă cu

nimic dacă o să fim aruncați în aer sau, mai rău, dacă vreo bucată de proiectil plină de mâzgă ne găurește costumele.

— Îmi asum riscul, replică Holden apoi scoase o bucată de cretă din buzunarul costumului său și trasă o linie pe batardou, în jurul seifului. Naomi, taie o gaură mică în peretele ăsta și vezi dacă putem să luăm cu noi toată blestemăția asta de seif.

— Ar însemna să luăm și jumătate din perete.

— Perfect.

Femeia se încruntă, apoi ridică din umeri, surâse și schiță dintr-o mână un gest de aprobare.

— În regulă, zise ea. Te gândești să-l duci la oamenii lui Fred?

Miller râse din nou – un hârâit sec și lipsit de umor, care-l tulbură pe Holden. În timp ce îi aștepta pe Naomi și pe Amos să-și termine treaba, detectivul urmărise de mai multe ori înregistrarea video a luptei dintre Julie Mao și cei care îi capturaseră. Pe Holden îl neliniștea gândul că Miller devenise obsedat de acele imagini. Era combustibil pentru ceva ce plănuia să facă mai târziu.

— Marte v-ar da tot ce doriți în schimbul seifului ăstuia, zise Miller. Am auzit că e frumos acolo dacă ești bogat.

— Am întoarce banii cu lopata, mormăi Amos gâfâind, în timp ce meșterea la ceva dedesubt. Ce dracu', ne-ar ridica statui.

— Avem o înțelegere cu Fred să-l lăsăm să supraliciteze orice alt contract ni s-ar oferi, spuse Holden. Bineînțeles, acum nu vorbim despre un contract în sine…

Naomi surâse și-i făcu cu ochiul.

— Atunci despre ce, căpitane? întrebă ea cu glas ușor batjocoritor. Eroi APE? Miliardari marțieni? Vom deschide propria noastră companie biotehnică? Ce facem noi aici?

Pământeanul se împinse, îndepărtându-se de seif, și se propulsă către ecluză, lângă aparatul de sudură care aștepta acolo alături de celelalte unelte ale lor.

— Nu știu încă, răspunse el, dar în tot cazul e plăcut să simți că poți din nou alege.

Amos apăsă din nou pe buton. Nicio stea nouă nu înflori în beznă. Senzorii de radiație și cei infraroșii nu scoaseră niciun sunet.

— Ar fi trebuit să urmeze o explozie, nu? întrebă Holden.

— Ce dracu', da! încuviință mecanicul și apăsă pentru a treia oară pe butonul de pe cutia neagră pe care o ținea în mâini. Nu

e chiar o știință exactă. Propulsiile torpilelor ălora sunt foarte simple. Pur și simplu un reactor lipsit de un perete. Nu poți să prezici cu exactitate…

— Nu e fizică nucleară, spuse Holden râzând.

— Ce? zise Amos, gata să se înfurie dacă era luat peste picior.

— Nu știi expresia aia „nu e fizică nucleară”? spuse Holden. Adică nu e greu. Tu ești expert în rachete, Amos. Vorbesc serios. Îți câștigi existența din asta. Acum două sute de ani, oamenii ar fi făcut coadă la ușa ta pentru cunoștințele pe care le ai.

— Ce pi…, începu Amos, dar se opri când un soare nou explodă dincolo de fereastra cabinei piloților și se stinse iute. Vezi? Nu ți-am zis c-o să meargă?

— Nu m-am îndoit nicio clipă, zise căpitanul apoi îl lovi pe umărul musculos și porni pe scara echipajului, spre pupa.

— Asta ce naiba a mai fost? întrebă Amos descumpănit, după ce Holden se îndepărtă.

Pământeanul se opri pe puntea operațională. Fotoliul lui Naomi era gol. Îi ordonase să meargă la culcare. Seiful navei stealth era fixat ferm în ochiurile de prindere montate în podea. După ce fusese tăiat din perete, părea cumva mai mare. Negru și masiv. Genul de container în care să ascunzi sfârșitul sistemului solar.

Holden pluti până lângă el și zise încet:

— Sesam, deschide-te!

Seiful îl ignoră, dar trapa punții se deschise și Miller se trase înăuntru. Își schimbase costumul spațial cu o salopetă albastră cu miros stătut și avea pe cap eterna lui pălărie. Ceva din expresia de pe chipul lui Miller îl neliniștea pe Holden chiar mai mult decât îl neliniștea de obicei bărbatul însuși.

— Salut, zise căpitanul.

Miller se mulțumi să dea din cap, se trase către o consolă de lucru, după care se așeză în fotoliu și își prinse centurile.

— Am decis asupra unei destinații? întrebă el.

— Nu. I-am cerut lui Alex să calculeze niște rute posibile, dar încă n-am luat o hotărâre.

— Te-ai mai uitat la știri?

Holden clătină din cap, după care se instală într-un scaun din partea cealaltă a punții operaționale. Ceva din expresia detectivului îi îngheța sângele în vene.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Ești direct, Holden. Cred că te admir pentru asta.

— Haide, spune odată!

— Nu, vorbesc foarte serios. O mulțime de oameni afirmă că au idealuri. „Familia este cea mai importantă”, dar în ziua de salariu bagă cincizeci de dolari în decolteul unei târfe. „Patria e pe primul loc”, dar nu-și plătesc taxele. Tu însă nu. Tu susții că toți trebuie să știe adevărul și nu eziți un moment să-ți pui principiile în practică.

Miller îl așteptă să zică ceva, dar Holden nu știa ce să spună. Avea impresia că detectivul își pregătise discursul din vreme. Putea deci să-l lase să termine.

— Prin urmare, Marte află că e posibil ca Pământul să fi construit pe ascuns nave fără însemne de identificare. Este de asemenea posibil ca unele dintre acestea să fi distrus o navă de război marțiană. Pun prinsoare că Marte va verifica situația. Doar e Flota Coaliției Pământ-Marte, această mare și binevoitoare putere care a făcut legea de aproape o sută de ani în sistemul solar. Ofițerii lor practic dorm îmbrățișați. Așadar, trebuie să fie o eroare, nu?

— Așa, și...?

— Așa că Marte verifică situația. Sigur că da, este doar o speculație, dar fac pariu că așa începe. Un telefon de la un barosan de pe Marte către un barosan de pe Pământ.

— Plauzibil, aprobă Holden.

— Tu ce crezi c-ar fi răspuns Pământul?

— Nu știu.

Miller se întinse și activă un ecran, după care apelă un fișier care purta numele lui; marcajul temporal nu era mai vechi de o oră. O înregistrare video provenită de la o sursă marțiană de știri, arătând cerul nopții printr-un dom. Fulgere și pâlpâituri strălucitoare acopereau cerul. Banda din partea de jos a fluxului anunța că navele pământene de pe orbita lui Marte deschiseseră focul brusc și fără avertisment asupra omoloagelor lor marțiene. Fulgerele de pe cer erau torpile. Pâlpâiturile erau nave care mureau.

Apoi o lumină orbitor de albă transformă pentru câteva secunde noaptea marțiană în zi, iar banda știrilor anunță distrugerea stației de radar spațial pe rază mare, Deimos.

Holden privi în tăcere înregistrarea video a sfârșitului sistemului solar, însoțită de comentariile specialiștilor. Se

aştepta să vadă fulgerele luminoase coborând asupra planetei, ca domurile să se dezintegreze în explozii nucleare. Totuşi, se pare că cineva impusese unele măsuri de restricţionare şi bătălia se purta doar în ceruri.

Nu putea rămâne aşa la nesfârşit.

— Vrei să-mi zici că eu sunt vinovat, spuse Holden. Că dacă n-aş fi transmis informaţiile alea, navele astea n-ar fi pierit. Şi nici oamenii de pe ele.

— Exact. Iar dacă monştrii ăia au dorit să abată atenţia oamenilor de la situaţia din Eros, au reuşit.

CAPITOLUL 36

Miller

Știrile despre război continuau să curgă. Miller urmărea cinci fluxuri în același timp, imaginile i se înghesuiau pe ecranul terminalului. Marte era șocată, stupefiată, buimăcită. Războiul dintre Marte și Centură – conflictul cel mai mare și mai periculos din toată istoria omenirii – devenise brusc un spectacol secundar. Reacțiile purtătorilor de cuvânt ai forțelor de securitate pământene variau de la discursuri calme și raționale privind măsurile defensive preventive, până la înfierarea marțienilor și descrierea lor ca o haită de brute pedofile. Atacul asupra lui Deimos transformase satelitul într-un inel de sfărâmături care se lărgea lent pe vechea orbită, o pată pe cerul marțian, iar odată cu acest incident jocul se schimba din nou.

Miller urmărise evenimentele preț de zece ore, timp în care atacul devenise o blocadă. Flota marțiană, împrăștiată prin tot sistemul, revenea acasă accelerând frenetic. Fluxurile APE proclamau victoria și poate că unii credeau că este adevărat. Imaginile soseau de la nave, de la rețelele de senzori. Nave de război moarte, cu flancurile căscate de explozii puternice, care se roteau în mormintele lor orbitale. Infirmerii asemenea celei din *Rosi* erau pline de băieți și fete care n-aveau nici jumătate din vârsta detectivului, dar care sângerau, ardeau de febră și mureau. Cu fiecare ciclu soseau înregistrări noi, detalii despre moarte și carnaj. Și de fiecare dată când se transmiteau imagini noi, detectivul se apleca înainte, cu palma la gură, așteptând să audă cuvântul. Așteptând evenimentul care ar anunța sfârșitul sistemului solar.

Dar acesta nu sosise încă și fiecare oră care trecea îi dădea încă o fărâmă de speranță că poate, *poate* n-avea să se întâmple.

— Hei, tu n-ai dormit deloc? zise Amos.

Miller își ridică ochii și-și simți ceafa înțepenită. Mecanicul stătea în ușa deschisă a cabinei sale, iar pe obraz și frunte i se vedeau încă dungile roșii lăsate de pernă.

— Cum? spuse Miller. Nu, n-am dormit. M-am… uitat.

— A aruncat cineva vreun bolovan?

— Nu încă. Deocamdată luptele se dau pe orbită, sau mai sus.

— Ce rahat de apocalipsă mai e și asta? zise Amos strâmbându-se.

— Fii înțelegător. Sunt abia la început.

Mecanicul clătină din cap, dar Miller îi citi ușurarea sub masca lehamitei. Atâta timp cât domurile mai existau pe Marte și atâta timp cât biosfera esențială a Pământului nu era direct amenințată, omenirea încă nu dispăruse. Detectivul nu putea să nu se întrebe ce sperau centurienii și dacă reușiseră să se convingă că nișele ecologice primitive ale asteroizilor vor putea susține viața la nesfârșit.

— Vrei o bere? întrebă Amos.

— Tu bei bere la micul dejun?

— Mă gândisem că pentru tine ar fi cina.

Avea dreptate, Miller trebuia să se odihnească. De când distruseseră nava stealth, nu izbutise decât să picotească puțin și atunci avusese parte de vise ciudate. Gândul la somn îl făcu să caște, însă neliniștea din stomac îi spunea că mai degrabă își va petrece ziua urmărind fluxuri de știri decât dormind.

— Probabil că e micul dejun din nou, zise el.

— Atunci vrei o bere la micul dejun?

— Vreau.

O plimbare prin *Rosinanta* era o experiență aproape suprareală. Zumzetul discret al reciclatoarelor, blândețea aerului… Călătoria spre nava lui Julie fusese o experiență împâclită de sedative și greață. Timpul petrecut anterior în Eros fusese un coșmar care nu se mai termina. Acum i se părea suspicios să umble prin coridoarele funcționale și simple, în timp ce gravitația produsă de accelerație îl ținea delicat pe podea, iar probabilitatea să fie lichidat era foarte mică. Când și-o închipuia pe Julie pășind alături de el, nu era chiar așa de rău.

Terminalul detectivului începu să piuie în timp ce acesta mânca – era semnalul automat care îl anunța că e vremea pentru o nouă transfuzie de sânge. Se ridică, își potrivi pălăria și porni spre acele și injectoarele de presiune care aveau să-l chinuiască. Când ajunse în infirmerie, căpitanul era deja acolo, conectat la aparate.

Holden arăta de parcă dormise, dar nu prea bine. Nu avea sub ochi cearcăne așa cum avea Miller, însă umerii îi erau încordați și fruntea încruntată. Detectivul se întreba dacă nu cumva fusese cam dur cu el. „Ți-am spus eu că așa o să se întâmple” putea fi un mesaj destul de apăsător, în timp ce povara morții oamenilor nevinovați, a haosului unei civilizații care se prăbușea putea fi prea grea pentru umerii unui singur om.

Sau poate că încă suferea după Naomi.

Holden ridică mâna care îi fusese lăsată liberă.

— ’Neața, zise Miller.

— Salut.

— Ai decis până la urmă încotro ne-ndreptăm?

— Nu.

— E din ce în ce mai greu de ajuns pe Marte, zise Miller lăsându-se în îmbrățișarea familiară a echipamentului medical. Dacă asta intenționezi, ar fi bine să iei o decizie cât mai repede.

— Cât mai există Marte – asta vrei să spui?

— De pildă, aprobă detectivul.

Acele șerpuiră din armăturile flexibile. Miller privi plafonul și încercă să nu se încordeze când îi pătrunseră în vene. Simți înțepăturile rapide, apoi o durere surdă, dar nu intensă, apoi amorțeală. Ecranul de deasupra le transmitea informații despre starea corpului său medicilor care îi priveau murind pe soldații tineri aflați la kilometri deasupra lui Olympus Mons.

— Crezi că se vor opri? întrebă Holden. Bun, Pământul o face probabil fiindcă Protogen are pe statul de plată niște generali, sau senatori, sau altceva, da? Totul se-ntâmplă fiindcă vor să fie singurii care au chestia asta. Dacă ar pune mâna pe ea și Marte, Protogen n-ar avea niciun motiv să lupte.

Miller clipi, dar, înainte de a se putea decide asupra unui răspuns – „Ar încerca să anihileze Marte complet” sau „Situația a ajuns prea departe pentru așa ceva” sau „Căpitane, totuși cât de naiv poți să fii?” –, pământeanul spuse:

— Să-i ia dracu’. Noi avem fișierele cu date. O să le transmit pe bandă largă.

Răspunsul lui Miller fu prompt.

— Ba nu, n-o să faci așa ceva.

Holden se ridică sprijinindu-se pe un cot, cu expresia întunecată ca de nori de furtună.

— Apreciez că ai propria ta opinie, dar aceasta este încă nava mea, iar tu ești un pasager, spuse căpitanul.

— Corect, totuși am văzut că nu-ți e tocmai ușor să împuști oameni, iar pe mine va trebui să mă împuști înainte să transmiți informațiile alea.

— *Ce* să fac?

Miller simți sângele nou revărsându-i-se prin vene de parcă un fir de apă înghețată i se târa spre inimă. Monitoarele medicale comutară pe un nou program, numărând celulele cu anomalii pe măsură ce acestea ajungeau la filtrele lor.

— Va trebui să mă împuști, repetă Miller mai lent de data aceasta. Până acum ai avut de două ori ocazia să alegi dacă distrugi sau nu sistemul solar și de fiecare dată ai dat-o-n bară. Nu vreau să dai acum marea lovitură.

— Cred că s-ar putea să supraestimezi influența pe care o are de fapt secundul unui transportor de apă. Da, este război. Și da, eu am fost de față când a început totul. Însă Centura detesta planetele interioare cu mult înainte de atacul asupra lui *Cant.*

— Ai învrăjbit între ele și planetele interioare.

Holden își lăsă capul într-o parte și spuse pe un ton nepăsător:

— Pământul a detestat dintotdeauna planeta Marte. Când am fost în Flotă, rulam scenarii pentru asemenea conflagrații. Planuri de bătălii dacă Pământul și Marte ar fi intrat vreodată într-un conflict armat. Pământul pierde. Dacă nu atacă primul, dacă nu atacă dur și dacă nu menține ritmul, Pământul este învins pur și simplu.

Poate că de vină era depărtarea. Poate că de vină era incapacitatea lui de a vedea anumite lucruri. Miller nu considerase niciodată că planetele interioare ar fi fost învrăjbite între ele.

— Serios? zise el.

— Ei sunt zona colonizată, dar au cele mai bune jucării și toți știu asta. Ce se întâmplă acolo în clipa de față este rezultatul unor tensiuni acumulate de o sută de ani. Dacă n-ar fi existat, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Așa te justifici? „Nu era butoiașul meu cu pulbere; eu am adus doar chibritul."

— Nu încerc să mă justific, replică Holden.

Tensiunea arterială și ritmul cardiac îi erau în creștere.

— Am mai purtat discuția asta, zise Miller, așa că dă-mi voie să-ți pun o singură întrebare: de ce crezi că acum va fi altfel?

Simți cum acele din braț se încing și aproape avu o senzație de durere. Se întreba dacă era normal, dacă la fiecare filtrare a sângelui va simți la fel.

— De data asta *chiar este* altfel, răspunse pământeanul. Toată nebunia de acolo se întâmplă din cauză că nu dețin informații complete. Marte și Centura nu s-ar fi repezit una la beregata celeilalte dacă ar fi știut ce știm noi acum. Pământul și Marte n-ar fi tras una în cealaltă dacă toți ar fi știut că războiul fusese premeditat. Problema nu este că oamenii știu prea multe, ci că nu știu destul.

Ceva șuieră și Miller se simți dintr-odată relaxat. Nu-i plăcea, dar nu putea să se opună substanțelor chimice care își făceau treaba.

— Nu poți să îi bombardezi pur și simplu cu informații pe oameni, zise el. Trebuie să știi ce *înseamnă* ele. Ce *efect* vor avea. În Ceres am avut odată un caz. O fetiță a fost omorâtă. În primele optsprezece ore am fost siguri că făptașul fusese tatăl ei. Era un nemernic. Un bețiv. El fusese ultimul care o văzuse în viață. Toate semnele clasice. În ceasul al nouălea am primit un indiciu. S-a dovedit că tatăl datora bani grei unor mafioți locali. Dintr-odată cazul s-a complicat. Am avut mai mulți suspecți. Crezi că dac-aș fi făcut public tot ce știam, tatăl ar mai fi fost în viață când am primit indiciul? Sau că altcineva ar fi pus lucrurile cap la cap și ar fi scos la lumină adevărul?

Stația lui medicală piui. Altă tumoare. O ignoră. Procedurile în cazul lui Holden tocmai se încheiau. Roșeața din obrajii căpitanului se datora atât sângelui proaspăt și sănătos care îi curgea prin vene, cât și stării emoționale în care se afla.

— Și ei au aceleași valori, rosti căpitanul.

— Care „ei”?

— Protogen. Poate că faceți parte din tabere diferite, dar jucați același joc. Dacă toți ar fi spus ce știau, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Dacă primul tehnician de laborator din Phoebe care ar fi observat că în sistem îi pătrunsese ceva ciudat ar fi zis: „Hei, oameni buni! Atenție, ceva nu e în regulă aici!”, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Da, fiindcă să împrăștii zvonul că există un virus necunoscut care poate să distrugă omenirea este un mod excelent de a menține calmul și ordinea, zise Miller.

— Miller, nu vreau să intri în panică, dar există într-adevăr un virus venit de dincolo de sistemul nostru solar. Și poate să ne omoare pe toți.

Detectivul clătină din cap și zâmbi, de parcă Holden ar fi spus ceva amuzant.

— Bun, poate că nu te pot amenința cu pistolul să faci ceea ce trebuie. Dă-mi voie să-ți pun totuși o întrebare. De-acord?

— Da, încuviință Holden.

Miller se lăsă pe spate. Medicamentele îi îngreunau pleoapele.

— Ce se va întâmpla? întrebă el.

Urmă o tăcere îndelungă. Alt piuit al sistemului medical. Alt val de gheață prin venele chinuite ale detectivului.

— Ce se va întâmpla? repetă Holden.

Miller se gândi că ar fi trebuit să fie mai clar. Se sili să redeschidă ochii.

— Difuzezi toate informațiile pe care le avem. Ce se va întâmpla?

— Războiul se va opri. Protogen va primi ceea ce merită.

— Raționamentul tău scârțâie, dar să trecem peste asta deocamdată. Ce se va-ntâmpla după aceea?

Holden tăcu vreme de câteva secunde.

— Vom merge în căutarea virusului Phoebe, răspunse el.

— Vor începe să experimenteze. Vor începe să se lupte pentru el. Dacă porcăria aia e atât de prețioasă pe cât crede Protogen, nu vei putea opri războiul. Tot ce poți face acum este să-l reorientezi.

Pământeanul se încruntă și cute de furie îi apărură în colțurile gurii și ale ochilor. Miller vedea cum o parte din idealismul bărbatului murea și îi părea rău că asta îi dădea satisfacție.

— Așadar, ce se întâmplă dacă ajungem pe Marte? continuă el cu glas stins. Vinzi protomolecula pentru o căruță de bani, sau poate că te vor împușca pur și simplu. Marte marchează împotriva Pământului. Și a Centurii. Sau mergi la APE, care e principala speranță pentru independență a Centurii și o gașcă de fanatici, dintre care jumătate cred că pot rezista acolo fără Pământ. Crede-mă, probabil că și ei te vor împușca. Sau poți să

le spui tuturor totul și să pretinzi că indiferent ce se va întâmpla după aceea, tu ai în continuare mâinile curate.

— Fac ceea ce trebuie, ce e bine.

— Nu există așa ceva, prietene. Ceea ce propui tu e doar puțin mai bine decât catastrofal.

Procedura medicală a lui Holden se încheie. Căpitanul își scoase acele din braț și lăsă tentaculele metalice subțiri să se retragă. Își coborî manșeta, iar chipul i se destinse.

— Oamenii au dreptul să știe ce se întâmplă, spuse el. Argumentul tău se reduce la faptul că nu crezi că sunt îndeajuns de inteligenți pentru a înțelege modul corect în care să folosească informația.

— A existat până acum cineva care să folosească ceva, orice, din informațiile pe care le-ai transmis până acum altfel decât ca pretext să tragă în cei pe care oricum nu-i plăcea? Dacă le oferi un motiv nou, nu-i vei opri să se ucidă între ei. Tu ai declanșat războaiele astea, căpitane. Asta nu înseamnă că le poți opri, dar trebuie să încerci.

— Și cum ar trebui să procedez? întrebă Holden.

Încordarea din glas putea să fie furie sau putea să fie o rugă.

Ceva se mișca în abdomenul detectivului – vreun organ inflamat care se calmase și se reașeza. Nu fusese conștient că se simțise rău până ce, brusc, se simțea iarăși bine.

— Întreabă-te *ce se întâmplă,* zise Miller. Întreabă-te ce-ar face Naomi.

Holden pufni în râs.

— Tu așa iei deciziile? întrebă căpitanul.

Miller își închise ochii. Juliette Mao era acolo, așezată pe sofaua din apartamentul ei vechi din Ceres. Luptându-se de la egal la egal cu echipajul navei stealth. Ucisă de virus pe podeaua cabinei de duș.

— Cam așa, zise el.

Reportajul din Ceres, o abatere de la obișnuitele comunicate concurente de presă, fu difuzat în seara aceea. Consiliul guvernator al APE anunța lichidarea unei rețele de spioni marțieni. Fluxul video arăta corpurile ce pluteau dincolo de o ecluză industrială din docurile vechi ale sectorului șase. Din depărtare, victimele păreau aproape liniștite și resemnate. În imagine apăru apoi șeful securității. Căpitanul Shaddid părea mai bătrână. Mai dură.

— Regretăm necesitatea acestei acțiuni, zise ea în mesajul către Univers. Dar pentru cauza libertății nu există compromisuri.

„La asta s-a ajuns”, își zise Miller frecându-și bărbia cu palma. „Pogromuri. Mai tăiem doar încă o sută de capete, doar încă o mie de capete, doar încă zece mii de capete și apoi vom fi liberi.”

O alarmă răsună încet și peste o clipă gravitația se schimbă cu câteva grade spre stânga detectivului. Modificare de curs. Holden luase o decizie.

Îl găsi pe căpitan singur, privind un monitor de pe puntea operațională. Ecranul îi lumina chipul de jos în sus, proiectându-i umbre în ochi, ceea ce îl făcea pe Holden să pară mai bătrân.

— Ai efectuat transmisiunea? întrebă Miller.

— Nu. Suntem practic pe cont propriu. Dacă lăsăm să se știe ce este acest virus și că suntem în posesia unor informații cruciale, vom fi morți înaintea celor de la Protogen.

— Probabil că așa e, spuse Miller așezându-se cu un geamăt în fața unei console goale; fotoliul cu suspensie giroscopică se adaptă silențios. Mergem undeva?

— N-am încredere să le spun. N-am încredere să dau seiful nimănui.

— Probabil că e o decizie inteligentă.

— Mergem la stația Tycho. E cineva acolo în care am... încredere.

— Încredere?

— În privința căruia nu sunt total lipsit de încredere.

— Naomi ce zice? Consideră că e o decizie bună?

— Nu știu. N-am întrebat-o. Dar așa cred.

— Ești pe-aproape, zise Miller.

Holden ridică pentru prima dată ochii de la monitor.

— Tu știi ce-ar fi cel mai bine să facem? întrebă el.

— Da.

— Ia zi!

— Să trimitem seiful ăla pe un curs de coliziune cu Soarele și să găsim o cale prin care să ne asigurăm că nimeni, niciodată, nu va mai ajunge la Eros sau Phoebe. Să pretindem că nu s-a-ntâmplat nimic.

— Și atunci de ce n-o facem?

Detectivul dădu încet din cap.

— Cum să arunci Sfântul Graal?

CAPITOLUL 37

Holden

Alex o lăsă pe *Rosinanta* să gonească cu 0,75 *g* timp de două ore, în vreme ce echipajul pregăti și luă cina. Avea să revină la 3 *g* după terminarea pauzei de masă, dar între timp Holden savura această clipă în care putea să stea pe propriile-i picioare la o gravitație nu foarte diferită de cea de pe Pământ. Era puțin cam mult pentru Naomi și Miller, dar niciunul dintre ei nu se plânse. Amândoi înțelegeau de ce era nevoie să gonească.

După ce gravitația se reduse și odată cu ea și acea apăsare care le strivea piepturile, echipajul se adună în sala de mese și începu să pregătească cina. Naomi amestecă înlocuitorii de ouă și de brânză. Amos găti pastă de tomate cu ultimele lor ciuperci proaspete, transformându-le într-un sos roșu care mirosea precum cel natural. Pilotul, care era de serviciu, redirecționase operațiunile navei pe un ecran din sala de mese și se instalase la o masă vecină. Întindea pasta din brânză și sosul roșu pe tăițeii plați sperând că va obține ceva asemănător cu lasagna. Cât timp Alex pregătea lasagna pentru coacere, Holden, care era de serviciu la cuptor, cocea pâinea obținută din bucăți înghețate de aluat. Aromele nu difereau foarte mult de cele ale mâncării adevărate.

Miller însoțise echipajul în sala de mese, dar se jenă să ceară ceva de făcut. De aceea se mulțumi să aranjeze farfuriile și tacâmurile, după care se așeză și privi. Nu evita privirea căpitanului, însă nici nu se chinuia să-i rețină atenția. Printr-un acord tacit, nimeni nu activase canalele de știri. Holden era sigur că, imediat după terminarea cinei, toți se vor năpusti să vadă ultimele informații despre război, dar deocamdată pregăteau masa în tăcere convivială.

După ce termină de făcut pâinea, Holden trecu la coacerea lasagnei. Naomi se așeză lângă Alex și începu să discute încet despre ceva ce pilotul văzuse pe ecranele punții operaționale. Holden își împărțea atenția între ea și lasagna. Femeia râdea și-

și răsucea o șuviță de păr în jurul unui deget. Căpitanul simțea cum i se adâncește golul din stomac.

I se păru că îl vede cu coada ochiului pe Miller privindu-l. Când se uită într-acolo, detectivul privea deja în altă parte, iar pe chip i se citea umbra unui surâs. Naomi râse din nou. Pusese o mână pe brațul lui Alex, iar pilotul se îmbujoră și începu să vorbească pe cât de repede îi îngăduia accentul acela marțian tărăgănat și stupid. Păreau prieteni la cataramă, ceea ce îl mulțumea pe Holden și în același timp îl umplea de gelozie. Se întreba dacă el și Naomi vor mai fi vreodată prieteni.

Ea îl zări privind-o și-i făcu cu ochiul conspirativ într-un mod care ar fi avut probabil mai mult înțeles dacă Holden ar fi putut auzi ce spunea Alex. Îi zâmbi și-i făcu și el cu ochiul, recunoscător pur și simplu pentru că era băgat în seamă. Un sfârâit venit din interiorul cuptorului îi atrase atenția. Lasagna începuse să se topească și să fiarbă, revărsându-se peste marginile vaselor.

Își puse mănușile și deschise cuptorul.

— Supa-i gata! anunță el scoțând primul vas și așezându-l pe masă.

— O supă care-arată al naibii de urât, comentă Amos.

— Mda, încuviință Holden. Asta e o expresie pe care obișnuia să o folosească mama Tamara când termina de gătit. Nu sunt sigur de unde provine.

— Numai una dintre cele *trei* mame ale tale gătea pentru toți? Cât de tradițional! zise Naomi zâmbind cu superioritate.

— De fapt, împărțea sarcina în mod perfect egal cu Caesar, unul dintre tații mei.

Femeia îi surâse, iar zâmbetul fu autentic de data aceasta.

— Ce frumos, zise ea. Să ai așa o familie numeroasă…

— Să știi că da, răspunse el.

Își imagină cum o explozie nucleară distruge ferma din Montana unde crescuse și îi transformă familia în scrum.

Dacă s-ar fi întâmplat asta, era sigur că Miller ar fi fost acolo să-i spună că era numai vina lui. Nu era însă la fel de sigur că ar mai fi fost în stare să îl contrazică.

În timp ce mâncau, căpitanul simți cum încet-încet atmosfera se destinde. Amos râgâi zgomotos, apoi reacționă la corul de proteste printr-un alt râgâit, și mai puternic. Alex repetă gluma care o făcuse pe Naomi să râdă. Chiar și Miller intră în atmosfera

generală și povesti o istorie lungă și tot mai puțin plauzibilă despre urmărirea unei operațiuni de pe piața neagră a brânzei, care se încheiase printr-un schimb de focuri cu nouă australieni goi-pușcă într-un bordel ilegal. Naomi râdea atât de tare, încât își pătă bluza de salivă, iar Amos repeta „Fugi de-aici!” ca pe o mantra.

Povestea era destul de amuzantă, iar relatarea seacă a detectivului se potrivea perfect, totuși Holden ascultă doar cu jumătate de ureche. Își privea echipajul și vedea cum încordarea le dispăruse de pe chipuri. El și Amos erau de pe Pământ, însă ai fi zis că mecanicul uitase de planeta sa natală odată cu prima decolare. Alex era de pe Marte și în mod limpede continua s-o iubească. O greșeală fatală a oricărei tabere și ambele planete puteau deveni pietriș radioactiv înainte ca ei să-și fi sfârșit cina. Însă în clipa de față, nu erau altceva decât un grup de prieteni care mâncau împreună. Era bine. Pentru asta trebuia Holden să continue să lupte.

— Să știi că eu chiar îmi amintesc perioada aia în care nu se mai găsea brânză, spuse Naomi după ce Miller își termină povestea. A afectat toată Centura. A fost deci vina voastră?

— Păi, n-ar fi fost nicio problemă dacă s-ar fi mulțumit să strecoare brânza pe lângă vameși, zise detectivul. Însă aveau prostul obicei să-i împuște pe ceilalți contrabandiști de brânză. I-au silit pe polițai să investigheze. Au gândit prost.

— Pentru un rahat de *brânză*? zise Amos azvârlindu-și furculița pe farfurie cu un zăngănit. Vorbești serios? Aș înțelege pentru droguri sau jocuri de noroc… sau așa ceva. Dar pentru brânză?

— Jocurile de noroc sunt legale cam peste tot, răspunse Miller. Iar un repetent la chimie îți poate prepara în cada băii aproape orice drog vrei. Furnizorii sunt imposibil de controlat.

— Brânza adevărată vine de pe Pământ sau de pe Marte, adăugă Naomi. Iar după ce se adaugă costurile de transport și taxa de cincizeci la sută a Coaliției, costă mai mult decât granulele de combustibil.

— Până la urmă ne-am trezit în depozitul pentru dovezi cu o sută treizeci de kilograme de brânză Cheddar produsă în Vermont, spuse Miller. Îți puteai cumpăra o navă cu banii pe care-i scoteai pe piața neagră din atâta brânză. A dispărut până

la sfârșitul zilei. Am declarat-o pierdută prin alterare. Nimeni n-a scos o vorbă, pentru că toți au plecat acasă cu câte-o bucată.

Se lăsă pe spate în scaun cu privirea pierdută.

— Dumnezeule, bună a mai fost! zise el.

— Adevărul e că înlocuitorul ăsta are un gust de rahat, spuse Amos.

Mecanicul adăugă repede:

— Fără supărare, șefa, ai făcut o treabă excelentă! Totuși mi se pare aiurea să te bați pentru brânză.

— De-aia l-au distrus pe Eros, zise Naomi.

Miller aprobă în tăcere.

— Ce vrei să spui? întrebă mecanicul.

— Tu de cât timp zbori? replică femeia.

— Nu știu, zise Amos apoi strânse din buze, calculând în minte. De vreo douăzeci și cinci de ani…

— Ai zburat cu mulți centurieni, nu?

— Da. Nu există camarazi mai buni decât centurienii. Cu excepția mea, bineînțeles.

— Ai zburat douăzeci și cinci de ani cu noi, îți place de noi și ai învățat jargonul. Pun pariu că poți comanda o bere și o târfă în orice stație din Centură. Dac-ai fi fost nițel mai înalt și mult mai slab, ai fi putut de-acum să treci drept centurian.

Amos zâmbi, considerând că tocmai i se făcuse un compliment.

— Însă tot nu ne înțelegi, zise femeia. Nu pe deplin. Nu ne va înțelege niciodată nimeni dintre cei care au crescut în locuri în care aerul este gratis. Ăsta e motivul pentru care sunt în stare să ucidă un milion și jumătate de oameni ca să afle ce face de fapt virusul lor.

— Haide, haide, interveni Alex. Vorbești serios? Crezi că locuitorii de pe planetele interioare și de pe cele exterioare chiar cred că sunt atât de diferiți unii de alții?

— Bineînțeles, zise Miller. Noi suntem prea înalți și prea slăbănogi, avem capetele prea mari și încheieturile prea noduroase.

Holden observă că Naomi îl privea cu interes. „Mie îmi place capul tău”, gândi el, însă radiațiile nu îi conferiseră și puteri telepatice, iar expresia femeii rămase neschimbată.

— Practic noi avem acum propriul nostru limbaj, zise Miller. Ai văzut vreodată un pământean cerând indicații despre cum să ajungă într-un loc?

— „Mergi rotație, pau, Schlauch la acima și ido”, spuse Naomi cu un puternic accent centurian.

— Mergi în direcția rotației până la stația de metrou, care te va duce la docuri, zise Amos pufnind. Ce-i așa de greu?

— Eu am avut un partener care n-ar fi înțeles nimic după doi ani petrecuți pe Ceres, zise detectivul. Și Havelock nu era un tip prost. Atât doar că nu era… *de-acolo.*

Holden îi asculta vorbind și își plimba pastele reci prin farfurie cu o bucată de pâine.

— Bun, am înțeles, spuse el. Voi sunteți altfel, mai ciudați. Totuși să ucizi un milion și jumătate de oameni pentru că arăți diferit și vorbești altfel…

— Oamenii au fost aruncați în cuptoare pentru lucruri mult mai mărunte, încă de când au inventat cuptoarele, spuse Miller. Dacă te face să te simți mai bine, cei mai mulți dintre noi vă consideră bondoci și microcefali.

Alex clătină din cap.

— Pentru mine e cu totul lipsit de sens să împrăștii virusul ăla, chiar dacă ai urî cu pasiune fiecare suflet din Eros. Cine știe ce poate face mizeria aia?

Naomi merse la chiuvetă și se spălă pe mâini; zgomotul apei care curgea le atrase atenția tuturor.

— M-am gândit la asta, zise ea, apoi se întoarse și se șterse pe un prosop. M-am gândit care ar putea fi scopul.

Miller vru să spună ceva, dar Holden îi făcu un semn scurt să tacă și o așteptă pe femeie să continue.

— M-am gândit așa cum aș fi procedat în cazul unei probleme de calcul. Virusul, sau nanomașina, sau protomolecula, sau ce naiba este, are un scop, da?

— În mod clar, spuse Holden.

— Și se pare că încearcă să facă ceva – ceva complex. N-are niciun rost să facă atâta efort doar ca să omoare oameni. Transformările pe care le produce mi se par intenționate, totuși… nu definitive.

— De acord, spuse căpitanul, iar Alex și Amos încuviințară și ei în tăcere.

— Atunci poate că protomolecula nu e încă destul de inteligentă. Poți comprima multe date pentru a ocupa un volum cât mai redus, dar, cu excepția cazului în care utilizezi un computer cuantic, procesarea ocupă spațiu. Modul cel mai ușor de a realiza procesarea este prin repartizare. Poate că protomolecula nu își termină treaba pentru că nu e suficient de inteligentă. Deocamdată...

— Nu sunt destule, spuse Alex.

— Exact, aprobă Naomi și aruncă prosopul într-un recipient aflat sub chiuvetă. Le dai, așadar, multă biomasă cu care să lucreze și afli care a fost de fapt scopul creării lor.

— Potrivit individului din înregistrarea aia, zise Miller, au fost create pentru a modifica viața de pe Pământ și pentru a ne distruge pe noi.

— Iar ăsta e motivul pentru care stația Eros e locul perfect, zise Holden. Biomasă multă într-o eprubetă de laborator sigilată și înconjurată de vid. Iar dacă situația scapă cumva de sub control și pericolul este real, în sistemul solar e deja război și pot fi utilizate nave și proiectile care să facă din Eros un bulgăre de sticlă. Apariția acestui nou jucător este cel mai bun prilej să uităm deosebirile dintre noi.

— Oho-ho! exclamă Amos. E groasă rău.

— Dar chiar dacă lucrurile stau altfel, eu tot nu cred că într-un loc există suficient de multe minți diabolice care să facă așa ceva, spuse Holden. Asta nu e opera unei singure persoane. Aici au lucrat zeci, poate sute de indivizi foarte inteligenți. Oare Protogen îi recrutează pe toți posibilii Stalin și Jack Spintecătorul pe care-i găsește?

— O să am grijă să-l întreb pe domnul Dresden când ne vom întâlni, rosti Miller cu o expresie impenetrabilă pe chip.

Inelele-habitat ale lui Tycho se roteau nestingherite în jurul sferei fără gravitație din centru. Brațele teleghidate masive care înmugureau din vârf manevrau pe flancul lui *Nauvoo* o bucată enormă de carcasă blindată. Holden se simți ușurat privind stația pe ecranele punții operaționale, în timp ce Alex definitiva procedurile de andocare. Deocamdată Tycho era unicul loc în care nimeni nu încercase să-i împuște, să-i arunce în aer sau să vomite mâzgă peste ei, iar acest lucru îi făcea practic să se simtă aici ca acasă.

Privi după aceea seiful fixat zdravăn de podeaua punții și speră că nu îi condamnase la moarte pe cei din stație aducându-l aici.

Parcă urmând o indicație regizorală, Miller apăru prin trapa punții și pluti spre seif. Îl privi pe căpitan cu subînțeles.

— Nu-mi spune nimic, zise Holden. Și eu gândesc același lucru.

Detectivul ridică din umeri și pluti spre consola operațională.

— E mare, arătă el spre *Nauvoo,* care se vedea pe ecranul căpitanului.

— Navă-generație, încuviință Holden. Cu așa ceva o să cucerim stelele.

— Sau o să murim izolați într-o lungă călătorie spre niciunde.

— Pentru unele specii, marea aventură galactică înseamnă să tragă în vecini cu gloanțe umplute cu viruși. Cred că prin comparație cu ele, aventura noastră cosmică e al naibii de nobilă.

Miller părea că reflectează la cuvintele căpitanului, apoi dădu din cap privind cum stația Tycho creștea pe monitor pe măsură ce Alex îi ducea mai aproape. Detectivul ținea o mână pe consolă și își poziționa corpul astfel încât să își mențină echilibrul, deși manevrele pilotului îi asaltau cu rafale bruște de gravitație din toate direcțiile. Holden era fixat cu centurile în fotoliu. Nici dacă s-ar fi concentrat nu s-ar fi descurcat nici măcar pe jumătate la fel de bine ca Miller în imponderabilitate și în condițiile de accelerație intermitentă. Îi era greu să se adapteze după ce trăise timp de douăzeci de ani în condiții de gravitație constantă.

Naomi avea dreptate. Ar fi atât de ușor să-i consideri pe centurieni niște extratereștri. Dacă le-ai acorda timp să-și dezvolte sisteme cu adevărat eficiente de reciclare și stocare a oxigenului și să reducă dimensiunile costumelor spațiale atât cât să-și asigure confortul termic, atunci ne-am trezi că centurienii vor petrece mai mult timp în afara decât în interiorul navelor și al stațiilor lor.

Poate că de aceea le aplicau taxe atât de mari. Pasărea ieșise din colivie, dar nu trebuia să o lași să-și întindă prea mult aripile, pentru că riscai să uite că îți aparține.

— Ai încredere în Fred ăsta? întrebă Miller.

— Într-un fel. S-a purtat bine cu noi data trecută, când toți ceilalți ne doreau morți sau întemnițați.

Miller mormăi de parcă explicația lui Holden n-ar fi fost un argument solid.

— Este membru APE, nu?

— Da. Totuși ceea ce aș numi un adevărat membru APE. Nu bătăușii care nu vor altceva decât să se războiască cu planetele interioare, și nici nebunii care incită la violență prin radio. Fred e politician.

— Și cei care țin Ceres sub papuc?

— Nu știu. Despre ei, nu știu. Fred este însă șansa noastră cea mai bună. Soluția cel mai puțin rea.

— Bine atunci, spuse detectivul. Să știi că n-o să găsim o soluție politică pentru Protogen.

— Da, zise Holden și începu să-și desfacă centurile atunci când *Rosi* lunecă în dană zăngănind metalic. Totuși Fred nu e *doar* un politician.

•

Fred stătea la biroul mare din lemn și citea însemnările lui Holden despre Eros, despre căutarea lui Julie și despre descoperirea navei stealth. Miller era așezat în fața politicianului și îl privea așa cum un entomolog ar privi o specie nouă de gândac, întrebându-se dacă este posibil să înțepe. Holden se afla în dreapta lui Fred și încerca să nu se mai tot uite la ceasul de pe terminalul de buzunar. Pe ecranul uriaș din spatele biroului, *Nauvoo* plutea ca și când ar fi fost scheletul metalic al unui leviatan în descompunere. Holden distingea petele de un albastru electric acolo unde se folosiseră aparatele de sudură: pe carcasă și pe structura de rezistență. Ca să-și treacă timpul, începu să le numere.

Ajunsese la patruzeci și trei când în câmpul vizual îi apăru o navetă micuță cu un transport de bare de oțel ținute laolaltă de o pereche de brațe masive de manipulare și care zbura spre nava-generație în construcție. Naveta se micșoră devenind aproape cât un vârf de pix și se opri. Imaginația lui Holden augmentă dimensiunile navei *Nauvoo* și o proiectă undeva mult mai departe. Simțea că-l cuprinde amețeala.

Terminalul de buzunar al lui Holden emise un semnal sonor aproape în același timp cu al lui Miller. Îl opri fără măcar să se uite. Se obișnuise deja. Scoase un flacon, luă din el două tablete

albastre și le înghiți fără apă. Îl auzi și pe detectiv făcând același lucru. Sistemul medical expert al navei i le furniza săptămânal, avertizându-l că întreruperea tratamentului îl va ucide în chinuri. Le înghiți. Avea să le ia tot restul vieții. Viața i se scurta cu fiecare pastilă neluată.

Fred termină de citit, își aruncă terminalul de buzunar pe birou și-și frecă pentru câteva secunde ochii cu podul palmelor. Lui Holden îi păru mai bătrân decât ultima dată când se văzuseră.

— Jim, spuse în cele din urmă bărbatul, trebuie să-ți mărturisesc că nu știu ce concluzie să trag de aici.

Miller se uită la Holden și spuse „Jim" cu o privire nedumerită. Căpitanul îl ignoră.

— Ai citit ce a adăugat Naomi la sfârșit? întrebă el.

— Chestia cu nanovirușii care acționează în rețea pentru creșterea puterii de procesare?

— Da, chestia aia. Are sens, Fred.

Fred râse fals, apoi arătă spre terminal cu un deget.

— Așa ceva are sens doar pentru un psihopat, zise el. Niciun om în toate mințile n-ar putea face asta indiferent care ar crede că va fi câștigul.

Miller își drese glasul.

— Ai ceva de adăugat, domnule Miller? întrebă Fred.

— Doar „Miller", replică detectivul. Da, în primul rând – și cu tot respectul –, nu te preface că trăim în altă lume. Genocidul are o istorie străveche. În al doilea rând, faptele sunt perfect clare. Protogen a infectat stația Eros cu un virus letal și acum trage linie să vadă rezultatele. Nu contează motivul. Trebuie să-i oprim.

— În plus, credem că le putem localiza stația de observare, interveni Holden.

Fred se lăsă pe spate în scaun, iar cadrul metalic și husa din imitație de piele scârțâiră sub greutatea lui, chiar și la o gravitație de numai 0,3.

— Să-i oprim… cum? întrebă el.

Știa cum, însă voia să-i audă pe ei spunând-o cu glas tare. Miller îi făcu pe plac.

— Eu zic să distrugem stația aceea.

— Mi se pare mie sau ai vorbit la persoana întâi plural? zise Fred. Cine ar fi acești „noi"?

— Există destui exaltați în APE care abia așteaptă să tragă în Pământ și în Marte, zise Holden. Noi le oferim în schimb niște indivizi mult mai apetisanți.

Fred dădu din cap fără să sugereze că ar fi fost de acord cu cele spuse.

— Și dovada voastră? întrebă el. Seiful căpitanului?

— Seiful îmi aparține, replică Holden. În privința asta nu negociez.

Fred râse din nou, de data aceasta real amuzat. Miller clipi surprins, apoi își stăpâni rânjetul.

— De ce aș accepta așa ceva? întrebă Fred.

Holden își ridică bărbia și zâmbi.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am ascuns seiful pe un bolovan și că este protejat de suficient plutoniu ca să-l transforme în atomi pe cel care l-ar atinge, în eventualitatea în care l-ar găsi? spuse el.

Fred îl fixă o clipă cu privirea, după care zise:

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu, n-am făcut-o. Însă ți-aș fi putut vinde această poveste.

— Ești un tip mult prea onest pentru așa ceva.

— Când deții un obiect atât de important, nu te poți încrede în nimeni. Știi deja ce am de gând să fac cu el, de aceea o să rămână la mine până găsim o soluție mai bună.

Fred încuviință.

— Da, cred că așa o să fac, zise el.

CAPITOLUL 38

Miller

Puntea de observație dădea spre *Nauvoo,* astfel încât puteai urmări cum încet-încet gigantul lua formă. Miller stătea pe marginea unei sofale moi. Își ținea degetele încrucișate peste genunchi și privea panorama. După timpul petrecut în nava lui Holden și, anterior, în stația Eros cu arhitectura ei închisă, de stil vechi, o imagine de asemenea dimensiuni părea ireală. Puntea în sine era mai mare decât *Rosinanta* și era decorată cu ferigi delicate și cu iedere. Reciclatoarele de aer erau straniu de silențioase și, cu toate că gravitația produsă de rotație era aproape la fel ca a lui Ceres, forța Coriolis îți dădea o senzație cam bizară.

Bărbatul trăise toată viața în Centură și nu mai fusese niciodată într-un loc conceput cu atât de multă grijă încât bogăția și puterea să fie etalate cu un exemplar bun-gust. Era plăcut, atât timp cât nu se gândea prea mult la asta.

Nu era singurul atras de spațiile deschise de pe Tycho. Câteva zeci de lucrători stăteau în grupuri sau se plimbau pe punte. Cu o oră mai devreme, Amos și Alex trecuseră și ei pe acolo afundați într-o discuție, astfel că Miller nu fu total surprins când, pornind înapoi spre docuri, o zări pe Naomi. Femeia stătea singură, iar bolul de mâncare i se răcea pe tava pe care o așezase alături. Citea ceva pe terminalul de buzunar.

— Salut, spuse Miller.

Naomi își ridică privirea, îl recunoscu și îi zâmbi pierdută.

— Salut.

Detectivul indică din bărbie spre terminalul de buzunar și strânse din umeri întrebător.

— Date de comunicații de la nava aia, răspunse femeia.

Întotdeauna era „nava aia”. La fel cum oamenii ar fi spus despre scena unei crime teribile „locul ăla”.

— Datele sunt pe fascicul îngust, așa că m-am gândit că n-ar fi greu de triangulat. Dar…

— Nu sunt prea multe?

Naomi ridică din sprâncene și oftă.

— Am calculat orbite, însă nu se potrivește nimic, zise ea. Pe de altă parte ar putea fi vorba despre drone-releu. Ținte mișcătoare pentru care sistemul navei să fi fost deja calibrat, astfel că ar trimite mesajul spre stația reală. Sau altă dronă și apoi stația… sau cine știe?

— Există și date de la Eros?

— Așa bănuiesc, dar nu știu dacă sunt mai ușor de interpretat decât astea.

— Amicii voștri din APE nu pot face nimic? întrebă detectivul. Au mai multă putere de procesare decât un terminal de buzunar. Probabil că au și o hartă mai bună a activităților din Centură.

— Probabil.

Bărbatul nu-și dădea exact seama dacă Naomi pur și simplu nu avea încredere în acel Fred în mâinile căruia îi lăsase Holden sau voia să simtă că era de datoria ei să continue investigația. Se gândi dacă să-i spună că ar fi bine să se retragă pentru o vreme și să-i lase pe alții să investigheze. Nu credea însă că avea autoritatea morală pentru a se face ascultat.

— Ce e? întrebă Naomi cu un surâs nesigur.

Miller clipi.

— Ai râs și nu cred că te-am mai văzut vreodată râzând, zise femeia. Vreau să zic că nu te-am mai văzut râzând fără să se fi spus ceva amuzant.

— Tocmai mi-am amintit ceva ce mi-a spus un partener despre ce înseamnă să te detașezi de un caz atunci când îți este retras.

— Ce-a spus?

— Că e ca și cum te-ai căca doar pe jumătate.

— Înțeleg că era tare priceput la vorbe.

— Era un tip în regulă pentru un pământean, zise Miller.

Nu termină bine de rostit cuvintele și fața i se lumină.

— Tocmai mi-a venit o idee!

Miller luă legătura cu Havelock pe o rețea colectivă cifrată, găzduită de un grup de servere de pe Ganymede. Distanța îi împiedica să poarte o conversație în timp real. Era mai degrabă un schimb de mesaje, totuși reușeau să discute. Așteptarea îl irita pe Miller. Își reglase terminalul pentru a actualiza informațiile la fiecare trei secunde.

— Mai doriți ceva? întrebă chelnerița. Alt bourbon?

— Da, mulțumesc, răspunse detectivul și verifică să vadă dacă Havelock îi răspunsese.

Încă nu.

La fel ca puntea de observare, barul dădea spre *Nauvoo,* însă dintr-un unghi ușor diferit. Nava gigantică părea mai mică și arcuri de electricitate o iluminau în locul unde era recristalizat un strat de ceramică. În nava aceea masivă, în universul acela mic și autonom urma să se îmbarce fanaticii religioși, fericiți să se lanseze în bezna interstelară. Generații întregi aveau să trăiască și să moară în ea, iar dacă la sfârșitul călătoriei aveau norocul incredibil să găsească o planetă locuibilă, oamenii care ar urma să coboare din navă nu vor fi cunoscut niciodată Pământul, sau Marte, sau Centura. Ar fi deja galactici. Și dacă creatorii protomoleculei vor fi acolo? Ce se va întâmpla?

Vor muri toți la fel ca Julie?

În spațiu era viață. Existau dovezi în acest sens. Dovada avea forma unei arme... și ce-i spunea lui asta? Nu mare lucru, decât că poate mormonii ar fi meritat un mic avertisment referitor la viitorul spre care își trimiteau strănepoții.

Râse în barbă când realiză că exact același lucru ar fi spus și Holden.

Bourbonul sosi în clipa când terminalul lui de buzunar scoase un zgomot. Fișierul video avea mai multe niveluri de cifrare, iar decriptarea dură aproape un minut. Asta în sine era un semn bun.

Fișierul se deschise și Havelock surâse larg pe ecranul terminalului. Era în formă mai bună decât fusese în Ceres, îi putea citi asta pe chip. Pielea îi era mai întunecată, dar Miller nu știa dacă era simplă cosmetică sau dacă fostul lui partener se răsfățase în lumina solarului. Nu conta. Îl făcea pe pământean să pară în formă.

— Salut, amice, spuse Havelock. Mă bucur să te-aud. După cele-ntâmplate cu Shaddid și APE, m-am temut că vom fi în tabere diferite. Mă bucur c-ai plecat de-acolo înainte să răbufnească rahatul. Da, sunt tot la Protogen și trebuie să-ți spun că tipii mă cam sperie. Am mai lucrat în serviciile de securitate și știu cum stau lucrurile. Ăștia nu sunt polițai. Sunt soldați. Înțelegi ce spun? Oficial, n-am avut treabă cu nicio stație din Centură, dar știi și tu cum e. Eu sunt de pe Pământ. M-au

hărțuit destul pentru Ceres. C-am lucrat cu capete seci… Genul ăsta de remarci. Dar după cum merge treaba pe-aici, e mai bine să fii de partea bună a tipilor răi. Exact genul ăla de slujbă.

În expresia de pe fața lui se citea nevoia de a se scuza. Miller îl înțelegea. Uneori corporațiile semănau cu o închisoare. Adoptai opiniile celor din jur. Un centurian putea să obțină un post, dar n-ar fi fost niciodată unul de-al lor. Ca și Ceres, era îndreptat pur și simplu în direcția opusă. Havelock procedase foarte bine dacă se împrietenise cu niște mercenari de pe planetele interioare care-și petreceau serile snopindu-i pe centurieni la ieșirile din baruri.

Însă faptul că avea prieteni nu însemna că era unul de-al lor.

— În sfârșit… Deci, cu totul neoficial, da, în Centură există o stație secretă de operațiuni. N-am auzit să se numească Thoth, însă este posibil. Un laborator de cercetare-dezvoltare avansată, de-a dreptul înfricoșător. Lucrează numai cercetători barosani, totuși nu e ceva uriaș. Cred că termenul potrivit ar fi „discret”. Foarte multe defensive automate, dar fără echipă mare de sol. Nu trebuie să-ți mai spun că voi fi lichidat dacă se află că ți-am transmis coordonatele, așa că șterge fișierul după ce-ai terminat și haide să nu mai discutăm mult, mult timp.

Fișierul de date era mic. Trei rânduri de text simplu cu coordonate orbitale. Miller îl transferă în terminalul de buzunar și-l șterse de pe serverul Ganymede. Dădu pe gât bourbonul care rămăsese pe masă neatins. Căldura pe care o simți în piept ar fi putut fi de la alcool sau era satisfacția victoriei.

Activă videocamera terminalului de buzunar.

— Mulțumesc. Îți rămân dator și-ți întorc chiar acum o parte din favoare. Este vorba despre ce s-a întâmplat pe Eros. Protogen a fost implicat în situația de acolo și e o chestie babană. Dacă ai posibilitatea să-ți reziliezi contractul, nu ezita. Iar dacă încearcă să te detașeze la stația aia de operațiuni secrete, nu te duce.

Se încruntă. Adevărul trist era că Havelock fusese probabil ultimul lui partener adevărat. Unicul care-l privise ca pe un egal, ca pe detectivul pe care Miller se imaginase a fi.

— Ai grijă de tine, partenere, zise el.

Apoi salvă fișierul, îl codă și îl expedie.

În adâncul sufletului simțea că nu va mai vorbi niciodată cu Havelock.

Trimise după aceea o solicitare de conexiune spre Holden. Pe ecran apăru chipul deschis, șarmant, cumva naiv al căpitanului.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Nu. Totul e în regulă, dar trebuie să vorbesc cu Fred al tău. Poți să mă ajuți?

Holden se încruntă și încuviință în același timp.

— Sigur că da. Despre ce e vorba?

— Știu unde e stația Thoth.

— Poftim?!

Miller dădu încet din cap.

— De unde dracu-ai făcut rost de coordonate?

— Dacă ți-aș spune și informația s-ar scurge, ar muri un om de treabă, zise detectivul cu un rânjet. Înțelegi cum stau lucrurile?

•

În timp ce îl aștepta pe Fred împreună cu Holden și cu Naomi, Miller se gândea că știa o sumedenie de oameni de pe planetele interioare care luptau împotriva planetelor interioare. Sau cel puțin care nu luptau pentru ele. Fred, aparent un personaj de vârf din APE... Havelock... Trei sferturi din echipajul *Rosinantei*... Juliette Mao...

Nu era o situație la care să se fi așteptat. Dar poate că era el miop. Vedea lucrurile așa cum le vedeau Shaddid și Protogen. Era adevărat, existau două tabere aflate în conflict, însă nu erau planetele interioare împotriva centurienilor, ci aceia care considerau că e bine să omori oameni care arată sau se comportă diferit împotriva acelora care nu credeau așa ceva.

Sau poate că și asta era o analiză de tot rahatul. Pentru că, dacă i s-ar fi ivit ocazia de a-i arunca prin ecluză pe savantul care vorbea în numele lui Protogen, pe membrii consiliului director și pe nenorocitul ăla necunoscut de Dresden, Miller știa că nu i-ar fi părut rău decât cel mult o jumătate de secundă după aceea. Asta nu-l trecea în tabăra îngerilor.

— Bună ziua, domnule Miller. Cu ce te pot ajuta?

Fred. Pământeanul din APE. Purta cămașă albastră cu nasturi și o pereche elegantă de pantaloni. Aducea cu un arhitect sau cu un administrator cu destulă experiență în orice corporație respectabilă. Miller încercă să și-l imagineze coordonând o bătălie.

— M-ai putea convinge mai întâi că ai într-adevăr logistica necesară pentru distrugerea stației Thot, zise detectivul. După aceea eu îți voi spune unde se află.

Fred ridică ușor din sprâncene.

— Veniți în biroul meu, zise el.

Miller intră, fiind urmat de Holden și de Naomi. După ce ușa se închise în urma lor, Fred spuse:

— Nu sunt sigur ce anume dorești de la mine. Nu am obiceiul să-mi fac publice planurile de bătălie.

— Vorbim despre atacarea unei stații, zise Miller. Un atac cu defensive bune și poate cu mai multe nave de felul celei care a distrus-o pe *Canterbury.* Nu vreau să fiu lipsit de respect, dar ce plănuim noi aici mi se pare o misiune cam dificilă pentru niște amatori ca APE.

— Ăăă… Miller… zise Holden încercând să îl întrerupă, însă detectivul ridică o mână ca să îl oprească și continuă:

— Îți pot oferi coordonatele stației Thoth, dar dacă o voi face și se va dovedi că n-ai forța necesară pentru a o captura, atunci vor muri mulți oameni fără să se rezolve nimic. Nu vreau asta.

Fred înclină ușor capul într-o parte, aidoma unui câine care aude un sunet nefamiliar. Naomi și Holden schimbară o privire al cărei înțeles îi scăpă lui Miller.

— Suntem în război, zise Miller începând să se înfierbânte. Eu am mai lucrat cu APE și să fiu sincer voi vă pricepeți mai bine la căcățișuri de gherilă, decât la coordonarea unor chestii serioase. Jumătate dintre tipii care afirmă că vorbesc în numele vostru sunt duși cu pluta și au întâmplător acces la un emițător. Văd c-aveți o grămadă de bani. Văd că ai un birou frumos. Nu văd însă – și ar trebui să văd – că ați avea cele necesare pentru a-i distruge pe nenorociții ăia. Capturarea unei stații nu e tocmai floare la ureche. Nu-mi pasă câte simulări ați făcut. Acum e pe bune. Dacă voi decide să vă ajut, trebuie să știu ce sunteți în stare să faceți.

Urmă o tăcere prelungă.

— Miller, spuse Naomi, știi cine e Fred, da?

— Purtătorul de cuvânt al APE de pe Tycho, replică detectivul. Asta nu înseamnă mare lucru pentru mine.

— Este Fred *Johnson,* spuse Holden.

Fred ridică din nou din sprâncene. Miller se încruntă și își încrucișă brațele peste piept.

— Colonelul Frederick Lucius Johnson, clarifică Naomi.

Miller clipi.

— Cel care a distrus stația Anderson?

— Exact, încuviință Fred. Am discutat cu consiliul central APE. Am o navă de transport cu trupe mai mult decât suficiente pentru a captura stația. Sprijinul spațial va fi asigurat de un bombardier marțian cu torpile de ultimă generație.

— *Rosi?* întrebă Miller.

— Da, *Rosinanta.* Și chiar dacă poate nu mă crezi, eu chiar știu ce fac.

Miller își studie vârfurile bocancilor, apoi ridică ochii spre Holden.

— *Acel* Fred Johnson? întrebă el.

— Credeam că știi.

— Mda. Acum chiar că mă simt ca un prost cu acte.

— O să-ți treacă, zise Fred. Mai voiai să ceri ceva?

— Nu, răspunse detectivul. Apoi adăugă repede: Ba da. Vreau să fac parte din forța de asalt de la sol. Vreau să particip la reținerea echipajului stației.

— Ești sigur? „Capturarea unei stații nu e tocmai floare la ureche.” Ce te face să crezi că *tu* ești pregătit pentru asta?

Miller strânse din umeri.

— În primul rând, sunt necesare coordonatele. Și eu le am.

Fred izbucni în râs.

— Domnule Miller, dacă vrei să cobori pe stația aceea și să riști să fii ucis alături de noi, n-o să-ți stau în cale.

— Mulțumesc.

Miller își scoase terminalul de buzunar și-i expedie coordonatele text.

— Acolo trebuie să ajungem. Sursa mea este de încredere, totuși nu lucrează după date obținute direct. Înainte de a porni, ar trebui să le confirmați.

— Nu sunt un amator, răspunse colonelul Fred Johnson privind fișierul.

Miller dădu din cap, își aranjă pălăria și ieși. Naomi și Holden îl urmară. Când ajunseră în coridorul public, detectivul se uită spre dreapta, privindu-l apăsat pe Holden în ochi.

— Îmi dau cuvântul că eram convins că știi, spuse căpitanul.

•

Mesajul veni peste opt zile. Nava de transport *Guy Molinari*[9] sosise. Era plină cu soldați APE. Coordonatele lui Havelock fuseseră verificate. În mod clar ceva se afla în locul respectiv și prelua datele primite de la Eros pe fascicul îngust. Dacă Miller dorea să participe la acțiune, acesta era momentul să-i dea drumul.

Bărbatul își privi cabina din *Rosinanta* și se gândi că o făcea probabil pentru ultima oară. Cu un fior de surprindere și tristețe, își dădu seama că avea să-i ducă dorul. Holden era un tip cumsecade, cu toate defectele sale și în ciuda nemulțumirilor lui Miller. Era îndrăgostit până peste cap și doar pe jumătate conștient de asta, însă detectivul mai cunoștea și alte persoane care se încadrau în aceeași descriere. Aveau să-i lipsească accentul tărăgănat și afectat al lui Alex, ca și obscenitățile nonșalante ale lui Amos. Avea să se întrebe dacă și cum a rezolvat Naomi situația dintre ea și superiorul ei.

Plecarea îi reamintea lucruri deja cunoscute: că nu știa ce va urma, că nu avea cine știe ce bani și că, deși era sigur că se putea întoarce teafăr de pe stația Thoth, cum și unde se va duce apoi erau o necunoscută. Poate că va găsi o altă navă pe care să se îmbarce. Poate că va fi nevoit să se angajeze și să economisească bani pentru a-și acoperi noile cheltuieli medicale.

Verifică încărcătorul armei. Își strânse schimburile de haine în geanta mică și ponosită pe care o avusese și în transportorul cu care plecase din Ceres. Bunurile lui continuau să-i încapă acolo.

Stinse lumina și porni pe coridorul scurt spre scara-lift. Holden se afla în sala de mese și părea încordat. Spaima de confruntarea care se apropia i se zărea deja în ochi.

— Gata de plecare? zise Miller.

— Mda.

— A fost o călătorie pe care n-ai cum s-o uiți. Nu pot zice c-a fost tot timpul plăcută, dar…

— Mda.

— Spune-le celorlalți „la revedere” din partea mea.

— O să le spun, încuviință Holden.

Când Miller trecu pe lângă el spre lift, adăugă:

---

[9] Fost membru în Camera Reprezentanților a Statelor Unite ale Americii și președinte al districtului Staten Island al orașului New York între anii 1990-2001. (n.r.).

— Presupunând că vom scăpa toți cu viață, unde ar trebui să ne întâlnim?

Detectivul se întoarse.

— Nu înțeleg, zise el.

— Da, știu. Uite ce-i, eu am încredere în Fred, altfel n-aș fi venit aici. Cred că e un tip cinstit și că va face ce trebuie. Asta nu înseamnă că am încredere în toată organizația APE. După ce terminăm chestia asta, vreau tot echipajul laolaltă, în caz că va trebui s-o ștergem rapid.

Miller simți o durere sub stern. Nu era o durere ascuțită, ci una surdă, însă neașteptată. Simți un gol în gât și tuși ca să-și dreagă vocea.

— Te contactez imediat ce securizăm locul, zise el.

— În regulă, dar nu întârzia prea mult. Dacă-n stația Thoth va mai rămâne vreun bordel în picioare, voi avea nevoie de ajutor ca să-l smulg pe Amos de-acolo.

Detectivul vru să spună ceva, renunță, după care încercă din nou.

— S-a-nțeles, căpitane, spuse el străduindu-se să pară vesel.

— Ai grijă, zise Holden.

Miller plecă și rămase în pasajul dintre navă și stație până ce fu sigur că reușise să oprească plânsul care-l podidise, apoi se îndreptă spre nava de transport și spre trupele de asalt.

CAPITOLUL 39

Holden

Rosinanta înainta prin spațiul cosmic ca un obiect fără viață, rostogolindu-se după cele trei axe. Reactorul era oprit și tot aerul din cabine fusese evacuat, astfel încât nu radia nici căldură, nici zgomote electromagnetice. Dacă n-ar fi fost viteza cu care se îndrepta către stația Thoth, cu mult mai mare decât a unui glonț, n-ar fi putut fi deosebită de bolovanii din Centură. La aproape o jumătate de milion de kilometri în urma ei, *Guy Molinari* făcea tot ce putea pentru a elimina orice suspiciuni în legătură cu *Rosi* și-și declanșă motoarele pentru o lungă și lentă decelerare.

Întrucât avea radioul dezactivat, Holden nu putea auzi mesajul transmis de navă, dar ajutase și el la conceperea avertismentului, așa că îi răsuna oricum prin minte. „Avertizare! O detonare accidentală la bordul cargobotului Guy Molinari a dus la desprinderea unui container de marfă. Avertizare către toate navele din calea sa: containerul este incontrolabil și are viteză mare. Avertizare!”

Discutaseră și varianta de a nu emite nicio avertizare. Întrucât Thoth era o stație secretă, avea să utilizeze exclusiv senzori pasivi, deoarece orice scanare cu radarul sau ladarul ar fi iluminat-o ca pe un brad de Crăciun. Era posibil ca, având reactorul oprit, *Rosinanta* să se poată apropia pe furiș de stație, fără să fie observată. Fred decisese însă că, dacă ar fi fost cumva observați, ar fi trezit suficiente suspiciuni pentru a declanșa probabil un contraatac imediat. De aceea în loc să opereze silențios, hotărâseră să pună la cale această diversiune și să spere că le va fi de ajutor.

Cu puțin noroc, sistemele de securitate din Thoth aveau să-i scaneze și să vadă că erau într-adevăr un corp metalic mare, aparent fără sistem de susținere biotică, care se deplasa după un vector constant, așa încât aveau să-i ignore îndeajuns pentru a le permite să se apropie. Probabil că de la distanță *Rosi* n-ar fi putut face față sistemelor defensive ale stației, dar din

apropiere nava micuță și foarte manevrabilă putea lovi rapid și foarte eficient. Diversiunea pe care o născociseră avea ca scop să inducă în eroare și să slăbească puterea de reacție a securității stației, iar ei câștigau astfel timp.

Fred, ca de altfel toți cei implicați în asalt, era gata să pună prinsoare că stația nu va deschide focul decât dacă avea certitudinea că era atacată. Protogen făcuse mari eforturi să-și ascundă laboratorul de cercetare în Centură, iar totul se putea duce de râpă în clipa în care lansa primul proiectil. Având în vedere că era război și toate monitoarele erau în alertă, acestea ar fi detectat jeturile de fuziune și s-ar fi întrebat ce se întâmplă. Deschiderea focului ar fi fost ultima opțiune a stației Thoth.

În teorie…

Respirând în interiorul strâmt al căștii, Holden înțelegea că, dacă se înșelaseră, nici măcar nu va mai avea timp să realizeze acest lucru. *Rosi* zbura cu luminile stinse. Toate contactele radio erau dezactivate. Alex avea un ceas mecanic cu cifre și limbi fosforescente și memorase la secundă graficul pe care trebuia să-l urmeze. Nu puteau bate stația Thoth la capitolul tehnologie de vârf, așa că zburau cât mai slab tehnologizați cu putință. Dacă presupunerile pe care le făcuseră erau false și stația ar fi tras în ei, *Rosi* ar fi fost transformată instantaneu în vapori. Holden avusese cândva o iubită budistă care afirma că moartea nu e decât o altă stare a existenței și că oamenii se temeau doar de necunoscutul aflat dincolo de acea trecere. Era de preferat să mori fără să știi, fiindcă astfel erai scutit de teamă.

El simțea acum că avea un contraargument.

Pentru a-și ține mintea ocupată, trecu încă o dată în revistă ce aveau de făcut. Când ajungeau atât de aproape de stația Thoth încât să o poată nimeri și cu o piatră, Alex urma să activeze reactorul și să frâneze la aproape 10 *g. Guy Molinari* avea să înceapă să bruieze stația cu paraziți radio și ecouri laser, pentru a-i perturba sistemele de țintire în cele câteva secunde de care *Rosi* ar fi avut nevoie să intre pe un vector de atac. *Rosi* urma să angajeze defensiva stației, scoțând din luptă orice ar fi putut-o avaria pe *Molinari,* în timp ce nava cargo avansa pentru a străpunge învelișul stației și pentru a lansa trupele de asalt.

Existau nenumărate lucruri imprevizibile care le-ar fi putut da peste cap planul.

Dacă stația decidea să deschidă focul mai devreme, pentru orice eventualitate, *Rosi* putea fi distrusă chiar înainte de începerea bătăliei propriu-zise. Dacă sistemul de țintire al stației putea trece prin paraziții radio și laser ai navei *Molinari,* ar fi putut începe să tragă când *Rosi* abia intra pe poziție. Și chiar dacă toate acele detalii ar fi mers perfect, rămâneau cele legate de echipa de asalt, care trebuia să taie prin învelișul exterior ca să pătrundă în stație, după care să ocupe pe rând coridoarele, până la centrul de control. Pe bună dreptate, până și cei mai buni pușcași spațiali de pe planetele interioare erau îngroziți de acțiunile de pătrundere de felul acela. A te deplasa fără acoperire prin coridoarele metalice care nu-ți erau familiare, cu ambuscade inamice în toate intersecțiile, era o cale sigură de a trimite mulți oameni la moarte. În simulările din Flota pământeană, Holden nu-i văzuse niciodată pe pușcașii spațiali înregistrând pierderi mai mici de 60%. Iar acum nu erau pușcași spațiali de pe planetele interioare, antrenați ani de zile și dotați cu hardware ultramodern, ci amatori dintr-o asociație cu echipamente încropite în ultima clipă.

Însă ceea ce îl îngrijora cu adevărat pe Holden era altceva.

Îl îngrijora de fapt zona aceea cu temperatură puțin mai ridicată decât a spațiului, aflată la numai câteva zeci de metri deasupra stației Thoth. *Molinari* o detectase și-i avertizase în privința ei înainte de a-i lansa. Întrucât mai văzuseră nave stealth, cei de la bordul lui *Rosi* aveau convingerea că despre așa ceva era vorba.

Bătălia cu stația ar fi fost oricum dificilă, chiar dacă reușeau să ajungă foarte aproape de ea, acolo unde Thoth nu mai beneficia de majoritatea avantajelor sale, însă Holden nu-și dorea câtuși de puțin să fie nevoit să se ferească simultan și de torpilele lansate de o fregată înarmată până-n dinți. Alex îl asigurase că, dacă se apropiau suficient de stație, puteau împiedica fregata să tragă în ei de teamă să nu avarieze stația și că manevrabilitatea superioară a lui *Rosi* va echilibra raportul de forțe cu nava mare, dotată cu armament greu. Fregatele stealth, spusese el, erau nave strategice, nu tactice. Holden nu-i replicase: „Atunci de ce țin una aici?”

Căpitanul își coborî ochii spre încheietură, apoi pufni frustrat în bezna densă de pe puntea operațională. Sursa de energie a costumului spațial fusese de asemenea dezactivată, ceea ce

însemna că nu îi funcționau nici cronometrul, nici luminile. Mergea doar sistemul de circulație a aerului, care era strict mecanic. Dacă Holden ar fi pățit ceva, nu s-ar fi aprins niciun led de avertizare, ci s-ar fi sufocat și ar fi murit pur și simplu.

Privi în jurul punții întunecate și zise:

— Haide, cât mai avem?

Parcă răspunzându-i, luminile începură să pâlpâie peste tot. În cască răsună o rafală de pârâituri, după care glasul tărăgănat al lui Alex anunță:

— Comunicațiile interne sunt activate.

Holden acționă comutatoarele, pentru a restabili celelalte sisteme.

— Reactorul?

— Două minute, răspunse Amos din sala mașinilor.

— Computerul principal?

— Treizeci de secunde până la reinițializare, zise Naomi și flutură din braț din partea opusă a punții.

Nivelul luminilor era suficient pentru a se putea vedea unii cu alții.

— Armele?

Prin intercom, în râsetul pilotului se simțea buna dispoziție.

— Pe cale de a fi activate, spuse el. Imediat ce-mi redă Naomi computerul de țintire, vom fi armați, orientați și gata de distracție.

La auzul vocilor celorlalți, căpitanul începu să-și recâștige încrederea afectată de întunericul și de liniștea de până atunci. Faptul că putea privi în cealaltă parte a punții și o putea vedea pe Naomi lucrând la consola ei îi alungă o teamă de care nici măcar nu fusese conștient.

— Computerul de țintire ar trebui să meargă, zise Naomi.

— Așa e, anunță Alex. Telescoapele, pornite. Radarul, pornit. Ladarul, pornit… La dracu'! Naomi, ai văzut?

— Da, zise femeia. Căpitane, receptăm amprente de motoare de la nava stealth. Și ea se activează.

— Ne așteptam la asta, spuse Holden. Toată lumea își continuă sarcinile.

— Un minut, anunță Amos.

Holden se răsuci spre consola lui și apelă ecranul tactic. Văzută prin telescop, stația Thoth se rotea leneș, pe când

punctul gălbui de deasupra se transforma în roșu dezvăluind conturul aproximativ al unui fuzelaj.

— Alex, asta nu seamănă cu ultima fregată văzută de noi, zise căpitanul. *Rosi* n-a recunoscut-o încă?

— Nu încă, dar lucrează.

— Treizeci de secunde, zise mecanicul.

— Receptez interogări ladar dinspre stație, anunță Naomi. Le bag bruiaje.

Pe ecranul său, Holden văzu cum femeia încerca să detecteze lungimea de undă utilizată de Thoth pentru a-i ținti, după care redirecționă spre stație propria ei rețea laser pentru comunicații, pentru a perturba reflexiile.

— Cincisprezece secunde, zise Amos.

— Gata, băieți, strângeți centurile, spuse Alex. Vine cocteilul.

Chiar înainte ca pilotul să termine de vorbit, Holden simți o rafală de înțepături fine când dispozitivul fixat în fotoliu îi pompă medicamentele care să-l țină în viață pe durata decelerării. Pielea i se întinse și i se înfierbântă, iar testiculele i se retraseră din scrot. I se păru că Alex vorbea cu încetinitorul:

— Cinci… patru… trei… doi…

Nu mai apucă să rostească „unu”. O mie de kilograme apăsară pieptul căpitanului și bubuiră ca hohotele unui uriaș când motoarele lui *Rosi* izbiră frânele la 10 *g.* Pieptul lui Holden stătea să facă implozie, iar căpitanului i se părea că-și poate realmente simți plămânii frecându-i-se de interiorul cutiei toracice. Însă fotoliul îl ținu într-o îmbrățișare de gel moale, iar medicamentele îi menținură bătăile inimii și procesele cerebrale. Nu-și pierdu cunoștința. Dacă manevra făcută la accelerație mare îl ucidea, urma să fie perfect lucid pe toată durata ei.

Casca i se umplu de zgomote care semănau cu niște gâlgâieli și gâfâieli, din care numai o parte îi aparțineau. Amos izbuti să rostească începutul unei înjurături înainte ca fălcile să i se încleșteze. Holden nu o putea auzi pe *Rosi* vibrând sub tensiunea cauzată de schimbarea cursului, dar o putea simți prin fotoliu. Era o navă rezistentă. Mai rezistentă decât oricare dintre ei. Echipajul ar fi fost mort de o sută de ani înainte ca nava să pățească ceva din cauza accelerației gravitaționale ridicate.

Când sosi, senzația de ușurare fu atât de bruscă, încât Holden aproape că vomită. Medicamentele care îi fuseseră injectate, îl împiedicară însă să vomite. Inspiră adânc și cartilajele sternului trosniră dureros și se repoziționară.

— Raportați, mormăi el și o durere îi lovi maxilarele.

— Am țintit rețeaua de comunicații, anunță prompt Alex.

Rețeaua de comunicații și de țintire a stației Thoth figura pe primul loc pe lista lor de priorități.

— Totul e în regulă, spuse Amos de dedesubt.

— Căpitane! rosti Naomi îngrijorată.

— La naiba, am văzut, zise pilotul.

Holden își comută consola pe cea a lui Naomi. Pe ecranul ei, *Rosi* afișa motivul pentru care nu putuse identifica nava stealth.

Erau două nave, nu o singură fregată mare și greoaie în jurul căreia *Rosi* ar fi putut valsa, făcând-o bucățele. Nu, ar fi fost prea simplu. Erau două nave mai mici, staționate foarte aproape una de cealaltă pentru a înșela senzorii inamici. Acum ambele își activaseră motoarele și se depărtau una de cealaltă.

„Asta e”, își zise Holden. „Planul B.”

— Alex, distrage-le atenția, spuse el. Nu le putem lăsa să atace *Molinari.*

— Am înțeles, căpitane. Fac o lansare.

Holden o simți pe *Rosi* cutremurându-se când pilotul lansă o torpilă spre una dintre nave. Ambele își modificau rapid vitezele și vectorii, iar torpila fusese lansată în pripă și dintr-un unghi nefavorabil. N-avea să lovească nimic în plin, dar *Rosi* avea să apară ca o amenințare pe telescoapele tuturor. Asta era bine.

Amândouă navele inamice țâșniră în direcții opuse, cu accelerație maximă, împrăștiind în urmă interferențe de radiolocație și bruiaje laser. Torpila oscilă, apoi porni pe o direcție aleatorie.

— Naomi, Alex, aveți idee ce sunt chestiile astea? întrebă Holden.

— *Rosi* tot nu le recunoaște, căpitane, spuse femeia.

— Designul fuzelajelor este nou, dar navele zboară ca niște interceptoare rapide, zise pilotul. Cred că au una sau două torpile pe burtă și un tun electromagnetic pe chilă.

Erau, așadar, mai rapide și mai manevrabile decât *Rosi,* dar capabile să tragă doar într-o singură direcție.

— Alex, întoarce ca să...

Comanda îi fu întreruptă când *Rosinanta* vibră și zvâcni în lateral, azvârlindu-l într-o parte în centurile de siguranță cu o forță suficient de mare ca smucitura să-i lase vânătăi.

— Am fost loviți! strigară Amos și Alex simultan.

— Stația a tras în noi cu un soi de tun gauss, anunță Naomi.

— Avarii? întrebă Holden.

— Salva a trecut curat prin noi, raportă mecanicul. Prin sala de mese și prin atelier. Am leduri galbene pe consolă, dar nimic care să ne termine.

„Nimic care să ne termine” suna bine, totuși Holden simți o durere la gândul automatului pentru cafea.

— Alex, zise el, ignoră navele și distruge rețeaua de comunicații.

— Am înțeles, spuse pilotul și *Rosi* viră în lateral când schimbă cursul pentru a începe atacul asupra stației.

— Naomi, imediat ce se apropie prima navă de vânătoare, bagă-i în ochi laserul de comunicații la intensitate maximă și apoi bruiaz-o, spuse Holden.

— Da, căpitane.

Poate că laserul era suficient pentru a-i afecta vreme de câteva secunde sistemul de țintire.

— Stația deschide foc cu TDP-urile, zise Alex. O să ne cam zgâlțâie nițel.

Holden comută de la ecranul lui Naomi la cel al pilotului. Ecranul afișă imaginea a mii de sfere luminoase ce se deplasau rapid, pe fundalul cărora se rotea stația Thoth. Computerul defensiv al lui *Rosi* contura cu lumini strălucitoare pe *head-up display-ul*[10] lui Alex focurile tunurilor din rețeaua defensivă punctiformă care se îndreptau spre ei. Se apropiau incredibil de rapid, dar, grație dispozitivului care contura fiecare salvă în parte, pilotul putea să le vadă proveniența și direcția. Alex reacționă față de informațiile acelea cu abilitate desăvârșită, îndepărtându-se de direcția de tragere a TDP-urilor prin manevre iuți, aproape aleatorii, care sileau dispozitivele de țintire automate ale tunurilor defensive punctiforme să se adapteze constant.

Pentru Holden părea un joc. Puncte luminoase incredibil de rapide se ridicau în șiraguri de la stația spațială, aidoma unor

---

[10] Ecran transparent pentru afișarea datelor, folosit în special în pilotaj, care permite utilizatorului să nu-și mute privirea de la traseu sau de la țintă. (n.r.).

coliere lungi și subțiri de perle. Nava se mișca neobosită, căutând interstițiile dintre perle și eschivându-se înainte ca acestea să poată reacționa, lovind-o. Holden știa însă că fiecare punct luminos reprezenta o bucată de wolfram acoperit cu teflon, cu miez din uraniu sărăcit, care gonea cu mii de metri pe secundă. Dacă Alex pierdea jocul, acela era momentul când *Rosinanta* era făcută țăndări.

Holden aproape că tresări speriat la auzul glasului neașteptat al lui Amos:

— Căpitane, avem o scurgere pe undeva. Trei propulsii de direcționare de la babord pierd presiunea apei. Mă duc s-o peticesc.

— Am înțeles. Du-te rapid.

— Rezistă, nu te da bătut, Amos, zise Naomi ironic.

Mecanicul pufni iritat și nu spuse nimic.

Pe consola lui, Holden privea cum Thoth se făcea tot mai mare pe măsură ce ei înaintau. De undeva din spatele lor se apropiau probabil cele două interceptoare. Gândul la ele îi dădea furnicături pe șira spinării, totuși se străduia să nu-și piardă concentrarea. *Rosi* nu avea destule torpile pentru ca Alex să le lanseze succesiv din depărtare, cu speranța că una dintre ele va străbate barajul de foc defensiv. Pilotul trebuia să se apropie suficient pentru ca tunurile să nu distrugă torpilele.

Un punct albastru apăru pe ecranul lui Alex, înconjurând o porțiune din centrul stației. Imaginea acelui punct fu detaliată într-o fereastră pe ecran și Holden distinse antenele ce alcătuiau rețeaua pentru comunicații și țintire.

— Lansare! anunță Alex, iar *Rosi* vibră la plecarea celei de-a doua torpile.

Prins în centuri, Holden fu zgâlțâit violent, după care fu izbit de spătarul fotoliului când pilotul făcu o suită de manevre bruște, iar apoi acceleră la maximum pentru a se feri din calea ultimelor salve ale TDP-urilor. Pe ecranul lui, Holden vedea cum punctul roșu al proiectilului lor gonea spre stație pentru ca apoi să lovească rețeaua de comunicații. O explozie îi lumină tot ecranul pentru o secundă, apoi lumina păli. În secunda următoare, focurile TDP-urilor încetară.

— Bună lo…

Căpitanul fu întrerupt de țipătul lui Naomi:

— A tras una dintre nave! Două rachete!

Holden comută pe ecranul ei și văzu cum sistemul defensiv urmărea ambele nave de vânătoare, dar și două obiecte mai mici și mult mai rapide, care înaintau spre *Rosi* pe curs de interceptare.

— Alex! strigă el.

— Da, șefu'. Statut defensiv.

Holden fu izbit din nou de fotoliu când pilotul acceleră. Huruitul constant al motorului parcă se poticnea și căpitanul își dădu seama că ceea ce simțea era focul constant al propriilor lor TDP-uri, care încercau să doboare torpilele ce se apropiau.

— Ce dracu'?! zise Amos pe un ton aproape liniștit.

— Unde ești? întrebă Holden și-și comută ecranul pe videocamera din costumul mecanicului.

Amos se afla într-un spațiu slab luminat, printre conducte și țevi, ceea ce însemna că se târâse între carcasa exterioară și cea interioară. În fața lui, secțiunea țevii avariate aducea cu un os fracturat. În apropiere plutea un aparat de sudură. Nava se zgudui violent, izbindu-l pe Amos de pereți. Alex chiui prin intercom.

— Rachetele ne-au ratat! anunță el.

— Spune-i să-nceteze cu manevrele astea, mormăi Amos. Mi-e al dracu' de greu să-mi fac treaba.

— Amos, întoarce-te în fotoliul de accelerație! zise Naomi.

— Scuze, șefa, dar dacă nu repar asta și continuăm să pierdem presiune, Alex n-o să mai poată vira la tribord, zise bărbatul gâfâind în timp ce trăgea de un capăt al țevii rupte ca să o elibereze. Și dacă o să se întâmple asta, o să ne cam ia dracu'.

— Continuă treaba, Amos, dar ține-te bine, s-ar putea să fie și mai rău, interveni Holden peste protestele femeii.

— Am înțeles, căpitane.

Holden reveni la ecranul special al pilotului.

— Holden, Amos o să se... spuse Naomi cu glas în care se simțea teama.

— Amos își face treaba. Tu fă-o pe-a ta. Alex, trebuie să-i radem pe-ăia doi înainte ca *Molinari* să ajungă aici. Dă-mi un vector de intercepție pe unul dintre ei și hai să-l facem bucăți.

— Am înțeles, căpitane. Merg după sperietoarea numărul doi. Mi-ar fi de folos ceva ajutor pentru sperietoarea numărul unu.

— Asta e prioritatea lui Naomi. Fă tot ce poți să o ții departe de noi până îi doborâm amicul.

— Am înțeles, zise Naomi cu voce încordată.

Holden comută la videocamera din costumul lui Amos, însă mecanicul părea că se descurcă bine. Tăia țeava avariată cu aparatul de sudură, iar în apropiere plutea o bucată de țeavă cu care intenționa s-o înlocuiască.

— Amos, fixează țeava aia, zise el.

— Cu tot respectul, căpitane, dar protecția muncii poate să mă pupe undeva. Fac treaba rapid și-am șters-o.

Holden șovăi. Dacă Alex era nevoit să facă o corecție de curs, țeava plutitoare se putea transforma într-un proiectil îndeajuns de puternic pentru a-l omorî pe mecanic sau pentru a perfora carcasa lui *Rosi.* „Amos știe ce face”, își spuse el.

Comută pe ecranul lui Naomi, care făcea tot ce putea ca să țină departe nava care îi urmărea, căutând s-o orbească cu lumină și paraziți radio. După aceea reveni la propriul lui ecran tactic.

Rosi și nava numărul doi goneau una spre cealaltă la viteze ucigător de mari. Imediat ce trecură de punctul din care salvele de torpile nu mai puteau fi evitate, nava urmăritoare își lansă ambele rachete. Pilotul le etichetă pe ambele pentru TDP-uri și-și menținu cursul de interceptare, dar nu lansă nimic.

— De ce nu tragem? întrebă Holden.

— L-am lăsat să-și risipească torpilele, după care ne apropiem și-l facem ferfeniță cu TDP-urile.

— De ce?

— N-avem multe torpile și nici de unde să ne reînarmăm. N-are rost să le risipesc pe amărâtele-astea.

Torpilele care goneau spre ei descriau două arcuri prelungi pe ecranul lui Holden. Acesta simți salvele TDP-urilor lui *Rosi,* care deschisese focul asupra lor.

— Alex, noi n-am dat niciun bănuț pe nava asta, zise el. Poți să folosești cât dorești din ea. Dac-o să fiu ucis pentru că vrei să economisești muniție, o să te alegi cu o mustrare în dosarul permanent.

— Păi dacă mă iei așa..., zise pilotul și lansă o torpilă.

Punctul roșu al rachetei lor goni fulgerător spre nava interceptoare. Proiectilele inamice se apropiară tot mai mult, apoi unul dintre ele dispăru de pe ecran.

— Rahat, spuse sec pilotul.

Rosinanta fu smucită atât de violent în lateral, încât căpitanul își sparse nasul de interiorul căștii.

Lumini galbene de avarie începură să se rotească pe toate batardourile, însă, deoarece aerul fusese evacuat din navă, Holden nu putea auzi, din fericire, sirenele care urlau pe punte. Ecranul tactic pâlpâi, se stinse și-și reveni după o secundă. Nu mai afișa acum niciuna dintre cele trei torpile, și nici nava urmăritoare. Celălalt inamic se apropia de ei de la pupa.

— Raportați! răcni căpitanul, sperând că intercomul mai funcționa.

— Avarie majoră a carcasei exterioare, răspunse Naomi. Am pierdut patru propulsii de direcționare. Un TDP nu mai răspunde. Am pierdut stocarea de dioxigen, iar ecluza echipajului pare că s-a transformat în zgură.

— Cum de mai trăim atunci? întrebă Holden aruncându-și iute un ochi pe raportul de avarii, apoi comută legătura pe videocamera din costumul mecanicului.

— N-am fost loviți direct, răspunse Alex. A-ncasat-o TDP-ul, dar a fost pe-aproape. A detonat focosul și ne-a ciuruit binișor.

Amos nu părea că mai mișcă.

— Amos! strigă Holden. Raportează!

— Da, căpitane, da. Sunt încă viu. Mă țineam de ceva în cazu-n care mai încasăm una ca asta. Cred că mi-am fisurat o coastă de o contrafișă a carcasei, dar sunt legat bine. Noroc că n-am pierdut timpul cu porcăria aia de țeavă.

Holden nu se mai obosi să comenteze. Reveni la ecranul tactic și se uită la interceptorul numărul unu, care se apropia rapid. Își lansase deja torpilele, dar dacă se apropia suficient de mult i-ar fi putut lovi serios cu tunul.

— Alex, poți să întorci și să găsești o soluție de tragere în nava aia?

— Asta fac, căpitane, dar n-am cine știe ce manevrabilitate.

Rosi începu să se rotească opintit.

Holden comută imaginea pe un telescop și transfocă pe interceptorul care gonea după ei. Văzută de aproape, țeava tunului navei părea să fie la fel de largă ca un coridor din Ceres, iar căpitanul avu impresia că îl țintește direct pe el.

— Alex…, spuse Holden.

— Mă ocup de asta, căpitane, însă *Rosi* are probleme.

Tunul navei inamice fulgeră, pregătindu-se să tragă.

— Alex, ia-l! Ia-l, *ia-l, ia-l*!

— Lansare! anunță pilotul și *Rosinanta* vibră.

Consola lui Holden se mută automat de pe telescop pe ecranul tactic. Torpila lui *Rosi* zbură spre nava inamică aproape în aceeași clipă în care aceasta deschise focul cu tunul. Ecranul arătă proiectilele sub forma unor puncte roșii mici, care se mișcau prea rapid ca să poată fi urmărite.

— Vin…, răcni Holden și *Rosi* păru că se dezintegrează în jurul lui.

•

Holden își recăpătă cunoștința.

Interiorul navei era plin de bucăți plutitoare și așchii de metal supraîncălzit, care semănau cu niște scântei filmate cu încetinitorul. În absența aerului, ricoșau din pereți, apoi pluteau, răcindu-se lent, aidoma unor licurici leneși. Bărbatul își amintea vag colțul unui monitor montat în perete, care se desprinsese și își schimbase direcția, lovind trei batardouri ca o bilă de biliard, pentru ca după aceea să-l izbească imediat sub stern. Își coborî privirea și văzu bucata de monitor plutind la câțiva centimetri în fața lui. Costumul nu îi fusese perforat, însă abdomenul îl durea îngrozitor.

Fotoliul consolei de lângă Naomi era găurit; un gel verde se scurgea ușor dinăuntru, în bule ce se îndepărtau plutind în imponderabilitate. Holden se uită de la gaura din fotoliu la gaura identică din batardoul opus și înțelese că proiectilul trecuse probabil la câțiva centimetri de piciorul femeii. Îl străbătu un fior, care-i lăsă cu o senzație de vomă.

— Ce dracu’ a fost asta? întrebă încet Amos. Și ce-ar fi să nu mai facem niciodată.

— Alex! strigă Holden.

— Sunt aici, căpitane, replică pilotul cu glas neobișnuit de calm.

— Consola mea nu mai funcționează. L-am distrus pe nenorocit?

— Da, căpitane. Vreo șase din proiectilele lui au lovit-o însă pe *Rosi.* Se pare că ne-au traversat de la provă la pupa. Plasa anti-fragmentare de pe batardouri oprește destul de bine șrapnelele, este?

Glasul începu să-i tremure. Mesajul real fusese „Ar fi trebuit să fim morți cu toții.”

— Naomi, deschide un canal spre Fred, spuse Holden.

Femeia nu se clinti.

— Naomi!

— Da. Fred, zise ea și tastă numele pe ecran.

Microfonul din casca lui Holden bruie pentru o secundă, apoi căpitanul auzi vocea lui Fred.

— Aici *Guy Molinari.* Ne bucurăm că ați rămas în viață.

— Interceptat. Puteți să începeți operațiunea. Anunțați-ne când putem să ne târâm la unul dintre docurile stației.

— Am înțeles. O să vă găsim un locșor frumos. Fred, terminat.

Holden declanșă cupla de desfacere rapidă a centurilor fotoliului și pluti slăbit spre plafon.

„Gata, Miller. Acum e rândul tău.”

CAPITOLUL 40

Miller

— *Oi, pampau,* zise puștiul din cușeta de accelerație din dreapta lui Miller: Pac etanșa, ieși și bang, da?

Costumul blindat de luptă al puștiului era verde-cenușiu, cu etanșări pneumatice la încheieturi și benzi peste plăcile frontale, care fuseseră zgâriate de un cuțit sau de o salvă de fleșete. Puștiul ar fi putut avea vreo cincisprezece ani. Din felul în care își mișca mâinile puteai deduce că era obișnuit de mic cu costumele spațiale, iar limba în care vorbea era un dialect centurian.

— Da, spuse Miller ridicând brațul. Am participat la ceva acțiuni în ultima vreme. O să mă descurc.

— Bine-i bine cât e bine, zise puștiul. Tu stai aproape de foca și neto faci curat la mine, da?

„Nimeni de pe Marte ori de pe Pământ n-ar avea nici cea mai mică idee despre ce vorbești”, gândi Miller. „Jumătate dintre cei de pe Ceres ar fi stânjeniți de un accent așa de grosolan. Nu-i de mirare că n-au nicio reținere să vă omoare.”

— E-n regulă, spus el. Tu ieși primul și eu o să-ncerc să-ți acopăr spatele.

Puștiul zâmbi larg. Miller văzuse mii ca el. Băieți în zbuciumul adolescenței, care treceau prin pornirile firești ale vârstei de a-și asuma riscuri și de a le impresiona pe fete, dar care în același timp trăiau în Centură, unde un cuvânt greșit însemna moartea. Văzuse mii ca el. Arestase sute ca el. Privise cum trupurile a zeci erau cărate în saci pentru materiale periculoase.

Se apleca și privi șirurile lungi de cușete de accelerație înghesuite, cu suspensii giroscopice, care căptușeau pântecul lui *Guy Molinari.* Le estimase numărul între nouăzeci și o sută. Exista o probabilitate mare ca până la cină să vadă murind vreo douăzeci dintre ocupanții lor.

— Cum te cheamă, puștiule?

— Diogo.

— Miller, spuse el și-i întinse mâna.

Calitatea excelentă a costumului blindat de luptă marțian pe care-l luase din *Rosinanta* îi îngăduia detectivului să își îndoaie degetele mai bine decât puștiul.

Adevărul era că Miller nu se simțea deloc pregătit pentru asalt. Continua să aibă când și când senzații inexplicabile de greață, iar brațul îl durea de fiecare dată când începea să îi scadă concentrația medicamentelor din sânge. Se pricepea totuși să folosească o armă și probabil că știa despre luptele prin coridoare mai multe decât nouă zecimi din lăcustele și cârtițele din APE ca Diogo, care abia acum urma să primească botezul focului. Asta ar fi trebuit să fie suficient.

Sistemul intercom al navei emise un sunet scurt.

— Sunt Fred. Am primit semnal de la susținerea spațială și în zece minute avem verde să atacăm stația. Începeți verificările finale.

Detectivul se lăsă pe spate în cușeta lui. Încăperea se umplu de zăngăniturile a o sută de costume blindate, o sută de arme de șold, o sută de arme de asalt. Le verificase deja de suficiente ori pe ale lui; nu simțea imboldul s-o mai facă o dată.

Peste câteva minute avea să declanșeze propulsia. Cocteilul de medicamente pentru accelerație gravitațională avea nivelul de concentrație minim admis, având în vedere faptul că pușcașii aveau să treacă din cușetele lor direct în schimbul de focuri. Nu avea rost să-ți dopezi trupele de asalt mai mult decât era necesar.

Julie stătea lângă el, cu părul învolburat de parcă ar fi fost sub apă. Bărbatul își imagină lumina împestrițată licărindu-i peste chip. Portretul tinerei pilot de iaht ca sirenă. În imaginația lui Miller, fata surâse, iar detectivul îi răspunse zâmbetului. Julie ar fi fost aici, știa sigur. Alături de Diogo și de Fred, și de toți ceilalți pușcași APE, patrioți ai vidului, ar fi stat într-o cușetă de accelerație, într-un costum blindat împrumutat, ar fi descins în stație și și-ar fi dat viața pentru a salva Universul. Miller știa că el n-ar fi făcut toate astea. Nu dacă n-ar fi cunoscut-o pe ea. Așa că, într-un anumit fel, putea spune că-i luase locul. El devenise ea.

„Au reușit”, spuse Julie, sau poate doar o gândi. Dacă se pregătea lansarea atacului la sol, asta însemna că *Rosinanta* supraviețuise... cel puțin îndeajuns pentru a scoate din luptă defensivele lui Thoth. Miller încuviință aprobator și-și îngădui un

moment de satisfacție, după care gravitația exercitată de propulsie îl apăsă atât de tare în cușetă, încât avu un moment de pierdere a lucidității, iar compartimentul din jur se încețoșă. Simți activarea decelerării, pentru că toate cușetele se rotiră și se orientară cu fața spre noul „sus”. Ace se înfipseră în carnea detectivului. Urmă un zgomot puternic, iar *Guy Molinari* răsună ca un clopot uriaș. Sarcina explozivă de străpungere. Totul în jur zvâcni violent spre stânga și cușetă se roti pentru ultima dată când nava de asalt își sincroniză rotația cu cea a stației.

Cineva răcnea la el:

— Hai, hai, hai!

Miller își prinse carabina de asalt, pipăi pistolul prins de coapsă și se alătură trupurilor ce înaintau compact spre ieșire. Își uită pălăria.

Coridorul de serviciu în care pătrunsese era îngust și slab luminat. Schițele făcute de inginerii din Tycho sugeraseră că nu se vor confrunta cu niciun fel de rezistență reală până nu ajungeau în părțile populate ale stației. Ipoteza fusese eronată. Miller se împletici înăuntru cu ceilalți soldați APE, la timp pentru a vedea cum un laser defensiv automat reteza în două primul rând de atacatori.

— Echipa trei! Gaze! răcni Fred în căștile lor și șase fuioare groase și albe de fum anti-laser răbufniră în apropiere.

La următoarea salvă a unui laser defensiv, pereții coridorului străluciră orbitor și fumul de la plasticul ars umplu aerul, însă nu mai muri nimeni. Miller avansă și sui o rampă metalică roșie. O trapă de serviciu cedă sub impactul explozibilului și se deschise larg.

Coridoarele stației Thoth erau spațioase, decorate cu panglici lungi de iederă, aranjate cu grijă în spirale; la fiecare câțiva metri existau nișe cu bonsai luminați cu bun-gust. Lumina blândă, alb-imaculată precum cea solară, făcea ca locul să pară o stațiune balneoclimaterică sau reședința privată a vreunui bogătaș. Podeaua era acoperită cu mochetă.

Monitorul special al costumului lui Miller pâlpâi și marcă traseul pe care trebuia să-l urmeze atacul. Inima bărbatului își ințeți bătăile, însă detectivul era calm și concentrat. La prima intersecție, o barieră din metal era apărată de mai mulți inși în uniforme de securitate Protogen. Soldații APE păstrară distanța,

astfel încât tavanul curbat să funcționeze ca paravan. Focurile defensive aveau să le ajungă doar la nivelul genunchilor.

Grenadele erau perfect rotunde; nu se vedea nici măcar gaura de unde fusese smuls cuiul. Pe mocheta moale de trafic greu nu se rostogoleau la fel de bine pe cât ar fi făcut-o pe ciment sau pe gresie, astfel că doar una din trei explodă înainte să ajungă la barieră. Simțiră șocul ca și când ar fi fost izbiți cu un ciocan peste urechi; coridoarele etanșe direcționară unda de șoc înapoi către ei, aproape în aceeași măsură în care o făcuseră spre inamic. Însă bariera fu spartă și securitatea Protogen se retrase.

Toți se repeziră înainte și Miller își auzi noii camarazi chiuind și savurând prima lor victorie. Sunetele erau înăbușite, de parcă ar fi venit de la mare distanță. Poate că dopurile lui intraauriculare nu atenuaseră pe cât ar fi trebuit zgomotul exploziei. N-ar fi fost tocmai ușor să continue asaltul cu timpanele sparte.

În căști interveni însă Fred, iar Miller îi auzi perfect cuvintele.

— Nu înaintați! Stați pe loc!

Fu aproape de-ajuns. Pușcașii APE ezitară, ordinul lui Fred ținându-i locului ca o lesă. Aceștia nu erau soldați. Nu erau nici măcar polițai. Făceau parte din miliția dezordonată și haotică a centurienilor; disciplina și respectul față de autoritate nu le stăteau în fire. Încetiniră. Fură precauți, așa că, atunci când pătrunseră pe celălalt coridor, nu intrară în capcană.

Coridorul era lung și drept și ducea – așa arăta ecranul special de pe vizorul căștii – la o rampă de service care suia spre centrul de comandă. Părea pustiu, dar la o treime din distanța până la curba orizontului, mocheta începu să se sfâșie în bucăți. Un băiat de lângă Miller gemu și căzu.

— Trag salve de șrapnele, care ricoșează din curbură, zise Fred. Nu mai înaintați și faceți exact ce vă spun.

Vocea calmă a pământeanului avu mai mult efect decât ordinul țipat înainte. Miller se gândi că poate i se păruse, însă și tonul fusese mai profund. Era mai sigur pe sine. Căpitanul care distrusese stația Anderson făcea ce știa cel mai bine: își conducea trupele împotriva tacticilor și strategiilor la crearea cărora ajutase el însuși pe vremea când el fusese inamicul.

Trupele APE înaintară încet, suiră un nivel, apoi pe următorul și pe următorul. Aerul deveni pâclos de fum și de praf.

Coridoarele late se deschiseră în piațete și scuaruri largi, la fel de spațioase precum curțile interioare ale închisorilor, și erau păzite din turnurile de control de soldații Protogen. Coridoarele laterale erau blocate, întrucât încercau să-i aducă în situația în care să fie prinși sub foc încrucișat.

Nu avură succes. Soldații APE forțară ușile și le deschiseră, adăpostindu-se în încăperi pline de ecrane, ceva între săli de lectură și complexe manufacturiere. Civili fără echipamente de protecție, care-și continuaseră munca în ciuda atacului în plină desfășurare, îi atacară de două ori după ce intraseră. Băieții din APE îi tocară cu mitralierele. O parte din Miller – cea care era încă polițai, nu soldat – tresări înfiorată. Erau civili. Uciderea lor era, ca să nu spună mai mult, o procedură greșită. Dar Julie îi șopti: „Nimeni de aici nu e nevinovat”, iar el fu nevoit să-i dea dreptate.

Centrul operațional se afla la o treime din urcușul prin puțul cu gravitație redusă al stației și era apărat mai bine decât orice văzuseră ei până atunci. Îndrumați de vocea atotcunoscătoare a lui Fred, detectivul și alți cinci camarazi se adăpostiră într-un coridor de serviciu îngust, mitraliind încontinuu coridorul principal în direcția punții operaționale, pentru a se asigura că niciun contraatac Protogen nu va rămâne fără răspuns. Miller își controlă carabina de asalt și fu surprins să vadă cât de multă muniție îi rămăsese.

— *Oi, pampau,* zise puștiul de alături și Miller zâmbi recunoscând glasul venit de sub cagulă al lui Diogo. Ce zici de asta, *passa*?

— Am văzut și mai rele, răspunse Miller, apoi tăcu.

Încercă să-și scarpine cotul rănit, însă din cauza plăcilor prea groase de blindaj, nu reuși să simtă nimic.

— *Beccas tu?* întrebă Diogo.

— Nu, sunt bine. Doar că… locu-ăsta… Nu mă prind. Seamănă cu un complex balneo, dar e construit ca o închisoare.

Băiatul ridică din mâini întrebător. Miller scutură din pumn drept răspuns, gândind cu glas tare:

— Există vizibilitate din orice punct și pasaje laterale securizate, spuse el. Dacă m-ai fi pus pe mine să construiesc un loc ca ăsta, aș…

Se auzi un șuierat și Diogo se prăbuși, iar capul îi zvâcni pe spate în cădere. Miller răcni și se roti dintr-o mișcare. În spatele

lor, pe coridorul lateral, două siluete în uniforme de securitate Protogen se grăbeau să se adăpostească. Ceva șuieră pe lângă urechea stângă a detectivului. Altceva ricoșă ca o lovitură de ciocan din placa ventrală a costumului lui blindat. Nici nu mai avu timp să se gândească ce trebuia să facă; arma era deja ridicată și trăgea în inamici ca și când ar fi avut voință proprie. Ceilalți trei soldați APE se întoarseră să-i vină în ajutor.

— Înapoi! urlă Miller. Stați cu ochii pe coridor! De ăștia mă ocup eu.

„Idiotule!”, își spuse el. „Ai fost un idiot că le-ai îngăduit s-ajungă în spatele nostru. Un idiot că te-ai oprit să stai la palavre în timpul unui schimb de focuri.” N-ar fi trebuit să facă asta niciodată, iar acum, pentru că-și pierduse concentrarea, băiatul…

Băiatul râdea?

Diogo se ridică în capul oaselor, își luă propria carabină de asalt și trase o ploaie de gloanțe spre coridorul lateral. Se sculă nesigur în picioare, apoi chiui ca un copil care tocmai coborâse din carusel. O dâră lată de fluid alb, vâscos, i se întindea de la claviculă în sus, peste partea dreaptă a cagulei. Diogo rânjea. Miller clătină din cap.

— De ce dracu’ utilizează proiectile pentru mișcările de stradă? zise el, adresându-se atât sieși cât și băiatului. Ce cred că e asta, o revoltă?

— Avangarda, fiți gata! se auzi Fred în căștile lui Miller. Pornim în… cinci. Patru. Trei. Doi. Porniți!

„Habar n-avem în ce intrăm”, își spuse Miller alăturându-se trupelor care alergau prin coridor spre ținta finală a asaltului. O rampă lată suia spre mai multe uși blindate, care fuseseră acoperite în furnir ce imita fibra lemnoasă. Ceva explodă în urma lor, însă detectivul rămase cu capul plecat și nu privi îndărăt. Soldații în costumele lor improvizate își îngroșară rândurile și înaintau împingându-se unii în alții. Miller călcă pe ceva moale. Un trup în uniformă Protogen.

— Faceți loc! strigă o femeie undeva din față.

Miller se îndreptă către ea, croindu-și drum cu coatele și umerii prin mulțimea de soldați APE. Femeia strigă încă o dată, atunci când detectivul ajunse la ea.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu pot să tai porcăria asta cu toți tâmpiții ăștia care mă împing, spuse ea și ridică lancea cu jet de oxigen, a cărei flacără era deja albă.

Miller dădu din cap și își vârî carabina în tocul de la spate. Îi apucă de umeri pe doi dintre soldații de lângă el și-i zgâlțâi până ce bărbații îl băgară în seamă, apoi se prinseră strâns de brațe în cerc.

— Trebuie să le facem loc tehnicienilor să lucreze, spuse el și porniră împreună spre tovarășii lor, împingându-i înapoi.

„De-a lungul întregii istorii, câte bătălii au fost pierdute în asemenea momente?” se întrebă el. „Să ajungi în pragul victoriei, pentru ca apoi propriile-ți trupe să se calce în picioare...”

Flacăra aparatului de tăiat metale învie, iar detectivul îi simți căldura în spate, apăsându-l ca o mână, chiar și prin costumul blindat.

La marginea mulțimii, arme automate se auziră pârâind.

— Cum merge? strigă Miller peste umăr.

Tehniciana nu-i răspunse. I se păru că trecuseră ore, deși nu se scurseseră mai mult de cinci minute. Mirosul de metal încins și plasticul pulverizat pluteau în aer.

Aparatul de topit metale se opri cu un pocnet sec. Peste umăr, Miller văzu cum ușa masivă se îndoaie și se mișcă. Tehniciana strecură între plăci un dispozitiv subțire cât un card, îl activă și se retrase. În jurul lor, stația gemu când forța eliberată de dispozitiv remodelă metalul. Ușa se deschise.

— Haideți! strigă Miller, apoi își lăsă bărbia în piept și trecu prin pasajul nou creat, sui o rampă mochetată și intră în centrul operațional.

Mai mulți bărbați și femei își ridicară privirile de la consolele unde lucrau, cu ochii măriți de spaimă.

— Sunteți arestați! răcni Miller, iar soldații APE se năpustiră înăuntru, așezându-se în jurul lui. De fapt, nu sunteți, dar... rahat! Mâinile sus și plecați de lângă console!

Unul dintre bărbați – înalt ca un centurian, dar având constituția solidă a celor crescuți în gravitație normală oftă. Purta un costum de calitate, din in și mătase naturală, fără cutele și pliurile care ar fi sugerat că fusese croit pe computer.

— Faceți așa cum vi se spune, zise bărbatul.

Părea iritat, totuși nu speriat.

Miller miji ochii.

— Domnul Dresden?

Bărbatul în costum ridică dintr-o sprânceană, rămase nemișcat o clipă, apoi dădu din cap.

— Te căutam, spuse Miller.

Fred pătrunse în centrul operațional ca și cum ar fi fost de-al casei. Inginerul-șef al stației Tycho dispăruse, fiind acum înlocuit de general, care avea umerii mai încordați și un unghi mai rigid al spinării. Se uită în jur, absorbind toate detaliile dintr-o privire, apoi clătină din cap spre un tehnician-șef al APE.

— Totul este securizat, domnule, spuse tehnicianul. Stația vă aparține.

Miller nu fusese aproape niciodată martor izbăvirii de păcate a unui om. Era un eveniment atât de rar și atât de intim, încât se apropia de spiritual. Cu decenii în urmă, bărbatul acesta – mai tânăr, mai atletic, fără fire albe de păr – cucerise o stație spațială, măcelărindu-i pur și simplu pe centurieni. Detectivul văzu cum maxilarele lui Fred se relaxează subtil și pieptul i se deschide, semn că i se ridicase o povară de pe suflet. Poate că povara nu dispăruse complet, însă pe aproape. Era mai mult decât reușiseră alții într-o viață întreagă.

Se întrebă ce ar fi simțit el dacă ar fi avut vreodată acea șansă.

— Miller, am auzit că ai găsit pe cineva cu care ne-ar plăcea să stăm de vorbă, zise Fred.

Dresden se ridică de pe scaunul lui, ignorând pistoalele și carabinele de asalt, ca și cum armele n-ar fi fost problema lui.

— Colonele Johnson, trebuia să mă aștept ca un om de calibrul tău să fie în spatele acestei acțiuni, spuse el. Numele meu este Dresden.

Îi întinse o carte de vizită de un negru-mat. Fred o luă cu un gest reflex, dar nu o privi.

— Tu ești responsabil pentru asta?

Dresden îi aruncă un surâs înghețat și privi în jur înainte de a răspunde.

— Aș spune că tu ești responsabil, cel puțin pentru o parte din ce se întâmplă aici, replică el. Tocmai ai ucis un număr măricel de oameni care nu-și făceau decât meseria. Dar poate că reușim să trecem peste acuzațiile de natură morală și să ajungem la ceea ce contează cu adevărat.

Fred îl privi în ochi și-i zâmbi.

— Și ce anume ar conta cu adevărat?

— Negocierea termenilor. Ești un om cu multă experiență și înțelegi că victoria ta aici este de scurtă durată. Protogen este una dintre corporațiile cele mai puternice de pe Pământ. APE a atacat-o și cu cât vei rămâne mai mult timp aici, cu atât mai neplăcute vor fi represaliile.

— Serios?

— Foarte serios, răspunse Dresden, ignorând cu un gest expeditiv al mâinii tonul ironic al colonelului.

Miller clătină din cap. Individul nu înțelegea realmente ce se întâmpla.

— Ai luat ostatici, continuă Dresden. Perfect, iată-ne. Putem aștepta până ce Pământul va trimite câteva zeci de nave de luptă. Atunci vei negocia privind în gurile țevilor lor de tunuri, sau putem încheia totul acum.

— Mă întrebi, așadar… câți bani vreau ca să-mi iau oamenii și să plec pur și simplu, zise Fred.

— Dacă bani vrei, zis Dresden strângând din umeri. Arme… Prescrieri… Medicamente… Orice ai nevoie pentru a-ți continua micul tău război, iar noi să ne vedem de treburile noastre.

— Știu ce ați făcut în Eros, zise încet Fred.

Dresden chicoti. Miller simți cum i se ridică părul pe șira spinării.

— Domnule Johnson, *nimeni* nu știe ce am făcut noi în Eros, zise Dresden. Și fiecare minut pe care-l petrec stând la povești cu tine este timp irosit. Îmi dau cuvântul că ăsta e cel mai bun moment să negociezi. Nu vei mai avea o astfel de ocazie. Nu ai absolut niciun motiv să mai prelungești situația.

— Și ce oferi în schimb?

Dresden desfăcu larg brațele.

— Orice dorești, plus amnistie, dacă plecați de aici și ne lăsați să ne întoarcem la treburile noastre. Amândoi câștigăm.

Fred râse, însă râsul lui nu sugera bună dispoziție.

— Dă-mi voie să repet ca să văd dacă am înțeles bine. Îmi dai toate împărățiile lumii dacă voi cădea înaintea ta și mă voi închina ție?

Dresden își înclină capul pe un umăr.

— Nu cunosc citatul.

CAPITOLUL 41

Holden

Rosinanta andocă pe stația Thoth cu ultimele suflări ale propulsiilor de direcționare. Holden simți cum clamele de andocare ale stației prinseră carcasa cu un bufnet, după care gravitația reveni la valoarea de numai 0,3 *g.* Un focos cu plasmă detonat în apropierea navei smulsese trapa exterioară a ecluzei echipajului și inundase incinta cu gaz supraîncălzit, care îi sudase realmente restul ușilor. Asta însemna că trebuia să utilizeze ecluza pentru mărfuri de la pupa navei și să meargă prin vidul cosmic până la stație.

Nu era nicio problemă, pentru că nu ieșiseră din costumele spațiale. *Rosi* avea acum mai multe găuri decât putea face față sistemul de reciclare a aerului, iar rezerva de oxigen de la bordul navei fusese eliberată în spațiu în urma aceleiași explozii care distrusese ecluza.

Alex coborî din cabina piloților, cu fața ascunsă de cască, cu pântecul inconfundabil chiar și în costumul presurizat. Naomi își blocă consola, dezactivă sistemele energetice ale navei, apoi se alătură pilotului și împreună cu Holden coborâră pe scara echipajului spre pupa. Amos îi aștepta acolo. Mecanicul își fixa pe costum o unitate pentru activități extravehiculare și o încărca cu azot comprimat dintr-un rezervor de stocare. Îl asigurase pe Holden că forța jetului de direcționare din unitatea AEV era suficientă pentru a învinge rotația stației și a-i aduce la o ecluză.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Holden se așteptase ca ceilalți să facă haz de necaz. Se așteptase ca el însuși să dorească să ia totul în zeflemea. Însă situația în care se afla *Rosi* părea să impună reculegere. Poate chiar evlavie.

Căpitanul se rezemă de batardoul compartimentului cargo și închise ochii. Singurele zgomote pe care le putea auzi erau șuieratul constant al rezervei sale de aer și pârâiturile vagi ale paraziților radio. Avea nasul spart și înfundat cu cheaguri de sânge și nu putea simți niciun miros, iar în gură avea un gust

metalic. Cu toate astea însă nu-și putea alunga surâsul de pe chip.

Învinseseră. Zburaseră până la Protogen, rezistaseră torpilelor cu care îi bombardaseră nemernicii și reușiseră să îi umple de sânge. În acest moment, soldații APE cucereau stația, lichidându-i pe cei care ajutaseră la distrugerea stației Eros.

Holden își spuse că era perfect firesc să nu simtă nicio remușcare pentru ei. Complexitatea morală a situației depășise abilitatea lui de a judeca și de a înțelege cum stau lucrurile, așa că se mulțumi să se relaxeze în dulcea lumină a victoriei.

Intercomul scoase un piuit și Amos anunță:

— Gata de plecare.

Holden încuviință, își aminti că se afla în costumul presurizat și spuse:

— Perfect. Cuplați-vă costumele.

Căpitanul, Alex și Naomi traseră cordoanele de legătură din costumele lor și le conectară la talia groasă a mecanicului. Amos evacuă aerul din ecluza calei și ieși prin trapă odată cu suflul de oxigen. Rotația stației îi îndepărtă imediat de navă, însă Amos recăpătă iute controlul și reveni către ecluza de urgență a lui Thoth.

Când trecură pe lângă *Rosi,* Holden îi studie exteriorul și încercă să treacă în revistă ce reparații erau necesare. Atât în provă, cât și în pupa se zăreau o mulțime de găuri, care corespundeau celor din interior. Salvele tunului gauss pe care le trăsese nava de interceptare probabil că nici măcar nu pierduseră din viteză când trecuseră prin *Rosi.* Avuseseră pur și simplu noroc că niciuna dintre ele nu atinsese și nu perforase reactorul.

În superstructura falsă a lui *Rosi* se vedea de asemenea o îndoitură uriașă, care făcea nava să semene cu un cargobot pentru gaze. Holden știa că acestei avarii îi corespundea o rană identică și la fel de urâtă în carcasa blindată exterioară. Dacă avaria s-ar fi extins până la carcasa interioară, nava s-ar fi despicat în două.

Luând în calcul și distrugerea ecluzei și pierderea completă a rezervoarelor de stocare a oxigenului și a sistemelor reciclatoare, pagubele se ridicau la milioane de dolari pentru reparații și săptămâni de staționare într-un doc… în ipoteza că ar fi izbutit să ajungă până la un astfel de loc.

Poate că i-ar fi putut remorca *Molinari.*

Amos emise trei semnale luminoase de avertizare și trapa ecluzei de urgență a stației se deschise. Trăgându-i pe ceilalți după el, mecanicul pluti înăuntru, unde așteptau patru centurieni în costume blindate.

Imediat ce ecluza se umplu cu aer, Holden își scoase casca și-și pipăi nasul. Îl simțea de două ori mai mare decât era normal și-i pulsa cu fiecare bătaie a inimii.

Naomi întinse mâinile și-i prinse capul cu o atingere surprinzător de blândă, ținându-l nemișcat, cu degetele mari de o parte și cealaltă a nasului. Îi răsuci capul într-o parte și în cealaltă, examinând rana, apoi îi dădu drumul.

— Fără operație estetică o să rămână strâmb, comentă ea. Oricum prea erai perfect. O să-ți dea puțină expresivitate.

Holden mustăci, dar înainte de a putea spune ceva, unul dintre soldații APE zise:

— Frățioare, am văzut cum v-ați luptat. Le-ați cam spart fețele.

— Mulțumim, replică Alex. Aici cum merge treaba?

Răspunsul veni de la soldatul cu cele mai multe stele pe însemnul APE:

— Rezistența a fost mai slabă decât ne așteptasem, dar securitatea Protogen s-a bătut cu ghearele și cu dinții pentru fiecare metru din stație. Ne-au atacat până și unii dintre cercetători. Am fost nevoiți să împușcăm câțiva.

Arătă spre trapa interioară a ecluzei.

— Fred este pe puntea operațională. Vrea să veniți și voi acolo cât mai repede.

— Ia-o-nainte, zise Holden, iar cuvintele îi sunară fonfăit din cauza nasului inflamat.

•

— Ce-ți face piciorul, căpitane? întrebă Amos în timp ce înainta prin coridorul stației.

Holden își dădu seama că uitase de durerea cu care rămăsese după glonțul primit în gambă.

— Nu mă mai doare, însă mușchiul este mai puțin elastic, îi răspunse. Al tău?

Mecanicul rânji și își coborî privirea spre piciorul cu care încă mai șontâcăia după fractura suferită cu luni în urmă în *Donnager.*

— N-are nicio treabă. Gloanțele care nu te omoară nu se pun la socoteală.

Holden vru să-i răspundă, dar se opri când imediat după colț peisajul se schimbă într-un abator. Era clar că veneau pe urmele echipei de asalt, deoarece podeaua coridorului era presărată de trupuri, iar pereții erau ciuruiți de găurile făcute de mitraliere. Spre ușurarea lui, printre corpurile secerate erau mai multe cele în costumele blindate ale securității Protogen, decât cele în echipamente APE. Pe podea zăceau totuși destui centurieni morți, iar Holden simți un ghem în stomac. Când trecu pe lângă un trup în halat de laborator, se abținu cu greu să scuipe lângă el. Poate că membrii securității luaseră o decizie greșită venind să lucreze pentru cine nu trebuia, însă savanții din stația aceasta uciseseră un milion și jumătate de oameni într-un experiment. Nu se simțea liniștit nici văzându-i morți.

Ceva îi atrase atenția și se opri. Lângă cercetătorul mort era un cuțit de bucătărie.

— Poftim?! exclamă căpitanul. Doar nu v-a atacat cu așa ceva?

— Ba da, spuse un soldat. Nebuni de legat, este? Am mai auzit despre astfel de cazuri, totuși…

— Puntea operațională este în față, spuse caporalul. Generalul vă așteaptă.

•

Holden intră pe puntea operațională a stației și-i văzu pe Fred și pe Miller alături de un grup de soldați ai APE și de un bărbat necunoscut îmbrăcat într-un costum ce părea scump. Mai mulți tehnicieni și personal operațional în uniforme Protogen fuseseră încătușați și erau evacuați. Pereții sălii erau acoperiți de sus până jos cu ecrane și monitoare. Majoritatea acestora derulau date atât de rapid, încât nu puteau fi citite.

— Dă-mi voie să repet, ca să văd dacă am înțeles bine, zise Fred. Îmi dai toate împărățiile lumii dacă voi cădea înaintea ta și mă voi închina ție?

— Nu cunosc citatul, zise necunoscutul.

Poate că schimbul de cuvinte ar fi continuat, dar Miller îl observă pe Holden și-l bătu ușor pe umăr pe Fred. Holden ar fi putut jura că detectivul îi zâmbise cu căldură, deși era greu să descifrezi ceva pe chipul lui aspru.

— Jim, spuse Fred și-i făcu semn să se apropie.

Citi după aceea de pe o carte de vizită primită de la bărbatul în costum scump.

— Fă cunoștință cu Antony Dresden, vicepreședinte executiv al proiectului de bio-cercetare al Protogen și arhitectul proiectului Eros.

Mizeria aia în costum chiar îi întinse mâna, ca și cum ar fi vrut să i-o strângă. Holden îl ignoră.

— Ce pierderi s-au înregistrat? întrebă căpitanul.

— Surprinzător de mici, zise Fred.

— Jumătate din personalul lor de securitate era dotat cu armament neletal, completă Miller. Gloanțe cu spumă lipicioasă… chestii de-astea.

Holden clătină din cap și se încruntă.

— Pe coridor am văzut multe cadavre ale membrilor securității Protogen, spuse el. De ce să angajezi așa mulți oameni, dar să-i dotezi cu arme care nu pot opri atacul unor invadatori?

— Bună întrebare, zise detectivul.

Dresden râse malițios:

— La asta mă refeream, domnule Johnson, spuse bărbatul și se întoarse către Holden. Îți pot spune Jim, da? Perfect, fii atent, Jim. Faptul că nu înțelegi nevoile de securitate ale acestei stații îmi spune că nu ai habar în ce te-ai băgat. Și cred că știi asta la fel de bine ca mine. După cum îi spuneam lui Fred…

— Tacă-ți fleanca! răbufni Holden, surprins el însuși de reacția lui neașteptată de furie.

Dresden păru dezamăgit.

Nemernicul n-avea niciun drept să se simtă în largul lui și să facă pe deșteptul. Holden voia să îl vadă îngrozit, cerșind să fie lăsat în viață, nu să rânjească și să vorbească disprețuitor cu accentul lui savant.

— Amos, dacă mi se mai adresează fără să fie întrebat, sparge-i fața.

— Cu plăcere, căpitane, zise mecanicul și înaintă o jumătate de pas.

Dresden zâmbi disprețuitor la auzul acelei amenințări stupide, însă își ținu gura.

— Ce am aflat? îl întrebă Holden pe Fred.

— Știm că datele de la Eros sosesc aici și mai știm că idiotul ăsta este șeful. Vom afla mai multe după ce scotocim prin toate ungherele.

Holden îl privi din nou pe Dresden, examinându-i trăsăturile fine, care arătau obârșia nobilă europeană a bărbatului, trupul bine clădit și tunsoarea stilată. Chiar și acum, înconjurat de bărbați înarmați, Dresden izbutea să lase impresia că deține controlul. Și-l putea închipui uitându-se la ceas și întrebându-se cât din timpul lui prețios aveau să-i mai răpească indivizii ăștia.

— Trebuie să-l întreb ceva, spuse căpitanul.

Fred dădu aprobator din cap.

— Ai tot dreptul.

— De ce? zise Holden. Vreau să știu de ce?

Zâmbetul lui Dresden fu aproape compătimitor. Își vârî mâinile în buzunare cu nepăsarea cuiva care stă într-un bar și discută despre sport.

— Îmi pui o întrebare la care aș putea să răspund în foarte multe feluri, răspunse el. Pentru că așa a vrut Dumnezeu? Sau poate ai dori totuși să fii ceva mai explicit?

— De ce tocmai Eros?

— Vezi tu Jim…

— Pentru tine „căpitan Holden”. Eu ți-am găsit nava pierdută, așa că am văzut înregistrarea de la Phoebe. Știu ce este protomolecula.

— Serios?! zise Dresden și zâmbetul îi deveni cu un dram mai autentic. Trebuie să-ți mulțumesc că ne-ai predat agentul viral în Eros. Pierderea lui *Anubis* ne-ar fi întârziat planurile cu câteva luni. Descoperirea corpului infectat tocmai acolo, în stație, a fost un dar ceresc.

„La dracu! Știusem. Știusem”, gândi Holden. Apoi spuse cu glas tare:

— De ce?

— Știi, așadar, ce este agentul, răspunse Dresden părând încurcat pentru întâia oară de când căpitanul intrase pe punte. Nu știu ce ți-aș mai putea spune. Este lucrul cel mai important care s-a întâmplat vreodată speciei umane. Este în același timp dovada că nu suntem singuri în univers, dar și biletul de evadare din limitările ce ne leagă de micile noastre mingi de rocă și aer.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Holden enervat că nasul tumefiat îi făcea vocea să sune mai degrabă comic decât amenințător. Vreau să știu *de ce* ai ucis un milion și jumătate de oameni.

Fred își drese vocea, dar nu interveni. Dresden îi privi pe fiecare în parte.

— Ți-am *răspuns,* căpitane. Un milion și jumătate de oameni sunt o nimica toată. Aici avem de-a face cu ceva mult mai important, zise Dresden, apoi se apropie de un scaun și se așeză, trăgându-și ușor pantalonii în sus, ca să stea comod. Ai auzit de Ginghis Han?

— Poftim? întrebară aproape simultan Holden și Fred.

Miller se mulțumi să-l privească inexpresiv pe Dresden și-și lovi ușor țeava pistolului de coapsă.

— Ginghis Han, repetă Dresden. Unii istorici susțin că în decursul cuceririlor sale ar fi ucis sau strămutat un sfert din populația totală a Pământului. A făcut asta încercând să creeze un imperiu, care a început să se destrame imediat după moartea lui. La scara actuală, asta ar însemna că trebuie să ucizi aproape zece miliarde de oameni ca să afectezi o generație. O generație și jumătate. Comparativ cu această cifră, Eros este ceva nesemnificativ.

— Chiar nu-ți pasă, zise Fred cu glas domol.

— Iar spre deosebire de Ginghis Han, noi nu facem asta ca să clădim un imperiu efemer. Știu ce gândiți. Credeți că încercăm să ne extindem, să punem mâna pe tot mai multă putere.

— Și nu asta vreți? zise Holden.

— Bineînțeles că vrem, replică Dresden tăios. Vouă vă lipsește viziunea. Să clădești cel mai mare imperiu din istoria omenirii seamănă cu a construi cel mai mare mușuroi de furnici din lume. Este ceva insignifiant. În univers există o civilizație care a realizat protomolecula și ne-a expediat-o acum mai bine de două miliarde de ani. La momentul acela, membrii civilizației respective erau *deja* zei. Ce au devenit între timp? Ce au devenit după încă două miliarde de ani de progres?

Ascultându-l, Holden se simțea cuprins de un sentiment tot mai acut de groază. Bărbatul mai ținuse acel discurs, poate chiar de multe ori, și avusese succes. Cu acel discurs convinsese oameni puternici, de aceea Protogen dispunea de nave stealth

provenite din șantierele navale ale Pământului și de susținere aparent nelimitată din umbră.

— Domnilor, avem de recuperat un handicap enorm, zise Dresden. Din fericire însă, pentru aceasta ne putem folosi de instrumentul inamicului nostru.

— De recuperat? repetă un soldat din stânga lui Holden.

Dresden dădu din cap spre el și surâse.

— Protomolecula poate modifica la nivel molecular organismul-gazdă; poate crea modificări genetice din mers. Nu numai ADN, ci și orice replicator stabil. Este însă doar o simplă mașină. Nu gândește. Execută instrucțiuni. Dacă învățăm cum să schimbăm programarea ei, atunci vom deveni *noi* arhitecții acelor modificări.

— De ce să eliberăm această protomoleculă, dacă scopul ei a fost distrugerea vieții de pe Pământ și înlocuirea ei cu ceea ce doreau creatorii virusului?

— O întrebare excelentă, zise Dresden și ridică un deget aidoma unui profesor universitar care se pregătește să țină o prelegere. Protomolecula nu este însoțită de un manual de utilizare. Mai mult chiar, până acum n-am reușit niciodată s-o vedem la treabă. Necesită o masă importantă înainte de a-și dezvolta suficientă putere de procesare ca să-și execute instrucțiunile, indiferent care ar fi ele.

Bărbatul arătă spre ecranele acoperite cu date.

— O vom urmări în acțiune. Vom vedea ce intenționează să facă și cum procedează. Sperăm că vom învăța cum să-i modificăm programul chiar în decursul acestui proces.

— Poți să faci toate astea și cu o cultură de bacterii, zise căpitanul.

— Nu mă interesează să recreez bacteriile.

— Ești dement, zise Amos și mai înaintă un pas.

Holden puse mâna pe umărul mecanicului.

— Așadar, să presupunem că vei înțelege cum acționează virusul, spuse el. Ce va urma după aceea?

— După aceea, *orice*! Centurieni care vor putea lucra în exteriorul navelor cosmice fără să poarte costume. Oameni capabili să doarmă sute de ani încontinuu, în timp ce zboară în nave de colonizare spre stele. Nu vom mai fi limitați la ceea ce ne-au oferit milioane de ani de evoluție în interiorul unei atmosfere cu 1 *g,* sclavi ai oxigenului și ai apei. Vom decide ce

dorim să fim și ne vom reprograma să fim ce dorim. Asta ne oferă protomolecula.

În timp ce vorbea, Dresden se ridică în picioare, iar chipul îi strălucea ca al unui profet.

— Acționăm pentru cea mai bună și unica speranță de supraviețuire a omenirii. Când vom ajunge acolo, ne vom întâlni cu *zeii.*

— Și dacă nu ajungem nicăieri? întrebă Fred gânditor.

— Au tras deja o dată în noi cu o armă apocaliptică, zise Dresden.

Pentru o secundă, pe punte să lăsă tăcerea. Holden simțea cum toate certitudinile i se clatină. Detesta toată argumentația lui Dresden, dar nu vedea cum ar putea-o contracara. În adâncul lui știa că ceva din acel raționament era complet greșit, însă nu-și putea găsi cuvintele.

Vocea lui Naomi îl făcu să tresară.

— I-ai convins cu argumentele astea? zise femeia.

— Poftim? spuse Dresden.

— Pe savanți… Pe tehnicieni… Pe cei de care aveai nevoie să faci toate astea. Pentru că ei au fost nevoiți să facă treaba, să privească imagini cu oameni murind în Eros, să proiecteze incintele în care oamenii au fost radiați. Exceptând cazul în care ai izbutit să-i strângi pe toți ucigașii în serie din sistemul solar și să-i trimiți la cursuri de perfecționare, cum ai reușit să-i convingi?

— Am modificat echipa științifică pentru a elimina reținerile etice.

Holden începu să înțeleagă.

— Sociopați, rosti el. Ai făcut din ei niște sociopați.

— Sociopați foarte inteligenți, spuse Dresden și păru încântat să poată explica. Sunt dotați cu un grad foarte ridicat de curiozitate. Au fost destul de mulțumiți, atât timp cât le-am oferit resurse nelimitate pentru a rezolva probleme interesante.

— La care s-a adăugat o echipă mare de securitate, dotată cu armament neletal, pentru cazurile când n-ar mai fi fost mulțumiți, zise Fred.

— Da, ocazional apar și probleme.

Dresden privi în jur și o încruntătură ușoară îi apăru pe frunte.

— Știu. Credeți că este monstruos, dar eu salvez *specia* umană. Eu ofer omenirii *stelele.* Nu sunteți de acord? Perfect!

Dați-mi voie să vă pun o întrebare: puteți salva chiar în acest moment stația Eros?

— Nu, dar putem…, spuse Fred.

— Tot ce puteți face este să irosiți datele, îl întrerupse Dresden. Și dacă veți face asta, toți bărbații, femeile și copiii din Eros au murit în zadar.

În încăpere se așternu tăcerea. Fred stătea încruntat, cu brațele încrucișate pe piept. Holden înțelegea lupta care se dădea în sufletul lui. Discursul lui Dresden era respingător și sinistru, dar în același timp părea că prezintă adevărul.

— Sau putem cădea la o înțelegere, spuse Dresden. Voi porniți pe drumul vostru și eu…

— Gata! Ajunge! zise Miller, vorbind pentru prima oară de când Dresden își începuse tirada.

Holden se uită la detectiv. Chipul inexpresiv îi devenise acum de piatră. Pistolul nu mai era lângă coapsă.

La naiba…

CAPITOLUL 42

Miller

Dresden fu total luat prin surprindere. Nici chiar după ce Miller ridică pistolul, bărbatul nu realiză că este în pericol. Vedea doar că detectivul avea în mână un obiect, care întâmplător era o armă. Poate că un câine s-ar fi speriat, dar nu și Dresden.

— Miller, nu! strigă Holden, iar detectivului i se păru că glasul acestuia vine de la mare depărtare.

Nu i-a fost greu să apese pe trăgaci. Un clic slab, reculul metalului în palma înmănușată, apoi alte două apăsări identice. Capul lui Dresden zvâcni pe spate, înflorind roșu. Sângele împroșcă unul dintre ecrane, acoperind fluxul de date. Miller înaintă, îi mai trase două gloanțe în piept, rămase o clipă pe gânduri, apoi își vârî pistolul în toc.

Puntea amuți. Soldații APE se priveau între ei sau se holbau la Miller, surprinși de actul neașteptat de violență chiar și după asaltul lor de mai devreme. Naomi și Amos se uitau la Holden, iar căpitanul rămase cu ochii la cadavru. Fața îi înlemni ca o mască: furie, revoltă, poate chiar disperare. Miller înțelegea. Căpitanul era încă incapabil să ia viața cuiva când situația cerea acest lucru. La început, nici lui Miller nu-i fusese atât de ușor.

Numai Fred rămase nemișcat și nu părea deloc tulburat. Nu zâmbi, nu se încruntă și nici nu-și feri privirea.

— Ce dracu' ai făcut? zise Holden fonfăind cu nasul lui spart și tumefiat. L-ai împușcat pur și simplu!

— Da, spuse Miller.

Holden scutură din cap.

— Nu există procese? Nu există justiție? Decizi hodoronc-tronc și gata – așa se fac lucrurile?

— Sunt polițai, răspunse detectivul surprins de tonul justificativ al vocii sale.

— Dar om ești?

— Gata, domnilor! răsună glasul lui Fred în tăcerea stupefiată a sălii. Spectacolul s-a terminat. Ne întoarcem la treabă. Vreau

ca echipa pentru decriptare să vină imediat aici. Trebuie să evacuăm prizonierii și să investigăm stația în detaliu.

Holden privi de la Fred la Miller, apoi la Dresden, care zăcea pe podea, mort. Maxilarele i se încleștaseră de furie.

— Știi ceva, Miller? zise el.

— Nu, răspunse încet detectivul.

Știa ce va urma.

— Găsește-ți altă navă cu care să te întorci acasă.

Căpitanul *Rosinantei* se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea, urmat de echipajul său. Miller îi privi îndepărtându-se. Simți un ușor regret, însă nu putea face nimic. Trapa căscată păru să-i înghită. Detectivul se întoarse către Fred.

— Luați un autostopist?

— Porți culorile echipei noastre, zise generalul. Te putem duce până la Tycho.

— Mulțumesc, spuse Miller.

Detectivul zise după o clipă:

— Știi că nu exista altă soluție.

Fred nu răspunse. Nu era nimic de spus.

Stația Thoth era rănită, dar nu moartă. Nu încă. Zvonul privind cercetătorii creați să ucidă se răspândi iute și trupele APE tratară lucrurile cu multă seriozitate. Ocuparea și preluarea controlului asupra stației dură patruzeci de ore, în loc de cele douăzeci de ore cât le-ar fi luat dacă ar fi avut de-a face cu niște prizonieri obișnuiți, cu niște oameni. Miller făcu tot ce putu ca partea privind controlul prizonierilor să fie făcută cum trebuie.

Puștii din APE erau bine intenționați, dar mulți dintre ei nu mai lucraseră până atunci cu prizonierii. Nu știau cum să-i încătușeze de încheieturi și de coate, pentru a nu le permite să-și întindă mâinile și să-i sugrume. Nu știau cum să-i imobilizeze folosind o bucată de frânghie în jurul gâtului, astfel încât prizonierul să nu se sugrume, accidental sau deliberat. Jumătate dintre ei nu știau nici măcar cum să percheziționeze pe cineva de sus până jos. Pentru Miller, toate astea erau ca a doua natură. În cinci ore, doar asupra cercetătorilor găsi ascunse douăzeci de cuțite. Le găsea aproape din instinct.

Sosi al doilea val de nave: transportoare de persoane care păreau gata să-și expulzeze aerul în vid dacă le atingeai chiar și cu un deget, traulere de recuperare care începură imediat să demonteze blindajele și suprastructura stației, nave de

aprovizionare care ambalau și împachetau echipamentele valoroase și jefuiau farmaciile și stocurile de alimente. Până ce știrea atacului avea să ajungă la Pământ, din stație nu va mai rămâne decât scheletul, iar personalul ei avea să fie ascuns în celule neautorizate în Centură.

Protogen urma să afle mai devreme, bineînțeles. Compania avea avanposturi mai apropiate decât planetele interioare. Se calculase timpul de răspuns și posibilul câștig. Matematica pirateriei și a războiului. Miller știa asta, dar nu lăsa aceste lucruri să-l neliniștească. Fred și consilierii lui erau cei care ar fi trebuit să decidă. Miller dovedise suficientă inițiativă pentru o singură zi.

„Postuman.”

Termenul acela apărea în mass-media la fiecare cinci-șase ani și însemna de fiecare dată altceva. Hormoni de recreștere neuronală? Postumani. Roboți cu sex și pseudo-inteligență încorporată? Postumani. Direcționare cu auto-optimizare? Postumană. Era un termen din industria publicitară, incitant și gol, despre care detectivul crezuse că nu arăta decât că cei care îl foloseau aveau o concepție limitată despre ceea ce erau în stare să creeze ființele umane.

Acum, în timp ce escorta mai mulți prizonieri în uniforme Protogen către un transportor care avea să plece spre o destinație neștiută de nimeni, termenul avea un înțeles nou.

„Dar om ești?”

Literal vorbind, „postuman” nu însemna nimic altceva decât ceea ce deveneai când nu mai erai om. Lăsând deoparte protomolecula, Protogen, Dresden și fanteziile lui auto-justificatoare despre Mengele în rolul lui Ginghis Han, detectivul se gândea că poate el le-o luase înainte. Poate că el fusese postuman de ani buni.

Punctul critic sosi după patruzeci de ore; era momentul evacuării. APE transformase stația într-un schelet și venise momentul s-o șteargă înainte să apară cineva pus pe răzbunare. Miller se instală într-o cușetă de accelerație. Sângele îi clocotea de la amfetaminele înghițite, iar el aproape delira din cauza epuizării. Gravitația creată de accelerație îl apăsa ca o pernă așezată peste față. Vag își dădea seama că plânge. Asta nu însemna nimic.

În mintea încețoșată a detectivului, Dresden vorbea din nou, născocind promisiuni și minciuni, adevăruri trunchiate și închipuiri. Miller vedea cuvintele ieșind ca un fum negru care se unea cu tentaculele negre ale protomoleculei. Se întindeau către Holden, Amos și Naomi. Încercă să-și caute arma, să le oprească, să ucidă creatura. Propriul lui strigăt de disperare îl trezi și își aminti că învinsese deja.

Julie stătea alături de el, ținându-și palma rece pe fruntea lui. Zâmbea blând și înțelegător. Iertător.

„Dormi”, spuse ea și Miller se lăsă tras în adâncul întunecat.

— *Oi, pampau,* spuse Diogo. *Acima* și-afară, *sabez*?

Era a zecea dimineață a lui Miller de la revenirea în Tycho și a șaptea în care împărțea același pat cu Diogo în apartamentul de mărimea unei debarale al băiatului. Din tonul glasului acestuia, detectivul putea spune că ar cam fi fost timpul să-și găsească altă gazdă. După trei zile, oaspeții și ploaia încep să te plictisească. Se rostogoli jos de pe salteaua subțire, își trecu degetele prin păr și dădu din cap. Diogo se dezbrăcă și se strecură în pat fără un cuvânt. Duhnea a alcool și a marijuana ieftină, preparată în casă.

Terminalul lui Miller îl anunță că schimbul al doilea se sfârșise de două ore, iar schimbul al treilea se afla la jumătatea turei. Își strânse lucrurile în valiză, stinse lumina de deasupra lui Diogo, care sforăia deja, și porni spre dușurile publice unde își va cheltui puținii bani rămași ca să se spele și să nu arate ca un om al străzii.

Surpriza plăcută a revenirii lui în stația Tycho o reprezentase dimensiunea contului bancar. APE, mai exact Fred Johnson, îl plătise pentru acțiunea din Thoth. Detectivul nu ceruse bani și o părticică din el dorea să-i restituie colonelului. Dacă ar fi existat o alternativă, ar fi făcut-o. Întrucât nu exista, se strădui să-și drămuiască la maximum fondurile și aprecie ironia sorții. La urma urmelor, el și căpitanul Shaddid erau plătiți din aceeași sursă.

În primele zile după revenirea în Tycho, Miller se așteptase să vadă atacul asupra stației menționat la știri. CORPORAȚIE PĂMÂNTEANĂ PIERDE O STAȚIE DE CERCETARE ÎN FAVOAREA CENTURIENILOR DEZLĂNȚUIȚI sau așa ceva. Ar fi trebuit să-și caute o slujbă sau un loc unde să doarmă și care să nu fie pomană. Intenționase să o facă, însă orele păreau că se dizolvă,

în timp ce el stătea în baruri sau localuri, urmărind transmisiunile… doar pentru alte câteva minute.

Flota marțiană suferise alte atacuri de hărțuire din partea centurienilor. O jumătate de tonă de pietriș super-accelerat silise două dintre navele lor de război să-și schimbe cursul. Întârzierile în recoltarea apei din inelele lui Saturn erau cauzate fie de o încetare ilegală a activității, ceea ce ar fi fost un act de trădare, fie de o reacție firească față de nevoile sporite de securitate. Două operațiuni miniere deținute de Pământ fuseseră atacate fie de Marte, fie de APE. Patru sute de oameni muriseră. Blocada pământeană impusă lui Marte intra în a treia lună. O coaliție de savanți și specialiști în terraformare avertiza gălăgios că procesele economice în lanț erau în pericol și că, chiar dacă războiul s-ar fi sfârșit peste un an sau doi, pierderea proviziilor avea să aducă efortul de terraformare înapoi cu mai multe generații. Dădeau vina unii pe alții pentru ce se întâmplase pe Eros. Stația Thoth nu exista.

Și totuși ar fi trebuit să existe.

Întrucât majoritatea Flotei marțiene continua să se afle în preajma planetelor exterioare, asedierea Pământului era o problemă delicată. Nu mai era timp. Marțienii fie reveneau acasă și încercau să se lupte cu navele pământene mai vechi, mai lente, dar mult mai numeroase, fie atacau direct planeta. Pământul continua să fie sursa a peste o mie de lucruri care nu puteau crește altundeva, însă dacă cineva se amețea, sau devenea arogant, sau disperat, n-ar fi durat mult și bolovanii ar fi zburat spre Pământ prin puțurile gravitaționale.

Și totul doar de amuzament.

Circula un banc vechi, pe care Miller nu-și putea aminti exact unde îl auzise. La înmormântarea propriului ei tată, o fată cunoaște un băiat frumușel foc. Cei doi stau de vorbă, se plac reciproc, dar el pleacă înainte să fi făcut schimb de numere de telefon. De aceea fata nu știe cum să dea de el.

Așa că peste o săptămână își omoară mama.

Hohote de râs.

Asta era și logica lui Protogen, a lui Dresden, a celor din stația Thoth. „Aceasta este problema, iar aceasta este soluția”, își spuneau ei. Faptul că soluția era înecată în sânge nevinovat era un detaliu la fel de banal ca fontul cu care fuseseră scrise rapoartele. Făcuseră abstracție total de umanitate. Își

dezactivaseră acele celule cerebrale care le spuneau că și alte vieți în afară de ale lor sunt sacre, sau prețioase, sau demne de a fi salvate. Criminalii nu pierduseră nimic altceva decât legătura cu umanitatea.

Cât de banal suna asta.

Unul dintre amicii lui Diogo intră în bar și-l salută din cap pe Miller. Avea cam douăzeci de ani sau mai puțin. Participase și el la asaltul stației Thoth. Nu-și amintea numele bărbatului, dar îl văzuse destul de des ca să-și dea seama că se purta ciudat. Îl simțea foarte încordat. Miller opri sonorul fluxului de știri de pe terminalul său și porni spre el.

— Salut, zise detectivul și puștiul ridică ochii tresărind.

Era tensionat, însă încerca să se ascundă sub o nepăsare voită. Pentru el Miller nu era decât un moșneag, bunicul lui Diogo, cel care – toți din Thoth știau – omorâse cea mai mare scursură din univers. Asta îi adusese câteva avantaje lui Miller, așa că puștiul zâmbi și îi făcu semn spre taburetul de alături.

— Cam nasoală treaba, este? zise Miller.

— Nu știi nici jumate, replică puștiul.

Avea un fel abrupt de a vorbi. După înălțime era centurian și era educat. Tehnician, probabil. Puștiul tastă o comandă de băutură și barul îi oferi un pahar cu lichid limpede, atât de volatil, încât Miller îl putea vedea cum se evaporă. Puștiul îl dădu peste cap dintr-o înghițitură.

— N-ajută, zise Miller.

Puștiul îl privi și detectivul ridică din umeri.

— Se zice că băutura ar ajuta, dar nu-i așa, adăugă el.

— Nu?

— Nu. Sexul poate fi de folos uneori, dacă ai o fată care să stea de vorbă cu tine după. Sau tirul în poligon. Exercițiile fizice, uneori. Alcoolul nu te ajută să te simți mai bine. Atât doar că nu-ți mai pasă că te simți rău.

Puștiul râse și scutură din cap. Era pe punctul de a vorbi, așa că Miller se lăsă pe spate și lăsă tăcerea să lucreze pentru el. Se gândi că poate puștiul ucisese pe cineva, probabil în Thoth, și că asta îl obseda. Dar în loc să-și spună povestea, puștiul îi luă terminalul, tastă câteva coduri locale și i-l restitui. Apăru un meniu uriaș de fluxuri: video, audio, presiunea și compoziția aerului, radioactivitatea. Miller avu nevoie de o jumătate de

secundă ca să înțeleagă. Spărseseră codurile datelor venite de la Eros.

Privea protomolecula în acțiune. Vedea cadavrul Juliettei Andromeda Mao scos în evidență. Pentru o clipă, Julie din imaginația lui apăru lângă el.

— În cazul în care te-ntrebi dacă ai făcut ce trebuia când l-ai împușcat pe tipu-ăla, uită-te la asta, spuse puștiul.

Miller deschise un flux. Un coridor lung, destul de larg pentru ca douăzeci de oameni să poată merge umăr la umăr. Podeaua era umedă și unduia ca suprafața unei ape. Ceva mic înainta greoi prin masa aceea vâscoasă. Când detectivul transfocă, văzu că era un tors uman – cutia toracică, șira spinării, bucăți lungi din ceea ce odată fuseseră intestine, iar acum erau filamentele protomoleculei –, care se deplasa pe ciotul unui braț. Nu avea cap. Miller reporni sonorul. Sunetele ascuțite și inepte îi aminteau de copiii bolnavi mintal care-și cântă singuri.

— Așa e peste tot, zise puștiul. Prin toată stația se târăsc… căcaturi de-astea.

— Ce fac?

— Construiesc ceva, răspunse puștiul și se înfioră. Am zis că trebuie să vezi și tu.

— Da? spuse detectivul fără să-și desprindă ochii de la ecran. Ție cu ce ți-am greșit?

Puștiul râse.

— Toți cred că ești un erou fiindcă l-ai omorât pe individul ăla. Toți cred c-ar trebui să-i aruncăm prin ecluză pe toți prizonierii pe care i-am luat din Thoth.

„Probabil c-ar trebui, dacă nu-i mai putem face iarăși oameni”, își zise Miller. Comută pe alt flux. Nivelul cazinourilor, unde fusese el cu Holden, sau un loc foarte asemănător. Plafonul era legat de acoperiș printr-un fel de rețea ce părea construită din oase. Între ele se târau creaturi ca niște limacși negri, lungi de un metru. Sunetele aduceau cu înregistrările valurilor spărgându-se de țărm. Deschise un alt flux. Portul avea batardourile închise și încrustate cu uriașe tentacule de nautilus, ce păreau că se mișcă în timp ce le privea.

— Toți cred că ești un erou, repetă puștiul, iar de data aceasta cuvintele îl atinseră întrucâtva pe Miller.

Detectivul clătină din cap.

— Nici vorbă, răspunse el. Doar un individ care a fost cândva polițist.

De ce oare schimburile de focuri și asaltul unei stații inamice pline de indivizi și sisteme automate programate să te ucidă păreau mai puțin înspăimântătoare decât discuția cu niște oameni cu care călătorise săptămâni întregi în aceeași navă?

Și totuși…

Era schimbul al treilea și barul de pe platforma de observare fusese programat să lase impresia că e noapte. În aer se simțea un iz de fum care nu era de fapt fum. Un pian și un contrabas se duelau leneș, în timp ce glasul unui bărbat se tânguia în arabă. Lumini slabe străluceau la picioarele meselor și proiectau umbre difuze peste fețe și trupuri, scoțând în evidență picioarele, pântecele și piepturile clienților. Dincolo de ferestrele barului, șantierele navale erau la fel de animate ca de obicei. Dacă s-ar fi apropiat de geam, ar fi putut s-o recunoască pe *Rosinanta,* care își revenea în urma rănilor suferite. Nu o doborâseră, iar acum devenea și mai puternică.

Amos și Naomi stăteau la o masă într-un colț. Alex nu se vedea nicăieri. Holden nu se vedea nici el. Asta îi ușura sarcina. Nu foarte mult, totuși conta. Se îndreptă către ei. Naomi îl zări prima și Miller îi citi pe chip stânjeneala, care dispăru însă la fel de repede pe cât apăruse. Mecanicul se răsuci ca să vadă ce îi atrăsese atenția camaradei lui. Amos nu se încruntă, nici nu surâse. Miller își scărpină brațul, deși nu simțea nicio mâncărime.

— Salut, zise el. Vă fac cinste cu un rând?

Tăcerea dură cu o secundă mai mult decât ar fi trebuit, după care Naomi se sili să zâmbească.

— Sigur că da. Însă numai cu unul. Avem de făcut… o chestie. Pentru căpitan.

— A, da, adăugă Amos mințind încă și mai stângaci decât Naomi și lăsând să i se vadă stânjeneala. Chestia aia… E importantă.

Miller se așeză, ridică un braț către chelner, iar după ce-l văzu încuviințând, își sprijini coatele pe masă și se aplecă ușor înainte. Poziția lui amintea de cea a unui luptător lăsat pe vine, aplecat în față, cu brațele protejându-și gâtul și pântecele. Era postura adoptată de un bărbat când se aștepta să fie rănit.

Chelnerul sosi și toți comandară bere. Miller achită cu banii primiți de la APE și trase un gât.

— Cum stau lucrurile cu nava? se interesă el după aceea.

— Încet-încet, o repară, răspunse Naomi. Au încasat o grămadă.

— Da’ tot o să zboare, răspunse Amos. E dată naibii.

— E bine. Voi când…, zise detectivul apoi se înecă și trebui să reia. Voi când plecați?

— Când zice căpitanu’, răspunse Amos ridicând din umeri. Nava e deja etanșată, așa c-am putea pleca și mâine dacă vrea să ajungă neapărat undeva.

— Și dacă ne lasă Fred, adăugă femeia, după care făcu o grimasă ca și când i-ar fi părut rău că o luase gura pe dinainte.

— E vreo problemă? întrebă Miller. APE îi forțează mâna lui Holden?

— Ziceam și eu așa, răspunse Naomi. Nu e nicio problemă. Mersi pentru bere, Miller, dar cred c-ar fi cazul să plecăm.

Detectivul inspiră prelung, apoi dădu ușor drumul aerului.

— Da, zise el. Bine.

— Ia-o-nainte, zise Amos către Naomi. Vin și eu imediat.

Naomi îi aruncă o privire derutată, însă mecanicul îi răspunse doar printr-un zâmbet. Ar fi putut însemna orice.

— Bine, zise ea, dar nu-ntârzia mult, ai înțeles? Chestia…

— Da, chestia pentru căpitan, spuse Amos. Nu-ți face griji.

Femeia se ridică și se îndepărtă. Rezista cu greu tentației de a nu privi în urmă, peste umăr, iar Miller observă asta. Detectivul se uită la Amos. Luminile îi confereau mecanicului un aspect ușor demonic.

— Naomi e fată de treabă, zise Amos. Îmi place de ea, să știi. E ca sora mea mai mică, numai că e isteață foc și i-aș trage-o, dacă m-ar lăsa. Înțelegi?

— Da, spuse Miller. Și mie-mi place.

— Nu e ca noi, continuă Amos, iar căldura și voia bună îi dispărură din voce.

— De asta-mi și place de ea.

Fusese răspunsul corect. Amos încuviință.

— Uite care-i chestia. Din punctul de vedere al căpitanului, în clipa de față ești în căcat până peste cap.

Bulele din paharul cu bere al lui Miller străluceau alb în lumina difuză. Detectivul răsuci paharul și le privi cu atenție.

— Pentru că am ucis pe cineva care trebuia ucis? întrebă el.

Amărăciunea din voce nu era surprinzătoare, totuși era mai profundă decât intenționase. Amos nu sesiză acest detaliu sau poate că nu-i păsa.

— Pentru că ți-ai făcut un obicei din asta, răspunse mecanicul. Căpitanul nu e așa. Îl irită să omori oameni fără să clarifici mai întâi lucrurile. Ai făcut de multe ori asta pe Eros, dar… știi și tu.

— Da.

— Thoth nu era Eros. Și nici locul următor spre care ne îndreptăm nu e Eros. Holden nu vrea să mai aibă de-a face cu tine.

— Dar voi? întrebă Miller.

— Nici noi.

Glasul lui Amos nu era nici dur, nici blând. Vorbea ca și când ar fi vorbit despre calibrul unei mașini, despre orice. Cuvintele îl izbiră pe detectiv în plex, exact acolo unde se așteptase. Nu le-ar fi putut bloca.

— Uite care-i chestia, zise Amos. Tu și cu mine avem multe în comun. Am umblat prin lume. Eu știu cine sunt. Busola mea morală – pot să-ți zic – e stricată. Lucrurile au luat-o pe un anumit făgaș când eram puști. Aș fi putut să fiu un mercenar ca ăia din Thoth. Știu asta. Căpitanul n-ar fi putut. Nu îi stă în fire. Este probabil cel mai corect om de aici. Iar când spune că nu mai ai ce căuta pe navă, atunci asta este. Și după cum văd eu lucrurile, are probabil dreptate. În tot cazul, există mai multe șanse ca el să aibă dreptate, iar eu să mă înșel.

— Am înțeles, zise Miller.

— Cam așa, spuse Amos.

Își termină berea, apoi o bău și pe a lui Naomi. După aceea plecă, lăsându-l pe detectiv singur și cu acel gol încă în stomac. Afară, *Nauvoo* deschise în evantai o rețea scânteietoare de senzori, testând ceva sau doar împăunându-se. Miller așteptă.

Lângă el, Julie Mao se aplecă peste masă, exact în locul unde fusese mecanicul.

„Bun”, spuse ea. „Se pare că acum am rămas doar noi doi.”

— Așa se pare, încuviință detectivul.

CAPITOLUL 43

Holden

Un muncitor din Tycho cu salopetă albastră și mască de sudor astupa gaura dintr-un batardou al sălii de mese. Holden îl privea ferindu-și ochii cu mâna de strălucirea orbitor de albastră a flamei. După ce fixă placa din oțel la locul ei, sudorul își ridică masca și controlă cordonul. Era o femeie cu ochi albaștri și gură micuță pe un chip de spiriduș în formă de inimă și păr roșu și des strâns în coc. Se numea Sam și era șefa de echipă a proiectului de reparare a *Rosinantei.* Amos îi dădea târcoale de două săptămâni, însă fără succes. Holden era încântat, fiindcă spiridușul se dovedise unul dintre cei mai buni mecanici cu care lucrase vreodată și n-ar fi vrut ca femeia să se concentreze pe altceva în afară de nava lui.

— E perfect, spuse căpitanul când Sam își trecu palma înmănușată peste metalul care se răcea.

— E bine, zise ea ridicând din umeri. O s-o polizăm dup-aia frumos, o s-o vopsim elegant și nici măcar n-o să știi că nava ta a avut buba.

Avea un glas surprinzător de adânc, care contrasta cu înfățișarea ei și cu obiceiul de a-și presăra ironic vorbele cu expresii folosite de copii. Holden bănuia că, duși în eroare de înfățișarea femeii, combinat cu profesiunea aleasă de aceasta, mulți oameni au greșit subestimând-o. Nu dorea să cadă și el în aceeași capcană.

— Ai făcut o treabă incredibilă, Sam, îi spuse el.

Sam era desigur prescurtarea unui nume, dar n-o întrebase niciodată și nici ea nu oferise detalii.

— Îi tot spun lui Fred cât de bucuroși suntem să te avem la conducerea operațiunilor.

— Poate c-o să mă aleg cu o stea de aur în următorul meu raport, spuse Sam, apoi lăsă aparatul de sudură din mână și se ridică.

Holden ar fi vrut să-i răspundă ceva, dar nu știu ce să spună.

— Scuză-mă, zise femeia întorcându-se către căpitan. Apreciez faptul că m-ai lăudat șefului. Și, să fiu sinceră, mi-a făcut plăcere să lucrez la fetița ta. E o navă puternică. Dacă ar fi încasat ale noastre aceleași lovituri, ar fi fost bune de dus la fier vechi.

— Am fost și noi destul de aproape.

Sam dădu din cap, apoi începu să-și strângă restul echipamentului. Naomi coborî de pe punțile superioare, iar de salopeta ei cenușie erau atârnate mai multe scule pentru repararea instalațiilor electrice.

— Cum merge treaba sus? o întrebă Holden.

— Gata în proporție de nouăzeci la sută, zise Naomi.

Femeia traversă sala de mese, se apropie de frigider și scoase o sticlă de suc.

— Aproximativ.

Scoase încă o sticlă și i-o aruncă lui Sam, care o prinse cu o singură mână.

— Pentru Naomi! zise ea și ridică sticla ca și când ar fi toastat, după care bău jumătate dintr-o singură suflare.

— Hai noroc, Sammy! zise Naomi surâzând larg.

Cele două s-au înțeles bine de la început, iar acum Naomi își petrecea mare parte din timpul liber cu Sam și cu amicii ei din Tycho. Căpitanului nu-i plăcea să recunoască, dar regreta că nu mai era doar el în preajma lui Naomi. Când era silit să recunoască asta – ca acum, de pildă –, se simțea ca un vierme.

— *Concul Golgo la rec,* diseară? spuse Sam după ce goli sticla.

— Crezi că dobitocii ăia din C7 nu s-au plictisit s-o încaseze? replică Naomi.

Holden avea impresia că vorbeau codificat.

— Îl putem șunta pe primul, zise Sam. Înfigem cârligu', după care dăm cu barosul și le radem lozul.

— Sună bine, aprobă Naomi și-și aruncă sticla goală în containerul de reciclare, apoi porni înapoi în sus pe scară. Ne vedem la opt atunci.

Flutură din mână scurt către Holden.

— Ne vedem mai târziu, căpitane.

— Cât crezi că mai durează? o întrebă Holden pe Sam, care se aplecase să-și strângă restul sculelor.

Femeia ridică din umeri.

— Două zile, poate, ca totul să fie perfect. Probabil că și acum ar putea zbura, dacă nu te interesează mărunțișurile și estetica.

— Mulțumesc din nou, zise Holden și întinse mâna spre Sam când se întoarse.

Mâna femeii era aspră, iar strânsoarea fermă.

— Și sper să măturați podeaua cu dobitocii ăia din C7.

Sam îi aruncă un rânjet sălbatic.

— N-am nici cea mai mică îndoială.

Mulțumită lui Fred Johnson, APE asigurase echipajului cazare în stație pe durata reparațiilor *Rosinantei* și în următoarele săptămâni. Holden ajunsese să se simtă în apartamentul lui aproape ca acasă. Tycho dispunea de bani și părea să cheltuiască sume semnificative pentru angajații săi. Holden avea trei camere numai pentru el, care includeau o baie și o chicinetă. Pe majoritatea stațiilor, trebuia să fii guvernator ca să te bucuri de așa lux. Holden avea impresia că pe Tycho acestea erau condițiile standard pentru manageri.

Își azvârli salopeta murdară în containerul pentru spălat și porni cafetiera înainte de a intra în cabina de duș. Baie în fiecare seară după muncă: alt lux aproape inimaginabil. Era ușor să se lase luat de val, să înceapă să creadă că perioada aceasta când aștepta să fie reparată nava, iar viața îi era tihnită, casnică, reprezenta normalitatea, nu un interludiu. Nu putea însă să se lase pradă acestei iluzii.

Atacul Pământului asupra lui Marte era știrea zilei pe toate canalele. Domurile marțiene erau încă în picioare, dar două jerbe de meteoriți ciuruiseră versanții largi ai lui Olympus Mons. Pământul susținea că fuseseră sfărâmături de pe Deimos, în timp ce Marte afirma că nu era altceva decât o amenințare și o provocare deliberată. Navele marțiene de la gigantele gazoase accelerau intens către planetele interioare. Fiecare zi, fiecare oră apropia tot mai mult momentul în care Pământul trebuia să decidă dacă va distruge Marte sau se va retrage. Retorica lui APE părea astfel construită încât să se asigure că primul lucru pe care îl va face învingătorul, oricare ar fi el, va fi să îi distrugă. Holden tocmai îl ajutase pe Fred să comită ceea ce Pământul avea să considere ca fiind cel mai mare act de piraterie din istoria Centurii.

Iar un milion și jumătate de oameni mureau chiar acum pe Eros. Lui Holden îi reveniră în minte imaginile din înregistrarea

video, care arătau ce li se întâmpla oamenilor din stație, și simți cum îi îngheață sângele în vene.

Și apoi… extratereștrii. Extratereștrii care încercaseră să cucerească Pământul cu două miliarde de ani în urmă și care eșuaseră din cauza interpunerii lui Saturn. „Nu poți să faci abstracție de extratereștri.” Creierul lui încă nu știa cum să interpreteze acele cuvinte, așa încât continua să pretindă că nu există.

Luă un prosop și în timp ce se ștergea activă ecranul mural din camera de zi. În aer se simțeau izuri de cafea, de aer umed de la duș și aromele vagi de iarbă și flori pompate de Tycho în toate locuințele prin sistemele de ventilație. Holden deschise la știri, însă nu erau decât speculații despre război, fără informații noi. Schimbă apoi la o emisiune-concurs cu reguli aberante și concurenți psihopați și frivoli. Comută pe alte câteva canale, care cel mai probabil transmiteau comedii, dat fiind că actorii se opreau și dădeau din cap în momentul când se așteptau ca privitorii să râdă.

Când începură să-l doară maxilarele, își dădu seama că scrâșnea din dinți. Dezactivă ecranul și aruncă telecomanda pe patul său din camera alăturată. Se înfășură cu prosopul în jurul mijlocului, își umplu o cană cu cafea și se prăbuși pe canapea exact cu o clipă înainte să se audă soneria de la intrare.

— Cine e? răcni el din rărunchi.

Nu-i răspunse nimeni. Locuințele de pe Tycho erau bine izolate fonic. Merse către ușă aranjându-și prosopul și smuci de clanță.

Era Miller. Purta un costum gri, mototolit, pe care îl adusese probabil de pe Ceres, și învârtea în mâini pălăria lui idioată.

— Salut…, zise el, dar Holden îl întrerupse:

— Ce dracu’ vrei? Detectivul *chiar* stă în fața ușii mele cu pălăria scoasă[11].

Miller surâse și-și puse pălăria înapoi pe cap.

— M-am întrebat mereu ce-nseamnă expresia asta.

— Acum știi, spuse Holden.

— Ai un minut să stăm de vorbă?

Pământeanul tăcu și se uită încruntat în ochii detectivului. Nu rezistă însă mult. Probabil că era cu douăzeci de kilograme mai

[11] În original, „hat in your hands”, sintagma face trimitere la expresia englezească *hat in hand,* care înseamnă „umil”, „într-o manieră umilă”. (n.r.).

greu decât Miller, totuși era imposibil să intimidezi când persoana pe care o sfredeleai cu privirea era cu treizeci de centimetri mai înaltă decât tine.

— Bine, intră, spuse el și porni spre dormitor. Lasă-mă să mă îmbrac. Pune-ți niște cafea.

Nu așteptă un răspuns, ci închise ușa dormitorului și se așeză pe pat. De la revenirea pe Tycho, el și detectivul nu schimbaseră mai mult de o duzină de cuvinte. Știa în același timp că, oricât de mult i-ar fi convenit, nu puteau lăsa lucrurile așa. Îi datora lui Miller măcar privilegiul de a i se spune în față să dispară.

Își puse o pereche de pantaloni călduroși din bumbac și un pulover, își trecu degetele prin părul umed și reveni în camera de zi. Miller stătea pe sofa, cu o cană aburindă în mâini.

— Bună cafeaua, comentă detectivul.

— S-auzim, replică Holden și se așeză pe scaun în fața lui Miller.

Bărbatul sorbi din cafea, după care spuse:

— Păi…

— Lasă-mă să ghicesc. O să-mi spui că aveai toate motivele să împuști în cap un om neînarmat și că eu sunt pur și simplu prea naiv să înțeleg. Am dreptate, nu?

— De fapt…

— Ți-am zis, fir-ar să fie! izbucni Holden surprins să simtă cum văpaia i se ridică în obraji. Nu mai vreau s-aud căcaturile alea despre judecător, juriu și călău – altfel n-ai decât să-ți găsești altă navă de plecare… și-oricum ai făcut-o.

— Da.

Afirmația simplă îl luă pe nepregătite.

— De ce?

Miller sorbi din nou din cafea, apoi puse cana jos. Ridică mâna, își scoase pălăria, o aruncă pe sofa lângă el, după care se lăsă pe spate.

— Altfel ar fi scăpat.

— Poftim? zise Holden. Ai ratat cumva partea în care a mărturisit totul?

— N-a fost o mărturisire, ci o laudă. Era intangibil și o știa. Prea mulți bani. Prea multă putere.

— Rahat! Nimeni nu omoară un milion și jumătate de oameni și scapă basma curată.

— Oamenii scapă tot timpul. Chiar dacă sunt vinovați fără dubiu, tot apare ceva. Dovezi… Politică… O vreme am avut o parteneră, Muss. Când Pământul s-a retras de pe Ceres…

— Oprește-te, spuse Holden. Nu-mi pasă. Nu vreau să mai aud niciuna dintre poveștile tale despre meseria de polițai, datorită căreia ești mai înțelept, mai profund și mai capabil să faci față adevărului despre umanitate. Din câte-mi dau seama, faptul că ai fost polițist n-a făcut altceva decât să te macine. Da?

— De-acord.

— Dresden și acoliții lui din Protogen credeau că pot decide cine să trăiască și cine să moară. Ți se pare cunoscută gândirea? Și să nu-mi spui că acum a fost altceva, fiindcă toți spun asta de fiecare dată. Și nu e așa.

— N-a fost răzbunare, zise Miller puțin prea înflăcărat.

— Serios? Deci n-a avut nicio legătură cu fata din hotel? Cu Julie Mao?

— Prinderea lui, da, a avut. Faptul că l-am omorât…

Miller oftă și dădu din cap ca pentru sine, apoi se ridică și deschise ușa. Se opri în prag și se întoarse, iar pe chip i se citea durerea.

— Începuse să ne convingă, zise el. Toate chestiile alea despre cum vom ajunge la stele și cum omenirea va fi protejată de cei care au trimis oroarea asta spre Pământ… Începusem să mă gândesc că poate chiar ar trebui să scape. Poate că lucrurile erau pur și simplu prea complicate pentru a fi categorisite în corecte și greșite. Nu spun că m-ar fi convins, dar m-a făcut să mă gândesc că poate… înțelegi? Doar poate.

— Și pentru asta, l-ai împușcat.

— Da.

Holden oftă, apoi se rezemă de peretele de lângă ușa deschisă, încrucișându-și brațele peste piept.

— Amos te-a numit un om corect, spuse Miller. Știai?

— Amos are impresia că el este un om rău pentru că a făcut niște chestii de care îi este rușine. Nu are încredere întotdeauna în propria-i persoană, dar faptul că-i pasă îmi spune *că nu este* un om rău.

— Da…, zise detectivul, dar Holden îl opri:

— Cel puțin el își recunoaște neajunsurile și vrea să se schimbe. Dar tu? Tu te mulțumești să strângi din umeri.

— Dresden era…

— Aici nu e vorba despre Dresden. Este vorba despre tine. Nu pot avea încredere să te las în preajma oamenilor la care țin.

Îl privi pe Miller așteptând ca acesta să-i răspundă, însă centurianul se mulțumi să dea trist din cap, după care își puse pălăria și porni pe coridorul care cotea lin. Nu se întoarse să privească înapoi.

Holden reveni înăuntru și încercă să se relaxeze, dar continua să se simtă neliniștit și nervos. Fără ajutorul lui Miller n-ar fi scăpat niciodată de pe Eros. Nu existau dubii: simțea că decizia de a-l renega era greșită. Nu era de ajuns.

Adevărul era că prezența lui Miller îi dădea o senzație de teamă de fiecare dată când se aflau în aceeași încăpere. Detectivul era ca un câine imprevizibil care îți poate linge mâna sau te poate mușca de picior.

Se gândi să-l sune pe Fred și să-l avertizeze, dar n-o făcu, ci o contactă pe Naomi.

— Hei! răspunse ea.

Holden putea auzi pe fundal veselia zgomotoasă și frenetică, alimentată de alcool, a celor din bar.

— Naomi…, spuse căpitanul.

Tăcu după aceea, încercând să se gândească la un pretext pentru care o sunase. Când nu îi veni nicio idee, zise:

— Tocmai a fost Miller pe-aici.

— Mda, cu ceva timp în urmă ne-a încolțit pe Amos și pe mine. Ce voia?

— Nu știu, spuse Holden oftând. Poate să-și ia rămas-bun.

— Tu ce faci? întrebă Naomi. Vrei să ne-ntâlnim?

— Da. Da, vreau.

La început Holden nu recunoscu barul, dar după ce comandă un scotch de la un chelner prietenos și foarte abil, își dădu seama că era locul în care o urmărise pe Naomi cântând karaoke după o melodie punk centuriană, parcă cu secole în urmă. Femeia apăru în separeu și se trânti pe scaun în fața lui, chiar în momentul în care sosi băutura căpitanului. Chelnerul îi surâse întrebător.

— Neh, zise ea repede, fluturând din mâini. Mi-ajunge pentru seara asta. Doar niște apă, mulțumesc.

După ce chelnerul se îndepărtă, Holden spuse:

— Cum a fost… ăăă… De fapt, ce e Golgo? Și cum a mers?

— Un joc de-aici, răspunse Naomi apoi luă paharul cu apă de la chelnerul care sosise și-l goli pe jumătate dintr-o înghițitură. E o combinație între darts și fotbal. Nu-l știam, dar se pare că sunt pricepută. Am câștigat.

— Grozav! Mulțumesc c-ai venit. Știu că e târziu, dar chestia asta cu Miller m-a dat nițel peste cap.

— Cred că vrea să-l ierți.

— Pentru că sunt „corect”, zise Holden râzând sarcastic.

— Păi ești, încuviință Naomi fără ironie. E un cuvânt care măgulește, dar ești cel mai corect om pe care l-am cunoscut.

— Am stricat totul, izbucni Holden. Toți cei care au încercat să ne ajute sau cei pe care noi am încercat să-i ajutăm au sfârșit cutremurător. Toată porcăria asta de război… Și căpitanul McDowell, Becca și Ade… Și Shed…

Fu nevoit să se oprească și să-și înghită nodul din gât.

Naomi aprobă în tăcere, apoi se întinse peste masă și îl luă de mână.

— Am nevoie de o reușită, continuă el. Trebuie să fac ceva care să conteze. Destinul, sau karma, sau Dumnezeu, sau cine altul o fi fost, m-a aruncat în chestia asta și trebuie să știu că ceea ce fac are un sens.

Femeia îi zâmbi și-i strânse mâna.

— Ești foarte drăgălaș când te arăți așa nobil, zise ea. Dar trebuie să rămâi mai des cu privirea pierdută în gol.

— Râzi de mine.

— Da, încuviință ea, așa e. Vrei să vii acasă cu mine?

— Eu…, zise Holden, apoi se opri și o fixă cu privirea, căutând gluma.

Naomi continua să-i surâdă, iar în privire i se citea doar căldură și o urmă de ștrengărie. În timp ce o privea, lui Naomi îi căzu peste ochi o șuviță de păr cârlionțat, pe care o îndepărtă fără să-și desprindă atenția de la el.

— Stai, stai, ce anume? Crezusem c-o să…

— Ți-am zis să nu-mi spui că mă iubești ca să-mi intri în pat, zise femeia. Dar în același timp ți-am zis că în ultimii patru ani aș fi mers în cabina ta oricând mi-ai fi cerut-o. N-am crezut c-am fost subtilă și cumva am obosit să tot aștept.

Bărbatul se lăsă pe spate încercând să își recapete răsuflarea. Naomi îi zâmbi ștrengărește și își arcui o sprânceană.

— Te simți bine, căpitane?

— Credeam că mă eviți, zise el după ce-și recăpătă vocea. Așa crezi tu că îmi oferi o „reușită”?

— Nu mă jigni, spuse ea, dar în glas nu i se simțea nici urmă de furie. Am așteptat săptămâni la rând să-ți faci curaj, iar nava e aproape terminată. Asta înseamnă că probabil o să te oferi voluntar pentru vreo nebunie fără margini, și de data asta poate că norocul nu va mai fi de partea noastră.

— Păi…, zise el.

— Dacă se va-ntâmpla asta, o să fiu foarte nefericită gândindu-mă că nu ne-am dat nici măcar *o* șansă.

— Naomi, eu…

— Este foarte simplu, Jim, zise femeia.

Se întinse, îi prinse mâna și o trase către ea. Se aplecă peste masa dintre ei până ce fețele aproape că li se atinseră.

— Trebuie să răspunzi prin da sau nu.

— *Da.*

CAPITOLUL 44

Miller

Miller stătea singur și privea prin ferestrele largi de observare fără să vadă panorama. Whisky-ul din fungi de cultură de pe măsuța joasă și neagră de alături era neatins. De fapt, nu voia să bea, comandase numai ca să i se permită să rămână. Chiar și pe Ceres existaseră câțiva pierde-vară. Bărbați și femei al căror noroc se dusese pe apa sâmbetei, care nu aveau unde să se ducă, care nu aveau cui să ceară ajutor, care nu aveau nicio legătură cu restul omenirii. Iar detectivul simțise mereu un soi de simpatie față de ei, semenii lui spirituali.

Iar acum făcea și el parte din tribul acela aparte.

Pe învelișul exterior al uriașei nave-generație strălucea ceva, poate o matrice de sudură care declanșa o rețea complexă de conexiuni abia vizibile. Dincolo de *Nauvoo,* în zumzetul constant de stup al stației Tycho, se vedea o fărâmă din *Rosinanta,* ca un cămin pe care bărbatul îl avusese cândva. Știa povestea lui Moise, căruia i se arătase un tărâm al făgăduinței în care nu avea să intre niciodată. Se întreba ce ar fi simțit bătrânul profet dacă ar fi fost lăsat pe acel tărâm doar pentru un timp – o zi, o săptămână, un an –, pentru ca după aceea să fie alungat în deșert. Mai bine n-ar fi fost scos niciodată din pustiu. Ar fi fost în același timp mai în siguranță…

Juliette Mao îl privea din colțul pe care Miller îl rezervase pentru ea.

„Ar fi trebuit să te salvez”, gândi bărbatul. „Ar fi trebuit să te găsesc. Să găsesc adevărul.”

„Și n-ai făcut-o?”

El îi zâmbi, iar ea îi răspunse la zâmbet, deși bărbatul era obosit și plictisit de viață. Pentru că, desigur, o făcuse. O găsise pe ea, aflase cine o omorâse, iar Holden avea dreptate. Se răzbunase. Făcuse tot ce își promisese că va face. Atât doar că nimic din toate acelea nu-l izbăvise.

— Să vă aduc ceva?

Pentru o clipă, Miller crezu că cea care îl întrebase fusese Julie. Chelnerița deschisese gura pentru a repeta întrebarea înainte ca el să clatine din cap. Nu, nu voia. Și chiar dacă ar fi vrut, nu mai avea bani.

„Știai că nu va dura”, spuse Julie. „Holden… Echipajul lui… Știai că de fapt locul tău nu era acolo, printre ei. Locul tău este alături de mine.”

O doză bruscă de adrenalină îi revigoră inima obosită. Privi în jur după ea, dar Julie dispăruse. Reacția lui autogenerată de tipul „luptă sau fugi” nu avea loc și când halucina. Și totuși… „Locul tău este alături de mine.”

Se întrebă câți dintre cei pe care-i cunoscuse aleseseră acea soluție. Polițai sinucigași existau din vremurile de dinainte ca omenirea să se fi ridicat din puțul gravitațional. El era acum aici, fără casă, fără prieteni, cu mâinile pătate într-o singură lună de mai mult sânge decât în toată cariera lui anterioară. În prezentarea anuală ținută echipelor de securitate, psihologul secției de pe Ceres denumise sindromul „ideație suicidară”. Ceva de care să te ferești ca de râie sau de colesterol. Nimic îngrijorător, dacă erai atent.

Așa că el fusese atent. O vreme… Era curios unde duce.

Se sculă, șovăi preț de câteva secunde, apoi își luă bourbonul și-l dădu pe gât dintr-o înghițitură. „Curaj lichid” îi spuneau ei și părea să-și facă treaba. Scoase terminalul, introduse o solicitare de conexiune și încercă să se adune. Încă nu ajunsese în acel punct. Și dacă urma să trăiască, avea nevoie de o slujbă.

•

— *Sabez nichts, pampau,* zise Diogo.

Puștiul purta cămașă și pantaloni din plasă, cu o croială pe cât de tinerească, pe atât de urâtă, și probabil că Miller l-ar fi etichetat în alt context ca fiind prea tânăr să știe ceva util. Acum detectivul așteptă. Posibilitatea ca Miller să-și găsească propria lui locuință era singurul lucru care-i putea trezi interesul lui Diogo. Tăcerea se prelungi. Miller se sili să nu vorbească, de teamă să nu pară că cerșește.

— Păi…, zise Diogo. Da. Ar fi ceva pentru un *hombre.* Doar mușchi și atenție.

— Da, încuviință Miller, merge și agent de pază. Orice poate plăti facturile.

— *Il conversa á fac.* S-aud ce se mai spune.

— Apreciez orice poți face, replică Miller și apoi arătă spre pat. Te deranjează dacă...?

— *Mi cama es su cama.*

Detectivul se întinse pe pat. Diogo intră în cabina mică de duș și sunetul apei care-i biciuia pielea îl acoperi pe cel al reciclatorului de aer. Exceptând perioada în care fusese însurat, Miller nu mai trăise în circumstanțe fizice atât de intime cu cineva nici chiar la bordul navei. În același timp însă, n-ar fi mers atât de departe încât să-l numească pe Diogo prieten.

În Tycho oportunitățile de a se angaja erau mai mici decât sperase, și nici nu avea scrisori de recomandare. Era greu de crezut că puținii oameni care-l cunoșteau ar fi pus o vorbă bună pentru el. Cu siguranță însă trebuia să existe ceva. Îi trebuia doar o cale de a se reinventa, de a lua totul de la început și de a fi o persoană diferită de ce fusese înainte.

Presupunând, desigur, că Pământul sau Marte – indiferent care dintre ele urma să iasă învingătoare din război – nu nimiceau APE și toate stațiile loiale ei; și presupunând că protomolecula nu evada de pe Eros și nu distrugea o planetă, sau o stație, sau pe el. Simți un fior, amintindu-și că la bordul lui *Rosi* încă exista o mostră din virus. Dacă se întâmpla ceva cu ea, atunci Holden și Naomi, Alex și Amos i s-ar alătura lui Julie cu mult înaintea lui.

Își spuse că de acum asta nu mai era problema lui. În același timp însă spera ca echipajul lui *Rosi* să fie bine. Dorea ca ei să fie bine, chiar dacă el nu era.

— *Oi, pampau,* rosti Diogo când ușa care dădea în holul public se deschise. Ai auzit că Eros a început să vorbească?

Miller se ridică într-un cot.

— *Sí,* încuviință Diogo. Mizeria aia a început să emită. Sunt chiar cuvinte și chestii. Am un flux. Vrei să asculți?

„Nu”, gândi Miller. „Nu, eu am văzut coridoarele alea. Ce s-a întâmplat cu oamenii ăia era cât pe-aici să se întâmple și cu mine. Nu vreau să am nimic de-a face cu abominația aia.”

— Sigur că da, spuse el.

Diogo își luă terminalul de buzunar și tastă ceva. Terminalul lui Miller îl anunță că receptase noul semnal.

— *Chicá perdída* de pe puntope au mixat o parte pe *bhangra,* spuse Diogo și-și undui șoldurile într-o mișcare de dans. Tare, este?

Diogo și ceilalți membri nepermanenți ai APE pătrunseseră într-o stație de cercetare extrem de valoroasă și înfruntaseră una dintre cele mai puternice și mârșave corporații din istorie. Iar acum făceau muzică din țipetele muribunzilor. Ale morților. Dansau pe muzica aceea în cluburi de doi bani. „Cum este să fii tânăr și fără suflet?” gândi Miller.

Ba nu. Nu era corect. Diogo era un puști de treabă. Atât doar că era naiv. Universul avea să se îngrijească de asta, dacă i se oferea puțin timp.

— Tare, încuviință el.

Diogo rânji.

Noua frecvență aștepta să fie accesată. Miller stinse luminile, lăsând patul să îi susțină trupul împotriva apăsării cauzate de mișcarea de rotație. Nu dorea să audă. Nu dorea să știe. Dar trebuia să audă și să știe.

La început, sunetele nu spuneau nimic – țipete electrice și pârâituri de paraziți cu fluctuații sălbatice. După aceea, poate undeva foarte vag pe fundal se auzea muzică: un cor de viori agitându-se într-un crescendo prelung, îndepărtat. Iar apoi, perfect limpede, ca și cum ar fi vorbit într-un microfon, se auzi un glas.

— Iepuri și hamsteri. Creatori de instabilități ecologice, rotunzi și vineții ca razele de lună. August.

Aproape cu certitudine nu era o persoană reală. Sistemele computerizate din Eros puteau genera un număr infinit de dialecte și voci perfect convingătoare. De bărbați, de femei, de copii. Și câte milioane de ore de date puteau fi în computerele și în spațiile de stocare din toată stația?

Alte fluctuații electronice, aidoma unor fluierături de cintezoi repetate și suprapuse. Un glas nou – de data aceasta feminin și blând –, iar pe fundal pulsa un ritm.

— Pacienții se plâng de accelerarea bătăilor inimii și de transpirații nocturne. Declanșarea simptomelor a fost raportată acum trei luni, dar cu o anamneză...

Glasul se stinse și ritmul de pe fundal crescu în intensitate. Aidoma unui bătrân cu creierul găurit ca un șvaițer, sistemul complex care fusese stația Eros murea, schimbându-se, pierzându-și mințile. Și pentru că Protogen căptușise stația cu microfoane și legături audio, Miller o putea auzi murind.

— Nu i-am spus, nu i-am spus, nu i-am spus. Răsăritul de soare. N-am văzut niciodată răsăritul de soare.

Detectivul închise ochii și lunecă spre somn, în timp ce stația Eros îi cânta o serenadă. În timp ce se lăsa purtat spre inconștient, își imagină un corp în pat lângă el, cald și viu, respirând lent în același ritm cu unduirile paraziților electrici.

•

Directorul era un bărbat subțire și plăpând, iar părul pieptănat pe spate i se înălța ca un talaz care nu se spărsese încă de țărm. Biroul era strâmt, reverberând neașteptat când sistemele de apă, de aer și de energie ale lui Tycho interferau. O firmă improvizată și ieftină, care avea sediul între conducte. Mai jos de atât nu se putea ajunge.

— Îmi pare rău, spuse directorul.

Miller simți cum i se strânge stomacul. Dintre toate umilințele care l-ar fi putut lovi, pe aceasta n-o anticipase. Era furios.

— Crezi că nu pot face față? întrebă el calm.

— Nu e vorba despre asta, răspunse bărbatul. Este… Uite, între noi fie vorba, noi căutăm doar o bucată de carne, înțelegi? Antrepozitul ăsta poate fi păzit și de un handicapat. Tu ai foarte multă experiență. Ce să facem noi cu protocoalele pentru controlul mulțimilor? Sau cu procedurile de investigații? Ce naiba, să fim serioși! Slujba asta nu-ți dă nici măcar o armă pe mână.

— Nu-mi pasă, replică Miller. Am nevoie de ceva.

Slăbănogul oftă și își ridică mâinile a neputință.

— Tu ai nevoie de altceva, repetă directorul.

Miller se strădui să nu râdă, temându-se că asta îi va trăda disperarea. Fixă cu privirea peretele din plastic ieftin din spatele directorului, până ce acesta începu să se foiască. Era o fundătură. El era prea experimentat ca să o ia de la zero. Știa prea multe, așa că n-avea să se întoarcă și să o ia de la început.

— Bine, rosti în cele din urmă.

De cealaltă parte a biroului, directorul expiră prelung, apoi avu politețea să pară stânjenit.

— Pot să te întreb de ce ți-ai părăsit vechea slujbă?

— Ceres a schimbat serviciile de protecție, răspunse Miller punându-și pălăria. Eu n-am făcut parte din noua echipă. Asta a fost tot.

— Ceres?

Slăbănogul păru încurcat, iar Miller se simți la rândul lui derutat. Își coborî privirea spre propriul său terminal de buzunar. Acolo era trecutul lui profesional, exact așa cum îl prezentase. Era imposibil ca directorul să nu fi observat acel detaliu.

— Acolo am lucrat, zise el.

— În securitate, da. Eu mă refeream însă la ultima ta slujbă. Vreau să zic c-am auzit și eu câte ceva... Înțeleg să nu treci în CV activitatea desfășurată pentru APE, totuși ar fi trebuit să-ți dai seama că știm cu toții că ai participat la... știi tu, chestia cu stația. Și tot restul.

— Crezi că am lucrat pentru APE.

Directorul clipi.

— Ai lucrat.

Ceea ce, la urma urmelor, era adevărat.

•

Nimic nu se schimbase în biroul lui Fred Johnson, dar în același timp nimic nu mai era la fel. Mobilierul, mirosurile, faptul că se afla undeva între o sală de ședințe a consiliului de administrație și un centru de comandă. Nava-generație de dincolo de fereastră era probabil cu o jumătate de pas mai aproape de terminare, însă nu asta era important. Miza jocului era alta; războiul devenise acum altceva, ceva mai mare. Această realitate strălucea în ochii lui Fred și-i încorda umerii.

— Am putea folosi un om cu abilitățile tale, încuviință generalul. Întotdeauna chestiile mărunte ridică probleme. Cum să percheziționezi pe cineva... detalii de felul acesta. Securitatea Tycho le poate rezolva, dar situația se schimbă după ce ieșim din stația noastră și intrăm cu forța în stația altora.

— Este ceva ce intenționați să faceți des? întrebă Miller străduindu-se ca ceea ce spunea să pară o glumă relaxată.

Fred nu răspunse. Pentru o clipă, Miller și-o imagină pe Julie stând lângă colonel. Fostul detectiv îi văzu pe amândoi reflectați în ecrane – bărbatul gânditor și fata amuzată. Poate că înțelesese greșit din capul locului, iar vrajba dintre Centură și planetele interioare era mai mult decât politică și managementul resurselor. Știa la fel de bine ca oricine că viața din Centură era mai dură și mai nesigură decât pe Marte sau pe Pământ. Cu toate acestea, Centura îi atrăgea pe oamenii aceștia – pe cei mai buni dintre ei –, scoțându-i din puțurile gravitaționale pentru a se avânta în beznă.

Imboldul explorării, al extinderii, al plecării departe de casă. Să ajungi cât mai departe în univers. Iar acum, când Protogen și Eros le ofereau șansa de a deveni zei și de a recrea omenirea în ființe ce puteau depăși simplele speranțe și visuri umane, Miller înțelegea cât de greu le-ar fi fost unora ca Fred să facă față ispitei.

— L-ai ucis pe Dresden, spuse colonelul. Asta e o problemă.

— Trebuia.

— Nu sunt sigur, replică Fred.

Tonul vocii colonelului suna precaut. Miller zâmbi cu o urmă de tristețe.

— Tocmai de aceea trebuia, zise el.

Râsul scurt, ca o tuse, al colonelului îi spuse că Fred îl înțelegea. Când pământeanul se uită din nou spre el, privirea îi era fermă.

— Când se va ajunge la masa negocierilor, cineva va trebui să răspundă pentru asta. Ai ucis un om lipsit de apărare.

— Da, încuviință Miller.

— Când va sosi momentul, te voi arunca personal în gura lupilor, ca primă concesie. Nu te voi proteja.

— Nici nu ți-aș cere așa ceva.

— Chiar dacă asta ar însemna ca tu, un fost polițist centurian să-ți petreci timpul într-o închisoare de pe Pământ?

Era un eufemism și amândoi o știau. „Locul tău este alături de mine”, spusese Julie. Și atunci ce mai conta cum ajungea acolo?

— Nu regret nimic, răspunse detectivul, și în clipa următoare fu șocat să descopere că era aproape adevărat. Dacă un judecător va dori să mă întrebe ceva, o să-i răspund. Sunt aici pentru că vreau o slujbă, nu protecție.

Fred se așeză pe scaunul lui, cu ochii mijiți și gânditori. Miller se apleacă ușor în față.

— M-ai adus într-o situație dificilă, zise Fred. Te pricepi la vorbe, dar îmi vine greu să cred că o să le aplici. Ar fi riscant să te țin pe statul nostru de plată. Mi-ar putea submina poziția în negocierea păcii.

— Este un risc, într-adevăr, dar eu am fost pe Eros și pe stația Thoth. Am zburat cu *Rosinanta* alături de Holden și de echipajul lui. Când se va ajunge la analiza protomoleculei și a felului în care am intrat noi în rahatul ăsta, nimeni n-o să fie mai capabil

decât mine să-ți ofere informații. Poți să le spui că știam prea multe, că eram prea valoros pentru a fi lăsat să plec.

— Sau prea periculos...

— Sigur că da. Sau prea periculos.

O vreme rămaseră tăcuți. Pe *Nauvoo* se emiteau semnale de test într-un joc de lumini în auriu și verde, care apoi se stinseră.

— Consultant independent de securitate, zise Fred. N-o să-ți dau niciun rang.

„Sunt prea mânjit pentru APE”, gândi Miller amuzat.

— Dacă asta înseamnă c-o să am propriul meu acoperiș deasupra capului, sunt de acord, spuse el.

Avea să fie numai până la terminarea războiului. După aceea, era din nou pe cont propriu. Era perfect. Fred se lăsă pe spate, iar scaunul șuieră încet sub greutatea colonelului.

— Bine, zise acesta. Uite și prima sarcină. Vreau părerea ta. Care e principala mea problemă?

— Restricționarea, răspunse Miller.

— Crezi că nu pot să țin secrete informațiile despre stația Thoth și despre protomoleculă?

— Exact. În primul rând, le știu deja prea mulți. În al doilea rând, unul dintre ei este Holden și dacă n-a emis deja totul pe toate frecvențele disponibile, o va face în curând. În plus, nu poți să negociezi un acord de pace fără să explici ce dracu’ se întâmplă. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să iasă la lumină.

— Și care este sfatul tău?

Pentru o clipă, Miller reveni în beznă, ascultând vorbele nedeslușite ale stației muribunde, glasurile morților care-l strigau de peste vidul cosmic.

— Să aperi stația Eros. Toate părțile implicate vor dori mostre ale protomoleculei. Blocarea accesului pe stație va fi unicul fel în care poți obține un loc la masa tratativelor.

— Interesantă idee, chicoti Fred. Și cum propui să apărăm ceva de mărimea stației Eros dacă Pământul și Marte vin acolo cu flotele lor?

Bună întrebare. Miller simți cum îl străbate un val de tristețe. Deși Julie Mao – Julie a lui – era moartă și dispărută, tot i se părea o lipsă de loialitate să dea acel răspuns.

— Atunci va trebui să scapi de ea.

— Și cum aș putea face asta? Chiar dacă am încrusta-o cu bombe nucleare, cum am putea fi siguri că nicio bucățică din

protomoleculă nu va ajunge la o colonie sau într-un puț gravitațional? Detonarea stației ar fi ca și când am scutura o păpădie în vânt.

Miller nu văzuse niciodată o păpădie, dar înțelegea problema. Și o singură fărâmă din mâzga care inundase stația Eros putea fi de ajuns pentru ca întregul experiment malefic să o ia de la capăt. Iar mâzga se hrănea cu radiații; detonarea nucleară ar fi putut mai degrabă să accelereze protomolecula pe cărarea ei neștiută decât s-o distrugă definitiv. Pentru a se asigura că nu se va răspândi niciodată, stația trebuia distrusă până la ultimul atom.

— Of, spuse detectivul.

— Of?

— Da. N-o să-ți placă ce-o să-ți spun.

— Pune-mă la încercare.

— Bine. Tu ai vrut-o. Propulsați stația Eros în Soare.

— În Soare, repetă Fred. Ai idee despre ce masă vorbim aici?

Miller arătă din cap spre fereastra uriașă și perfect transparentă, indicând șantierul naval – pe *Nauvoo.*

— Montați niște motoare mari pe ea. Mai întâi trimiteți pe stație câteva nave rapide, ca să vă asigurați că nimeni nu poate intra acolo înainte să ajungeți voi. Lovești stația cu *Nauvoo* și o propulsezi spre Soare.

Fred privea în gol, gândindu-se și calculând.

— Trebuie să vă asigurați că nimeni nu intră în stație înainte de a atinge coroana solară. Va fi greu, totuși interesul Pământului și al lui Marte nu este doar să pună mâna pe protomoleculă, ci și să se asigure că adversarul nu va ajunge la ea.

„Îmi pare rău că n-am izbutit să fac ceva mai bun, Julie”, își zise el. „Dar vor fi niște funeralii unice.”

Fred respira lent și adânc și clipea de parcă ar fi citit în aer ceva ce numai el putea să vadă. Miller nu-l întrerupse nici chiar când tăcerea deveni apăsătoare. După aproape un minut, Fred expiră scurt și puternic.

— Mormonii vor fi al naibii de șucăriți, zise el.

CAPITOLUL 45

Holden

Naomi vorbea în somn. Era unul din multele lucruri pe care Holden nu le știuse despre ea până în noaptea aceasta. Deși dormiseră de multe ori în cușete de accelerație aflate la numai un metru depărtare una de cealaltă, n-o auzise niciodată. Acum, cu fața femeii lipită de pieptul lui gol, îi simțea buzele mișcându-se și respirația ușoară, întreruptă de murmure. Nu putea auzi ce spunea.

Avea de asemenea o cicatrice pe spate, imediat deasupra fesei stângi. Era lungă de aproape opt centimetri, cu marginile neregulate și textura vălurită, mai degrabă urma unei sfâșieri, decât a unei tăieturi. Cu siguranță nu fusese implicată într-o bătaie în vreun bar. Probabil că era vorba de un accident de muncă. Poate că se deplasa printr-un spațiu strâmt din sala mașinilor, când nava efectuase o manevră neașteptată. Un chirurg estetician competent ar fi putut s-o scape de cicatrice printr-o singură operație. Faptul că Naomi nu făcuse nimic în acest sens și că nu-i păsa fu alt lucru pe care-l învăță despre ea în noaptea aceasta.

Naomi se opri din murmurat, plescăi de câteva ori, apoi spuse:

— Mi-e sete.

Holden își trase ușor umărul de sub capul femeii și merse la bucătărie cu docilitatea care însoțea întotdeauna începutul unei relații cu o nouă iubită. În următoarele două săptămâni avea să-i fie imposibil să nu satisfacă orice capriciu al lui Naomi. Era un comportament pe care unii bărbați îl purtau în gene; ADN-ul lor dorea să se asigure că primul contact nu fusese doar un accident.

Apartamentul ei avea altă configurație decât al lui, iar întunericul nu-l ajuta deloc. Bâjbâi câteva minute prin chicinetă căutând un pahar. Până îl găsi, îl umplu și reveni în dormitor, Naomi stătea în capul oaselor în pat. Cearșaful îi era strâns în

poală. Imaginea ei pe jumătate dezbrăcată în camera slab luminată îi trezi brusc o erecție stânjenitoare.

Naomi își plimbă privirea în sus pe corpul lui, se opri la mijloc, apoi la paharul cu apă, și întrebă:

— E pentru mine?

Holden nu știa la ce anume se referea, așa că răspunse simplu:

— Da.

•

— Dormi?

Naomi stătea cu capul pe pântecul lui, respirând ca și când ar fi dormit, dar, spre surprinderea lui Holden, spuse:

— Nu.

— Putem vorbi?

Femeia își ridică încet capul și se trase în sus, până ce fețele lor se întâlniră pe pernă. Părul îi cădea peste ochi și Holden se întinse și-l îndepărtă cu un gest pe care îl simți atât de intim și de posesiv, încât fu nevoit să înghită nodul care i se pusese în gât.

— Vrei o relație serioasă? întrebă ea cu pleoapele pe jumătate coborâte.

— Da, răspunse pământeanul și o sărută pe frunte.

— Relația cu ultimul meu iubit s-a terminat acum mai bine de un an. Sunt o monogamă convinsă, așa că din punctul meu de vedere asta e o relație de exclusivitate, până când unul dintre noi decide că nu mai e. Nu vor exista niciun fel de resentimente dacă sunt avertizată din timp că ai hotărât să-i pui capăt. Sunt deschisă față de ideea că o relație înseamnă mai mult decât sex, dar, din experiența mea, asta se va întâmpla de la sine, dacă va fi să fie. Am ovule stocate pe Europa și pe Lună, dacă are vreo importanță pentru tine.

Se ridică într-un cot, cu fața deasupra bărbatului.

— Am acoperit toate aspectele?

— Nu, răspunse el, dar sunt de acord cu condițiile.

Naomi să lăsă să cadă pe spate și oftă prelung, mulțumită.

— E bine-atunci.

Holden ar fi vrut s-o strângă în brațe, dar se simțea prea încins și lipicios din cauza transpirației, așa că se mulțumi s-o prindă de mână. Ar fi dorit să-i spună că asta însemna ceva, că pentru el însemna deja mai mult decât o relație sexuală, însă

toate cuvintele pe care le încercă în minte păreau să sune fals sau siropos.

— Mulțumesc, spuse el în cele din urmă, dar ea sforăia deja încetișor.

•

Dimineață făcură dragoste din nou. După o noapte în care dormiseră puțin, se dovedi mai degrabă efort decât descărcare pentru Holden, dar și în asta exista o plăcere, ca și cum sexul nedezlănțuit era cumva diferit, mai plăcut și mai delicat decât ce experimentaseră deja împreună. După aceea Holden se duse la bucătărie și pregăti cafeaua, pe care o aduse în cameră pe o tavă. O băură în tăcere; o parte din sfiala pe care o evitaseră în timpul nopții se revărsa acum în lumina artificială a ledurilor din cameră.

Naomi își așeză ceașca goală pe tavă și atinse ușor cicatricea rămasă pe nasul recent spart al bărbatului.

— E hidos? întrebă Holden.

— Nu, răspunse ea. Înainte prea erai perfect. Te face să pari mai substanțial.

Holden râse.

— Parcă ai descrie un grăsan sau un profesor de istorie.

Naomi surâse și-i mângâie ușor pieptul cu vârfurile degetelor. Nu voia să îl excite, ci doar să exploreze, acum că, fiind deja satisfăcuți, sexul ieșise din ecuație. Holden încercă să își amintească ultima dată când luciditatea de după sex fusese atât de confortabilă. Probabil că niciodată. Își făcea planuri să petreacă restul zilei în pat cu Naomi și făcea mintal lista restaurantelor care livrau mâncare acasă, când terminalul îi bâzâi pe noptieră.

— La dracu'! mormăi el.

— Nu trebuie să răspunzi, zise Naomi, iar mâna îi alunecă spre pântecul bărbatului.

— Știi bine ce s-a-ntâmplat în ultimele două luni, zise Holden. Dacă nu e un apel greșit, atunci e probabil un anunț de genul „sistemul solar stă să sară în aer și mai avem cinci minute să evacuăm stația".

Naomi îl sărută pe coaste, iar senzația îl făcu pe Holden să-și pună sub semnul întrebării presupunerile despre abstinență.

— Nu e deloc amuzant, spuse ea.

Holden oftă și-și luă terminalul. Pe ecran apărea numele lui Fred.

— E Fred, zise el.

Femeia se opri din sărutat și se ridică în capul oaselor.

— Atunci probabil că nu sunt vești bune.

Holden apăsă pe ecran pentru a accepta apelul.

— Da.

— Jim, trebuie să ne vedem urgent. E important.

— Bine, răspunse Holden. Ajung în treizeci de minute.

Închise terminalul și-l aruncă în cealaltă parte a camerei, pe maldărul de haine pe care le lăsase la piciorul patului.

— Fac un duș și apoi merg să văd ce vrea Fred, zise el dând la o parte cearșaful și ridicându-se.

— Ar trebui să vin și eu?

— Glumești? De-acum nu te mai scap din ochi.

— Acum să nu mă zăpăcești cu gelozia, spuse femeia zâmbind.

•

Prima surpriză neplăcută fu prezența lui Miller în cabinetul lui Fred. Holden îl salută scurt din cap, apoi se adresă colonelului:

— Am sosit. Ce s-a întâmplat?

Fred le făcu semn să se așeze.

— Am discutat ce să facem în privința stației Eros.

Holden strânse din umeri.

— Aha. Și anume ce?

— Miller crede că cineva o să încerce să asolizeze pe asteroid și să recupereze mostre de protomoleculă.

— Nu mi-e greu deloc să cred că vor fi și indivizi atât de imbecili, zise Holden.

Fred se ridică și tastă ceva la birou. Ecranele, care de obicei prezentau imaginea asamblării lui *Nauvoo,* afișă o hartă bidimensională a sistemului solar, pe care luminițe divers colorate marcau pozițiile flotelor. Un roi furios de puncte verzi înconjura Marte. Holden bănui că erau navele pământene. În Centură și în jurul planetelor exterioare se vedeau o sumedenie de puncte galbene și roșii. Așadar cele roșii erau probabil navele marțiene.

— Frumoasă hartă, comentă el. E precisă?

— Rezonabil de precisă.

Fred apăsă rapid pe taste și transfocă pe o zonă din Centură. Un bolovan în formă de cartof etichetat EROS acoperi mijlocul ecranului. Două punctulețe verzi se apropiau treptat de el.

— Aceasta este nava științifică pământeană *Charles Lyell*[12]. Înaintează spre Eros cu accelerație maximă. Despre cealaltă credem că ar fi o navă de escortă din clasa Phantom.

— Ruda lui *Rosi* din flotila pământeană, spuse Holden.

— Clasa Phantom este un model mai vechi, folosit în general pentru misiuni de ariergardă, totuși probabil mai bun decât orice ar putea mobiliza rapid APE, răspunse Fred.

— În același timp exact genul de escortă pentru navele științifice, zise Holden. Cum au ajuns așa repede acolo? Și de ce sunt numai ele două?

Fred îndepărtă obiectivul de Eros, până ce harta prezentă iarăși imaginea întregului sistem solar.

— Noroc chior! *Lyell* revenea spre Pământ de la o cartografiere a asteroizilor din afara centurii, când a fost deviată spre Eros. Nu există altă navă mai aproape. Probabil că Pământul a întrevăzut șansa obținerii unei mostre de virus când ceilalți abia se gândeau ce să facă.

Holden o privi pe Naomi, dar chipul femeii era indescifrabil. Miller îl fixa cu atenție, aidoma unui entomolog care încearcă să descopere locul precis unde a intrat acul.

— Așadar, știu despre Protogen și Eros? întrebă căpitanul.

— Așa bănuim.

— Și vrei să mergem să le alungăm? Sigur că da, cred că putem, dar înainte ca Pământul să redirecționeze alte nave care să le susțină. Prea mult timp n-o să reușim să câștigăm.

Fred zâmbi.

— N-o să avem nevoie de mult timp. Avem un plan.

Holden dădu din cap așteptând să-l audă, însă Fred se așeză și se lăsă pe spătarul scaunului. Detectivul se sculă și comută imaginea de pe ecran la prim-planul suprafeței lui Eros.

„Acum vom afla de ce-l ține Fred în preajmă pe șacalul ăsta”, gândi Holden, dar nu spuse nimic.

Miller indică imaginea asteroidului și spuse:

— Eros este o stație veche. Multe lucruri inutile. Multe deschideri în învelișul exterior, în principal ecluze pneumatice

---

[12] Avocat britanic din secolul al XIX-lea și unul dintre cei mai însemnați geologi englezi. (n.r.).

mici pentru întreținere. Docurile mari sunt dispuse în cinci grupuri principale în jurul stației. Intenționăm să trimitem acolo șase cargoboturi de aprovizionare și pe *Rosinanta. Rosi* va împiedica nava științifică să asolizeze, iar cargoboturile se vor conecta la stație, câte unul la fiecare grup de docuri.

— Trimiteți oameni înăuntru? întrebă Holden.

— Nu înăuntru, ci pe suprafața exterioară. Pe suprafața de lucru. Al șaselea cargobot va evacua echipajele după conectarea celorlalte. Fiecare cargobot conectat va avea mai multe zeci de focoase de fuziune, cuplate la detectorii de proximitate ai navei. Dacă cineva ar încerca să intre în doc, ar urma o explozie de fuziune de câteva sute de megatone, adică suficient pentru a distruge nava care s-a apropiat. Chiar dacă n-ar distruge-o, docurile vor fi transformate în zgură topită și nicio navă nu se va mai putea cupla acolo.

— Hm, zise Naomi dregându-și glasul. Atât Națiunile Unite, cât și Marte au echipe de artificieri care vor găsi o soluție să treacă de capcanele voastre.

— Da, dacă vor dispune de timp suficient, zise Fred.

Miller continuă ca și cum n-ar fi fost întrerupt:

— Bombele sunt doar a doua linie defensivă. *Rosinanta* este prima, bombele a doua. Încercăm să câștigăm timp suficient pentru ca oamenii lui Fred să o pregătească pe *Nauvoo.*

— Pe *Nauvoo*? repetă Holden.

După o secundă Naomi începu să fluiere încet.

Detectivul dădu din cap către ea ca și cum ar fi acceptat niște aplauze.

— *Nauvoo* se va lansa pe un curs parabolic lung, mărindu-și viteza. Va izbi Eros cu o viteză și sub un unghi calculate să propulseze asteroidul spre Soare. Va declanșa de asemenea și bombele. Energia de impact adăugată focoaselor de fuziune va fi suficientă, evaluăm noi, pentru ca suprafața stației să fie îndeajuns de fierbinte și de radioactivă pentru a distruge orice navă care ar încerca să asolizeze cât nu va fi prea târziu.

Miller termină de vorbit și apoi se așeză la locul lui. Rămase privindu-i de parcă aștepta reacții.

— A fost ideea ta? îl întrebă Holden.

— Partea cu *Nauvoo,* da. Însă când am discutat prima dată cu Fred despre asta, nu știam de existența lui *Lyell.* Partea cu

bombele-capcană este o improvizație. Cred totuși că va funcționa. Ne va oferi timp suficient.

— Sunt de acord, zise căpitanul. Trebuie să ținem stația Eros departe de mâinile celorlalți și nu mă pot gândi la altă soluție mai bună. Suntem pentru. Noi o să ținem departe nava științifică în timp ce voi vă faceți treaba.

Fred se aplecă înainte în scaunul care scârțâi ușor și spuse:

— Am știut că o să vii alături de noi. Miller a fost mai sceptic.

— Credeam că o să te opui vehement ideii de a arunca un milion de oameni în Soare, zise detectivul cu un rânjet lipsit de umor.

— În stație n-a mai rămas nicio ființă umană. Și care va fi rolul tău în operațiunea asta? Tu ești acum creierul din spatele liniilor?

Replica sună mai răutăcios decât intenționase, totuși Miller nu păru ofensat.

— Eu voi coordona securitatea.

— Securitatea? De ce vor avea nevoie de securitate?

Miller surâse. Surâdea ca la o glumă bună spusă la o înmormântare.

— Pentru eventualitatea în care ceva ar ieși printr-o ecluză și-ar încerca să facă autostopul, spuse el.

Holden se încruntă.

— Nu vreau să-mi imaginez că chestiile alea s-ar putea deplasa prin vidul cosmic. Nu-mi place ideea deloc.

— Cred că nu va mai conta prea mult după ce vom ridica temperatura de la suprafața lui Eros la zece mii de grade, dar până atunci este mai bine să fim precauți, zise Miller.

Căpitanul ar fi vrut să-i poată împărtăși încrederea.

— Care e probabilitatea ca impactul și detonările să fragmenteze pur și simplu stația Eros într-un milion de bucăți și să le împrăștie prin tot sistemul solar? întrebă Naomi.

— Cei mai buni ingineri ai lui Fred au calculat totul până la ultima zecimală ca să se asigure că nu se va întâmpla asta, zise Miller. Nu uita că Tycho a participat la construirea stației Eros și deține toate planurile.

— Perfect, spuse Fred. Să ne ocupăm atunci de ultima parte a afacerii.

Holden așteptă.

— Protomolecula continuă să fie la tine.

— Da, și…?

— În ultima voastră misiune, nava ți-a fost serios avariată. După dezintegrarea lui Eros, mostra de la bordul *Rosinantei* va fi singura confirmată, cu excepția a ceea ce s-ar mai putea găsi în Phoebe. N-am niciun motiv să te las s-o păstrezi. Atunci când pleci, vreau să rămână aici, în Tycho.

Holden se sculă și clătină din cap.

— Fred, țin la tine și te respect, dar nu dau mostra niciunei persoane care ar putea-o folosi ca pe un avantaj în negocieri.

— Nu cred că ai multe…, zise colonelul, însă Holden ridică un deget și îl opri.

Sub privirile surprinse ale lui Fred, își luă terminalul de buzunar și deschise canalul spre echipaj.

— Alex, Amos, este vreunul dintre voi pe navă?

— Eu sunt, răspunse Amos după o secundă. Terminam niște…

— Închide-o imediat! Ermetic. Dacă nu te apelez într-o oră sau dacă altcineva încearcă să suie la bord, părăsește docul și îndepărtează-te de Tycho cu viteza cea mai mare. Direcția rămâne la latitudinea ta. Dacă va fi nevoie, trage în oricine îți stă în cale. Ai înțeles?

— Perfect, căpitane.

Dacă Holden i-ar fi cerut să-i aducă o ceașcă de cafea, tonul mecanicului ar fi fost absolut același.

Fred se holba la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu insista, îi spuse Holden.

— Te înșeli dacă crezi că mă poți amenința, zise Fred cu glas sec și înfricoșător.

Miller izbucni în râs.

— Ceva amuzant? întrebă Fred.

— N-a fost o amenințare, replică detectivul.

— Nu? Dar cum i-ai spune?

— O prezentare foarte detaliată a situației, spuse Miller întinzându-se leneș. Dacă la bord ar fi fost Alex, ar fi putut să creadă despre căpitan că încearcă să intimideze pe cineva, dar că se va răzgândi și va ceda în ultima clipă. Dar Amos? Amos va trage fără să ezite în oricine i-ar sta în cale, chiar dacă asta va însemna să piară odată cu nava.

Fred făcu o grimasă și detectivul clătină din cap.

— Nu e o cacealma, spuse Miller.

Colonelul miji ochii și Holden se întrebă dacă nu cumva întinsese totuși prea mult coarda. Cu siguranță că n-ar fi prima persoană ucisă din ordinul lui Fred Johnson. Și-l avea și pe Miller alături. Dacă cineva ar fi considerat că lichidarea căpitanului era o idee bună, detectivul dezechilibrat mintal l-ar fi ucis probabil imediat. Simpla lui prezență acolo îi zdruncina lui Holden încrederea în Fred.

De aceea, fu realmente luat prin surprindere când Miller îi sări în ajutor.

— Uite care-i treaba, zise detectivul. Ca să n-o mai lungim, Holden este omul cel mai potrivit să păstreze porcăria asta până vei decide ce vei face cu ea.

— Convinge-mă, zise Fred cu glasul încă încordat de furie.

— După distrugerea lui Eros, el și *Rosi* vor rămâne expuși. Cineva ar putea fi destul de furios ca să-l pocnească c-o nucleară doar ca să-i dea o lecție.

— Cum poate fi atunci mostra mai în siguranță la el? întrebă Fred, dar Holden înțelesese raționamentul lui Miller.

— S-ar putea ca ei să fie mai puțin dispuși să mă distrugă dacă-i las să știe că am mostra și toate rapoartele și însemnările făcute de Protogen, spuse căpitanul.

— Mostra nu va fi mai în siguranță, completă Miller, dar crește probabilitatea de reușită a misiunii. Iar ăsta e scopul, nu? De asemenea, Holden este un om cu principii clare. Oferă-i greutatea lui în aur și va fi ofensat doar pentru că ai încercat să-l mituiești.

Naomi izbucni în râs. Detectivul îi aruncă o privire însoțită de un surâs discret în colțul gurii, apoi reveni către Fred.

— Vrei să spui că în el se poate avea încredere, dar nu și în mine? zise colonelul încruntându-se.

— Mă gândeam mai degrabă la echipaj. Holden are un echipaj mic, care-l ascultă fără ezitare. Cred despre el că e un tip corect, ca atare și ei sunt la fel.

— Și oamenii mei mă urmează, spuse Fred.

Zâmbetul lui Miller era obosit și indestructibil.

— Din APE fac parte mulți oameni, spuse el.

— Miza este totuși prea mare.

— Dacă ai vrut siguranță, află că ți-ai greșit cariera, comentă Miller. Nu spun că ar fi un plan perfect, ci doar că n-o să găsești altul mai bun.

În ochii mijiți ai lui Fred sclipeau deopotrivă frustrarea și furia. Mușchii maxilarelor îi zvâcniră pentru o clipă, după care colonelul spuse:

— Căpitane Holden, mă dezamăgește lipsa ta de încredere după tot ce am făcut pentru tine și pentru oamenii tăi.

— Dacă rasa umană va mai exista peste o lună, spuse Holden, atunci îmi voi cere scuze.

— Pleacă spre Eros înainte să mă răzgândesc.

Căpitanul se sculă, dădu din cap spre Fred și plecă. Naomi îl urmă.

— Brrr, șopti ea. A fost cât pe-aici…

După ce ieșiră din birou, bărbatul zise:

— Cred că Fred a fost la un pas să-i ordone lui Miller să mă împuște.

— Miller este de partea noastră. Încă nu te-ai prins?

CAPITOLUL 46

Miller

Când îi ținuse partea lui Holden împotriva noului său șef, Miller știuse că vor urma repercusiuni. Oricum relația lui cu Fred și cu APE era fragilă și, dacă dorea să le intre în grații, nu era deloc indicat să sublinieze că Holden și echipajul lui erau mai dedicați și mai de încredere decât oamenii lui Fred. Iar faptul că aceea era realitatea pură înrăutățea și mai mult lucrurile.

Se așteptase la un soi de represalii. Ar fi fost o naivitate să creadă altceva.

„Ridicați-vă, oameni ai Domnului, uniți într-o voință”, cântau protestatarii. „Înfrățiți-vă și sfârșiți noaptea de ranchiună…”

Detectivul își scoase pălăria și-și trecu degetele prin părul rar. N-avea să fie o zi grozavă.

Interiorul lui *Nauvoo* era mult mai elaborat decât sugera exteriorul carcasei. Nava e lungă de doi kilometri, dar nu fusese concepută numai pentru a fi o construcție gigantică. Nivelurile uriașe se înălțau unul peste celălalt; grinzile din aliaje se integrau organic cu ceea ce ar fi trebuit să dea impresia unor lunci pastorale. Structura amintea de cele mai mărețe catedrale de pe Pământ și de pe Marte, înălțându-se prin neant și oferind atât stabilitate în condiții de accelerație-gravitație, cât și glorie eternă Domnului. Se afla deocamdată în etapa de schelet metalic și substrat pentru culturile agricole, dar Miller putea să vadă cum va arăta la final.

O navă-generație era expresia unei ambiții supreme și a unei credințe absolute. Mormonii știuseră asta și îmbrățișaseră ideea. Construiseră o navă care era rugăciune, și pietate, și sărbătoare, toate în același timp. *Nauvoo* urma să fie cel mai mare templu construit vreodată de omenire. Avea să-și păstorească echipajul prin hăurile inaccesibile ale spațiului interstelar, speranța cea mai mare a umanității de a ajunge la stele.

Sau așa ar fi trebuit să se întâmple, dacă n-ar fi fost Miller…

— Vrei să-i gazăm, *pampau*? întrebă Diogo.

Detectivul îi examină pe protestatari. Erau vreo două sute și se țineau de mâini, formând lanțuri vii care blocau căile de acces și conductele pentru asistență tehnică. Lifturile de transport și brațele industriale teleghidate stăteau nemișcate, cu ecranele întunecate și acumulatorii scurtcircuitați.

— Da, probabil c-ar trebui, zise el oftând.

Echipa de securitate – echipa lui de securitate – nu avea nici patruzeci de oameni. Bărbați și femei a căror unică legătură unii cu ceilalți era mai degrabă brasarda APE decât instruirea, experiența, loialitatea sau politica. Dacă mormonii ar fi recurs la violență, ar fi urmat o baie de sânge. Dacă ar fi îmbrăcat costume presurizate, protestul ar fi durat ore. Posibil, zile. Așa că Diogo dădu semnalul și, după trei minute, patru comete mici se arcuiră în spațiul cu gravitație zero, tremurând pe cozile lor de tetrahidrocanabinol[13] și NNLP-alfa[14].

Era arma anti-revoltă cea mai blândă și mai umană din arsenal. Bineînțeles că protestatarii cu plămânii compromiși puteau avea și probleme, dar în mai puțin de o jumătate de oră absolut toți ar fi fost relaxați, aproape apatici, sau cuprinși de euforie. Miller nu folosise niciodată pe Ceres combinația de NNNLPa și THC. Dacă ar fi încercat s-o păstreze în depozite, ar fi fost furată pentru petrecerile polițiștilor. Încercă să găsească o alinare în aceste gânduri, ca și cum ar fi compensat faptul că le călca în picioare năzuințele și munca de o viață.

Alături, Diogo râdea încântat.

Avură nevoie de trei ore pentru prima baleiere a navei, apoi de alte cinci ore pentru a-i găsi pe toți clandestinii pitiți prin conducte și incinte securizate, care așteptau să iasă în ultima clipă și să saboteze misiunea. Pe când îi târau afară în lacrimi, Miller se gândea că poate tocmai le salvase viețile. Dacă existența lui s-ar fi rezumat la a-l împiedica pe Fred Johnson să decidă între a lăsa o mână de oameni nevinovați să moară cu *Nauvoo* și a risca să păstreze stația Eros pentru planetele interioare, viața lui tot ar fi avut un rost.

Imediat ce Miller dădu ordinul, echipa de tehnicieni APE intră în acțiune, repornind brațele teleghidate și transportoarele, reparând stricăciunile provocate de sutele de mici acte de sabotaj care ar fi împiedicat motoarele lui *Nauvoo* să pornească

---

[13] Substanța activă principală din canabis. (n.r.).

[14] Stupefiant fictiv. (n.r.).

și evacuând echipamentele pe care doreau să le salveze. Miller privea cum lifturile industriale, îndeajuns de mari pentru a adăposti o familie de cinci persoane, mutau container după container, scoțând lucruri ce abia fuseseră aduse. Docurile erau la fel de animate precum Ceres în schimbul al doilea. Detectivul aproape că se aștepta să-și vadă vechii colegi plimbându-se printre docheri și tuburile lifturilor, asigurând ceea ce numeau ei pace și liniște.

În momentele de pauză, își seta terminalul de buzunar pe fluxul transmis de Eros. Demult, pe când era puști, existase o artistă itinerantă – Jila Sorormaya – care, din câte își amintea, falsifica dispozitive de stocare de date și apoi trecea datele prin sistemele ei muzicale. Dăduse de necaz când o parte din codul brevetat al software-ului dispozitivului de stocare fusese încorporat în muzica ei și fusese făcut public. Miller nu era un tip sofisticat. Considera că artiștii excentrici trebuie să-și găsească slujbe adevărate și atunci universul ar fi fost cu siguranță un loc mai bun.

Ascultând fluxul transmis de pe Eros – îl botezase Radio Stația Liberă –, se gândea că poate fusese puțin cam dur cu Jila. Scârțâiturile și bolboroselile, zgomotele suprapuse cu vocile erau stranii și fascinante. Ca și transmisiunea aceea de date fără noimă, era muzica descompunerii.

„… *asciugare il pus e che possano sentirsi meglio…*
… *ja minä nousivat kuolleista ja halventaa kohtalo pakottaa minut ja siskoni*…
… *fă ceea ce trebuie să faci*…”

Ascultase fluxul ore la rând, încercând să distingă vocile. La un moment dat transmisiunea fluctuase, oprindu-se și pornind ca un echipament gata să se defecteze. Abia după ce reîncepuse, Miller se întrebă dacă nu cumva pauzele acelea ca o bâlbâială fuseseră în cod Morse. Se rezemă de batardou, în timp ce copleșitoarea *Nauvoo* se ridica gigantică deasupra. O navă doar pe jumătate născută și deja destinată să fie sacrificată. Julie stătea lângă el și privea în sus. Părul îi plutea în jurul chipului; ochii nu încetau niciodată să zâmbească. Îi era recunoscător acelui ceva din imaginație care o oprea pe Juliette Andromeda Mao să i se arate sub forma propriului ei cadavru.

„Ar fi fost ceva, nu-i așa?” spuse ea. „Să zbori prin vidul cosmic fără costum. Să dormi o sută de ani și să te trezești sub lumina altui soare.”

— Nu l-am împușcat destul de repede pe nenorocitul ăla, spuse Miller cu glas tare.

„Ne-ar fi putut aduce stelele.”

Un alt glas interveni. Un glas omenesc, care tremura de furie.

— Antihrist!

Miller clipi și reveni la realitate, apoi opri fluxul din Eros. Un transportor cu prizonieri înainta leneș prin docuri. Mai mulți tehnicieni mormoni erau legați de stâlpii de restricționare ai navei. Unul dintre ei era un tânăr cu chip ciupit de vărsat și ochi plini de ură. Îl privea fix pe detectiv.

— Tu ești antihristul, făcătură dezgustătoare de om! Domnul te cunoaște! El *nu te va uita*!

Miller își atinse borul pălăriei când prizonierii trecură pe lângă el.

— Stelele o duc mai bine fără noi, zise el, dar atât de încet, încât numai Julie putu să-l audă.

•

Mai multe remorchere zburau în fața lui *Nauvoo,* însă rețeaua de cabluri din nanotubulețe era invizibilă de la distanța aceea. Miller nu văzu decât că forma imensă, care făcea parte din stația Tycho în aceeași măsură ca batardourile și aerul, se zgâlțâi, se clinti din loc și începu să înainteze. Flăcările propulsiilor remorcherelor luminară interiorul stației, pâlpâind perfect sincronizate, aidoma unor beculețe de Crăciun, și o vibrație aproape imperceptibilă trecu prin osatura din oțel a lui Tycho. Peste opt ore, *Nauvoo* avea să fie suficient de departe pentru ca motoarele uriașe să poată fi activate fără a periclita stația cu jeturile lor. În peste două săptămâni avea să ajungă la Eros.

Miller urma să o devanseze cu optzeci de ore.

— *Oi, pampau,* zise Diogo. Gata-gata?

— Mda, zise detectivul oftând. Sunt gata. Să-i adunăm pe toți.

Băiatul surâse larg. În orele trecute de la rechiziționarea lui *Nauvoo,* Diogo își lipise ornamente din plastic roșu-strălucitor pe trei dinți din față. Se părea că aveau un înțeles profund în cultura tinerilor din stația Tycho și semnificau dibăcia – probabil

sexuală. Miller se simți ușurat că nu mai dormea în patul din borta băiatului.

Acum că se ocupa de coordonarea operațiunilor de securitate ale APE, Miller era și mai conștient de cât de dezorganizate erau trupele. Fusese o vreme când crezuse că APE ar fi putut învinge Pământul sau Marte, dacă se ajungea la război. Cu certitudine, avea mai mulți bani și resurse decât apreciase el. Îl avea pe Fred Johnson. Avea stația Ceres, atâta timp cât o putea păstra. Atacase stația Thoth și învinsese.

Și totuși, aceiași copii care-l însoțiseră în asalt făcuseră parte din echipa anti-revoltă din *Nauvoo* iar mai bine de jumătate dintre ei aveau să fie în navele de demolare când porneau spre Eros. Havelock n-avea să înțeleagă niciodată asta. Ba nici chiar Holden n-avea să înțeleagă. Poate că niciun om care a trăit toată viața cu certitudinea și cu siguranța date de o atmosferă naturală n-ar fi acceptat vreodată pe deplin influența și fragilitatea unei societăți ale cărei principii se bazau pe a face ceea ce se impunea, pe a fi rapid și flexibil, așa cum devenise APE. Pe a fi interconectat.

Dacă Fred nu putea negocia un tratat de pace, APE n-ar fi putut învinge niciodată disciplina și unitatea Flotei unei planete interioare. În același timp însă, n-ar fi fost învinsă niciodată. Război fără sfârșit.

De fapt ce altceva era istoria?

Și cum ar fi schimbat ceva faptul că puteau ajunge la stele?

Mergând spre apartamentul lui, deschise o linie de apel pe terminalul de buzunar. Pe ecran apăru chipul obosit, totuși alert, al lui Fred Johnson.

— Da.

— Dacă totul e pregătit, suntem gata de plecare.

— Chiar acum se încarcă. Aveți suficient material fisionabil pentru ca suprafața lui Eros să nu poată fi atinsă ani de-acum încolo. Aveți grijă! Dacă vreunul dintre băieții tăi calcă aiurea, nu vom putea înlocui minele. Nu la timp.

Nu-i spusese „*veți muri toți*”. Armele erau importante, nu oamenii.

— O să fiu atent, zise detectivul.

— *Rosinanta* a pornit deja.

Nu era un detaliu important pentru Miller, deci trebuia să existe alt motiv pentru care fusese menționat. Tonul perfect

neutru al lui Fred îl făcea să sune cumva ca o acuzație. Unica mostră din protomoleculă aflată sub control părăsise sfera lui de influență.

— Ne vom întâlni cu *Rosinanta* la timp pentru a nu permite nimănui să aterizeze pe stație, zise Miller. N-ar trebui să fie o problemă.

Pe ecranul lui mic era greu să-și dea seama cât de autentic era zâmbetul lui Fred.

— Sper că prietenii tăi sunt în stare să ducă la bun sfârșit misiunea, spuse el.

Miller simți ceva straniu, ca un gol imediat sub diafragmă.

— Nu sunt prietenii mei, spuse Miller încercând să pară degajat.

— Nu?

— Eu n-am prieteni cu adevărat. Mai degrabă, mulți cunoscuți cu care am lucrat.

— Crezi în Holden, zise colonelul într-un fel care suna exact ca o întrebare, sau cel puțin ca o provocare.

Miller surâse știind că Fred, ca și el, se va întreba dacă zâmbetul era autentic.

— Nu e vorba de credință, ci de rațiune.

Fred râse zgomotos.

— De aceea n-ai prieteni, prietene.

— Parțial adevărat, încuviință detectivul.

Nu mai era nimic de adăugat. Miller întrerupse legătura. Oricum, aproape că ajunsese la borta lui.

Nu era cine știe ce. Un cub oarecare de pe stație, chiar mai lipsit de personalitate decât cel în care locuise pe Ceres. Se așeză pe cușetă și afișă pe terminal statutul curent al navelor de demolare. Știa că de fapt ar fi trebuit să meargă la docuri. Diogo și ceilalți începuseră să se adune și, deși era puțin probabil ca amețeala drogurilor consumate la petrecerile de dinaintea misiunilor să le permită să ajungă la timp, nu era totuși imposibil. El n-avea însă nicio scuză.

Julie îi apăru din nou în minte. Avea picioarele strânse sub ea. Era frumoasă. Fusese ca Fred, ca Holden, ca Havelock. Născută într-un puț gravitațional și venită în Centură fiindcă așa alesese. Murise pentru alegerea făcută. Venise să ceară ajutor și astfel ucisese stația Eros. Dacă ar fi rămas acolo, pe nava fantomă…

Ea își lăsă capul într-o parte și părul i se undui, urmând gravitația cauzată de rotație. Privirea ei era întrebătoare. Avea dreptate, bineînțeles. Ar fi încetinit lucrurile, poate, dar nu i-ar fi oprit pe ei. Protogen și Dresden ar fi găsit-o în cele din urmă. Ar fi găsit virusul. Sau s-ar fi întors și ar fi săpat după o mostră nouă. Nimic nu i-ar fi oprit.

Iar pentru el era clar ca lumina zilei că Julie nu era ca ceilalți. Că ea înțelesese Centura și pe centurieni, ca și nevoia de a merge înainte. Dacă nu către stele, cel puțin cât mai aproape de ele. Miller nu avusese parte niciodată, și nici nu avea să aibă, de luxul în care trăise ea. Totuși Julie renunțase la acea viață. Venise aici și rămăsese chiar și când fusese anunțată că i se va vinde iahtul de curse – copilăria ei, mândria ei.

De aceea o iubea.

Când ajunse la docuri, Miller înțelese că ceva se întâmplase. O citea în atitudinea docherilor și în privirile lor pe jumătate amuzate, pe jumătate încântate. Își înregistră sosirea și se târî prin ecluza pneumatică inconfortabilă, model Ojino-Gouch, veche de șaptezeci de ani și cu doar puțin mai largă decât un tub lansator de torpile, până în zona strâmtă pentru echipaj din *Talbot Leeds.* Nava părea sudată din două nave mai mici, fără vreo grijă deosebită pentru aspect. Cușetele de accelerație erau suprapuse câte trei. Mirosea a sudoare stătută și metal încins. Cineva fumase marijuana destul de recent, iar filtrele nu eliminaseră încă izul. Diogo era acolo, alături de alți șase-șapte tineri. Nu existau doi cu aceeași uniformă, însă toți purtau brasarde APE.

— *Oi, pampau*! Ți-am păstrat cușeta de sus *á dir.*

— Mulțumesc, spuse Miller. Apreciez gestul.

Treisprezece zile. Avea să petreacă treisprezece zile împărțind spațiul minuscul cu echipa de demolări. Treisprezece zile sufocat în cușetele acelea, cu megatone de mine de fisiune în cala navei. Totuși restul echipei părea că se simte bine. Detectivul sui în cușeta de accelerație pe care i-o păstrase Diogo și indică scurt din bărbie spre ceilalți:

— E ziua cuiva?

Diogo ridică încet din umeri.

— Atunci de ce vă hliziți toți așa? spuse Miller, mai tăios decât intenționase.

Diogo nu se supără. Zâmbi, arătându-și dinții mari, ornamentați cu roșu.

— *Audi-nichts*?

— Nu, n-am auzit, altfel n-aș fi întrebat, replică detectivul.

— Marte a făcut ce trebuia. A accesat fluxul de la Eros, a pus cap la cap, și…

Băiatul izbi cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini. Miller încercă să deducă ce spusese. Atacaseră Eros? O confruntaseră pe Protogen?

„Aha. Protogen. Protogen și Marte.” Miller dădu din cap.

— Stația științifică Phoebe, zise el. Marte a pus-o-n carantină.

— Lasă asta, *pampau. Au topit-o.* Nu mai există. Au lovit-o cu-atâtea nucleare, c-au divizat-o subatomic.

„Ar fi bine”, gândi detectivul. Nu era un satelit mare. Dacă Marte îl distrusese cu adevărat și dacă mai rămăsese vreo protomoleculă pe o bucățică proiectată în…

— Tu *sabez*? adăugă Diogo. Acu-s de partea noastră. Au înțeles. Alianța Marte-APE.

— Doar nu crezi așa ceva.

— Nuuu, răspunse Diogo încântat să admită că șansele erau mici, asta în cel mai fericit caz, și probabil false. Da’ nu strică să visezi, *que no*?

— Nu crezi? zise detectivul lăsându-se pe spate.

Gelul de accelerație era prea rigid pentru a i se adapta corpului la gravitația de 0,3 *g* din doc, totuși nu inconfortabil. Privi știrile pe terminalul de buzunar; într-adevăr, cineva din Flota marțiană luase o decizie. Acțiunea însemnase utilizarea unei cantități mari de explozibile, în condițiile în care erau în toiul unui război agresiv, totuși o făcuseră. Saturn avea un satelit în minus și un inel în plus, micuț, nedezvoltat, filamentos… dacă în urma detonărilor mai rămăsese îndeajuns material pentru a-l forma. Pentru ochiul neexperimentat al lui Miller, părea că explozia fusese concepută pentru a proiecta sfărâmăturile rezultate în gravitația protectoare și strivitoare a gigantei gazoase.

Era o dovadă de naivitate să crezi că asta însemna că guvernul marțian nu dorea mostre din protomoleculă. Era naiv să pretinzi că o organizație de mărimea și complexitatea respectivă ar fi fost transparentă în privința intențiilor sale, cu

atât mai mult când era vorba de ceva atât de periculos și de transformator ca virusul Phoebe.

Și totuși…

Poate că ajungea doar să știe că cineva aflat de cealaltă parte a graniței politice și militare văzuse aceleași dovezi pe care le văzuseră ei și ajunsese la aceleași concluzii. Poate că era loc să speri. Comută iarăși terminalul la fluxul din Eros. Un sunet puternic, ca de tobe, însoțea pe fundal o cascadă de zgomote. Vocile se înălțau, coborau și creșteau din nou. Fluxurile de date se revărsau unul într-altul, iar serverele de recunoaștere a configurațiilor ardeau toți wații disponibili pentru a deduce ceva din cacofonia rezultată. Julie îl prinse de mână și iluzia era atât de convingătoare, încât aproape că îi simțea atingerea.

„Locul tău este alături de mine.”

„De-ndată ce se va termina”, gândi el. Era adevărat că amâna neîncetat punctul final al cazului. Mai întâi s-o găsească pe Julie, apoi s-o răzbune, iar acum să distrugă proiectul care-i pusese capăt vieții. Însă după ce avea să isprăvească și asta, se putea duce.

Rămăsese doar acest ultim lucru pe care trebuia să-l facă.

După douăzeci de minute, sirena sună. După treizeci de minute, motoarele porniră, apăsându-l în gelul de accelerație la o valoare *g* mare, care îți strivea articulațiile, timp de treisprezece zile, cu pauze de 1 *g* la fiecare patru ore pentru funcțiile biologice. Iar după aceea, echipa bună la toate, însă doar pe jumătate instruită, avea să se joace cu mine nucleare care-i puteau transforma în atomi la o simplă mișcare greșită.

Dar cel puțin Julie va fi acolo. Nu tocmai, totuși…

Nimic rău în a visa.

CAPITOLUL 47

Holden

Nici chiar gustul de celuloză udă al omletei din ouă artificiale nu era suficient pentru a înnegura mulțumirea de sine a lui Holden. Își îndesă erzațul de ouă în gură, străduindu-se să nu rânjească. În stânga lui, Amos înfuleca plescăind entuziasmat. În dreapta căpitanului, Alex plimba omleta prin farfurie cu o bucată de pâine prăjită la fel de nenaturală. De cealaltă parte a mesei, Naomi sorbea dintr-o ceașcă de ceai și-l privea pe căpitan printre șuvițele de păr. Holden își stăpâni imboldul de a-i face cu ochiul.

Discutaseră despre cum vor da vestea echipajului, dar nu ajunseseră la niciun consens. Holden detesta să aibă secrete. I se părea că a ascunde o relație o făcea imorală sau rușinoasă. Părinții îl învățaseră că relațiile sexuale trebuia să se desfășoare într-un cadru privat, nu pentru că ar fi fost indecente, ci pentru că erau intime. Cu cinci tați și trei mame, cine cu cine dormea fusese un aspect destul de complicat în casa lor, însă discuțiile de acest gen nu îi fuseseră ascunse niciodată lui Holden. De aceea rămăsese cu o aversiune puternică față de secretomanie.

Pe de altă parte, Naomi considera că n-ar trebui să facă nimic care să tulbure echilibrul fragil la care ajunseseră, iar Holden se încredea în instinctele ei. Femeia avea o intuiție a dinamicii grupului care lui adesea îi lipsea. Așa că, de data aceasta, o ascultase.

În plus, ar fi simțit dezvăluirea ca pe o laudă, iar gestul ar fi fost grosolan.

Păstrându-și tonul glasului neutru, căpitanul spuse:

— Naomi, poți să-mi dai, te rog, sarea?

Amos ridică brusc capul și furculița îi scăpă din mână pe masă cu un zăngănit.

— Lua-m-ar dracu’ – voi doi ați făcut-o!

— Ăăă…, bâigui Holden. Poftim?

— Ceva nu era-n regulă de când ne-am întors în *Rosi,* dar nu-mi dădeam seama ce anume. *Asta* este! În sfârșit, vă jucați de-a nenea doctoru'.

Holden clipi de două ori spre mecanic, neștiind ce să spună. Se uită la Naomi, așteptând un sprijin, dar femeia ținea capul plecat și părul îi acoperea complet fața. Umerii i se scuturau de râs.

— Dumnezeule, căpitane, spuse Amos cu un rânjet lățit pe chip. Ți-a cam trebuit ceva timp! Dacă s-ar fi aruncat așa *pe mine,* n-aș fi rezistat nicio secundă.

— Poftim? zise Alex șocat, ceea ce arăta că nu împărtășise intuițiile mecanicului. Uau!

Naomi se opri din râs și-și șterse lacrimile din colțurile ochilor.

— Ne-au prins, zise ea.

— Uite care-i treaba, băieți, este important să știți că asta nu afectează…, spuse Holden, dar Amos îl opri pufnind.

— Auzi, Alex? zise el.

— Ce?

— Crezi c-o să fii un pilot și mai de căcat fiindcă ofexul și-o trage cu căpitanul?

— N-aș zice, răspunse Alex cu un surâs, exagerându-și accentul tărăgănat.

— Foarte curios, dar nici eu nu cred c-o să fiu un mecanic de trei parale.

Holden încercă din nou:

— Cred că e important ca…

— Căpitane, zise Amos ignorându-l, consideră că pe toți ne doare drept în cot, că asta n-o să ne oprească să ne facem meseria și simte-te bine, având în vedere că oricum vom muri probabil toți în câteva zile.

Naomi începu iarăși să râdă.

— Perfect, spuse ea. Sunteți cu toții conștienți că o fac doar ca să fiu promovată. Da', ia stați, da-da. Sunt deja secund. Auzi, pot să fiu căpitan acum?

— Nu, zise Holden izbucnind în râs. Este o meserie de tot rahatul. N-o să-ți cer niciodată s-o faci.

Femeia zâmbi și ridică din umeri. „Vezi? N-am întotdeauna dreptate." Holden se uită la Alex, care-l privea cu afecțiune reală, în mod clar încântat de faptul că el și Naomi aveau o relație. Totul părea în regulă.

•

Stația Eros se rotea ca un titirez în formă de cartof și învelișul ei gros, din rocă, ascundea ororile dinăuntru. Alex apropie mult nava, pentru o scanare detaliată a stației. Asteroidul se mări pe ecranul lui Holden până păru îndeajuns de aproape ca să-l poată atinge. De la cealaltă consolă operațională, Naomi îi baleia suprafața cu ladarul, căutând orice ar fi putut reprezenta un pericol pentru echipajele din cargoboturile Tycho, care aveau să sosească după câteva zile. Pe ecranul tactic al lui Holden, nava științifică FNU continua să se apropie de Eros, însoțită în imediata apropiere de escorta ei.

— Tot n-au scos nicio vorbă, așa-i? spuse Holden.

Femeia clătină din cap, apoi tastă pe ecran și expedie către consola lui de lucru informațiile de monitorizare a comunicațiilor.

— Nu, dar ne văd perfect. De vreo două ore trebuie să fi receptat reflexiile radar de la noi.

Holden lovi cu degetele brațul scaunului, gândindu-se ce opțiuni avea. Era posibil ca modificările carcasei lui *Rosi* efectuate de Tycho să poată păcăli software-ul de identificare al corvetei pământene. Aceasta ar fi putut-o ignora, considerând-o o cisternă de gaze centuriană, aflată întâmplător în zonă, dar *Rosi* nu avea transponder, ceea ce o făcea ilegală, indiferent de aspectul carcasei. Îl neliniștea faptul că acea corvetă nu încerca să alunge o navă care nu-și afișa identitatea. Centura și planetele interioare erau în toiul unui război. O navă centuriană fără transponder staționa lângă Eros și două nave pământene zburau spre ea. Niciun căpitan cu doar jumătate de creier nu i-ar fi putut ignora.

Tăcerea corvetei avea altă semnificație.

— Naomi, cred că naveta aia va încerca să ne distrugă, zise căpitanul oftând.

— Eu aș face-o dacă aș fi în locul ei.

Holden bătu din nou cu degetele în scaun, apoi își puse căștile pe urechi.

— Bine, atunci o să inițiez eu conversația.

Nu dorea ca discuția să fie publică, așa încât direcționă rețeaua laser a *Rosinantei* către corveta pământeană și expedie o solicitare generică de legătură. După câteva secunde, ledul se înverzi și căștile audio începură să pârâie. Holden așteptă, dar

nu primi niciun salut din partea navei științifice. Dorea ca el să vorbească primul.

Închise microfonul și trecu pe intercomul general al navei:

— Alex, dă-i drumul. Deocamdată 1 *g.* Dacă nu-i pot păcăli, va fi un schimb de focuri. Pregătește-te s-o calci tare.

— Am înțeles, zise tărăgănat pilotul. Pentru orice eventualitate, bag cocteilul.

Holden trase cu ochiul spre consola lui Naomi, dar secundul comutase deja legătura pe ecranul tactic și lucra cu *Rosi* la calcularea soluțiilor de foc și a tacticilor de bruiere pentru cele două nave care se apropiau. Naomi participase doar la o singură bătălie, dar se comporta ca o veterană experimentată. Bărbatul zâmbi, apoi se întoarse înainte ca ea să-și dea seama că o privea.

— Amos! spuse el.

— Căpitane, sunt pregătit și conectat. *Rosi* dă din copite. Suntem gata să le tragem o bătută.

„Să sperăm că nu va fi cazul”, gândi Holden.

Reactivă microfonul.

— Sunt căpitanul James Holden din nava *Rosinanta* și mă adresez căpitanului corvetei Flotei Națiunilor Unite cu semnal de apelare necunoscut. Răspunde, te rog.

Urmă o pauză plină de pârâituri, apoi:

— *Rosinanta,* îndepărtează-te imediat de vectorul nostru de zbor. Dacă nu pleci de lângă stația Eros cu viteza cea mai mare, vom deschide focul asupra ta.

Glasul aparținea unei persoane tinere. O corvetă veche, cu sarcina plictisitoare de a însoți o navă care cartografia asteroizi nu era o opțiune prea căutată. Căpitanul era probabil un locotenent fără relații sau fără viitor. Poate că nu avea experiență, dar ar fi putut considera confruntarea drept o oportunitate pentru a-și dovedi valoarea în ochii superiorilor. De aceea următoarele momente aveau să fie foarte delicate.

— Regret, dar tot nu-ți știu semnalul de apelare sau numele, replică Holden. În același timp nu pot face ceea ce-mi ceri. Mai exact, nu pot lăsa pe nimeni să asolizeze pe Eros. Vreau să te îndepărtezi de stație.

— *Rosinanta,* nu cred că ai…

Holden preluă controlul sistemului de țintire al lui *Rosi* și baleie corveta cu laserul de ochire.

— Dă-mi voie să-ți explic ce se întâmplă, spuse el. În clipa de față îți privești senzorii și vezi ceva ce seamănă cu un cargobot de gaze pregătit în pripă, care-i dă bătăi de cap software-ului tău de identificare a navelor, pentru ca după aceea, brusc – și vreau să zic *chiar acum*! – să te ochească cu un sistem de țintire ultramodern.

— Noi nu…

— Nu minți! Știu ce se întâmplă. Uite ce-ți propun: în ciuda aspectului, nava mea este mai nouă, mai rapidă, mai rezistentă și mai bine înarmată decât a ta. Unicul mod prin care pot dovedi toate astea este să deschid focul și sper să nu fiu nevoit să o fac.

— Mă amenințì, *Rosinanta*? zise glasul tânăr din căștile lui Holden, pe un ton între aroganță și uimire.

— Pe tine? Nu. Amenință nava mare, masivă, lentă și neînarmată pe care ar trebui să o protejezi. Dacă veți continua să vă apropiați de Eros, voi trage cu tot armamentul în ea. Îți garantez că vom face praf laboratorul tău zburător. Este perfect posibil să ne distrugi imediat după aceea, dar deja misiunea ta s-a dus dracului, corect?

Interlocutorul lui nu răspunse și doar șuieratul de fundal al paraziților din căști îi arăta că linia mai era deschisă.

Își primi răspunsul prin intercomul navei.

— Căpitane, anunță Alex, se opresc. Au început să frâneze puternic. Sistemul de urmărire estimează că se vor opri la două milioane de kilometri depărtare. Vrei să continui să zbor spre ei?

— Nu, revino la poziția noastră staționară deasupra stației Eros.

— Am înțeles.

— Naomi, spuse Holden rotindu-și scaunul spre femeie, mai vezi altceva la ei?

— Prin jetul de decelerare nu poate fi distins nimic limpede, dar este posibil să expedieze în direcția opusă mesaje pe fascicul îngust, despre care să nu avem habar.

Holden decuplă intercomul navei, se scărpină în cap secunde bune, apoi își desfăcu centurile de fixare.

— Bun, pentru moment i-am oprit. Mă duc la toaletă și după aceea o să beau ceva. Vrei să-ți aduc și ție?

•

— Să știi că nu greșește, zise Naomi mai târziu în aceeași noapte.

Holden plutea în imponderabilitate pe puntea operațională, la un metru depărtare de consolă. Diminuase luminile de pe punte, astfel încât părea o noapte cu lună plină. Alex și Amos dormeau la două punți mai jos. La fel de bine ar fi putut fi la un milion de ani-lumină depărtare. Naomi plutea lângă consola ei, la doi metri mai departe, cu părul despletit și revărsat în jur aidoma unui nor întunecat. Ecranul de dedesubt îi ilumina din profil fruntea înaltă, nasul turtit, buzele pline. Bărbatul vedea că ține ochii închiși. Avea impresia că ei doi erau singurii oameni din univers.

— Despre cine vorbești? întrebă el doar pentru a spune ceva.

— Despre Miller, replică ea ca și cum ar fi fost de la sine înțeles.

— Nu știu despre ce vorbești.

Naomi râse, apoi își mișcă un braț pentru a se roti cu fața către bărbat. Avea ochii deschiși, dar, fiindcă luminile ecranului erau acum în spatele ei, i se vedeau ca două pete negre.

— Mă gândeam la Miller, spuse ea. M-am purtat urât cu el pe Tycho. L-am ignorat pentru că tu erai furios. Nu merita asta.

— De ce?

— Ți-a salvat viața pe Eros.

Holden pufni, însă femeia continuă:

— Tu ai fost în Flota spațială… Cum acționezi când cineva de la bordul navei o ia razna, când începe să facă lucruri care-i pun în pericol pe ceilalți?

Crezând că vorbeau despre Miller, Holden spuse:

— Îl restricționezi și scapi de el, având în vedere că este un pericol pentru navă și pentru echipaj. Însă Fred n-a…

Naomi îl întrerupse.

— Și dacă e război? Dacă te afli în toiul unei bătălii?

— Dacă nu poate fi restricționat ușor, ofițerul de cart are obligația de a proteja nava și echipajul prin toate mijloacele necesare.

— Chiar și prin împușcarea lui?

— Da, dacă ar fi unica soluție. Este totuși o măsură aplicabilă doar în circumstanțele cele mai presante.

Naomi își făcu vânt cu o mână și se roti lent în direcția opusă. Se opri prin alt gest, executat reflex. Holden era destul de

priceput în imponderabilitate, dar n-avea să ajungă niciodată la fel de bun ca Naomi.

— Centura este o rețea, spuse femeia. Este ca o navă mare compusă din module. Avem sisteme care produc aer, și apă, și energie electrică, și materiale de construcții. Sistemele acelea pot fi separate prin milioane de kilometri de spațiu cosmic, dar asta nu înseamnă c-ar fi mai puțin interconectate.

— Înțeleg unde vrei s-ajungi, zise Holden oftând. Dresden a fost nebunul de la bordul navei, iar Miller l-a împușcat pentru a ne proteja pe noi. Mi-a ținut discursul ăsta pe Tycho. Nici atunci n-am fost de acord cu el.

— De ce?

— Pentru că Dresden nu reprezenta o amenințare imediată. Nu era decât un omuleț rău într-un costum scump. N-avea o armă în mâini, nu ținea degetul deasupra declanșatorului unei bombe. Și nu voi avea niciodată încredere în cineva care consideră că are dreptul de a executa oameni doar pentru că așa crede el că e bine.

Holden își apropie talpa de batardou și-l atinse ușor, atât cât să se mai apropie cu un metru de Naomi, suficient pentru a-i vedea ochii și reacția.

— Dacă nava aia științifică începe să zboare iarăși spre Eros, voi trage în ea cu toate torpilele și o să-mi spun că protejez restul sistemului solar de ceea ce se găsește pe Eros. Însă nu voi începe să trag acum, plecând de la ideea că *s-ar putea* hotărî să zboare spre Eros, fiindcă așa ceva ar fi o crimă. Ce-a făcut Miller a fost crimă.

Naomi îi zâmbi, apoi îl apucă de combinezon și-l trase suficient de aproape pentru a-l putea săruta.

— S-ar putea să fii persoana cea mai bună pe care o cunosc. Însă nu faci absolut niciun compromis când vine vorba despre ceea ce crezi tu că e corect, și tocmai asta urăști la Miller.

— Asta?

— Da. Nici el nu face compromisuri, însă vede lucrurile altfel decât tine. Iar ție nu-ți convine. Pentru Miller, Dresden însemna o amenințare reală la adresa navei. Fiecare secundă cât era în viață îi punea în pericol pe cei din jur. Pentru Miller, a fost un gest de autoapărare.

— Dar n-a avut dreptate! Omul acela era lipsit de apărare.

— Omul acela a convins Flota Națiunilor Unite să-i doteze compania cu nave ultramoderne. Și-a convins propria companie să ucidă un milion și jumătate de oameni. Toate motivele enumerate de Miller pentru care e mai bine ca noi să avem protomolecula erau la fel de valabile și în cazul lui Dresden. Cât timp crezi c-ar fi rămas într-o închisoare APE înainte să găsească paznicul care putea fi cumpărat?

— Era prizonier, spuse Holden simțind cum argumentele i se destramă.

— Era un monstru cu putere, oportunități și aliați, care ar fi plătit oricât pentru a-și continua proiectul științific. În calitate de centuriană, îți spun că Miller n-a greșit.

Bărbatul nu răspunse, ci continuă să plutească în apropierea lui Naomi. Era mai furios pentru că-l ucisese pe Dresden sau pentru că luase o decizie cu care el nu era de acord?

Iar detectivul știuse. Când Holden îi spusese să-și găsească altă navă cu care să revină la Tycho, o citise pe chipul lui de baset trist. Miller știuse cum va reacționa și nu încercase să argumenteze sau să-l contrazică. Asta însemna că alesese, știind perfect care era prețul și fiind în același timp dispus să-l plătească. Asta însemna ceva. Holden nu era sigur ce anume, dar însemna ceva.

Un led roșu pâlpâi pe perete și consola lui Naomi învie și începu să-i afișeze date pe ecran. Femeia se trase către monitor, folosindu-se de spătarul scaunului, după care tastă câteva comenzi rapide.

— La naiba! zise ea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Probabil că nava științifică sau corveta au cerut ajutoare, spuse ea arătând spre ecran. Nave din tot sistemul se îndreaptă spre noi.

— Câte? întrebă Holden, încercând să vadă ecranul.

Naomi scoase un sunet gutural, ceva între cârâit și tuse.

— Așa… aproximativ? Toate!

CAPITOLUL 48

Miller

„Ești și nu ești”, transmitea Eros prin pârâituri semialeatorii de paraziți statici. „Ești și nu ești. Ești și nu ești.”

Nava mică se cutremura și vibra. Dintr-o cușetă de accelerație, un tehnician APE răcni o salbă de obscenități, remarcabilă mai degrabă pentru inventivitate decât pentru agresivitate. Miller închise ochii, încercând să împiedice modificările de accelerație ale andocării lor deviate de la standarde să-i trezească senzații de vomă. După zile de accelerație care îi provocase dureri acute de articulații și după o procedură de frânare la fel de chinuitoare, deplasările și mișcările cât de mici i se păreau arbitrare și stranii.

„Ești, ești, ești, ești, ești, ești, ești…”

Detectivul petrecuse destul de mult timp ascultând fluxurile informative. La trei zile după plecarea lor de pe Tycho, se aflase și vestea implicării lui Protogen pe stația Eros. În mod surprinzător, nu Holden fusese sursa. De atunci, corporația trecuse de la a dezminți total faptele, la a da vina pe un subcontractor necinstit și la a pretinde că are imunitate în conformitate cu o lege pământeană privind secretul militar. Nu sunase bine deloc. Blocada pământeană a lui Marte se menținea, dar atenția se mutase către lupta pentru putere de pe Pământ, iar Flota marțiană își încetinise accelerația, oferind trupelor pământene un mic respiro înainte de luarea unor decizii definitive. Oricum, Armaghedonul părea amânat cu câteva săptămâni. Miller constată că simțea oarece bucurie auzind vestea. În același timp, îl secătuia.

Își petrecea mare parte a timpului ascultând vocea lui Eros. Uneori privea și fluxurile video, dar de obicei se mulțumea să asculte. De-a lungul atâtor ore și zile, începu să distingă, dacă nu anumite tipare, cel puțin structuri comune. Unele glasuri care se revărsau din stația muribundă se repetau – bănuia că erau prezentatorii și invitații cei mai des prezenți în arhivele de fișiere audio. Părea să existe de asemenea niște tendințe specifice

pentru… muzică, în lipsa unui termen mai bun. După ore de paraziți stridenți și fragmente de fraze, Eros se fixa cu intensitate tot mai mare asupra unui cuvânt sau a unei fraze, până ce acestea se dezintegrau în înșiruiri aleatorii.

„… ești, ești, ești, EȘTI, EȘTI, EȘTI…”

„Nu sunt”, gândi Miller și nava se ridică brusc și violent, întorcându-i stomacul pe dos. Urmă o serie de zăngănituri, apoi țipătul scurt al unei sirene.

— *Dieu*! *Dieu*! strigă cineva. *Bombe son vamen roja*! O să ne ardă! Ne arde *toda*!

Urmă obișnuitul chicotit politicos pe care aceeași glumă îl ocazionase de-a lungul călătoriei, iar băiatul care o făcuse – un centurian cu coșuri, care nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani – rânji satisfăcut de propria-i istețime. Dacă n-avea să termine cu prostiile, cineva avea să-l bată măr înainte să se întoarcă la Tycho. Miller bănuia totuși că nu el avea s-o facă.

O zdruncinătură puternică îl împinse cu forță în cușetă, după care gravitația reveni la valoarea familiară de 0,3 *g.* Poate nițel mai mult. Doar că, întrucât ecluzele pneumatice erau orientate spre partea din jos a navei, pilotul trebuia să se fixeze mai întâi de învelișul rotitor al lui Eros. Gravitația cauzată de rotație făcea ca plafonul să fie acum podea; rândul cel mai de jos de cușete devenise rândul cel mai de sus și în timp ce fixau bombele cu fuziune de docuri, aveau să fie nevoiți să se cațere pe bolovanul rece și întunecat care încerca să-i azvârle în vid.

Acestea erau plăcerile sabotajului.

Miller își îmbrăcă costumul. După ce purtase costumele militare din *Rosinanta,* echipamentele pestrițe ale APE i se păreau niște haine de mâna a treia. Costumul îi mirosea a trup străin, iar vizorul din polietilenă era deformat în locul unde se crăpase și fusese reparat. Nu voia să se gândească la ce se întâmplase cu nefericitul care-l purtase. Bocancii magnetici aveau între plăci un strat gros de plastic corodat și noroi, iar mecanismul de declanșare era atât de vechi, încât bărbatul îl simți activându-se și dezactivându-se chiar înainte să-și clintească piciorul. În minte îi apăru imaginea costumului său fixându-l de Eros și nelăsându-l să se mai desprindă.

Ideea îl făcu să surâdă. „Locul tău este alături de mine”, spusese Julie a lui. Era adevărat, iar acum, când se afla aici, se

simțea perfect sigur că nu va mai pleca. Fusese de prea mult timp polițist și însăși ideea de a încerca să se reconecteze cu omenirea îl obosea. Se afla aici pentru ultima parte a misiunii lui, iar după aceea încheia totul.

— *Oi*! *Pampau*!

— Vin, rosti Miller. Stai ușurel. Stația n-o să plece de-aici.

„Un curcubeu este un cerc pe care nu-l poți vedea. Nu-l poți vedea. Nu-l poți vedea”, transmitea Eros cu glas legănat de copil.

Miller micșoră volumul sonor al fluxului.

Suprafața stâncoasă a stației nu ridica probleme pentru costume și pentru brațele teleghidate. Alte două nave asolizaseră la poli, unde nu exista gravitație produsă de rotație cu care să fie nevoiți să lupte, totuși forța Coriolis avea să le provoace tuturor o senzație ușoară de greață. Echipa lui Miller trebuia să rămână însă pe plăcile metalice expuse ale docurilor, agățându-se ca niște muște ce priveau în jos, în abisul luminat de stele.

Să plasezi cu precizie bombe cu fuziune nu era chiar floare la ureche. Dacă bombele nu pompau suficientă energie în stație, suprafața acesteia se putea răci îndeajuns pentru a oferi altora șansa de a aduce acolo o echipă științifică înainte ca Soarele să înghită stația Eros și orice părți din *Nauvoo* mai rămâneau prinse de ea. Deși problema fusese atacată de cele mai strălucite minți de pe Tycho, exista posibilitatea ca detonările să nu se sincronizeze. Dacă undele de presiune ce străbăteau roca se amplificau într-un mod neprevăzut, stația se putea crăpa aidoma unui ou, răspândind protomolecula prin întinderea vastă și pustie a sistemului solar ca pe un pumn de praf aruncat în vânt. Diferența dintre succes și dezastru putea fi literalmente o chestiune de metri.

Miller trecu prin ecluză și ieși pe suprafața stației. Primul val de tehnicieni instala seismografe de rezonanță, iar sclipirile luminilor de lucru și a afișajelor păreau cele mai strălucitoare din univers. Detectivul își fixă tălpile pe o bandă lată din oțel aliat cu ceramică și lăsă rotația să-i întindă mușchii încordați de pe spinare. După zilele petrecute în cușeta de accelerație, libertatea îi dădea o stare euforică. O tehniciană ridică mâinile solicitând atenție. Miller mări volumul audio al costumului.

— … multe insecte suie *sur ma peau*…

Comută nervos frecvența de la fluxul transmis de stația Eros la canalul echipei.

— Trebuie să ne deplasăm, spuse un glas de femeie. Aici sunt prea multe deflexiuni. Trebuie s-ajungem de cealaltă parte a docurilor.

— Astea se-ntind pe-aproape doi kilometri, zise Miller.

— Da, încuviință ea. Putem să desprindem nava și s-o deplasăm cu jeturile ei sau putem s-o remorcăm. Avem destule cabluri.

— Care e varianta mai rapidă? N-avem timp mult de pierdut.

— Remorcarea.

— Să-i dăm drumul, atunci.

Nava se ridică lent, cu douăzeci de drone de transport mici târându-se la capetele cablurilor, de parcă ar fi tras un uriaș zeppelin metalic. Cargobotul avea să rămână cu el, aici pe stație, legat de bolovan ca o ofrandă adusă zeilor. Miller porni alături de echipaj, trecând peste ușile mari, închise, ale compartimentelor de încărcare. Unicele zgomote erau pocnetele tălpilor lui, când electromagneții se fixau de suprafață, urmate de ticăiturile desprinderilor. Unicele mirosuri proveneau de la propriul lui corp și de la plasticul nou al reciclatorului de aer. Metalul strălucea sub picioarele lui de parcă fusese curățat de cineva. Praful sau pietricele fuseseră azvârlite de acolo cu mult timp în urmă.

Lucrară rapid – plasară nava, amorsară bombele și introduseră codurile de securitate, fiind conștienți că proiectilul uriaș care fusese *Nauvoo* gonea spre ei.

Dacă apăreau străini care încercau să dezamorseze capcana, nava ar fi expediat semnale de sincronizare către toate celelalte cargoboturi APE cu bombe amplasate pe stație. În trei secunde suprafața lui Eros ar fi fost practic rasă. Descărcară rezervele de aer și proviziile și le grupară laolaltă, pregătite pentru recuperare. Nu avea de ce să irosească resursele.

Nimic oribil nu ieșise din ecluze ca să atace echipajul, ceea ce făcea inutilă prezența lui Miller în timpul misiunii. Sau poate că nu. Poate că nu era decât o călătorie.

După ce terminară, Miller expedie semnalul de undă verde transmis prin releul cargobotului acum inert. Transportorul cu care echipele reveneau pe Tycho apăru mișcându-se lent – un punct luminos a cărui intensitate spori treptat, apoi se lărgi,

dând la iveală rețeaua de îmbarcare de gravitație zero, ieșită în afară ca o schelă. La semnalul noii nave, echipa detectivului își dezactivă tălpile magnetice și declanșă jeturi simple de direcționare, fie din costumele lor, fie, dacă acestea erau prea vechi, din cartușele partajate de evacuare prin ablație. Miller îi privi îndepărtându-se.

— *Va adio* și dă-i bice, *pampau,* spuse Diogo de undeva. De la depărtarea aceea, detectivul nu putea spune care dintre ei era băiatul.

— Tomberonu' ăsta nu stă să te aștepte.

— Nu vin, zise Miller.

— *Sa que*?

— Am decis. Rămân aici.

Urmă un moment de tăcere. Miller se așteptase la asta. Avea codurile de securitate. Dacă ar fi fost nevoie să se târască înapoi în cargobot și să încuie trapa în urma lui, o putea face. Dar nu voia. Își pregătise argumentele. Dacă revenea la Tycho, avea să fie doar un pion politic pentru negocierile lui Fred Johnson; era obosit și bătrân într-un fel pe care anii nu-l puteau arăta. Murise deja o dată pe Eros și voia să fie aici ca să termine. Avea tot dreptul. Diogo și ceilalți îi datorau acest lucru.

Așteptă ca băiatul să reacționeze, să încerce să-l convingă să n-o facă.

— Bine atunci, zise Diogo. *Buona morte.*

— *Buona morte,* spuse Miller și închise radioul.

Universul era tăcut. Dedesubtul lui stelele se mișcau lent, dar perceptibil, odată cu rotația stației de care atârna. Una dintre luminile acelea era *Rosinanta.* Alte două erau navele pe care Holden trebuia să le împiedice să se apropie. Miller nu le putea distinge. Julie plutea lângă el, cu părul negru unduindu-i în vid și stelele scânteindu-i prin trup. Arăta împăcată.

„Dacă ar trebui s-o faci din nou”, îi spuse ea. „Dacă ai putea să iei totul de la început?”

— N-aș face-o, zise el.

Privea cum transportorul APE își pornea propulsiile, care străluceau alb-auriu, și se îndepărta redevenind o stea. O stea micuță. Apoi nava pieri. Miller se întoarse și se uită la peisajul întunecat și pustiu al stației și la noaptea perpetuă.

Trebuia să mai fie cu ea alte câteva ore și amândoi aveau să fie în siguranță. *Toți* aveau să fie în siguranță. Era de ajuns.

Miller se pomeni zâmbind și plângând, iar lacrimile i se prelingeau în sus din ochi, intrându-i în păr.

„Va fi bine”, spuse Julie.

— Știu, zise el.

Rămase tăcut aproape o oră, după care se întoarse încet, călcând cu atenție, la nava sacrificată. Intră în ecluză, apoi în pântecul slab luminat. Exista încă suficientă atmosferă reziduală în navă pentru a nu fi obligat să doarmă în costumul spațial. Se dezbrăcă până la piele, alese o cușetă de accelerație și se ghemui pe gelul albastru și dur. La nici douăzeci de metri depărtare, cinci dispozitive cu fuziune, suficient de puternice pentru a întrece strălucirea soarelui, așteptau un semnal. Deasupra lui, tot ce fusese cândva uman pe stația Eros se modifica și se schimonosea, curgând dintr-o formă în alta ca un tablou de Hieronymus Bosch[15] transpus în realitate. La aproape o zi depărtare, *Nauvoo,* barosul lui Dumnezeu, gonea spre el.

Miller își programă costumul să cânte melodiile pop vechi care-i plăcuseră în tinerețe și adormi pe refrenele lor. Visă că găsise un tunel în partea din spate a bortei lui de pe Ceres, ceea ce însemna că va fi în sfârșit, *în sfârșit,* liber.

•

Ultimul lui mic dejun fu un baton tare din proteine și o mână de ciocolățele găsite într-o rație de supraviețuire uitată. Bău apă călduță, reciclată, care avea gust de fier și putregai. Semnalele de la Eros erau aproape înecate de frecvențele oscilatorii ce răbufneau din stația de deasupra lui, dar Miller distingea suficiente ca să știe cum stăteau lucrurile.

Holden câștigase, așa cum detectivul se și așteptase de altfel. APE răspundea la o mie de acuzații furioase din partea Pământului, a lui Marte, ba chiar și a unor facțiuni din APE. Era prea târziu. *Nauvoo* mai avea câteva ore. Sfârșitul era aproape.

Miller își îmbrăcă pentru ultima oară costumul, stinse luminile și se târî prin ecluză. Pentru câteva clipe interminabile, trapa exterioară nu răspunse și ledurile de securitate continuară să strălucească roșii, iar el simți un fior de teamă că-și va petrece ultimele momente acolo, prins într-un tub aidoma unei torpile pe punctul de a fi lansată. Repetă comanda și încuietoarea se deschise.

[15] Pictor olandez din Evul Mediu Târziu. (n.r.).

Transmisiunile de la Eros erau fără cuvinte acum, doar un murmur lin, ca apa curgând peste pietre. Miller trecu peste gura largă a compartimentelor de andocare. Cerul de deasupra se roti și *Nauvoo* se ridică peste orizont aidoma soarelui. Mâna bărbatului cu degetele răschirate, ținute la lungimea brațului perfect întins, nu era îndeajuns de mare pentru a acoperi strălucirea propulsiilor. Rămase nemișcat, ținut locului de tălpile magnetice ale bocancilor, și privi nava apropiindu-se. Julie cea fantomatică privea de lângă el.

Dacă socotise corect, impactul lui *Nauvoo* urma să fie în centrul axei mari a stației Eros. Miller va vedea totul și entuziasmul amețitor care îi zvâcnea în piept îi amintea de tinerețe. Avea să fie un adevărat spectacol. Oho-ho! Avea să fie ceva demn de privit. Se gândi să înregistreze momentul. Costumul lui ar fi trebuit să poată crea un fișier vizual simplu și să emită datele în timp real. Totuși, nu. Acesta era momentul lui. Al lui și al lui Julie. Restul omenirii n-avea decât să ghicească cum fusese, dacă îi păsa într-adevăr.

Strălucirea imensă a lui *Nauvoo* umplea acum un sfert din cer, iar cercul navei se desprinsese complet de linia orizontului. Murmurul lin al fluxului de la Eros se preschimbă în ceva mult mai evident artificial: un sunet care suia în spirală și care-i reamintea, fără vreun motiv anume, de ecranele verzi ale radarelor de baleiere din filmele vechi. Pe fundal erau și voci, dar nu putea desluși cuvintele, nici măcar limba.

Jetul imens al lui *Nauvoo* ocupa jumătate din cer, iar stelele din jur erau acoperite de lumina propulsiei. Costumul lui Miller emise un avertisment de radiații și el decuplă alertele.

Nauvoo n-ar fi putut niciodată menține o asemenea accelerație dacă ar fi fost pilotată de oameni; chiar și în cea mai bună cușetă, presiunea le-ar fi transformat oasele într-o pastă. Încercă să ghicească ce viteză va avea nava în clipa impactului.

Suficient de mare. Asta era tot ce conta. Suficient de mare.

Acolo, în centrul florii de foc, Miller zări un punct întunecat, cât vârful unui creion. Nava în sine. Inspiră adânc. Când închise ochii, lumina îi pătrunse, roșie, prin pleoape. Când îi redeschise, *Nauvoo* avea lungime. Formă. Era un ac, o săgeată, un proiectil. Un pumn care se ridica din adâncuri. Pentru prima dată de când se știa, Miller simțea fiori de venerație.

Eros răcni:

„SĂ *NU ÎNDRĂZNEȘTI* SĂ M-ATINGI!”

Lent, floarea focului propulsiei se transformă din cerc în oval și apoi într-un uriaș jet penat; *Nauvoo* însăși apăru argintie din profil. Miller rămase cu gura căscată.

Nauvoo ratase ținta. Virase. Chiar acum, chiar *acum,* trecea pe lângă Eros. Totuși detectivul nu văzuse nicio declanșare a propulsiilor de direcționare. Și cum ar fi putut devia de la curs ceva atât de mare și care se mișca atât de rapid, cum ar fi putut vira atât de brusc încât să-și schimbe complet traiectoria de la o clipă la alta, fără să rupă nava în două? Simpla accelerație…

Miller privi stelele de parcă în ele ar fi fost scris vreun răspuns. Și spre surprinderea lui, era scris. Discul Căii Lactee, infinitatea de stele împrăștiate nu dispăruse, însă se schimbaseră unghiurile. Se schimbase rotația asteroidului. Se schimbase poziția lui față de planul eclipticii.

Lui *Nauvoo* i-ar fi fost imposibil să-și schimbe cursul în ultima clipă fără să se dezintegreze. Prin urmare, se petrecuse altceva. Eros avea aproximativ șase sute de kilometri cubi. Înainte de Protogen, găzduise al doilea port activ ca mărime din Centură.

Și fără ca măcar să învingă priza bocancilor magnetici ai lui Miller, stația Eros făcuse o eschivă.

CAPITOLUL 49

Holden

— Fir-aș al dracu', zise Amos pe un ton plat.

— Jim, se adresă Naomi lui Holden, dar el îi făcu semn să tacă și deschise un canal spre pilot.

— Alex, s-a întâmplat ceea ce senzorii mei arată că s-a întâmplat?

— Da, căpitane. Atât radarul, cât și telescoapele spun că în mai puțin de un minut, Eros a sărit două sute de kilometri în sensul de rotație.

— Fir-aș al dracu', repetă Amos pe același ton plat.

Zăngănitul metalic al trapelor punților, care se deschideau și se închideau, răsună prin navă, anunțând că mecanicul se apropia de scara echipajului.

Holden își alungă valul de iritare cauzat de faptul că Amos își părăsise postul. Avea să se ocupe de asta mai târziu. Trebuia să se asigure că *Rosinanta* și echipajul ei nu avuseseră o halucinație.

— Naomi, transferă-mi comunicațiile, zise el.

Femeia se răsuci pe scaun și-l privi cu chipul pământiu.

— Cum poți să fii atât de calm? zise ea.

— Panica nu ne ajută la nimic. Ca să putem întocmi un plan inteligent, trebuie să știm ce se întâmplă. Te rog, transferă-mi comunicațiile.

— Fir-aș al dracu', spuse Amos când ajunse pe puntea operațională.

Trapa punții se închise cu un zgomot metalic apăsat.

— Nu-mi amintesc să-ți fi ordonat să părăsești postul, zise căpitanul.

— Un plan inteligent, repetă Naomi ca și cum ar fi fost cuvinte într-un grai străin pe care încerca să-l deslușească. Un plan inteligent.

Amos se trânti cu atâta putere într-un fotoliu, încât gelul de capitonare îl prinse și-l împiedică să ricoșeze.

— Eros e al dracului de mare! spuse el.

— Un plan inteligent, zise Naomi pentru sine.

— Vreau să zic, mare *de tot,* adăugă mecanicul. Știi câtă energie a fost necesară ca să rotească bolovanul ăla? Păi pentru așa ceva a fost nevoie de *ani.*

Holden își puse căștile pentru a nu-i mai auzi pe cei doi și-l contactă din nou pe Alex.

— Eros continuă să-și schimbe viteza?

— Nu, căpitane. Stă locului, ca orice bolovan.

— Bine. Amos și Naomi sunt cu motoarele gripate. Tu cum ești?

— Nu-mi dezlipesc mâinile de pe manșă cât timp nemernicu-ăsta e prin spațiul meu, asta poți să fii sigur.

„Slavă Domnului pentru antrenamentul militar”, gândi Holden.

— Bun, menține-ne la distanța constantă de cinci mii de kilometri până când ordon altceva. Anunță-mă dacă se mai mișcă fie și c-un centimetru.

— Am înțeles, căpitane.

Holden își scoase căștile și se întoarse către restul echipajului. Amos privea plafonul și număra pe degete, cu ochii pierduți în gol.

— … nu mai țin minte exact masa lui Eros…, spuse el fără să se adreseze cuiva anume.

— Cam șapte trilioane de tone, răspunse Naomi. Plus sau minus. Iar amprenta termică a crescut cu vreo două grade.

— *Iisuse*! spuse mecanicul. Nici nu pot să calculez în minte. Toată masa aia a crescut brusc cu două grade?

— Da, înseamnă foarte mult, zise Holden. Așa că haideți să ne…

— Cam zece exajouli la un calcul foarte rapid și aproximativ, însă fără erori semnificative, spuse Naomi.

Amos fluieră.

— Zece exajouli înseamnă… cât? O bombă cu fuziune de două gigatone?

— O masă de aproximativ o sută de kilograme transformată direct în energie, replică Naomi.

Glasul începuse să-i devină mai sigur.

— Ceea ce, desigur, noi nu putem să facem. Măcar ceea ce au făcut ei n-a fost vreo magie.

Mintea lui Holden se agăță de cuvintele ei cu o senzație aproape fizică. Naomi era probabil persoana cea mai inteligentă pe care o cunoștea și tocmai se adresase temerii pe jumătate articulate pe care el o avusese din clipa în care Eros sărise într-o parte: că fusese vorba despre magie, că protomolecula nu respecta legile fizicii. Pentru că dacă așa ceva ar fi fost adevărat, atunci oamenii n-ar mai fi avut nicio șansă.

— Explică-ne, zise el.

— Păi nu creșterea temperaturii a dus la deplasarea stației Eros, zise femeia tastând iute. Presupun atunci c-a fost căldura de evacuare provenită de la ce naiba au făcut ei acolo.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că încă există entropie. Înseamnă că nu pot transforma masa în energie cu randament perfect. Înseamnă că mașinile, sau procesele lor, sau ceea ce au utilizat pentru a deplasa șapte trilioane de tone de rocă eliberează energie. Cam cât ar produce o bombă de două gigatone.

— Aha.

— Cu o bombă de două gigatone nu-l poți deplasa pe Eros cale de două sute de kilometri, pufni mecanicul.

— Nu, nu poți, răspunse Naomi. Alea nu sunt decât reziduurile. Căldura secundară. Randamentul lor este foarte bun, dar nu e perfect. Ceea ce înseamnă că legile fizicii continuă să funcționeze. Ceea ce înseamnă că nu e magie.

— Dar e ca și când ar fi, spuse Amos.

Naomi îl privi pe Holden.

— Atunci o să…, zise el, însă Alex interveni pe sistemul general de comunicații al navei.

— Căpitane, Eros se deplasează din nou.

— Urmărește-l și estimează-i cursul și viteza cât de repede poți, ordonă Holden și reveni către consolă. Amos, întoarce-te-n sala mașinilor. Dacă mai pleci vreodată de acolo fără să fi primit un ordin direct, o să-i cer ofexului să te bată cu o cheie franceză până crăpi.

Unica replică fu șuierul trapei punții care se deschise, urmat de zăngănitul închiderii ei în urma mecanicului care cobora.

— Alex, zi-mi ceva, spuse Holden privind fluxul de date despre Eros pe care i-l trimitea *Rosinanta.*

— Singurul lucru pe care-l știm sigur este că se îndreaptă către Soare, răspunse pilotul cu același glas calm și profesional.

În armată, Holden fusese ofițer din capul locului. Nu urmase școala militară de pilotaj, dar știa că anii de instrucție divizaseră creierul lui Alex în două: pe primul loc problemele de pilotaj, iar pe locul al doilea orice altceva. Calcularea unui curs pentru Eros era pe primul loc. Ființele de dincolo de sistemul solar care încercau să distrugă omenirea nu reprezentau o problemă de pilotaj și puteau fi ignorate fără grijă până când părăsea cabina piloților. După aceea putea să aibă o cădere nervoasă, dar până atunci Alex avea să continue să-și facă meseria.

— Îndepărtează-te la cincizeci de mii de kilometri și menține distanța constantă, îi spuse Holden.

— S-ar putea să fie cam greu să mențin distanța constantă căpitane, anunță Alex. Eros tocmai a dispărut de pe radar.

Căpitanul își simți gâtul prins într-o gheară de fier.

— Mai zi o dată…

— Eros tocmai a dispărut de pe radar, repetă pilotul, dar Holden apela deja suita de senzori pentru a verifica el însuși.

Telescoapele arătau că bolovanul continua să se deplaseze pe noul lui curs către Soare. Imagistica termică arăta că era ceva mai cald decât spațiul. Fluxul straniu de glasuri și aberații care răzbătea din stație era încă detectabil, dar slab. Pe de altă parte, radarul arăta că acolo nu exista nimic.

„Magie”, o voce continua să îi repete.

Nu, nu era magie. Și oamenii aveau nave stealth. Era vorba pur și simplu despre absorbirea energiei undelor radar, nu despre reflectarea lor. Menținerea asteroidului în raza lor vizuală devenise însă cu atât mai importantă. Eros dovedise că se putea mișca rapid și efectua manevre incredibile, iar acum dispăruse de pe radar. Era perfect posibil ca o rocă de mărimea unui munte să poată deveni complet invizibilă.

Gravitația începu să apese pe măsură ce *Rosi* îl urmărea pe Eros către Soare.

— Naomi?

Femeia îl privi. Teama nu-i dispăruse din ochi, dar își ținea cumpătul. Deocamdată.

— Da!

— Comunicațiile… Ai putea…?

Mâhnirea de pe fața ei fu lucrul cel mai liniștitor pe care căpitanul îl văzuse în ultimele ore. Naomi transferă

comunicațiile pe consola căpitanului și Holden deschise o solicitare de conectare.

— Corveta FNU, sunt *Rosinanta,* răspunde, te rog.

— Spune, *Rosinanta,* zise o voce după o jumătate de minut în care se auziră doar paraziți.

— Apelez pentru confirmarea datelor senzorilor noștri, spuse bărbatul, apoi expedie datele despre mișcarea lui Eros. Ați văzut și voi același lucru?

Altă pauză, de data aceasta mai lungă.

— Afirmativ, *Rosinanta.*

— Știu că eram gata să tragem unii în alții, dar cred că avem alte probleme acum, zise Holden. Oricum, noi am pornit în urmărirea bolovanului. Dacă îi pierdem urma, s-ar putea să nu-l mai regăsim niciodată. Vreți să ne însoțiți? N-ar fi rău să avem o acoperire, dacă decide să deschidă focul asupra noastră.

Altă pauză, lungă de aproape două minute, după care se auzi alt glas. Era o voce mai matură, de femeie, și cu totul lipsită de aroganța și furia prezente în vocea bărbatului cu care discutase până atunci.

— *Rosinanta,* sunt căpitanul McBride de pe nava de escortă *Ravi* FNU.

„Aha”, gândi Holden. „Am vorbit tot timpul cu secundul. Căpitanul a luat în cele din urmă portavocea. Asta s-ar putea să fie un semn bun.”

— Am anunțat comandamentul flotei, continuă McBride, dar decalajul temporal este acum de douăzeci și trei de minute, iar bolovanul își mărește viteza. Ai un plan?

— Nu tocmai. Deocamdată mi-am propus să-l urmărim și să culegem informații până găsim oportunitatea de a întreprinde ceva util. Dar dacă ați veni și voi, poate că niciunul dintre ai voștri nu va trage în noi din greșeală în timp ce căutăm să punem lucrurile cap la cap.

Altă pauză lungă. Holden știa că McBride cântărea probabilitatea ca el să spună adevărul în contextul amenințărilor făcute mai înainte la adresa navei lor științifice. Dacă echipajul Rosinantei era cumva implicat în ceea ce se întâmpla? În locul lor, și Holden și-ar fi pus aceleași întrebări.

— Uitați cum stă treaba, le zise. V-am spus numele meu: James Holden. Am servit ca locotenent în FNU. Dosarul meu vă este imediat accesibil. O să vedeți că am fost trecut în rezervă

în mod onorabil, dar veți mai vedea de asemenea că familia mea trăiește în statul Montana. Nici eu nu vreau ca bolovanul ăla să lovească Pământul.

Tăcerea din *Ravi* continuă pentru alte câteva minute.

— Căpitane, spuse în cele din urmă McBride, cred că superiorii mei ar dori să stau cu ochii pe tine. Vă vom însoți în timp ce aceștia iau o decizie.

Holden expiră prelung și zgomotos.

— Mulțumesc, McBride. Încearcă să-i convingi și pe ai voștri. La rândul meu, voi lua legătura și cu alții. Două corvete n-au cum să rezolve problema asta.

— Afirmativ, replică *Ravi* și întrerupse legătura.

— Am deschis o conexiune cu Tycho, anunță Naomi.

Holden se lăsă pe spătarul scaunului, sub apăsarea accelerației care creștea constant. Stomacul i se strânse ca un ghem la gândul că habar n-avea în ce se băga, că planurile cele mai bune eșuaseră complet și că finalul era aproape. Momentul scurt de încredere pe care îl simțise începea deja să se destrame.

„Cum poți să fii atât de calm?”

„Cred că asist la sfârșitul speciei umane”, gândi Holden. „Îl apelez pe Fred, ca să nu fie vina mea că nimeni n-a avut habar cum să-l oprească. Bineînțeles că nu sunt calm.

Nu fac altceva decât să împart vina.”

•

— Cât de repede? întrebă Fred Johnson nevenindu-i să creadă.

— Patru *g* și e în creștere, răspunse Holden cu glas răgușit din cauza gâtlejului tot mai încordat. Și încă ceva: acum nu mai apare pe radar.

— *Patru* g! Știi ce masă are Eros?

— Au fost niște... ăăă, discuții, zise căpitanul și doar accelerația împiedică iritarea să i se simtă în glas. Întrebarea este ce facem mai departe? *Nauvoo* a ratat. Planurile noastre s-au dus pe apa sâmbetei.

Altă creștere perceptibilă a presiunii, când Alex acceleră nava ca să țină pasul cu Eros. Încă puțin și avea să-i fie imposibil să mai vorbească.

— Se îndreaptă sigur către Pământ? întrebă Fred.

— Alex și Naomi sunt siguri în proporție de nouăzeci la sută. Este greu să avem o certitudine, fiindcă nu putem utiliza decât date vizuale. Eu însă am încredere în ei. Eu însumi m-aș duce acolo unde sunt treizeci de miliarde de gazde noi.

Treizeci de miliarde de gazde noi. Dintre care opt erau părinții lui. Și-l închipui pe tata Tom ca pe un ghem de tuburi din care supura mâzgă maro. Pe mama Elise și-o imagină ca pe o cavitate toracică târându-se pe podea cu un braț scheletic. Și ce putea face atunci, cu atât de multă biomasă? Să miște Pământul? Să stingă Soarele?

— Trebuie să-i prevenim, zise el străduindu-se să nu se sufoce cu propria-i limbă.

— Crezi că ei nu știu?

— Probabil că văd o amenințare, dar s-ar putea să nu știe că este sfârșitul tuturor formelor inițiale de viață nativă din sistemul solar. Voiai un motiv ca să vă așezați la masa tratativelor? Poftim unul: acționăm împreună sau murim.

Fred tăcu pentru câteva clipe. Radiația cosmică de fundal îi șoptea tainic și rău-prevestitor lui Holden în timp ce căpitanul aștepta. „Nou-venit”, spunea ea. „Eu sunt aici de paisprezece miliarde de ani. De-ai fi văzut ce-am văzut eu, atunci toate prostiile astea n-ar mai părea atât de importante.”

— O să văd ce pot face, spuse Fred întrerupând șirul gândurilor lui Holden. Între timp ce intenționați să faceți?

„Să mă las întrecut de un bolovan și apoi să urmăresc cum moare leagănul omenirii.”

— Sunt deschis la sugestii, răspunse Holden.

— Ați putea să detonați unele dintre bombele nucleare care au fost fixate pe suprafața asteroidului, să modificați cursul lui Eros și astfel să ne câștigați timp.

— Au focoase de proximitate. Nu le putem declanșa, zise Holden și ultima silabă i se transformă într-un țipăt, atunci când fotoliul își înfipse acele și-l injectă cu foc.

Alex le băgase cocteil, ceea ce însemna că Eros continua să gonească și pilotul era îngrijorat că își vor pierde cunoștința. Cât de rapid aveau să meargă? Nici chiar sub efectul cocteilului nu puteau menține accelerații mai mari de 7-8 *g* pe o durată mare de timp, fără riscuri serioase. Dacă Eros menținea rata aceea a accelerației, aveau să-i piardă urma.

— Le puteți detona de la distanță, zise Fred. Miller are codurile. Cere-i echipei de demolări să estimeze numărul bombelor care pot fi detonate pentru efect maxim.

— Am înțeles. O să-l contactez pe Miller.

— Eu o să discut cu interiorii, spuse Fred utilizând argoul centurian fără a lăsa impresia că intenționase acest lucru. Să văd ce pot face.

Holden întrerupse legătura și se conectă la transportorul care revenea la Tycho.

— Salutare, spuse cel care prelua apelurile radio.

— Sunt Holden, din *Rosinanta.* Dă-mi-l pe Miller.

— Ăăă…, zise vocea. Bine.

Se auzi un clic, apoi pârâituri de paraziți, după care glasul detectivului însoțit de un ecou slab. Continua, așadar, să poarte cască.

— Sunt Holden. Trebuie să vorbim despre ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Eros s-a mișcat.

Glasul lui Miller se auzea straniu; părea distrat, pe trei sferturi neatent. Holden simți un val de iritare, dar se stăpâni. Avea nevoie de detectiv, indiferent dacă o dorea sau nu.

— Uite ce-i, zise el, am stat de vorbă cu Fred și vrea să apelăm la echipele de demolări. Tu ai codurile pentru detonare de la distanță. Dacă activăm toate bombele de pe o parte a asteroidului, îi putem devia cursul. Cheamă-ți tehnicienii și-o să găsim o soluție.

— Aha, mda, pare o idee bună. O să trimit codurile, zise Miller.

Glasul nu-i mai părea îndepărtat, dar suna de parcă bărbatul și-ar fi stăpânit râsul, ca și când acesta se afla pe punctul de a spune poanta unei glume bune.

— Îmi este însă imposibil să te ajut cu tehnicienii, adăugă el.

— Ce dracu’, i-ai sictirit și pe-ăia?

Miller izbucni în râs, un sunet eliberat și lin, pe care nu și l-ar fi îngăduit niciun om aflat sub apăsarea accelerației. Dacă poanta fusese spusă deja, Holden o ratase.

— Da, zise detectivul. Probabil. Dar nu ăsta e motivul pentru care nu te pot ajuta. Eu nu mai sunt pe nava lor.

— Poftim?

— Sunt tot pe stația Eros.

CAPITOLUL 50

Miller

— Cum adică ești tot pe stația Eros? zise Holden.

— Așa bine, replică Miller mascându-și sentimentul tot mai intens de stinghereală printr-un ton nepăsător. Atârn cu capul în jos în exteriorul docurilor terțiare, unde am andocat una dintre nave. Mă simt ca un liliac din ăia ciudați.

— Dar…

— Interesant este că nu am simțit absolut nimic când ne-am deplasat. Ai fi crezut că la accelerația aia ar fi trebuit să fiu azvârlit cât colo sau strivit de suprafață, ori una, ori alta. Nu s-a-ntâmplat însă nimic.

— În regulă, ține-te bine. Venim să te recuperăm.

— Holden, spuse Miller. Nu face asta, te rog, ai înțeles?

Tăcerea nu dură mai mult de câteva secunde, dar era încărcată de semnificații. „Este periculos să aduci *Rosinanta* la Eros” și „Eu am venit aici ca să mor” și „Nu îngreuna și mai mult situația.”

— Da, tocmai…, spuse Holden. Bine. Lasă-mă… lasă-mă să discut cu tehnicienii. O să… Dumnezeule! O să te-anunț ce zic ei.

— Nu uita o chestie, da? Ai zis că vrei să deviezi blestemăția asta. Nu uita că de-acum nu mai este un bolovan. Este o navă.

— Da, încuviință Holden.

Apoi, după o clipă adăugă:

— Bine.

Legătura se întrerupse cu un sunet scurt. Miller își verifică rezerva de oxigen. În costum mai avea aer pentru trei ore, dar se putea întoarce oricând la navă pentru a reumple rezerva. Prin urmare Eros se deplasa, da? El continua să nu simtă absolut nimic, însă, privind suprafața curbată a asteroidului, putea zări ricoșând microasteroizi, care soseau toți din aceeași direcție. Dacă stația continua să accelereze, aveau să sosească tot mai frecvent, cu impact și mai mare. Trebuia să rămână în navă.

Reveni cu terminalul de buzunar la fluxul transmis de Eros. Stația de sub el murmura vocale lungi și domoale aidoma unor cântece de balenă. După paraziții și cuvintele pline de furie, glasul lui Eros suna liniștitor. Detectivul se întrebă ce fel de muzică aveau să facă din asta prietenii lui Diogo. Ritmurile lente nu păreau stilul lor. Simțea o mâncărime iritantă la baza șirei spinării și se foi în costum, încercând să se scarpine. Zâmbi aproape fără să-și dea seama. Iar după aceea izbucni în râs. Era cuprins de euforie.

În univers exista viață dincolo de galaxia lor, iar el străbătea universul ca un purice pe un câine. Stația Eros se mișcase din propria ei voință, utilizând mecanisme pe care Miller nici măcar nu și le putea închipui. Nu-și mai amintea câți ani trecuseră de când fusese ultima dată copleșit de venerație. Uitase acel sentiment. Își ridică brațele, întinzându-le ca și cum ar fi putut îmbrățișa neantul întunecat de dedesubt.

După care, cu un oftat, se întoarse către navă.

Revenit în cochilia protectoare, își scoase costumul de vid și cuplă butelia de oxigen la reciclatoare. Sistemul de susținere biotică ar fi încărcat-o în mai puțin de o oră chiar și funcționând la nivel scăzut, întrucât nu trebuia să se îngrijească decât de o singură persoană. Acumulatorii navei erau aproape sută la sută încărcați. Terminalul de buzunar îi sună de două ori, reamintindu-i că sosise ora pentru medicamentele anticancerigene, cele cu care se alesese în urma ultimei sale călătorii pe Eros. Cele pe care trebuia să le ia tot restul vieții. Bună glumă!

Bombele cu fuziune se aflau în cala navei: lăzi paralelipipedice cenușii, cu lungimea o dată și jumătate mai mare ca lățimea, semănând cu niște cărămizi într-un mortar de spumă adezivă roz. Miller scotoci douăzeci de minute prin dulăpioare până găsi o cutie de solvent care să nu fie complet goală. Solventul avea iz de ozon și ulei, iar spuma roz rigidă se topi sub acțiunea lui. Se lăsă apoi pe vine lângă bombe și mâncă un baton alimentar care avea un gust convingător de mere. Julie îi stătea alături, cu capul imponderabil rezemat pe umărul lui.

În trecutul lui, Miller mai cochetase de câteva ori cu credința. În general în tinerețe, când încercase din toate, însă și mai târziu, când era mai înțelept, mai trecut prin greutăți și strivit de durerea divorțului. Înțelegea aspirația după o ființă superioară,

după o inteligență uriașă și plină de compasiune, care vedea lucrurile dintr-o perspectivă ce dizolva meschinăriile și răul și punea totul în ordine. Continua să simtă acea aspirație. Atât doar că nu se mai putea convinge de veridicitatea ei.

Și totuși poate că exista un plan. Poate că universul îl adusese în locul potrivit și la momentul potrivit pentru a face ceea ce nimeni altul n-ar fi făcut. Poate că toate durerile și suferințele prin care trecuse, toate dezamăgirile, toți anii de ruină sufletească în care cunoscuse lucrurile cele mai rele pe care le putea oferi omenirea fuseseră menite să-l aducă aici, în acest moment, când era pregătit să moară dacă prin asta ar fi câștigat încă puțin timp pentru omenire.

„Ar fi frumos să crezi asta”, încuviință Julie.

— Ar fi, zise el oftând.

La sunetul glasului său, imaginea lui Julie dispăru – un alt vis cu ochii deschiși.

Bombele erau mai grele decât ținuse minte. În condiții de 1 *g,* nu le-ar fi putut clinti. La numai 0,3 *g,* trebuia să se căznească, dar era posibil să le urnească. Mișcând-o câte un centimetru, târî una dintre bombe pe un cărucior pe care îl trase apoi la ecluză. Deasupra, Eros își cânta.

Trebuia să se odihnească înainte de a începe munca cu adevărat dificilă. Ecluza era atât de îngustă, încât el și bomba nu puteau trece simultan. Urcă pe bombă ca să ajungă la trapa exterioară a ecluzei, apoi o ridică cu curele improvizate din plasele de susținere a mărfurilor din cală. După ce o scoase din ecluză, o fixă de navă cu cleme magnetice, pentru ca rotația lui Eros să nu o propulseze în vid. Scoase apoi căruciorul și prinse bomba de el, după care se opri și se odihni o jumătate de oră.

Numărul impacturilor crescuse, un indiciu violent al faptului că Eros accelera într-adevăr. Fiecare micrometeorit era ca un glonț de armă, capabil să ricoșeze și să treacă prin el sau prin nava din spatele lui dacă neșansa îl trimitea în direcția respectivă. Probabilitatea era totuși scăzută ca una dintre pietrele acelea care cădeau la intervale rare de timp să nimerească tocmai silueta lui ca de furnică ce se târa pe suprafața stației. Și oricum, impacturile aveau să înceteze după ce Eros părăsea Centura. Dar oare o părăsea? Miller își dădu seama că nu avea habar încotro se îndrepta asteroidul. El

presupusese că ținta lui era Pământul. Probabil că Holden știa de-acum.

Umerii îl cam dureau de la efort, dar nu foarte rău. Era îngrijorat să nu fi supraîncărcat căruciorul. Roțile acestuia erau mai robuste decât bocancii lui magnetici, totuși aveau o limită de rezistență. Asteroidul se cutremură o dată, o mișcare nouă și neliniștitoare, care nu se repetă. Terminalul de buzunar interveni peste fluxul emis de Eros, anunțându-l că primise o solicitare de conexiune. Se uită, strânse din umeri și acceptă apelul.

— Ce mai faci, Naomi? întrebă el înainte ca femeia să spună ceva.

— Salut, zise ea.

Tăcerea dintre ei se prelungi.

— Ai vorbit, așadar, cu Holden?

— Da. Încă analizează modalitățile prin care să te evacueze de-acolo.

— E un tip de treabă. Convinge-l în numele meu să nu încerce, da?

Tăcerea se prelungi îndeajuns pentru ca detectivul să se simtă inconfortabil.

— Ce faci acolo? întrebă Naomi.

Ca și cum ar fi existat un răspuns la așa ceva. Ca și cum toată viața lui putea fi rezumată în răspunsul la o întrebare simplă. Îi ocoli înțelesul cuvintelor și răspunse strict literal:

— Am fixat o bombă nucleară de un cărucior. O duc spre trapa de acces ca s-o bag în stație.

— Miller…

— Chestia e că noi o tratăm ca pe un bolovan. Știm cu toții că e puțin cam simplist, însă oamenii vor avea nevoie de timp ca să se adapteze. Flotele spațiale continuă să creadă că nu e decât o bilă de biliard, deși în realitate este o nenorocire.

Vorbea prea repede. Cuvintele i se revărsau în potop. Dacă nu se oprea, femeia nu putea vorbi. Miller nu trebuia să audă ce avea ea de spus. Nu trebuia să-i îngăduie să-l convingă să se răzgândească.

— Va avea o structură, motoare sau centre de comandă. Așa ceva. Dac-o duc înăuntru și-o apropii de sistemele de coordonare, pot opri totul. Pot readuce asteroidul la nivelul unei

bile de biliard. Chiar dacă va fi doar pentru foarte scurt timp, veți beneficia de o șansă.

— M-am gândit, zise ea. E logic. Asta trebuie făcut.

Miller râse pe înfundate. Un meteorit ceva mai măricel lovise nava și vibrația ei îi zdruncină toate oasele. Din orificiul nou apărut începură să iasă gaze. Stația se deplasa mai repede.

— Da, zise el. Asta e.

— Am discutat cu Amos, spuse Naomi. Ai nevoie de un comutator operat automat. În felul acesta, dacă ți se întâmplă ceva, bomba tot explodează. Dacă ai codurile de acces…

— Le am.

— Perfect. Am un program pe care-l poți instala pe terminalul de buzunar. Va trebui să ții degetul pe butonul de selectare. Dacă iei degetul pentru mai mult de cinci secunde, va emite semnalul de declanșare. Dacă vrei, ți-l pot trimite.

— Va trebui, așadar, să umblu prin stație cu degetul lipit de un buton?

Naomi adoptă un ton justificativ.

— Cineva s-ar putea să-ți tragă un glonț în cap sau să încerce să te imobilizeze. Cu cât intervalul este mai lung, cu atât protomolecula are mai multe șanse să dezamorseze bomba. Dacă vrei un interval mai mare, pot modifica programul.

Miller privi bomba de pe căruciorul de lângă ecluza navei. Toate afișajele erau verzi și aurii. Oftatul lui aburi pentru o clipă interiorul căștii.

— Nu, nu. Cinci secunde e bine. Trimite-mi programul. Trebuie să-l mai ajustez sau există un loc anume în care să pun firul de armare și aprindere?

— Există o secțiune de setări, spuse Naomi. Te conduce pas cu pas.

Terminalul de buzunar îl anunță că primise fișierul. Detectivul îl acceptă și-l rulă. Era la fel de simplu ca introducerea unui cod pentru a deschide o ușă. Cumva crezuse că armarea bombelor cu fuziune ce urma să explodeze în jurul lui ar fi trebuit să fie mai dificilă.

— Am prins șmecheria, anunță el. Suntem gata de acțiune. Bine, trebuie să mișc și nenorocirea asta. Apropo, cât de mult accelerăm?

— Până la urmă va depăși posibilitățile *Rosinantei.* Acum suntem la 4 *g* și continuăm să creștem.

— Nu simt absolut nimic.

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat înainte, zise Naomi.

— A fost o situație nasoală. Am făcut ceea ce trebuia să facem. La fel ca întotdeauna.

— La fel ca întotdeauna, repetă ea.

Pentru câteva secunde nu mai spuseră nimic.

— Mulțumesc pentru comutator, zise Miller. Mulțumește-i și lui Amos în numele meu.

Întrerupse legătura înainte ca femeia să-i poată răspunde. Despărțirile nu erau punctul tare al niciunuia dintre ei. Bomba stătea în cărucior fixată cu cleme magnetice peste care prinsese o plasă largă din oțel. Miller înaintă încet peste suprafața metalică a docurilor. Dacă roțile căruciorului și-ar fi pierdut priza, n-ar fi fost suficient de puternic pentru a-l ține pe loc. Bineînțeles, dacă l-ar fi lovit unul dintre micrometeoriți, care acum loveau mai des, era ca și când ar fi fost împușcat, așa că nici așteptarea nu era o soluție. Își alungă din minte ambele scenarii și-și făcu treaba. Vreme de zece minute de neliniște, costumul îi mirosi a plastic supraîncălzit. Toate diagnozele se aflau în interiorul marjelor de eroare, iar rezerva lui de aer arăta bine chiar înainte ca reciclatoarele să termine de curățat. Alt mister mărunt pe care nu avea să-l rezolve.

Abisul de deasupra sclipea cu stele ce luminau neîntrerupt. Unul dintre punctele acelea de lumină era Pământul. Nu știa care anume.

Trapa coridorului de întreținere fusese integrată într-un afloriment natural, iar șina din fier brut pentru cărucioare se zărea ca o panglică de argint prin beznă. Gâfâind, detectivul trase căruciorul, bomba și propriul lui corp după curbă, iar gravitația produsă de rotație îl apăsă din nou, în loc să-i întindă genunchii și șira spinării. Amețit, tastă codurile și trapa se deschise.

În fața lui, Eros se întindea mai întunecat decât un cer fără stele.

Rulă prin costum conexiunea terminalului de buzunar, contactându-l pe Holden pentru – credea el – ultima oară.

— Miller, spuse aproape imediat pământeanul.

— Intru chiar acum.

— Stai! Există posibilitatea de a trimite un cărucior automat. Dacă *Rosi*...

— Da, dar știi și tu cum stă treaba. Eu sunt deja aici. Și nu știm nici cât de repede poate merge blestemăția asta. Avem o problemă și trebuie s-o rezolvăm. Atât și nimic mai mult.

Speranța lui Holden fusese oricum slabă. O formalitate… Un gest făcut poate cu toată sinceritatea, gândi Miller. Încerca să-i salveze pe toți, până în ultima clipă.

— Înțeleg, răspunse pământeanul într-un târziu.

— Bun atunci. Ce veți face voi după ce o să distrug ce naiba voi găsi înăuntru?

— Întocmim planuri ca să anihilăm stația.

— Așa. Nu mi-ar plăcea să știu că mă căznesc degeaba.

— E… E ceva ce-ai vrea să fac? După…

— Nu, răspunse Miller și apoi Julie apăru lângă el, cu părul plutindu-i în jur ca și cum ar fi fost sub apă; reflecta mai multă lumină stelară decât exista în realitate. Ba nu, stai! Poți face câteva lucruri. Părinții lui Julie. Ei conduc Mao-Kwikowski Mercantile. Știau cu mult înainte că războiul va începe. Au în mod clar legături cu Protogen. Ai grijă să nu scape basma curată. Și dacă-i vezi, spune-le că-mi pare rău că n-am găsit-o la timp.

— Da.

Miller se lăsă pe vine în întuneric. Ar mai fi fost și altceva? Ar fi trebuit să fie? Poate un mesaj pentru Havelock? Sau pentru Muss? Sau pentru Diogo și amicii lui din APE? Ar fi trebuit însă să aibă ce să le spună.

— Bine, zise el. Asta a fost tot. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la asta, spuse Holden.

Nu era o scuză pentru ceea ce făcuse sau spusese, pentru ceea ce alesese și refuzase.

— Da, aprobă Miller. Dar ce poți face, nu?

Acestea erau ultimele lor cuvinte de despărțire. Miller întrerupse legătura, apelă scriptul trimis de Naomi și-l activă. După aceea redeschise fluxul de la Eros.

Un sunet slab și prelung, ca niște unghii care zgârie o coală de hârtie. Aprinse farurile căruciorului și intrarea întunecată în Eros deveni de un gri industrial, cu umbre fugind spre colțuri. Julie stătea ca sub un reflector; strălucirea o lumina pe ea și în același timp toate lucrurile din spatele ei – rămășița unui vis lung, aproape terminat.

Decuplă frânele, împinse căruciorul și intră în Eros pentru ultima oară.

CAPITOLUL 51

Holden

Holden știa că oamenii puteau rezista scurt timp la forțe gravitaționale extrem de mari. Dotați cu sisteme de securitate corespunzătoare, cascadorii profesioniști suportaseră impacturi de peste 25 *g* și supraviețuiseră. Corpul uman se deforma în mod natural, absorbea energia în țesuturile sale moi și difuza impacturile pe zone mai întinse.

Mai știa de asemenea că problema expunerii prelungite la accelerații ridicate era faptul că presiunea exercitată constant asupra sistemului circulator înrăutățea problemele de sănătate. Aveai oare o zonă șubredă într-o arteră, care ar fi putut deveni un anevrism peste patruzeci de ani? Câteva ore petrecute la *7 g* puteau fisura artera chiar acum. Capilarele din ochi începeau să se spargă. Globul ocular în sine se deforma, cauzând uneori leziuni permanente. Nu trebuia de asemenea uitate spațiile cavernoase, ca plămânii și tractul digestiv. O presiune prea mare pe o durată prea lungă de timp ducea la colapsul lor.

Și chiar dacă navele de luptă puteau manevra la valori *g* foarte mari pe durate scurte, fiecare clipă petrecută în accelerație multiplica pericolul.

Eros nu trebuia să deschidă focul asupra lor. Putea pur și simplu să continue să accelereze, până ce corpurile le explodau sub presiune. Consola îi arăta 5 *g* și trecu la 6 *g* chiar sub ochii lui. Nu puteau ține pasul. Eros avea să le scape. Holden nu putea face absolut nimic în privința asta.

Cu toate acestea, nu-i ordonă lui Alex să nu mai accelereze.

Ca și cum Naomi i-ar fi putut citi gândurile, pe consolă apăru textul: NU PUTEM REZISTA AȘA, precedat de ID-ul ei de utilizator.

FRED SE OCUPĂ DE ASTA. AR PUTEA AVEA NEVOIE DE NOI ÎN RAZA LUI EROS CÂND VINE CU UN PLAN, replică el. Era dureros de dificilă chiar și simpla deplasare a degetelor cu milimetrii necesari pentru a folosi comenzile care fuseseră încorporate în fotoliu exact din acest motiv.

ÎN RAZA LUI EROS PENTRU CE? întrebă Naomi.

Holden nu răspunse. Nu știa nici el. Sângele îi clocotea de medicamentele care-l țineau treaz și alert, deși corpul îi era strivit. Medicamentele aveau efectul contradictoriu de a-i face creierul să funcționeze cu viteză de două ori mai mare fără să-i permită de fapt să gândească. Totuși Fred trebuia să vină cu un plan. Mulți oameni inteligenți își puneau mințile la contribuție.

Și Miller.

Miller târa chiar atunci o bombă cu fuziune prin Eros. Când inamicul tău are asupra ta un avantaj tehnologic, îl abordezi cu tehnologia cea mai rudimentară posibil. Poate că un detectiv trist care trăgea un cărucior cu o armă nucleară avea să treacă prin liniile lor defensive. Naomi spusese că nici ei nu dispuneau de mijloace magice. Poate că Miller avea să reușească și să le ofere răgazul necesar.

Oricum ar fi stat lucrurile, Holden trebuia să fie acolo, chiar dacă numai pentru a vedea.

FRED, scrise Naomi.

Holden deschise conexiunea. Fred îl privea cu o expresie ca și când se abținea să nu rânjească.

— Salut, Holden, spuse el. Cum merge la voi?

6 *G*. SPUNE.

— Imediat. Polițiștii din Națiunile Unite făcuseră deja bucățele rețeaua Protogen căutând să afle ce naiba se-ntâmplă. Ia ghici cine a apărut ca inamicul public numărul unu pentru barosanii din Protogen? Chiar domnia mea. Brusc totul a fost dat uitării și Pământul m-a reprimit în îmbrățișarea-i caldă. Dușmanul dușmanului meu crede că sunt un ticălos onest.

BRAVO. ÎNSĂ SPLINA MEA STĂ SĂ SE RUPĂ. GRĂBEȘTE-TE.

— Ideea că Eros s-ar lovi de Pământ este deja destul de neplăcută. Ar fi un impact puternic care ar duce la extincție, chiar dacă Eros nu e decât un bolovan. Însă cei din Națiunile Unite au urmărit transmisiunile venite de la Eros și s-au speriat de moarte.

ȘI?

— Pământul se pregătește să-și lanseze întregul arsenal nuclear de la sol. *Mii* de bombe nucleare. O să vaporizeze bolovanul ăla. Flota va intercepta ce a mai rămas după atacul inițial și va steriliza toată zona din spațiu cu bombardament

nuclear constant. Știu că asta presupune un risc, dar altă soluție nu e.

Holden se împotrivi imboldului de a scutura din cap. Căpitanul nu voia să sfârșească cu un obraz lipit de-a pururi de fotoliu.

EROS S-A FERIT DE *NAUVOO.* ARE CHIAR ACUM 6 G ȘI, POTRIVIT LUI NAOMI, MILLER NU SIMTE ACCELERAȚIA. ORICE-AR FACE, N-ARE ACELEAȘI LIMITĂRI INERȚIALE CA NOI. CE O SĂ FACEȚI CA SĂ NU SE FEREASCĂ DIN NOU? LA VITEZELE ASTEA, PROIECTILELE NU VOR PUTEA SĂ COTEASCĂ ȘI S-O PRINDĂ. ȘI CUM DRACU' O SĂ ȚINTIȚI? EROS NU MAI APARE PE RADAR.

— Aici veți interveni voi. Vrem să încercați să reflectați o rază laser din stație. Putem utiliza sistemul de ochire al *Rosinantei* pentru a ghida proiectilele.

NU-MI PLACE SĂ ȚI-O SPUN, DAR NOI VOM IEȘI DIN JOCUL ĂSTA CU MULT ÎNAINTE SĂ APARĂ PROIECTILELE. NU PUTEM ȚINE PASUL. NU LE PUTEM GHIDA. ȘI ODATĂ CE PIERDEM CONTACTUL VIZUAL, NIMENI NU VA MAI ȘTI UNDE E STAȚIA EROS.

— S-ar putea să fiți nevoiți să treceți nava pe autopilot.

Ceea ce însemna: „S-ar putea să trebuiască să muriți toți în fotoliile în care stați chiar acum."

AM DORIT ÎNTOTDEAUNA SĂ MOR CA UN MARTIR ETC. DAR CE TE FACE SĂ CREZI CĂ *ROSI* POATE ÎNVINGE SINGURĂ CHESTIA ASTA? NU-MI OMOR ECHIPAJUL FIINDCĂ NU PUTEȚI VENI CU UN PLAN BUN.

Fred se aplecă spre ecran și miji ochii. Pentru prima dată masca îi lunecase de pe chip și Holden văzu teama și neajutorarea din spatele ei.

— Uite ce e, știu ce-ți cer, dar și tu știi care e miza. Ăsta e planul. Nu te-am contactat ca să aud că nu va funcționa. Fie ne ajuți, fie renunți. În clipa de față este stupid să joci rolul avocatului diavolului.

„Eu sunt făcut afiș aici și o să rămân probabil cu leziuni permanente, tocmai fiindcă *n-am renunțat,* nemernicule! Scuze că nu m-am oferit bucuros să-mi duc echipajul la moarte chiar în clipa în care mi-ai oferit tu soluția."

Avantajul faptului că trebuia să-și tasteze răspunsul era că își putea îmblânzi răbufnirile emoționale. În loc să-l atace pe Fred pentru că-i punea devotamentul sub semnul întrebării, Holden

se mulțumi să scrie LASĂ-MĂ SĂ MĂ GÂNDESC și întrerupse legătura.

Sistemul de urmărire optică a stației Eros îl anunță că asteroidul își mărea din nou viteza. Uriașul așezat pe pieptul lui mai adăugă câteva kilograme când Alex dădu pinteni *Rosinantei.* Un led care pâlpâia roșu îl informă pe Holden că din cauza duratei pe care o petreceau la accelerația curentă, se putea aștepta ca 12% din echipaj să sufere un accident cerebrovascular. Probabilitatea avea să crească. După suficient timp avea să ajungă la 100%. Se strădui să-și reamintească accelerația teoretică maximă a lui *Rosi.* Alex o dusese deja până la 12 *g* pentru scurt timp, când plecaseră de pe *Donnager.* Cifra reală era de fapt lipsită de importanță – un mod de a te lăuda cu ceva ce nava ta nu va face niciodată. Să fi fost 15 *g*? 20?

Miller nu simțise niciun fel de accelerație. Cât de rapid puteai merge dacă nici măcar nu *simțeai*?

Aproape fără să-și dea seama, căpitanul activă comutatorul prioritar de oprire a propulsiilor. În câteva secunde era în imponderabilitate, zguduit de tuse în timp ce organele lui încercau să-și regăsească locul pe care-l ocupau în mod firesc în corp. După ce Holden își revenise îndeajuns pentru a putea inspira adânc – pentru prima dată după multe ore –, Alex îl apelă pe intercom:

— Căpitane, tu ai oprit motoarele?

— Da. Am terminat. Eros scapă indiferent ce-am face. Amânam doar inevitabilul și riscam să omor echipajul.

Naomi își răsuci fotoliul și-i surâse scurt și trist. Avea un ochi vânăt în urma accelerației.

— Am făcut tot ce-am putut, spuse ea.

Holden se propulsă afară din fotoliu atât de puternic, încât se izbi zdravăn cu antebrațele de plafon, după care se împinse din nou cu forță și se fixă cu spatele de un batardou, prinzându-se de duza unui stingător de incendii. Naomi îl privea din cealaltă parte a punții, cu gura deschisă într-un „O” comic de surprindere. Căpitanul știa că probabil arăta ridicol, ca un copil răzgâiat care face o criză de isterie, dar nu se putea opri. Dădu drumul stingătorului de incendii și pluti în mijlocul punții. Nu știuse că lovise cu celălalt pumn în batardou. Acum mâna îl durea îngrozitor.

— Fir-ar al dracu’! spuse el. Doar atât – fir-ar al dracu’!

— Noi…, zise Naomi, dar căpitanul o opri.

— Ce? Că am făcut tot ce-am putut? Ce contează?

Holden își simțea mintea învăluită într-o pâclă sângerie care nu se datora în totalitate medicamentelor.

— Eu am făcut tot ce-am putut ca s-o ajut și pe *Canterbury.* Am încercat să fac ce trebuia și când am îngăduit să fim luați de *Donnager.* Bunele mele intenții n-au făcut nici cât o ceapă degerată?

Chipul lui Naomi împietri. Femeia își coborî pleoapele și îl privi cu ochii mijiți. Buzele i se strânseră până se albiră aproape complet.

„Voiau să vă omor”, își zise Holden. „Voiau să-mi omor echipajul încercând să urmăresc stația Eros la o accelerație de 15 g, dar eu n-am putut să fac asta.” Vinovăția, furia și tristețea se loveau între ele, transformându-se în ceva rarefiat și nefamiliar. Nu putea spune ce simțea exact.

— Ești ultima persoană pe care m-așteptam s-o văd autocompătimindu-se, zise Naomi cu glas încordat. Unde e căpitanul care întreba întotdeauna: „Ce putem face ca să îndreptăm lucrurile?”

Holden schiță un gest neajutorat, arătând de jur împrejurul lui.

— Arată-mi ce buton să apăs ca să opresc uciderea tuturor oamenilor de pe Pământ și-l apăs imediat.

„Atât timp cât nu te ucide pe tine.”

Naomi își desfăcu centurile și pluti spre scara echipajului.

— Cobor să văd ce-i cu Amos, spuse ea, după care deschise trapa punții.

Apoi se opri.

— Holden, sunt ofițerul tău de comunicații. Monitorizarea liniilor de comunicații face parte din fișa postului meu. Știu ce-a vrut Fred.

Holden clipi și Naomi îi dispăru din ochi. Trapa se închise în urma ei cu un pocnet care nu fusese probabil mai puternic decât unul normal, însă lui așa i se păru.

Apelă cabina piloților și-i spuse lui Alex să facă pauză și să bea o cafea. Îndreptându-se spre punte, pilotul se opri părând că vrea să spună ceva, dar Holden îi făcu semn să meargă mai departe. Alex ridică din umeri și plecă.

Ghemul din stomac se înrădăcinase zdravăn și înflorea într-o panică palpabilă, care-i făcea picioarele să tremure. O parte a minții lui Holden – cea violentă, răzbunătoare și autoflagelantă – insista obsesiv să construiască imagini cu Eros gonind spre Pământ. Asteroidul cobora vâjâind din ceruri, ca în toate viziunile apocaliptice religioase transpuse în realitate: cu foc, și cutremure, și ploi pestilențiale ce măturau solul. Dar de fiecare dată când Eros lovea Pământul în imaginația lui, Holden vedea de fapt explozia lui *Canterbury.* O lumină albă, fulgerătoare, apoi nimic, doar zgomotele granulelor de gheață răpăindu-i pe carcasă ca o grindină ușoară.

Marte avea să supraviețuiască pentru o vreme. Enclave din Centură aveau să reziste probabil chiar mai mult. Acestea aveau cultura supraviețuirii. Știau să se descurce cu puțin, să trăiască la limita dureroasă a resurselor. Însă fără Pământ, totul urma să moară până la urmă. Oamenii ieșiseră de mult din puțul gravitațional. Ieșiseră de suficient timp pentru a dezvolta tehnologia necesară tăierii acelui cordon ombilical, totuși nu se sinchisiseră niciodată s-o facă. Stagnaseră. În ciuda dorinței de a se infiltra în toate ungherele locuibile în care putea ajunge, omenirea stagnase. Se mulțumise să zboare în nave construite cu o jumătate de secol în urmă, utilizând tehnologii care nu se schimbaseră de încă și mai multă vreme.

Pământul fusese atât de concentrat asupra propriilor lui probleme, încât își ignorase copiii care zburaseră hăt departe, mai puțin atunci când își ceruse cota parte din munca lor. Marte își pusese la treabă toată populația pentru a transfigura planeta, înverzindu-i fața roșie. Încercaseră să obțină un nou Pământ, pentru a pune capăt dependenței de cel vechi, iar Centura devenise mahalaua sistemului solar. Toți erau prea ocupați încercând să supraviețuiască, pentru a mai petrece timp să creeze ceva nou.

„Am găsit protomolecula exact în momentul cel mai potrivit pentru a ne face răul cel mai mare”, își zise Holden.

Păruse o scurtătură, o modalitate de a nu mai fi nevoit să muncești atât, de a sări direct la nivelul de divinitate. Și trecuse atâta vreme de când nu mai existase nicio amenințare reală pentru omenire, cu excepția omenirii înseși, încât nimeni nu fusese nici măcar atât de inteligent încât să se sperie. O spusese chiar Dresden: Făpturile care creaseră protomolecula, o

încărcaseră pe Phoebe și o expediasem către Pământ se aflau deja la nivelul de divinități pe vremea când strămoșii oamenilor credeau că fotosinteza și flagelii erau descoperirile cele mai importante. Holden însă le luase mașinăria distrugătoare și aruncase cheia, pentru că oamenii continuau să fie în esență doar niște maimuțe curioase. Găseau ceva și-l zgândăreau cu bățul să vadă ce știa să facă.

Ceva în pâcla roșie a imaginației lui începu să pâlpâie straniu. Avu nevoie de un moment pentru a-și da seama că un led de pe consola lui pâlpâia, anunțându-l că era contactat de *Ravi.* Se propulsă într-o cușetă de accelerație din apropiere, reveni plutind la consolă și deschise legătura.

— Aici *Rosinanta,* te ascult *Ravi.*

— De ce ne-am oprit? întrebă McBride.

— Pentru că nu puteam ține oricum pasul, iar pericolul rănirii echipajului crescuse prea mult, replică bărbatul.

I se păru lui însuși un răspuns neconvingător. Laș. McBride nu păru să sesizeze asta.

— Am înțeles. O să cer ordine noi. Te anunț dacă se schimbă ceva.

Holden întrerupse legătura și privi în gol, dincolo de consolă. Sistemul de urmărire vizuală se străduia din răsputeri să mențină coordonatele lui Eros. *Rosi* era o navă bună, din generația ultramodernă. Și pentru că Alex etichetase asteroidul ca fiind o amenințare, computerul făcea tot ce-i stătea în putință pentru a nu-l scăpa, totuși era un obiect care se deplasa repede, cu albedo scăzut, care nu reflecta undele radar. Se putea mișca imprevizibil și cu viteză mare. Era doar o chestiune de timp până aveau să-i piardă urma, mai ales dacă dorea să i se piardă urma.

Lângă informațiile legate de urmărire de pe consolă se deschise o fereastră mică de date, care-l anunță că *Ravi* își activase transponderul. Practica standard, chiar și pentru navele militare, era de a ține activate transponderele când nu existau amenințări aparente sau nu era nevoie de stealth, și probabil că radiofonistul corvetei FNU îl reactivase din reflex.

Iar acum *Rosi* o înregistra ca pe o navă cunoscută și o proiecta pe ecranul defensiv sub forma unui punct verde care pulsa lin, însoțit de o etichetă cu un nume. Holden îl privi câteva momente nepăsător, apoi rămase înmărmurit.

— *La dracu*’, zise el și deschise intercomul. Naomi, am nevoie de tine pe puntea operațională.

— Cred că aș prefera să mai stau aici puțintel, replică femeia.

Holden lovi butonul de alarmă de bătălie de pe consolă. Luminile de pe punte deveniră roșii și o sirenă sună de trei ori.

— Ofex Nagata, pe puntea operațională, zise el.

N-avea decât să-l pedepsească mai târziu. O merita. Însă în clipa aceasta nu avea timp de irosit.

Naomi sosi pe puntea operațională în mai puțin de un minut. Holden se prinsese deja în cușeta de accelerație și apela jurnalele de comunicații. Naomi se împinse către fotoliul ei și își prinse centurile. Îl privi întrebător: „Până la urmă tot o să murim?” Însă nu spuse nimic.

Dacă el ar fi declarat asta, nu l-ar fi contrazis. Bărbatul simți un fior de admirație și iritare față de Naomi. Descoperi ceea ce căuta în jurnale, înainte să i se adreseze.

— Bun, spuse el. Am avut conexiune radio cu Miller și după ce Eros a ieșit de pe radar, așa-i?

— Da, așa e. Totuși costumul lui nu e îndeajuns de puternic pentru a transmite de pe Eros la distanță prea mare, așa că una dintre navele amarate îi amplifică semnalul.

— Ceea ce înseamnă că indiferent ce face stația Eros pentru a bara radarul, nu poate bloca și transmisiunile radio din exterior.

— Corect, zise Naomi pe un ton plin de curiozitate.

— Iar tu ai codurile de control pentru cele cinci cargoboturi APE de pe suprafața asteroidului, da?

— Da, căpitane… Of, *rahat*!

— Bun, spuse Holden și se întoarse către ea surâzând larg. De ce *Rosi* și toate celelalte nave ale Flotei din sistemul solar au un comutator pentru dezactivarea transponderului?

— Pentru ca inamicul să nu poată ghida un proiectil după semnalul transponderului și să-i atace, răspunse femeia zâmbindu-i și ea.

Holden reveni cu scaunul spre consolă și deschise un canal de comunicații spre Stația Tycho.

— Ofex, ești atât de amabilă să utilizezi codurile de control pe care ți le-a dat Miller, ca să reactivezi cele cinci cargoboturi APE și transponderele lor? Cu excepția cazului în care vizitatorul nostru din Eros nu poate goni mai repede decât undele radio, cred că am soluționat problema accelerației.

— Am înțeles, căpitane, replică Naomi.

Chiar fără să o vadă, Holden îi putea simți surâsul, care-i topi și ultima fărâmă de gheață din măruntaie. Aveau un plan. Împreună aveau să facă ceva important.

— Apel de la *Ravi,* anunță femeia. Vrei să-l auzi înainte de a activa transponderele?

— Bineînțeles.

Naomi făcu legătura.

— Căpitane Holden, am primit noile ordine. Se pare că vom mai urmări o vreme stația.

Glasul căpitanului McBride nu suna tocmai ca al unei persoane care tocmai fusese trimisă la moarte. Sugera stoicism.

— Ar fi bine să amâni plecarea două minute, zise Holden. Avem o alternativă.

În timp ce Naomi activa transponderele celor cinci cargoboturi APE amarate de Miller pe suprafața lui Eros, Holden își prezentă planul căpitanului McBride, iar apoi, pe o linie separată, lui Fred. Până ce colonelul reveni să anunțe cu entuziasm că el și comandamentul naval al FNU au aprobat planul, cele cinci cargoboturi emiteau semnale, anunțând întregul sistem solar unde se aflau. La o oră după aceea, cel mai mare roi de arme nucleare interplanetare din istoria omenirii fusese lansat și gonea către Eros.

„Vom învinge”, gândi Holden privind pe ecranul defensiv proiectilele care goneau ca un furnicar de puncte roșii, furioase. „Vom învinge chestia aia.”

În plus, echipajul lui avea să asiste la final. Nimeni nu mai trebuia să moară.

Cu excepția…

— Apel de la Miller, anunță Naomi. Probabil că a observat că i-am reactivat navele.

Holden simți o gheară în stomac. Miller avea să fie acolo, pe Eros, când vor sosi proiectilele. Nu chiar toți aveau să sărbătorească apropiata victorie.

— Da, Miller. Cum merge? întrebă el fără să-și poată ascunde tonul funebru al vocii.

Glasul detectivului se auzea cu întreruperi și pe jumătate înecat în paraziți, dar nu atât de deformat, încât căpitanul să nu-i audă timbrul și să știe că era pe punctul de a le arunca în aer parada de sărbătoare.

— Holden, spuse Miller. Avem o problemă.

CAPITOLUL 52

Miller

Unu. Doi. Trei.

Miller apăsă pe terminalul de buzunar și resetă declanșatorul. Ușile duble din fața lui se număraseră cândva printre miile de mecanisme automate și discrete. Funcționaseră demn de încredere pe șinele lor magnetice, poate ani buni. Acum ceva negru cu textura scoarței de copac crescuse ca iasca în jurul lor, deformând metalul. Dincolo de ele se aflau coridoarele portului, antrepozitele, cazinoul – tot ce fusese stația Eros, iar acum era avangarda unei inteligențe străine invadatoare. Dar ca să ajungă acolo, Miller trebuia să forțeze o ușă înțepenită. Trebuia să facă acest lucru în mai puțin de cinci secunde, îmbrăcat într-un costum presurizat.

Își puse din nou jos terminalul de buzunar și se întinse iute către crăpătura subțire unde se întâlneau cele două uși. Unu. Doi. Ușa se clinti un centimetru și fulgi de substanță neagră plutiră în jos. Trei.

Patru.

Înhăță iarăși terminalul și resetă declanșatorul.

Rahatul ăsta nu voia pur și simplu să se deschidă.

Detectivul se așeză lângă cărucior. Fluxul de la Eros murmura ceva, aparent fără să aibă habar de micul invadator care zgâria epiderma stației. Miller inspiră adânc și prelung. Ușa nu se clintea. Trebuia să treacă de ea.

Lui Naomi n-avea să-i placă asta.

Cu mâna liberă, Miller slăbi banda metalică din jurul bombei, până o putu clinti ușor înainte și înapoi. Cu grijă, încetișor, îi ridică colțul. Apoi, privind afișajul, strecură terminalul dedesubt, astfel încât colțul metalic să apese pe touchscreen deasupra butonului „Enter”. Declanșatorul rămase verde. Dacă stația vibra sau făcea altă mișcare bruscă, tot ar mai fi avut cinci secunde să ajungă până la el.

Destul de bine.

Încordându-se cu ambele mâini, Miller smuci de uși. Și mai mulți fulgi din crusta neagră căzură când detectivul depărtă ușile suficient pentru a vedea printre ele. Coridorul din spatele lor era aproape rotund; substanța neagră umpluse colțurile și pasajul arăta ca un uriaș vas sangvin uscat. Unicele lumini proveneau de la proiectoarele căștii lui și de la milioanele de punctulețe luminiscente care roiau prin aer ca niște licurici albaștri. Când transmisiunea emisă de Eros pulsa, crescându-și temporar volumul, licuricii păleau, apoi se reaprindeau. Costumul presurizat îl anunță că aerul era respirabil, cu concentrații de argon, ozon și benzen mai mari decât cele normale.

Un punctuleț luminiscent pluti pe lângă el, rotindu-se pe curenți ce nu puteau fi simțiți. Miller îl ignoră și trase de uși, mărind interstițiul centimetru cu centimetru. Putea să strecoare un braț și să pipăie crusta. Părea suficient de solidă pentru a susține căruciorul. Era o adevărată mană cerească. Dacă ar fi fost noroi extraterestru înalt până mai sus de genunchi, ar fi trebuit să găsească alt mod de a transporta bomba. Și-așa n-avea să fie ușor deloc să tragă căruciorul în sus, spre suprafața rotundă.

„Ticăloșii să n-aibă odihnă”, spuse Julie Mao în imaginația lui. „Cei buni să nu aibă tihnă.”

Detectivul se puse din nou pe treabă.

Când reuși să depărteze ușile suficient ca să se poată strecura printre ele, era leoarcă de transpirație. Brațele și spinarea îl dureau. Crusta neagră începuse să se întindă în josul coridorului, iar tentacule se ridicau către ecluză. Totuși crusta se menținea de-a lungul muchiilor, acolo unde pereții întâlneau podeaua și plafonul. Punctele strălucitoare albastre se vedeau peste tot. Eros gonea afară din coridor la fel de iute pe cât intra Miller. Ba poate chiar mai iute.

Detectivul trase căruciorul în sus cu ambele mâini, fiind atent la terminal. Bomba se legănă, totuși nu atât de mult încât să apese pe declanșator. După ce ajunse în siguranță pe coridor, luă terminalul.

Unu. Doi.

Carcasa bombei grele crease o adâncitură mică în ecran, dar acesta continua să funcționeze. Miller apucă mânerele căruciorului și se aplecă în față. Smuciturile bruște cauzate de

suprafața organică și denivelată de sub el îi făceau căruciorul să vibreze.

Murise aici odată. Fusese iradiat, împușcat. Coridoarele acestea, sau altele foarte asemănătoare, fuseseră terenul lui de luptă, al lui și al lui Holden. Acum erau de nerecunoscut.

Trecu printr-un coridor larg, aproape gol. Crusta era mai subțire aici și pereții metalici ai antrepozitului se zăreau pe alocuri. Un led continua să strălucească pe plafon, revărsându-și în beznă lumina albă și rece.

Drumul îl purtă la nivelul cazinoului; arhitectura comerțului continua să-i aducă pe vizitatori în același loc. Crusta extraterestră aproape că dispăruse, dar spațiul suferise transformări. Automatele pachinko erau încă la locurile lor, unele topite sau explodate, iar altele încă funcționale, cerând informațiile financiare care ar fi făcut să se declanșeze luminile țipătoare și zgomotele de sărbătoare. Mesele de joc erau vizibile sub pălării de ciupercă din gel vâscos, transparent. Pereții și plafoanele înalte, ca de catedrală, erau căptușite cu nervuri negre din care ieșeau fire subțiri ca cele de păr, strălucitoare în vârfuri, însă fără să producă lumină.

Ceva scoase un urlet, dar costumul lui Miller amortiză sunetul. Fluxul emis de stație suna mai puternic și mai plin acum că trecuse de înveliș. Își reaminti dintr-odată un episod din copilărie, când privise o înregistrare cu un băiat care fusese înghițit de o balenă monstruoasă.

Ceva cenușiu, de mărimea a doi pumni alăturați, zbură pe lângă Miller atât de iute, încât abia putu să-l vadă. Nu fusese o pasăre. Ceva se mișcă iute în spatele unui automat răsturnat. Își dădu seama ce anume lipsea. În Eros trăiseră un milion și jumătate de oameni și un procent însemnat din ei se aflaseră aici, la nivelul cazinoului, când venise apocalipsa. Nu existau însă corpuri. Sau… nu! Nu era adevărat. Crusta neagră, milioanele de rifturi întunecate de deasupra lui, care străluceau slab, oceanic. Acelea erau cadavrele din Eros, re-create. Carne omenească re-făcută. O alarmă din costum îl anunță că începuse să hiperventileze. Bezna îi invada vederea periferică.

Miller căzu în genunchi.

„Nu leșina, nemernicule”, își spuse el. „Nu leșina sau, dacă se-ntâmplă, aterizează cel puțin peste nenorocitul ăla de declanșator.”

Julie își puse mâna pe a lui. Aproape că i-o putea simți și senzația îl liniștea. Avea dreptate. Acelea erau doar trupuri, doar oameni morți. Victime. Alte hălci de carne reciclată, la fel ca târfele fără licențe pe care le văzuse înjunghiate în hotelurile ieftine de pe Ceres. La fel ca toți sinucigașii care se aruncaseră în spațiu prin ecluze. De acord, protomolecula mutilase trupurile în feluri nemaiîntâlnite. Asta nu schimba însă esența acestui virus. Nu schimba esența lui.

— Când ești polițai, nu-ți permiți luxul să simți, îi spuse el lui Julie, repetând ceea ce le spusese tuturor novicilor cu care fusese partener în cariera lui. Trebuie să-ți faci treaba.

„Atunci fă-ți treaba”, zise ea cu blândețe.

El încuviință. Se ridică în picioare. „Fă-ți treaba.”

Parcă răspunzându-i, sunetele pe care le auzea în căști se schimbară; fluxul de la Eros trecu printr-o sută de frecvențe diferite înainte de a exploda într-un torent aspru care i se părea a fi limba hindi. Voci omenești. „Până ce voci omenești ne trezesc”[16], gândi el, fără să-și poată reaminti precis de unde erau cuvintele.

Undeva în stație trebuia să fie... ceva, un mecanism de control, o sursă energetică sau ceea ce utiliza protomolecula în loc de motor. Nu știa cum ar fi arătat, și nici cum ar putea fi protejat. Nu avea nicio idee despre cum funcționa, ci presupunea doar că avea să se oprească, dacă el reușea s-o detoneze.

„Așa că ne întoarcem”, îi spuse el Juliei. „Ne întoarcem la ceea ce știm sigur.”

Creatura care creștea în interiorul lui Eros, utilizând epiderma din piatră a asteroidului drept exoschelet nearticulat, nu blocase porturile. Nu deplasase pereții interiori, nici nu recrease sălile și pasajele dintre cazinouri. Așadar, planul stației ar fi trebuit să fie aproape neschimbat. Perfect.

Indiferent ce anume folosea pentru a deplasa stația prin spațiul cosmic, trebuia să utilizeze un volum imens de energie. Perfect.

„Găsește punctul fierbinte.” Cu mâna liberă, verifică costumul presurizat. Temperatura ambientală era douăzeci și șapte de grade: cald, dar nici pe departe insuportabil. Reveni în grabă la

---

[16] Vers din *Cântecul de dragoste al lui Alfred J. Prufrock* de T.S. Eliott, traducere de Ștefan Augustin Doinaș. (n.t.).

coridorul portului. Temperatura coborî cu mai puțin de o sutime de grad, dar coborî. Foarte bine. Putea merge prin toate coridoarele pentru a-l găsi pe cel cu cea mai ridicată temperatură, pentru ca după aceea să vadă unde duce. Locul căutat trebuia să fie mai cald, probabil cu trei-patru grade. Avea să tragă căruciorul lângă el, să ridice degetul mare și să numere până la cinci.

Nicio problemă.

Când reveni la cărucior, o substanță aurie cu aspect de iarbă neagră creștea în jurul roților. Miller o curăță cât putu de bine, totuși o roată începu să scârțâie. Nu putea face nimic în privința asta.

Trăgând cu o mână căruciorul și apăsând cu cealaltă comutatorul automat, detectivul porni spre inima stației.

•

„Este al meu”, răsuna mesajul inept al lui Eros.

De aproape o oră se blocase pe aceeași frază.

„Este al meu. Este… al meu.”

— Grozav, mormăi Miller. N-ai decât să-l păstrezi.

Îl durea umărul. Scârțâitul roții căruciorului se accentuase și străpungea delirul de cuvinte al sufletelor damnate, emis de Eros. Degetul mare cu care ținea apăsat declanșatorul începu să-l furnice. Cu fiecare nivel prin care suia, gravitația produsă de rotație se reducea, iar forța Coriolis devenea ceva mai puternică. Nu era la fel ca pe Ceres, dar destul de asemănător, și avea impresia că revenise acasă. Aștepta cu nerăbdare momentul când va termina misiunea. Se imagină înapoi în bortă, cu un bax de bere, ascultând muzică făcută de compozitori reali, nu glosolalia ineptă a stației moarte. Poate niște light jazz.

Cine ar fi crezut vreodată că ideea de light jazz ar fi fost atât de atrăgătoare?

„Prindeți-mă dacă puteți, târâturilor”, spuse Eros. „M-am dus și dus și dus. Dus și dus și dus.”

Nivelurile interioare ale stației erau în același timp mai familiare și mai ciudate. Departe de mormântul colectiv în care se transformase nivelul cazinourilor, viața de odinioară din Eros se întrezărea într-o mai mare măsură. Stațiile metroului continuau să strălucească, anunțând erori de linie și recomandând răbdare. Reciclatoarele de aer zumzăiau. Podelele

erau relativ curate și goale. Sentimentul de „aproape normal” făcea ca schimbările să iasă straniu în relief. Frunze negre acopereau pereții, cu configurații spiralate de nautilus. Fulgi din acea substanță pluteau de sus, învolburându-se ca funinginea în gravitația produsă de rotație. Eros avea gravitație produsă de rotație, dar nu și gravitație de pe urma accelerației mari cu care se deplasa. Miller decise să nu se gândească la asta.

Un cârd de creaturi ca niște păianjeni de mărimea unor mingi de tenis se târa pe coridor, lăsând în urmă dâre umede de mâzgă strălucitoare. Abia când se opri pentru a îndepărta una dintre ele de pe cărucior, își dădu seama că erau mâini retezate, cu oasele încheieturii carbonizate și recreate. O parte din ființa bărbatului se înfioră, însă acea zonă a conștiinței lui era îndepărtată și lesne de ignorat.

Trebuia să respecte protomolecula. Se descurca excelent, având în vedere că fusese creată să lucreze cu procariote anaerobe. Miller se opri și verifică matricea de senzori a costumului. Temperatura crescuse cu o jumătate de grad de când părăsise cazinoul și cu o zecime de grad de când intrase în sala aceea. Radiația de fond creștea de asemenea și sărmanul lui trup absorbea și mai mulți razi. Concentrația benzenului scădea și costumul lui detecta mai multe hidrocarburi aromatice exotice – tetracen, antracen, naftalină –, cu comportament suficient de bizar pentru a deruta senzorii. Era prin urmare direcția bună. Se apleca în față, iar căruciorul se împotrivea mișcării ca un copil plictisit. Din câte își amintea, planul structural era aproximativ ca al lui Ceres, iar el cunoștea Ceres ca pe propriul lui buzunar. La un nivel mai sus – poate la două – avea să existe o confluență de servicii de la nivelurile inferioare cu gravitație mare și de sisteme energetice și de aprovizionare care aveau randament mai bun în gravitație mai mică. Părea un loc perfect potrivit pentru un centru de comandă și control. Un loc foarte bun pentru un creier.

„Dus și dus și dus”, vorbea Eros. „Și dus.”

Interesant felul în care ruinele trecutului dădeau formă lucrurilor ce veneau după. Era un adevăr universal, care părea să funcționeze dintotdeauna. Demult, în trecutul îndepărtat, când omenirea întreagă încă mai trăia pe fundul unui puț gravitațional, drumurile trasate de legiunile romane deveniseră asfalt, iar apoi ferobeton fără să fi modificat măcar o curbă. În

Ceres, Eros, Tycho, diametrul coridorului principal fusese determinat de dispozitivele de minerit construite pentru a permite accesul vagonetelor și lifturilor pământene, care la rândul lor fuseseră concepute pentru a se deplasa pe ecartamente de lățimea osiei unei căruțe trase de catâri.

Iar acum extraterestrul – creatura sosită din abis – creștea în lungul coridoarelor, al conductelor și al țevilor create de o mână de primate ambițioase. Se întreba cum ar fi stat situația dacă protomolecula n-ar fi fost capturată de Saturn, dacă ar fi izbutit să ajungă în supa organică a Pământului primordial. Dacă n-ar fi existat reactoare de fuziune, propulsii de navigație și nici organisme evoluate pe care să le utilizeze. Ce anume ar fi făcut în mod diferit, dacă n-ar fi trebuit să creeze ținând cont de arhitectura altei civilizații?

„Miller”, spuse Julie. „Nu te opri.”

Detectivul clipi. Stătea în pasajul pustiu de la baza unei rampe de acces. Nu știa cât timp se adâncise în propriile lui gânduri.

Poate ani de zile.

Expiră prelung și începu să urce rampa. Coridoarele de deasupra erau considerabil mai calde decât mediul ambient. Cu aproape trei grade. Se apropia. Nu exista însă nici pic de lumină. Ridică de pe buton degetul mare pe jumătate amorțit, care-l furnica neîncetat, activă ledul utilitar al terminalului de buzunar și își puse din nou degetul pe comutatorul automat înainte să ajungă cu numărătoarea la patru.

„Dus și dus și… și… și și și și.”

Fluxul de la Eros țipă ascuțit și un cor de glasuri în rusă și hindi năvăli peste vocea de mai devreme, pentru a fi acoperit la rândul lui de un urlet scârțâitor și grav. Poate un cântec de balenă. Costumul lui Miller îl anunță politicos că mai dispunea de oxigen doar pentru o jumătate de oră. Decuplă alarma.

Stația de transfer era năpădită. Frunze albicioase roiau de-a lungul coridoarelor și se răsuceau ca niște frânghii. Insecte cunoscute – muște, gândaci, păianjeni de apă – se târau în valuri pe cablurile albe și groase, mânate parcă de un scop clar. Tentacule din ceva ce părea fiere articulată se legănau înainte și înapoi, lăsând o peliculă de larve ce se îndepărtau grăbite. Erau victime ale protomoleculei în aceeași măsură ca populația umană. Amărâtele de ele.

„Nu poți lua arma iar”, transmitea Eros și glasul suna aproape triumfător. „Nu poți lua arma iar. El e dus și dus și dus.”

Temperatura creștea mai repede acum. Miller avu nevoie de câteva minute ca să își dea seama că era ceva mai cald spre direcția de rotație. Trase căruciorul. Simțea practic scârțâitul, o vibrație ușoară și sacadată, care-i străbătea oasele mâinii. Din cauza greutății bombei și a lagărului stricat al roții, umerii începură să-l doară cu adevărat. Ce bine că nu mai trebuia să tragă blestemăția înapoi, în jos.

Julie îl aștepta în beznă; lumina slabă a terminalului de buzunar trecea prin ea. Părul ei plutea, fiindcă, la urma urmelor, gravitația produsă de rotație nu avea niciun efect asupra închipuirilor minții. Expresia îi era gravă.

„De unde știe?” întrebă ea.

Miller se opri. În decursul carierei lui, se întâmpla uneori ca în imaginația lui un martor să spună ceva, să folosească o frază, să râdă într-un moment nepotrivit, iar el știa că subconștientul lui începea să vadă cazul dintr-o nouă perspectivă.

Acesta era un astfel de moment.

„Nu poți lua arma iar”, se auzea din Eros.

„Cometa care a adus protomolecula în sistemul solar a fost în primul rând un mijloc de transport orb, nu o navă”, zise Julie fără să își miște buzele negre. „N-a avut decât rol balistic. Un glonț de gheață cu protomolecula în criogenie. Fusese destinat să lovească Pământul, dar a ratat și a fost atras pe orbita lui Saturn. Încărcătura utilă n-a modificat traiectoria. N-a pilotat-o. N-a navigat.”

— Nici nu trebuia s-o facă, zise Miller.

„Acum însă navighează. Merge spre Pământ. De unde știe să meargă spre Pământ? De unde a provenit informația? Eros vorbește. De unde a provenit gramatica?

Cine e vocea lui Eros?”

Miller închise ochii. Costumul îi aminti că mai avea doar douăzeci de minute de aer.

— Nu poți lua *Armaiar*! E dus și dus și dus!

— Fir-ar să fie, spuse Miller. *Dumnezeule*!

Dădu drumul căruciorului și se întoarse către rampă și către coridoarele largi și luminate ale stației. Totul vibra, stația în sine tremura ca un om în pragul hipotermiei. Numai că, desigur, nu era vorba despre așa ceva. Singurul care tremura era el. Totul

exista în glasul lui Eros. Fusese acolo tot timpul. Ar fi trebuit să știe.

Poate că știuse.

Protomolecula nu cunoștea engleza, hindi, rusa sau oricare dintre limbile în care bolborosise. Toate acestea existaseră în mințile și software-urile morților de pe Eros, codate în neuronii și programele de gramatică pe care le devorase protomolecula. Le devorase, însă nu le distrusese. Păstrase informațiile, limbajele și structurile cognitive complexe, clădind peste ele așa cum fusese așezat asfaltul peste drumurile trasate de legiuni.

Morții lui Eros nu erau morți. Juliette Andromeda Mao era vie.

Detectivul rânjea atât de larg, încât îl dureau obrajii. Cu o mână înmănușată, testă conexiunea. Semnalul era prea slab. Nu putea să răzbată. Comunică transmițătorului din nava de pe suprafață să amplifice puterea și căpătă o conexiune.

Se auzi glasul lui Holden:

— Da, Miller. Cum merge?

Cuvintele erau blânde, ca ale cuiva care își cere iertare. Un infirmier grijuliu cu muribunzii dintr-un cămin de bătrâni. Miller se simți brusc iritat, dar își păstră vocea calmă.

— Holden, spuse el. Avem o problemă.

CAPITOLUL 53

Holden

— De fapt, ne-am gândit cum să rezolvăm problema, zise Holden.

— Nu prea cred. Te leg la datele medicale ale costumului meu.

După câteva secunde, patru coloane apărură într-o ferestruică pe consola căpitanului. Totul părea destul de normal, deși existau subtilități pe care doar un tehnician medical, cum fusese Shed, le-ar fi putut interpreta corect.

— Bine, zise Holden. Nu-i rău. Ești puțin iradiat, dar în rest…

Miller îl întrerupse.

— Sufăr de hipoxie? întrebă el.

Datele din costumul lui arătau 87 mmHg, o valoare confortabil deasupra celei inferioare.

— Nu.

— Apare ceva care mi-ar putea provoca halucinații sau demență? Alcool, narcotice… Ceva de felul ăla?

— Nu văd nimic, replică Holden începând să se neliniștească. Ce se întâmplă? Ai vedenii?

— Nimic neobișnuit. Voiam să eliminăm mai întâi posibilitatea asta, pentru că știu ce vei spune în continuare.

Miller tăcu, iar radioul șuieră și trosni în urechile lui Holden. Când detectivul vorbi din nou, după câteva secunde de tăcere, glasul lui căpătase alt ton. Nu era tocmai implorator, totuși aducea destul de mult cu o rugă pentru a-l face pe căpitan să se foiască stingherit în fotoliu.

— E vorba despre ea. Trăiește.

În universul lui Miller exista o singură *ea.* Julie Mao.

— Ăăă, bun. Nu sunt sigur cum să răspund la asta.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt că n-am suferit o cădere nervoasă, un acces de psihoză sau ceva similar. Însă Julie e aici. Ea pilotează stația Eros.

Holden se uită din nou la datele medicale ale costumului, dar continua să afișeze raportări normale, mai puțin cele privind

radiațiile. Metabolismul sângelui nici măcar nu arăta că ar fi fost stresat, pentru un individ care căra o bombă cu fuziune spre propriile lui funeralii.

— Miller, Julie este moartă. Amândoi i-am văzut corpul. Amândoi am văzut ce... ce i-a făcut protomolecula.

— Da, amândoi i-am văzut corpul și am presupus că era moartă, judecând după nivelul de...

— Nu-i mai *bătea inima,* zise Holden. Nu mai avea activitate cerebrală și nici metabolism. Mie mi se pare că ar fi o definiție corectă pentru *moarte.*

— De unde știm noi cum arată morții pentru protomoleculă?

— Nu..., zise Holden, apoi se opri. Da, cred că nu știm. Totuși absența bătăilor inimii mi se pare un început destul de bun.

Miller izbucni în râs.

— Amândoi am văzut fluxurile, Holden. Cutiile toracice cu un singur braț care se târau de colo-colo – crezi că în ele mai băteau inimi? Rahatu-ăsta n-a jucat după regulile noastre niciodată și te-aștepți s-o facă acum?

Holden surâse în barbă. Detectivul avea dreptate.

— Perfect, atunci ce te face să crezi că Julie nu e și ea doar o cutie toracică și o masă de tentacule?

— Poate să fie, nu zic nu, însă eu nu vorbesc despre corpul ei. *Ea* este aici. Mintea ei. Este ca și cum și-ar pilota vechiul iaht. *Armaiar. A* bolborosit despre el ore întregi pe radio și nu mi-am dat seama. Acum însă am pus lucrurile cap la cap, este cât se poate de clar.

— De ce se îndreaptă spre Pământ?

— Nu știu.

Miller părea incitat, interesat, mai animat decât îl auzise Holden vreodată.

— Poate că protomolecula vrea s-ajungă acolo și se folosește de fată. Julie n-a fost prima persoană infectată, dar este prima care a supraviețuit timp suficient pentru a putea ajunge undeva. Poate că ea este nucleul de cristalizare, iar tot ce face protomolecula este să construiască pe ea. Nu știu asta, dar pot afla. Trebuie doar s-o găsesc. Să vorbesc cu ea.

— Trebuie să duci bomba aia în centrul de comandă și control și s-o declanșezi.

— Nu pot face asta, zise Miller.

Pentru că într-adevăr n-o putea face.

„Nu contează”, gândi Holden. „În mai puțin de treizeci de ore, veți fi amândoi pulbere radioactivă.”

— Bine. Îți poți găsi fata în mai puțin de…

Holden îi ceru lui *Rosi* reestimarea timpului de impact al proiectilelor ce se apropiau.

— … douăzeci și șapte de ore?

— De ce? Ce se-ntâmplă peste douăzeci și șapte de ore?

— Acum câteva ore, Pământul și-a lansat spre Eros tot arsenalul nuclear interplanetar. Tocmai am activat transponderele din cargoboturile pe care le-ați amarat de suprafață. Proiectilele le țintesc. Bazându-se pe actuala curbă de accelerație, *Rosi* estimează douăzeci și șapte de ore până la impact. Flotele spațiale marțiene și cele ale Națiunilor Unite au pornit și ele pentru a steriliza zona după detonare. Vor să se asigure că nimic nu supraviețuiește sau nu scapă din năvod.

— Dumnezeule!

— Mda, zise Holden oftând. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme. Aveam o mulțime pe cap și, cumva, mi-a zburat din minte.

Pe linie urmă altă tăcere prelungă.

— Le poți opri, spuse Miller. Dezactivează transponderele.

Holden își roti fotoliul pentru a se întoarce către Naomi. Fața ei avea aceeași expresie – „Ce-a spus?” – pe care știa că o exprima și chipul lui. Femeia transferă pe consolă datele medicale ale lui Miller, apoi apelă sistemul medical expert al lui Rosi și rulă un diagnostic integral. Motivul era clar. Credea că ceva nu era în regulă cu Miller, ceva care nu era imediat vizibil din datele pe care le aveau. Dacă protomolecula îl infectase și-l utiliza ca pe o ultimă încercare de inducere în eroare…

— Nici vorbă! Asta-i ultima noastră șansă. Dacă o ratăm, Eros poate să ajungă pe orbita Pământului și să-l împroaște cu mâzgă cafenie. Nici vorbă să ne asumăm riscul ăsta.

— Uite care-i treaba, spuse Miller cu un ton ce alterna între implorare și frustrare. *Julie este aici, înăuntru.* Dac-o găsesc, dacă pot să găsesc o cale de a discuta cu ea, pot opri totul fără bombe nucleare.

— Și ce-o să faci? O să rogi frumos protomolecula să nu infecteze Pământul când ea a fost concepută exact pentru asta? O să faci apel la latura ei umană?

Miller tăcu o clipă înainte de a răspunde.

— Holden, eu cred că știu ce se-ntâmplă aici. Chestia asta a fost concepută pentru a infecta organisme unicelulare, formele cele mai puțin evoluate de viață, da?

Pământeanul ridică din umeri, după care își reaminti că nu exista flux video și zise:

— Da.

— N-a putut să o facă, dar e o ticăloasă inteligentă. Se adaptează. A pătruns într-o gazdă umană, un organism multicelular complex, aerob, cu creier uriaș, care nu semăna nici pe departe cu materia pentru care fusese creată. De atunci a tot improvizat. Porcăria aia din nava stealth a fost prima ei încercare. Am văzut ce a făcut din Julie în baia din stația Eros. Atunci învăța cum să lucreze cu organismele umane.

— Unde vrei s-ajungi? îl întrebă Holden.

Deocamdată nu era presat de timp, deoarece proiectilele se aflau la mai bine de o zi depărtare, totuși nu-și putea stăpâni neliniștea din voce.

— Vreau doar să spun că în clipa de față Eros nu este ceea ce plănuiseră creatorii protomoleculei. Este planul lor original, suprapus peste miliarde de ani de evoluție a noastră. Iar atunci când improvizezi, folosești ce ai la îndemână. Folosești ce funcționează. Julie este șablonul după care lucrează. Creierul ei, emoțiile ei sunt aici peste tot. Ea vede goana aceasta spre Pământ ca pe o cursă și este fericită c-o să câștige. Râde de voi fiindcă nu puteți ține pasul.

— Așteaptă, zise Holden.

— Ea nu atacă Pământul, ci se-ntoarce acasă. Din câte știm, nu se îndreaptă spre Pământ. Poate că merge spre Lună. Acolo a crescut. Protomolecula s-a fixat pe structura ei, pe creierul ei, și de aceea Julie a infectat-o în aceeași măsură în care protomolecula a infectat-o pe ea. Dac-o pot face să-nțeleagă ce se-ntâmplă de fapt, atunci poate că reușesc să negociez cu ea.

— De unde știi asta?

— Poți să-i zici intuiție. Am o minte intuitivă.

Holden începu să fluiere încet. Întreaga situație i se răsturnă complet în minte și noua perspectivă era amețitoare.

— Însă protomolecula vrea în continuare să-și ducă la capăt programul, iar noi nu știm care este acesta, spuse el.

— Îți pot spune cu toată certitudinea că nu se referă la distrugerea omenirii. Entitățile care au lansat-o pe Phoebe spre

noi acum două miliarde de ani nu știau ce dracu’ sunt oamenii. Indiferent ce-ar fi dorit să facă, avea nevoie de biomasă, pe care o are acum.

Holden nu se putu abține să pufnească.

— Și ce vrei să spui? Că nu vrea să ne facă niciun rău? Serios? Crezi că dacă i-am explica faptul că am prefera să nu aterizeze pe Pământ, va fi pur și simplu de acord și va pleca în altă parte?

Naomi se uită către Holden și clătină din cap. Nici ea nu identificase vreo afecțiune organică la Miller.

— La dracu’, lucrez la cazul ăsta de aproape un an, zise detectivul. Am intrat în viața ei, i-am citit mesajele, i-am cunoscut prietenii. O cunosc. Este cât se poate de independentă și ne iubește.

— Pe noi? întrebă Holden.

— Pe oameni. Îi iubește pe oameni. A renunțat să mai fie fetița bogată și s-a alăturat organizației APE. A susținut Centura fiindcă așa i se părea corect. În niciun caz nu ne va omorî dacă știe ce se întâmplă. Am nevoie pur și simplu de o modalitate de a-i explica. Pot să fac asta. Dă-mi o șansă.

Holden își trecu o mână prin păr. Îl simți unsuros și se strâmbă. O zi sau două petrecute în condiții de accelerație gravitațională ridicată nu lăsau loc pentru dușuri regulate.

— Nu pot, zise el. Miza e prea mare. Mergem mai departe cu planul. Îmi pare rău.

— O să vă învingă, zise Miller.

— Poftim?

— Bine, poate că n-o s-o facă. Aveți foarte multă încărcătură de atac. Însă protomolecula a găsit o modalitate de a fenta inerția. Și Julie? Este o luptătoare, Holden. Dacă o ataci, eu mi-aș paria banii pe ea.

Holden văzuse înregistrarea cu Julie luptându-se cu agresorii ei la bordul navei stealth. Fusese riguroasă și nemiloasă în încercarea de a se apăra. Luptase fără să bată în retragere niciun pas. Îi zărise sălbăticia din ochi, când se simțise încolțită și amenințată. Doar costumele ranforsate, de luptă, ale atacatorilor ei o împiedicaseră să-i rănească înainte ca aceștia s-o doboare.

Căpitanul simți cum i se ridică părul de pe ceafă la gândul că stația Eros va lupta cu adevărat. Deocamdată se mulțumea să

fugă din calea atacurilor lor stângace. Ce avea să se întâmple când trecea la *război*?

— Ai putea s-o găsești și să utilizezi bomba, spuse el.

— Dacă nu pot ajunge până la ea, asta o să fac, zise Miller. O s-o găsesc. O să vorbesc cu ea. Dacă n-o s-o pot convinge, o s-o omor, iar voi puteți transforma Eros într-un tăciune. N-am nimic împotrivă. Trebuie să-mi lăsați însă timp să încerc mai întâi în felul meu.

Holden se uită la Naomi, care îi întoarse privirea. Femeia era palidă. Ar fi dorit să citească răspunsul pe chipul ei, să știe ce ar fi trebuit să facă, bazându-se pe ceea ce credea ea. Nu vedea însă nimic. Așadar, decizia îi aparținea.

— Ai nevoie de mai mult de douăzeci și șapte de ore? spuse căpitanul în cele din urmă.

Îl auzi pe detectiv respirând ușurat. În glasul lui se simțea o recunoștință care era, în felul ei, mai apăsătoare decât fusese implorarea.

— Nu știu. Aici sunt două mii de kilometri de tuneluri și nu funcționează niciun sistem de transport. Trebuie să merg pe jos și să trag după mine și blestematul ăsta de cărucior. Ca să nu mai amintesc că de fapt nu știu exact nici ce anume caut. Dar dacă-mi acordați puțin timp, o să mă descurc.

— Și știi că dacă asta nu va merge, va trebui s-o ucizi. Și pe Julie, și pe tine.

— Știu.

Holden îi ceru lui *Rosi* să calculeze în cât timp ar fi ajuns Eros la Pământ cu rata curentă a accelerației. Proiectilele pământene străbăteau distanța mult mai repede decât asteroidul. Rachetele interplanetare erau simple propulsii Epstein supraalimentate, având bombe nucleare montate pe boturi. Limita lor de accelerare era limita funcțională a propulsiei Epstein. Dacă rachetele nu-l ajungeau, Eros ar fi avut nevoie de aproape o săptămână să ajungă până la Pământ, chiar dacă ar fi menținut o rată constantă a accelerației.

Era ceva timp.

— Stai puțin să calculez ceva, spuse căpitanul și tăie sonorul legăturii. Naomi, proiectilele zboară în linie dreaptă spre Eros și *Rosi* crede că-l vor intercepta în aproximativ douăzeci și șapte de ore. Cât timp am câștiga dacă am schimba linia aceea dreaptă într-o curbă? Cât de mult o putem curba dând totuși

proiectilelor șansa de a-l prinde pe Eros înainte ca stația să se apropie prea mult de Pământ?

Femeia lăsă capul într-o parte și miji ochii, privindu-l bănuitor.

— Ce vrei să faci? întrebă ea.

— Poate să-i ofer lui Miller șansa de a preîntâmpina primul război dintre specii.

— Ai încredere în *Miller*? întrebă ea cu vehemență surprinzătoare. L-ai crezut nebun. L-ai dat afară din navă fiindcă l-ai crezut un psihopat și un ucigaș, iar acum ești dispus să-l lași să vorbească în numele omenirii cu o creatură necunoscută cu puteri divine care vrea să ne facă bucățele?

Holden fu silit să-și suprime un surâs. A-i spune unei femei furioase cât de atrăgătoare o face furia ar face-o foarte repede să nu mai fie frumoasă. În plus, furia o putea face să gândească logic. Așa putea să afle dacă avea dreptate.

— Mi-ai spus cândva că Miller a avut dreptate, deși eu credeam că greșise.

— N-am spus-o ca pe ceva valabil în toate situațiile, zise femeia pronunțând cuvintele răspicat, de parcă i-ar fi vorbit unui copil idiot. Am spus c-a avut dreptate să-l împuște pe Dresden. Asta nu înseamnă că Miller este stabil mintal. Jim, e pe punctul de a se sinucide. Are o fixație pentru fata aia moartă. Nici măcar nu-mi pot imagina ce i-ar putea trece prin cap în chiar clipa asta.

— De-acord. Totuși acolo, chiar pe scena principală, are un simț al observației foarte acut și se pricepe pur și simplu să descopere fel de fel de chestii. Nu uita că ne-a luat urma când am plecat spre Eros, bazându-se doar pe numele navei. Mi se pare de-a dreptul impresionant. Fără să mă fi-ntâlnit vreodată, mă cunoștea totuși suficient de bine din cercetările lui pentru a ști că mi-ar plăcea să-mi botez nava după iapa lui Don Quijote.

Naomi izbucni în râs.

— Serios? De-acolo vine numele?

— Așa că dacă spune că o cunoaște pe Julie, eu îl cred.

Femeia vru să spună ceva, apoi se opri.

— Crezi că Julie va fi mai rapidă decât bombele nucleare? întrebă Naomi pe un ton mai blând.

— El așa crede. Și mai crede c-o poate convinge să nu ne nimicească. Trebuie să-i ofer șansa asta. I-o datorez.

— Chiar dacă ar însemna distrugerea Pământului?

— Nu, răspunse Holden. Nu chiar până acolo.

Naomi tăcu iarăși. Îi trecuse furia.

— Atunci amână impactul, dar nu-l anula, zise ea.

— Cât timp am putea să-i dăm?

Naomi se încruntă și privi afișajele. Holden aproape că vedea cum i se derulau prin minte opțiunile. Femeia surâse, iar înverșunării îi luă locul privirea șăgalnică, pe care o avea ori de câte ori i se confirma cât este de inteligentă.

— Oricât îți dorești.

•

— Ce vrei să faci? întrebă Fred.

— Să deturnez bombele nucleare pentru o vreme, ca să-i dau lui Miller ceva timp. Totuși nu le vom devia atât de mult încât să nu le mai putem utiliza pentru a distruge stația Eros dacă va fi necesar, răspunse Holden.

— E simplu, adăugă Naomi. Îți trimit instrucțiunile detaliate.

— Vreau ideea generală, spuse Fred.

— Pământul și-a țintit proiectilele pe cinci transpondere de cargoboturi de pe Eros, zise femeia afișându-și planul peste fluxul video de comunicații. Ai nave și stații în toată Centura. Folosește programul de reconfigurare pentru transpondere pe care ni l-ai dat și nouă și atribuie codurile de transpondere navelor sau stațiilor din lungul vectorilor respectivi pentru a atrage proiectilele pe un traseu mai lung care, în cele din urmă să revină tot la Eros.

Fred clătină din cap.

— N-o să meargă. În clipa în care Comandamentul FNU va înțelege ce facem, o să comande pur și simplu proiectilelor să înceteze urmărirea codurilor acelora și va încerca să găsească altă modalitate de a ținti Eros. Și-n plus, va fi de-a dreptul furios pe noi.

— Da, vor fi furioși, dar nu-și vor mai recupera proiectilele, spuse Holden. Înainte să începi să le abați de la curs, vom lansa asupra lor o tentativă masivă de atac informatic, declanșat din mai multe locuri.

— Ca să creadă că un inamic încearcă să deturneze rachetele și să dezactiveze reprogramarea în timpul zborului, spuse Fred arătând că a înțeles.

— Da. Le vom spune că-i vom păcăli, așa că nu ne vor mai asculta și, odată ce nu ascultă, îi vom păcăli.

Fred scutură din nou din cap, uitându-se de data aceasta la Holden cu privirea vag înspăimântată a cuiva care ar fi dorit să se retragă binișor din odaie.

— În niciun caz n-o să mă bag în asta, zise el. Miller n-o să poată încheia un acord magic cu creatura aceea. Vom sfârși prin a bombarda oricum stația Eros. De ce să amânăm inevitabilul?

— Pentru că încep să cred că așa ar fi mai puțin periculos, răspunse Holden. Dacă utilizăm proiectilele fără să fi scos din luptă centrul de comandă al lui Eros… creierul… sau ce-o fi acolo, nu știm dacă vom avea succes, dar sunt aproape sigur că șansele ni se vor diminua. Miller este singurul care-o poate face. Iar astea sunt condițiile lui.

Colonelul mormăi o obscenitate.

— Dacă Miller nu izbutește să-i vorbească, o va distruge el însuși. Am încredere în el în privința asta, spuse Holden. Haide, Fred, știi la fel de bine ca și mine cum sunt construite proiectilele astea. Ba chiar mai bine. În propulsii există destule granule de combustibil ca să ocolească de două ori sistemul solar. Nu pierdem nimic dacă-i mai dăm lui Miller puțin timp.

Fred clătină pentru a treia oară din cap. Holden văzu cum fața i se întunecă. N-avea să fie de acord. Înainte de a-l refuza, căpitanul spuse:

— Mai ții minte seiful ăla cu mostrele de protomoleculă și toate notițele de laborator? Vrei să știi care e prețul meu pentru el?

— Ești complet sărit de pe fix, spuse încet și tărăgănat Fred.

— Îl vrei sau nu? Vrei biletul fermecat care să-ți aducă un loc la masa negocierilor? Acum îmi cunoști prețul. Acordă-i lui Miller o șansă și seiful îți aparține.

•

— Aș fi curios să știu cum i-ai convins, zise Miller. Mă gândeam că probabil am încurcat-o.

— Nu contează, răspunse Holden. Ți-am făcut rost de timp. Du-te să găsești fata și să salvezi omenirea. Așteptăm un semn de la tine.

„Și dacă nu, suntem gata să te dezintegrăm” rămase nespus. Nu era nevoie.

— M-am întrebat unde să merg, dacă pot să vorbesc cu ea, spuse detectivul.

Avea deja optimismul fragil, ca un om cu un singur bilet de loterie.

— Trebuie să ducă undeva asteroidul ăsta, nu?

„Dacă vom trăi. Dacă o pot salva. Dacă minunea se împlinește.”

Holden ridică din umeri, deși nu-l putea vedea nimeni.

— Oferă-i planeta Venus. E un loc groaznic.

CAPITOLUL 54

Miller

„Eu nu și nu”, murmura glasul lui Eros.

Juliette Mao vorbind în somn:

„Eu nu și nu și nu...”

— Haide, spuse Miller. *Haide,* nenorocitule. *Fii* aici.

Saloanele medicale erau năpădite de spirale negre cu filamente de bronz și oțel care suiau pe pereți, încrustau mesele de consultații, se hrăneau din proviziile de narcotice, steroizi și antibiotice care se revărsau din dulapurile sparte. Miller scotocea cu o mână prin acel talmeș-balmeș, în timp ce alarma costumului piuia. Aerul lui avea un miros acrișor din cauza prea multor reciclări. Degetul mare, care continua să stea lipit de comutatorul automat, îl furnica atunci când nu era străbătut de junghiuri dureroase.

Îndepărtă excrescențele cu aspect de fungi de pe o ladă cu echipamente care încă nu fusese spartă și găsi zăvorul. Patru butelii cu gaz: două roșii, una verde, una albastră. Se uită la sigilii. Protomolecula nu ajunsese deocamdată la ele. Roșu pentru anestezice. Albastru pentru azot. Ridică butelia verde. Protecția sterilă de pe ștuțul de evacuare era la locul ei. Trase adânc în piept, ca un suspin, aerul rarefiat. Alte câteva ore. Puse jos terminalul de buzunar (*unu*... *doi*), rupse sigiliul (*trei*...), cuplă ștuțul la mufa costumului (*patru*...) și puse un deget pe terminal. Se ridică în picioare și simți în mână răceala buteliei de oxigen, în timp ce costumul îi recalcula durata vieții. Zece minute, o oră, patru ore. Presiunea din butelie ajunse la echilibru cu cea din costum și el se decuplă. Încă patru ore. Mai câștigase încă patru ore.

De când vorbise cu Holden, aceasta era a treia realimentare de urgență. Prima fusese la o stație de stingere a incendiilor, a doua la o unitate reciclatoare de rezervă. Dacă s-ar fi întors în port, probabil că ar mai fi putut găsi oxigen necompromis în unele chesoane pentru provizii și nave andocate. Dacă revenea pe suprafața asteroidului, navele APE ar fi avut destul.

Nu avea însă timp pentru așa ceva. Nu căuta aer, ci pe Juliette. Făcu câteva mișcări de dezmorțire. Durerea din ceafă și din spinare amenința să se preschimbe în crampe, în ciuda oxigenului proaspăt care intra în amestec, nivelurile de CO_2 din costum le depășeau pe cele acceptabile. Costumul avea nevoie de revizie și de un filtru nou. Trebuia să mai aștepte. În spatele lui, bomba din cărucior avea propriile ei reguli.

Trebuia s-o găsească. De undeva din labirintul de coridoare și camere din orașul mort, Juliette Mao îi ducea înapoi spre Pământ. Detectivul depistase patru puncte fierbinți. Trei fuseseră candidate valabile pentru planul lui inițial al unei vaste distrugeri nucleare: centri de sârme și filamente negre încâlcindu-se în noduri uriașe cu aspect organic. Al patrulea fusese un reactor ieftin de laborator care se zguduia topindu-se. Miller avusese nevoie de cincisprezece minute pentru a activa închiderea în caz de urgentă și probabil că n-ar fi trebuit să-și irosească timpul cu asta. Dar n-o găsea pe Julie nicăieri. Până și Julie din imaginația lui dispăruse, de parcă fantoma n-ar mai fi avut niciun rost acum, când el știa că adevărata femeie trăia. Chiar dacă nu fusese decât o viziune, îi simțea lipsa.

O undă străbătu saloanele medicale și toate excrescențele creaturii necunoscute se ridicară și coborâră aidoma piliturii de fier pe sub care trece un magnet. Inima lui Miller își iuți bătăile, adrenalina îi năvăli în sânge, dar unda nu se mai repetă.

Trebuia s-o găsească. Trebuia s-o găsească repede. Simțea cum oboseala îl măcina ca niște dințișori ce îi rodeau concentrarea. Deja nu mai gândea atât de limpede pe cât ar fi trebuit. Dacă ar fi fost pe Ceres, s-ar fi întors în borta lui, ar fi dormit o zi întreagă și ar fi revenit să rezolve problema cu mintea odihnită. Acum nu avea o astfel de opțiune.

Cerc complet. Închidea cercul revenind de unde plecase. Cândva, în altă viață, pornise în misiunea de a o găsi pe Julie; apoi, când eșuase, dorise să se răzbune. Acum avea din nou șansa de a o găsi, de a o salva. Dacă nu reușea, trăgea totuși după el un cărucior ieftin, cu roți care scârțâiau, și cu acesta putea să se răzbune.

Scutură din cap. Se pierdea prea des în propriile-i gânduri. Apucă cu putere mânerul căruciorului, se aplecă înainte și porni. În jurul lui, stația trosnea în felul în care își imagina că se întâmpla cu o corabie din vechime, cu bordajul îndoit de valurile

de apă sărată și de uriașa înfruntare dintre Pământ și Lună care declanșa mareele. Aici era rocă și Miller nu putea ghici ce forțe acționau asupra ei. Spera să nu fie nimic care să interfereze cu semnalul dintre terminalul de buzunar și încărcătura pe care o ducea cu el. Nu dorea să fie aruncat în aer din greșeală.

Devenea tot mai clar că nu putea cerceta toată stația. O știuse din capul locului. Dacă Julie își găsise un loc retras – ascunsă în vreo firidă sau în vreo bortă ca o pisică pe moarte –, n-avea s-o găsească. Devenise un jucător de pocher care miza împotriva tuturor speranțelor pe o chintă spartă. Glasul lui Eros se schimbă; alte voci cântau acum în hindi. Un canon pentru copii, Eros cântând în armonie cu sine într-o bogăție amplificată de tonuri. Acum, când știa cum să asculte, auzea glasul Juliei întrețesându-se printre celelalte. Poate că fusese dintotdeauna acolo. Frustrarea lui era la limita durerii fizice. Fata era atât de aproape, dar el n-o putea atinge.

Reveni în complexul coridorului principal. Și saloanele medicale fuseseră un loc potrivit în care s-o caute. Plauzibil. Fără succes însă. Se uitase în cele două bio-laboratoare comerciale. Nimic. Încercase în morgă, în cuvele de depozitare ale poliției. Trecuse chiar prin camera de păstrare a dovezilor, containere de plastic cu droguri de contrabandă și arme confiscate, risipite pe podea ca frunzele de stejar într-un parc vechi. Cândva totul însemnase ceva. Fiecare obiect făcuse parte dintr-o mică dramă umană, așteptând să fie adus la lumină, parte dintr-un proces sau cel puțin dintr-o anchetă. O pregătire pentru ziua judecății, amânată acum pe vecie. Toate deveniseră irelevante.

Ceva argintiu zbură deasupra lui mai iute ca o pasăre, apoi încă una, apoi un stol întreg goni pe sus. Lumina scânteie din metalul viu și strălucitor ca solzii peștilor. Miller privea cum molecula improviza în spațiul de deasupra lui.

„Nu te poți opri aici”, îi spuse Holden. „Trebuie să te oprești din alergat și să intri pe drumul cel bun.”

Miller privi peste umăr. Căpitanul stătea, real și ireal, acolo unde ar fi trebuit să fie fantoma lui Julie.

„Interesant”, gândi el.

— Știu, zise cu glas tare. Doar că... nu știu unde s-a dus Julie. Și... uită-te și tu-n jur. E ditamai locul, înțelegi?

„Dacă n-o vei opri tu, o voi face eu”, spuse căpitanul din imaginația lui Miller.

— Dacă aș ști unde s-a dus…

„Nu s-a dus nicăieri”, spuse Holden. N-a fost *plecată* nicio clipă.”

Miller se răsuci și-l privi. Roiul argintiu se agita deasupra, zumzăind ca niște insecte sau ca o propulsie prost reglată. Căpitanul părea obosit. Imaginația lui Miller îi pusese în colțul gurii un surprinzător firicel de sânge. Apoi Holden dispăru și-n locul lui apăru Havelock. Celălalt pământean. Vechiul lui partener. Iar apoi Muss, cu ochii la fel de goi ca ai lui.

Julie nu plecase nicăieri. Detectivul o văzuse în camera de hotel demult, pe când încă credea că din mormânt nu se putea ridica nimic altceva decât o duhoare putredă. Demult, fata fusese evacuată într-un sac pentru cadavre și dusă altundeva. Savanții din Protogen o recuperaseră, recoltaseră protomolecula și împrăștiaseră prin stație carnea recreată a Juliei, aidoma albinelor ce polenizează un câmp de flori sălbatice. Ei îi dăduseră stația pe mână, dar înainte să facă asta o puseseră într-un loc pe care îl considerau sigur.

O incintă securizată. Până nu erau gata să o distribuie, doreau s-o izoleze. Să pretindă că putea fi izolată. Era puțin probabil că s-au mai obosit să facă curățenie după ce au obținut ce aveau nevoie. Oricum, în stație n-avea să mai existe nimeni care să folosească spațiul respectiv, așa că existau șanse mari ca ea să fie tot acolo. Și astfel lista căutărilor se scurta.

În spital existau și saloane de carantină, însă Protogen nu ar fi folosit facilități în care doctori și infirmiere care nu aparțineau campaniei Protogen ar fi putut deveni suspicioși. Era un risc inutil.

Perfect!

S-ar fi putut instala într-o fabrică de lângă port. Acolo existau destule locuri în care se lucra numai cu brațe teleghidate. Dar și aici ar fi existat riscul să fie descoperiți sau luați la întrebări înainte ca zarurile să fie aruncate.

„Un laborator de droguri”, rosti Muss în mintea lui. „Discreție și control. Extragerea virusului dintr-o fată moartă și extragerea drogurilor de calitate din semințele de mac sunt două chestii diferite, dar tot delicte sunt.”

— Aici ai dreptate, încuviință Miller. Și lângă nivelul cazinoului… Ba nu, nu e bine. Cazinoul era etapa a doua. Prima etapă a fost alerta privind radiațiile. Au băgat mulțimi de oameni în adăposturile contra radiațiilor și i-au prăjit pentru ca protomolecula să fie fericită, apoi au infectat nivelul cazinoului.

„Unde ai pune, așadar, un laborator de droguri, care să fie în același timp în apropierea adăposturilor anti-radiații?” întrebă Muss.

Stolul argintiu și fără astâmpăr viră la stânga, apoi la dreapta, dansând prin aer. Șpanuri metalice fine începură să se reverse de sus, lăsând în urmă dâre subțiri de fum.

— Dacă aș avea acces? În rezerva pentru controlul mediului. Este o incintă pentru cazuri de avarii și urgențe. Acolo nu intră nimeni decât când se fac inventarele. Are deja încorporate toate echipamentele necesare izolării. N-ar fi greu.

„Și având în vedere că Protogen conducea securitatea din Eros chiar înainte de a-i aduce pe acei criminali de care se putea dispensa, ar fi putut aranja totul”, zise Muss zâmbind sec. „Vezi? Știam c-o să înțelegi cum stă treaba.”

Pentru mai puțin de o secundă, Muss dispăru și în locul ei apăru Julie Mao – Julie a lui. Surâdea și era minunată. Radia. Părul îi plutea în jur, ca și cum ar fi fost în imponderabilitate. După care dispăru. Alarma costumului îl avertiză că mediul devenea tot mai coroziv.

— Ține-te bine, spuse detectivul. Vin.

•

Trecuseră mai puțin de treizeci și trei de ore din momentul în care înțelesese că Juliette Andromeda Mao nu era moartă și până în momentul când desfăcu sigiliile de avarie și trase căruciorul în incinta de rezervă pentru controlul mediului. Arhitectura simplă a locului, pentru a reduce posibilitatea oricăror erori, era încă vizibilă sub excrescențele protomoleculei. Abia vizibilă. Noduri de filamente întunecate și spirale de nautilus atenuau ascuțimea colțurilor pereților. Din tavan atârnau ghirlande aidoma unor iedere. Bine-cunoscutele leduri continuau să strălucească sub ele, totuși lumina principală provenea de la roiul de puncte albăstrui ce scânteiau slab în aer. Detectivul făcu un prim pas înăuntru și se afundă până la gleznă într-un covor gros; căruciorul cu bomba trebuia să rămână afară. Costumul îi semnală existența unui amestec complex de

gaze exotice și molecule aromatice, însă Miller nu-și simțea decât propriul miros.

Toate camerele dinăuntru fuseseră refăcute, transformate. Trecu prin zonele de control al tratamentului apelor reziduale, aidoma unui scufundător într-o grotă subacvatică. În timp ce mergea, luminile albastre i se învolburau în jur, iar câteva zeci i se prinseră de costum și sclipiră. Detectivul ezită să le îndepărteze de pe vizor, gândindu-se că i-l vor mânji ca niște licurici striviți, iar ele își reluară imediat dansul lor aerian. Monitoarele de reciclare a aerului continuau să funcționeze și să strălucească și miile de alarme și de raportări de incidente conturau dantelăria protomoleculară care acoperea ecranele. Undeva în apropiere curgea apă.

Julie se afla într-un punct de analiză a materialelor cu grad de risc, întinsă pe o saltea formată din firele întunecoase ce i se revărsau atât de abundent din șira spinării, încât nu mai puteau fi deosebite de perna ca din basme a părului ei unduitor. Punctișoare de lumină albastră îi scânteiau pe față, pe brațe și pe sâni. Țepii osoși care-i străpunseseră pielea crescuseră în conexiuni aproape arhitecturale cu decorul luxuriant din jur. Picioarele îi dispăruseră, pierdute în hățișul de păienjenișuri negre. Îi reamintea lui Miller de o sirenă care-și dăduse înotătoarele pentru o stație spațială. Ținea ochii închiși, dar detectivul îi putea zări globii oculari mișcându-se și dansându-i sub pleoape. Și respira.

Miller se opri lângă ea. Fața nu era chiar aceeași ca a lui Julie imaginate de el. Avea maxilarele mai late și nasul nu-i era atât de drept pe cât și-l amintea. Nu-și dădu seama că plânge decât atunci când încercă să-și șteargă lacrimile și lovi vizorul cu mâna înmănușată. Clipi apăsat, până ce vederea i se limpezi.

Atâta timp… Atâta cale… Iar acum avea în față ființa pentru care venise.

— Julie, spuse el punându-și mâna liberă pe umărul ei. Hei! Julie! Trezește-te. Trebuie să te trezești.

Avea la îndemână rezervele medicale ale costumului său. Dacă era necesar, o putea pompa cu adrenalină sau cu amfetamine. Preferă s-o zgâlțâie însă ușor, așa cum făcea cu Candace în diminețile somnoroase de duminică, pe vremea când îi era încă soție, acum mult timp, aproape uitat. Julie se încruntă, deschise gura, apoi o închise.

— Julie. Trebuie să te trezești.

Ea gemu și ridică un braț fără vlagă, pentru a-l împinge în lături.

— Întoarce-te la mine, îi spuse el. Trebuie să te întorci.

Ochii ei se deschiseră. Nu mai erau umani – sclerotica era încrustată cu volburi roșii și negre, iar irisurile aveau același albastru luminos ca al licuricilor. Nu mai era om, însă era tot Julie. Buzele i se mișcară tăcute. Apoi întrebă:

— Unde sunt?

— Pe stația Eros, zise Miller. Locul nu mai este cum era cândva. Nici măcar *unde* era cândva, dar...

Apăsă cu mâna salteaua de filamente, cântărind-o, apoi își rezemă șoldul pe margine, ca și cum ar fi stat așezat pe patul fetei. Își simțea corpul obosit, îl durea și era mai ușor decât ar fi trebuit. Nu era vorba despre gravitația mai mică. Imponderabilitatea aceea ireală nu avea nicio legătură cu trupul istovit.

Julie încercă din nou să vorbească. Făcu un efort, se opri, apoi încercă iar.

— Cine ești?

— Mda, oficial nu ne-am cunoscut, nu-i așa? Mă numesc Miller. Am fost detectiv pentru Star Helix Security de pe Ceres. Părinții tăi au încheiat un contract cu noi, sau mai degrabă a fost o înțelegere între prieteni suspuși. Eu trebuia să te găsesc, să pun mâna pe tine și să te expediez înapoi în puțul gravitațional.

— O misiune de răpire?

Vocea îi era mai puternică. Privirea îi părea mai focalizată.

— O practică destul de comună, răspunse Miller și oftă. Eu însă am cam dat-o în bară.

Ea își închise pleoapele, totuși continuă să vorbească.

— Mi s-a-ntâmplat ceva.

— Da. Așa e.

— Mi-e frică.

— Nu, nu, nu. Să nu-ți fie frică. E-n regulă. Într-un fel cam ciudat, dar e-n regulă. Uite ce-i – în clipa de față stația gonește spre Pământ. Se deplasează destul de repede.

— Visam că pilotam într-o cursă. Mă întorceam acasă.

— Da, dar trebuie să oprim asta.

Ochii i se redeschiseră. Părea pierdută, chinuită, singură. O lacrimă îi curse din colțul ochiului, strălucind albastru.

— Dă-mi mâna, spuse Miller. Vorbesc serios, am mare nevoie să ții ceva.

Ea ridică mâna încet, ca o algă marină într-un curent slab. Bărbatul își luă terminalul de buzunar, îl puse în palma ei și-i apăsă degetul mare pe comutatorul automat.

— Ține așa. Să nu-i dai drumul.

— Ce este?

— E mult de povestit. Doar să nu-i dai drumul.

Alarmele costumului se activară când detectivul își desigilă casca. Le opri. Aerul se simțea ciudat: acetat și chimion, plus un iz puternic de mosc care-l ducea cu gândul la animale aflate în hibernare. Julie îl privea cum își scotea mănușile. Protomolecula se prindea de el, îngropându-se în pielea și în ochii lui, pregătită să-i facă ce le făcuse tuturor celor de pe Eros. Nu-i păsa. Luă terminalul, apoi își întrepătrunse degetele cu ale fetei.

— Tu pilotezi mașina asta, Julie, spuse bărbatul. Știai? Vreau să spun, îți dai seama?

Degetele ei erau răcoroase, totuși nu reci.

— Simt… ceva, răspunse fata. Mi-e foame? Nu foame, dar… vreau ceva. Vreau să mă întorc pe Pământ.

— Nu putem face asta, zise Miller. Trebuie să schimbi cursul.

Ce spusese Holden? „Oferă-i Venus."

— Îndreaptă-te mai bine spre Venus.

— Ea nu vrea asta.

— Asta e oferta noastră, zise Miller. După un moment adăugă: Nu putem merge acasă. Trebuie să mergem pe Venus.

Julie tăcu mult timp.

— Tu ești o luptătoare. N-ai lăsat niciodată pe nimeni să decidă în numele tău. Nu renunța acum. Dacă mergem pe Pământ…

— O să-i mănânce și pe ei la fel cum m-a mâncat pe mine.

— Da.

Julie își ridică ochii spre detectiv.

— Da, repetă el. Exact așa.

— Ce se va întâmpla pe Venus?

— Poate c-o să murim. Nu știu. Dar nu vom omorî miliarde de oameni și vom fi siguri că nimeni nu pune mâna pe mizeria asta, spuse el arătând cu mâna prin încăpere. Iar dacă nu murim, atunci… va fi interesant.

— Nu cred că pot.

— Poți. Ești mai inteligentă decât creatura asta. Tu conduci. Du-ne la Venus.

Licuricii roiau în jurul lor și lumina albastră pulsa lent: când puternic, când slab. Miller văzu pe fața ei momentul în care luă decizia. De jur împrejur luminile se întețiră, grota fu scăldată în albastru liniștitor, care apoi păli din nou. Miller simți în gât o durere care aducea cu un început de faringită. Se întrebă dacă mai avea timp să dezactiveze bomba. După aceea se uită la Julie. Juliette Andromeda Mao. Pilot APE. Moștenitoarea tronului corporației Mao-Kwikowski. Nucleul de cristalizare al unui viitor pe care nu-l visase niciodată. Urma să aibă timp suficient.

— Mi-e frică, spuse ea.

— Să nu-ți fie.

— Nu știu ce se va întâmpla.

— Nimeni nu știe niciodată. Și în plus, nu trebuie să faci asta singură.

— Simt ceva în adâncul minții. Dorește ceva ce nu înțeleg. Este foarte *mare.*

În mod reflex, bărbatul îi sărută dosul mâinii. În adâncul stomacului începu să simtă durere. O senzație de boală. O clipă de greață. Primii fiori ai transformării sale în Eros.

— Nu-ți fie frică, îi zise. O să fim bine.

CAPITOLUL 55

Holden

Holden visa.

Mai toată viața visase cu ochii deschiși, așa că atunci când se pomeni în bucătăria părinților lui din Montana alături de Naomi, știu. Nu înțelegea prea bine ce-i spunea femeia, dar o vedea îndepărtându-și părul din ochi în timp ce ronțăia prăjiturele și bea ceai. Și deși descoperi că nu putea să ia o prăjitură și să muște din ea, le simțea mirosul, iar amintirea prăjiturilor cu fulgi de ovăz și ciocolată ale mamei Elise era minunată.

Era un vis plăcut.

Bucătăria pâlpâi în roșu o dată și ceva se schimbă. Holden simți că ceva nu era în regulă, simți cum visul lunecă din amintire caldă în coșmar. Încercă să-i spună ceva lui Naomi, dar nu putea articula cuvintele. Camera pâlpâi iarăși roșu, însă femeia nu părea să observe. Holden se ridică, merse la fereastră și privi afară. Când încăperea pâlpâi pentru a treia oară, văzu și cauza. Din cer cădeau meteori care lăsau în urmă dâre învăpăiate de culoarea sângelui. Cumva știa că erau fragmente din stația Eros, care se dezintegrau în atmosferă. Miller dăduse greș. Atacul nuclear dăduse greș.

Julie se întorsese acasă.

Se răsuci pentru a-i spune lui Naomi să fugă, dar tentacule negre țâșniră prin podea și o învăluiră, străpungându-i corpul într-o mulțime de locuri. I se revărsau din gură și din ochi.

Holden încercă să fugă spre ea, s-o ajute, dar nu se putea clinti și când își coborî privirea văzu că tentaculele îl prinseseră și pe el. Unul dintre ele îi cuprinsese mijlocul și-l ținea nemișcat. Altul îi intră apoi în gură.

Se trezi țipând într-o încăpere întunecată, în care pâlpâia lumină roșie. Ceva îl strângea de mijloc. Panicat, începu să tragă cu degetele, gata să-și rupă o unghie de la mâna stângă, apoi realiză unde se afla: pe puntea operațională, fixat în centurile fotoliului, în imponderabilitate.

Își vârî degetul în gură, încercând să-i aline durerea după ce îl lovise într-o cataramă a centurii. Apoi răsuflă adânc de câteva ori. Puntea era pustie. Naomi dormea în cabina ei. Alex și Amos nu erau de serviciu și probabil că dormeau și ei. Petrecuseră aproape două zile fără odihnă urmărind stația Eros. Holden le ordonase tuturor să se culce și se oferise voluntar pentru primul schimb.

După care adormise imediat. Nu era bine.

Puntea pâlpâi din nou roșie. Bărbatul scutură din cap pentru a-și alunga somnul și-și reîndreptă atenția asupra consolei. Un led roșu de avertizare sclipea. Holden apăsă ecranul pentru a deschide meniul. Era panoul defensiv. Cineva ațintise asupra lor un laser de ochire.

Deschise ecranul defensiv și porni senzorii activi. Pe o rază de milioane de kilometri, singura navă era *Ravi*... Iar ea îi țintea. Potrivit jurnalelor automate, începuse cu câteva secunde în urmă.

În momentul în care își întinse mâna să activeze comunicațiile și să o apeleze pe *Ravi,* ledul ce anunța sosirea unui mesaj se aprinse. Deschise conexiunea, iar glasul lui McBride se auzi peste o secundă:

— *Rosinanta,* încetează orice manevre, deschide trapa exterioară a ecluzei și pregătește-te de abordaj.

Holden se încruntă către consolă. Ce glumă mai era și asta?

— McBride, sunt Holden. Ăăă... ce vreți?

Femeia răspunse pe un ton sec, deloc încurajator.

— Holden, deschide trapa exterioară a ecluzei și pregătește-te de abordaj. Deschid focul dacă văd că activezi un singur sistem defensiv. S-a-nțeles?

— Nu, răspunse el fără să izbutească să-și ascundă iritarea din voce. Nu s-a-nțeles. Și nu vă permit să suiți la bord. Ce dracu' se-ntâmplă?

— Comandamentul FNU mi-a ordonat să preiau comanda navei tale. Ești acuzat de imixtiune în operațiuni militare ale FNU, utilizarea ilegală a unor active FNU și o listă de alte delicte pe care n-o să mă obosesc să ți-o citesc. Dacă nu te predai imediat, voi fi silită să deschid focul.

— Aha, zise Holden.

FNU descoperise că proiectilele își schimbau cursul, încercase să le reprogrameze și constatase că nu mai răspundeau la comenzi.

Se înfuriase.

— McBride, n-o să vă ajute cu nimic să ne preluați nava, spuse el după o clipă. Nu vă putem reda controlul asupra proiectilelor. Și oricum este inutil. Acestea vor face doar un mic ocol.

Râsul lui McBride sună mai degrabă ca lătratul ascuțit al unui câine furios înainte de a se repezi să muște.

— Ocol? repetă ea. Ai dat trei mii cinci sute șaptezeci și trei de proiectile balistice interplanetare termonucleare pe mâinile unui trădător și criminal de război condamnat!

Holden avu nevoie de ceva timp să înțeleagă.

— Te referi la *Fred*? Cred că „trădător” este un termen cam aspru…

McBride îl întrerupse:

— Dezactivează transponderele false care ne îndepărtează proiectilele de Eros și reactivează transponderele de pe suprafața asteroidului, altfel deschid focul asupra navei tale. Dispui de zece minute ca să te conformezi.

Conexiunea se întrerupse. Holden privi consola cu un sentiment de neîncredere și de mânie, apoi ridică din umeri și declanșă alarma pentru posturile de luptă. Luminile punților se aprinseră roșu-intens în toată nava. Sirena de avertisment sună de trei ori. În mai puțin de două minute, Alex alergă pe scară spre cabina piloților, iar după încă o jumătate de minut Naomi se aruncă în fața consolei ei de pe puntea operațională.

Alex vorbi primul:

— *Ravi* se află la patru sute de kilometri distanță, spuse el. Ladarul spune că are tubul lansator deschis și că suntem ochiți.

— Nu, repet, nu deschide lansatoarele și nici nu încerca s-o ochești deocamdată pe *Ravi,* zise apăsat Holden. Stai doar cu ochii pe ea și fii pregătit de defensivă în cazul în care pare că deschide focul. Să nu facem nimic care s-o provoace.

— Încep bruierea? întrebă Naomi.

— Nu, ar părea un gest agresiv. Pregătește totuși un pachet de contramăsuri și stai cu degetul pe buton. Amos, ești în sala mașinilor?

— Gata să cobor, căpitane.

— Adu reactorul la sută la sută și transferă pe consola ta comanda tunurilor defensive punctiforme. Dacă trag în noi de la distanța asta, Alex nu va avea timp și să piloteze, și să lupte. Dacă vezi un punct roșu pe consola defensivă, deschizi imediat focul cu TDP-urile. Ai înțeles?

— Am înțeles, căpitane.

Holden expiră prelung printre dinți, apoi redeschise canalul spre *Ravi.*

— McBride, sunt Holden. Nu ne predăm, nu vă îngăduim abordajul și nu ne vom supune cererilor voastre. Care e pasul următor?

— Observ că ai activat reactorul. Te pregătești să te lupți cu noi?

— Nu, doar mă pregătesc să supraviețuiesc. De ce, o să luptăm?

Alt hohot de râs – scurt și aspru.

— De ce oare am impresia că nu privești situația cu seriozitate?

— Să știi că sunt cât se poate de serios. Nu vreau să mă ucizi și, chiar dacă nu mă crezi, nu vreau să te ucid. Bombele nucleare fac un ocol mic, dar ăsta nu e un motiv să ne distrugem reciproc. Nu-ți pot da ceea ce dorești și nu mă interesează să-mi petrec următorii treizeci de ani într-o închisoare militară. Tu nu câștigi nimic dacă tragi în noi, iar dacă se va ajunge la așa ceva, voi răspunde în același fel.

McBride închise canalul.

— Căpitane, *Ravi* a început manevrele, spuse Alex. Lansează elemente de bruiaj. Cred că se pregătește de atac.

„Rahat!” Holden fusese convins c-o putea convinge pe McBride să renunțe.

— Treci pe defensivă. Naomi, începe contramăsurile! Amos! Ai degetul pe butonul ăla?

— Sunt gata!

— Nu-l apăsa până nu vezi o lansare de proiectile. Nu vreau să le forțăm mâna.

Accelerația bruscă îl izbi pe Holden și-l strivi în fotoliu. Alex începuse manevrele.

— Poate că la distanța asta o să mă pot mișca mai bine decât ea, spuse pilotul. S-o-mpiedic să se fixeze pe noi.

— Fă-o și deschide tuburile lansatoare.

— Am înțeles, zise Alex și nici calmul lui profesional nu izbuti să-i ascundă complet entuziasmul la ideea unei posibile lupte.

— Le-am bruiat operațiunile de țintire, spuse Naomi. Matricea lor de lasere nu e nici pe departe la fel de bună ca a lui *Rosi.* Am inundat-o pur și simplu în bruiaj.

— Trăiască bugetul exagerat al defensivei marțiene, zise Holden.

Nava se cutremură violent în urma unei serii de manevre bruște.

— La dracu', zise Alex cu glas sugrumat de forța *g* a virajelor strânse. *Ravi* tocmai a deschis focul cu TDP-urile.

Holden privi ecranul defensiv și văzu șiragul lung de perle strălucitoare ale proiectilelor ce se apropiau. Erau mult în urma lor. *Rosi* anunță că distanța dintre nave era de 370 de kilometri – destul de mult pentru ca sistemele de țintire ale unei nave care efectua manevre nebunești să nimerească o altă navă care efectua manevre nebunești.

— Răspundem cu foc? răcni Amos în intercom.

— Nu! spuse Holden. Dacă ar fi vrut să ne omoare cu adevărat, ar fi lansat torpile. Să nu-i oferim un motiv să ne dorească moartea.

— Căpitane, suntem superiori ca manevrabilitate, anunță Alex. *Rosi* este prea rapidă pentru *Ravi.* În mai puțin de un minut vom putea deschide focul.

— Am înțeles.

— Trag? întrebă pilotul, iar accentul lui stupid de cowboy marțian dispăru odată ce starea de încordare i se accentuă.

— Nu.

— Tocmai au oprit laserul de țintire, spuse Naomi.

— Ceea ce înseamnă că nu mai vor să treacă prin bruiajul nostru și au comutat proiectilele pe urmărirea radar, zise Holden.

— Care nu e la fel de precisă, adăugă Naomi încurajator.

— O corvetă ca aia are minimum o duzină de torpile. Ajunge să ne lovească cu una, ca să ne termine. Iar de la distanța asta…

Dinspre consola lui defensivă un sunet slab îl anunță că *Rosi* calculase o soluție de tragere spre *Ravi.*

— Am soluția de țintire! răcni Alex. Foc?

— Nu! îl opri Holden.

Știa că în interiorul lui Ravi, puntea operațională răsuna de alarma care-i anunța că sunt ochiți de inamic. „Opriți-vă”, gândi căpitanul, încercând să îi convingă telepatic. „Vă rog, nu mă forțați să vă omor.”

— Ăăă…, zise Alex încet. Ăăă…

Aproape în același moment, Naomi spuse:

— Jim!

Căpitanul nu apucă să întrebe ce voia, fiindcă Alex interveni pe canalul general:

— Căpitane, stația Eros tocmai a revenit pe radar.

— Poftim?

În mintea lui Holden, asteroidul se furișă ca un erou negativ din benzile desenate pe lângă cele două nave care își dădeau târcoale cu proiectilele pregătite.

— Da, Eros, încuviință pilotul. Tocmai a reapărut pe radar. A încetat să ne mai blocheze senzorii.

— Ce face? întrebă Holden. Dați-mi un curs.

Naomi apelă informațiile de urmărire pe consola ei și începu să le proceseze, dar Alex termină cu câteva secunde înaintea ei.

— Da, zise el. Ai ghicit bine. Își schimbă cursul. Continuă să meargă spre Soare, dar se abate de la vectorul Pământ.

— Dacă continuă pe același vector și cu aceeași viteză, aș zice că se îndreaptă spre Venus, zise Naomi.

— Uau! exclamă Holden. Glumești!

— O glumă bună, spuse femeia.

— Perfect, cineva s-o anunțe pe McBride că nu mai are de ce să tragă în noi.

— Hei, spuse Alex gânditor. Dacă noi am făcut proiectilele să nu mai răspundă la comenzi, înseamnă că nu le putem dezactiva, este? Mă-ntreb pe unde o să le plimbe Fred…

— Să mor dacă știu, zise Amos. Dar tocmai am dezarmat Pământul. Trebuie să fie al dracu’ de umilitor.

— Consecințe neintenționate, spuse Naomi oftând. Întotdeauna apar consecințe neintenționate.

•

Ciocnirea stației Eros de Venus avea să fie evenimentul cel mai difuzat și mai înregistrat din istorie. Până când asteroidul ajunse la a doua planetă de la Soare, câteva sute de nave se plasaseră deja pe orbitele ei. Navele militare încercau să oprească sosirea celor civile, dar în zadar. Erau pur și simplu

copleșite numeric. Plonjonul stației Eros era înregistrat video de echipamentele militare, de telescoapele civile și de observatoarele astronomice de pe două planete și cinci sateliți.

Holden regreta că nu era acolo să îl vadă de aproape, dar Eros își mărise viteza după ce-și schimbase cursul, ca și când ar fi fost nerăbdător să-și încheie călătoria, acum că destinația se vedea cu ochiul liber. Căpitanul stătea cu echipajul lui în sala de mese din *Rosinanta* și urmărea ultimele știri. Amos apăruse de undeva cu altă sticlă de tequila contrafăcută și turna cu generozitate în ceștile de cafea. Alex pornise spre Tycho cu o accelerație gravitațională blândă de 0,3 *g.* De acum nu mai avea rost să se grăbească.

Totul se terminase și mai urmau doar artificiile.

Holden se întinse, o prinse pe Naomi de mână și o strânse când asteroidul intră pe orbita lui Venus și apoi păru să se oprească. Avea impresia că poate simți întreaga umanitate ținându-și răsuflarea. Nimeni nu știa ce va face Eros – ba nu, ce va face *Julie* – în continuare. Nimeni nu mai vorbise cu Miller după ultima convorbire a acestuia cu Holden, iar detectivul nu mai răspundea pe terminalul de buzunar. Nimeni nu știa cu exactitate ce se întâmplase pe stație.

Când sosi, sfârșitul fu minunat.

Pe orbita lui Venus, Eros se dezintegră într-o multitudine de bucăți, care se înșirară la ecuatorul planetei aidoma unei salbe gigantice. După aceea, fragmentele se divizară în altele, și tot așa, până ce un nor fractal sclipitor de particule mici se răspândi peste toată suprafața lui Venus, dispărând în stratul gros de nori care o ascundea vederii.

— Uau! zise Amos uluit.

— A fost splendid, comentă Naomi. Tulburător, dar splendid.

— Nu vor rămâne acolo veșnic, spuse Holden.

Alex dădu peste cap tequila și-și reumplu ceașca.

— Ce vrei să zici, căpitane? întrebă el.

— Nu-i decât o părere, dar nu cred că cei care au creat protomolecula au dorit s-o depoziteze pur și simplu aici. Ce s-a întâmplat face parte dintr-un plan mai mare. Noi am salvat Pământul, Marte, Centura. Întrebarea este ce se va întâmpla în continuare?

Naomi și Alex schimbară priviri. Amos își țuguie buzele. Pe ecran, arcuri de fulgere dansau peste toată planeta, iar Venus scânteia.

— Căpitane, îmi faci praf toată plăcerea, spuse mecanicul.

EPILOG

Fred

Frederick Lucius Johnson. Fost colonel în forțele armate pământene, omul care distrusese stația Anderson. Acum și stația Thoth. Prim-ministru neales al APE. Își văzuse moartea cu ochii de nenumărate ori, pierduse prieteni din cauza violențelor, a politicii și a trădărilor. Scăpase cu viață din patru tentative de asasinat, dintre care numai două fuseseră consemnate de istorie. Ucisese un atacator înarmat cu pistol, utilizând doar un cuțit de bucătărie. Dăduse ordinele care omorâseră sute de oameni și nu-și dezmințise deciziile.

Cu toate acestea, vorbitul în public îi cauza o nervozitate incredibilă. Era inexplicabil, dar adevărat.

„Doamnelor și domnilor, ne aflăm la o răspântie...”

— Doamna general Sebastian va participa la recepție, îl anunță secretara. Țineți minte să n-o întrebați despre soțul ei.

— De ce? Sper că nu l-am ucis?

— Nu, domnule. Generalul are însă o relație amoroasă foarte publică, iar soția este puțin mai țâfnoasă.

— Atunci poate că vrea să-l ucid...

— Puteți să-i propuneți, domnule.

Încăperea adiacentă sălii de conferințe era decorată în nuanțe de roșu și ocru, cu o sofa îmbrăcată în piele neagră, un perete acoperit cu oglinzi și o masă pe care se aflau căpșune și apă potabilă atent mineralizată. Cu trei ore în urmă, șefa securității de pe Ceres, o femeie cu chip dur pe nume Shaddid, îl escortase de la doc la facilitățile pentru conferință. De atunci Fred se plimbase – trei pași într-o direcție, întoarcere, trei pași în direcția opusă – precum căpitanul unei corăbii străvechi pe dunetă.

În restul stației, reprezentanții facțiunilor aflate odinioară în conflict erau în propriile lor camere, cu propriii lor secretari. Majoritatea îl urau pe Fred, ceea ce n-ar fi fost o problemă în sine. Majoritatea se și temeau de el. Nu din cauza poziției lui în APE, bineînțeles, ci din cauza protomoleculei.

Fisura politică dintre Pământ și Marte era probabil ireparabilă; forțele pământene loiale lui Protogen puseseră la cale o trădare prea josnică pentru a putea fi reparată cu scuze și prea multe vieți fuseseră pierdute de ambele părți pentru ca apropiata pace să semene cu cea de dinainte. Naivii din APE credeau că asta era bine: o oportunitate de a învrăjbi planetele între ele. Fred știa însă mai bine. Dacă cele trei forțe – Pământul, Marte și Centura – nu ajungeau la o pace reală, aveau în mod inevitabil să revină la starea de război.

Ar fi fost bine dacă Pământul sau Marte n-ar fi considerat Centura doar ca pe o simplă neplăcere care să fie strivită după ce adevăratul lor inamic avea să fie umilit. Adevărul era că sentimentele anti-Marte ale pământenilor se accentuaseră după război, iar până la alegerile marțiene mai erau doar patru luni. O schimbare importantă a politicii marțiene ar fi putut fie să destindă tensiunile, fie să agraveze incomensurabil situația. Trebuia ca ambele tabere să vadă tabloul de ansamblu.

Fred se opri în fața unei oglinzi, își aranjă tunica pentru a suta oară și făcu o grimasă.

— Când naiba m-am transformat în consilier matrimonial? zise el.

— Nu tot despre generalul Sebastian, nu-i așa, domnule?

— Nu. Poți să uiți ce-am spus. Ce altceva mai trebuie să știu?

— Există posibilitatea ca Marte Albastru să încerce să vă submineze prezentarea. Interpelări agresive și pancarte, dar nu și arme. Căpitanul Shaddid a reținut câțiva Albaștri, dar se poate ca unii să-i fi scăpat.

— Bine.

— Aveți programate interviuri cu doi analiști politici și cu o sursă de știri cu sediul pe Europa. Probabil că cei din urmă vă vor întreba despre stația Anderson.

— În regulă. Noutăți de la Venus?

— Ceva se întâmplă pe planetă, răspunse secretara.

— Așadar, n-a murit.

— Se pare că nu, domnule.

— Grozav, mormăi el amar.

„Doamnelor și domnilor, ne aflăm la o răspântie. De o parte avem pericolul foarte real al anihilării reciproce, iar de cealaltă parte…

De cealaltă parte se află amenințarea de pe Venus, care se pregătește să se târască afară din puțul ei și să vă măcelărească pe toți în somn. Eu dețin mostra vie, care este cea mai bună, dacă nu unica dumneavoastră speranță de a afla care îi sunt intențiile și de ce este în stare, și pe care am ascuns-o astfel încât să nu mi-o puteți lua. Este unicul motiv de altfel pentru care mă ascultați acum. De aceea aș dori să mi se acorde puțin respect!”

Terminalul secretarei începu să sune și femeia îl consultă iute.

— Căpitanul Holden, domnule.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu el?

— Ar fi preferabil să simtă că a făcut și el parte din tot efortul acesta, domnule. Are un trecut impresionant în comunicate de presă amatoricești.

— Perfect. Să intre.

Săptămânile care au urmat după ce stația Eros s-a dezintegrat deasupra lui Venus fuseseră bune pentru Holden, însă zborurile prelungite la accelerații ridicate, așa cum fusese urmărirea lui Eros cu *Rosinanta,* aveau efecte de durată. Vasele sangvine sparte de la nivelul scleroticii se vindecaseră, iar vânătăile îi dispăruseră din jurul ochilor și de pe ceafă. Doar micile ezitări atunci când pășea aminteau de durerile articulare profunde, deoarece cartilajele încă nu îi reveniseră la poziția normală. „Legănatul accelerației”, așa i se spunea pe vremea când Fred fusese alt om.

— Salut, zise Holden. Ești foarte arătos. Ai văzut ultimele știri de la Venus? Turnuri de cristal înalte de doi kilometri. Ce crezi că poate fi?

— Greșeala ta? sugeră colonelul, păstrându-și tonul prietenos. I-ai fi putut spune lui Miller să intre în Soare.

— Da, fiindcă niște turnuri de cristal înalte de doi kilometri care ar fi ieșit din Soare n-ar fi fost deloc de speriat. Alea sunt căpșune?

— Poți să iei, zise Fred.

Colonelul nu reușise să mănânce nimic în dimineața aceea.

— Așadar, chiar au de gând să mă pună sub acuzare din cauza asta? zise Holden cu gura plină.

— Pentru acordarea unilaterală, pe un canal radio deschis, a tuturor drepturilor de exploatare și dezvoltare a unei întregi planete?

— Mda.
— Aș zice că persoanele care dețin cu adevărat drepturile respective te vor acționa ele însele în judecată, dacă se va afla vreodată cine sunt acestea.
— Mi-ai putea da o mână de ajutor în privința asta?
— Voi depune mărturie în favoarea ta, dar legile nu sunt făcute de mine, zise Fred.
— Atunci ce *anume* faceți voi aici? N-ar putea fi aplicat un fel de amnistie? Noi am recuperat protomolecula, am descoperit-o pe Julie Mao pe Eros, am distrus Protogen și am salvat Pământul.
— *Voi* ați salvat Pământul?
— Am dat o mână de ajutor.
Glasul lui Holden căpătase un ton mai serios. Moartea lui Miller continua să-l apese pe căpitan. Fred înțelegea ce simte.
— A fost un efort colectiv.
Secretara lui Fred își drese vocea și privi către ușă. Era timpul să se pregătească să plece.
— O să fac tot ce pot, spuse Fred. Am multe alte probleme, dar o să fac tot ce pot.
— Iar Marte nu o poate lua pe *Rosi* înapoi, adăugă Holden. Dreptul salvatorului spune că acum nava îmi aparține.
— Marte nu va vedea așa situația, dar o să fac tot ce pot.
— Repeți aceeași frază.
— Pentru că propriile mele puteri sunt limitate.
— Și-o să le spui despre el, da? Despre Miller. Merită recunoștință.
— Centurianul care a revenit voluntar pe Eros pentru a salva Pământul? Bineînțeles c-o să le spun despre el.
— Nu „centurianul”. Josephus Aloisus Miller.
Holden se opri din mâncat. Fred își încrucișă brațele.
— Te-ai informat, spuse colonelul.
— Da. Asta e. Nu-l cunoșteam așa de bine.
— Nimeni nu l-a cunoscut, zise Fred, apoi se înmuie puțin. Știu că e greu, dar nu avem nevoie de un om adevărat cu o viață complicată, ci de un simbol al Centurii. De un idol.
— Domnule, spuse secretara. Ar fi cazul să mergem.
— Asta ne-a adus aici, zise Holden. Figurile emblematice. Simbolurile. Oamenii fără nume. Savanții Protogen se gândeau numai la biomasă și la populații, nu la Mary care lucra la

aprovizionare și creștea flori în timpul liber. Niciunul dintre ei n-a ucis-o.

— Crezi că n-ar fi făcut-o?

— Cred că dacă aveau de gând să o facă, aveau datoria să-i cunoască numele. Să cunoască numele tuturor. Iar tu ai față de Miller datoria să nu îl transformi în ceva ce n-a fost.

Fred izbucni în râs. Nu se putea abține.

— Căpitane, dacă-mi spui că ar trebui să-mi modific discursul pe care-l voi ține la conferința pentru pace astfel încât să reiasă că centurianul care s-a sacrificat pentru a salva Pământul nu a fost un erou de o înaltă ținută morală – dacă-mi sugerezi să spun ceva de felul: „S-a întâmplat să avem acolo un fost polițai cu tendințe sinucigașe” –, înseamnă că înțelegi procesul acesta mai puțin decât credeam. Sacrificiul lui Miller este un instrument și eu mă voi folosi de el ca atare.

— Chiar dacă asta îl transformă într-un individ fără chip. Chiar dacă asta îl transformă în ceva ce n-a fost niciodată?

— Mai ales dacă-l transformă în ceva ce n-a fost niciodată! Mai ții minte cum era?

Holden se încruntă, apoi ceva îi licări în ochi. Amuzament. Amintire.

— O pacoste, nu?

— Omul ăla putea face să pară deprimantă vizita personală a lui Dumnezeu însoțit de treizeci de îngerașe goale-goluțe venite să-l anunțe că sexul nu mai este un păcat.

— A fost un om bun.

— N-a fost un om bun, dar și-a făcut treaba, spuse Fred. Iar acum trebuie să merg să-mi fac și eu treaba.

— Fă-i praf, zise căpitanul. Și amnistia. Nu uita să pomenești de amnistie.

Fred porni pe holul curb, urmat îndeaproape de secretara lui. Sălile de conferințe fuseseră concepute pentru întruniri mici, meschine. Oameni de știință specializați în culturile hidroponice, care fugeau de lângă soți, soții și copii ca să se îmbete și să vorbească despre creșterea germenilor de fasole. Mineri care se adunau ca să-și țină reciproc prelegeri despre minimizarea deșeurilor și evacuarea reziduurilor. Competiții între formații din licee. În locul lor, mochetele de trafic greu și pereții din piatră lustruită aveau să fie acum martorii unui moment pivotant al istoriei. Era vina lui Holden că încăperile meschine și strâmte îi

reaminteau de detectivul mort. Până atunci nu se întâmplase așa.

Delegațiile erau așezate de o parte și de cealaltă a culoarului. Generalii, reprezentanții politici și secretarii generali ai lui Marte și ai Pământului, cele două mari puteri sosite pe Ceres, în Centură, la invitația lui Fred. Un teritoriu devenit neutru, fiindcă niciuna dintre părți nu-l privea cu suficientă seriozitate pentru a fi preocupată de cererile sale.

Cursul istoriei îi adusese aici, în acest punct, iar acum, în următoarele minute, sarcina lui Fred era de a modifica acea traiectorie. Nu mai avea trac. Se urcă zâmbitor pe podium și se îndreptă către pupitru pentru a lua cuvântul.

Răsunară câteva aplauze politicoase. Se vedeau câteva surâsuri și câteva încruntături. Fred rânji. De acum nu mai era un om, era un simbol, o cronică despre propria persoană și despre forțele ce acționau în sistemul solar.

Și pentru o clipă fu ispitit. În momentul acela de ezitare dintre a trage aer în piept și a vorbi, o parte din el se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi ieșit din tiparele istoriei și ar fi vorbit despre sine ca om, despre Joe Miller pe care-l cunoscuse pentru scurt timp, despre responsabilitatea pe care o aveau cu toții de a renunța la părerile pe care și le formaseră unii despre alții și de a lăsa să se vadă oamenii autentici, cu defecte, sfâșiați de conflicte, așa cum erau în realitate?

Ar fi fost un mod nobil de a eșua.

— Doamnelor și domnilor, zise el. Ne aflăm la o răspântie. De o parte avem pericolul foarte real al anihilării reciproce, iar de cealaltă parte…

Făcu o pauză teatrală.

— De cealaltă parte se află stelele.

Mulțumiri

Ca cei mai mulți dintre copii, cartea aceasta nu a crescut singură. Doresc să-mi exprim profunda recunoștință față de agenții mei, Shawna și Danny, precum și pentru redactorii DongWon și Darren. Un rol important în primele faze ale acestei cărți l-au avut Melinda, Emily, Terry, Ian, George, Steve, Walter și Victor, din grupul de scriitori New Mexico Critical Mass, dar și Carrie, care a citit varianta inițială a romanului. Mulțumiri suplimentare se îndreaptă spre Ian, care a ajutat la unele calcule matematice și care nu este responsabil pentru niciuna dintre greșelile care mi-au scăpat. Sunt de asemenea enorm de îndatorat lui Tom, Sake Mike, Non-Sake Mike, Porter, Scott, Raja, Jeff, Mark, Dan și lui Joe. Vă mulțumesc tuturor pentru testele beta. Și la final, mulțumiri speciale scriitorilor de la *Futurama* și lui Bender Bending Rodriguez, care a avut grijă de copil cât timp eu am scris.

mastică

James S.A. Corey
TREZIREA
LEVIATANULUI
virtual project